

Giới thiệu Trở Lại 30 Năm Trước

Thể loại: Ngôn tình, cận đại, hiện đại, xuyên việt

An Na là một thiếu nữ được cưng chiều từ bé đến lớn. Bố cô trước đây là bộ đội, sau này chuyển hướng làm kinh doanh, may sao cũng khá thành công. Mẹ cô lúc trẻ là một thiếu nữ văn nghệ, từng rất say mê tác phẩm kinh điển của tác giả Karenina, vì vậy mới quyết định sau này có con gái, bà sẽ đặt tên con như tựa đề tác phẩm đó vậy...

Lúc trước, ba mẹ An Na vốn có một cậu con trai, nhưng lại bất hạnh qua đời sớm, hai lão đến tuổi trung niên mới có được An Na. Cô không chỉ là con một mà còn là đứa con lúc tuổi hạc, không yêu chiều bảo bọc cô sao được!?

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

An Na họ An tên Na. Bố cô – ông An trước đây làm bộ đội, sau chuyển nghề sang làm kinh doanh buôn bán, cũng khá thành công. Mẹ cô – bà An lúc trẻ từng là nữ thanh niên văn nghệ, một thời ham mê tác phẩm kinh điển của Nga là An Na – Karenina, bà quyết định sau này nếu mình có con gái sẽ đặt lên là An Na. Lúc bà sinh An Na, ông An đã chuyển công việc khác rồi. Trước khi có An Na hai người có một cậu con trai, nhưng lại không may mất sớm, đến tuổi trung niên mới có An Na, cho nên coi An Na như hòn ngọc quý trên tay, cưng chiều cô hết mực. Từ nhỏ đến lớn An Na được sống trong bảo bọc và yêu chiều của bố mẹ, có một cuộc sống vô cùng đầy đủ.

Bà An lúc trẻ cũng là một mỹ nhân, An Na giống mẹ, da trắng mịn như tuyết, vóc dáng cao ráo, xinh đẹp, từ nhỏ đến lớn được hưởng một môi trường giáo dục hoàn mỹ. Cô được cho đi học múa ballet, học âm nhạc, học mỹ thuật, sau đó đi Pháp du học, một học viện nghệ thuật tại Paris, nói người theo đuổi cô xếp hàng đến tháp Eiffel cũng không hề khoa trương chút nào.

An Na năm nay hai mươi ba tuổi. Năm ngoái bởi vì vô tình xem một bộ phim phóng sự về tình trạng giáo dục tại tỉnh miền núi nghèo khó mà vô cùng xúc động, vì vậy đã tham gia chương trình dạy học tình nguyện trên đó. Bà An chỉ có một mình cô con gái cưng này nên sao mà đồng ý cho được, nhất là khi con gái còn phải đi chịu khổ nữa, thế nhưng vẫn không gì có thể lay chuyển được quyết tâm của An Na, cuối cùng bà vẫn phải đồng ý. Vì lo lắng cho con gái yêu, bà đích thân đưa An Na đến tận trường, còn tài trợ cho trường một khoản tiền lớn, dự tính con mình đi được mấy tháng, qua con kích động thì sẽ trở về mà thôi. Nhưng không ngờ An Na chẳng những rất gắn bó với công việc đó, mà năm nay vẫn còn muốn tiếp tục tham gia.

Tháng chín đã bắt đầu khai giảng, qua nửa tháng, An Na hẹn hò với mấy người bạn thân làm một chuyến nghỉ dưỡng ở biển. Tối hôm qua cô đã xấp xệ đồ đạc đầu vào đầy rồi, còn đi làm tóc, nhuộm tóc sang màu nâu hạt dẻ càng làm nổi bật làn da trắng mịn của mình, sau đó lại nổi hứng uốn cụp tóc, được tay thợ cắt tóc khen nức nở giống như búp bê Barbie, tiếp đó hôm nay...

Hôm nay đi ra sân bay, lái xe đưa cô đến cửa đại sảnh, cô xuống xe, vừa đẩy hành lý đi vào trong vừa cầm cúi nhắn tin cho bạn bè, không để ý bậc thang mà bước hụt một cái, ngã xuống đau điếng cả người. Đợi khi con choáng qua đi, lúc nhặt chiếc điện thoại đi động lên cả người cô đều ngây dại.

Cô vẫn còn khụy ở trên bậc thang, nhưng không còn là bậc thang lát đá cẩm thạch ở cửa ra vào phòng chờ rất rộng tại sân bay nữa. Bầu trời tựa như chớp mắt biến thành trời đêm tối đen, trên đỉnh đầu là ánh sáng màu vàng mờ nhạt của mấy chiếc bóng đèn, bên dưới bậc thang là nền xi măng, bẩn thỉu, khắp nơi là xác giấy vụn, tay cô còn chạm phải một bãi dôm. Đối diện cô là cánh cửa kính kiểu quả tay nắm cổ lỗ sĩ, bên trái trên đó có dán “Đề phòng móc túi”, bên phải dán “Gửi lại hành lý”, còn vẽ đầu mũi tên chỉ hướng. Bên trong hình như là một gian sảnh lớn, có ánh đèn, xuyên qua lớp kính mờ tịt do bám bụi bẩn, mơ hồ có thể thấy bên trong đó có người, nhưng có vẻ như bởi quá muộn nên không có người nào qua lại.

An Na vô cùng bối rối, quên cả đau đớn, một hồi lâu mới bò dậy được, cũng chẳng quan tâm bậc thang bẩn thỉu mà ngồi bệt xuống ngơ ngác nhìn chung quanh.

Là một sân rộng. Ánh đèn chỉ chiếu sáng tới gần nơi này nhất, cho nên chung quanh đều tối đen.

Ánh mắt cô rơi vào tòa nhà cũ ở cuối quảng trường có ánh đèn nên ông màu đỏ chiếu rọi đến.

Nhờ ánh đèn nên ông cô thấy dòng chữ: “Trạm xe lửa thành phố C”.

An Na suy nghĩ rồi thì nhảy dựng lên, ra sức véo tay mình. Cô rõ ràng là kéo vali hành lý đi vào đại sảnh sân bay, rồi vấp ngã trong đó, thế nào mà chớp mắt một cái chung quanh đã biến thành như này rồi?

Cô ở đây, đồ đạc hành lý cũng ở đây, nhưng thời gian, không gian, toàn bộ đều thay đổi. Huống chi, cô biết rõ thành phố C này, đó là một tỉnh lỵ sản xuất nhiều than đá nhất của phía bắc tổ quốc.

Là một người phương nam chân chính, dù cô còn chưa có cơ hội đến thành phố C, nhưng cũng biết một thành phố thì có dáng vẻ như nào, dù chỉ là một thành thị nhỏ, nhà ga lại cũ, nhưng không thể đến mức nghèo nàn lạc hậu như này chứ!

An Na sau khi xác định mình không phải nằm mơ thì run rẩy nghĩ đến một khả năng, chính là cú vấp ngã kia đã khiến cô xuyên không một cách ngoạn mục rồi!

Cô ngồi trên bậc thang xi măng, sững sờ rất lâu, cho đến khi có cơn gió lạnh thổi đến làm cả người run rẩy thì mới giật nảy mình, giờ đang mùa thu, mà mình thì mặc áo cộc tay.

Cô ôm lấy cánh tay mình, trên đó đã nổi da gà, cô tự phần chấn tinh thần, đứng lên, nhặt di động dưới đất lên, mở khóa vân tay, lại phát hiện tín hiệu chẳng có, xem thời gian trên đó vẫn hiện lên 11h30 sáng trước ngày cô bị ngã.

An Na cất di động đi, tay kéo cái vali hành lý, đẩy cửa kính ra, đi vào trong phòng đợi xe.

Đại sảnh rộng và vắng vẻ, nhưng ấm áp hơn so với bên ngoài rất nhiều, trên bức tường đối diện có một chiếc đồng hồ treo tường, thời gian là 11h30 sáng, trong này đặt hàng dãy ghế dài bằng gỗ sơn xanh.

Bởi vì quá muộn, người chờ xe cũng không nhiều, ước chừng chỉ hơn chục người. Có người cuộn mình nằm ngủ trên ghế dài, có người ngủ ngời, cạnh đó là những túi đồ lớn nhỏ được buộc với nhau bằng dây thừng.

Phong cách ăn mặc của tất cả mọi người, bao gồm bầu không khí trong này nữa, khiến cho An Na nhớ đến bức ảnh chụp bố mẹ lúc còn trẻ được để trong tập album rất cũ trong nhà mình.

Cô đẩy cửa đi vào làm vài người ngồi trên ghế dài ngay cửa chú ý đến, họ biếng nhác quay đầu nhìn sang.

Một người phụ nữ mặc chiếc áo khoác màu lam cổ lật, quần ống loe khoảng ba mươi tuổi đánh giá An Na từ đầu đến chân một lượt, miệng khẽ nhếch lên. Người đàn ông đeo kính bên cạnh hẳn là chồng chị ta, vốn đang lim dim ngủ, nước dãi treo ở khóe miệng, bị tiếng đẩy cửa làm ánh hưởng, mở mắt ra, ánh mắt rơi lên người An Na thì như bị định trụ, liên tục đi theo cô, quên cả lau nước dãi ở khóe miệng.

Người phụ nữ có vẻ tức giận, véo ông chồng mình một cái. Người đàn ông bị đau, vội vàng đẩy kính mắt, cúi gầm đầu xuống.

– Lặng lo!

Lúc An Na đi qua đã nghe được câu lầm bầm của chị ta từ phía sau.

Cô làm như không nghe thấy, đi đến một căn phòng ở trong góc giống như là phòng trực ban.

Cô muốn xác định xem, rốt cuộc hiện tại là lúc nào.

An Na đi đến gần cửa sổ trên đó có treo tám biển “Học tập đồng chí Lôi Phong, hết mình phục vụ nhân dân”, qua cánh cửa thủy tinh, nhìn thấy có một người phụ nữ ngủ gục trên bàn, bên cạnh là phích nước nóng kiểu cũ. Trừ trừ một giây, cô định gõ cửa hỏi, nhưng lại cảm thấy sợ sệt.

Lúc cô đang do dự, ánh mắt đột nhiên quét lên tờ lịch treo trên tường, sững sờ.

– Ngày 02 tháng 11 năm 198x.

Thời gian vô cùng rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Năm 198x

Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi nhìn thấy mấy con số này, tim của An Na đập điên cuồng.

Vào năm này, cô căn bản vẫn chưa có mặt trên đời, bố mẹ cô vừa mới ba mươi tuổi, họ có một cậu con trai năm tuổi, tên là Tiểu Quang, chính là người anh chết sớm mà cô chỉ được nhìn thấy trong các bức ảnh và người bà mà cô vô cùng yêu thương vẫn còn sống.

Hơn nữa, nếu như đây là thời không mà cô đến, vậy thì hiện tại, người nhà của cô giờ hẳn đang sinh sống tại căn nhà lớn có hoa đâm bụi cùng với bức tường viện bầm đầy cây thường xuân mà trước đó cô từng ở năm ở phía nam thành phố S.

Cô trở về ba mươi năm trước, vậy thì cô biết rõ người nhà của mình, nhưng bố mẹ cô thì lại hoàn toàn không biết sự tồn tại của cô con gái của mình.

Đây là một tình huống quái dị mức nào?

An Na tâm trạng hỗn loạn, cứ đứng như trời trồng trước tấm cửa sổ của phòng trực ban, không nhúc nhích.

Người phụ nữ trực ở bên trong mơ màng mở mắt ra, thỉnh thoảng nhìn thấy một người đứng ở bên ngoài cửa sổ, hai mắt nhìn chăm chăm tờ lịch trên bức tường đối diện thì giật mình kêu lên, khi phục hồi lại tinh thần tức giận lườm An Na một cái, lạnh lùng hỏi:

– Đồng chí kia, có chuyện gì không?

An Na định nói nhưng lại thôi, kéo vali hành lý quay người bỏ đi, tìm một vị trí trong góc, chậm rãi ngồi xuống.

Tháng mười một, trên người cô chỉ mặc chiếc áo cộc tay mỏng, nhưng sau lưng lại ướt đầm mồ hôi.

Bố mẹ rất có khả năng vẫn sống trong thế giới này của cô, điều này làm cho cô thoáng thấy được an ủi, nhưng ngay sau đó cảm giác được an ủi này rất nhanh bị thực tế thay thế.

Vấn đề trực tiếp nhất chính là ngày mai cô phải làm gì đây?

Ý nghĩ đầu tiên của cô là đi thành phố S tìm bố mẹ. Nhưng sau khi tìm được rồi, cô sẽ giải thích như thế nào về sự tồn tại của mình? Cứ thế mà xuất hiện nói cho họ biết mình đến từ tương lai, họ có chấp nhận một cô gái tuổi không kém họ bao nhiêu đột nhiên xuất hiện nói là con của họ không?

Quả đúng là nằm mơ đi!

Nếu cô không đi tìm bố mẹ, vậy trong thời đại của ba mươi năm về trước, cô sẽ phải làm thế nào để sinh tồn đây? Thẻ căn cước không có, giờ cô là người không hộ khẩu, trong ví có mấy thẻ ngân hàng, trước khi đi ra sân bay mẹ cô sợ cô sợ ý làm mất thẻ, còn nhét vào trong ví cô một tập tiền nhà. Nhưng nếu giờ là ba mươi năm trước, những thứ đó giống như thẻ căn cước chưa từng xuất hiện, ngân hàng không thể nào hiểu, cũng không thể chấp nhận cho. Về phần tiền mặt thì càng không phải nói, giống như phải qua rất nhiều năm nữa, tờ tiền một trăm đồng giá trị lớn mới phát hành, tập tiền trong ví cô có lấy ra coi là tiền âm phủ để bán thì may ra mới có người mua.

Nhưng hiện thực trước mắt cô đang là kẻ không hộ khẩu, không một xu dính túi, dù quay về thành phố S tìm bố mẹ thì trước tiên cũng phải có tiền để mua được vé tàu và ăn uống ngủ nghỉ qua một khoảng thời gian.

Trong hành lý của cô chất rất nhiều thứ, riêng nội y đã tới bảy bộ, đủ kiểu dáng. Không chỉ thế, tất cả vật dụng đều dành cho kỳ nghỉ mát, như: áo tắm, kem chống nắng, đồ trang điểm, nước hoa, quần áo và đồ dùng hàng ngày, giày, mũ, kính... toàn đồ xa xỉ, giá cả xa xỉ, đến nơi này rồi thì lại chẳng khác gì đồng rác rưởi cả.

Thôi được rồi, cô còn mang theo cả một hộp sô cô la nữa, chí ít còn có chút tác dụng, chính là lấp cái bụng đang đói meo của mình.

An Na vô cùng rầu rĩ.

Nếu biết thế, trước khi đi ra ngoài, cô nên mang theo cả vàng để trong két sắt đi cho rồi.

Vàng, chỉ có vàng mới không phân biệt thời đại thôi.

Nghĩ tới vàng, đột nhiên An Na nhìn cổ tay của mình. Trên tay cô đang đeo chiếc đồng hồ thể thao Patek Philippe, được bố cô tặng vào ngày sinh nhật năm ngoái. Cô nhớ hình như giá của nó gần 20 vạn.

Đợi trời sáng hẳn rồi, cô sẽ tìm chỗ nào đó để bán thử xem có được không?

Đây là quà sinh nhật của bố tặng, không thể bán, nhưng trong tình cảnh bết bát nhất như này, ngay cả sáng mai ăn cái gì cũng là một vấn đề lớn đối với cô, thì bắt buộc phải bán nó đi thôi. Nếu cô may mắn xuyên trở về được, bố cô biết cô con gái cưng của mình đã dùng cách đó để sinh tồn, cũng nhất định sẽ tán thành mà thôi.

Phải có tiền mới là tốt nhất. Như nhìn thấy ánh rạng đông trong bóng đêm, An Na thoáng yên tâm trở lại, lúc này mới phát giác cả người lạnh buốt, nhớ ra trong hành lý có chiếc khăn choàng dùng để chống nắng, khi đang mở hành lý ra, chợt nghe “bịch” một tiếng ở ngay cạnh, cô ngẩng lên, thấy một cô gái chạc tuổi mình vẫn ngồi ở góc đối diện đột nhiên tuột xuống ghế, có vẻ như ngất đột ngột mà ngã xuống.

Cô gái đó mặt mày thanh tú, da trắng, để tóc dài ngang vai rất thịnh hành giống với mẹ cô lúc trẻ ở trong ảnh, không giống người địa phương này, bên cạnh không có hành lý gì, biểu cảm ngây dại, cũng không giống hành khách. Bởi vì vừa rồi An Na đang rối rắm phiền muộn, thấy cô gái đó một mình cũng không để ý đến cô ta. Giờ cô ta đột nhiên ngất xỉu trước mặt, An Na giật mình, vội chạy tới, ngồi xuống đỡ cô ta lên. Cô gái sắc mặt ảm đạm, mắt nhắm nghiền. An Na vỗ vỗ vào mặt cô ta, gọi to, một lát sau, cô gái chậm rãi mở mắt, ý thức khôi phục thì mới thờ phào nhẹ nhõm.

Động tĩnh bên này khiến những người chờ trong phòng chờ ngay gần đó chú ý đến. Lúc cô gái kia tỉnh lại, chung quanh đã có mấy vòng người hóng chuyện rồi. Người phụ nữ trực ban cũng tới xem, xông đến trước mặt cô gái kia:

– Chị là Lý Mai mà? Sao em còn chưa đi. Đã bảo là chị đi cơ mà? Đây là phòng chờ, không phải là nhà trọ đâu.

Chị ta nói thế, thấy mọi người nhìn mình thì giải thích:

– Tôi không quen biết cô ấy. Hôm trước cô ấy đến báo mình bị mất vé tàu. Tôi bảo cô ấy đi đồn công an để báo, báo án xong là xong, nhưng cô ấy lại không đi.

Ngoái lại chỉ vào cô gái tên Lý Mai:

– Này, ngày mai chị còn không đi, là tôi gọi bảo vệ đuổi đi đấy. Đây là phòng chờ, chị cứ rề rà ở đây sẽ gây ảnh hưởng đến chúng tôi, đúng thật là.

Nói xong bỏ đi về phòng trực ban.

Người chung quanh thấy hết chuyện hay để xem thì cũng giải tán hết.

– Bạn có sao không? – An Na hỏi.

Lý Mai ngước lên, yếu ớt lắc đầu:

– Minh... không sao... Vừa rồi cảm ơn bạn.

An Na nghĩ cô ta bị đói đến ngất đi, bèn lấy ra hộp sô cô la:

– Minh chỉ có cái này thôi, bạn lót dạ chút đi.

Lý Mai cầm lấy một cái, từ từ ăn hai miếng, nước mắt đột nhiên lăn xuống gò má. An Na lúng túng, lấy tập giấy ăn trong túi ra, đưa tới.

– Cám... cảm ơn bạn...

Lý Mai cầm lấy lau nước mắt, rồi lại nhắm mắt lại tựa người vào ghế.

An Na rất đồng cảm với cô gái tên Lý Mai này, cũng đều là người gặp hoàn cảnh khó khăn giống nhau cả, nhưng lúc này bản thân cô chỉ là bỏ tát bùn qua sông mà thôi. Thấy đối phương tâm tình đã ổn định trở lại, An Na bèn cắt mấy miếng sô cô la trên tay đi, quấn chặt chiếc khăn choàng quanh người, nghĩ đến tiếp theo phải nhờ hết vào chiếc đồng hồ trên tay, lại sợ bị trộm như Lý Mai, nên căn bản không dám chộp mắt, gắng gượng chờ cho đến sáng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Năm giờ rưỡi.

Phương bắc vào mùa đông, bên ngoài lúc này vẫn đen sì, không khác gì đang lúc nửa đêm. Đến sáu giờ sáng, người trong nhà ga dần dần nhiều hơn. Bắt đầu có nhân viên nhà ga mặc trang phục màu xanh thâm đi làm việc. Từng tốp năm ba người ôm túi lớn túi nhỏ chạy đến, tiếng loa phóng thanh nhắc nhở số hiệu chuyến tàu hành khách vang lên nhiều lần.

Chưa được ăn, bụng càng đói, đây là một chân lý không thể bàn cãi. Về phần nguyên nhân, đại khái là phương diện tâm lý bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Tóm lại, An Na hiện tại vô cùng vô cùng đói, đói đến mức ngực dán cả vào lưng rồi. Bởi vì hôm qua trước khi ra sân bay, thời gian gấp gáp nên cô chỉ kịp uống vài ngụm cà phê rồi đi ngay, và cho đến tận bây giờ.

Mấy miếng sô cô la còn lại đã bị cô ăn sạch sẽ rồi, nhìn sang Lý Mai, cô ta vẫn đang thu lu một góc, mấy miếng sô cô la mà đêm qua cô cho hình như vẫn chưa ăn hết.

Cũng không biết cô ta chống đỡ con đói như thế nào.

An Na có lòng quan tâm cô ta thì cũng ngại mở miệng. Cô ra sức nuốt nước miếng, quyết định mau chóng tìm chỗ nào đó bán chiếc đồng hồ đeo tay đi đã rồi tính sau.

Đợi khi trời bắt đầu sáng hẳn, cô kéo vali hành lý đến gần Lý Mai, gọi một câu. Lý Mai chậm rãi nâng mí mắt lên, thấy là An Na, khóe miệng cố nặn ra một nụ cười gượng gạo.

– Minh... Minh có việc cần phải ra ngoài, không tiện mang theo vali hành lý, nếu bạn không đi đâu thì có thể trông giúp mình được không? Minh sẽ trở lại ngay.

Ánh mắt Lý Mai rơi xuống vali hành lý của An Na, gật đầu.

Chiếc vali này của cô cũng là đồ hàng hiệu, nhưng giờ nó là đồ vương vãi, vừa không ăn được, lại không được việc gì, cứ giao cho Lý Mai giữ hộ một lúc vậy, An Na không chút lo lắng gì, nếu có bị mất, thì coi như đỡ một thứ vương vãi mà thôi.

An Na cảm ơn, kéo chiếc vali đến cạnh Lý Mai, lúc đi, do dự một chút lại quay lại hỏi:

– Lý Mai, bạn định đi đâu?

Lý Mai ngây ra một chút, yếu ớt đáp:

– Hồng Thạch Tinh...

Thành phố C này thì An Na biết rõ, nhưng Hồng Thạch Tinh thì cô chưa từng nghe đến bao giờ. Đoán chừng là một địa phương nhỏ bé nào đó, gặt đầu.

– Mình cũng không nhờ không công đâu. Thế này đi, chờ mình trở lại, mình sẽ mua giúp bạn một tấm vé.

Lý Mai yên lặng nhìn An Na.

An Na cười với cô ta, quay người đi ra cửa chính.

Đứng bên lề đường rộng rãi ở bên ngoài, có một vài quán bán đồ ăn sáng mở cửa, An Na quần chặt khăn choàng, chống con lạnh, đi qua quán bán gà quay, quán bán bánh, quán bánh bao, ngửi mùi thơm quyến rũ mà nuốt nước miếng liên tục, đi về hướng người đàn ông trung niên đang chào bán bánh bao với mình.

– Cô gái, nhìn cháu là biết không phải người địa phương rồi. Từ Thượng Hải đến à?

Người đàn ông trung niên nói chuyện mang đậm khẩu âm uốn lười, đầu đội mũ trắng của người dân tộc thiểu số, mặc áo khoác trắng dính đầy dầu mỡ, nhiệt tình mời chào An Na.

– Bánh bao nhỏ nhân hành lá thịt dê nóng hổi mới ra lò đây. Thịt dê hành lá cắt nhỏ làm nhân rất ngon đây. Tám xu một chiếc, một mao tiền năm cái! Mua hai cái nếm thử đi, đảm bảo sẽ còn muốn ăn nữa.

An Na lại lần nữa nuốt nước miếng, cố chịu đựng mùi thơm lừng đang xộc vào mũi mình, cười nói:

– Chú ơi, ngại quá, cháu muốn hỏi quanh đây có chỗ nào bán đồng hồ đeo tay không ạ?

– Cháu muốn mua đồng hồ à?

– Không ạ. Cháu muốn bán...

Người đàn ông bán bánh bao nhân thịt dê chỉ chỉ tay:

– Cháu đi thẳng đến tòa nhà đằng kia, trong đó có bán đồng hồ đấy. Nhưng người ta chỉ bán, không mua đâu. Cháu muốn bán, thì tìm thợ đồng hồ ấy. Mà bên cạnh tòa nhà kia có một cái quán, cháu qua đó hỏi xem.

An Na cảm ơn định đi.

– Cháu gái à, cháu không muốn mua bánh bao nhân thịt dê à? – Ông ta không cam lòng gọi cô lại, – Bánh bao của chú rất nổi tiếng, mọi người rất hay mua của chú. Giờ còn sớm, bánh còn, chứ lát nữa cháu muốn ăn cũng không còn đâu.

An Na mặt mày ủ rũ:

– Dạ chú, nói thật với chú, ví tiền của cháu bị người ta trộm mất rồi, từ tối qua tới giờ cháu chưa ăn gì cả. Vừa rồi cháu hỏi chú chính là muốn bán đồ để lấy tiền đấy ạ.

Người đàn ông bán bánh bao ngậm miệng.

An Na cuối cùng cũng nhìn sang bánh bao được vén lên một nửa ở trong lồng hấp, lưu luyến rồi ánh mắt đi. Đi vài bước, lại nghe tiếng gọi, ông chú bán bánh bao vẫy vẫy tay với cô.

– Lại đây, lại đây đi cháu. Chú cho cháu hai cái. Ăn đi, về Thượng Hải thì nhớ quảng cáo cho chú nhé. Chú họ Dương, là quán thứ ba ở cửa phía nam nhà ga, tiệm bánh bao thịt dê hành lá Dương Ký.

An Na nhìn ông ta cắt tờ báo thành bốn mảnh, gói cho mình hai cái bánh bao đưa tới thì mừng rỡ, vội vàng nhận lấy, cảm động rơi nước mắt nói:

– Cháu cảm ơn chú Dương! Cảm ơn chú Dương! Chờ cháu bán được đồng hồ có tiền rồi cháu sẽ trả chú tiền ạ.

– Ôi chà, thôi thôi. Ra ngoài cũng không ai dễ dàng gì.

Ông chú bán bánh bao phát phát tay với cô.

An Na cảm ơn lần nữa, đi được một đoạn cũng không quan tâm tới hình tượng nữa mà tìm một chỗ hơi vắng ngồi xuống, ăn bánh bao.

Chỉ cần một miếng nhỏ, canh nóng bên trong bánh bao rỉ ra, thấm vào đầu lưỡi của An Na, vị giác trên đầu lưỡi trong nháy mắt giống như là nở hoa.

Hành lát xắt nhỏ cùng với thịt dê phương bắc thuần khiết được cuộn trong lớp bột mỳ tạo nên một hương vị mà cả đời này An Na chưa từng thấy ngon như thế.

Chiếc thứ nhất cô ăn ngấu ăn nghiền, chiếc thứ hai cô ăn từng miếng nhỏ để từ từ thưởng thức, ăn xong, cô liếm liếm đầu mỡ dính trên miệng, sức lực toàn thân mới trở về.

Cô dùng tờ báo lót bánh lau đầu mỡ trên ngón tay, vừa lúc bắt gặp một đoạn: "...Triển khai nghiêm túc hoạt động truy bắt tội phạm hình sự...". Tiêu đề cũng không xem kỹ, thấy không có thùng rác bèn ném luôn vào một góc ven đường, đứng lên, tiếp tục đi về hướng mà ông chú bán bánh bao đã chỉ. Đi ước chừng bảy tám trăm mét, lại hỏi người đi đường, cuối cùng cũng thấy tòa nhà cũ cao ba tầng, có tám biển gỗ "Tòa cao ốc Cung Tiêu đường Hòa Bình thành phố C."

Hiện đang còn sớm, tòa cao ốc vẫn chưa mở cửa, An Na đi quanh tòa nhà vài vòng, cuối cùng cũng tìm được một cửa hàng rất nhỏ có tám biển đã bị mờ nằm cuối cùng ở trong con hẻm. Cửa hàng khóa cửa, trên đó có hàng chữ "Cửa hàng đồng hồ ông Vu" viết bằng sơn.

An Na tìm một góc tránh gió ngồi xuống, nhìn người và xe đi qua lại trước mặt.

Đường xá bụi bặm, trời càng ngày càng sáng, người đi làm đi học cũng nhiều hơn. Đi lại trên đường nhiều nhất chính là xe ca kiểu cổ, thỉnh thoảng lắm mới thấy có vài chiếc xe con mà An Na cũng không biết nhãn hiệu. Ngoài ra, chủ yếu là người đi đường đi xe đạp giá tam giác. Tất cả mọi người đều có đích đến của mình, cảnh tượng vội vã, thỉnh thoảng có một vài người chú ý đến An Na, không khỏi liên tiếp ngoái lại nhìn.

Trên đường mặc dù đôi lúc cũng chứng kiến một hai người phụ nữ đi giày cao gót tóc uốn xoăn kiểu "Đơn yến thức", "Song yến thức" rất thịnh hành giống mẹ cô lúc còn trẻ, nhưng An Na biết rõ mình với họ rất khác nhau.

Giống như một con chim trĩ bị nhốt vào trong chuồng gà, khác nhau hoàn toàn.

Đội có tiền rồi, chuyện đầu tiên cô muốn làm chính là mua áo khoác, nếu không, cô dù không bị lười chết thì cũng bị lạnh chết.

Chín giờ, mặt trời đã lên cao, cửa Cung Tiêu đã mở ra, nhưng cửa hàng của ông Vu vẫn chưa mở.

An Na tiếp tục chờ. Cuối cùng, đội đến mười giờ, mới nhìn thấy một ông lão gầy gò mặc trang phục kiểu Tôn Trung Sơn màu xanh đậm chậm chậm đi vào trong ngõ hẻm, mở cửa.

An Na lập tức đi theo vào, nói:

– Cháu chào ông ạ. Ông ơi cháu muốn hỏi, ông có mua đồng hồ đeo tay không ạ?

Ông lão chậm rãi quay người lại, hỏi:

– Đồng hồ loại gì?

An Na nghe thế phần chần chừ thần vội vã tháo chiếc đồng hồ trên cổ tay xuống, đưa tới.

– Patek Philippe. Hiệu mới nhất, bình thường không dễ mua, ông xem giá trị bao nhiêu ạ?

Ông lão nhìn chiếc đồng hồ, lại nhìn An Na chăm chăm.

– Hoa Kiều?

– Vâng ạ. – An Na thuận theo nói dối.

Ông lão cầm kính viễn thị lên, cầm lấy đồng hồ, dùng kính lúp nhìn một lúc lâu, mở nắp sau ra, tiếp tục nghiên cứu tìm máy một lúc, cuối cùng ngẩng lên, chậm rãi nói:

– Một trăm

Mặc dù An Na đã có chuẩn bị tâm lý, bán chiếc đồng hồ ở trong một thời đại này chắc hẳn không thể nào có cái giá vừa ý, nhưng giá mà ông cụ đưa ra thật là khiến cô mở rộng tầm mắt.

– Ông ơi, ông xem cẩn thận giúp cháu, đây là loại Patek Philippe chính tông ạ! Hãng Thụy Sĩ nhập khẩu! Làm sao có giá đó được ạ?

Ông cụ tháo mắt kính xuống:

– Cô bé, một trăm không ít đâu, là hai tháng lương đấy. Ông biết đây là chiếc đồng hồ loại tốt của cháu, biết hàng nên mới ra cái giá này. Ông nói cháu này, cháu cầm chiếc đồng hồ này ra ngoài, trong một trăm người thì khó tìm được người biết về nó. Ông khó mà bán được, như thế chẳng phải mua nó rồi lỗ à, cháu nói xem có đúng không? Nếu đồng hồ của cháu là loại Hoa Mai radar, thì ông có thể mua với giá sáu trăm. Vì sao? Vì sẽ có người chịu mua nó với giá cao. Ai cũng biết Hoa Mai radar là hàng ngoại cao cấp, có thể so sánh với loại Hải âu. Chiếc đồng hồ này của cháu, trước đây ông và ông nội của mình khi đến một cửa hàng đồng hồ Thượng Hải đã từng thấy, người bình thường căn bản không biết đến nó đâu. Cháu có muốn bán nó nữa không.

Ông cụ nói xong trả chiếc đồng hồ lại.

An Na tròn tròn mắt.

Chiếc đồng hồ đáng giá như thế, nếu nó đã không thể bán được, đối với cô mà nói giờ nó cũng chính là một khối sắt để xem thời gian mà thôi, mà biết đi đâu để bán nó nữa đây. Cô dùng hết khả năng uốn lưỡi bảy tấc, ông cụ cuối cùng cũng trả đến cái giá là hai trăm.

– Giá cao nhất rồi! Cháu không bán, ông cũng đành chịu thôi.

Ông cụ bày ra dáng vẻ hết cách.

An Na cắn răng, gật đầu đồng ý.

Ông cụ vui mừng, vén mấy lớp quần áo, lấy ra một chiếc túi vải rách buộc ở trên eo moi ra một xấp tiền nhân dân tệ, đếm từng tờ đủ hai mươi tờ đưa cho An Na.

An Na nhận tiền, trong lòng thì đang rí máu, nói:

– Ông ơi, ông giữ cho cháu, đừng bán đi ạ. Cháu bảo đảm, chờ cháu có tiền rồi, cháu sẽ trở lại để mua nó. Ông có thể tăng giá lên, cháu quyết không để ông bị thiệt đâu ạ.

Ông cụ cười híp mắt gật đầu, cất chiếc đồng hồ đi.

An Na chỉ để lại một tờ, một 19 tờ thì cuộn lại, xem xét chung quanh không có ai thì len lén nhét vào trong áo lót của mình, đảm bảo cẩn thận rồi mới vội vã rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Trong tòa nhà Cung Tiêu có bán quần áo, An Na đi dạo một vòng, nhìn ung mấy cái áo mà lần đầu tiên trong đời không dám bỏ tiền ra mua. Quay ra trở về nhà ga, ở trước cổng ra vào rộng rãi có mấy người đang bán quần áo, dưới chân đặt túi đan dệt, trên cánh tay và vai treo y phục, thấy ai cũng nhiệt tình chào hàng. Cô qua đó, sau một lúc cò kè mặc cả, cuối cùng mua chiếc áo khoác đen mà giá rẻ hơn một nửa ở trong tòa nhà Cung Tiêu, khoác lên mình, lập tức có cảm giác như ốc sên có xác, vô cùng có cảm giác an toàn.

An Na nghĩ đến người đàn ông trung niên bán bánh bao nhân thịt dê, nhưng ông ta đã dọn quán. Thấy bên cạnh còn quán bán bánh quai chèo còn lại hai cái, cô qua mua rồi vội vã trở lại phòng chờ.

Lúc này trong phòng chờ rất đông người, đủ loại khẩu âm lẫn lộn, khắp nơi là thanh âm ong ong hỗn loạn. An Na ban đầu không nhìn thấy Lý Mai. Chỗ ngồi buổi sáng của cô đã bị một người đàn ông trung niên chiếm mất, tìm khắp nơi, cuối cùng phát hiện Lý Mai đang ngồi xỏm ở một góc, bên cạnh là chiếc vali hành lý của An Na, sắc mặt tái nhợt như người chết.

An Na vội vã qua đó, đưa bánh quai chèo cho Lý Mai:

– Cũng chỉ có cái này thôi, bạn ăn chút đi, nếu không sẽ bị ngất nữa đấy. Đứng rồi, sáng nay bạn nói muốn đi đâu nhỉ? Hồng Thạch Tinh đúng không? Bạn chờ mình đi hỏi xem còn về không nhé. Mà có về xong bạn nên đi đi, chứ cứ ngồi ở đây ba ngày ba đêm cũng vô dụng thôi.

Nói xong định đi thì ông quần lại bị người ta kéo kéo, là Lý Mai đang chậm rãi đứng lên, lấy túi tiền thù công bằng tay từ trong túi áo ra, mỉm cười nói:

– Còn chưa biết tên bạn nữa, nhưng cảm ơn bạn. Bạn là người tốt. Mình muốn phiền bạn trông giúp mình cái ví này, chờ mình quay lại.

Nói xong, cũng không đợi An Na trả lời đã đặt chiếc ví bằng vải kia lên trên vali hành lý của An Na, quay người đi luôn, bước chân loạng choạng.

An Na nhìn túi tiền mà cô gái để lại, lại nhìn bóng lưng cô ta xuyên qua dòng người ra khỏi cánh cửa phòng chờ, trong lòng thấy có điểm là lạ. Chỉ là hai

người bình thường gặp nhau, cô cũng không nên đuổi theo hỏi lung tung này kia. Nghe giọng điệu cô ta hình như là muốn đi đâu làm gì đó. Chờ thì chờ đi. Dù sao cô cũng không có nơi nào để đi cả.

Túi tiền bằng vải mà Lý Mai để lại rất căng, còn được cuộn chặt bằng dây thừng bên ngoài vài vòng. Nhéo nhéo, bên trong như là một cuộn giấy gì đó. An Na cũng không tìm hiểu nhiều, bỏ vào túi của chiếc áo khoác mới mua, đến chỗ cửa sổ phòng trực ban tối qua hỏi về giá vé.

Người phụ nữ tối qua đã không có ở đây, mà là một người đàn ông trung niên đeo kính, thái độ hòa nhã hơn nhiều.

Có xe lửa tốc hành đến thành phố S, vé ghế cứng là ba mươi ba tệ năm hào, giường nằm thì gấp đôi, đi mất khoảng năm mươi sáu tiếng đồng hồ, gần hai ngày một đêm.

Còn đi Hồng Thạch Tinh mà Lý Mai muốn đi thì không có tốc hành. Ông ta nói Hồng Thạch Tinh là một lâm trường, chỉ có bến xe, muốn đi phải đi xe lửa đến huyện La Bình trước, rồi từ huyện La Bình bắt xe đi đến đó.

Huyện La Bình cách nơi này không quá xa, giá vé là bốn tệ hai hào, buổi tối có chuyến xuất phát, sáng mai là đến nơi.

An Na cảm ơn xong, quyết định chờ Lý Mai trở về rồi cùng nhau đi mua vé.

Ở trong phạm vi năng lực của mình, có thể giúp đỡ được người khác, An Na rất sẵn lòng.

An Na sợ mình đi lâu khi Lý Mai quay về sẽ không thấy mình, khi quay về bên cứ chờ ở chỗ cũ, đợi một lúc, lại nghĩ tới bố mẹ.

Hiện tại cô đã có lộ phí, nhưng tiếp theo cô phải thật sự quay về thành phố S để tìm cha mẹ thời trẻ ư?

Thực giác nói cho cô biết điều này không thích hợp, nhưng bây giờ chỉ có thành phố S là nơi duy nhất cô có thể đi mà thôi. Có lẽ cô nên trở về, nghĩ cách sống gần bố mẹ, sau đó thì tính toán tiếp? Nhưng một vấn đề khác lại tới, đi thành phố S, ngoài trừ tiền mua vé tàu xe, với số tiền còn dư lại kia làm sao cô có thể tiếp tục duy trì cuộc sống đây. Là một người không hộ khẩu, cô làm sao ứng phó được với việc điều tra hộ khẩu, sự khó khăn của tìm việc làm trong xã hội để duy trì kế sinh nhai?

Trong loa thỉnh thoảng vọng ra thông báo trạm dừng của đoàn tàu đến, người chung quanh đi qua đi lại không ngớt. An Na nghĩ ngợi đến choáng váng đầu óc, nghĩ người cho đến khi bụng bắt đầu đói cồn cào, ngẩng lên nhìn đồng hồ treo tường mới phát giác Lý Mai hình như ra ngoài đã khá lâu rồi, cũng không biết cô ấy lúc nào mới quay trở lại.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng chờ như đột ngột có chuyện gì đó xảy ra, có vài nhân viên công tác vội vã chạy về hướng tay phải, thần sắc căng thẳng, không ít hành khách đang đợi xe thấy thế cũng ào ào theo ra ngoài.

An Na không theo ra, cô giờ đang phiền lòng không có tâm trạng đi hóng chuyện, nhưng những hành khách gần đó sau khi đi hóng chuyện xong trở lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

- ... Một người phụ nữ muốn đi vệ sinh nhưng đẩy cửa mãi mà không được, bên trong như bị cái gì đó cản lại, khi bà ta đẩy mạnh được ra nhìn vào trong đã bị cảnh tượng làm cho hoảng sợ suýt ngã đấy.

Một người đàn ông đẩy kích động hoa chân múa tay miêu tả lại, cứ như bản thân mình cũng có mặt ở trong đó.

- Mọi người đoán xem là gì? Một cô gái dựa vào sau cánh cửa, dùng dây giày bện lại một đầu buộc vào then cài cửa, một đầu thì buộc vào cổ, đã tự siết cổ mình đấy. Công an đã đến rồi, phong tỏa nhà vệ sinh rồi. ...

Tìm An Na đập bộp một cái, trong đầu xẹt qua một điểm báo xấu, cô kéo vali hành lý vội vã ra ngoài, chạy tới nhà vệ sinh của nhà ga.

Nhà vệ sinh đã bị công an phong tỏa, bên ngoài rất đông người vây xem, nhìn chăm chăm vào cánh cửa kia. Một người phụ nữ đứng ở cửa nhà vệ sinh, đang kể lại cảnh tượng kinh hãi vừa rồi cho công an.

An Na nhớ tới ví tiền mà Lý Mai trước khi đi đã đưa mình nhờ giữ hộ, bèn lấy ra, mở ra xem, cô giật mình phát hiện bên trong có rất nhiều tiền mặt được cuộn chặt lại, ngoài ra còn có một góc tờ báo giống như là bị xé ra gấp gáp, trên đó có vài dòng chữ.

An Na mở tờ báo, đập vào mắt là dòng chữ đầu tiên, tìm lập tức nảy lên thành thịch. Đây là Lý Mai viết cho cô. Bản thân vốn muốn đi Hồng Thạch Tinh tìm nhà cô mình ở đó. Năm trăm đồng này là mẹ cô ta lúc chết đã để lại cho cô ta. Bởi vì cất ở trong người cho nên không bị lấy trộm cùng hành với hành lý. Cô ta không muốn sống, để lại cho An Na một trăm, bốn trăm còn lại nhờ An Na chuyển tận cho cho cô của mình. Cô của Lý Mai biết rõ cô ta đi xe lửa tới chỗ mình. Người cô đó tên là Lý Hồng.

Lòng bàn tay An Na ướt đầm mồ hôi, hai mắt mở to nhìn thẳng trước.

Vài người đang dùng cái khiêng người chết ra ngoài. Người chết được phủ kín bằng một tấm vải bạt, không nhìn thấy mặt, nhưng lộ ra chân. Trên chân thiếu dây giày, đó chính là Lý Mai.

Công an hỏi xong người phụ nữ kia, lại hỏi người của nhà ga vài câu rồi đi. Những người vây quanh hóng chuyện cũng dần dần giải tán hết.

An Na ngồi trên bậc thang mà hôm qua mình ngã đầu óc mờ mịt, chân tay lạnh buốt.

Giờ cô rút cuộc đã hiểu vì sao trông Lý Mai lại có vẻ khác lạ đến như thế.

Lý Mai có năm trăm đồng trong người, không phải là không có tiền, như vậy việc tự tử của cô ta không thể bởi do bị mất hành lý được.

Nhất định là có nguyên nhân khác.

Tại sao cô ấy trên đường đi đến nhà họ hàng thì lại nảy sinh ý niệm tự tử trong đầu, dựa vào đâu lại tin tưởng một người mới gặp như An Na sẽ không nuốt toàn bộ năm trăm đồng này, những thắc mắc này giờ đã không thể nào biết được nữa.

An Na bóp chặt ví tiền nóng bỏng kia trong tay, ngồi rất lâu, tinh thần dần ổn định, đi đến chỗ nhân viên nhà ga, hỏi thăm sự kiện tự sát trong nhà vệ sinh trong trạm xe.

Người công an đang ghi chép nhìn An Na:

– Chị quen biết người chết à?

– Không biết...không quen ạ...nhưng ở trong phòng chờ có nói chuyện với nhau, biết cô ấy tên Lý Mai...

Người công an nhíu nhíu mày:

– Nhân viên quản lý trạm xe nhận ra cô ta, nói cô ta vài ngày trước đã có vẻ kỳ lạ rồi. Tự sát, bác sĩ nói không cứu được nữa, đã đưa đến nhà tang lễ rồi. Vài ngày nữa không có ai đến nhận thì sẽ xử lý thi thể vô danh.

An Na cẩn trọng nói:

– Đồng chí công an, tôi dù không biết vì sao cô ấy tự sát, nhưng cũng coi như biết cô ấy, phí tổn ở nhà tang lễ là bao nhiêu cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp cô ấy xử lý hậu sự ạ. Tôi có nghe cô ấy nhắc đến người cô của mình, xong việc tôi sẽ đi thông báo cho người cô kia. Đồng chí xem có được không ạ?

Người công an liếc nhìn cô:

– Rất trọng nghĩa! Được, tôi giúp chị liên lạc với nhà tang lễ.

...

Ba ngày sau, An Na mua một tấm vé xe lửa, đi huyện La Bình. Chiều hôm sau thì đến nơi, lại ra bến xe, bắt xe đi Hồng Thạch Tinh.

Sự việc gặp gỡ Lý Mai đã làm thay đổi hành trình của cô.

Cô quyết định đi tìm người cô của Lý Mai trước, giao lại năm trăm đồng mà Lý Mai đã tin tưởng gửi gắm mình. Xong rồi mới quay lại thành phố S, nghĩ cách để sống ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Từ huyện La Bình đi cơ bản toàn là đường đá xỉ than. Trước kia trong này chủ yếu là cây cối rậm rạp. Về sau bởi vì khai thác quá độ, rất nhiều lâm trường đã bị hoang phế. Hai bên đường đi cây cối thưa thớt, thỉnh thoảng mới thấy dân bản xứ dắt dê từ ven đường đi qua.

Ngồi trên xe hai đến ba tiếng, lúc chạng vạng, An Na mới đến bến xe Hồng Thạch Tinh.

Hồng Thạch Tinh ban đầu vì khai thác lâm nghiệp mà hình thành thôn trấn. Bến xe cực kỳ đơn sơ, hai cái lều lớn, một loạt nhà mái bằng cũ xây bằng đá đỏ, bên ngoài có một con đường đất thẳng hướng tới thị trấn. Cách mấy chục mét, có nhánh đường sắt kéo dài. Lúc An Na đi ra, vừa vận một chiếc xe lửa chở đầy than đá kéo theo dải khói đen sì sinh sịch chạy qua người cô, mặt đất chấn động rung lên, có một chút than đá còn rơi xuống.

Vài đứa trẻ tan học đi ngang qua chờ xe lửa đi qua lập tức lao đến tranh nhau nhặt cục than đá rơi xuống đường kia.

An Na nhìn xe lửa biến mất trong tầm mắt, quay người đi về hướng thôn trấn.

Lý Mai có lẽ bởi vì tâm tình hỗn loạn mà khi viết vài dòng cho cô chỉ nói cô của mình ở đây chứ không viết địa chỉ gì cả.

Đây dù không phải là một nơi rộng lớn gì, nhưng cô chưa quen cuộc sống nơi đây, trong khoảng thời gian ngắn muốn dựa vào một cái tên người rất bình

thường để tìm thì chỉ sợ rất khó khăn. Nhưng việc này đã đặt lên người cô, cô không thể không đi chuyến này.

Đã đến đây rồi, cô đành phải đi hỏi thăm từng nhà trong trấn, đánh cuộc với nhân phẩm của chính mình mà thôi.

Con đường đất nhìn không dài, nhưng khi đi thì lại thấy rất lâu. An Na kéo vali hành lý, tránh những bãi phân dê trên đường, cuối cùng đã đến lối vào khu trấn có bức vẽ tuyên truyền rất lớn trên bức tường “Phân đấu thực hiện bốn mục tiêu hiện đại hóa”.

Lúc này sắc trời đã tối, dưới bức vẽ tuyên truyền thỉnh thoảng có tốp năm tốp ba công nhân mặc trang phục lao động đi qua, ào ào quay sang nhìn An Na.

An Na gọi mấy người đi đường lại, hỏi thăm “Lý Hồng”, quả nhiên tất cả đều lắc đầu.

Phương bắc vào mùa đông trời tối nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của An Na. Chẳng bao lâu, đèn đường bắt đầu sáng lên. An Na đứng trước cung văn hóa công nhân, cảm thấy lạnh buốt, bèn quyết định tìm chỗ nghỉ trước. Cô hỏi người đi đường biết gần đây có nhà khách Cục Lâm vụ gì đó, vội vã qua đó tìm. Lúc tìm được thì trời đã tối hẳn, một phòng nghỉ qua đêm giá năm đồng. Nữ nhân viên phục vụ đề nghị xem thư giới thiệu. An Na nói mình đến tìm người, không có thư giới thiệu, tiện thể hỏi thăm về Lý Hồng. Nhân viên phục vụ nói không biết. An Na vốn đang thấp thỏm sợ người ta không cho mình nghỉ lại, vậy thì đêm nay chắc phải ngủ ngoài đường rồi. May mắn nhân viên phục vụ cũng không gắng hỏi thêm, nhận tiền rồi dẫn cô đến phòng nghỉ, mở cửa, nói “có nước nóng ở phòng bên cạnh, tự đi lấy”, rồi quay đi.

Căn phòng hết sức đơn sơ. Một chiếc đèn điện, nhất chiếc giường sắt, một cái bàn, trên bàn có đặt một khay trà loang lổ men trắng cùng với hai ly thủy tinh, cộng thêm một cái chậu rửa mặt cũ, một phích nước nóng.

Ngồi xe lửa một đêm, lại nửa ngày ngồi trên xe khách, An Na đã vô cùng mệt, không còn hơi sức kén chọn gì nữa, ăn hết nửa cái bánh mì cứng đơ mua ở trên đường, cầm chậu cùng phích nước nóng đi đến phòng tắm bên cạnh pha nước, quay trở về rửa ráy xong khóa cửa, cũng không cời quần áo, vừa nằm xuống đã ngủ một mạch. Cô mơ thấy mình và bạn thân đang thưởng thức bữa tiệc hải sản tôm hùm trong nhà hàng bốn mùa trên biển, chợt có những tiếng gõ cửa liên tiếp làm cho bừng tỉnh, cô bật dậy, tìm đập nhanh, không dám trả lời.

– Mở cửa! Công an kiểm tra phòng!

Bên ngoài có giọng nói vọng vào.

An Na càng thêm căng thẳng. Cũng không biết số của mình sao lại “tốt” đến thế, vừa đến đã bị công an kiểm tra phòng rồi, nhưng lại không dám không ra mở, đành phải bật điện, mặc áo khoác, sau khi mở hé cửa, thấy đúng là công an thì mở ra.

Ngoài cửa là hai người công an trẻ tuổi, thần sắc nghiêm túc, đứng đằng sau là nữ nhân viên phục vụ kia, nói với công an:

– Đồng chí công an, chính là cô ta. Tôi đề nghị thư giới thiệu, cô ta nói không có. Cô ta nói đến để tìm một người tên là Lý Hồng. Tôi hỏi Lý Hồng kia làm gì ở đây, cô ta cũng không biết. Hỏi cô ta có quan hệ gì với Lý Hồng, cô ta nói không biết. Đây chính là nói dối đúng không? Tôi thấy cô ta không giống người lương thiện. Gần đây trong vùng không phải đang tăng cường truy bắt tội phạm à, tôi sợ chỗ của tôi chứa chấp phần tử phạm tội, cho nên mới báo các anh. Các anh nhớ điều tra cô ta rõ ràng nhé.

An Na nuốt chút nữa thì học máu. Sớm biết như này cô thà rằng ngủ ngoài đường còn hơn.

Hai người công an không đi vào.

– Xuất trình sổ hộ khẩu.

Hiện tại chế độ thẻ căn cước mới có, còn chưa thông dụng, người công an mặt chữ điền hỏi cô sổ hộ khẩu. Lúc anh ta hỏi, người công an mặt tròn cầm bút ghi chép trên cuốn sổ.

An Na ngập ngừng nói:

– ... Vì đi gấp, nên quên...

– Tên gì?

Người công an mặt tròn ánh mắt rơi lên mái tóc xoăn màu nâu rối tung và chiếc quần bò của cô, hỏi.

– An Na.

– Hỏi tên thật của chị ấy, chị trả lời tên nước ngoài cho tôi làm gì? Làm như tôi chưa từng đọc Anna Karenina ấy. – Người công an mặt tròn khó chịu, gõ bút lên quyển sổ.

– Đồng chí công an, tên tôi là An Na...

– Giỏi nhỉ, còn cứng miệng à! – Anh ta đập bút.

– Tôi thật sự tên là An Na, họ An tên Na. – An Na khóc không ra nước mắt, vội vàng giải thích.

– Ở đâu, làm gì? – Người mặt chữ điền hỏi.

- ...Thành phố S... Đến tìm người thân...

Bản thân An Na cũng không dám chắc chắn câu trả lời của mình.

Người mặt chữ điền nhìn vali hành lý mà An Na đặt ở góc tường:

– Tháng trước trong huyện xảy ra một vụ án giết người, căn cứ theo nhân chứng thì trong đó có nữ đồng bọn. Bây giờ chúng tôi nghi ngờ chị, mau mang đồ đạc, cùng chúng tôi đi tiếp nhận điều tra!

...

Tháng trước, phòng tài vụ Công ty rượu thuốc lá Huyện La Bình bị một nhóm côn đồ bật mặt dùng súng cướp một khoản tiền lớn lên tới năm nghìn tệ, trong nhóm có một nữ chịu trách nhiệm trông chừng. Sự ảnh hưởng này rất xấu, trong huyện cực kỳ coi trọng, muốn nhân viên từng khu phối hợp hành động để sớm phá án.

An Na bị dẫn ra ngoài, thời gian trên đồng hồ treo tường đồ chuông vừa đúng lúc rạng sáng.

An Na không biết tại sao mình lại xui xẻo đến thế, vừa đến đây đã gặp chuyện rồi.

Rất rõ ràng, cô giờ bị coi như là kẻ hiềm nghi mà bị bắt giữ rồi.

Ra đến đồn công an, cô bị hai người công an kia lệnh ngồi xổm xuống ở góc tường trong phòng chẳng khác gì phòng tra tấn. Vali hành lý đã bị lấy đi, bên cạnh không có người nào. Đang lúc thấp thỏm, có tiếng bước chân vọng đến, cửa được mở ra, vài người bước vào.

Ngoài hai người công an dẫn cô đến, người mặt chữ điền tên La Thành, người mặt tròn tên Cừ Cao Hạ, còn thêm một người lớn tuổi hơn chút, tầm hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi. Như là đang ngủ ngon bị đánh thức dậy, người đó trong mắt có tia máu, mặc chiếc quần cảnh sát giống La Thành, Cừ Cao Hạ, mùa đông, trên người chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng, vừa bước vào đã quét mắt lên người An Na tóc tai bù xù đang ngồi xổm ở góc tường, ngồi xuống ghé dựa, hai chân đặt lên mặt bàn, nhận bản ghi chép mà La Thành đưa tới, liếc một cái đã ném xuống bàn.

– Trong vali có cái gì? – Anh ta hỏi.

Trên trần nhà có hai bóng đèn huỳnh quang, ánh sáng trắng chói mắt, chiếu lên gương mặt An Na không chút huyết sắc.

An Na cụp mắt xuống, nhìn chăm chăm vào bệ xí xi măng đầy nước tiểu ở nền nhà, yếu ớt trả lời:

– Quần áo...giày...đồ trang điểm...Toàn bộ đều là đồ dùng cá nhân...

– Đội trưởng, toàn bộ đồ đạc ở nhà khách đã lấy tới, ở phòng bên ạ.

Cừ Cao Hạ đi ra xách vali hành lý của An Na đến.

Người trẻ tuổi nhìn vali:

– Mở ra!

An Na thật sự không muốn mở vali, bên trong ngoại trừ đồ dùng cá nhân ra còn có tiền mặt, hộ chiếu và di động mà cô chưa kịp xử lý. Dù đã được đặt trong ngăn kéo, nhưng nếu bị lấy ra thì càng phiền phức hơn.

Thấy An Na chần chừ, người trẻ tuổi kia lộ vẻ mất kiên nhẫn, kéo ngăn kéo ra, lấy một con dao găm, như là muốn cạy chiếc vali, An Na đành phải đi tới, trong ánh mắt soi mói của ba người kia bấm mật mã mở vali ra.

Toàn bộ đồ dùng đều bị hai người công an kia lấy ra, còn người trẻ tuổi thì đứng cạnh quan sát.

Hai cái mũ che nắng, mấy đôi giày, năm sáu bộ y phục, vài chiếc khăn lụa, đồ trang điểm, nước hoa, băng vệ sinh, tất chân. Hai người công an mắt càng lúc càng mở to, khi cầm ra một bộ bikini, thân sắc của hai người đã không còn được tự nhiên như trước nữa, đều nhìn chăm chăm vào chiếc nịt ngực và chiếc quần tam giác ren màu đen đầy gợi cảm, do dự nhìn sang người trẻ tuổi:

– Đội trưởng...

Người trẻ tuổi liếc một cái, chân đang đặt trên bàn rơi xuống đập trên nắp vali đóng sập lại, nhìn An Na, thấy cô vẫn cúi gầm xuống đứng ở đó thì khẽ cong ngón tay dài gõ gõ xuống mặt bàn.

– Chị thật sự không phải đồng bọn của chúng?

– Không phải ạ, tôi thề!

An Na mở to mắt ra sức lắc đầu, bờ vai xinh đẹp trắng mịn của cô ẩn hiện dưới mái tóc xoăn, khiến ánh mắt hai người công an kia như bị định trụ.

Người trẻ tuổi liếc nhìn thấy, khẽ nhíu chân mày:

– Trong ghi chép không thấy hỏi quê quán của chị. Quê quán chị ở đâu? Đơn vị công tác hoặc là địa chỉ gia đình là gì, để tôi liên lạc, xác định là đúng thì chúng tôi sẽ thả cô đi.

- ...Đội trưởng... Vừa rồi cảnh sát Cừu nói không sai, An Na chỉ là tên tiếng Anh của tôi. Tôi tên là Lý Mai, Lý Hồng là cô của tôi... Mẹ tôi vừa mới qua đời, tôi đến tìm cô mình...

Ba người công an đều sững ra. Người họ Cừu phản ứng kịp, nói:

– Cái chị này làm gì thế hả? Lúc ở nhà nghỉ tôi hỏi chị tên gì, chị bảo tên An Na còn gì, sao giờ lại thành Lý Mai rồi. Tôi cho chị biết, chị ngụy biện cũng vô dụng thôi.

– Đồng chí công an, tôi tên là Lý Mai... Chỉ vì tôi không thích cái tên này, nên bao lâu này vẫn thường dùng cái tên An Na. Tôi nói thật đó. Lý Hồng thật sự là cô của tôi. Mẹ tôi qua đời, tôi bèn đi tìm cô mình. Lúc nhỏ tôi từng đến đây rồi, nhưng sau một thời gian dài không tới với lại còn từng bị ốm nặng nên có một số việc không nhớ rõ nữa, ngay cả cô ở đâu cũng không còn nhớ... Mong các anh giúp tôi với ạ, tìm được cô tôi thì hỏi, sẽ biết là tôi không nói dối.

Người công an họ Cừu và họ La không lên tiếng, nhìn sang người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi nhìn An Na. An Na cũng nhìn lại anh ta, ánh mắt vô tội đáng thương như con cừu non.

Một lát sau, anh ta đứng lên, nói với hai đồng nghiệp:

– Ngày mai đi tìm Lý Hồng.

– Vâng, đội trưởng đi ạ. Thật ngại quá, nhà khách Cục Lâm vụ báo án, bọn em cho rằng cô gái này có vấn đề nên mới gọi anh đến. – Người họ La sợ sệt trình bày.

Người trẻ tuổi chỉ cười cười.

– Đội trưởng, thế cô gái này thì làm sao đây ạ? – Người họ Cừu hỏi.

Người trẻ tuổi liếc An Na.

– Cho cô ta chiếc áo khoác trước đã. Trước khi chưa tìm được Lý Hồng cứ nhốt cô ta ở đây.

Nói xong thì bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Người công an họ La và họ Cừu cũng đi ra ngoài. Một lát sau, người họ Cừu cầm một chiếc áo khoác quân phục màu xanh đi vào ném lên bàn, mắt nhìn An Na, sau đó đi ra ngoài. Tiếng khóa cửa lách cách, tiếng ổ khóa xoay ngược vào trong, bốn phía yên tĩnh trở lại.

An Na đứng đơ ra tại chỗ một lúc lâu, cuối cùng ngồi xuống, cất lại từng món đồ bị ném ra ngoài vào trong vali hành lý, sau đó cầm chiếc áo khoác quân phục kia khoác lên người, nằm cuộn tròn trên bàn, nhắm mắt lại.

Giờ cảm giác duy nhất của cô chính là may mắn.

Cảm tạ bộ nội y ren màu đen, nếu không, đợi đến khi họ lấy ra được mấy thứ khủng khiếp kia, cô nghĩ ngay cả gian phòng nhỏ này cô cũng khó mà được ở.

Vừa rồi lúc người trẻ tuổi kia bảo cô báo quê quán và địa chỉ gia đình để tìm hiểu, An Na cũng biết mình đã hết cách rồi, kể sách tạm thời duy nhất chính là giả mạo Lý Mai mà thôi.

Dựa theo ý tứ trong di thư mà Lý Mai để lại, hình như cô ta từ lúc còn nhỏ đã không gặp cô của mình rồi.

May mắn thời đại thông tin nhân khẩu còn chưa liên kết trên mạng internet, khiến cho cô có thể chui vào được chỗ trống này.

Hy vọng duy nhất của cô là tìm được Lý Hồng, sau khi hai người gặp nhau, cô có thể giả mạo thành cháu gái của Lý Hồng.

...

Thời tiết ban đêm rất lạnh, dù đã có chiếc áo khoác quân phục nhưng An Na vẫn thấy rất lạnh, cộng thêm tâm sự trùng trùng mà không ngủ được.

Lúc trời sắp sáng, cô mới lơ mơ ngủ, nhưng chưa được chốc lát, bên ngoài lại có tiếng mở cửa và tiếng ho khan, hẳn là người của đồn công an tới làm việc. An Na không dám ngủ tiếp, ra ngồi ở ghế, trong lòng thiết lập lại cảnh tượng lúc mình và Lý Hồng gặp nhau, và các loại ứng phó khi gặp phải những vấn đề bất ngờ ngoài ý muốn xảy ra.

Lúc hơn tám giờ, người công an họ Cừ đến, mang cho cô một bát cháo loãng và hai chiếc bánh mì.

An Na muốn đi vệ sinh, bèn nhịn đã lâu, nói với anh ta. Người họ Cừ cũng không gây khó dễ, gọi một nữ công an trẻ tuổi tên Lưu Hồng Mai dẫn An Na đi.

Lưu Hồng Mai rất xinh đẹp, thái độ lãnh đạm. An Na đi vệ sinh xong trở lại, thấy bên cạnh có vòi nước thì xin được rửa mặt mũi chân tay.

– Sao lại lấm chuyen thế không biết!

Lưu Hồng Mai lấm bầm, khó chịu dừng lại.

An Na cảm ơn rồi rút, bước qua vịn mở vòi nước.

Đầu tháng mười, vòi nước chưa bị đến mức bị đông kết, nhưng dòng nước thì lạnh buốt đến tận xương. An Na rửa tay, lại vốc nước rửa mặt, lúc đứng lên để gạt nước trên mặt thì trông thấy chiếc xe việt dã cũ biển 212 màu xanh lá cây nhìn bề ngoài như đã mấy tháng chưa rửa từ cánh cổng lớn của đồn công an lái vào, người công an trẻ tuổi tối hôm qua mở chiếc cửa xe long sọc ra, bước xuống.

Lưu Hồng Mai vừa thấy anh ta thì lập tức dừng bước, khẽ quay đầu soi mình vào cánh cửa thủy tinh, nở nụ cười rất tươi ra đón, nói:

– Đội trưởng Lục, sao sáng sớm đã đến rồi ạ? Ăn sáng chưa? Em có mang theo hộp sủi cảo thịt heo cải trắng tối qua vừa làm...

– Được, – Lục Trung Quân đóng rầm cửa xe một cái làm chiếc xe rung lên, – Mang ra đây. Đám Tiểu La, Tiểu Cao thích ăn lắm. Lần sau nhớ mang tôi tương cay nữa nhé.

Lưu Hồng Mai đỡ ra, có vẻ không vui, nhưng gạt đầu ngay sau đó:

– Được ạ. Chờ lát em mang qua cho họ.

– Cảm ơn. – Lục Trung Quân cười, quay sang thấy An Na đứng đó, nụ cười biến mất, – Sao chị lại ra đây?

– Em dẫn cô ấy đi nhà vệ sinh ạ. – Lưu Hồng Mai nói.

...

Phượng hoàng rụng lông không bằng gà.

Thật khó để diễn tả câu này, nhưng dùng để hình dung An Na lúc này thì đúng là vô cùng thích hợp.

An Na thấy Lục Trung Quân nhìn mình chằm chằm, tròng mắt đen bóng, lộ ra ý tứ hàm xúc mà khiến cô không thể nắm bắt được thì lập tức căng thẳng, miệng khẽ mở ra, ngơ ngác nhìn anh.

Lục Trung Quân thu ánh mắt lại, nói với Lưu Hồng Mai:

– Em quản lý hộ tịch đúng không? Em điều tra tất cả người tên Lý Hồng trên ba mươi tuổi ở trong thôn này nhé. Cô gái này nói tìm cô của mình.

– Chỉ dựa vào một cái tên? – Lưu Hồng Mai nói, – Thế chẳng khác nào đội trưởng bảo em mò kim đáy biển ạ?

An Na nghe giọng điệu của cô ta, cảm giác như đang làm nũng, vì vậy quay mặt đi.

Lục Trung Quân nói:

– Nếu không được thì tôi đi nhờ chị Vương vậy.

– Ôi không đâu ạ, để em đi. – Lưu Hồng Mai kêu lên, – Chị Vương đang bận việc khác ạ.

Lục Trung Quân cảm ơn cô ta. Lưu Hồng Mai cười:

– Đó là việc của em mà, anh còn khách sáo làm gì.

Lục Trung Quân gật đầu, đi về phòng làm việc.

...

Hiệu suất làm việc của đồn công an này rất cao, đến buổi chiều, đã tìm được Lý Hồng, cô của Lý Mai ở phố Tân Hoa Nam rồi. Vừa nghe nói cháu gái Lý Mai của mình bị nhốt ở đồn công an thì hấp tấp chạy tới ngay.

An Na chờ ở gian phòng nhỏ kia, thấp thỏm sợ hãi giống như phạm nhân trên tòa án chờ đợi tuyên án, nghe bên ngoài có tiếng bước chân gấp gáp, lại có giọng của người phụ nữ trung tuổi vọng tới:

–...Đồng chí, tôi đã nói với đồng chí rồi, đứa cháu gái này của tôi số khổ lắm...Mẹ nó năm đó là sinh viên từ Thượng Hải đến, sau khi đến đây thì gả cho em trai của tôi. Nhưng em trai của tôi với chồng tôi đều đoản mệnh giống nhau, mười mấy năm trước gặp tai nạn, cả hai cùng mất. Mẹ nó sau đó dẫn theo nó về Thượng Hải, loáng cái đã mười năm rồi. Năm đó lúc nó đi mới khoảng mười tuổi, tóc hoe hoe vàng, gầy gò. Mẹ nó thì sức khỏe vốn rất yếu, mấy tháng trước lại chết rồi, nó không nơi nương tựa, tôi mới bảo nó đến chỗ tôi...Đoán chừng là hai ngày nữa là sẽ đến, tôi vẫn luôn chờ nó. Đồng chí công an, sao nó lại bị bắt ạ...

Tiếng nói của người phụ nữ kia càng lúc càng rõ ràng.

An Na dựng lỗ tai lên nghe, đợi khi tiếng chìa khóa tra vào ổ vang lên lách cách thì đứng thẳng người lên.

Cửa mở ra, trước cửa xuất hiện một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, tóc ngắn, trên cổ quấn một chiếc khăn lụa màu sắc sỡ, trông thấy An Na thì hơi sững người.

An Na gọi to một tiếng:

– Cô ơi!

Rồi nhào đến.

Lý Hồng đỡ lấy An Na, còn chưa kịp mở miệng, An Na đã ôm chặt lấy, úp mặt vào vai bà khóc nức nở thành tiếng.

An Na vốn chỉ diễn trò, nhưng khi mới bắt đầu khóc, nghĩ đến tình trạng thảm hại của mình thì từ khóc giả thành khóc thật, đến cuối cùng nước mắt nước mũi tuôn ra ào ạt, làm cho chiếc khăn quàng cổ của Lý Hồng ướt nhẹp.

Lý Hồng vừa rồi trông thấy An Na, thấy cô khác hẳn với đứa cháu gái gầy nhỏ trong ấn tượng của mình, thật sự là không nhận ra. Trong cái khoảnh khắc bị An Na ôm chặt lấy khóc nức nở, nghĩ cháu gái mình mẹ nó vốn là thành phần trí thức cao cấp, cháu nó lại sống ở thành phố Thượng Hải mười năm, biến đổi thành một cô gái xinh đẹp như này cũng là điều bình thường. Lại nghe An Na luôn miệng gọi cô ơi thì trong lòng đau xót, viên mắt cũng đỏ lên. Chờ An Na đã bớt khóc lóc mới gỡ tay An Na ra, lau lau mắt, đưa cho An Na chiếc khăn tay, nói:

– Mai Mai, đừng đau lòng nữa. Đến đây là tốt rồi. Điều kiện của cô dù kém, nhưng vẫn là nhà của cháu. Sau này cháu cứ yên tâm ở lại với cô.

An Na thấy Lý Hồng chấp nhận mình, tảng đá lớn đè nặng ở trong lòng cuối cùng cũng không còn nữa, lặng lẽ đưa mắt lên nhìn người họ Lục kia, thấy anh ta cùng với mấy người đồng nghiệp khác đứng ở cửa, vì vậy nhận lấy chiếc khăn, xoay người đi lau nước mắt nước mũi, sau đó quay lại nghẹn ngào gật đầu nói:

– Cảm ơn cô ạ. Mẹ cháu trước khi đi có để lại cho cháu năm trăm đồng, bảo cháu đến chỗ cô. Cháu có mang theo ạ.

Lý Hồng kêu lên, nói với Lục Trung Quân:

– Đội trưởng Lục, các anh bắt lầm người rồi. Nó là cháu gái Lý Mai của tôi. Ôi con bé đáng thương, theo cô về nhà thôi.

Lục Trung Quân nhìn An Na khóc đến hai mắt sưng húp, nghĩ hẳn là đúng rồi. Người công an họ Cừ mặt tròn kia giành cầm vali hành lý của An Na lên, nói:

– Để cháu đưa hai người ra ngoài.

Lý Hồng vội nói:

– Ôi, sao dám làm phiền đến đồng chí được ạ. Để cô để cô.

– Không sao đâu. Để cháu đưa đi, tối qua đã làm cháu gái của cô sợ một trận, coi như cháu đền bù.

Nói xong, anh ta cầm lấy vali chạy ra ngoài.

Lý Hồng nói với Lục Trung Quân:

– Đồng chí, đã làm phiền đồng chí rồi. Chúng tôi đi nhé.

Nói xong kéo tay An Na cười híp mắt dẫn cô ra khỏi phòng thẩm vấn.

An Na đi sát Lý Hồng, ra đến cửa chính, đến khi không còn cảm giác được ánh mắt chăm chăm của người họ Lục kia thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Người công an họ Cừ chờ ở chỗ đó, đưa hai người ra khỏi cổng chính khá xa rồi mới nói với Lý Hồng:

– Cô Lý, cháu tên Cừ Cao Hạ, cô cứ gọi cháu là Tiểu Cừ là được. Về sau hai người có việc cứ tìm cháu ạ.

Cô Lý Hồng vội nói:

– Ôi chà, thật ngại quá. Cảm ơn cháu Tiểu Cừ. Vậy cô không khách sáo nữa nhé! Nhà cô ở phố Tân Hoa Nam, có mở quầy bán đồ lặt vặt. Chỗ cô có thuốc lá Nghênh Xuân chính cống, tốn rất nhiều sức mới lấy được mỗi đầu vào của Công ty thuốc lá trong huyện. Sau này mong được cháu quan tâm một chút.

Cừ Cao Hạ nhìn An Na một cái, gật đầu, rồi mới đi quay trở về.

Chờ Cừ Cao Hạ đi rồi, cô Lý Hồng kéo vali giúp An Na, xem xét cô tỉ mỉ, nói:

– Mai Mai à, vừa rồi cô suýt nữa thì không nhận ra cháu đấy. Cháu thay đổi nhiều quá. Cô nhớ lúc trước cháu gầy gò ốm yếu, giờ xinh đẹp như búp bê rồi.

An Na giật mình, vội nói sang chuyện khác, dĩ nhiên là chuyện năm trăm đồng.

– Cô ơi, về nhà cháu đưa tiền cho cô nhé.

Cô Lý Hồng nghe nói đến khoản tiền năm trăm đồng thì lập tức quên cả suy xét tướng mạo của An Na, nói:

– Vậy sao được, mẹ cháu để lại cho cháu, cô dù có khó khăn cũng không dùng đâu.

– Cô ơi, cô cứ nhận đi ạ. – An Na hết sức chân thành, – Nếu cháu đã ở nhà cô sau này tiền ăn tiền ở cũng sẽ tốn. Nói tới, một mình cháu giữ khoản tiền lớn như này cũng vô ích, nhớ để mất thì không hay.

Cô Lý Hồng gần đây muốn mở rộng quán bán đồ vặt nhưng nhập hàng thiếu tiền, cháu gái vừa vặn có năm trăm đồng, lại cứ nhất quyết giao cho mình...Nghĩ một chút, cô Lý Hồng vồ vồ tay An Na:

– Cũng được. Vậy coi như cô mượn của cháu. Cháu yên tâm, chờ cháu kết hôn rồi, cô sẽ trả lại đủ cho cháu.

An Na gật đầu.

Cô Lý Hồng giải quyết được vấn đề tài chính khó khăn thì tâm tình thoải mái hơn, thân thiết kể chuyện trong nhà cho An Na nghe. An Na chăm chú lắng nghe, lại nhớ đến người họ Lục trong đồn công an kia thì lại chột dạ, không kìm nén được quay sang hỏi cô Lý Hồng.

Cô Lý Hồng thấy An Na hỏi là người công an họ Lục, nói:

– Tối hôm qua chính cậu ta bắt cháu à? Cậu ta tên là Lục Trung Quân. Cô cũng là nghe người ta nói thôi, cậu ta hình như có chút lai lịch, trước kia ở nước ngoài học học viện hàng không gì đó, còn là đội trưởng đội phi hành nữa, cô cũng không rõ mấy, về sau bị phạm lỗi nên bị điều chuyển đến đây. Cũng mới đến vào năm ngoái thôi.

An Na “à” lên.

Lý Hồng đã buồn chuyện là không thể ngừng được, nhìn ngó bốn phía, thấy không có ai thì ghé sát lại hạ thấp giọng nói:

– Cũng nghe nói cậu ta vi phạm kỷ luật. Có vẻ cậu ta có vấn đề nghiêm trọng trong đạo đức lối sống...Chà chà, tóm lại là chẳng phải chuyện hay ho gì. Mà sao cháu vừa đến đã đụng phải cậu ta rồi thế. May mà không có chuyện gì. Loại người này, chúng ta chớ chọc vào mà né cho nhanh, đúng không?

An Na gật đầu.

– Cô Lý, đây là Mai Mai à?

Đại khái là sắp đến nơi, trên đường bắt đầu có người liên tục chào hỏi cô Lý Hồng, còn nhìn chăm chú vào An Na.

– Đúng vậy, mới từ Thượng Hải đến. – Cô Lý Hồng trả lời to.

– Ôi đúng là thay đổi nhiều quá, xinh quá. Đúng là cô gái thành phố có khác, khác hẳn với chúng ta.

– Mai Mai, cô là mẹ của Quách Vân. Trước đây lúc cháu và mẹ đi, Tiểu Vân nhà cô còn đến trả cháu cuốn vở và cục tẩy nữa, cháu còn nhớ không?

Đủ loại hỏi thăm thân thiết. An Na chỉ cười cười, cùng cô Lý Hồng chào hỏi mọi người, cuối cùng dừng trước gian nhà gần kề bên cột điện.

Lý Hồng đẩy cửa dẫn An Na đi vào, thân mật trách:

– Vào đi cháu. Cô nói cháu đúng là trí nhớ kém. Mới đi có gần chục năm mà lúc về đã không nhớ nhà ở chỗ nào rồi, còn bị người ta bắt ra đồn công an nữa chứ.

Lại gọi với vào trong:

– Tiểu Ny, cô của cháu ở Thượng Hải tới rồi, mau ra chào đi.

Một cánh cửa rèm được vén lên, một cô bé sáu bảy tuổi chạy ào ra, thấy An Na thì ngượng ngịu đứng ở cửa, không chịu chạy tới.

– Mau gọi cô đi. – Lý Hồng quay sang nói với An Na: – Chị cháu sống đi huyện, vì quá bận, cô thì lại không có việc gì, nên trông Tiểu Ny luôn.

An Na mỉm cười, gọi Tiểu Ny. Cô bé dùng giọng nhỏ như muỗi kêu đáp lại cô rồi vén rèm chạy ù vào trong.

– Đi, vào nhà đi. Đói rồi phải không. Quán bán hàng lẻ của cô tối không mở, lát cháu ăn sủi cảo cô mới làm nhé.

Cô Lý Hồng dẫn An Na vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Căn nhà của cô Lý Hồng là loại nhà mái bằng phổ biến của phương bắc, giữa bên trái có ba gian, hai bên trái phải là phòng ngủ, bên trong có giường, giữa nhà là chỗ ăn cơm hoặc là phòng khách, đằng trước có một cái sân nhỏ, có một hầm mùa đông dùng để cất giữ rau dưa, ở góc dùng bùn trát thành tường, làm thành phòng nhỏ để nấu cơm và tắm rửa, bên cạnh lại khoét một cái cửa sổ quay ra ngoài đường, chính là chỗ mở quầy bán đồ lật vật.

Vừa rồi lúc đến, An Na hơi bóng nói gió và lắng nghe chủ yếu là để biết rõ tình hình gia đình cô của Lý Mai.

Chú của Lý Mai và bố của Lý Mai trước đây đều là công nhân viên chức lâm trường, mười mấy năm trước ở lâm trường phát sinh vụ tai nạn, hai người bất hạnh cùng đồng thời gặp nạn. Chồng và em trai mất, cô của Lý Mai ngày nào cũng đến Cục Lâm Vụ khóc lóc, lãnh đạo trong Cục bèn sắp xếp con gái lớn Trần Lệ của cô Lý Hồng mới mười sáu tuổi vào trong xưởng dệt của huyện làm công nhân, còn phê chuẩn cho Lý Hồng mở quầy hàng bán đồ lật vật, lúc đó Lý Hồng mới thôi.

Trần Lệ nhiều năm trước đã xuất giá, giờ vẫn đi làm ở xưởng dệt trong huyện. Chồng họ Tống, không có công việc chính thức, làm thợ xây, chỗ nào gọi thì đến làm. Con gái Tống Tiểu Ny thì ở với cô Lý Hồng.

Con trai của cô Lý Hồng là Trần Xuân Lô năm nay mười bảy tuổi, học cấp ba tại trường trung học La Yên, sang năm là tốt nghiệp, bình thường học nội trú, cuối tuần mới về nhà.

– Mai Mai, đây là phòng trước đây của chị cháu, cô biết cháu sắp tới nên dọn dẹp cho cháu rồi. Chờ sấy giường cho ấm xong, sau này cháu cứ ngủ lại đây. Xuân Lô thì một tuần về một lần thôi, để em nó ngủ trong phòng giữa là được. Cháu xem đi, có được không?

Lý Hồng dẫn An Na vào trong căn phòng bên trái, bỏ vali xuống.

Căn phòng này không lớn, nhưng được dọn dẹp ngăn nắp. Trên tường dán bức ảnh Mộc Quế Anh đại chiến Kim Ngột Thuật, một chiếc giường kê sát tường, được trải tấm ga giường in hoa lớn kiểu dân quốc cũ, chăn màn gấp chỉnh tề, đặt trên chiếc gối thêu hoa màu hồng phần hình uyên ương hí thuy.

– Được ạ, cảm ơn cô.

An Na cảm ơn.

– Cháu đó, sao mà cứ nói cảm ơn cái gì. Cô là người thân của cháu, không phải khách sáo đâu. Cháu nghỉ ngơi chút đi, cô đi nấu sủi cào cho cháu.

Cô Lý Hồng vui vẻ ra ngoài.

An Na sắp xếp đồ đạc ở hành lý ra một chút, vì ngại ăn không nên cũng ra ngoài giúp một tay.

Cô Lý Hồng đang băm thịt heo hành tây, nhân bánh để bên cạnh, thuần thực cán, rồi xắt ra thành từng miếng mì vắt nhỏ rất đều chần chần, cầm cán bột cán mỏng da sủi cái, cuối cùng thì cuộn lại. Tiểu Ny cũng ngồi trên ghế cuốn bánh.

An Na rửa tay cũng bắt đầu cuốn bánh, nhưng cô làm không được đẹp, đặt lên bàn so sánh với chiếc bánh đã làm trước đó thì kém rất xa, thấy Tiểu Ny nhìn chăm chăm vào chiếc của mình mỉm cười, An Na cũng cười ngượng ngùng.

– Tiểu Ny, cười gì thế! – Cô Lý Hồng vội vàng nói đỡ giúp An Na, – Cô của cháu là chuyên sinh đấy, là nhân tài đấy!

Nói xong, hỏi An Na, – Mai Mai, năm ngoái mẹ cháu gửi thư, nói cháu dạy học hợp đồng ở trường tiểu học, chưa chính thức phải không?

An Na không rõ chuyện trước kia của Lý Mai, chỉ ậm ừ đáp lại.

Lý Hồng cũng không để ý, lại nhắc đến việc sang năm thằng con Trần Xuân Lôi thi tốt nghiệp.

- ...Cô ngày ngày sốt ruột, mong em của cháu có thể thi được lên đại học, rồi sau này đi làm. Nó có công việc tốt, thì cô không còn phải lo lắng gì nhiều nữa. Em cháu cũng rất chịu khó, thành tích cũng được, kết quả đều đứng thứ ba trong lớp đấy. Nhưng mà số cũng xui, năm ngoài nhà nước quy định thi tốt nghiệp trung học phải thi cả tiếng Anh nữa. Nhiều môn thi như thế, mà tiếng Anh của em cháu kém lắm. Giờ lại thi, chắc chắn trượt rồi. Ôi, cô thật là chán. Sợ đến lúc đó điểm tiếng Anh làm các môn khác bị ảnh hưởng. Cháu nói xem nhà nước nghỉ gì mà bắt người Trung Quốc chúng ta phải thi môn ngoại ngữ chứ?

An Na nói:

– Cô à, cháu cũng biết chút tiếng Anh, lúc nào Xuân Lôi về có gì không hiểu thì cứ hỏi cháu ạ.

Lý Hồng mừng rỡ,

– Thật sao? Thế thì tốt quá rồi. Mai Mai, cháu có thể giúp em cháu học tiếng Anh, vậy chính là giúp cô rồi.

An Na mỉm cười gật đầu:

– Cháu sẽ gắng sức ạ.

Cô Lý Hồng hết sức phấn khởi, trò chuyện thêm một lúc đã cuốn xong toàn bộ sủi cào trên bàn, lò than tổ ong đã đốt xong, mở vung nồi lên, thả sủi cào vào trong nước sôi, chỉ một lát, những chiếc sủi cào trắng mập đã nổi lên. Cô Lý Hồng múc cho An Na một bát to, thêm tương ớt và tương gừng, lại lấy ra một bát củ tỏi ướp ở trong vạc, đặt lên khay, ba người bắt đầu ăn.

An Na vốn không thích ăn tỏi, nhưng tay nghề của Lý Mai rất giỏi, vừa thử ăn một củ, bất ngờ thấy mùi vị rất ngon.

– Mai Mai, cô biết cháu giống mẹ không ăn được tương ớt, đây là tương gừng mà mấy hôm trước cô đã làm, cháu chám ăn thử xem

– Vâng ạ.

An Na lên tiếng.

Ăn sủi cào xong, An Na bắt đầu thích không khí trong nhà cô Lý Hồng, không hiểu sao khi đến đây rồi, bao nhiêu tâm tình buồn bực lo âu ở trong lòng đã bị tan biến đi không ít.

Ăn xong, An Na giúp cô Lý Hồng dọn dẹp rồi trở về phòng của mình, trong ánh nắng tò mò của Tiểu Ny mở vali hành lý ra. Một lát sau, cô Lý Hồng cũng vào, khi nhìn thấy từng món đồ thì đều tặc lưỡi, đặc biệt vô cùng yêu thích những khăn lụa tơ tằm Hermes màu sắc tươi tắn. An Na thấy thế, lại nhớ buổi chiều mình ôm lấy cô khóc lóc làm bắn chiếc khăn quàng cổ của cô, bèn nói:

– Cô ơi, cháu tặng cô chiếc khăn ạ.

Cô Lý Hồng vội vàng lắc đầu.

– Thế sao được, nhìn nó làm bằng tơ thật, chắc cháu mua đắt lắm đúng không. Mà màu sắc lại rất tươi nữa, tuổi của cô không hợp lắm đâu.

An Na mỉm cười:

– Không đắt ạ. Với lại mùa đông màu sắc y phục đã tối, phối chiếc khăn màu sáng rất hợp. Để cháu quàng giúp cô.

Nói xong giúp cô Lý Hồng quàng khăn thắt một nơ con bướm rất đẹp.

Cô Lý Hồng không từ chối, sung sướng đi soi gương, thích mãi không thôi:

– Cháu đây, xem cháu biến cô thành gì này.

Bên ngoài trời tối hẳn, rất lạnh, nhưng trong phòng rất ấm áp, tiếng cười không ngừng. An Na đã vượt qua buổi tối đầu tiên trong nhà người cô của Lý Mai rồi.

...

Giả mạo Lý Mai chỉ là tạm thời, trong lòng An Na cũng hiểu rất rõ, mình không thể nào trở thành Lý Mai để sống mãi ở đây được. Nhưng bây giờ vừa mới về nhà cô của Lý Mai, không thể nào đi ngay lập tức, bèn quyết định ở lại một thời gian rồi tính sau.

An Na cũng không thích ăn không của người ta, Tiểu Ný đi nhà trẻ ở Cục Lâm vụ, cách nhà khá xa, cô Lý Hồng ngày nào cũng phải đưa đón, còn phải trông quầy hàng, rất bận rộn, cô bèn giúp cô Lý Hồng trông cửa hàng.

Trong nhà cô Lý Hồng có thêm cháu gái từ phương nam tới, tin tức này rất nhanh đã lan truyền khắp xóm, cứ vài ngày lại có người đến quầy hàng để trò chuyện với cô Lý Hồng. Thấy An Na xinh đẹp, nói năng ngọt ngào, lịch sự thì có rất nhiều người bắt đầu nhiệt tình muốn giới thiệu đối tượng cho An Na làm An Na chỉ biết dờ khóc dờ cười.

Mà kể từ khi An Na đến, quầy hàng của cô Lý Hồng cũng khởi sắc lên rất nhiều so với trước kia, điều này cũng đúng. Không ít công nhân viên chức làm trường, nhất là thanh niên trẻ tuổi chưa có đối tượng, sau khi tan làm tha đi đường xa cũng muốn đến quầy hàng của cô Lý Hồng mua thuốc lá Bạch Phù Dung. Cho nên thời gian này Lý Hồng đã bán hết số Bạch Phù Dung của ba tháng trước, mà những đồ vật khác cũng bán hết rất nhanh, khiến cô Lý Hồng rất phấn khởi.

Khách quen buổi tối chuyên cần nhất chính là anh công an mặt tròn Cừ Cao Hạ, cơ hồ ngày nào cũng đến mua một gói thuốc lá, hơn nữa còn là loại Nghênh Xuân.

Mấy ngày đầu thì không sao, nhưng mấy ngày sau, An Na thấy anh ta liên tục đến mua, trời tối cũng đi xe đạp đến thì tốt bụng nhắc nhở anh ta chớ hút thuốc lá nhiều sẽ có hại cho sức khỏe.

Cừ Cao Hạ không dám đối mặt với An Na, ấp úng nói:

– Chẳng phải ngày đó cô Lý bảo anh phải chiều cô cô ấy lắm ă à... Anh mua thuốc lá giúp bố anh...

Trong số những người nghiện thuốc lá thì nghiện nhiều nhất là người già. An Na đã chứng kiến không ít người già hút thuốc rồi. Thấy anh ta nói thế thì chỉ cười, nhận tiền rồi đưa anh ta một bao.

Cừ Cao Hạ nhận lấy, quay xe đạp vội vàng đạp đi.

– Này, còn nợ anh một bao nhé.

Anh ta vừa trả tiền cho hai bao. An Na nói với theo lưng anh ta.

– Nhớ đấy, lần sau đến lấy.

Cừ Cao Hạ ra sức đạp xe, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

An Na lắc đầu, ghi vào sổ: “Anh công an họ Cừ, nợ một bao.”

...

Vài ngày sau, con trai của cô Lý Hồng là Trần Xuân Lôi về nhà. Trần Xuân Lôi tính cách ôn hòa, gặp An Na thì gọi chị rất lễ phép. Cô Lý Hồng nói An Na giỏi tiếng Anh, bảo cậu không hiểu gì thì hỏi An Na. Trần Xuân Lôi vâng dạ.

Buổi tối, An Na phụ đạo Trần Xuân Lôi tiếng Anh, Tiểu Ný ngồi bên vẽ tranh. Cô Lý Hồng thì trông quán.

Tiếng Anh cấp ba của thời kỳ này rất đơn giản, nhưng nền tảng của Trần Xuân Lôi rất kém. Đoán chừng trước kia tiếng Anh chưa được xếp vào môn học phải thi tốt nghiệp trung học, nên cậu ta cũng không chú tâm học mấy.

Lúc An Na phụ đạo Trần Xuân Lôi, cô Lý Hồng vén rèm lên, cầm sổ ghi chép đến.

– Mai Mai, nợ cậu Cừ này một bao à, nghĩa là sao cháu?

Lý Hồng vốn không biết chữ, nhưng đầu gì cũng mở quầy hàng nhiều năm, cũng nhận biết được một số mặt chữ hay dùng trong sổ.

Từ sau hôm An Na nhắc anh ta hạn chế hút thuốc thì hai ngày nay không thấy anh ta đến nữa.

An Na nói:

– Lần trước anh ấy đến mua thuốc, mua hai bao, cháu đưa cho anh ấy được một bao thì anh ấy đã chạy đi rồi, nên cháu ghi vào để kéo quên mất.

Lý Hồng bật cười, đi ra ngoài.

Hơn mười giờ, Trần Xuân Lôì cùng Tiểu Ny đi ngủ. An Na rửa mặt xong cũng lên giường chuẩn bị ngủ, thấy cô ý Hồng đi vào thì vội vàng ngồi dậy.

Lý Hồng ngồi bên mép giường, cười nói:

– Mai Mai à, cô thấy cậu Cừu kia hình như là có ý với cháu đấy. Cậu ta công việc tốt, tính cũng tốt, bố mẹ đều là công nhân viên. Hay là cô làm mai cho hai đứa nhé?

An Na sợ hết hồn, vội vàng lắc đầu.

– Cô ơi, chớ ạ.

– Rất tốt mà! – Cô Lý Hồng khuyên. – Không phải cô gấp gáp muốn gả cháu đi, mà là cháu cũng hơn hai mươi rồi, có người thích hợp thì chớ để lỡ.

– Cô ơi, cháu biết cô có ý tốt, nhưng mẹ cháu vừa qua đời, cháu giờ chưa có tâm tư này ạ.

Lý Hồng gật đầu: – Ừ nhỉ, thế mà cô không nghĩ ra. Vậy đi, chuyện này tính sau vậy. – Lại cười hơ hớ, – Mai Mai, thật ra cô còn một chuyện vui muốn nói với cháu. Cháu là thành phần trí thức, không thể nào cứ trông hàng cho cô được. Hôm nay cô đi nhờ vả người ta xem trường tiểu học trong thị trấn có thể sắp xếp cháu làm giáo viên được không. Quầy hàng cô có thể trông được, cháu đi dạy tốt hơn so với trông hàng cho cô, đúng không?

An Na sững sờ.

Cô Lý Hồng cho rằng cô mừng rỡ, cười nói:

– Cũng chưa hẳn đã nhờ được, cứ chờ hồi âm đã. Cháu cũng đừng quá trông mong. Cô định đợi có kết quả rồi mới báo cho cháu, nhưng lại không nhận được. Muộn rồi, cháu đi ngủ đi. Cô cũng đi ngủ đây.

Cô Lý Hồng vén góc chăn cho An Na, sờ sờ giường thấy ẩm áp thì hải lòng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Việc học của Trần Xuân Lôì rất vất vả. Mỗi thứ bảy về nhà, An Na đều phụ đạo cậu tiếng Anh, chiều hôm sau cậu lại quay về trường. Qua cuối tuần, sang thứ hai, thấy cô Lý Hồng bận rộn, An Na chủ động đề nghị đưa Tiểu Ny đi nhà trẻ, cô Lý Hồng đồng ý ngay.

Mùa đông nơi đây lạnh và khô, chỉ một cơn gió cũng thổi tung than đá và cát trên đường, không cẩn thận thôi là chui hết vào mắt và miệng. An Na học theo mọi người, trước khi ra ngoài thì giúp Tiểu Ny mặc ấm xong, mình thì dùng chiếc khăn bịt kín mặt chỉ lộ ra đôi mắt, vừa giữ cho ấm, lại thông khí, cát, mặc thêm chiếc áo bông hoa lúc mẹ của Lý Mai còn trẻ để lại trong đáy hòm, dưới thì mặc quần bông dày, đi ra ngoài hoàn toàn không khác với dân bản xứ.

Nhà trẻ Cục Lâm Vụ cách nhà của Lý Hồng chừng hai ba cây số. Sau khi An Na đưa Tiểu Ny đến nhà trẻ xong quay về, lúc đi qua cây cầu xi măng trên chỗ nước cạn, đột nhiên đầu cầu xông ra một con chó lớn màu vàng.

Dân bản xứ thích nuôi chó trông nhà, cơ bản không có thói quen xích lại, cho nên trong phố ngõ lớn ngõ nhỏ đều có chó.

An Na trước đây từng bị chó cắn, khi đó ở bắp chân còn hiện rõ vết răng, máu chảy ra rất nhiều, từ đó đã để lại một bóng ma tâm lý trong lòng cô, cho dù lớn lên khi nhìn thấy chó cảnh cô cũng không dám đến gần. Huống chi trước mặt đột nhiên xuất hiện một con chó to, trong lòng cô hốt hoảng, chân bước chậm lại, muốn đợi con chó đi qua thì mình mới đi tiếp.

Nhưng ai ngờ con chó như là người được nuôi sợ hãi trên người cô đối với mình, nó không chạy qua cầu nữa mà chạy thẳng tới phía cô, cuối cùng đứng cách cô tầm khoảng bảy tám bước, nhe răng, mắt gườm gườm nhìn cô.

Tim An Na đập mạnh, muốn quay đầu chạy, nhưng biết nếu mình cử động một cái là con chó chết tiệt này sẽ đuổi theo mình, mình hai chân căn bản không chạy nhanh bằng bốn chân, nên cứ đứng yên tại chỗ, căng thẳng nhìn chung quanh xem có ai đi ngang qua để giúp không. Nhưng hiện tại đang là

giờ đi học đi làm, công thêm bên ngoài quá lạnh, hôm nay bão cát lại lớn, trên đường rất vắng, không có người nào.

– Gừ....gừ....

Con chó gầm gừ trong cổ họng đầy uy hiếp, móng chân cào ào.

An Na sợ đến hồn phi phách tán, chợt thấy đầu cầu đối diện có chiếc xe jeep màu xanh lá cây quen quen, cũng bất chấp mọi thứ, cô ra sức kêu cứu.

Cừu Cao Hạ đi nhờ xe của Lục Trung Quân đến đồn công an, chợt nghe có người kêu cứu, giọng nói kia, anh ta quá nhạy cảm, quay đầu sang nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy đúng là An Na đang bị một con chó vàng to chặn ở trên cầu bên kia thì lập tức sốt ruột.

– Đội trưởng Lục, dừng xe!

Lục Trung Quân phanh kít xe lại, thấy Cừu Cao Hạ đẩy cửa xe ra, chạy nhanh đến chỗ cô gái kia.

...

Cừu Cao Hạ chạy tới, đuổi con chó đi, đến trước mặt An Na, ân cần hỏi:

– Lý Mai, em có sao không?

An Na rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm, kéo khăn quàng cổ che mặt xuống, cảm kích nói:

– Cảm ơn anh Cừu. Vừa rồi em bị con chó chặn đường.

Cừu Cao Hạ nói:

– Em sợ nó à? Chó đều thế đấy, biết em sợ nó, nó bèn bắt nạt em luôn. Lần sau thấy chó, em cứ mặc kệ nó, nó sẽ không làm gì em đâu. Nếu không, em cứ lấy đá dọa nó, nó sẽ bỏ chạy ngay.

– Vâng vâng, em nhớ rồi. May nhờ có anh, cảm ơn anh.

An Na lại lần nữa cảm ơn.

– Em định đi đâu thế? – Cừu Cao Hạ giật giật tóc, – Lên xe bọn anh đi, anh nhường chỗ cho đội trưởng đưa em đi.

An Na nhìn Lục Trung Quân đang đẩy về mặt kiên nhẫn trong xe, vội lắc đầu:

– Không cần đâu ạ, các anh còn có việc cứ đi đi, em về nhà thôi ạ.

Cừu Cao Hạ vẫn nhiệt tình mời cô lên xe, nói hai ngày này gió rất lớn, đi đường không an toàn. Ngày hôm qua đã có người đến đồn công an gây loạn rồi, họ đang đi trên đường thì bị mái nhà bay xuống làm vỡ chiếc ti vi, ầm ỹ rất lâu mới đi.

An Na mỉm cười:

– Không cần đâu ạ. Em sẽ cẩn thận. Đúng rồi, quầy hàng nhà em còn nợ anh tiền, vừa hay em có mang theo, em trả anh này...

– Pim pim...

Tiếng còi xe vang lên.

Cừu Cao Hạ nghe thấy tiếng thúc giục đằng sau vội chạy về, vừa chạy vừa hô:

– Không cần không cần, cứ để chỗ em đi, lần tới anh đến mua tiếp... Lý Mai, anh đi trước, em cẩn thận đấy.

Nói xong nhanh chóng lên xe.

Lục Trung Quân đạp ga, chiếc xe lao ra ngoài.

– Đội trưởng Lục, vừa rồi đã để anh đợi lâu.

Cừu Cao Hạ ngồi xuống bên lái phụ lập tức giải thích, – Cô ấy sợ chó, bị con chó cản không dám đi. Em đi giúp cô ấy, tiện thể nói vài câu thôi.

Lục Trung Quân mắt nhìn thẳng, khóe miệng gật gật.

– Tiểu Cừu, cậu dạo này hào phóng nhỉ, bản thân không hút thuốc lá lại đi mua thuốc, còn phát khắp nơi, tất cả là vì cô ta à?

– Nào có, là em lấy trong nhà đi đấy ạ.

– Đồ ngu ngốc. Ông Cừ chỉ hút Bạch Phù Dung, cậu lấy ở đâu thuốc lá Nghênh Xuân để mang đi phân phát hả?

Cừ Cao Hạ lộ vẻ lúng túng.

– Cậu ấy, cái thói xấu không chừa, lần sau ông bỏ nhà cậu muốn đánh gãy chân cậu thì đừng có chạy tới tìm anh đây nhờ cầu xin giúp nhé.

– Đội trưởng...- Cừ Cao Hạ do dự, ấp a ấp úng nói, – Nói thật với anh, em chưa từng thấy ai xinh đẹp như cô ấy cả. Gương mặt kia, bộ ngực kia...

Anh ta nuốt nước miếng ực một cái, – ...Anh thấy em với cô ấy có khả năng không?

– Với ai? – Lục Trung Quân liếc anh ta.

– Lý Mai ấy.

Lục Trung Quân phanh kít xe lại, Cừ Cao Hạ bị bất ngờ cả người đổ về phía trước, trán đập vào kính chắn gió bịch một cái đau điếng, anh ta kêu lên ôm lấy trán quay mặt sang.

– Đội trưởng, sao anh lại phanh xe đột ngột thế?

Lục Trung Quân lôi tập báo cũ đặt lung tung ở bên cạnh đập vào gáy anh ta.

– Đội trưởng, sao anh lại đánh em? – Cừ Cao Hạ uất ức la àm lên.

– Còn không biết à, cô ta vừa mới đến có mấy ngày đã hút cả linh hồn nhỏ bé của cậu rồi có biết không? – Lục Trung Quân nửa cười nửa không nhìn anh ta, – Cậu đi làm được một năm chưa hả? Không nghĩ tới nâng cao trình độ nghiệp vụ, mà cứ mãi lo của gái làm gì?

Cừ Cao Hạ làm bầm:

– ...Trong lâm trường những người độc thân có ai mà không ngày nào tới chỗ cô ấy đâu, em sợ đến chạm, cô ấy sẽ bị người khác giành mất...

– Được rồi được rồi, – Lục Trung Quân một lần nữa khởi động xe chạy đi, – Cậu còn trẻ, lại mới đi làm, nên tập trung vào công việc, chớ có cứ nghĩ đến chuyện trai gái không đâu. Sau này tránh xa phụ nữ ra. Nếu để anh đây biết cậu vẫn đến chỗ cô ta, anh sẽ ném cậu trở về Nhị Sở đấy!

Nhị Sở cách nơi này năm mươi cây số, rất heo lánh. Trong đó chỉ có hai ba người thường trú. Lúc trước Cừ Cao Hạ chính là từ chỗ đó được điều về. Vừa nghe thế, Cừ Cao Hạ lập tức ù xiu.

Lục Trung Quân đi một đoạn liếc sang anh ta, giọng hòa hoãn hơn:

– Cô gái này không hề đơn giản đâu. Cậu không tán được đâu. Cậu đừng tốn thời gian vào cô ta nữa, tiết kiệm tiền mua thuốc lá để cưới vợ đi. Anh đây chỉ muốn tốt cho cậu thôi. Mẹ nó cứ làm như cả đời chưa thấy phụ nữ, vừa thấy một cái là hồn như mất ấy.

– Sao anh biết em không tán được cô ấy chứ? – Cừ Cao Hạ không cam lòng.

– Trực giác. – Lục Trung Quân thần nhiên nói.

Cừ Cao Hạ thở dài. Một lát sau, ghé sát lại hỏi:

– Đội trưởng, em nghe nói trước kia anh lái máy bay à? Siêu thế, sao giờ lại đến một nơi chim không thềm đến này à? Lúc nào có thể dạy em lái máy bay được không?

– Biến đi! – Lục Trung Quân bật cười, lộ ra hàm răng trắng đều, – Cậu mà không thông qua trong một tháng này thì đừng có đòi gì khác.

...

An Na trở về nhà, cô Lý Hồng đang ở trong quầy hàng, trông thấy An Na, vội vàng vẫy tay gọi cô.

– Cô muốn cháu giúp trông tiệm à? Cháu thay quần áo xong ra ngay ạ.

An Na đi qua nói.

– Không phải. Mai Mai, cháu biết đánh đàn hát hò không? – Cô Lý Hồng hỏi.

– Có biết một chút ạ, sao thế cô? – An Na thấy lạ, nhưng vẫn đáp.

– Ôi thế thì tốt quá!- Cô Lý Hồng mặt mày rạng rỡ, – Là chuyện đi làm ở trường tiểu học mà cô từng nói với cháu rồi ấy. Người kia đã trả lời rồi, nói trong trường không thiếu giáo viên, chỉ có một giáo viên dạy nhạc mới sinh con, đang tìm người dạy thay, hỏi cháu xem có làm được không. Nếu được, thì cháu đi thử xem. Thật là tốt quá, cháu mau ra trường thử xem đi, tìm Hiệu trưởng Lý nhé.

An Na sững sờ, không ngờ nhanh như thế đã có tin tức rồi.

– Đúng rồi, cô cũng không ngờ nhanh như thế đã có tin tức rồi, thật là may. – Cô Lý Hồng đầy phấn khởi, – Cháu mau thay quần áo đi đến trường đi. Nếu được, cô sẽ đi cảm ơn người ta. Nhanh đi đi, chớ để hiệu trưởng chờ.

Nói xong đẩy An Na vào phòng.

Cô Lý Hồng có ý tốt, An Na cũng không muốn phụ lòng bà, vào phòng cởi chiếc quần bông dây ra, thay y phục, tết tóc dài thành bím sau lưng, soi gương, vén rèm đi ra ngoài.

– Mai Mai, trường học ở trên đường đi nhà trẻ của Tiểu Ny, cổng sắt lớn ấy. Rất dễ tìm, có muốn cô đi cùng không?

Cô Lý Hồng không yên tâm, thấy cô đi ra, gọi giật lại.

– Không cần cô ạ, cháu biết chỗ đó rồi, tự cháu đi là được.

An Na đáp, đi ra cổng.

...

Ngôi trường được xây dựng vào mấy chục năm trước, bên tường rào trồng một hàng cây, bên trong tổng cộng có bảy tám dãy phòng, ngoại trừ một dãy để làm việc, còn lại là lớp học. Mỗi cấp có bốn lớp, còn có một sân trường nhỏ.

An Na tới trường học, đi vào cổng sắt lớn, đang đúng thời gian tan học. Trên sân trường rất đông học sinh đang chơi trò nhảy dây hoặc nhảy cát hoặc đang chạy, cô hỏi một học sinh phòng làm việc của hiệu trưởng, sau đó được nhiệt tình dẫn đến chỗ phòng hiệu trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

An Na đẩy cửa ra, thấy trong phòng làm việc có hai cái bàn lớn đặt cạnh nhau, trên bàn xếp đầy tài liệu và sách vở bài tập. Bởi đang đúng giờ tan học, bên trong phòng có vài giáo viên, có người đang uống nước, có người đang soạn bài.

An Na khẽ gõ cửa.

– Xin cho hỏi, có hiệu trưởng Lý trong này không ạ?

Một người phụ nữ khoảng trên năm mươi tuổi ngẩng lên.

– Là tôi. Cháu là...

An Na vội cúi chào:

– Chào hiệu trưởng Lý, cháu là Lý Mai cháu gái của cô Lý Hồng ạ...

– A, là cháu à, vào đi...

An Na vâng dạ đi vào.

Hiệu trưởng Lý là phó hiệu trưởng, đeo kính lên, đánh giá An Na một lượt.

– Nghe nói cháu đã tốt nghiệp trung học chuyên nghiệp?

– Vâng ạ...

– Có mang theo bằng tốt nghiệp không?

– ...Dạ, lúc đi cháu quá gấp mà quên mang...

– Trước đây dạy học chưa?

– Rồi ạ. – An Na đích xác đã từng đi dạy, là giáo viên ngữ văn và Anh văn.

– Biết đánh đàn không?

– Biết ạ.

Hiệu trưởng Lý ra hiệu An Na theo mình đến phòng làm việc bên cạnh, bảo cô ngồi xuống trước cây đàn piano đặt ở góc, đàn một bản.

Piano là loại đàn cũ đòi hỏi phải liên tục đạp chân, nhưng đối với An Na thì không thành vấn đề. Cô ngồi xuống hỏi:

– Hiệu trưởng muốn cháu đàn bài gì ạ?

– Tùy cháu. – Hiệu trưởng Lý nói. Lúc nói thế, ánh mắt lóe sáng sau cặp kính.

An Na nhớ đến tám hoành phi nhìn thấy lúc tới nhà ga, vì vậy đàn bài “Học tập theo tám gương Lôi Phong, lại đàn tiếp bài “Cháu nhật được một phần tiền bên đường”.

Hiệu trưởng Lý rất hài lòng, cùng An Na quay trở lại phòng làm việc, ôn hòa nói:

– Rất tốt. Đây có bản kê khai cháu về điền vào, ngày mai sẽ có thông báo cho cháu. Ở trường này cấp 4 mới bắt đầu học âm nhạc, cháu dạy âm nhạc cho cấp bốn đến cấp sáu nhé. Tiền lương dạy thay mỗi tháng 32 đồng, cuối tháng còn phát thêm năm cân than.

Vậy là đã qua sát hạch rồi ư, An Na vừa mừng vừa lo, vội vàng vâng dạ.

Hiệu trưởng Lý đẩy cặp kính, mỉm cười:

– Tiểu Lý, tôi rất tin tưởng cháu mới đồng ý để cháu dạy thay ở khóa này. Chớ xem thường sự nung đúc tình cảm sâu đậm của bọn trẻ với âm nhạc. Có biết vì sao cô giáo lúc trước lại bị từ chối không? Là lên lớp lại dạy cho bọn chúng nghe thể loại hoàng – sắc của Đặng Lệ Quân. Đây là vấn đề tư duy cá nhân rất lớn đây.

An Na ngây ra một chút, cẩn thận hỏi:

– Hiệu trưởng, cháu tưởng giáo viên kia nghĩ là vì sắp sinh con ạ...

– Là mang thai, nhưng tôi không cần cô ta đi dạy nữa. – Hiệu trưởng Lý gõ bút vào mặt bàn, – Loại ca khúc tầm thường này khiến cho nam nữ thanh niên nước ta tinh thần yếu đuối ủy mị, mà cô ta cũng chỉ là một nạn nhân. Tôi nhất quyết không cho phép cô ta tiếp tục ảnh hưởng đến các em học sinh được. Chỗ tôi có một quyển sách, cháu lấy về xem kỹ, tiếp thu sự khuyên bảo của tôi, để tránh giẫm phải vết xe đổ.

Nói xong đưa quyển sách cho An Na.

An Na nhận lấy, vừa thấy tên sách thì mắt tròn tròn. Tên sách là “Làm thế nào phân biệt được ca khúc hoàng – sắc”, nhà xuất bản âm nhạc nhân dân xuất bản từ mấy năm trước, tác giả đều là nhạc sĩ nhất đại, còn có vài người cực kỳ nổi danh mà cô cũng biết. Mở ra xem lướt qua, phát hiện bài hát đầu tiên được dùng làm tài liệu để phân bác chính là Hồi ức màu hồng, những trang sau có có rất nhiều ca khúc Càng dài mà cô biết.

– Tôi cũng biết, có nhiều nơi đã bắt đầu bị bầu không khí xấu này ảnh hưởng rất nặng nề, tôi không cần biết, tôi chỉ biết trường học của chúng ta thì cần phải quản lý chặt. Cháu thấy đúng không?

– Vâng vâng...

– Làm tám gương sáng cho người khác, không thể bôi son màu lông họa mi, không được mặc trang phục kỳ dị, ví dụ như quần jean, hay quần ống loe gì đó. Nhảy cái khác thì được nhưng không được đi nhảy disco. Loại văn hóa tao nhã không thể đánh đồng với loại thô tục kia được. Có làm được không?

– Được ạ...

Hiệu trưởng Lý rất hài lòng với thái độ của An Na, gật đầu, gọi người dẫn An Na đi điền bản kê khai, việc phỏng vấn coi như đã xong.

.....

An Na cảm quyền “Làm thế nào phân biệt được ca khúc hoàng – sắc” về nhà, đầu óc vẫn choáng váng, chưa thích ứng được việc mình đã có một công việc ở thời đại này.

Lý Hồng vẫn đang sốt ruột đợi tin, thấy An Na trở về lập tức hỏi tình hình, biết đã được chấp nhận, ngày mai đi làm luôn thì vô cùng phấn khởi, hớn hờ nói:

– Cô đã nói cháu được mà. Một tháng hơn 30 đồng, so với giáo viên chính thức thì ít hơn nhiều, nhưng vẫn tốt hơn là không có việc làm, ăn mặc tiết kiệm một chút, một năm là có thể tiết kiệm được 108 đồng rồi.

An Na gật đầu.

Lý Hồng tâm trạng rất vui, buổi tối làm thêm hai món ngon. Com nước xong, Tiểu Ny không chịu ngồi yên mà chạy sang nhà hàng xóm họ Trương để chiêm chổ ngồi xem ti vi.

Trong tivi đang chiếu phim Bến Thượng Hải rất nổi tiếng, đang đến đoạn Ngọc diện tiểu sinh Phát ca cùng với Triệu Nhã Chi yêu trong đau khổ khiến cả nước phát cuồng. Bài hát Bến Thượng Hải mà An Na vô cùng quen thuộc đang rất thịnh hành, ngay cả đứa trẻ mấy tuổi cũng đều hát đến thuộc lòng. Tiểu Ny tối nào ăn cơm xong cũng đều đến nhà hàng xóm để xem tivi.

Lý Hồng cũng rất mê Hứa Văn Cường, là fan trung thành của Phát ca, chỉ khổ nỗi phải lo trông cửa hàng nên không thể đi xem được. Thấy An Na không đi xem, mấy tối nay khi sắp đến giờ phim thì đều nhờ An Na giúp trông cửa hàng, mình thì tranh thủ đi xem phim.

Tối nay cũng thế, Tiểu Ny đi trước, lúc đến giờ phim, Lý Hồng sốt ruột bảo An Na trông hàng giúp, sau đó vội vàng chạy qua nhà hàng xóm.

Giờ bán hàng cao điểm của buổi tối đã qua, cộng thêm thời tiết lạnh, nên cũng không có người nào đến mua hàng. An Na ngồi dưới ánh đèn chân không mờ mờ, vừa sưởi ấm vừa lật xem quyển Làm thế nào phân biệt ca khúc hoàng – sắc để giết thời gian, bỗng nghe có giọng nói quen quen:

– Cho bao thuốc, Bạch Phù Dung!

An Na ngẩng đầu lên, bất ngờ khi thấy Lục Trung Quân đứng ở ngoài quầy hàng, nhìn mình, như đang chờ lấy bao thuốc. An Na giật mình kịp phản ứng, vội vàng rút một bao thuốc đưa cho anh, nhận ba đồng.

Lục Trung Quân cầm bao thuốc xé ra rút ra một điếu, lại xin cô tí lửa.

An Na lại vội vàng lấy bao diêm ra quẹt lên cho anh.

Lục Trung Quân ghé sát lại châm thuốc, ánh lửa từ que diêm soi rõ gương mặt tuấn tú của anh.

An Na phát hiện người đàn ông này cũng rất đẹp trai.

Lục Trung Quân châm thuốc xong rít một hơi, ánh mắt lia xuống quyển sách mà cô tiện tay đặt trên mặt quầy. An Na lấy vội quyển sách cất xuống dưới.

Lục Trung Quân liếc cô một cái, bỏ về.

An Na đoán anh đi ngang qua nên tiện đường mua bao thuốc, nhìn bóng anh biến xuất sau bóng tối ở đầu ngõ, chiếc đồng hồ đặt bên cạnh cũng chỉ vào chín giờ, chuẩn bị đóng cửa nhưng lại bất ngờ thấy cô Lý Hồng dắt Tiểu Ny về.

Tiểu Ny mắt đỏ hồng, sắc mặt cô Lý Hồng cũng đen thui.

– Sao thế ạ? Phim còn chưa mà? – An Na hỏi.

– Tức lắm – Lý Hồng la lên, – Là tivi thôi mà, cô cũng sẽ đi mua một cái, làm như cô không mua nổi ấy.

Thời đại này tivi cũng đã thông dụng, nhưng ở Hồng Thạch Tinh, nhiều nhà có tivi lại không nhiều. Vợ chồng hàng xóm họ Trương là công nhân viên, điều kiện cũng khá, nên có cái tivi trắng đen, gần đây lại có bộ phim truyền hình hot, nên tối nào cũng chật kín người.

An Na hỏi rõ ngọn ngành, Lý Hồng than thở một lúc mới hiểu. Thì ra đám trẻ con của nhà họ Trương bắt nạt Tiểu Ny, không cho Tiểu Ny xem ké. Người lớn dù không công khai có tranh chấp gì với cô Lý Hồng, nhưng mấy năm trước bởi vì xảy ra một số chuyện xung đột, sự việc đã được giải quyết, hiện tại dù không thể hiện rõ là không cho hai người đến nhà mình xem nhờ ti vi, nhưng thái độ không muốn rất rõ ràng. Lý Hồng tức giận, kéo Tiểu Ny về bằng được.

– Sau này không thèm đi xem nữa, nghe không. – Cô Lý Hồng khuyên Tiểu Ny.

Tiểu Ny mắt đỏ hoe.

– Ôi, không sao không sao. – An Na vội ôm lấy cô bé, – Cô nói này, cô xem bộ phim này rồi. Trình Trình được gả cho A Lục, Hứa Văn Cường cưới người khác, cuối cùng bị quan – thương liên kết bắn chết.

– Hu hu...

Vừa nghe được cái kết cục kia, Tiểu Ny khóc òa lên...

Cô Lý Hồng nói:

– Sao lại thế được, Mai Mai, cháu bị nhầm không? Đây mà là kết cục à? Hai người đó xứng đôi như thế cơ mà, cô vẫn mong họ kết hôn với nhau đấy.

An Na bất chợt ý thức được mình đã vô tình trở thành một spoiler rồi, vội vã nói thêm:

– Cháu đoán bừa thôi.

Lý Hồng thở phào, bảo An Na đóng quầy, đóng cổng, dẫn Tiểu Ný về phòng tắm rửa đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Ný đã nôn nóng chờ bà ngoại mình đi mua tivi. Cô Lý Hồng do dự một hồi, cuối cùng vẫn tiếc tiền, nói chờ sang năm tích cóp được tiền thì hẵng mua. Tiểu Ný thất vọng, nhưng nó là đứa bé ngoan ngoãn, buổi sáng An Na đi làm tiện đường đưa cô bé đi nhà trẻ, nó không chút than vãn nào. An Na tội nghiệp cô bé vô cùng, chỉ hận mình không có tiền, nếu có, cô sẽ lập tức đi mua một cái ngay, cũng chỉ có mấy trăm đồng mà thôi.

Trước khi đến thời đại này, An Na chưa từng ý thức được tiền lại quan trọng đối với mình như thế. Nhưng bây giờ, chỉ có vài ngày ngắn ngủi, cô đã cảm nhận được một đồng tiền thôi cũng quan trọng đến mức nào rồi.

Bất kể sau này cô có dự định gì, là ở lại nơi này hay quay về thành phố S, cũng phải nghĩ cách kiếm được thật nhiều tiền.

....

An Na bắt đầu công cuộc làm cô giáo dạy nhạc trường tiểu học rồi.

Toàn trường chỉ có một giáo viên nhạc, cấp 4 đến cấp 6 tổng cộng có mười hai lớp, từ thứ hai đến thứ 7 đều học, mỗi lớp đều có tiết âm nhạc, chia đều mỗi ngày thì cũng chỉ có hai ba tiết mà thôi, cũng rất thoải mái. Nội dung lên lớp cũng rất đơn giản. Có bài học của giáo viên nhạc trước đó, An Na dựa theo sách âm nhạc mà dạy những bản nhạc trong sách đó, không vượt qua ngoài khuôn khổ. Mà chủ yếu dạy là đánh đàn, ca hát, dạy nhạc số mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Chớp mắt đã qua mười ngày, An Na cũng đã dần dần quen với các giáo viên cùng phòng. Cấp 4 có một giáo viên Ngữ Văn Vương Thị Anh, trước đây có quan hệ rất tốt với mẹ của Lý Mai, bây giờ lại rất quan tâm tới cô. An Na rất nhanh chóng quen thuộc với hoàn cảnh của trường học, công việc cũng thuận buồm xuôi gió. Sáng sớm hôm nay dậy hơi muộn, nghĩ đến hôm nay tới lượt cô trực nhật thì vội rửa mặt mũi qua loa xong là đi thẳng tới trường.

Con đường tới trường phải đi qua một bãi ghềnh, rộng chừng hơn mười thước, nhưng nước không quá sâu, mùa hè chỉ chạm đến đầu gối, mùa đông chỉ tới cổ chân, thường đóng băng, cách đó hơn trăm mét có một cây cầu có thể đi qua, nhưng hằng ngày người qua lại và đám học sinh lại thích đi tắt qua bãi sông, dẫm lên những hòn đá để đi qua.

Bình thường An Na đều dẫn Tiểu Ný đi qua cây cầu này, nhưng hôm nay Tiểu Ný nghỉ ở nhà, thời gian lại gấp gáp nên An Na quyết định đi đường tắt.

Nước đã đóng thành băng, lớp băng có thể chống đỡ được trọng lượng của một người trưởng thành, An Na bước lên từng hòn đá, đi rất cẩn thận, đang lúc nhắc chân định đặt vào một viên đá thì đằng trước có tiếng nói vang lên:

– Cô ơi, chờ chút ạ.

An Na ngẩng lên, thấy đó là học sinh nam tên Từ Bình của khối 4.

Cậu ta có vóc dáng cao hơn so với bạn bè cùng trang lứa, nhưng lúc đi học, An Na cảm nhận được rõ ràng cậu và các bạn trong lớp không hòa đồng với nhau, ngay cả bạn cùng bàn cũng không bắt chuyện với cậu, cho nên ấn tượng rất sâu sắc.

– Hòn đá đằng trước không chắc đâu ạ, để em chèn chắc đã rồi cô hẵng qua.

Từ Bình đặt cặp sách xuống đất, chạy tới vệ đường nhặt một hòn đá phẳng, quay trở lại chèn dưới hòn đá kia, còn dùng chân đạp đạp thấy ổn rồi, nói:

– Được rồi ạ, cô đi được rồi ạ, vừa này suýt nữa thì em bị ngã đấy.

An Na mỉm cười:

– Cô cảm ơn em Từ Bình.

Cậu học sinh cười ngượng ngùng, chạy trở lại, nhặt cặp sách rồi chạy về hướng trường học.

An Na đi qua con rạch đến trường, lúc tan học, các giáo viên trong phòng bắt đầu thảo luận về hộ cá thể.

Lúc này quốc gia đang khuyến khích phát triển nền kinh tế tư nhân, tuy nhiên trong biên chế nhà nước vẫn là mơ ước của hầu hết tất cả mọi người, nhưng hộ cá thể cũng không phải là chuyện mới mẻ, dù loại hộ chuyên nghiệp (ở nông thôn Trung Quốc hộ gia đình hoặc cá nhân chuyên làm nghề nông) cũng đã mọc lên như nấm. Lúc các giáo viên trò chuyện thảo luận, cũng nói đến việc này, có người thì mơ ước, có người thì khinh thường, nghĩ làm công chức

nhà nước ổn định thì vẫn ưu việt hơn.

Hộ vận nguyên đầu tiên của huyện La Bình là một loại hộ lương chuyên nghiệp, họ Lư, năm ngoái đã mạnh dạn ôm khoảnh đất mấy trăm mẫu, năm nay số lượng lương thực bán cho nhà nước mấy chục vạn cân, thu hoạch một năm nghe nói đạt tới hai vạn, đây thực sự là tin nóng hổi của địa phương.

– Nghe nói ông Lư còn thuê công nhân làm công ngắn hạn nữa. Nhiều người đến nhà khóc lóc đòi ông ta kéo dài thời hạn nữa ấy. Ông Lư này đúng là đã phát triển con đường cách mạng rồi.

Thầy dạy toán họ Hồ bình thường rất quan tâm tới vấn đề này, mỗi khi hết giờ đều thảo luận về vấn đề này với mọi người.

– Hộ vận nguyên của ông ta lấy năm mươi một trăm cứu tế người khác, chẳng khác gì muối đốt lông trâu, có đáng gì đâu cơ chứ? – Một giáo viên khác tiếp lời.

– Ôi, thầy Tôn à. – Thầy Hồ quay sang chất vấn giáo viên dạy môn Đạo Đức, – Anh nói xem, chúng ta cực khổ ba mươi năm, trong một đêm lại trở về trước ngày giải phóng, ông Lư thuê công nhân ngắn ngày, thế có phải là bóc lột không hả? Nhà nước cho phép như vậy không?

Thầy giáo dạy Đạo Đức ngày nào cũng xem báo huyện, nói:

– Mới mấy hôm trước báo có đăng, chính quyền huyện mời ông Lư tham dự hội nghị những hộ giàu toàn huyện giới thiệu về kinh nghiệm làm giàu đấy. Tôi thấy không có vấn đề gì cả, chính sách cũng sẽ không thay đổi đâu.

Thầy Hồ thở dài:

– Ôi, người ta thu nhập một năm có thể mua được 4,5 căn hộ trong thành phố, chúng ta với đồng lương bèo bọt như này, so với người ta kém rất xa. Lương vừa mới phát được mấy ngày tôi lại nẫu ruột, trong nhà một đồng thứ phải chi tiêu...

– Nay thầy Hồ, tôi nghe người ta nói, ông có làm thêm ở bên ngoài à? – Thầy Đạo Đức hỏi.

Thầy Hồ đang uống nước sặc một cái.

– Linh tinh gì đấy, không bao giờ đâu. Chớ ăn nói linh tinh đấy, ảnh hưởng không hay...

An Na ngồi im nghe, chợt thấy giáo viên Vương Thị Anh đẩy cửa phòng vẫy tay với mình bèn vội ra ngoài.

– Lý Mai, sau tiết này cháu có rảnh không? – Nhìn bà có vẻ rất gấp.

An Na gật đầu:

– Hết tiết này cháu rảnh ạ, có việc gì không ạ?

– Mẹ cô bị ngã phải đi bệnh viện, cô muốn đi thăm bà ấy. Trước đó cô nghe nói cháu từng dạy chữ viết rồi đúng không? Cháu giúp cô dạy một tiết nhé? Bài giảng cô chuẩn bị xong hết rồi, cháu chỉ cần theo giáo trình dạy là được.

An Na biết bà không muốn xin nghỉ để bị trừ tiền lương. Ở tại nơi này được một thời gian, cô biết trường học cũng không quản lý quá nghiêm ngặt đối với phương diện này, các thầy cô giáo nếu có việc thì đều tự đổi hoặc nhờ nhau, hôm nay anh giúp tôi ngày mai tôi giúp anh rất phổ biến, thấy bà đang rất sốt ruột bèn đồng ý.

– Khối 4.

Vương Thị Anh nhét giáo trình vào tay cô rồi vội vã đi luôn.

Nhân lúc còn chưa đến giờ lên lớp, An Na tranh thủ đọc giáo trình.

.....

Khối 4 có hơn 40 học sinh, chuông vào lớp vừa vang lên, An Na mặt mày tươi tắn đi vào, đứng trên bục giảng.

An Na từng giảng hai tiết âm nhạc ở khóa này, các học sinh đều rất yêu quý cô giáo dạy nhạc trẻ trung xinh đẹp lại hiền hòa, cô không giống như các thầy cô giáo khác là yêu cầu bọn trẻ lúc nghe giảng phải ngồi ngay ngắn hai tay đặt lên bàn. Thấy cô đột nhiên đi vào tiết Ngữ văn, tất cả đều sôi sục phấn khởi.

Tiết hôm nay là về bài thơ cổ, “Khúc Vị Thành” của Vương Duy. An Na dựa theo giáo trình bắt đầu giảng, khi nhìn thấy Từ Bình ngồi ở trong góc hàng sau, bèn gọi cậu lên đọc.

Từ Bình dường như bất ngờ khi mình bị điểm danh đứng lên đọc thơ, cậu lộ vẻ kinh hoàng, lúng túng đứng lên, tay cầm sách, mắt nhìn chằm chằm vào đó, miệng há ra nhưng không phát ra được âm thanh nào.

Đám học sinh trong lớp bắt đầu xì xào chỉ trỏ, trêu chọc.

An Na thấy lạ, nom Từ Bình lộ vẻ căng thẳng thì mỉm cười cổ vũ:

– Đừng căng thẳng, đọc sai cũng không sao, cô sẽ sửa giúp em.

– Mura.....thành....

Từ Bình bắt đầu lắp bắp đọc ra hai từ, cả lớp cười vang.

– Cô Lý ơi, cậu ấy biệt hiệu là Đại Ngốc, lưu ban nhiều năm rồi. Cậu ta không đọc được đâu, đầu óc cậu ta có vấn đề ạ, thường bị thầy cô giáo phạt đứng ở cửa đấy ạ.

Một học sinh nam nghịch ngợm lên tiếng.

– Yên lặng. – An Na ngăn tiếng ồn ào, – Đặt biệt hiệu cho bạn là không hay chút nào, cô mong từ nay về sau không nghe các em nhạo báng bất kỳ bạn nào nữa.

Nụ cười trên mặt An Na không còn, giọng nói nghiêm trang.

Cả lớp yên tĩnh lại, không còn tiếng ồn ào nữa.

An Na nhìn Từ Bình, thấy mặt cậu đỏ rực, đầu cúi gằm thì bảo cậu ngồi xuống.

Tan học, An Na theo bản năng liếc nhìn Từ Bình, thấy cậu ngồi tại chỗ, phát hiện mình đang nhìn thì xấu hổ, lặng lẽ cúi đầu xuống.

An Na trở lại phòng làm việc, hỏi một giáo viên trong phòng tình hình của Từ Bình.

– À, Đại Ngốc khối 4 kia à. – Thầy giáo kia nói, – Cậu ta có vấn đề về đầu óc. Đáng lẽ phải lên lớp từ lâu rồi nhưng lại bị lưu ban liên tục. Một bài ghép vần dạy nó không biết bao lần mà còn không biết, học hành chẳng ra sao cả. Học kỳ này hiệu trưởng còn định khuyên cậu ta đừng đi học nữa, mẹ cậu ta đến trường khóc lóc xin xỏ mãi mới giữ cậu ta lại. Tôi thấy, loại óc heo này còn học hành cái gì, tốt nhất ở nhà giúp bố mẹ chăn bò đi.

An Na nhớ lại cảnh tượng lúc sáng sớm, cảm thấy Từ Bình không hề có vấn đề về đầu óc như thầy giáo này nói, nhưng một học sinh bình thường dù ngốc thế nào đi chăng nữa thì học nhiều năm như vậy cũng không thể từ một nhận thức thành hai được.

Khi về nhà, cả buổi tối trong đầu An Na vẫn lẩn quẩn vụ việc phát sinh trong lớp hôm nay, chuẩn bị đi ngủ rồi, cô đột nhiên nghĩ tới một khả năng, rất có thể Từ Bình mặc chứng khó đọc, chỉ có vậy mới giải thích được vì sao biểu hiện học tập của cậu lại kém như thế.

.....

Ngày hôm sau, khi tan học An Na gọi Từ Bình để gặp.

Từ Bình cúi gằm xuống.

– Xin lỗi em, hôm qua cô không biết mà gọi em lên đọc bài. Cô xin lỗi em.

Từ Bình chậm rãi ngẩng đầu, ngờ ngàng nhìn An Na.

– Bình thường khi nói, em nói rất rõ ràng. Nhưng khi em đọc theo hoặc viết thì em lại thấy rất khó khăn. Hoặc là một hàng chữ, em biết, nhưng chỉ chớp mắt là em thấy không phải là chữ nữa. Có phải khi học em thấy như thế không?

– Cô...sao cô...lại biết ạ... – Từ Bình lắp bắp.

An Na mỉm cười nói:

– Hãy tin cô, năng lực của em không hề kém các bạn đâu, thậm chí có một số phương diện còn xuất sắc hơn, chỉ là ở mặt thị lực và thính giác thì không ăn khớp nhau, cộng thêm áp lực của em quá lớn, cho nên tình hình càng ngày càng tệ. Cô có một người bạn, khi còn nhỏ cũng giống như em vậy, nhưng sau khi sửa chữa và trị liệu thì bạn cô đã trở thành một kiến trúc sư rất giỏi. Nếu em tin tưởng cô, cô sẽ giúp em, chúng ta từ từ học, cố gắng giúp em cải thiện tình trạng này.

Từ Bình ra sức gật đầu.

– Cô Lý, cô Lý!

An Na đang trò chuyện cùng Từ Bình thì nghe có người gọi phía sau, là một thầy giáo.

– Hiệu trưởng Lý tìm cô Lý đấy, cô qua đó đi. – Người kia bảo.

– Cô còn có việc. Em tạo áp lực cho mình quá lớn, hãy tin tưởng bản thân, em không hề kém cỏi đâu. Để cô nghĩ cách để giúp em

Đôi mắt Từ Bình đỏ lên, cậu lau mắt, quay vào lớp học. Đi được hai bước, chợt quay đầu lại nói:

– Em cảm ơn cô Lý.

An Na mỉm cười nói:

– Không có gì. Em đi học đi.

An Na nhìn Từ Bình đi vào lớp xong mới đi đến phòng hiệu trưởng. Cô gõ cửa đi vào, hiệu trưởng Lý đang cúi người cầm còi sắt khêu vào bếp lò, thấy An Na tới thì đặt còi sắt xuống, ra hiệu cô ngồi xuống.

– Tình hình giảng dạy thế nào?

An Na không biết bà có chuyện gì muốn nói với mình, tự nghĩ mình không vi phạm gì cả, ngoại trừ hôm qua giúp cô Vương Thị Anh giảng môn Ngữ văn, e rằng hiệu trưởng Lý đã biết việc này. Bản thân mình thì không sao, nhưng chỉ sợ ảnh hưởng đến cô Vương, bèn cẩn trọng nói:

– ...Dạ...tốt ạ. Các đồng nghiệp cũng giúp đỡ nhiều. Trường học như một đại gia đình. ...

– Thế thì tốt. Tiểu Lý này, hôm nay tôi gọi cháu tới, là có một nhiệm vụ quan trọng muốn giao cho cháu. – Hiệu trưởng Lý cười tươi rói, – Huyện có tổ chức một cuộc hội diễn văn nghệ, từng trường phải có một tiết mục tập thể để tham gia, tiết mục nổi trội còn được tiến cử tham gia họp diễn thành phố nữa, đến lúc đó lãnh đạo thành phố đều dự hết. Tiết mục của trường chúng ta sẽ giao cho cháu phụ trách. Tiểu Lý à, cháu mới đến, đây chính là một khảo nghiệm quan trọng với cháu. Hiệu trưởng Cát nói, chỉ cần tiết mục trường ta được khen ngợi, cháu sẽ được vào biên chế chính thức. Thế nào, cháu có làm được không?

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

– Hiệu trưởng Lý, cháu sẽ cố gắng ạ. ...

Toàn trường chỉ có mỗi An Na là “người làm việc văn nghệ”, nên việc này cô không nhận cũng phải nhận. Nhưng An Na cũng không dám khẳng định mình sẽ làm tốt được.

– Trời ạ. – Hiệu trưởng Lý rất không hài lòng đối với thái độ của An Na, – Cháu trẻ tuổi khiêm tốn là đúng, nhưng quá khiêm tốn thì lại là không biết cầu tiến. Cô vẫn rất xem trọng cháu. Thời đại luôn phát triển, tương lai cần những người trẻ tuổi như các cháu. Cứ cầm tài liệu về xem trước rồi mau chóng nghĩ tiết mục để luyện tập. Giờ công việc này là quan trọng nhất, cái khác cứ tạm gác lại đã. Có gì cần cháu cứ đến tìm tôi.

– Vâng, vâng ạ. Cảm ơn hiệu trưởng đã tin tưởng cháu. Cháu nhất định sẽ cố gắng để cô không thất vọng về cháu ạ.

Lúc này hiệu trưởng Lý mới lộ vẻ hài lòng.

An Na nhận thông báo của huyện “Tổ chức hội diễn văn nghệ chào mừng tết Nguyên đán”, bước ra ngoài trong ánh mắt đầy hy vọng của hiệu trưởng.

.....

Lại qua một tuần tiếp theo, công việc của An Na vô cùng bận rộn. Đầu tiên là mất mấy ngày mới thiết kế được một tiết mục biểu diễn báo cáo lại cho hiệu trưởng Lý. Có thể nhận ra hiệu trưởng Lý vô cùng hài lòng, nhưng chỉ đạo vẫn rất nghiêm túc. An Na dựa theo chỉ đạo của hiệu trưởng Lý mà có chút điều chỉnh, ngày hôm sau thì được thông qua, bắt đầu chọn học sinh tham gia biểu diễn. Chọn được người rồi thì chuẩn bị tập luyện, lúc đó lại xảy ra một vài vấn đề. Nghe nói đài truyền hình duy nhất của huyện sẽ tới ghi hình, trong trấn lại có con của hai vị lãnh đạo tham gia, hiệu trưởng Lý muốn An Na sắp xếp xem có thể bổ sung vào hay không.

Nếu lãnh đạo đã lên tiếng, An Na bèn đi gặp hai học sinh đó, cảm thấy không thích hợp tham gia biểu diễn bèn gặp hiệu trưởng Lý thương lượng, hy vọng có thể bỏ ra khỏi danh sách. Hiệu trưởng Lý cũng hết sức khó xử.

– Tiểu Lý, tôi cũng biết cháu khó xử, nhưng người nhà của hai học sinh này đã tới tìm tôi ... Cháu nghĩ cách xem, chỉ cần có mặt trên sân khấu là được.

An Na hết sức sầu rầu, nghĩ nghĩ một chút:

– Vậy cứ để hai học sinh đó làm phong nền, dán bìa cát tông lên người, khoét một cái lỗ trên mặt. ...

– Cách này hay đấy, quyết định như vậy! – Hiệu trưởng Lý vui vẻ tán thành.

An Na dờ khóc dờ cười, đáp ứng.

.....

Ngoài luyện tập căng thẳng, An Na vẫn luôn nghĩ đến cậu học sinh Từ Bình kia. Người bạn kia của cô là một người nước ngoài, bởi vì bản thân đã từng trải qua, cho nên về sau hết sức nhiệt huyết với sự nghiệp công ích có liên quan đến trẻ em bị chứng khó đọc, bị ảnh hưởng của người bạn đó, An Na cũng từng tham gia trại hè ba tháng dành cho trẻ em gặp chứng khó đọc, cho nên cũng có chút kinh nghiệm.

Tuy phương pháp dành cho hệ tiếng Anh và tiếng Trung vẫn có điểm khác biệt, nhưng nguyên lý cơ bản giống nhau. Với tuổi tác của Từ Bình, tuy rằng đã qua độ tuổi tốt nhất để uốn nắn, nhưng muốn dần dần sửa chữa thì vẫn thích hợp, vẫn có hy vọng cải thiện, chứ nếu cứ để tình trạng đó tiếp diễn, chỉ e cả đời cậu ta sẽ không còn cơ hội để sửa được nữa. Cho nên, khi tiết mục luyện tập đã ổn định, trước mỗi buổi trưa An Na gọi Từ Bình đến để dạy, mình thì mượn hiệu trưởng Lý chia khóa phòng sách nhỏ, dùng luyện cho cậu.

Nửa tháng sau, Từ Bình đã dần dần có tiến bộ. Trước kia, cậu không thể nào đọc hoàn chỉnh một đoạn văn, không phải nhảy chữ, lọt chữ thì là sai chữ. Nhưng bây giờ, cậu đã có thể phân rõ chữ cái C và D khác nhau, có thể chậm rãi đọc được câu mà An Na dạy cậu.

Sự tiến bộ của Từ Bình làm cho An Na vô cùng phấn khởi, cô một lần nữa thiết lập nội dung, lên kế hoạch đào tạo mới. Tiết âm nhạc hôm nay, cô phát hiện Từ Bình không có mặt.

Ban đầu cô cũng không để ý, nghĩ là cậu ta có việc xin nghỉ. Nhưng hai ngày tiếp theo cũng không thấy cậu ta đến tìm mình thì bắt đầu thấy kỳ lạ, đi hỏi chủ nhiệm lớp Vương Thi Anh thì mới biết Từ Bình đã nghỉ học, là bố cậu ta tới xin nghỉ.

An Na hết sức ngạc nhiên, trong lòng rất không yên tâm. Cô cũng không hề quảng cáo bản thân có bao nhiêu lòng bác ái, nhưng nếu đã là một cô giáo, thì phải có trách nhiệm với học sinh. Cô đã nhìn thấy sự thay đổi trên người Từ Bình, mà bản thân cậu ta cũng hết sức phấn khởi đối với sự tiến bộ dần dần của mình, luôn mong ngóng mỗi lần đến giờ học, nếu như bị bỏ dờ giữa chừng, thì thật sự đáng tiếc.

An Na quyết định đến nhà của Từ Bình.

Cô Vương thấy kỳ lạ, nhưng An Na hỏi thì cũng nói địa chỉ của nhà Từ Bình cho biết, nói:

– Bố của em học sinh này tên Từ Hữu Tài, ở thôn Cam Nguyên, nhà nuôi bò sữa, cách chúng ta khá xa. Từ Bình có cô ở Hồng Thạch Tinh, bình thường cậu ta ở nhà cô của mình, lúc này hẳn đã về thôn Cam Nguyên rồi.

.....

Buổi chiều thứ bảy, An Na thông báo thời gian tập luyện đổi sang hôm sau, mình về báo với cô Lý Hồng một tiếng rồi bắt xe đi thôn Cam Nguyên.

Thôn Cam Nguyên cách khu Hồng Thạch Tinh khoảng 20-30km, không có ô tô đến đó, muốn đến đó chỉ có loại xe máy kéo năm người.

An Na ở nhà ga bắt chiếc xe máy kéo đi ngang qua thôn Cam Nguyên, trong tiếng động cơ ồn ã của xe máy kéo, hơn một tiếng sau cuối cùng cũng đến cổng thôn Cam Nguyên.

Trong thôn này dường như có nhiều nhà nuôi bò sữa, An Na hỏi thăm tìm được đến nhà của Từ Bình. Lúc tìm được, Từ Bình đang xới cỏ trong chuồng bò, thấy An Na đột ngột xuất hiện thì mừng rỡ, bỏ cái xẻng lại chạy tới.

– Cô Lý, sao cô lại tới đây ạ? – Cậu lau lau mồ hôi dính ở tay, xấu hổ nhìn An Na.

– Cô nghe nói em đã xin nghỉ học, nên cô đến. – An Na nói.

Hai người đang nói chuyện, bố mẹ của Từ Bình ở trong nhà đi ra, biết mục đích của An Na, bà Từ nói:

– Cô Lý à, cô thật là tốt quá, tôi rất cảm kích. Tôi cũng muốn cháu nó đi học, nhưng bố nó lại không đồng ý, cứ một mực bắt nó nghỉ. Tôi cũng chẳng biết làm thế nào.

– Học cái gì mà học. – Ông Từ nói to, – Đọc sách cũng chẳng ra hồn, về nhà nuôi bò tốt hơn.

– Ông này! – Bà Từ mất dờ lên, xoay người chạy vào nhà, cầm một mô hình tàu thủy ra đưa cho An Na: – Cô giáo, cô xem đi, là con tôi làm đấy. Ai cũng nói nó đầu óc có vấn đề, nhưng cô xem đi, nó làm đấy.

Đây là một mô hình tàu chiến được dựng ghép với vô số mảnh gỗ lớn nhỏ. An Na không biết Từ Bình đã được nhìn thấy hình dạng tàu chiến ở đâu, nhưng mô hình này lại giống như đực tàu chiến hai tầng, mỗi một mảnh gỗ ghép đều được dùng giấy ráp mài tỉ mỉ nhẵn nhụi, hết sức tinh tế công phu, nhiều chi tiết được ghim bằng đinh cũng vô cùng hoàn mỹ, cánh quạt thậm chí còn chuyển động được.

An Na bị kích động, hỏi Từ Bình:

– Sao em lại làm được thế? Thật tuyệt diệu.

Từ Bình ngượng nghịu sờ sờ gáy,

– Em từng một lần nhìn thấy tàu chiến ở tivi ạ.

– Đủ rồi, làm cái này thì có ích gì hà. – Ông Từ tức giận, – Sau này Từ Bình sẽ không đi học nữa, sẽ không bị đám bạn ức hiếp nữa.

An Na cẩn thận tra mô hình tàu chiến cho Từ Bình, nói:

– Chú Từ, cháu hiểu tâm trạng của chú...

– Cô chẳng biết gì cả. – Ông Từ nói to, – Chính bởi các thầy cô giáo như cô coi thường con tôi, cứ ba ngày thì hai ngày phạt con tôi đứng ngoài lớp, có một lần nó đi học về chân bị bầm tím, tôi ép nó, nói mới nói là bị thầy giáo đá, cũng chỉ bởi nó không viết được. Con tôi chân tay khỏe mạnh, tại sao phải chịu để người ta ức hiếp chứ hả? Ý tốt của cô tôi nhận, mong cô về đi cho.

An Na nhìn sang Từ Bình, hỏi:

– Từ Bình, em hãy nói với cô, em có muốn tiếp tục đi học, rồi thi lên đại học, sau này bước ra thế giới bên ngoài, xem thế giới đó khác biệt như nào không?

Lúc trước mỗi khi rèn cho cậu, để động viên cậu, An Na miêu tả sự hùng vĩ của Vạn Lý Trường Thành, sự đồ sộ của ngựa chiến Châu Phi di chuyển cho cậu nghe, còn cả dự án Trạm vũ trụ quốc tế đang ở giai đoạn sơ khai. Lúc nghe được, trong mắt Từ Bình lộ ra tia hưng phấn kích động trước nay chưa từng có.

Từ Bình liếc sang bố, ngập ngừng nói:

– ...Muốn...ạ....

– Chú nghe rồi đó, – An Na nói với ông Từ, – Em ấy muốn đi học, chú không thể để em ấy lỡ dở được ạ.

Ông Từ tức giận:

– Nay, tôi nói cô này, chuyện con tôi...

– Em ấy là con trai chú, nhưng cũng là học sinh của cháu. Con trai chú hoàn toàn không hề kém so với bạn bè, thậm chí còn thông minh hơn rất nhiều. Chỉ là em ấy bị mắc chứng khó đọc mà người lớn ít gặp. Cháu biết chú không muốn em ấy bị người ta khinh thường nên mới cho em ấy nghỉ học. Nhưng chú Từ, cháu đã dạy Từ Bình rồi, em ấy đang rất tiến bộ. Nếu mà bỏ dở thì rất đáng tiếc. Mong chú hãy cho em ấy đi học lại, chocháu chút thời gian, cháu sẽ giúp em ấy thay đổi. Chú cũng hy vọng con chú sau này có tương lai tốt, đúng không ạ?

– Ông à, – Bà Từ đẩy chồng mình, – Cô Lý là người ngoài mà còn quan tâm con mình như thế, ông làm cha mà như vậy, không sợ con mình...sẽ thất vọng à? Sang tuần tôi sẽ đưa con đi học lại, muốn tôi quý xuống, tôi cũng bằng lòng để xin hiệu trưởng cho nó thêm cơ hội.

Sắc mặt ông Từ vô cùng khó coi, không lên tiếng.

– Chỉ cần cô chú đồng ý là được. – An Na mỉm cười, – Thứ hai để em ấy đi học, cháu sẽ nói giúp với hiệu trưởng Lý. Cháu cũng sẽ nói với chủ nhiệm của em ấy, chắc là không vấn đề đâu ạ.

Ông Từ không nói gì quay người bỏ đi.

An Na thấy đã thành công bèn xin phép ra về. Bà Từ vô cùng cảm kích An Na, vội rót sữa bò tươi vào hũ nhựa trắng, ngượng ngùng nói:

– Cô Lý, phiền cô giáo đi chặng đường xa tới giúp con tôi, trong nhà cũng chẳng có gì, chỉ có mẻ sữa bò tươi mới vắt, rất sạch sẽ. Cô giáo mang về nấu lên là uống được.

An Na từ chối, bà Từ nói tiếp:

– Cô nhận đi. Tôi sợ cô giáo mang nặng nên mới không đổ vào bình to. Lần sau thuận tiện thì tôi sẽ đích thân mang cho cô giáo, nhà uống không hết thì chia cho hàng xóm cũng được.

– Như vậy không được đâu ạ, cô chú còn phải đi bán nữa mà. – An Na không nhận.

Bà Từ đưa hũ sữa tươi cho Từ Bình cầm, thở dài:

– Đừng nhắc đến. Năm ngoái thôn chúng tôi có người nuôi bò sữa, trạm sữa của huyện đến nhận, xây được nhà ngói, thế là chúng tôi học theo nuôi bò. Giờ thì sữa chẳng ai mua nữa, cô giáo không nhận, hai ngày nữa nó hỏng lại phải đổ đi. Chúng tôi muốn bán sữa bò, nhưng chẳng ai mua. Cô giáo hãy nhận đi, không bao nhiêu tiền đâu.

An Na thấy bà đã nói vậy, đành phải nhận lấy.

Bà Từ và Từ Bình tiễn An Na đến tận cổng thôn chờ cô đón được xe máy kéo rồi mới quay về. An Na phải khuyên mãi họ mới quay về.

.....

Khi mặt trời ngã về phía tây, không khí cũng trở nên lạnh hơn.

An Na đặt bình sữa dưới chân, chờ xe máy kéo. Một lúc lâu, xe máy kéo không thấy đâu, đang sốt ruột thì chợt thấy từ xa có một chiếc xe đi đến, đến gần rồi, thì ra là chiếc xe Jeep ở đồn công an kia, lái xe chính là Lục Trung Quân.

An Na do dự, còn chưa quyết định có bắt xe đi nhờ hay không thì chiếc xe đã lao vút qua, qua tấm kính xe, nửa bên mặt của Lục Trung Quân cũng hiện lên.

An Na nhìn chiếc xe vút qua, ảo não thờ dài. Bất chợt, chiếc xe chợt đỗ lại, rồi quay đầu xe. Tiếp theo, An Na thấy Lục Trung Quân lái xe quay trở lại, dừng ngay bên cạnh mình, hạ cửa kính xe xuống.

– Có muốn đi nhờ không? – Lục Trung Quân hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

An Na một tay nhắc bình sữa tươì lên chạy sang bên ghế phụ, tay kia kéo mở cửa xe ra. Nhưng cửa xe như bị mắc kẹt, không thể kéo chốt được.

Lục Trung Quân bước xuống đi vòng qua đầu xe tới cạnh An Na, tay kéo một cái, cánh cửa liền bật ra.

An Na khẽ nói cảm ơn rồi chui vào xe.

Lục Trung Quân đóng sầm cửa lại, trở lại ghế lái, khởi động xe lái đi, từ kính chiếu hậu liếc nhìn An Na một cái.

– Cô đi đâu thế, sao lại đứng đó?

– Có học sinh thôi học, tôi đi thăm hỏi họ.

– Vậy thì tôi phải báo trước với cô là tôi không quay về Hồng Thạch Tỉnh ngay đâu. Tôi còn phải đi trạm thông tin đưa đồ tiếp viện rồi mới về, phải mất tần 7,8 tiếng mới về đến nơi đấy.

– Không sao, không sao đâu ạ. Anh cứ làm việc của anh, dù sao tôi cũng không có chuyện gì khác nữa. – An Na vội vàng gật đầu.

Lục Trung Quân lần thứ hai liếc nhìn An Na qua kính chiếu hậu, không nói thêm gì nữa, đạp chân ga tăng tốc, một lát sau, rời khỏi đường chính, đi lên con đường ruộng dẽ nhỏ.

Đường xa càng ngày càng kém, chiếc xe vô cùng xóc nảy, có lẽ nghĩ trước khi trời tối phải về nên Lục Trung Quân lái rất nhanh, nhiều lần làm An Na suýt rụng đầu vào cửa xe. Đến khi trời sầm sầm tối, cuối cùng cũng lái đến rìa một ngọn núi. Trạm thông tin ở trên đỉnh núi, từ chỗ này nhìn lên có thể mơ hồ thấy được cột tháp sắt rất cao trên đó.

Đúng lúc này, động cơ xe chợt vang lên tiếng kỳ lạ, rồi tắt ngấm. Lục Trung Quân thử khởi động xe mấy lần nhưng đều không được.

– Mợ nó chứ!

Lục Trung Quân cúi đầu rửa mặt, xuống xe mở động cơ xe ra kiểm tra, đi tới bên An Na gõ cửa xe.

An Na quay cửa xe xuống.

– Chết tiệt, ổng dầu bị trục trặc rồi.

– Vậy làm sao đây? – An Na ngơ ngàng.

– Trời tối rồi, giờ không thể kiểm tra được. Cô đi theo tôi lên núi, ngủ tạm một đêm ở trạm thông tin, chờ sáng mai sửa xe xong thì về.

An Na ngần ra, liếc anh, thấy anh nói xong thì ra đằng sau xe, mở cốp xe di chuyển thứ gì đó, đành phải cầm theo bình sữa tươì kia, chậm rãi xuống xe.

Lục Trung Quân vác một bộ dây điện trên vai, cầm thêm một cái hộp to, còn để lại những vật khác, đi lên trên núi.

An Na đành phải đi theo. Lối vào con đường núi cách bên ngoài mấy trăm thước có trái than đá để làm bãi đỗ xe, đoán chừng xe hẳn sẽ đỗ ở đây mới đúng. Bên cạnh là một con đường núi bằng đá rất nhỏ quanh co. Ngon núi này nhìn có vẻ không cao lắm, nhưng khi đi lên mới thấy rất hùng vĩ.

Trời tối rất nhanh, Lục Trung Quân đi đằng trước, An Na đi theo sau. Ban đầu cô còn đuổi kịp anh, nhưng khi đi được hơn 100 bậc thềm đá thì không còn theo kịp được nữa, chân bắt đầu bủn rủn, dần dần bị anh bỏ lại một khoảng khá xa, mà bình sữa tươi thì cũng dần trở nên nặng trĩu, cô hối hận vì đã mang theo nó, biết thế cứ để ở trên xe một đêm, chắc cũng không bị hỏng đâu.

Cây cối trên núi rậm rạp, thỉnh thoảng còn có những âm thanh kỳ lạ phát ra, An Na sợ hãi tóc gáy dựng đứng, tưởng tượng như bất cứ lúc nào cũng sẽ có một bàn tay đen thò ra từ phía sau để kéo mình đi, cô lại không dám gọi Lục Trung Quân chờ mình, chỉ biết cắn răng đuổi theo.

Cuối cùng người đàn ông này vẫn không quên có một người còn sống sờ sờ đi theo mình, đã chủ động đứng lại chờ cô. Đợi tới khi cô chạy đến thì hỏi:

– Muốn nghỉ tí không?

An Na thấy anh nói chuyện hơi thờ bình ổn, đáng vẻ không chút mệt mỏi thì cắn răng đáp:

– Không cần. Tôi đi được.

Lục Trung Quân nhìn cô, ra hiệu cô đưa bình sữa tươi cho mình cầm hộ.

Nếu đây không phải là ý tốt của phụ huynh học sinh mà là mình mua thì An Na đã bỏ lại từ sớm rồi. Thấy Lục Trung Quân chủ động cầm hộ mình thì như gãi đúng chỗ ngứa, có điều vẫn hơi ngượng ngùng, nói:

– Nhưng... anh còn đồ của anh...

– Bớt phí lời đi, đưa đây.

An Na ngậm ra, miệng há hốc.

Lớn từng này tuổi đầu rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp một người đàn ông thô lỗ như thế, trong lòng chợt dâng lên một ngọn lửa không rõ lý do.

– Thôi à, anh cho tôi đi nhờ tôi đã vô cùng cảm kích rồi, nào dám phiền anh nữa chứ.

Nói xong cô tiếp tục leo lên.

Lục Trung Quân đứng ở tại chỗ, nhìn An Na đi phía trước, một lát sau cũng đi theo.

Lúc này, tốc độ của anh đã chậm lại, vẫn luôn đi đằng sau An Na.

An Na gắng sức, cuối cùng cũng leo lên được trạm thông tin trên đỉnh núi, cả người mệt bờ hơi tai, lúc nhìn thấy căn nhà hai gian được dựng trên bãi đất bằng phẳng kia, hai chân cô run rẩy nhũn ra, thở hổn hển, ngồi bệt xuống một tảng đá bên vệ đường, đặt bình sữa tươi xuống đất, chẳng thiết đứng lên nữa.

Căn nhà có ánh đèn, An Na vừa mới ngồi xuống thì có tiếng chó sủa, cô quay lại nhìn thấy một con chó săn rất lớn không biết từ đâu lao ra, đang nhào tới phía mình thì hét toáng lên.

– Tia Chóp!

Lục Trung Quân gọi lên, con chó săn lập tức dừng lại, đổi hướng chạy tới phía anh, đến trước mặt anh, nó nhún nhảy, hai chân trước chồm lên vai anh, sủa ầm ỹ đầy vui sướng, thân mật.

An Na chưa tỉnh hồn, vẫn ngồi im không dám nhúc nhích, nhìn Lục Trung Quân móc ra một thứ gì đó như miếng thịt cho nó ăn.

Cửa ngôi nhà mở ra, một người đàn ông mặc áo da dê, chân bước thấp bước cao, nói to:

– Đội trưởng Lục tới rồi à? Vất vả quá rồi. Đã nói với cậu mãi rồi, cậu lại không chịu, lần nào cũng đích thân mang lên cho chú. Lại mang thịt nữa à, chú đã bảo chú chưa hết, cậu lại mang thịt lên nữa làm gì?

Vừa cảm râm vừa đến trước mặt Lục Trung Quân, nhận thứ gì đó từ anh.

– Chú Đình, xe cháu bị hỏng, tối nay ngủ tại chỗ chú nhé. Có một vài thứ ở trong xe không mang theo được, sáng mai tính sau.

Lục Trung Quân xoa xoa đầu con chó, con chó lập tức ngậm miếng thịt chạy tới bên cạnh, mắt lom lom nhìn An Na.

– Được, không thành vấn đề... - Chú Đình ngoảnh đầu, thấy An Na ngồi trên tảng đá thì sững ra.

– Ô, cô gái này...

An Na vội đứng lên, đang định tự giới thiệu thì Lục Trung Quân đã nói:

– Đây là cô giáo trên trấn, họ Lý, vì đến nhà học sinh thăm hỏi, lúc về cháu gặp nên cho đi nhờ xe, kết quả là phải ở chỗ chú rồi.

Chú Đình bật cười, an ủi An Na:

– Cháu đừng lo lắng, bên ngoài lạnh lắm, vào nhà đi. Chưa ăn cơm đúng không, chờ chút, chú đi chuẩn bị món ăn thôn quê cho hai đứa.

– Có cần cháu giúp không? – Lục Trung Quân hỏi.

– Không cần không cần! Cháu cứ ở đây với Tiểu Lý. – Chú Đình nói xong đi vào trong lấy súng săn, – Chú Đình cháu dù già rồi nhưng nói không khoác lác đâu, chờ chú một chút rồi về ngay.

Nói xong xách súng săn, cầm theo ngọn đèn bão đi ra ngoài.

– Vào nhà đi, tối nay phải để cô ngủ ở đây một đêm rồi.

Chú Đình đã đi rồi, Lục Trung Quân nói với An Na vẫn đang đứng ở bên tảng đá.

An Na không thèm nhìn anh một cái, đi vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Căn nhà có hai gian, gian bên trong hẳn là phòng ngủ. Gian bên ngoài có bàn ghế dài, trên tường có treo mấy tấm da thú, ở góc có một cái lò bằng tôn đồng, ống khói thông qua cửa sổ thông ra ngoài, giờ than trong lò đang đỏ rực, trên lò là bình trà đang sôi sùng sục.

An Na dòn con khó chịu giận giữ đi vào, vốn đang nóng, đi vào nhà lại càng cảm thấy nóng hơn, cô cởi áo khoác, móc lên một cái đinh trên tường.

Lục Trung Quân cầm hai cái chén đi tới gần lò, cầm bình trà rót vào trong chén, một chén hẳn là tự cho mình, nên rót đầy, đang rót tiếp cho chén kia, ngoài đầu nói:

– Khát nước thì...

An Na vừa mới móc xong áo quay người lại, ánh mắt của Lục Trung Quân không tự chủ rơi xuống trước ngực của cô, bị sưng ra một giầy, sau đó vội rời mắt đi.

– Thì tự mình uống đi.

Anh đặt chén kia lên bàn, đến bên cửa sổ, quát con Tia Chóp đang ở bên ngoài sôi sục muốn đi vào.

Tia Chóp không biết tại sao tối nay mình lại không được vào nhà, uất ức sủa hai tiếng rồi ngồi xuống.

An Na đến nơi này, trong vali hành lý không có một món quần áo mùa đông nào, cô Lý Hồng có hỏi, An Na đành phải đáp là có quần áo mùa đông để ở túi hành lý khác nhưng đã lúc ở trạm xe đã bị lấy trộm mất rồi. Cô Lý Hồng tin là thật, sau đó dẫn An Na đi mua sắm. Hiện giờ An Na đang mặc chiếc áo màu vàng nhạt mà mua lúc đó, giá mười đồng. Chiếc áo bên trong lót lông dê nhưng khi mặc vào người cảm giác không phải lông dê thật, nhưng vẫn giữ được ấm, co dãn ôm sát, làm lộ ra vóc dáng cơ thể của cô rất rõ ràng.

An Na quả thật đang rất khát, hoàn toàn không để ý phản ứng vừa rồi của Lục Trung Quân, tự đi rót nước rồi cầm lên vừa thổi vừa uống.

Lục Trung Quân quát đuổi con chó xong, ngồi trên ghế dài, nói:

– Chú Đình là một lão thành cách mạng, trước kia vì bảo vệ một ông hiệu trưởng cũ của huyện mà chân bị đánh tàn phế. Nay một mình ở trạm thông tin này, không thích xuống núi, mỗi tháng cố định đưa tiếp tế một lần. Đôi lúc tôi đi cơ sở thì sẽ đến thăm chú ấy luôn.

An Na “ờ” một tiếng, nét mặt vẫn lạnh nhạt.

Lục Trung Quân ngậm miệng. Hai người cứ như vậy không trò chuyện gì ở trong căn nhà chưa tới mấy chục mét vuông này, bầu không khí tựa như càng lúc càng ngột ngạt.

Lục Trung Quân đột nhiên đứng lên:

– Tôi ra xem chú Đình về chưa...

An Na thở phào nhẹ nhõm.

Lục Trung Quân vừa bước ra cửa thì nghe tiếng chó sủa, chú Đình xách súng khập khiễng đi vào.

.....

– Tối nay hai cháu có lộc ăn rồi, khá may, đào được một ổ thỏ rừng đấy, tóm được hai con. Chú đang định về thì lại có một con gà rừng chấn ngay trước mặt, mập lắm đó.

Chú Đình xách con thỏ rừng và gà rừng đi vào, mặt mày hớn hờ.

Chú Đình vừa về, bầu không khí ngọt ngào của căn nhà lập tức tiêu tán. Lục Trung Quân đi theo chú Đình ra ngoài, làm thịt thỏ và gà, rửa sạch lòng mề, chặt thịt ra làm mấy miếng, một miếng thả vào trong nồi sắt to, đổ nước và tương vào, thả hành khô và nắm hương đã phơi khô mà chú Đình hái được trong núi, rắc muối, đun nắp nồi lại hầm lên, tiếp đó đi đặt nồi com.

Lát sau, trong nồi thịt bay ra mùi thơm nức mũi, đợi khi thịt được hầm nhừ, nước đã cạn bớt, mở nắp nồi ra, mùi thơm xông vào mũi, hòa vào mùi thơm của com chín, làm Tia Chóp đang thèm ăn ở bên ngoài ra sức sủa vang.

Chú Đình bê nồi thịt đặt lên tấm lót ở trên bàn, gọi Lục Trung Quân và An Na cùng ngồi xuống, hớn hờ nói:

– Món ăn ngon thì phải có rượu nhấm. Chỗ chú có một vỏ rượu mật ong rừng ủ khá lâu rồi, chờ chú đi lấy rồi để hai cháu nếm thử.

– Chú Đình, chú còn giấu bao nhiêu thứ tốt thì lấy ra hết đi. – Lục Trung Quân cầm bát đĩa trên chộc.

– Ha ha, được được, toàn là của quý của chú, thứ thượng hạng này, một mùa chỉ lấy được hai bình, chú uống một bình rồi, còn lại một bình chưa uống đến. Tối nay hiếm khi hai cháu đến, chúng ta cùng uống.

Vừa nói vừa đi ra ngoài lấy rượu, ngay sau đó ôm một bình rượu bọc kín lại, mở nắp ra, mùi rượu và mật ong thơm ngào ngạt bay ra ngoài.

– Tiểu Lý à, cháu cũng uống một chút đi, ngọt dễ uống lắm. Say cũng đừng sợ, tối nay cứ ngủ ngon một giấc ở đây.

Nói xong rót một chén cho An Na.

Bố của An Na thích uống rượu, mà thích nhất là rượu đậu xanh hạ thổ, ra ngoài xã giao thì uống loại đắt tiền, về nhà thì uống rượu hạ thổ. An Na trước khi thường tiếp rượu với bố, ông uống rượu hạ thổ, cô cũng uống cùng ông, nên không phải là uống biết uống. Thấy chú Đình rót cho mình, cô vội đứng lên cảm ơn.

– Ấy cháu ngồi xuống đi. Đói bụng rồi đúng không, mau ăn đi.

Chú Đình rót cho mình và Lục Trung Quân một chén, cũng ngồi xuống.

Tia Chóp bất kể bị quát cũng chạy vào nhà, nhìn An Na một cái rồi nhào đến dưới chân của Lục Trung Quân, ngửa đầu chờ được gặm xương.

Lục Trung Quân ném đầu con thỏ cho nó, nó chộp lấy, gặm cồm cộp.

– Chà chà, món đó ngon lắm, vẫn còn thịt nữa, thế mà lại cho nó ăn. – Chú Đình có vẻ tiếc của.

– Nó cả ngày giúp chú trông nhà còn gì, tiếc gì chứ.

– Cũng phải. Nhờ có cháu mà nó có lộc ăn đấy. – Chú Đình bật cười.

Lục Trung Quân cũng cười theo, lộ ra hàm răng trắng chính tề.

An Na nhìn anh, chợt cảm giác như nhìn anh rất quen, có vẻ như mình đã gặp ở đâu đó rồi. Có điều cảm giác này thoáng qua rất nhanh, nghĩ nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được.

Cảm giác này thật khó chịu. An Na không kìm nén được liếc Lục Trung Quân mấy cái, ra sức nghĩ.

Lục Trung Quân hình như cũng nhận ra được cái nhìn của An Na, liếc mắt tới, nhìn thẳng vào mắt của cô.

An Na giật nảy mình, vội cụp mắt xuống, cảm chén rượu lên như không có chuyện gì tự uống một ngụm.

Đúng thật rượu rất ngọt thơm, rất dễ uống, vì vậy cô lại uống thêm một ngụm nữa, gấp một miếng thịt trong nồi.

Thịt hấp rất ngon, có cả nấm, ăn rất ngon.

An Na không nhìn Lục Trung Quân nữa, chuyên tâm ăn uống.

Chú Đình ngồi đối diện với Lục Trung Quân vừa uống vừa trò chuyện.

Hai người ban đầu nói đến chuyện trạm thông tin và đồn công an, dần dần kéo đến cuộc chiến tranh cục bộ ở biên giới tây nam hai năm trước.

- ...Tiểu Lục à, – Uống mấy chén rượu, ông Đình bắt đầu sửa cách gọi, – Nghe nói cháu một phát súng bắn trúng đầu một tù binh, nên mới bị giáng xuống đúng không? Rốt cuộc là chuyện gì, kể nghe chút đi.

Lục Trung Quân bật cười.

– Cũng chẳng có gì để kể ạ. – Anh cầm chén lên, uống một hớp, – Lúc ấy tiểu đội của cháu có bốn năm người hoàn thành nhiệm vụ trở về, thời tiết quá tệ đã hạ cánh khẩn cấp, bị mấy chục người bao vây, chúng cháu lợi dụng địa hình giằng co với đối phương một ngày một đêm. Sau đó quân đội đến, đối phương đầu hàng, cháu lúc ấy là đội phó rất kích thích, lúc đi nộp khí giới, đột nhiên bị một tay súng bắn tia của đối phương nằm ở hướng khác bắn trúng, ngay vị trí nội tạng. Sau đó tay súng kia mới giờ súng lên đầu hàng.

An Na dừng đũa ngẩng lên nhìn Lục Trung Quân, nín thở.

Lục Trung Quân sắc mặt như thường, thờ ơ nói:

– Lúc tên kia đi ra, trong mắt lộ vẻ đắc ý. Cháu bèn đến chỗ y bắn một phát vào đầu luôn.

Chú Đình vỗ bàn, hét ầm lên:

– Được lắm! Chó chết, bắn vào đầu y một trăm lần cũng không hà giận.

Tia Chóp giật mình tưởng có chuyện, dùng găm xương ngẩng đầu lắng nghe động tĩnh.

– Nhưng cũng tiếc quá, vì việc này lại khiến cháu trở thành kẻ đưa vật liệu cho tên què là chú đây. Nhân tài phi hành quốc gia đào tạo không dễ dàng gì.

– Chú Đình nói, – Từ câu chuyện cháu kể, chú thấy ít nhất cháu bị giam mười ngày nửa tháng là xong. Sao ông cụ lại không giúp cho cháu thế?

Lục Trung Quân tựa như không tán thành, uống xong chén rượu, cười đáp:

– Không sao ạ. Thế này cũng tốt.

Chú Đình cười lên:

– Cũng phải. Nếu cháu không đến đây, chú cũng chẳng có ai uống rượu cùng chú. Nào nào, uống nào.

Vừa nói vừa rót đầy rượu cho anh, thấy rượu trong chén của An Na cũng sắp hết, kệ việc cô ngăn lại vẫn rót tiếp cho cô một chén.

– Tiểu Lý à, cháu chớ ngại, cứ ăn uống thoải mái. Hiếm khi mấy chú cháu ngồi cùng nhau vui vẻ. Nào, chú uống trước, cháu uống sau.

Nói xong đứng lên, hắng giọng, hát rống lên bài “Dùng trí chiếm núi Hồ: “Hôm ra ra sức ăn uống vui vẻ, tráng trí chưa đền thờ không nghi. Tương lai còn dài hiển tài nghệ, nguyện đồ nhiệt huyết viết xuân thu...”

Giọng chú Đình khàn khàn, nhưng phối với điệu nhạc nghe rất phóng khoáng.

Trong phòng âm áp, Tia Chóp nằm dưới gầm bàn rên theo tiếng hát của chú Đình. Có lẽ vì đã uống hai chén rượu, An Na dần cảm thấy con chó không còn đáng sợ nữa. Lúc Tia Chóp chạy đến gần, cô thậm chí còn lấy cục xương nhét vào miệng nó, mắt liếc Lục Trung Quân, thấy anh lười biếng dựa vào ghế, đang nhìn, trong mắt như có tia cười.

Bất chợt cô cảm thấy không được tự nhiên.

– Dạ..cháu ăn no rồi...Chú Đình...cháu xin phép ạ....Cháu ra ngoài thu dọn....

Cô vừa đứng lên, người liền loạn choạng, đầu óc hơi váng.

Rượu mật ong rừng ngọt uống dễ, ngấm chậm nhưng khi say thì say lâu.

Chú Đình biết cô đã say, kêu Lục Trung Quân đỡ cô vào phòng ngủ.

Lục Trung Quân đứng lên đỡ cánh tay An Na.

– Ai thêm anh đỡ chứ! – An Na hất tay anh ra, – Tự tôi đi được.

Lục Trung Quân lúng túng liếc nhìn chú Đình, lại cầm cánh tay của cô.

– Ngoan, nghe lời đi.

Anh nói bên tai cô như dụ dỗ Tia Chóp vậy, dịu cô đi vào phòng ngủ.

An Na không muốn để Lục Trung Quân đỡ mình, nhưng có anh dịu đi, cả người không còn loạng choạng nữa, cuối cùng cũng đến được giường. Lục Trung Quân cúi xuống, đỡ cô nằm xuống, lúc anh rút cánh tay đỡ cô ra, An Na thấy da đầu bị kéo mạnh, mái tóc dài cuốn vào cúc áo của anh.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

An Na vội vàng ngồi dậy gỡ tóc ra, đây lúng túng, nhưng càng gỡ thì tóc càng quấn chặt vào chiếc cúc áo. Lục Trung Quân vì giúp cô gỡ tóc mà không thể không cúi người xuống. Dù cô không ngẩng đầu lên nhưng cũng cảm nhận được hai người rất gần, mặt cô tựa hồ như áp sát vào bả vai của anh, thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh. Cô quýnh lên, muốn dứt dứt sợi tóc để thoát khỏi cảnh xấu hổ này, vì thế cầm nó định giật mạnh thì Lục Trung Quân đưa tay ngăn động tác của cô, tỉ mỉ gỡ hộ cô. Ngón tay anh thon dài linh hoạt, nhanh chóng đã gỡ được sợi tóc cuốn lên cúc áo.

An Na mặt hơi nóng bừng, không dám ngẩng lên, lí nhí:

– Xin lỗi...

Cũng không biết Lục Trung Quân có nghe thấy hay không, anh xoay người ra ngoài, đóng cửa lại.

....

– Hai đứa lại giận đối nhau à?

Lục Trung Quân vừa đi ra, chú Đình vẫn đang ngồi nhâm nhi rượu hỏi.

– Nói gì vậy chú. – Anh ngồi xuống hạ thấp giọng: – Cháu với cô ấy không có gì cả, là gặp giữa đường nên cho đi nhờ...

– Chà. – Chú Đình lắc đầu, – Đừng thấy chú già rồi không biết gì, mắt chú vẫn tinh lắm đấy. Chú nhìn là biết hai đứa có ý với nhau, mà cô bé kia đang giận cháu. Với cháu còn ngượng cái gì, thích thì cứ thích đi. Mà Tiểu Lục à, có đôi tượng rồi thì không thể tùy tính được. Con bé xinh đẹp tốt tính như thế khó tìm lắm, cháu chớ làm nó giận, cần phải nói nhiều lời ngon ngọt, con bé sẽ hết giận ngay.

– Chú Đình, không có mà. Nói thế nếu cô ấy nghe được thì chết. – Lục Trung Quân liếc nhìn cánh cửa, vội vàng phui sạch.

– Khả khả, cháu nói không là không à. – Chú Đình bật cười khả khả rót nốt rượu cho anh, – Uống cạn đi nào. Đợi lát nữa khoi lò rồi trái chần đậm, chú cháu ta đánh một giấc.

...

Lục Trung Quân ra ngoài rồi, An Na để nguyên quần áo nằm xuống, mơ hồ nghe tiếng nói chuyện của anh và chú Đình ở bên ngoài, nhưng cụ thể nói gì thì không nghe rõ, đầu óc mơ màng, một lát sau thì ngủ mất. Một đêm mộng mị, sáng sớm hôm sau, trong lúc đang mơ màng thì cảm giác gò má nóng hổi, có tiếng thở hổn hển ở bên cạnh, trong nửa tỉnh nửa mê, cô lại liên tưởng đó là Lục Trung Quân, nhưng bản năng lại thấy không đúng. Cô ra sức mở mắt ra, đập vào mắt là một đôi mắt tròn vo, cô hét toáng lên, ngồi bật dậy.

Không biết tại sao Tia Chóp lại ở trong này, còn đứng ở ngay bên giường nhìn cô, mồ hôi ra, đầu lưỡi thè lè nóng hổi.

Cũng không biết nó vào lúc nào, chắc là một lúc rồi. Chẳng trách cô lại có cảm giác là lạ, thì ra là Tia Chóp.

Tia Chóp như cũng bị phản ứng của cô làm cho hoảng sợ, nó nghiêng đầu dần dần nhìn cô, nhưng không nhúc nhích.

Tối hôm qua dù đã làm quen với nó, thậm chí cô còn nhả xương cho nó ăn, nhưng điều kiện tiên quyết là có mặt Lục Trung Quân và chú Đình. Lúc này chỉ có một mình cô, vóc dáng của Tia Chóp quả thật là to lớn khiến người ta kinh hãi, chỉ ngồi thôi cũng đã cao gần một thước rồi, mà lại ngồi đối mặt, cũng chỉ cách một thước. An Na căng thẳng, nghĩ nghĩ càng thấy khiếp đảm. Đúng lúc, bên ngoài có tiếng bước chân gấp gáp, An Na ngược lên, thấy Lục Trung Quân mở cánh cửa đã bị Tia Chóp đẩy ra một nửa bước vào, quát Tia Chóp.

Tia Chóp quay đầu lại, đứng lên, ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Tia nắng xuyên qua cửa sổ lọt vài bông, sáng lóa, đoán là không còn sớm.

An Na biết anh bị tiếng hét của mình mà đến đây, ngượng ngùng cúi đầu, mái tóc xõa bung rũ xuống trước ngực, lí nhí giải thích:

– Tôi xin lỗi...tôi không cố tình. Vừa tỉnh lại thì đột nhiên thấy Tia Chóp nên...

Lục Trung Quân cũng không đi vào, vẫn đứng ngoài cửa, nói:

– Sao tôi qua không cài cửa vậy, để Tia Chóp mở được cửa đi vào dọa một trận nữa. Nhưng đừng sợ, nó rất thông minh, là chó nghiệp vụ giải ngũ, biết cô rồi sẽ không cắn cô đâu.

An Na vốn vẫn lo lắng anh không ưa mình sẽ nói mấy câu móc mảy, không ngờ anh nói năng với mình lại ôn hòa như thế, như là một người khác hoàn toàn với người tối qua. Vì ngạc nhiên, cô ngược lên nhìn anh, thấy anh đang tựa vào cánh cửa nhìn mình, thần sắc cũng như giọng nói đều hết sức hiền hòa thì bình ổn, bước xuống giường, nói:

– Tôi xin lỗi vì dậy muộn, không làm anh chậm trễ chứ? Anh có thể đánh thức tôi sớm mà...

Lục Trung Quân cời bao tay trắng dính đầy dầu máy xuống, nói:

– Tôi cũng vừa sửa xe xong thôi, không gấp, cô cứ từ từ. Bên ngoài có nước rửa mặt, chú Đình còn nấu một nồi cháo nữa, cô ăn đi, ăn xong chúng ta đi.

Nói xong thì quay người đi.

An Na nhìn bóng lưng của anh biến mất sau cánh cửa, đi giày vào rồi ra ngoài, thấy trên bếp lò ở góc nhà có một nồi cháo nhỏ, vẫn còn nóng hổi, nhưng không có ai, không biết chú Đình đã đi đâu.

An Na múc một bát nước ấm rửa mặt đánh răng qua loa. Chỗ chú Đình không có gương, cô cào cào tóc rồi tết lại, ăn nửa bát cháo, rửa sạch bát, sau đó đi ra ngoài.

Mặt trời đã lên cao, đoán chừng tầm tám chín giờ, Lục Trung Quân và chú Đình đang đứng ở sân trò chuyện với nhau, Tia Chóp nằm bên cạnh. Thấy An Na mở cửa đi ra, nó vụt đứng lên, lắc đuôi chạy tới.

Có sự giải thích vừa rồi của Lục Trung Quân, An Na không còn sợ nó nữa, khi nó chạy đến cô còn xoa đầu nó, mỉm cười chào hỏi chú Đình.

– Tiểu Lý dậy rồi à? – Chú Đình đi tới, – Tối qua ngủ ngon không?

– Cháu ngủ ngon ạ. Làm phiền chú nhiều, cảm ơn chú Đình.

An Na đoán chú Đình và Lục Trung Quân tối qua hẳn ngủ ở bên ngoài gần bếp lò thì ngượng ngùng.

– Đừng khách sáo.

– Chú Đình, vậy cháu đi đây. Tháng sau cháu lại tới. – Lục Trung Quân đi tới, – Làm phiền chú một đêm rồi

– Nào có. Hiếm khi có người trò chuyện với chú cả đêm ấy, làm chú đem đủ chuyện của cả năm kể sạch sạch rồi. – Chú Đình bật cười, – Các cháu là khách quý, chú mong còn không được. Đi đường cẩn thận nhé.

Lục Trung Quân gật đầu, nhìn sang An Na, ý bảo cô đi theo mình.

An Na chợt nhớ tới bình sữa bò mình mang theo, vội nói:

– Chú Đình, bình sữa tươi mà cháu cầm lên, là hôm qua vừa vắt ạ, cháu để lại chú dùng. Chú hâm nóng nó lên là uống được ạ, đừng để quá lâu, lâu sẽ hỏng ạ.

– Ôi chà, đồ tốt đấy. Nghe nói người nước ngoài hay uống cái này lắm, cho nên mới cao lớn hơn chúng ta đấy. Nhưng chú thấy Đội trưởng Lục nói là cháu cực khổ xách nó lên đấy, chú sao lại dám dùng chứ?

An Na lúng túng nhìn Lục Trung Quân.

Lục Trung Quân tựa như không ngờ chú Đình lại nói thế, thần sắc lộ vẻ mất tự nhiên, quay mặt đi, tránh ánh mắt của An Na.

– Thôi được rồi, chú không khách sáo nữa, cũng sẽ học theo người phương tây. Cảm ơn Tiểu Lý! – Chú Đình mỉm cười nói.

An Na và chú Đình đi phía sau, đi theo Lục Trung Quân xuống núi. Chú Đình đưa đến lưng chừng núi mới trở về, Tia Chóp thì đi theo xuống hẳn chân núi, cứ lòng vòng bên chân Lục Trung Quân, không muốn rời. Lục Trung Quân ngồi xuống xoa xoa mặt nó, vỗ đầu nó, nói vài câu tạm biệt với nó, rồi mở cửa xe để An Na lên, mình thì ngồi vào ghế lái.

Xe đi được một đoạn, An Na quay đầu lại, thấy Tia Chóp vẫn ngồi ở đó, bóng nó càng lúc càng nhỏ, trong lòng chợt dâng lên cảm giác không nỡ đi.

Lục Trung Quân cả chẳng đường chỉ lái xe, không nói gì.

An Na hơi bất ngờ khi khi tới qua anh nói với chú Đình là mình không muốn anh cầm bình sữa lên núi giúp. Trong lòng dù tò mò không biết anh nói gì về mình, nhưng đoán cũng không phải mấy lời tốt đẹp. Thấy anh không nói gì cứ lăm li suốt cả chặng, cô càng không dám chủ động lên tiếng. Hai người cứ như vậy im lặng cho đến khi trở lại Hồng Thạch Tinh.

Lúc vào trong trấn thì đã hơn mười giờ.

Hôm nay là chủ nhật, rất nhiều người không đi làm, trường học cũng nghỉ, người đi đường nhiều hơn mọi ngày, lúc đi qua chợ duy nhất của trấn, qua cửa xe, An Na thấy người đông đúc, sợ có người quen nhìn thấy mình đi cùng Lục Trung Quân, khi đi qua chợ rồi, cô mới nói:

– Cho tôi xuống đây đi. Tôi xuống đây luôn.

– Không sao đâu, tôi đưa cô về nhà. – Lục Trung Quân nói.

– Không cần không cần! Tôi định mua chút thức ăn về nữa. – An Na từ chối.

Lục Trung Quân liếc cô qua gương chiếu hậu, không nói gì, từ từ đỗ xe bên lề đường.

An Na mở cửa xe.

– Cảm ơn anh.

Nói xong cúi thấp xuống bước xuống, vừa bước ra, sau lưng có giọng nói vang lên:

– Ôi ôi, đây không phải là Lý Mai à? Sao cháu lại ở đây? Nghe cô cháu nói tôi qua cháu có việc không về. Cháu đi xe ai thế, tôi qua ở cùng người ta à?

An Na quay đầu lại, thấy là cô Quách Vân hàng xóm tay xách giỏ đồ ăn đựng cà, tiêu. ...đi tới, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lưng Lục Trung Quân đang ngồi ghé lái, đầu ngó vào, kêu lên:

– Ôi chà, đây không phải là Đội trưởng Lục à? Sao hai đứa lại đi với nhau thế?

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Tuy rằng đến nơi này một thời gian không dài, nhưng trước đó từng giúp cô Lý Hồng trông quầy hàng, đã từng chứng kiến bản lĩnh buôn chuyện của hàng xóm rồi. Mỗi ngày sau giờ chợ khi cơm nước xong là thời điểm các chị các cô các bác hàng xóm bắt đầu đến quầy hàng tụ tập tám chuyện. Nội dung của các cuộc buôn dưa lê bán dưa chuột thường rất rộng, như chuyện về khu trường, xưởng trường của lâm trường, rồi bao gồm cả các loại tin đồn về Lục Trung Quân nữa, rồi cũng bao gồm cả các loại chuyện lật vật chung quanh xóm. Thí dụ như nhà nào đó tháng trước mua chiếc tivi 14 inch; con trai nhà nào đó mặc quần ông loe đeo kính râm bị ông bố túm được cầm kéo cắt không thương tiếc; hay là chuyện ông cụ Trương bán rượu trắng thường xuyên đi bán ở trong các hang cùng ngõ hẻm để tìm đối tượng cho con gái mình, đã có đối tượng cầm đôi gà và hai cân đường trắng đến nhà rồi, gần đây còn thấy hai người đó đi mười cây số chỉ để xem phim ở rạp. ...v.v...

An Na không muốn bị người ta nhìn thấy chính là không muốn mình trở thành đề tài bàn tán của mọi người, cũng tránh để bị người ta hỏi những câu phiền phức, nên cố tình chọn chỗ vắng để xuống xe. Không ngờ số quá đen đúng phải trúng bà Quách.

Bà Quách là người tính cách nhiệt tình, cũng rất mồm mép hay đưa chuyện, trong số những người An Na biết thì bà ta tuyệt đối không đứng thứ nhất thì là đứng thứ 3. Thấy bà không đi, ánh mắt nghi ngờ quét qua quét lại mình và Lục Trung Quân, bèn dành lên tiếng trước:

– Cô ạ, hôm qua cháu đi thôn Cam Nguyên thăm gia đình học sinh, nơi đó khá xa, lúc về lại không đợi xe được nên cháu có ngủ lại nhà học sinh, sáng sớm nay lúc về thì gặp Đội trưởng Lục. Anh ấy tiện đường đưa cháu về.

Nói xong nhìn sang Lục Trung Quân.

– Ô thế à. Đội trưởng Lục tốt quá. – Bà Quách ngó đầu qua cửa xe, biểu cảm nịnh nọt với Lục Trung Quân.

Lục Trung Quân liếc An Na, chân mày hơi nhướng lên, gật đầu với bà, cũng không nói gì, nhấn ga cho xe chạy đi.

Chờ xe chạy đi mất hút rồi, bà Quách mới thu ánh mắt lại, tiến gần đến nói nhỏ:

– Mai Mai à, cô là quan tâm tới cháu mới nhắc cháu, nghe nói Đội trưởng Lục trước đây tác phong đạo đức rất tệ, may mà có chồng lung nên mới được thể. Cháu cẩn thận cậu ta đấy. Cô kể cháu nghe, trước đây cậu ta...

– Vâng, cháu biết rồi, cô đang bận thì cứ làm việc của cô ạ. Cháu đi chợ đã...

An Na đáp qua quýt, bỏ lại bà Quách đi vào chợ.

Gọi là chợ nhưng các loại rất ít đến đáng thương, chỉ có hai sạp bày bán thịt lợn, một tẻ tám một cân, cạnh đó có treo một cái gan lợn, một miếng thị dê, thịt hai tẻ chín một cân. Bên cạnh là gian hàng bán cá sông nhỏ bằng hai ngón tay, còn lại là rau cải trắng và cà hạt tiêu. An Na dạo qua một vòng, sau cùng mua một miếng thịt đi về. Lúc đến gần nhà, từ xa đã thấy bà Quách đang đứng bên ngoài quầy hàng trò chuyện với cô Lý Hồng, bó rau xanh được bà Quách đặt dưới chân. Cô bước nhanh tới chào một tiếng.

– Ấy, Mai Mai về rồi à, cô đi về nhé. Lúc rảnh sẽ đến chơi tiếp.

Bà Quách cầm bó rau đi về.

Cô Lý Hồng từ chỗ bà Quách đã biết việc của An Na, tảng đá lo lắng trong lòng buông xuống. Thấy cô về thì hỏi vài câu, rồi khẽ trách nhẹ:

– Cháu gan to nhì. Cháu chẳng phải giáo viên chủ nhiệm gì, chỉ dạy thay người ta thôi, cần gì phải nhọc sức thể hả cháu. Tội qua làm cô lo lắng gần chết, sáng sớm nếu cháu không về là cô đi thôn Cam Nguyên tìm cháu đấy.

Tội qua An Na cũng nghĩ đến sẽ làm cô Lý Hồng lo lắng, có điều thời này thông tin bất tiện, căn bản không thể nào thông báo về được, đành phải rỏ rít xin lỗi. Cô Lý Hồng trách móc một hai câu rồi thôi, lại nhận miếng thịt từ tay An Na, hỏi giá, xăm soi một chút lại lắc đầu:

– Ôi cháu thật là, sao không biết nhìn vậy. Giá này sao cháu không mua thịt chân giò luôn?

– Người ta bảo đây là thịt chân giò ngon nhất ạ...

An Na căn bản không biết kiểm tra thịt, biết mình bị người bán thịt lừa thì lẽ lười.

Cô Lý Hồng bật cười, lắc đầu:

– Trưa nay sào với ớt đi. Sau này cháu muốn đi chợ thì đi cùng cô, học một chút, tránh bị người ta lừa, rồi lại bị mẹ chồng chê.

An Na cười hi hi. Cô Lý Hồng cầm miếng thịt lợn đi vào nhà, đi được hai bước bỗng nghĩ ra gì đó, quay đầu lại nói:

– Mai Mai, vừa nãy chị Quách nói thấy cháu đi xe của Đội trưởng Lục, chuyện gì thế?

An Na vội vàng giải thích.

Cô Lý Hồng gật đầu:

– Ra vậy, không có chuyện gì là tốt rồi. Cô vào trước, cháu trông hàng giúp cô.

An Na vâng dạ.

.....

Ngày hôm sau là thứ hai, An An đến trường từ rất sớm. Mẹ của Từ Bình lo lắng đích thân đi cùng cậu con trai tới trường, đang chờ ở cổng trường. Thấy An Na tới thì vội ra đón.

An Na bảo Từ Bình vào lớp học trước, mình và bà Từ thì đến phòng Hiệu trưởng Lý.

Hiệu trưởng Lý thấy đau đầu. Vốn Từ Bình là do ông Từ bắt bỏ học, bà mong còn không được, nay bà Từ lại tới xin cho con đi học lại, bà do dự:

– Vậy chị đi hỏi cô Vương chủ nhiệm lớp xem sao, nếu cô Vương đồng ý thì tôi cũng không ý kiến. Tôi nói thật, nhà mình lúc thì cho con nghỉ lúc lại xin con đi học, thật là...

Bà Từ xin lỗi rỏ rít. Hiệu trưởng Lý xua tay ra hiệu ra ngoài, An Na cùng bà Từ đến tìm cô Vương. Cô Vương rất không hài lòng, nhưng vì nể mặt An Na nên sau cùng đã miễn cưỡng đồng ý.

Bà Từ vừa đi, cô Vương đã thở dài:

– Khó khăn lắm mới đuổi đi được, chưa được hai ngày đã quay lại rồi, còn nhờ cả cháu nữa. Mai Mai này, cô nghe nói cháu định dành buổi trưa để phụ đạo cho Từ Bình à? Sao cháu lại tốn công sức vào cậu ta thế.

– Dạ cô Vương, đáng nhẽ cháu nên nói với cô trước. – An Na giải thích, – Nhưng vì sợ mang lại áp lực cho Từ Bình nên mới chưa nói với cô ạ, muốn chờ em ấy tiến bộ rồi mới nói. Học sinh Từ Bình này...

An Na đem tình hình của Từ Bình giải thích một lượt.

Cô Vương nghe xong thì kinh ngạc:

– Có bệnh đó à? Không đọc được chữ á?

– Vâng ạ. – An Na gật đầu, – Trong các ngữ hệ nước ngoài thì tiếng Anh có tỷ lệ trẻ em bị mắc chứng chứng ngại đọc rất cao. Tiếng Trung của chúng ta tỷ lệ thấp hơn, bình thường không có, cho nên người biết không nhiều. Từ Bình chính là thuộc tình huống này. Trước đây cháu từng được đào tạo ở phương diện này, tiện giúp em ấy khắc phục. Loại bệnh này, yếu tố tâm lý chiếm phần đa, mong cô Vương sau này cũng giúp em ấy với ạ. Đợi em ấy dần dần khắc phục được thành tích nhất định sẽ có tiến bộ.

An Na nói xong, thấy cô Vương vẫn còn đang rất kinh ngạc, biểu hiện không tin tưởng, bèn lấy ví dụ về huyền thoại Einstein và Da Vinci.

– ...Hai danh nhân này khi còn bé cũng từng mắc chứng khó đọc, thành tích ở trường rất kém, nhưng về sau đều trở thành thiên tài. Cháu cũng không dám nói Từ Bình là thiên tài giống họ, nhưng em học sinh này rất thông minh, chỉ nhìn hình dáng của tàu chiến trên ti vi thôi mà về nhà tự làm thành mô hình được. Sau này nếu có cuộc thi về làm mô hình máy bay hay tàu chiến, cho em ấy đi thi, cháu chắc chắn em ấy sẽ đoạt giải.

Cô Vương cuối cùng cũng bị thuyết phục, nói:

– Thì ra là vậy. Cháu chẳng nói sớm với cô, cô còn tưởng em học sinh này đầu óc có vấn đề, bản thân không chịu học hành tấn tới. Thì ra là vậy. Vậy sau này cô cũng sẽ quan tâm em ấy nhiều hơn.

Cô Vương đã tin, còn tán đồng với mình, An Na rất vui mừng.

Bà Từ lại càng cảm kích, buổi tối còn đến nhà An Na, mang theo cả túi hoa quả và hai cân cá khô làm quà, còn muốn đến nhà cô Vương nữa. An Na kiên quyết không nhận quà, nhưng lại lo nghĩ bà tặng đồ cho cô Vương hơi ít, mà việc này đối với Từ Bình cũng là chuyện tốt, chỉ cần không cho Từ Bình biết là được, vì thế nói địa chỉ nhà cô Vương cho bà Từ biết, còn dặn không được đem chuyện quà cáp cho Từ Bình biết. Bà Từ cảm ơn liên tục.

Một tuần kế tiếp, An Na vô cùng bận rộn. Một mặt thì vội vàng tập luyện cho buổi biểu diễn, một mặt thì phụ đạo cho Từ Bình. Chớp mắt đã sắp tới ngày hội diễn văn nghệ của huyện. Hôm nay, An Na cùng với thầy chủ nhiệm của trường dẫn theo các học sinh tham gia biểu diễn lên xe xuất phát đi huyện La Bình.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Toàn huyện có tổng cộng hơn hai mươi trường tiểu học tham gia hội thi biểu diễn văn nghệ, tiết mục biểu diễn bậc tiểu học năm nay của Hồng Thạch Tinh nổi bật nhất từ trước tới nay, được toàn bộ ban giám khảo nhất trí khen ngợi, cùng với một tiết mục của cấp trung học được khen thưởng, tham gia vào buổi biểu diễn văn nghệ chào mừng tết Nguyên Đán của toàn thành phố.

Lúc trao phần thưởng, chủ nhiệm của trường thay mặt toàn trường lên nhận giải, còn được chụp ảnh lưu niệm với lãnh đạo Sở Giáo dục của huyện, khi xuống sân khấu mặt mày đầy hớn hờ, kích động.

– Cô Lý à, cuộc thi hôm nay tuy đạt được thành tích rất tốt nhưng cũng không thể vì thế mà kiêu ngạo được, thành tích tốt là nhờ sự chỉ đạo và ủng hộ của lãnh đạo nhà trường, cô thấy đúng không? Tuần tới là tết Nguyên Đán rồi, đến lúc đó, lãnh đạo thành phố sẽ đến dự họp, đây chính là cơ hội để chúng ta thể hiện. Nhiệm vụ gấp gáp, cô cần tiếp tục hỗ trợ các em để luyện tập, đảm bảo lúc biểu diễn được thành công hơn.

Chủ nhiệm nói thế, An Na vâng dạ, xin phép mình còn có việc cần làm chưa về cùng được, nhờ chủ nhiệm đưa các em học sinh đi về trước.

Bởi vì hôm nay là thứ bảy, trường học được nghỉ, chủ nhiệm dù không hài lòng nhưng cũng không từ chối, dặn dò An Na tiếp tục chú ý đến tiết mục biểu diễn văn nghệ cho tết Nguyên Đán, rồi đưa các học sinh đi.

Chủ nhiệm đi rồi, An Na liền đi đến trạm sữa của huyện để tìm hiểu tình hình.

Hôm đó cô đi một chuyến đến thôn Cam Nguyên, ngoài việc bảo Từ Bình tiếp tục trở lại trường học, thì tình trạng nuôi bò để lấy sữa trong thôn cũng làm cô bận tâm. Lúc Từ Bình và mẹ cậu tiễn cô ra ngoài thôn, cô đã tận mắt các hộ nuôi bò sữa trong thôn đã đổ từng thùng sữa bò đã bị hỏng đi, còn nói trạm sữa của huyện không đến thu lấy.

Bà Từ còn nói cho cô biết, năm ngoái nhà nước khuyến khích hộ phát triển chuyên nghiệp kia, mọi người tận mắt thấy hộ bò sữa chuyên nghiệp trong thôn đó kiếm được nhiều tiền thì cùng học theo, ban đầu còn tốt, nhưng về sau không chỉ thôn của họ, mà mấy thôn phụ cận cũng học theo nuôi bò sữa. Đến bây giờ, mấy thôn phụ cận tổng cộng đã nuôi năm sáu trăm con bò sữa, mỗi ngày số sữa bò thu hoạch quá thừa, mà trạm sữa huyện thì lại không có

nhu cầu nhiều như thế, họ đành phải tự tìm nguồn tiêu thụ, khó khăn vô cùng. Có người vì tranh giành khách mà cãi lộn đầu đá nhau. Đơn vị nhà trẻ Hồng Thạch Tỉnh mà nhà Từ Bình lúc trước khó khăn lắm mới liên kết được sáng nào tầm hai ba giờ sáng, ông Từ mượn được xe máy kéo ngày nào cũng vận chuyển bò sữa tươi mới đến, lợi nhuận kiếm được chút ít nhưng cực kỳ vất vả. Nhưng cũng chỉ được một thời gian ngắn, nửa tháng trước, điểm nhà trẻ đã không còn nhu cầu lấy sữa nhà họ nữa, nói giá cả của họ khác rẻ hơn nên lấy ở đó. Dù sao từ trước tới giờ, nuôi một ngày là thiệt một ngày, không nuôi thì chính là ném toàn bộ số tiền đầu tư lúc ban đầu xuống sông xuống biển, tiền lùi đều khó.

Lúc bà Từ nói chuyện, mặt mày ủ rũ.

Theo lý mà nói, nhân khẩu trong huyện tiêu dùng toàn bộ sữa bò của khu vực thôn Cam Nguyên cũng không phải vấn đề gì lớn. Huống chi An Na còn hỏi, biết số lượng bò sữa được nuôi trong toàn huyện đều tập trung ở thôn Cam Nguyên, những vùng khác dù có nhưng cũng chỉ là vài hộ rải rác. Đoán chừng vấn đề nằm ở vận chuyển hoặc đường dây tiêu thụ. Hôm nay dù sao đã đến huyện, An Na định đi tìm hiểu tình huống xem như nào.

Trạm sữa huyện trực thuộc Cục nông lâm nghiệp, nằm ngay bên cạnh Cục Nông lâm nghiệp, một dãy nhà mái bằng cũ kỹ, cửa ra vào có treo tấm biển gỗ nền trắng chữ đen. Lúc An Na đến, bên trong vắng ngắt, một đồng bình sữa bò mới thu về nằm ở trong góc, một cô gái trẻ tuổi đang gục đầu xuống bàn ngủ trưa.

An Na không gọi cô ta dậy ngay mà đến bên góc tường, đọc tờ thông báo dán trên tường.

Tờ thông báo được dán vào nửa tháng trước, có đóng dấu của Cục nông lâm nghiệp, nội dung đại khái nói là hưởng ứng hiệu triệu phát triển mạnh nền kinh tế mật dịch quốc gia, xúc tiến phát triển nghề chăn nuôi nông lâm nghiệp của huyện, quyết định để trạm sữa thực hiện chế độ trách nhiệm nhận thầu, người có năng lực nhận thầu có thể đến phòng chuyên môn của Cục nông lâm để đăng ký, ngày hết hạn là trung tuần tháng giêng.

An Na xem kỹ thông báo, cô gái đang ngủ gà ngủ gật kia cũng mở mắt, đánh giá An Na, hỏi cô đang làm gì. An Na nói mình là người của thôn Cam Nguyên, muốn tới đề hỏi tình hình thu mua sữa bò.

Cô gái kia lắc đầu.

– Chúng tôi không thể thu mua toàn bộ sữa bò trong thôn của chị được. Hơn nữa, giờ trạm đang chuẩn bị chuyển sang nhận thầu rồi, chị muốn hỏi thì đợi sau hãy hỏi.

An Na thấy cô gái này thái độ không mặn mà nhưng vẫn tiếp tục hỏi rõ, cuối cùng đã hiểu.

Xem ra không khác gì so với suy đoán trước đó của cô. Trạm sữa không phải là không bán được sữa bò, mà là mấy năm nay, trạm sữa vẫn theo thói quen cũ ông lớn ngồi yên, không muốn tiếp tục thu mua nhiều sữa bò về nữa, chứ đừng nói muốn bán được ra ngoài nhiều hơn. Trạm được mở ra mấy chục năm, năm nào cũng lỗ, vì vậy sau khi Cục nghiên cứu đã quyết định để trạm sữa đứng ra cho nhận thầu nhằm nâng cao hiệu quả và lợi ích.

An Na hỏi rõ tình hình, lại hỏi về điều kiện nhận thầu. Cô gái kia lắc đầu.

– Điều kiện gì chứ, thông báo đã được nửa tháng rồi mà chẳng có ai báo danh cả. Ai muốn thì cấp cho họ thôi.

An Na hỏi tên cô ta, biết cô ta tên Triệu Trung Phân, bèn cảm ơn rồi ra về. Lúc đi qua hiệu sách Tân Hoa, bất ngờ phát hiện có rất nhiều tác phẩm nước ngoài được dịch mà ba mươi năm sau cực hiếm, rất khó tìm, cô bèn mua vài cuốn, cuối cùng ra bến xe, đi chuyển xe đến Hồng Thạch Tỉnh.

Trên xe không có nhiều người, mới chỉ có lác đác mấy người, cô chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa kính, lâm vào trầm tư. Trong đầu nghĩ đến nội dung cuộc nói chuyện với cô gái họ Triệu kia, bất chợt nghĩ đến một ý tưởng, nhưng đây chỉ là ý tưởng ban đầu, cô còn phải tìm hiểu kỹ hơn.

– Khi nào thì xuất phát?

Đằng trước cửa xe có người đi tới hỏi người bán vé.

Cái giọng nói này...

An Na ngước lên, quả nhiên, là Lục Trung Quân.

Anh mặc trang phục da màu đen, lộ ra vai rộng chân dài, hình như là vừa đi ra ngoài giờ quay về Hồng Thạch Tỉnh.

– Mười phút nữa.

Người bán vé đáp, nhận vé của anh xé cuộn vé.

Lục Trung Quân cảm ơn, quay sang liếc An Na, hai mắt chạm nhau, anh như hơi bất ngờ, khẽ gật đầu với cô.

An Na thấy anh đi tới, nói:

– Không ngờ gặp anh ở đây. Anh cũng về à?

– Phải.

Lục Trung Quân đáp ngắn gọn, không ngồi bên cạnh cô mà ngồi vào chỗ trống khác, cách chỗ cô hai hàng ghế trống phía sau.

An Na chào hỏi Lục Trung Quân xong thì thôi, đầu óc lại quay về suy nghĩ chuyện của mình.

Mười phút trôi qua, lái xe khởi động xe, người bán vé đang sắp đóng cửa thì bên ngoài có người chạy tới.

– Này, này...

Ở cửa xuất hiện thêm một người đàn ông đeo kính, tóc chải chuốt, khoác áo khoác vải ga-ba-đin be, ngực áo kẹp một chiếc bút máy mạ vàng, nách kẹp cặp công văn, chạy không kịp thở, sau khi bắt kịp thì vén cổ tay áo lên nhìn đồng hồ, nói:

– Còn một phút nữa cơ mà.

Người bán vé vốn không vui, nhưng thấy người ta ăn mặc đẳng hoàng hình như là công chức nhà nước nên bỏ qua, xé cuống vé, làm bầm:

– Đồng hồ của cậu không chuẩn ấy.

Người đàn ông kia nghe thế dí sát đồng hồ vào mặt người bán vé.

– Anh xem đi, xem đi, đồng hồ ra đa mới cứng không thấm nước nhé, của Hồng Kong đấy. Làm sao không chuẩn được.

– Được rồi được rồi, thấy rồi. Đồng hồ cậu chuẩn, được chưa. – Người bán vé liếc mắt, – Xe chạy rồi, tự cậu tìm chỗ ngồi đi, có ngã cũng không phải tại tôi.

Người đàn ông kia rất không vui, đang định phản bác thì nhìn thấy An Na, mắt sáng lên, không dây dưa với người bán vé nữa mà đi tới chỗ An Na.

– Ô, em là cô giáo Lý của trường tiểu học kia không? Anh là Lưu Triết, là chủ nhiệm cung văn hóa, buổi thi biểu diễn văn nghệ sáng nay anh là một trong số ban giám khảo. Em còn nhớ anh không? Sáng nay anh có xem tiết mục biểu diễn của trường em, rất ấn tượng, nhất là màn diễn tấu đàn violong mà em tham gia ấy, vô cùng xuất sắc. Nghe nói em còn là giáo viên phụ trách đội phải không? Quá tài hoa rồi.

An Na lơ mơ nhớ ra quả thật lúc ấy trong ban giám khảo có người này, hình như còn nói mấy câu với mình nữa, có điều lúc ấy rất ồn ào, cô không để ý đối phương lắm. Giờ nghe anh ta nói như vậy, nhìn kỹ, rốt cuộc nhận ra anh ta, vì vậy gật đầu, mỉm cười nói:

– Đồng chí Lưu, chào anh.

– Cô Lý, đừng gọi đồng chí xa lạ như thế. Anh rất dễ gần đấy.

Lưu Triết cười tươi, ngồi xuống cạnh An Na.

Vị trí trống ở trên xe còn nhiều nhưng anh ta lại chọn ngồi cạnh cô. Anh ta vừa ngồi xuống, An Na lập tức ngửi thấy xăng và mùi nước hoa hòa lẫn, vô cùng khó chịu, nhưng đành cười gượng, hơi xô dịch sát vào bên cửa sổ.

– Cô giáo Lý, tiết mục của em được giải thưởng, là bởi nó thật sự có chất lượng, nhưng nhận thức chung của cả ban giám khảo mới là quan trọng nhất.

Lưu Triết ngồi xuống, tỏ vẻ như rất thân quen, đầu hơi sát lại.

– Với tư cách là ban giám khảo, anh đặc biệt thích tiết mục của em, ta thậm chí còn dùng thái độ của anh để tác động đến các vị giám khảo khác, cuối cùng ban giám khảo mới đưa ra quyết định nhất trí, trao giải thưởng cho tiết mục trường em đấy.

An Na lúng túng, lại nhích gần thêm sát vào cửa sổ xe ô tô, trong vô thức hơi quay đầu nhìn Lục Trung Quân ngồi chếch ở phía sau.

Lục Trung Quân ngồi quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nửa bên mặt không biểu cảm, như đang ngắm cảnh, không hề để ý đến tình hình chung quanh.

An Na nhìn sang chỗ khác, đáp qua quýt vài câu, rồi giả như xem sách, lấy quyển sách trong túi ra, cúi đầu đọc.

– Sách gì thế?

Lưu Triết bu lại.

– Không có gì...

– Vỡ kịch hư cấu phí lý à?

Lưu Triết thấy tên sách thì lộ vẻ khó tin, – Em Lý, em có thích thơ ca không?

Anh ta thích thú hỏi.

– Cũng tạm ạ.

Ann biết rõ thời đại này là thời đại thơ ca, sự ngưỡng mộ thi nhân trứ danh hoàn toàn không thua kém gì sự hâm mộ của các fan đối với các siêu sao sau này. Nếu không nói vài câu về thơ ca, thì chứng tỏ mình là người không có văn hóa.

– Anh cho em xem thơ anh sáng tác nhé.

Lưu Triết như làm ảo thuật nhanh chóng lấy ra một quyển tạp chí trong cặp công văn, lật ra một tờ trong đó đưa cho An Na, chỉ vào một góc nhỏ như miếng đậu phụ, nói:

– Em xem đi, đây là tác phẩm của anh. Là tập san thứ tám được phát hành năm ngoái.

An Na liếc nhìn, khen một câu.

Lưu Triết nhét tập san thơ kia vào tay An Na.

– Tặng em. Em cứ từ từ thưởng thức, giờ rất khó mua đấy.

– Dạ không ạ. – An Na vội từ chối, – Đây là tạp chí phát hành tác phẩm của anh, rất quý, em không thể nhận được ạ.

– Không sao, tặng em đấy. – Lưu Triết hào phóng, – Anh mua mười tập liền, ở nhà vẫn còn.

An Na hết cách đành phải nhận lấy.

Lưu Triết được sự ủng hộ tiếp tục lái nhái với An Na từ Puskin Goethe đến Thụ Đình, An Na bị anh ta quán lấy, đáp lại cũng không phải mà mặc kệ cũng không xong, trong lòng hết sức rối rắm, bỗng nhiên thấy anh ta nhìn mình chăm chú đến ngẩn ngơ.

An Na sờ sờ mặt, dò hỏi:

– Đồng chí Lưu...sao vậy ạ?

Lưu Triết rút chiếc bút máy trong túi áo ra, lại lấy ra một tờ giấy, múa bút rất nhanh, nói:

– Em Lý, vừa rồi nhìn ánh mắt của em, khiến anh liên tưởng đến bài “Ánh mắt của em” của Pushkin. Em đã mang đến linh cảm cho anh. Bài thơ của anh là “Nàng thơ của anh”. Em chờ chút, anh viết xong ngay đây. Viết xong anh sẽ đọc cho em nghe. Em có ý kiến gì cứ nói. Anh tin đây nhất định sẽ là tác phẩm tiêu biểu khác của anh.

An Na hoảng sợ, lúc này thì bất chấp mọi thứ, quay về sau nói:

– Lục Trung Quân, lần trước cô em tìm anh nói chuyện kia, giờ thế nào rồi...

Lục Trung Quân nhìn cô, biểu lộ kỳ lạ.

An Na hạ thấp giọng với Lưu Triết:

– Xin lỗi vì cắt ngang anh, em có chuyện muốn hỏi anh ấy một chút, tiếng nói chuyện ồn ào quá nghe không rõ, em muốn đổi chỗ ạ.

Lưu Triết ngó ra, nhích nhích để nhường đường. An Na vội đứng lên, chuyển đến vị trí khác gần Lục Trung Quân, ném ánh mắt cầu cứu với anh.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Lục Trung Quân hơi nhíu nhíu mày, ánh mắt lại ném ra ngoài cửa sổ xe, biểu hiện lãnh đạm như trước.

Mặt nóng ran, An Na ngượng ngùng vô cùng, trong lòng hối hận khôn nguôi, không hiểu sao vừa nãy lại nghĩ muốn anh ta giúp mình, giờ thì hay rồi, ngồi cũng không được mà đứng lên cũng không xong.

Thi nhân Lưu Triết thì linh cảm dạt dào, chốc lát đã viết xong bài thơ, hào hứng quay lại tìm An Na.

– Em Lý à, anh viết xong rồi. Em đợi anh xuống ngồi cạnh rồi đọc cho em nghe, chúng ta cùng thảo luận. Đây là linh cảm bất nguồn từ em, cần em cho ý kiến quý giá...

Anh ta cầm cặp công văn, đứng lên định ngồi cạnh An Na, Lục Trung Quân bỗng đứng lên, đi đến bên Luru Triết, ra hiệu anh ta dịch vào sát cửa sổ.

Luru Triết ngược nhìn:

- Trên xe còn nhiều chỗ trống...
- Bảo anh ngồi vào thì ngồi đi, nói nhiều làm gì. – Lục Trung Quân nhăm nhắng.
- Đồng chí này, sao anh lại nói năng...
- Tôi thích như vậy đấy, sao nào?

Lục Trung Quân móc trong túi quần ra một tờ giấy, lắc lắc.

- Cục công an đây, tôi muốn hỏi anh vài lời.

Luru Triết ngần ra, tuy rằng rất không muốn nhưng cũng đành phải dịch vào trong. Anh ta vừa dịch vào, Lục Trung Quân liền ngồi vào chỗ của anh ta, chân duỗi ra, gác gối ra vào.

Cảnh này khiến cho người trên xe chú ý. Luru Triết mặt mày đỏ bừng, nhìn chung quanh.

- Đồng chí, có phải anh hiểu làm gì không. Tôi là Luru Triết, là chủ nhiệm cung văn hóa...
- Thề công tác đâu!

Luru Triết vội mở cặp công văn ra tìm kiếm.

- Quên mang rồi... Nhưng cô giáo Lý Mai có thể làm chứng cho tôi... – Vừa nói vừa nghiêng đầu.

An Na vội vã nhắm mắt lại giả vờ đang ngủ.

- Thi nhân, họ Luru, cung văn hóa, đúng không? – Lục Trung Quân ngắt lời anh ta.
- Đúng đúng. – Luru Triết gật đầu liên tiếp, – Tôi từng có tập thơ xuất bản trên báo nữa. Đó là tờ báo nổi tiếng trong nước, bình thường ít ai có tác phẩm lên đó lắm. Tôi rất quen thân với biên tập của tờ báo đó, còn thư từ qua lại, anh nhất định nhầm người rồi...
- Đúng là anh rồi. Vài ngày trước có một cô gái đến báo án, nói bị một thi nhân họ Luru lấy cơ sáng tác thơ ca rồi lừa gạt, vụ việc cụ thể như nào trong lòng anh tự biết. Tôi không cần phải nói gì cả, cần bắt anh về.

Luru Triết mặt mày tái mét.

- Đồng chí công an, anh nhất định nhầm người rồi. Không thể nào là tôi được. Tôi luôn đang hoàng nghiêm chỉnh, có phẩm chất tốt, sao có thể làm ra chuyện như thế được. Anh nhầm người rồi.

Lục Trung Quân nhìn anh ta:

- Thật sự không phải anh làm?
- Không phải tôi, tôi thề đấy.
- Tôi thấy anh lại rất thích gần nữ giới đấy. – Lục Trung Quân liếc An Na đang giả vờ ngủ đằng sau, – Vừa nãy anh còn hăng say bắt chuyện với người ta, cái gì mà Nàng thơ của anh?
- Là hiểu lầm, hiểu lầm. – Đang mùa đông mà Luru Triết toát mồ hôi hột, lấy khăn ra lau trán, – Đồng chí công an, vừa rồi tôi chỉ thảo luận thơ ca với cô giáo Lý thôi, không hề có ý gì khác.
- Tôi tạm chấp nhận như thế, trở về sẽ điều tra kỹ. Thi nhân Luru, lần sau ở nơi công cộng đừng có thảo luận gì mà Nàng thơ của anh, ánh mắt của em gì đó nữa, dễ gây hiểu lầm lắm.
- Đúng đúng, đồng chí nói đúng ạ. – Luru Triết gật đầu như bằm tỏi, – Đồng chí, anh về nhớ điều tra cẩn thận, đừng để bị oan cho người tốt. Liên quan đến danh dự của tôi đấy.

Lục Trung Quân ừ một tiếng, dựa vào ghế nhắm mắt lại. Luru Triết cũng không dám đi tìm An Na nữa, bỏ bài thơ vào cặp công văn, ngoan ngoãn ngồi xuống đợi đến điểm xuống. Lúc xuống xe vẫn không yên tâm, nhắn mạnh với Lục Trung Quân về con người tốt đẹp của mình, sau đó cười gượng gạo với An Na rồi mới đi.

Chờ mọi người đã đi gần hết, An Na vội vã đuổi theo Lục Trung Quân đang dọc theo đường ray đi về hướng khác, gọi với theo:

– Lục Trung Quân.

Lục Trung Quân dừng ở bên kia đường sắt, quay đầu lại.

– Lục Trung Quân, vừa rồi cảm ơn anh nhiều.

An Na đuổi tới đứng trước mặt anh, nói.

Ánh mắt Lục Trung Quân quét lên mặt cô, bình thản đáp:

– Về sau để ý một chút.

Nói xong quay đầu tiếp tục sai bước.

An Na đứng nguyên tại chỗ, sững sờ, mắt một lúc mới bình ổn được.

Kiểu cách này... rõ ràng châm chọc cô trước đây không đáng hoàng, giờ mới gây ra chuyện cuối cùng còn phải nhờ anh ta xử lý hộ còn gì?

Cô nhìn bóng lưng Lục Trung Quân càng lúc càng xa, trong bụng không ngừng khuyên bản thân không thềm chấp nhặt với anh ta, làm gì, nhưng sự oan uổng và con giận vẫn bốc lên, cô đuổi theo, ngăn anh ta lại.

– Cô làm gì thế? – Lục Trung Quân nhú mày.

– Lục Trung Quân, vừa rồi anh nói thế là ý gì? – An Na thờ hồn hể, đợi bình ổn lại hô hấp một chút, hỏi.

Lục Trung Quân nhướng mày, – Ý cô là gì?

– Vừa rồi giọng điệu nói năng của anh rõ ràng là nói tôi... .

Một chiếc xe lửa âm âm từ phía sau lưng An Na chạy tới, rất âm ỉ, An Na ngừng lại.

Đầu tàu đen sì vừa đến, mặt đất cũng bắt đầu rung lên.

– Còn đứng ngây ra đấy làm gì, xe lửa đến rồi còn không biết tránh à. Mau tránh đi.

Lục Trung Quân bắt lấy cánh tay của An Na kéo cô đến sát cạnh mình, sau đó bỏ tay ra.

Mang theo một cơn gió áp lực, xe lửa lao qua, mọi thứ yên tĩnh trở lại.

Trong đầu An Na bỗng lướt qua buổi tối ngày đầu tiên tới nơi này, cảnh tượng lúc chiếc vali hành lý bị mở ra.

Đoán chừng từ lúc ấy, trong mắt anh ta, mình có lẽ không phải là một người đứng đắn rồi cũng nên. Vừa nãy ở trên xe, Lưu Triết kia lại nhấn mạnh nhờ anh ta mà các giám khảo khác mới nhất trí trao giải thưởng cho tiết mục trường cô đã lọt vào tai Lục Trung Quân, cho nên anh ta mới nhận định mình đã dùng sắc đẹp để tranh lợi ích gì đó, vì vậy lúc cô cảm ơn anh ta, anh ta mới nói một câu châm chọc kia.

An Na nhìn xuống câu định thốt ra, thay bằng câu khác:

– Lục Trung Quân, cảm ơn anh lúc nãy đã giải vây giúp tôi. Tôi cảm thấy anh có thành kiến với tôi. Tôi cũng không muốn giải thích gì cả, anh nghĩ như nào thì tùy anh. Lần trước ở chợ có gặp cô Quách Vân, tôi định giải thích rồi. Lúc đó tôi không nên nói dối. Nhưng tôi không hề có ý gì khác. Anh cũng biết mà, họ luôn nhiều chuyện tam sao thất bản, tôi sợ mình nói thật ra họ lại suy diễn thành chuyện khác. Tôi vẫn muốn nói xin lỗi với anh, nhưng lại không gặp anh. Giờ tôi thành thật xin lỗi anh, mong anh bỏ qua cho.

Lục Trung Quân nhìn cô chăm chú, cuối cùng khước miệng giật giật.

– Được rồi, tôi là một ôn dịch, cô nói không sai đâu, cứ tránh xa tôi ra là được. Xin lỗi rồi thì thôi, thế nhé. Tôi đi trước.

Nói xong thì đi thẳng, chốc lát đã đi xa rồi.

An Na vô cùng mất mặt, ủ rũ đi về nhà thì bất ngờ phát hiện con gái của cô Lý Hồng Trần Lệ cùng chồng là Đại Tổng đưa Trần Xuân Lôi về nhà.

Trần Lệ tóc ngắn, rất giống mẹ, tính tình cũng giống, mồm miệng nhanh nhẩu thẳng tính, Đại Tổng thì người cao thô, trông khờ khạo.

An Na vốn lo lắng con gái của cô Lý Hồng không thích mình, nhưng gặp rồi thì lại không vấn đề, tâm tình ủ rũ bởi Lục Trung Quân cũng biến mất. Buổi tối mọi người cùng làm văn thân, An Na cũng làm giúp, nghe Trần Lệ phàn nàn với cô Lý Hồng, nói trong xưởng thành tích không cao, chưa phát lương, còn nợ lương của công nhân, giờ đang lo lắng sợ sẽ không có việc làm. Đại Tổng thì làm ở đội thi công, lúc có việc lúc thì không.

Cô Lý Hồng khuyên nhủ con gái, nói cứ cố gắng, rồi mọi thứ sẽ khá hơn.

Trần Lệ nhìn An Na, cười nói:

– Đúng rồi, không nhắc chuyện kia nữa. Mai Mai, có đối tượng chưa? Nếu chưa, chị sẽ giới thiệu cho em

An Na đang nghe chị ta kể chuyện không vui, bỗng nhiên lại nhắc đến chuyện giới thiệu đối tượng cho mình, vội vàng lắc đầu nói chưa nghĩ tới.

– Nên rồi em ạ. – Trần Lệ cười, – Chị vừa gặp em, đã thấy em rất thích hợp. Nhà kia họ Cao, là anh rể của em đến nhà họ làm việc mà quen biết. Cậu con trai nhà họ trông rất được, có công ăn việc làm đáng hoàng, điều kiện gia đình rất tốt. Mẹ cậu ta là giáo viên trung học, bố cậu ta làm lãnh đạo huyện. Cậu ta là con một trong nhà, khá kén chọn, giới thiệu bao nhiêu cô gái cũng đều không vừa ý. Còn nói, muốn đối tượng có dung mạo, tính cách tốt, có văn hóa, phải đủ 3 điều kiện này. Cái khác đều tốt không sao, không có công việc cũng không sao, nếu thành đôi, họ có thể giải quyết. Chị thấy em rất thích hợp nha. Thế nào, em đồng ý để chị giới thiệu không? Chỉ dựa vào em, chị tin là thành đấy.

– Tốt thế cơ à, vậy chần chờ gì nữa, đồng ý thôi cháu. – Cô Lý Hồng nhiệt tình.

– Không ạ không ạ. – An Na từ chối, – Chị, em cảm ơn ý tốt của chị, nhưng em vẫn chưa nghĩ tới chuyện này đâu ạ.

– Chính vì em chưa nghĩ tới, nên chị mới giúp em. – Trần Lệ phản bác, – Chứ bỏ qua cơ hội tốt như thế thì tiếc lắm. Cứ để chị giúp em.

– Đúng vậy, chị cháu nói đúng đấy. Hẳn đối phương sẽ đồng ý thôi, gặp mặt cũng không sao mà. – Cô Lý Hồng phụ họa.

An Na biết không nói được hai mẹ con họ, lấy cớ phụ đạo cho Trần Xuân Lôi, chạy đi.

Tối đó, An Na nhường phòng mình cho vợ chồng Trần Lệ ngủ, mình thì sang ngủ cùng với cô Lý Hồng. Chiều hôm sau, cả nhà Trần Lệ đi, trước khi đi vẫn còn nhớ đến chuyện giới thiệu đối tượng, bảo An Na đi lấy một tấm ảnh, nói là mang đến cho nhà họ Cao xem. An Na nói mình không có, Trần Lệ mới thôi, sau đó cả nhà ba người mới đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Ngày chủ nhật cứ thế trôi qua, chưa tới sáu giờ tối thì trời đã tối, An Na hẹn Từ Bình sáu giờ đến để tiếp tục phụ đạo cho cậu nhằm đuổi kịp chương trình. Quách Vân cả người như cái chặn đi đến, mượn An Na cái khăn lụa.

Quách Vân và Lý Mai chơi với nhau từ nhỏ, hai người rất thân, lên trung học thì Quách Vân không đi học nữa mà ở nhà, làm thanh niên “chờ sắp xếp việc làm”. Từ lúc An Na đến đây, Quách Vân thường xuyên đến chơi, nghe đủ thứ chuyện về Thượng Hải từ cô, vô cùng háo hức được tới đó. Ngoài trừ tính cách hư vinh ra thì Quách Vân cũng rất tốt, hai người bởi vậy trở nên rất thân thiết. Mấy ngày trước Quách Vân thấy Lý Hồng quảng khăn lụa, tuy không biết nhãn hiệu nhưng nom rất đẹp, khi biết là được An Na tặng thì liên tục tới hỏi cô còn khăn lụa nào nữa không, muốn mượn để tối nay đi chơi, ngày mai trả.

An Na có cả một vali khăn lụa, lúc đi còn mang theo vài cái, thấy cô ta đến mượn thì cũng không hỏi, bèn lấy vali ra cho cô ta tự chọn.

– Ôi mẹ ơi, nhiều thế. Còn có kính mát nữa, son môi, giày cao gót nữa?

Quách Vân như phát hiện ra một đại lục mới, mắt mở to, hết sờ cái này lại sờ cái kia, sau cùng cầm lọ nước hoa Coco của An Na lên sịt vào người.

– Lý Mai, đây là nước hoa gì thế? Mùi thơm quá!

Sau khi biết mình chưa chắc đã quay trở về hiện tại được, An Na trước đó đã âm thầm nghĩ cách xử lý đồ và thân phận của mình, còn những thứ này cô vẫn không nỡ vứt đi mà đều giữ lại, thấy Quách Vân hỏi thế, bèn đáp:

– Là nước hoa.

– Của nước ngoài á? Thảo nào mùi thơm khác hẳn với nước hoa nội địa. Cậu thật hoành tráng, có nhiều thứ hay thế này. Cho tớ mượn sịt tí nhé.

Nói xong lại ra sức lên mình vài lần, sau đó lại chọn khăn lụa, cầm cái này thì lại thích cái kia, cuối cùng vẫn nhờ An Na chọn cho một cái phối với trang phục đang mặc. Xong xuôi, Quách Vân lại mượn son, rồi đeo kính đen lên, đứng trước gương soi soi, thấy vô cùng mỹ mãn, quay lại nói:

– Lý Mai, sao cậu không hỏi tối nay tớ đi đâu?

– Đi đâu thế?

– Đi ...

– Cậu đi Lục Tượng?

An Na biết rõ Lục Tượng thỉnh rất nổi tiếng, một người ba đồng, tối nào cũng đông nghịt.

– Không, là khiêu vũ, thích hơn xem Lục Tượng nhiều.

Quách Vân bỏ kính xuống sửa sang lại tóc tai, – Trên lầu có một phòng khiêu vũ, tối mới mở, rất nhiều người đều đến khiêu vũ. Trong đó có thầy dạy nữa, tớ nói này...

Cô ta áp sát tới gần, hạ thấp giọng, – Thầy dạy khiêu vũ là cháu trai của ông chủ Lục Tượng, nghe nói vừa đến đây, cao lớn đẹp trai, tên Cao Thương Kiện, nhảy cực đẹp nhé. Thế nào, cậu muốn đi để mở rộng tầm mắt không, tớ dẫn đi, không mất vé đâu.

– Thôi, tớ không đi đâu.

– Đi đi, anh ta đẹp trai lắm, nhiều cô gái mê lắm.

– Không đi được đâu. – An Na lắc đầu, – Lát tớ còn phải phụ đạo cho học sinh nữa.

– Thế thì thôi tớ đi đây, 7h bắt đầu rồi. – Quách Vân gờ kính râm lên, – Tiện cho tớ mượn cái này nhé.

– Ủ, cậu nhớ về sớm đây.

- Cảm ơn, tớ đi nhé.

Quách Vân hài lòng, lúc ra ngoài gặp cô Lý Hồng bèn giấu kính râm đi, chào một câu rồi đi luôn.

– Mai Mai, Quách Vân nó đi đâu thế? – Cô Lý Hồng nhìn theo Quách Vân đi, hỏi, – Cháu xem nó trang điểm kìa, đêm hôm thế này còn mượn kính của cháu làm gì? Mẹ nó tối nào cũng đi đánh bài, chẳng quan tâm con cái gì. Cô thấy nếu nó cứ như này thế nào cũng có chuyện cho mà xem.

– Thấy bảo là đi khiêu vũ ạ. – An Na đáp.

– Đi Lục Tượng thỉnh à? – Cô Lý Hồng lắc đầu, – Nơi đó mờ ám lắm, toàn bọn thanh thiếu niên hư hỏng. Mai Mai, cháu chớ bị nó dụ dỗ đấy.

– Vâng ạ. – An Na đáp.

Sáu giờ, Từ Bình đến.

Chủ nhiệm Vương Thị Anh đã nhận quà bồi dưỡng của bà Từ, cộng thêm có An Na giải thích, nên gần đây thái độ đối với cậu ta tốt lên nhiều. Không chỉ thế, còn lên lớp nói rõ tình huống với lớp, yêu cầu lớp từ nay về sau không ai được khinh thường cậu nữa. Có lẽ bởi nguyên nhân áp lực được giảm đi, Từ Bình đã tiến bộ rất nhiều, tính cách cũng cởi mở hơn.

Xong tiết học thì cũng sắp đến 9h tối, An Na giúp Tiểu Ny rửa mặt mũi, cho cô bé đi ngủ. Cô Lý Hồng cũng đã dọn quây xong, cài cửa, tắt đèn.

.....

Câu nói tối hôm qua của cô Lý Hồng thật sự chuẩn xác, không ngờ thành sự thật luôn. Giữa trưa hôm sau, An Na vừa về đã nghe cô Lý Hồng nói Quách Vân có chuyện rồi.

– Tối hôm qua cục công an huyện có hành động, đồn công an đột kích kiểm tra, bắt giữ mấy chục nam nữ trong vũ trường, có cả Quách Vân nữa. Cả đêm nó không về, sáng nay mọi người mới biết, giờ đang bị tạm giam chờ xử lý.

An Na giật mình.

– Đi khiêu vũ cũng bị bắt ă?

– Khiêu vũ gì mà dính sát vào nhau thế? – Cô Lý Hồng bĩu môi, – Trời ạ, chẳng những dính sát vào nhau, thân thể cũng dán sát vào nhau, thế mà là khiêu vũ à, rõ ràng là hoạt động phi pháp rồi, đáng nhẽ nên bắt sớm ấy. Tối qua cô đã nói rồi, nếu nó cứ như thế thế nào cũng có chuyện, đúng là chuẩn mà.

An Na nhất thời không tiêu hóa hết được tin tức này, cô Lý Hồng lại nói tiếp:

– Mai Mai, may là tối qua cháu không đi cùng nó. – Bà hạ thấp giọng, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, – Nếu định tội, là bị phạt đấy. Nhờ Quách Vân bị phán án phải ngồi tù thì sao nhỉ?

An Na im lặng, tâm tình phức tạp.

Thời đại này là một thời đại tràn ngập mâu thuẫn, đủ loại cách sống mới và tư tưởng đến từ bên ngoài cộng với xã hội nguyên bản cùng xuất hiện đều đang ở giai đoạn cọ sát. Cô biết rõ Lý Hồng không nói ngoa.

– Ôi tiếc thật, con bé Quách Vân cũng biết nghe lời, sao lại đi học thứ không tốt chứ...

Cô Lý Hồng đang lăm bằm thì bên ngoài có tiếng người gọi.

– Mẹ Quách Vân đến rồi, đừng nói gì nữa.

Sau đó vội vã ra ngoài.

.....

Bà Quách hai mắt đỏ sưng, đi vào tìm An Na, nói:

– Lý Mai, cháu và Vân chơi thân từ nhỏ, lần này cháu không thể bỏ mặc nó. Cô xin cháu, mong cháu giúp Vân nhà cô. Nhờ bị bắt, cả đời nó sẽ không còn gì nữa rồi.

Cô Lý Hồng vội kéo ghế cho bà ta ngồi. Bà Quách không ngồi, cứ bám chặt lấy An Na.

An Na ngạc nhiên, cho rằng bà ta vì lo cho con gái mình mà nên như thế, đỡ bà ta ngồi xuống, khó xử nói:

– Cô Quách, nếu cháu giúp được Quách Vân thì cháu nhất định sẽ giúp. Nhưng cháu cũng không có cách gì, sao giúp được ạ? Cô nên tranh thủ nghĩ cách khác đi ạ.

– Cháu giúp được mà. – Bà Quách lau nước mắt, nói: – Cháu quen thân với Đội trưởng Lục còn gì, cháu tìm cậu ta nhờ cậu ta giúp con Vân nhà cô. Nó không thể bị tù tội được đâu.

An Na do dự:

– Cô Quách, cháu quả thật quen biết Lục Trung Quân, nhưng chỉ là quen biết xã giao. Cháu có thể thử đi hỏi, nhưng không đảm bảo đâu ạ...

– Lý Mai, đến lúc này rồi sao cháu thấy chết mà không cứu chứ. Lần trước cháu ra ngoài một đêm, sáng sớm chẳng phải đi cùng Đội trưởng Lục à? Cháu đừng giấu diếm nữa. Ai cũng nói cháu với cậu ta ở với nhau cả đêm còn gì. Hai đứa đến mức như thế, sao không giúp được chứ?

An Na kinh hoàng:

– Cô nghe ai nói thế ạ?

Bà Quách thấy thần sắc của An Na, lau nước mắt nước mũi, đáp quanh co:

- ...Bên ngoài đều nói như thế...cô sao biết...

An Na ngậy hết cả người.

Cô Lý Hồng cũng giật mình:

– Chị Quách, chị vừa nói gì thế? Nói thế mà được à, tôi mà biết ai hủy hoại thanh danh cháu tôi, tôi xử kẻ đó.

Bà Quách vỗ đùi:

– Em ơi, người nào nói, chị đảm bảo chị sẽ tìm ra người đó giúp em. Nhưng giờ việc Quách Vân nhà chị quan trọng hơn. Ông Quách đang rất giận, đòi đánh chết con Vân. Em xem Lý Mai nhà em đã đồng ý rồi. Hai người quan hệ tốt như thế, nhờ giúp ắt không có gì khó. Lý Mai, cô xin cháu, cháu nhất định phải giúp cô.

– Mai Mai, chị Quách nói là thật à? – Lý Hồng ngạc nhiên, – Tôi đó không phải cháu ở lại nhà học sinh à, sao lại thành ở cùng Lục Trung Quân thế?

An Na phiền chán vô cùng, biết không giấu được đành phải giải thích.

- ...Trong nhà còn có chú Đình nữa ạ, cháu ngủ ở trong buồng, họ ngủ ở ngoài. Lúc ấy cháu sợ điều tiếng không hay nên không nói rõ. Chỉ như vậy thôi ạ, không tin có thể hỏi chú Đình.

Cô Lý Hồng tức giận:

– Thế thôi thì có gì mà điều tiếng, điều tiếng chết tiệt gì. Mai Mai nhà này đang hoang phế, kẻ nào ăn nói lung tung, cô mà biết cô cất lưỡi người đó.

Bà Quách không dám hó hé thêm câu nào, mặt méo xệch, cẩn trọng xen vào một câu:

– Lý Mai, cô biết, cháu yên tâm, cô cũng sẽ giúp cháu...Mà cháu ơi, hai cháu dù không có gì, nhưng cũng có chút giao tình đúng không, cháu cứ đi nói hộ một hai câu, giúp cô, cả nhà cô mang ơn cháu.

An Na nén cơn tức xuống, cuối cùng đồng ý với bà Quách.

– Mai Mai, chuyện cháu với Lục Trung Quân, cháu có nói với người nào không? – Bà Quách vừa đi, cô Lý Hồng đã hỏi, – Ông Đình kia thì sao? Khả năng không cao. Thế thì do Lục Trung Quân rồi. Cháu không nói, thế thì chỉ có khả năng đó thôi. Nghe nói cậu ta đạo đức không tốt...

– Cô, cháu phải đi làm rồi. – An Na cắt lời.

– Cháu còn chưa ăn gì mà. – Cô Lý Hồng kêu.

– Cháu không đói ạ.

An Na đi thẳng đến đồn công an, ngay ở cổng gặp Cừu Cao Hạ xách cặp lồng cơm đi vào, hỏi anh ta về Lục Trung Quân.

Cừu Cao Hạ thời gian này nhàn rồi chuyện làm chân sai vặt, thấy An Na đến thì phần khởi:

– Đội trưởng Lục không có ở đây, nói là có việc đã quay về ký túc xá rồi. Tối qua Đội trưởng còn đích thân dẫn đội đi làm việc đấy, sáng nay làm anh bạn chết. Em tìm anh ấy có việc à? Để anh đưa em đi.

An Na nhả nhận từ chối rồi ra về.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Cừu Cao Hạ nói Lục Trung Quân ở trong ký túc xá công nhân viên chức bên cạnh nhà ăn Cục Lâm vụ, cách một đoạn đường ngắn. Giờ đang là giờ ăn trưa, trên đường liên tục có tốp năm tốp ba công nhân cầm cặp lồng đi qua đi lại.

Càng đến gần ký túc xá, bước chân An Na càng chậm lại.

Ban đầu khi nghe bà Quách nói có ai đó lan truyền chuyện cô và Lục Trung Quân qua đêm với nhau, phản ứng đầu tiên của cô là do Lục Trung Quân làm lộ ra, trong lòng hết sức căm giận, chỉ muốn đi tìm anh ta ngay lập tức để chất vấn cho ra nhẽ. Nhưng khi đến rồi, cơn giận trong ngực cô dần dần hạ xuống, đầu óc cũng trở nên tỉnh táo.

Lúc bà Quách nói cô và Lục Trung Quân qua đêm với nhau, ngữ khí chắc chắn, rõ ràng không phải đoán lung tung. Cẩn thận nghĩ kỹ, có vẻ như không phải do Lục Trung Quân nói ra. Cô cảm thấy anh ta không phải loại người này.

Huống chi, dù anh cố ý hay là vô ý tiết lộ ra, cô ngay giữa trưa trước bao người chạy đến ký túc xá tìm anh, vậy phải tìm lý do gì đây?

– Đồng chí ơi, xin hỏi đồn công an ở đâu ạ?

Bỗng có một người hỏi đường cô.

An Na quay lại, là một cô gái trẻ tuổi, tóc ngắn mái bằng, tầm mười tám mười chín tuổi, đôi mắt to tròn, hết sức xinh đẹp, đang nghỉ chân ở bồn cây sỏi sống dờ chết sờ trồng bên đường.

An Na chỉ hướng cho cô gái. Cô gái cảm ơn, sau đó khẽ than khẽ, – Đây là nơi quý quá gì đây.

An Na nhìn cô gái đi xa rồi mới quay lại đi tiếp.

Ký túc xá ba tầng gần nhà ăn đã sắp đến.

An Na do dự chốc lát, quyết định tốt nhất quay về trường học trước đã, khi đi qua bồn hoa thì thấy một chiếc túi nhỏ để dưới đất.

Hẳn là cô gái trẻ kia đánh rơi rồi.

Nếu như cô gái đó hỏi đường đến đồn công an, vậy là đi đồn công an rồi.

An Na chỉ có thể cầm cái túi này đến đồn công an thôi, nhưng đi đi lại lại, rồi lại đi đến trường, sợ là sẽ không kịp thời gian mất.

An Na do dự, quyết định xem trong túi có vật gì quý giá không, nếu không có gì quý giá thì sẽ để ở quán sửa xe trước, chờ cô gái trẻ kia phát hiện ra mất túi thì mang về là kịp lúc.

An Na mở khóa, bên trong có ít quần áo, vài cuốn sách, và một tấm hình đóng khung. Cô nhìn thoáng qua tấm hình, ánh mắt mở to, mấy giây sau thì cầm lên nhìn kỹ.

Đây là một tấm ảnh đen trắng, trong ảnh có máy bay chiến đấu, có một năm phi công đang ngồi hoặc dựa vào cánh và đầu máy bay, có vẻ như là học viên.

Mấy người trong ảnh đều hết sức trẻ tuổi, ai nấy đều cười rất tươi, mang đến cho người ta một cảm giác “đúng là thiếu niên trẻ tuổi hào hoa phong nhã.”

Bên dưới góc phải của tấm ảnh có dòng chữ viết bằng bút máy: Kỷ niệm: Học viện không quân hàng không XX, tốt nghiệp năm 197x. Kiểu chữ gãy thẳng, rất phong cách.

An Na nhận ra, người ngồi giữa là Lục Trung Quân.

Ánh mắt cô lặng lẽ rơi vào tấm ảnh, một lúc lâu sau, cả người lâm vào sự kinh ngạc vô cùng lớn.

Khiến cô kinh ngạc không phải là vì cô gái trẻ kia có quan hệ với Lục Trung Quân, mà là, hình như trước đây ở một nơi nào đó cô đã từng thấy tấm ảnh này rồi.

Hình như là bảy tám năm trước, mùa hè năm đó khi cô vừa tốt nghiệp trung học, bố cô có dẫn cô đi đến thăm một ông cụ bệnh nặng sắp qua đời ở trong viện an dưỡng cao cấp.

Bố nói cho cô biết, ông cụ là chiến hữu cũ của ông nội cô, bố cô trước khi chuyển nghề cũng từng là cấp dưới của ông cụ. Ông cụ có một người con trai, là một phi công tài năng đạt nhiều thành tích cao. Nhưng tiếc là, có một lần chấp hành nhiệm vụ bay thử, lúc bay qua một khu dân cư thì máy bay phát sinh trục trặc, cậu ta lúc ấy hoàn toàn có thể nhảy dù thoát được, nhưng lại từ bỏ cơ hội đó mà điều khiển máy bay bay đến khu vực an toàn không có người, cuối cùng không kịp thoát, máy bay rơi nát còn người thì không còn.

Đây là chuyện xảy ra của hai mươi năm trước, cậu con trai của ông cụ lúc ấy tầm 27 tuổi.

Theo như lời bố cô nói, ông cụ hết sức tự hào với cậu con trai của mình. Nhưng trước khi cậu ta hy sinh một vài năm, bởi vì chuyện gì đó mà hai cha con bất hòa, thậm chí còn đến mức đoạn tuyệt tình cảm cho đến khi tin dữ truyền đến. Ông cụ bị đã kích sâu sắc, một thời gian sống trong đau đớn hối hận. Vì vậy bố cô đã dặn dò An Na, khi gặp ông cụ thì phải ngoan ngoãn dỗ ông cụ vui vẻ.

Chuyện này đã qua bảy tám năm rồi, ông cụ sau chuyến thăm viếng của họ thì cũng qua đời. An Na cũng đã quên bẵng đi chuyện này.

Nhưng hiện tại, trong tay cô lại có một tấm ảnh, lại lần nữa kéo trí nhớ của cô trở về.

Cô nhớ rất rõ, ngày đó khi hai bố con cô đi thăm ông cụ, trên tủ đầu giường của ông có tấm ảnh chụp đã ố vàng. Ông cụ gầy khô coi nó như trân bảo, lúc ấy mỉm cười, ngón tay khô gầy chỉ vào người ngồi chính giữa ở đầu máy bay nói với An Na, là người trẻ tuổi trong tấm ảnh là con trai của mình, hàng chữ trong ảnh cũng do cậu ấy ghi. Thời ấy cách viết nét chữ chưa cứng, có lẽ tay không cẩn thận kéo xuống, làm hai chữ kỷ niệm bị kéo thêm một nét mực.

Mà giờ phút này, trên tấm ảnh trong tay cô, hai chữ kỷ niệm cũng có vết mực như thế.

An Na nhìn Lục Trung Quân trong tấm ảnh rất lâu, vắt hết óc nhớ lại chi tiết lúc đi thăm ông cụ, mãi sau mới nhớ được mình đã gọi ông ấy là ông Lục.

An Na hoàn toàn kinh ngạc đến ngất người, nhìn chằm chằm tấm ảnh, tận đến khi cô gái trẻ kia quay trở lại cũng không biết.

— A, chị vẫn còn ở đây à. — Giọng cô gái vang bên tai.

An Na ngước lên, giờ mới phát hiện cô gái trẻ kia đã quay lại, không chỉ thế, còn có Lục Trung Quân đi cùng cô ấy nữa.

Anh đứng phía sau, tay rút túi quần, ánh mắt rơi trên người cô.

— Túi của em vẫn còn. — Cô gái trẻ thấy túi đồ vẫn ở đó thì thờ phào, chạy tới.

An Na bừng tỉnh, vội trả tấm ảnh vào trong túi, gắng gượng tâm trạng, giải thích với cô gái trẻ kia:

— Ngại quá không phải cô tình lục túi của em đâu. Chị thấy em đánh rơi, chị lại vội đến trường, không kịp đưa đến đồn công an, vừa rồi chị định xem bên trong có gì quý giá không rồi để ở quán sửa xe đối diện chờ em quay lại lấy...

— Dạ không sao ạ. Em còn phải cảm ơn chị nữa.

Cô gái trẻ cầm lại tấm ảnh, quay đầu lại vung vẩy, nói:

– Lục Trung Quân anh xem này, em còn mang ảnh đến cho anh đấy, còn có khung nữa. May mà không mất, này em sợ hết hồn.

Khỏe môi Lục Trung Quân nhếch lên cười mỉm, đến nhìn tấm ảnh, ánh mắt lại rơi lên mặt An Na.

An Na vẫn chưa khôi phục lại vẻ tự nhiên, sắc mặt tái nhợt, mắt nhìn Lục Trung Quân, trong nội tâm trào dâng lên cảm giác kỳ lạ khó hiểu, tựa như đang nằm mơ, cô gật đầu với anh, cúi đầu vội vã đi luôn.

Lục Trung Quân quay đầu lại nhìn theo bóng lưng của cô.

– Người ta đi rồi anh còn nhìn. – Cô gái trẻ đánh vào vai anh, – Em ngồi tàu mười mấy tiếng đồng hồ liền, muốn tạo bất ngờ cho anh, anh lại cứ nhìn người khác.

Lục Trung Quân quay đầu lại, gõ vào trán cô gái trẻ.

– Bất ngờ cái gì, kinh hải mới đúng ấy. Đến rồi cũng chẳng báo với anh để anh đi đón em. May mà tìm được chỗ anh đấy.

– Anh này, anh cứ ức hiếp em. – Cô gái trẻ kêu lên.

Lục Trung Quân bật cười lên, vuốt tóc cô gái, cảm hành lý của cô lên.

– Đi thôi, còn chưa ăn cơm đúng không? Anh dẫn em đi ăn. Anh tuyên bố trước, ở đây chỉ có cơm căng tin thôi, em không ăn được thì chỉ có nước đói bụng thôi.

– Hừ, lại còn thế nữa. Em đã nói rồi sao anh lại đến nơi quý quái này thế...

.....

Cả buổi chiều An Na như rơi vào mộng du, tại vì sự việc phát sinh lên người mình quá trùng hợp mà tinh thần thấy vô cùng bất an.

Lục Trung Quân này thật sự là cậu con trai của ông Lục đã hy sinh hai mươi năm trước khi cô tốt nghiệp trung học ư?

Nếu như đúng là thế, vậy thì mọi thứ về Lục Trung Quân cũng theo sự phát triển mà cô biết. Nói cách khác, qua một hai năm nữa, anh ta sẽ...

Cảm giác này cực kỳ kỳ lạ, làm cho cô thấy không thoải mái.

Bởi vì vài ngày nữa là đến buổi hội diễn Nguyên Đán rồi, An Na gắng gượng tinh thần lại lần nữa luyện tập tiết mục văn nghệ theo kế hoạch. Sau khi kết thúc cho học sinh về trước, cô thì ngồi trong phòng ngăn người ra rất lâu, đến khi trời sẩm tối mới đứng dậy đóng cửa sổ, đi qua sân trường vắng hoe ra cổng trường. Ra ngoài rồi, lại cảm cúi đi về hướng nhà cô Lý Hồng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng còi xe quen quen, cô ngoái lại, thấy một chiếc xe quen thuộc đỗ bên tường rào thì ngẩn ra.

Lục Trung Quân bước xuống xe, đi tới bên cạnh cô.

– Tiểu Cừ nói trưa nay em tìm tôi, có chuyện gì à?

Ánh mắt anh rơi lên gương mặt cô, bình thản hỏi.

An Na rũ mắt xuống. – Không có gì. ...Tôi đi trước...

Lục Trung Quân nhìn cô đi, mày hơi nhăn lại, nói tiếp:

– Em không có chuyện gì thật hả? Trưa nay tôi đã thấy em có gì đó rồi, nếu có việc tìm tôi thì cứ nói đi.

An Na dừng lại, quay người lại nói:

– Có...có tí việc...cũng không biết anh có tiện không. Tối qua bọn anh đi làm việc có bắt về một nhóm người, trong đó có một cô gái tên Quách Vân, là hàng xóm của tôi...Bạn ấy tính tình rất tốt, hẳn là bị người ta bắt nhầm...Nếu...

Giọng của cô càng lúc càng nhỏ.

– Tên là Quách Vân à? – Lục Trung Quân nói, – Biết rồi.

Nghe giọng điệu của anh hình như là đồng ý rồi.

– Thế...cám ơn anh. Vậy tôi không có chuyện gì nữa, tôi đi trước...

An Na nhìn anh một cái, cúi đầu bước đi.

– Này, em thật không có gì chứ?

Cô đi được vài bước, lại nghe tiếng Lục Trung Quân vang lên phía sau.

– Không có gì đâu ạ...- An Na cũng không quay đầu lại, đáp.

– Cô gái lúc trưa ấy là em gái của tôi, tên là Lục Tiểu Lâm, đến thăm tôi. – Lục Trung Quân bỗng thốt lên.

An Na sững người, dừng lại, quay đầu lại.

Lục Trung Quân nói xong lại rất tự nhiên bổ sung thêm, – Là muốn cảm ơn em đã giữ túi đồ cho em ấy. Em gái tôi rất hậu đậu, lớn rồi mà chẳng tiến bộ chút nào.

– Không có gì ạ.

Ánh mắt Lục Trung Quân lại rơi lên mặt An Na vài giây.

– Thế thì được, em về đi. – Nói xong gạt đầu với cô rồi quay người bước lên xe, lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

– Chị ấy là ai thế anh, tên là gì?

Lục Trung Quân vừa lên xe, Lục Tiểu Lâm ngồi sau xe liền chồm lên trước hỏi.

– Còn nhỏ đừng xen vào chuyện người lớn. – Lục Trung Quân khởi động xe, nhấn ga cho xe chạy.

– Anh mau khai báo, có phải anh thấy người ta xinh đẹp mà có ý theo đuổi không?

– Anh tìm cô ấy có việc, vì nhân dân phục vụ đấy.

Lục Tiểu Lâm cong miệng.

– Hừ, em chẳng tin. Em chả bao giờ thấy anh phục vụ nhân dân bao giờ cả. Có việc mà sao không cho em xuống đi cùng anh hả? Anh còn chống chế à, ngoan ngoãn trả lời em.

– Lục Tiểu Lâm, em càng ngày càng hư đấy. Em có tin anh sẽ tìm cách gả sớm em đi để cho em gây họa cho người khác không. Để anh nghĩ xem ai hợp đây...Cậu con trai nhà chú gì ấy, hơi đần, nhưng cũng được...Để anh hỏi xem.

– Ghét anh lắm, làm gì có anh nào như anh. – Lục Tiểu Lâm đánh vào lưng Lục Trung Quân.

Lục Trung Quân cười, – Vẫn biết anh là anh của em à. Em nói đi, có phải em nói dối người nhà lên ra ngoài không? Đợi hai ngày nữa thì về đi em, không thì họ lại sốt ruột.

Lục Tiểu Lâm ngồi yên, bầu không khí trong xe trở nên yên tĩnh.

– Sao không nói gì thế? – Lục Trung Quân nhìn em gái qua gương chiếu hậu, – Em không nói gì anh lại không quen.

– Anh, – Lục Tiểu Lâm bỗng ngược mắt lên, – Anh nói đi chuyện này là như nào? Em không tin anh sẽ làm ra chuyện như thế. Anh nhất định có nỗi khổ trong lòng. Là vì chị ấy đúng không? Chị Hoa Lan giờ vẫn đau lòng lắm.

Lục Trung Quân chau hàng lông mày:

– Liên quan gì đến cô ấy. Được rồi, em đừng nói gì nữa.

– Được, em không nhắc đến chị ấy nữa. Nói bố đi. Bố đang giận anh lắm. Nhưng bố không nên đánh anh, mà anh sao lại chẳng giải thích cho bố gì cả thế? Giờ bố còn không cho phép bọn em nhắc đến tên anh trước mặt bố nữa.

Nụ cười trên mặt Lục Trung Quân dần tan biến.

– Không có nỗi khổ gì cả, chỉ là như thế thôi. – Anh bình thản nói.

Lục Tiểu Lâm ngó ra, nhìn vào gáy Lục Trung Quân.

– Thôi được, dù là có việc đó, vậy thì sao? Ai mà chẳng phạm lỗi chứ. Anh, anh về xin lỗi bố, bố nhất định tha thứ cho anh. Anh xem giờ anh trông như nào nào, anh định ở cái nơi khi ho cò gáy này mãi à?

– Em đây, đừng có kỳ thị khu vực. – Lục Trung Quân cười, – Con mắt nào của em thấy anh không thể ở đây được thế? Nói thật, nơi này rất tốt, anh của em không muốn đi đâu nữa rồi.

– Anh nói dối. – Lục Triều Lâm trách móc, – Làm phi công bay trên trời cao luôn là mơ ước từ nhỏ của anh. Anh là phi hành viên ưu tú tốt nghiệp học viện hàng không hàng đầu ở Moscow, là anh hùng hàng không trên chiến trường trên không, anh thật sự chịu sống cả đời ở nơi này ư? Anh à, em xin anh, anh đừng ngang nữa, về xin lỗi bố đi. Chuyện này chỉ cần anh xin lỗi, bố sẽ tha thứ cho anh. . .Mà anh ngang bướng như thế, anh không biết chứ, trong lòng em cũng rất khó chịu. . .

Lục Tiểu Lâm mắt đỏ lên.

Lục Trung Quân phanh xe lại, đỗ ở vệ đường, quay lại, véo má cô em gái.

– Lâu rồi không thấy em khóc, quên mất về khóc lóc mũi nỏ bong bóng của em rồi. Mau khóc cho anh em, anh mua kẹo đường cho em

– Anh đúng là đáng ghét. – Lục Tiểu Lâm nín khóc bật cười, vịn cánh tay của Lục Trung Quân, – Anh không phải là anh của em. Lớn rồi mà chẳng đứng đắn gì cả. Em hỏi thật, anh định như này với bố đến khi nào?

Ánh mắt Lục Trung Quân khẽ dao động, quay lại tiếp tục lái xe đi, rì rì nói:

– Tiểu Lâm, bố trách anh làm mất mặt bố, thấy anh thì tức giận đánh với đánh, có khi lột da anh cũng không hết giận ấy. Em đừng làm khó anh nữa. Anh đưa em đi ăn đồ ngon, mai tiễn em về Bắc Kinh.

.....

Buổi tối, Quách Vân được cho về, lén lút cúi đầu đi vào nhà nhưng vẫn bị hàng xóm nhìn thấy, có người đến nhà tò mò quan tâm hỏi han, bà Quách lấy có đau đầu được một hai câu là đuôi khéo khách về, đóng cửa lại. Một lát sau, đã có người tụ tập ở quầy hàng nhà cô Lý Hồng bàn tán chuyện này, nói Quách Vân may mắn, không bị bắt đi cải tạo giáo dục.

Cô Lý Hồng đóng quầy hàng về nhà, Tiểu Ny đã đi ngủ, qua phòng An Na nhìn qua thấy An Na còn chưa ngủ đang tựa ở đầu giường cạnh lò sưởi thì đi vào, hỏi:

– Cháu sao thế, lúc tối về thấy cháu cứ ở mãi trong phòng. Không khỏe à?

An Na nói trường học có nhiều việc, hôm nay về hơi mệt nên không ra ngoài.

– Cháu này, Quách Vân về nhà rồi đấy. Có phải cháu đi tìm Đội trưởng Lục để nhờ không?

An Na sững ra, lắc đầu.

– Không ạ. Cháu cũng định là tìm anh ta nhờ một câu, nhưng chưa kịp. Bạn ấy về là tốt rồi.

– Chà tốt gì đâu. Nghe nói ai mà bị bắt thì sẽ bị phán một hai năm ấy. – Cô Lý Hồng lắc đầu, – Cháu không đi tìm Đội trưởng Lục kia cũng tốt, tránh cho những người kia nói này nói nọ các cháu. Nếu không có gì thì cháu đi ngủ sớm đi, cô cũng đi ngủ đây.

Cô Lý Hồng đóng cửa, tiếng bước chân dần đi xa.

.....

Một đêm An Na ngủ không ngon. Sự việc ban ngày kia đã làm ảnh hưởng đến cô, đến giờ vẫn chưa nguôi, khiến cô cảm thấy rất phức tạp. Thảo nào tối hôm đó lúc ở trạm thông tin, khi đối mặt với Lục Trung Quân, thấy anh cười, cô cứ thấy như quen quen. Lúc đó cô còn tưởng mình bị ảo giác, giờ đã chứng minh, đây không phải là cảm giác sai, mà là mình đích thực đã gặp anh ta rồi, là ở trong một tấm ảnh cũ.

Phát hiện này làm cô càng khẳng định một chuyện, đó là bố mẹ cô hiện đang sinh sống ở thành phố S.

.....

Mấy ngày nữa là tới tết Nguyên Đán, An Na và các học sinh đi huyện tham gia biểu diễn văn nghệ.

Buổi biểu diễn vừa kết thúc, tiết mục cuối giành được giải nhì, được đài truyền hình huyện phỏng vấn quay phim, Hiệu trưởng Lý cực kỳ vui mừng, tuyên bố sẽ dẫn mọi người đi vườn thực vật tham quan.

Vườn thực vật của huyện C xây dựng trước giải phóng, ban đầu do một nhân sĩ nước ngoài xây dựng nên, trải qua lịch sử lâu dài, đến giờ quy mô cũng

rất lớn, bên trong có rất nhiều giống trong và ngoài nước quý hiếm. Hai năm qua nước nhà thực hiện chế độ cải cách mở cửa, ngành lâm viên cũng bắt đầu đón nhận thư đến của các ngành tương quan từ Mỹ, Canada... , yêu cầu trao đổi tư liệu về thực vật, cũng được coi là vườn thực vật có ảnh hưởng tầm cỡ ở quốc tế.

Các học sinh nghe xong rất phấn khởi, An Na dĩ nhiên cũng đi.

Tết Nguyên Đán được nghỉ nên người đi tham quan trong vườn thực vật khá đông, lúc đi thăm thú một giống thực vật, có một người nước ngoài chừng bốn mươi tuổi xách cái túi, cầm camera đi chụp cận cảnh từng cây thực vật.

Hiện tại trong nước mở cửa chưa lâu, người nước ngoài vẫn rất hiếm, nhất là kiểu thành phố nội địa xa xôi như thành phố C này, cả chặng đường bị người ta chỉ chỗ nhìn ngó cũng không phải là lạ. Các học sinh nhìn thấy người nước ngoài thì cũng nhao nhao lên tò mò nhìn.

Người nước ngoài kia thấy các học sinh nhìn mình chằm chằm thì dừng việc chụp ảnh, vẫy tay với An Na và các học sinh, nói bằng tiếng Hán trợ trợ:

– Tôi là Pierre Lỗ, đến từ nước Pháp, tôi rất thích đất nước của các bạn.

Các học sinh thấy người nước ngoài nói chuyện với mình thì ngượng ngùng, không dám đáp lời. An Na mỉm cười trả lời bằng câu tiếng Trung:

– Chào mừng ngài đến Trung Quốc.

Chào người nước ngoài xong, An Na dẫn các học sinh tiếp tục đi thăm quan, khi chuông báo bốn giờ chiều, thấy thời gian không còn sớm, bèn cùng các học sinh ra cổng chờ mọi người, đúng lúc trông thấy người nước ngoài vừa rồi đang khoa tay múa chân nói chuyện với nhân viên trực ban, thỉnh thoảng còn nháy ra một hai từ đơn Anh ngữ, đáng vẻ hết sức lo lắng.

Về mặt của nhân viên trực ban cứ dờ ra, đầy luống cuống, chung quanh dần dần có nhiều du khách đứng xem.

– Có ai biết tiếng Anh hay tiếng Pháp không? Tôi cần trợ giúp.

Người nước ngoài nói chuyện với nhân viên trực ban thất bại, quay lại hỏi mọi người đứng xem, ánh mắt lo lắng.

– Pierre Lỗ tiên sinh, tôi có thể giúp được gì không ạ?

An Na bước lên hỏi.

Người nước ngoài thấy An Na thì lộ vẻ mừng rỡ, chạy tới, bắt đầu nói liên hồi.

Ông ta là nhà thực vật học kiêm nhiếp ảnh gia, là giảng viên của một trường đại học nổi danh ở nước ngoài, tiếng Trung thì chỉ biết nói bập bẹ vài từ. Ông ta đi theo đoàn đến Trung Quốc giao lưu học thuật. Giao lưu xong, bản thân một danh đến thăm quan vườn thực vật của thành phố C. Vốn là có người bạn đi cùng, hôm qua đã tới đây thăm quan rồi, vẫn chưa thỏa mãn, hôm nay lại đến nữa. Nhưng hôm nay người bạn lại có việc không tới, ông ta đi một mình. Lúc chuẩn bị về thì phát hiện ví da không thấy đâu, ngoài tiền và hộ chiếu ra thì phương thức liên hệ với người bạn đều ở trong đó, vì vậy vô cùng sốt ruột lo lắng.

– Ông khẳng định là mất ở đây à? – An Na hỏi.

– Đúng vậy, tôi chắc chắn. Lúc đi vào nó vẫn ở trong túi áo tôi – Người nước ngoài gật đầu.

An Na nói lại tình huống cho nhân viên trực ban. Nhân viên trực ban vội vã đi báo lãnh đạo. Nghe nói là người nước ngoài đến thăm quan vườn thực vật thì bị mất ví da trong đó có cả tiền và hộ chiếu, lãnh đạo vô cùng coi trọng, đích thân đến khuyên nhủ, còn thông báo qua loa đi tìm khắp khu vườn thực vật.

Một lát sau, tin tức đã có, nói đã tìm thấy ví da rồi. Vừa may đó là một học sinh của An Na vào lúc hoạt động tự do đã tìm thấy ở góc bồn hoa, bèn đưa đến văn phòng trực. Có lẽ là lúc ông ta chụp ảnh đã không cẩn thận làm rơi ra ngoài.

Pierre Lỗ lấy lại được chiếc ví da, thấy mọi thứ bên trong vẫn còn nguyên thì vô cùng cảm kích, cứ nhếch ngón cái lên với lãnh đạo vườn thực vật, lại hỏi tên An Na. An Na nói tên tiếng Anh của mình, người nước ngoài kia cảm kích:

– Cô An Na, tôi rất hiếm khi gặp người Trung Quốc biết nói tiếng Pháp. Cô biết nói Tiếng Pháp, trước đây từng ở Pháp rồi à?

– Tôi có ở đó mấy năm – An Na mỉm cười đáp, – Hy vọng ông có chuyến đi vui vẻ ở Trung Quốc. Lần sau nhớ cất kỹ ví nhé, đừng để mất nữa.

Pierre Lỗ cười to:

– Trung Quốc là một đất nước thần kỳ, tôi rất muốn đến từ lâu rồi. Hai này nữa tôi về nước, nhưng sẽ mau chóng quay lại thôi.

Người nước ngoài đó mong muốn được chụp chung với An Na và các học sinh và lãnh đạo của vườn thực vật, chụp ảnh xong mới đi.

Lãnh đạo vườn thực vật tỏ lòng cảm ơn hiệu trưởng Lý, bảo hôm nay may mắn có giáo viên và học sinh của trường đã giúp người nước ngoài, để biểu đạt, toàn bộ vé thăm quan sẽ được hoàn lại.

Hiệu trưởng Lý hết sức tự hào, trên đường về trường nói:

– Tiểu Lý à, cháu làm tốt lắm. Mà sao bình thường không nghe thấy cháu nói mình biết tiếng Pháp thế?

– Trước kia em có tự học ạ. – An Na khiêm tốn đáp.

– Nhân tài nha. – Hiệu trưởng Lý khen.

.....

Trở về thị trấn, chuyện nhỏ này cũng trôi qua, An Na không hề để trong lòng. Qua tết Nguyên Đán thì nhà trường sẽ bắt đầu chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ, cuối cùng cuối tuần đã qua, hôm nay được nghỉ.

An Na trở về nhà, vừa bước vào, cô Lý Hồng đã bảo An Na đưa Tiểu Ny ngày mai đi huyện tìm Trần Lệ.

Chủ nhật trước, Trần Lệ đã nói với An Na rồi, cậu thanh niên họ Cao đã đồng ý gặp mặt cô, lúc đó An Na lấy lý do bận bịu ở trường mà từ chối. Hai ngày trước, Trần Lệ còn nhắn tới, thúc An Na tới.

An Na biết cô Lý Hồng đang muốn tìm mối cho mình, cô nói với bà:

– Cô à, chắc cháu không đi được đâu ạ. Trường nghỉ, cháu muốn quay về Thượng Hải một chuyến ạ.

Cô Lý Hồng ngó ra:

– Quay về Thượng Hải làm gì thế? Căn nhà đơn của mẹ cháu trước kia không có ai nữa, nhà cũng đã bị thu hồi, cháu qua đó thì ở đâu?

– Cháu có bạn ở đó ạ, cô đừng lo. – An Na nói dối, – Lần trước cháu đi quá gấp, còn chưa kịp xử lý chuyện bên đó. Cháu muốn nhân dịp nghỉ đông mà về một chuyến để xử lý cho xong ạ.

– Cháu về cũng được, nhưng sao gấp thế, cứ đi gặp người ta rồi về cũng được mà.

– Chuyện gấp mặt để sau thôi cô ạ. Việc bên kia thật sự rất gấp, cháu muốn ngày mai đi luôn ạ.

– Vậy à. – Cô Lý Hồng suy nghĩ, – Thôi được, vậy cháu cứ đi đi. Khi nào quay lại đây sẽ bảo chị cháu bố trí lại. Cô nói này, nghỉ lễ không có mấy ngày, nhớ đừng ham chơi đấy, nhớ phải về để đón ngày lễ với cô nhé.

An Na gật đầu, vào phòng thu dọn hành lý.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Sáng sớm hôm sau, cô Lý Hồng chuẩn bị cho An Na một túi to toàn đồ ăn vặt, muốn đưa An Na ra ga nhưng cô từ chối. Cô Lý Hồng bèn đưa hai trăm cho cô. An Na không lấy.

– Cháu cầm đi, nhớ đầu cần dùng đến thì sao. – Cô Lý Hồng nói, – Hơn nữa, tiền này cũng không phải cô cho, là cháu giữ giúp cô thôi.

– Thật sự không cần đâu cô ạ, – An Na nói, – Cháu vẫn có hơn một trăm đồng, còn hai tháng lương chưa dùng đến nữa, đủ cô ạ.

Cô Lý Hồng không ép được, đành cất tiền đi, liên tục dặn An Na nhớ phải quay lại sớm. An Na vâng dạ, còn chào tạm biệt với mấy nhà hàng xóm từng tới thăm hỏi, rồi xách hành lý ra ngoài. Lúc đến con phố Tân Hoa Nam thì gặp Cửu Cao Hạ đang đập xe đập, có lẽ là đi làm, thấy An Na xách hành lý trong tay thì dừng lại hỏi:

– Lý Mai, em đi đâu thế?

– Về Thượng Hải ạ. – An Na đáp.

– Ấy, thế thì đến nhà ga cũng xa phết đấy, để anh đưa em đi.

– Không cần đâu ạ. – An Na từ chối, – Cảm ơn anh...anh đi làm đi kéo muộn giờ.

Thời đại này một cô gái ngồi sau xe một người nam giới sẽ bị rêu rao khắp nơi, Cừu Cao Hạ cũng hiểu, không dám nói gì thêm, đành phải nhìn theo bóng An Na đi về hướng nhà ga.

– Khi nào quay lại, Lý Mai? – Anh ta hét to.

An Na ngoái đầu lại mỉm cười, – Xem tình hình thế nào đã.

.....

An Na đến nhà ga, lên xe ô tô đi đến bến xe huyện La Bình.

Thành phố S là một thành phố nhỏ, cách Thượng Hải không xa. Nói cách khác, cách nơi này rất xa. An Na không nhớ mua vé giường nằm, cũng không có tiền để mua, nên chỉ mua vé ghế cứng, đi lên xe lửa màu xanh.

Chặng đường dài dằng dặc mười mấy tiếng đồng hồ, đến 6h sáng hôm sau thì tới nhà ga của thành phố S.

Mùa đông ở phương nam đến sớm hơn phương bắc, nhưng lúc này bên ngoài vẫn tối đen.

Trước tám tuổi, cô từng sống ở đây.

Vừa bước vào thành phố cực kỳ đặc biệt đối với cô, ký ức về một khoảng thời gian cô sống với bố mẹ và bà nội trào dâng lên, tình cảm vừa quen thuộc vừa lạ lẫm dâng lên giữa ngực, làm cô xúc động muốn khóc.

Hẻm số 12 ngõ Bách Hoa, đây là địa chỉ của căn nhà có hoa dâm bụt và bức tường dây leo từ đằng

....

Trời sáng rất nhanh, thành phố phương nam còn chưa bị dấu vết thời gian xóa bỏ nét cổ xưa cũng theo tia nắng ban mai mà từ từ thức dậy, bắt đầu một ngày mới chậm rãi của nó.

Dựa theo trí nhớ, cô vừa đi vừa hỏi. Hơn bảy giờ, An Na đi qua thành phố nhỏ, cuối cùng đã tìm được nơi gần nhà mình.

Phố nhỏ Bách Hoa nằm ở ngay dưới cây cầu cũ xanh rêu hình vòm.

Trong trí nhớ của An Na, dưới cây cầu hình vòm này có một sạp hàng bán rất sớm, chủ quán là đôi vợ chồng người bản địa, chủ yếu bán đồ điểm tâm sáng, như bánh trứng rau hẹ, bánh rán hành, sữa đậu nành, đậu hũ hoa, mỳ hoành thánh sợi nhỏ, còn có bánh trôi nước. Trước khi bà nội chưa qua đời, thường đưa cô đến đây để ăn sáng. An Na thích nhất là bánh trôi nước, lớp vỏ mềm dai, cắn một cái, nhân thịt vùng đen ứa ra, vô cùng ngon, thịt rất tươi mới, nước canh ngọt thuần, rất đất, năm phần tiền một cái. Nhưng cô không thích ăn nhân thịt, nhiều lúc bà nội thờ dài, lâu bầu:

– Nếu anh cháu còn sống thì tốt, nó rất thích ăn...

Về phần người anh tên Tiểu Quang mất sớm của cô, tuy rằng người nhà không nhắc đến, nhưng An Na khi lớn lên cũng đã dần dần biết lúc ấy đã xảy ra chuyện gì. Chính là năm 90, Tiểu Quang vừa mới học đầu tiên của mẫu giáo, đường dây điện trên đường đến nhà trẻ quá lão hóa mà dẫn phát hỏa hoạn. Lúc xảy ra hỏa hoạn, nhà trẻ đang giờ nghỉ trưa, Tiểu Quang cùng mười mấy đứa trẻ khác không thể thoát được đều bất hạnh gặp nạn.

Chuyện này gây nên sự dằn vặt rất lớn đối với cả nhà. Bà nội ốm liệt giường, mẹ của An Na cả một thời gian dài chỉ sống trong nước mắt, thậm chí còn đến tình trạng nghỉ việc không lương. Bố của An Na thì vốn quanh năm ở bên ngoài, một năm cũng chỉ về nhà được đôi ba lần, sau khi xảy ra chuyện này đã rất áy náy tự trách, cuối cùng quyết tâm dành thời gian ở bên người nhà, nên mới chuyển nghề.

.....

An Na nhìn thấy quán điểm tâm kia. Vẫn y như trong trí nhớ của cô, trong làn sương buổi sớm, hai vợ chồng chủ quán đang dọn đồ ra ngoài, bảy tám người khác đang ngồi ở bàn thấp bày bên vệ đường, trên bàn là một đĩa bánh, một bát đậu hũ hoa, trong không khí sáng sớm mang theo mùi thơm ngon của sữa đậu nành thuần khiết mà từ lâu An Na chưa được nếm rồi.

An Na đè nén cơn tim đang đập rất nhanh của mình, ánh mắt rơi xuống cây cầu, lướt qua đôi vợ chồng chủ quán, chậm rãi đi đến ngõ hẻm nhà mình.

Bỗng, cô dừng bước khựng lại.

Cô nhìn thấy một bà lão một tay xách giỏ đồ ăn, tay kia cầm tay một cậu bé đang từ trong hẻm đi ra.

Khuôn mặt bà lão hiền hòa, cậu bé chừng năm sáu tuổi, đội mũ len, mặc áo khoác màu lam, lưng đeo cặp sách nhỏ.

– Bà ơi bà, cháu muốn ăn bánh trôi nước nhân thịt.

Cậu bé đi thẳng đến quán điểm tâm.

– Được rồi. – Bà nội đi đến trước quán.

– Chủ Đường, cho một bát mỳ hoành thánh nhỏ, hai viên canh thịt nhè.

– Chờ chút.

Chủ quán nhanh nhẹn bung đồ ăn lên:

– Cần thận bồng nhé, tới rồi.

– Bà ơi, nghe nói con trai bà hôm qua về à? – Đặt đồ ăn lên bàn, vợ chủ quán hỏi.

Bà nội vừa trả tiền, vừa hôn hờ gật đầu:

– Đúng vậy. Nó hôm qua vừa về.

– Lúc nào đi ạ?

– Nó nói về một ngày, mai đi luôn.

– Ô, vậy hôm nay phải nấu bữa cơm thịnh soạn rồi.

– Đúng vậy, bà đưa cháu nó đi nhà trẻ xong thì đi chợ mua thức ăn luôn.

....

An Na trốn sau cây cột điện, bình tĩnh nhìn người bà vốn đã qua đời và người anh Tiểu Quang trước đây chỉ nhìn thấy trong ảnh, nhưng lại không có cảm giác đi tiếp.

Tiểu Quang là một cậu bé rất sáng sủa, so với ảnh thì còn đẹp hơn nhiều, trán rộng tự nhiên, đôi mắt rất sáng.

Bánh trôi nước khá nóng, cậu bé cắn một miếng rồi tức khắc nhả lại vào thìa, kéo theo một sợi nước miếng, cậu nhóc ra sức thổi trong miệng, bỗng như cảm giác được gì đó, quay đầu nhìn về hướng An Na.

Cậu nhóc nhìn thấy An Na đang trốn sau cột điện, đối mặt với ánh mắt của cô.

An Na nhìn cậu bé có quan hệ máu mủ với mình, mắt bỗng đỏ lên, mũi cay xè, cố nén lại, khẽ cười với cậu.

Tiểu Quang như ngưng ngừng, quay đầu lại tiếp tục thổi bánh, một lát sau, không kìm được lại quay đầu nhìn An Na.

– Nhìn gì đấy cháu? Không ăn nhanh nó nguội mất.

Bà ngoài trò chuyện với hàng xóm xong thấy Tiểu Quang vẫn chưa ăn xong bánh thì thúc giục.

Tiểu Quang vâng dạ, cắn xong một miếng quay lại nhìn cột điện, nhòm nhoàm nói:

– Bà ơi, bên kia có một chị cười với cháu ạ.

– Ai thế...

Bà nội nhìn theo ngón tay của Tiểu Quang.

Quả tim của An Na đập liên hồi, cuống quýt quay lưng lại, núp sau cột điện.

– Không quen. – Bà nội nhìn nhìn, nói: – Ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì lau miệng, bà đưa cháu đi học.

Tiểu Quang cầm lấy khăn tay được ghim ở trước ngực áo, lau miệng sạch sẽ.

– Chào cô chú ạ.

Cậu đeo túi sách nhảy xuống ghế, chào với vợ chồng chủ quán.

– Chào Tiểu Quang. Cậu bé ngoan quá.

Chủ quán vui vẻ nói.

Tiểu Quang được bà nội dắt lên cầu, lúc đi qua cột điện thì không kìm được lại quay lại nhìn An Na vẫn còn đứng đó, trong ánh mắt đầy vẻ tò mò.

An Na nhìn bóng dáng hai bà cháu đi xa dần, trong lòng trào lên một cảm giác không diễn tả nổi.

Lúc cô còn nhỏ, cô hy vọng mình sẽ giống như những đứa bé khác có anh, anh mình sẽ bảo vệ mình.

Giờ người anh đó thật sự xuất hiện ở trước mặt cô rồi.

Có một người anh trai ruột thịt mang cùng dòng máu chảy trong cơ thể mình để bảo vệ mình, cảm giác tâm nguyện được đền đáp nó kỳ lạ như nào có thể nghĩ.

....

An Na gọi một bát mỳ hoành thánh nhỏ ở quán, ăn từ từ. Ăn xong thì vẫn ngồi đó nhìn vào trong hẻm ngõ Bách Hoa rất lâu đến đờ đẫn.

Rất nhanh đến tám giờ, quán đã dần vắng khách, vợ chồng chủ quán cũng không có ý đuổi khách, chỉ cảm thấy cô khá kỳ lạ, vừa thu dọn quán, vừa dùng giọng địa phương để nghe hỏi:

– Cô gái, cháu từ nơi khác đến à?

An Na dĩ nhiên cũng biết nói giọng địa phương để nghe này, cô định trả lời, bỗng khựng lại, huyết mạch toàn thân như đông cứng.

Một người đàn ông đang dắt chiếc xe ba gác từ trong hẻm đi ra.

Người đàn ông này chừng hơn ba mươi, mày rậm mũi cao, thân hình cao lớn, toàn thân toát lên khí chất lão luyện khỏe mạnh, bên cạnh là một phụ nữ tầm hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Người phụ nữ xinh đẹp trắng nõn, trang điểm kiểu thịnh hành thời này, tóc ngắn kiểu phi yến, khoác cái túi, đi song song với người đàn ông.

Hai người tuy không nắm tay nhau, nhưng có thể nhìn ra tình cảm rất sâu sắc.

– Quốc Cường, chú đưa vợ đi làm à? Tiểu Du sao hôm nay lại đi chậm nhì.

Chủ quán nhìn thấy cười trừ trọc.

Người phụ nữ trẻ kia dù là thiếu phụ nhưng trên mặt mày vẫn còn vương nét thiếu nữ, nghe vợ chồng chủ quán trêu trọc thì xấu hổ, tay khẽ cấu lên cánh tay chồng mình.

Thần sắc người chồng không chút thay đổi, cười đáp:

– Đúng vậy ạ. Sáng nay Tiểu Du chân hơi đau, nên đi làm hơi muộn. Dù sao em cũng nhàn rồi, nên đưa cô ấy đi.

– Thế thì đúng rồi. Chú hiếm khi ở nhà, nên đối xử tốt với Tiểu Du. – Chủ quán bật cười, – Nãy mẹ chú đi chợ, tối nay Tiểu Du cũng tan tầm sớm, cả nhà chú lại quây quần vui vẻ rồi.

– Vâng. Bọn em đi trước đây ạ.

Người đàn ông đạp xe, chở vợ đi qua An Na, cuối cùng đi lên cầu.

Từ lúc họ xuất hiện ở con hẻm, An Na đã nhận ra họ, biết họ là bố mẹ của mình.

Ba mươi năm trước, lúc cô còn chưa ra đời, bố mẹ cô đang ở độ tuổi trẻ trung tươi đẹp.

* sửa lỗi: Bà nội

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

An Na nhìn theo bóng dáng bố mẹ khuất dần sau cây cầu, như ma xui quỷ khiến bèn đứng lên ghé, nhìn theo.

Mẹ An Na là giáo viên dạy ngữ văn, có lẽ buổi sáng không có tiết đầu nên hai vợ chồng đi dắt thông thả, lúc xuống cầu lại không hề đạp xe mà vẫn sóng vai nhau đi, vừa đi vừa trò chuyện. Ông An thỉnh thoảng lại cúi xuống hỏi vợ gì đó, bà An liền cười, nhìn bóng lưng hai người vô cùng thân mật tình cảm.

Ánh mắt An Na nhìn không chớp vào bóng lưng bố mẹ, cứ đuổi theo sau họ. Cô biết cô mãi mãi không thể nào xông lên nói cho họ biết mình là con gái của họ, đến từ tương lai. Nhưng đâu có từ xa nhìn họ, cô vẫn thấy vô cùng thỏa mãn.

Bố mẹ cô đi được một đoạn, có lẽ bà An khá mỏi chân, ông An bảo bà ngồi sau xe để mình đèo, đợi bà ngồi vững rồi thì bắt đầu đạp đi.

An Na không kim nỏi vội đuổi theo.

Ông An đạp càng lúc càng nhanh, dần dần bỏ lại An Na phía sau. An Na đuổi theo, không để ý ổ gà, vấp ngã.

– Bố, mẹ...

Khoảnh khắc ngã xuống, đầu óc còn chưa hết choáng, trong vô thức cô hét gọi bố mẹ, đến khi phát hiện có mấy người đi đường nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ thì mới bừng tỉnh, cảm thấy mình vô cùng ngốc nghếch như nào.

Cổ kim nén cảm giác tuyệt vọng bị từ bỏ trong cô độc đang dâng lên cuộn cuộn, cổ kim nén cơn đau đến từ đầu gối và lòng bàn tay, An Na đứng lên, lúc nhìn lên, bóng dáng bố mẹ đã biến mất không còn nữa.

Mặc kệ ánh mắt của người đi đường, An Na nước mắt tuôn trào, cuối cùng tâm tình không chống đỡ nổi, cô ngồi thụp dưới gốc cây ngô đông bên vệ đường, úp mặt vào đầu gối, khóc thút thít.

– Đồng chí ơi, đồng chí không sao chứ?

Có người hỏi, An Na ngẩng lên, là một người xa lạ.

Biết bản thân mình thất thố, An Na lau nước mắt, đứng lên, cười gượng với đối phương rồi bước đi.

.....

Cả một ngày, An Na đều quanh quẩn ở gần nhà trẻ mà Tiểu Quang học.

Đến chạng vạng, nhà trẻ tan học, các phụ huynh lần lượt tới đón con mình, cô lại lần nữa được nhìn thấy bố mẹ xuất hiện trên chiếc xe phượng hoàng. Có lẽ bố mẹ đã tan tầm rồi cùng nhau tới đón Tiểu Quang.

Tiểu Quang được bố bế lên, ngồi ở cồng xe đằng trước. Ông An cầm chắc ghi đông, đạp xe, một nhà ba người đi qua mặt An Na.

– Quốc Cường, trường em ngày mai nghỉ, nhà trẻ cũng nghỉ, tiếc là anh lại phải đi rồi... Cuối năm có về không?

Tiếng cọt két của xích xe vang lên, nhưng lúc ba người đi qua mặt An Na, giọng nói mềm mỏng vừa làm nũng vừa trách móc của bà An vẫn lọt vào tai An Na.

Thần sắc ông An lộ vẻ áy náy, cúi đầu nói với bà An gì đó, bà An mỉm cười tươi rói, mày cong cong, vô cùng xinh đẹp.

Tiểu Quang như cảm giác được gì đó quay lại, hẳn là nhận ra An Na nên mở to mắt, kể cả đi thật xa rồi vẫn không ngừng ngoái lại.

Ông Quang đạp rất nhanh, theo dòng người dần dần biến mất khỏi tầm mắt của An Na.

.....

Trời đã tối, An Na vẫn quanh quẩn trong ngõ hẻm cổng nhà mình, rất nhiều lần, cô đi qua đi lại trước cánh cổng quen thuộc kia.

Toàn bộ bên trong cánh cổng này, dù có nhắm mắt lại cô cũng có thể tưởng tượng ra được.

Mùa đông năm dường như lạnh hơn, bên trong lấp lóe ánh đèn ấm áp.

Cây dây leo trên mặt tường dù là mùa đông nhưng vẫn xanh mướt, cây hoa dâm bụt cao hơn đầu người lá cũng đã rụng hết, nhưng qua hai tháng nữa, nó sẽ lại xanh tươi trở lại, sau đó nở hoa rực rỡ.

Cô như nghe được những thanh âm của tiếng xào nấu trong bếp, ngửi được mùi thơm của thức ăn lan tỏa ra.

Bà An nấu nướng rất giỏi, chỉ cần nhìn món ăn cũng đã khiến người ta no bụng rồi. Ông An cũng là một đầu bếp giỏi, thậm chí còn giỏi hơn cả vợ mình.

An Na nuốt nước miếng, nhắm mắt lại, tham lam hít lấy mùi thơm quen thuộc đó.

Sau lưng bỗng có tiếng bước chân vang lên.

– Ai đấy? Là mèo à? Hay là cái gì vậy nhỉ?

Một giọng nói cũng cất lên.

An Na quay lại, mượn ánh đèn đường lơ mơ ở đầu ngõ nhìn thấy chú Lâm hàng xóm tay cầm bình rượu, đang đi tới phía mình. Cô hoảng hốt, vội lui lại

mấy bước.

Chú Lâm nhìn An Na với ánh mắt đầy nghi hoặc, đẩy cổng bước vào, gọi to:

- Anh An, có bình đầu xanh biếu anh này, cũ mười năm đấy, rượu hiếm lắm anh nhé.
- Vậy còn không mau lấy ra. – Tiếng ông An vọng ra, – Tối nay có làm mấy món, mời chú ăn cùng gia đình.
- Anh An à, bên ngoài nhà anh có một cô gái, có phải tìm nhà anh không?
- Cô gái? Không biết nữa, để anh ra xem thử.

Tiếng bước chân quen thuộc của ông An vang lên, càng lúc càng gần.

An Na tìm đập thỉnh thịch, quay người chạy chối chết, ra khỏi đầu ngõ mới dừng lại thở hồng hộc, ôm bụng.

....

Trời vừa sáng, người trên đường còn thưa thớt, An Na lại trốn ra đằng sau cây cột điện dưới đầu cầu, thấy cả nhà tiễn ông An ra ngoài.

Bà nội dặn ông An một hồi, ông An bế Tiểu Quang, xoa đầu cậu rồi buông ra, bà ngoài đưa Tiểu Quang về trước, còn lại bố mẹ cô đứng ở đầu ngõ.

Bà An như vừa khóc xong, tuy đã cố che giấu nhưng mắt vẫn đỏ hoe, sưng lên. Ông An cũng dùng dằng không muốn đi. Hai người đứng ở đó, cuối cùng bà An cầm tay ông An lên xem giờ, rồi thúc ông An đi.

Ông An bỗng chụp tay bà An, cầm chặt, khẽ gạt đầu với bà, rồi buông ra, quay người bước nhanh về phía cây cầu.

- Quốc Cường, lại đi à? – Vợ chồng chủ quán bán đồ ăn sáng hỏi.
- Đúng ạ. – Ông An trả lời.
- Thế bao giờ lại về thế?
- Chưa biết ạ...

Lúc trả lời, ông An đã đi qua cây cột mà An Na đang nấp, bóng dáng dần biến mất trong ánh nắng ban mai.

An Na quay lại nhìn mẹ, thấy bà đang chậm chậm đi về nhà.

Trước mặt bố mẹ cô vẫn luôn là một cô gái nhỏ yếu ớt, hay khóc. An Na nhớ mấy năm trước, khi đó cô lên đại học rồi, có một hôm muốn tìm mẹ có việc, khi mở phòng ngủ của mẹ, thấy cửa không khóa, bèn đẩy ra, bước vào thì phát hiện bố đi công tác về từ lúc nào rồi, đang ôm mẹ dỗ dành.

Lúc ấy cô không thấy có gì đặc biệt, coi như không nhìn thấy gì mà bước ra khỏi phòng. Dù sao cha mẹ tình cảm tốt đẹp, cô không hề thấy lạ. Nhưng bố mẹ thì lại rất xấu hổ, vội buông nhau ra, khi gặp cô còn rất ngượng ngùng, có lẽ trong lòng đang rất hối hận vì sao lại quên khóa cửa phòng.

Ba mươi năm sau, hai người vẫn tình cảm tốt như thế, thì giờ không cần phải nói.

An Na không cần nghĩ cũng biết, người mẹ mít ướt của mình thế nào cũng về phòng khóc cho mà xem.

Cô cố kiềm chế cảm giác muốn đi an ủi bà, nhìn theo bóng mẹ chỉ hơn mình vài tuổi biến mất trong tầm mắt.

....

An Na ở lại nơi này ba ngày.

Trong ba ngày này, cô như một kẻ biến thái điên cuồng luôn theo dõi mẹ, bà nội và Tiểu Quang, nhìn họ đi đi về về, bao nhiêu ý nghĩ muốn gặp họ nảy lên trong đầu rồi lại tan biến.

An Na biết mình không thể không đi rồi.

Nếu như có thể, cô muốn ở lại nơi này mãi, dù giống như bây giờ họ vĩnh viễn không biết đến sự tồn tại của cô, mà cô chỉ có thể lặng lẽ nhìn họ, cô cùng cam lòng.

Nhưng hiện thực không thể không cắt đứt hết thảy.

Tuy cô có mang theo tiền, nhưng số tiền đó không đủ để cô tiếp tục ở lại nơi này. Thành phố S vào lúc này vẫn chưa có nhiều nghề nghiệp mà cô có thể làm với thân phận hiện nay, dù có đi làm thuê hay làm phục vụ gì đó thì cũng là công việc không ổn định, mà đi làm công chức thì không có người quen giới thiệu thì cũng không thể vào làm được.

Cô đành phải quay về Hồng Thạch Tinh, nghĩ cách kiếm tiền, để có thể ở bên cạnh bố mẹ được lâu hơn.

Cô biết Tiểu Quang sẽ gặp chuyện.

Giờ, rốt cuộc tận mắt được thấy Tiểu Quang, đã biết sự hiện hữu của họ, điều này đối với cô là một sự an ủi cực lớn.

...

Ngày nghỉ cuối cùng của nhà trẻ, An Na đến cửa hàng bánh kẹo cao cấp của thành phố S mua hai gói kẹo sữa bạch thỏ, đến nhà trẻ.

Nhà trẻ khu này được cải tạo từ một nhà xưởng bỏ không vào mười năm trước, kiểu nhà cũ kỹ, trên nóc nhà là dây điện lộn xộn, trong trường chỉ có vài giáo viên chăm sóc, nhưng dù thế, cũng chỉ có con của cán bộ công chức nhà nước mới được gửi vào học mà thôi.

Ngày học cuối tuần, đám trẻ đều rất háo hức, chạy tới chạy lui trên sân,

An Na cảm thấy Tiểu Quang như có linh cảm với mình, chỉ cần cô xuất hiện ở gần, cậu sẽ cảm nhận được cô.

Lúc này cũng giống như thế, An Na đứng bên ngoài hàng rào sắt nhìn vào bên trong, tìm Tiểu Quang trong rất nhiều đứa trẻ đang chơi trong sân, cậu cũng nhanh chóng phát hiện ra cô, quay đầu nhìn.

An Na mỉm cười, vẫy tay với cậu.

Tiểu Quang do dự một chút, nhưng rồi vẫn đi tới, đứng ở trong cổng sắt.

– Để chị đoán, em là Tiểu Quang đúng không?

Bên ngoài, An Na mỉm cười nói.

Tiểu Quang kêu lên ngạc nhiên, nhìn cô:

– Sao chị biết?

– Chị đoán đấy. – An Na cười, – Em muốn biết tên chị không?

– Chị tên gì ạ?

– Chị cũng họ An, chị tên là An Na.

– Chị An Na.

– Đúng rồi, chị là chị An Na. Chị rất thích em, lát nữa chị sẽ đi rồi. Chị mua cho em kẹo bạch thỏ này, em cầm đi. – An Na đưa một túi kẹo qua.

Tiểu Quang nhìn túi kẹo, nuốt nước miếng, sau đó lắc đầu:

– Em không lấy đâu. Mẹ em dặn không được nhận thứ gì của người lạ, nhất là đồ ăn.

– Chị biết. Lúc nhỏ mẹ chị cũng dặn chị như thế. – An Na dịu dàng nói, – Người lạ cho em, em nhớ không được nhận, họ có thể là người xấu. Nhưng đồ chị cho thì em có thể nhận. Chị mua hai túi kẹo, một túi cho một người cháu của chị, một túi cho em.

– Mẹ...

Tiểu Quang bỗng nhìn ra sau lưng An Na gọi một tiếng.

An Na quay lại, thấy mẹ mình đi chiếc xe Phụng hoàng mà ba ngày trước bố mình về có đập tới đón Tiểu Quang.

An Na sững ra, mẹ còn đẹp hơn cả so với mình tinh điện ảnh thời bấy giờ, hô hấp cô như ngừng lại.

* sửa lỗi: bà nội

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

– Cô Tiêu, cô tới đón Tiểu Quang à?

Trên sân có một giáo viên nhà trẻ nhận ra mẹ của An Na, ra mở cổng.

Tiểu Du chào hỏi người ta, cầm cặp sách cho Tiểu Quang, chờ Tiểu Quang chào cô giáo rồi mới ôm Tiểu Quang ngồi vào sau xe.

– Mẹ, vừa nãy chị kia cho con kẹo bạch thỏ, nhiều lắm ạ.

Tiểu Quang bỗng quay lại chỉ vào An Na.

Tim An Na đập mạnh, thấy mẹ nhìn về phía mình thì cuống quýt giấu túi kẹo trong tay ra sau, lại cảm thấy không bình thường cho lắm, cô cầm lại như cũ, mắt nhìn thẳng vào ánh mắt nghi kỵ của mẹ mình, giải thích:

– Mẹ...à cô Tiêu, cô đừng hiểu lầm ạ...Nhà cô trước kia có giúp cháu...Hôm nay cháu tiện đường đi qua đây nên mua kẹo cho Tiểu Quang để cảm ơn...

Tiểu Du ồ lên, mỉm cười:

– Bố mẹ cháu là ai?

- ...Cũng họ An ạ...- An Na ấp úng.

Họ An không nhiều, Tiểu Du không rõ nhà mình còn có qua lại với nhà họ An nào, thấy cô gái trẻ này rất kỳ lạ, thì mỉm cười nói:

– Tầm lòng chúng tôi xin nhận, nhưng kẹo thì không thể nhận được.

– Cô Tiêu, cô cầm cho Tiểu Quang đi ạ, cháu rất chân thành, kẹo không có vấn đề gì ạ, không tin cháu ăn cho cô xem. – An Na khổ sở van nài, để cho mẹ yên tâm, cô bóc một viên kẹo cho vào miệng.

Tiểu Du e ngại, do dự một lúc nói:

– Vậy thì cầm một viên vậy, còn lại thì không thể nhận được.

An Na biết mẹ là người dễ khóc dễ động lòng trước mặt bố, nhưng thực ra là người rất có nguyên tắc, biết đây là sự nhượng bộ cực hạn của bà rồi, cô đành thôi, đưa một viên kẹo cho Tiểu Quang.

Tiểu Quang ngoan ngoãn cầm lấy, nói:

– Cảm ơn chị.

– Chào chị đi con. – Tiểu Du nói, – Chúng ta về thôi.

– Em chào chị.

Tiểu Quang cầm viên kẹo bạch thỏ trong tay, vẫy vẫy với An Na.

Tiểu Du gật đầu chào An Na, đạp xe đèo Tiểu Quang đi, đi được một đoạn ngắn, không hiểu vì sao trong lòng bà lại dâng lên một cảm giác kỳ lạ, như là đã gặp cô gái trẻ này ở đâu đó rồi.

Tiểu Du dừng xe, ngoái đầu nhìn An Na.

An Na thấy mẹ đột nhiên dừng xe quay lại nhìn mình thì tim đập liên hồi, không kim lòng nổi muốn bước đến, nhưng chân vừa nhúc nhích đã thấy mẹ gật đầu với mình, mỉm cười rồi lại đạp xe đi.

An Na yên lặng nhìn theo bóng lưng mẹ chờ Tiểu Quang đi xa, trong lòng tràn ngập sự buồn bã và thất vọng, một lúc lâu sau mới quay lại, nhìn vị giáo viên vẫn còn đang đứng ở cổng nhà trẻ, chỉ vào dây điện rồi tung trên đỉnh nhà, nói:

– Cô ơi, dây điện chỗ trường kéo không đúng tiêu chuẩn, lại lâu quá rồi, vì an toàn, nhà trường nên gọi ngành điện lực đến kiểm tra tu sửa đi ạ.

Vị giáo viên kia liếc nhìn An Na, lạnh lùng nói:

– Cô là ai, sao nhiều chuyện thế? Nhà trường còn không lo đến, đến lượt cô lo à.

An Na bốc hỏa.

– Dây mà bảo là nhiều chuyện à? Cô mở to mắt của cô xem dây điện trên mái nhà chập lại rồi, đường dây thì bao lâu không thay rồi, đây lại là nhà trẻ, nhiều trẻ nhỏ, nhờ xảy ra chuyện gì thì nhà trường có chịu trách nhiệm không?

– Cô nói năng gì đấy, cô rửa cái gì đấy?

– Cháu không rửa ai cả, cháu chỉ đang nhắc nhở cô thôi. – An Na quay qua nói với mấy phụ huynh đang đón con em mình, – Các phụ huynh nói xem cháu nói có lý không?

Mấy phụ huynh hình như cũng tán thành, nhưng có vẻ rất e ngại vị giáo viên kia, một người do dự nói:

– Nhà trẻ... hẳn không xảy ra chuyện đâu...

Hiệu trưởng nghe có tiếng tranh cãi thì đi ra.

– Hiệu trưởng, tôi thấy đồng chí này nói rất có lý. Nhân dịp ngày nghỉ, nhà trường có nên cho thợ điện đến xem không? – Một phụ huynh lên tiếng.

Có người lên tiếng rồi, các phụ huynh khác cũng lên tiếng theo.

Hiệu trưởng đẩy kính mắt, nói:

– Vấn đề này nhà trường cũng đã chú ý tới rồi, đang chuẩn bị phản ánh lên trên. Mong các phụ huynh cứ yên tâm.

Các phụ huynh nghe nhà trường nói thế thì đều gật đầu, đón con xong thì đi về ngay.

– Đồ hâm dở.

Vị giáo viên kia lăm bắm mắng An Na rồi đi vào.

An Na vẫn lo lắng, nhà trường nói thế hẳn là đúng rồi, nhưng giờ hiệu suất xử lý trong quan hệ các ngành cũng thật khiến người ta lo lắng. Cô không quan tâm vị giáo viên kia, đuổi theo hiệu trưởng:

– Hiệu trưởng, mong cô nhất định phản ánh lên ạ, để thúc họ mau chóng kiểm tra sửa chữa đường điện. Cháu có một em trai học ở đây, cháu rất lo lắng.

– Đồng chí à, cháu còn trẻ thế, sao lại đa nghi như vậy? Cô nói rồi, cháu cứ yên tâm. Hiệu trưởng rất không vui, – Phụ huynh đã giao con đến đây, thì đều là mầm non của đất nước. Cháu nghĩ được, nhà trường nhất định sẽ làm được.

An Na biết mình chỉ có thể làm được đến mức này, chỉ mong nhà trẻ thật sự làm được điều họ vừa nói.

Dẫu gì thì cô vẫn phải quay về trước, đến kỳ nghỉ hè năm nay sẽ đến đây một chuyến nữa. Nếu như khi đó mọi thứ vẫn y nguyên, cô sẽ liên lạc với các phụ huynh để hỗ trợ tạo áp lực cho nhà trẻ. Sự an toàn của trẻ nhỏ như nào, các phụ huynh hiểu rõ nhất, hơn nữa đã được nhắc nhở, ý thức được tai nạn sẽ xảy đến, họ nhất định sẽ không bỏ mặc đâu.

.....

Buổi tối, An Na lên tàu quay về, ngày hôm sau tìm được trường học mà Lý Mai khi còn sống từng dạy thay, lấy lý do đã hơn một năm không gặp lại bạn để nghe về tin tức của cô ấy.

Nửa năm trước khi Lý Mai còn sống, có từng thư từ qua lại với cô Lý Hồng của mình, có nói chút ít đến cuộc sống của mình, từ thư của Lý Mai mà cô Lý Hồng nhận được, An Na có đọc một cái, từ trong đó biết Lý Mai từng làm việc ở Thượng Hải.

Lý Mai tự sát ly kỳ tại nhà ga, làm cho An Na cảm thấy vô cùng khó hiểu, trong lòng cũng tồn tại một gút mắc chưa gỡ được. Tuy cô không thể không tiếp tục mượn thân phận của người chết, nhưng gút mắc này thủy chung vẫn ứ nghẹn ở trong lòng.

Chạy một ngày trong thành phố, lúc rời khỏi trường học, tâm tình An Na vô cùng nặng nề.

Cô đã tìm được đồng nghiệp có quan hệ khá thân thiết với Lý Mai khi còn sống, người kia nói, sau khi mẹ của Lý Mai chết, Lý Mai sống một mình, mấy tháng trước có chuyển đến một nơi hẻo lánh ở phương bắc sống cùng người thân, nhưng sau đó lại nói với An Na, sở dĩ Lý Mai rời khỏi nơi này, ngoài nguyên nhân mẹ chết ra thì một lý do khác là không thể sống ở nơi này nữa.

- ...Bạn ấy có bạn trai. Tôi nghe Lý Mai nói hai người còn định kết hôn nữa. Có một lần Lý Mai còn hỏi tôi bánh kẹo cưới thì nên phát như nào. Người đàn ông kia trước sáu tháng cuối năm thì lên đại học thì bắt đầu coi thường Lý Mai, không lâu sau thì nghe nói có người khác, muốn bỏ cô ấy...

– Nhưng đây chưa phải là thâm nhất, thâm nhất chính là, mấy tháng trước, Lý Mai lúc trường kiểm tra sức khỏe định kỳ phát hiện có thai...Gã đàn ông kia không nhận, còn nói cô ấy vu oan cho mình. Ôi, bạn nói xem một cô gái đang đầy mộng mơ như thế lại xảy ra chuyện đó, nghĩ xem cô ấy phải sống thế nào đây? Tôi cũng khuyên bạn ấy bỏ thai rồi đến nơi khác để sống, bắt đầu lại cuộc sống mới. Lúc ấy tôi thấy Lý Mai vẫn chưa đến mức tuyệt vọng đâu, còn mong mọi gã khốn kia quay lại cơ, chẳng biết về sau bạn ấy lại...

An Na hỏi tên gã khốn kia và tên trường đại học, sau đó xin phép ra về.

Cô nhớ kỹ tên của gã đàn ông kia, một ngày nào đó nếu có thể, cô sẽ trả thù cho cô gái đã phải dùng hai giây dây buộc lại với nhau để thoát cô từ trong nhà vệ sinh kia, để cho gã đàn ông khốn kia biết cảm giác sống không bằng chết là cảm giác gì.

...

Tính cả lúc đi và lúc trên đường về thì An Na đã rời khỏi huyện La Bình được mười ngày rồi. Cũng không còn mấy ngày nữa là tới cuối năm.

Lúc cô đi, đường xá của huyện La Bình còn rất khô ráo, chạng vạng khi quay về, khắp nơi đã là một màu tuyết trắng xóa.

Cô đi mới tám chục ngày, mà nơi này tuyết đã ngập khắp. Trên đường tuyết đóng băng rất dày. Bến xe từ sáng sớm đã ngừng đón khách ra ngoại thành, trong bến có rất nhiều khách từ nơi khác trở về nhà, có không ít khách quyết định đi bộ về nhà, cùng lắm thì đi bộ vài chục km là đến.

An Na không đi bộ theo những người đó, bản thân lại không có nhiều tiền để nghỉ ở khách sạn, đành phải đến nhà Trần Lệ để xin tá túc.

Trần Lệ ở trong căn nhà cũ dành cho công nhân viên chức ở phía đông thành quan, căn nhà đã có mấy chục năm lịch sử, tầm ba mươi mét vuông, không có toa lét, có một căn bếp nhỏ, diện tích còn lại ngăn thành hai phòng. Một phòng hai vợ chồng Trần Lệ ở, phòng kia là của Trần Xuân Lôi hoặc là bà nội ở. Giờ đang lúc nghỉ đông, Trần Xuân Lôi quay về Hồng Thạch Tinh rồi, xưởng của Trần Lệ cũng đã nghỉ bảy tám ngày, Tiểu Ny đã được đón về. Lúc An Na đến, Tiểu Ny vô cùng vui mừng, ôm chặt lấy cô.

Trần Lệ thấy An Na quay về thì cũng rất vui, nom con gái ôm chặt lấy An Na rất thân thiết thì mỉm cười:

– Ôi, lúc em đi, Tiểu Ny cứ ừ rũ suốt, cứ lo em không trở lại.

– Sao có thể chứ. – An Na đưa kẹo bạch thỏ cho Tiểu Ny. Tiểu Ny mắt sáng ngời, muốn cầm lại không dám, nhìn sang mẹ.

– Nhìn mẹ cái gì, cô mua cho cháu đấy. – An Na bóc kẹo, cho vào miệng Tiểu Ny.

– Mua nhiều kẹo làm gì, tốn tiền lắm.

– Cho bọn trẻ ăn, không bao nhiêu đâu chị. – An Na nói, lại lấy trong túi hành lý ra chiếc áo lông Cashmere.

– Chị, đồ Thượng Hải đấy, tặng chị. Đâu xuân hoặc thời tiết se lạnh thì mặc được ạ.

Áo lông Cashmere cũng không phải là loại đắt, mà loại đắt tiền An An giờ cũng không mua nổi. Nhưng so với thói quen ăn mặc áo bông dày cộm và hoa ảm sặc sỡ của thời đại này thì chiếc áo này mang phong cách rất tây.

– Ôi, em đi Thượng Hải thôi, sao còn mua cái này làm gì, phí quá. Đi đường mệt không, em đi nghỉ đi, chị đi làm thức ăn, lát anh rể em về là cả nhà ăn cơm.

Trần Lệ rất vui, cất chiếc áo đi, sau đó đi vào bếp nấu nướng.

Buổi tối Đại Tổng về nhà, lúc ăn cơm có nói đến chuyện tiền lương ít ỏi.

An Na lúc trước khi đi từng tiện đường rẽ vào trạm sữa huyện, cũng nghe cô gái tên Triệu Trung Phân kia nói, trạm sữa giờ chưa có ai nhận thầu, đoán chừng sẽ kéo dài tới sang năm, bèn nói ra.

– Cái này kiếm tiền được à? Có kiếm được tiền cũng không nhận thầu đâu. – Trần Lệ lắc đầu, – Nhận thầu xong có rủi ro gì cũng phải chịu. Đám dân nghèo chúng ta không có năng lực đó, cứ chịu khó kiếm từng đồng cực khổ cũng được.

Đại Tổng thì có vẻ khá hứng thú, nhưng thấy Trần Lệ nói vậy thì không lên tiếng.

An Na cười cười, không nói gì. Buổi tối cô ngủ cùng Tiểu Ny. Ngày hôm sau đường vẫn chưa thông, đến buổi chiều thứ ba, nhà ga mới bắt đầu vận hành trở lại, An Na muốn nhanh chóng về báo một tiếng với Trần Lệ rồi bắt xe quay về Hồng Thạch Tinh, không muốn phải làm phiền đến nhà Trần Lệ nữa. Lúc đi tới cổng nhà, vừa lúc thấy Trần Lệ đối diện đi tới, bên cạnh còn có một người đàn ông nữa. Người đàn ông này hơi gầy, có vẻ lớn hơn cô mấy tuổi, mặt dài, nhìn rất nhã nhặn, mặc trang phục bằng vải ga-ba-đin be, giày da bóng loáng, chỉnh tề nhìn rất đĩnh đạc lịch sự.

Trần Lệ có vẻ như khá nịnh bợ người đàn ông này, nhìn là nhận ra đã nỗ lực mời người ta đến nhà, còn thái độ người ta thì rất có lễ.

– Ôi Mai Mai, đúng lúc quá, may mà em về, mau qua đây.

Trần Lệ nhìn thấy An Na thì mắt sáng lên, mặt mày mừng rỡ vội gọi cô.

An Na đi tới:

– Chị, nhà ga thông xe rồi, em...

– Đề chị giới thiệu, đây là Cao Vĩ,

Lại bước đến nói nhỏ vào tai cô, – Là đối tượng mà lần trước chị muốn làm mối cho em đó, bố cậu ta là trưởng phòng nhân sự của huyện đấy.

An Na ngáy ra.

– Em Cao, đây là em họ của chị Lý Mai, từ Thượng Hải tới. Chị không nói khoác đâu, em ấy giỏi đàn hát lắm, lần trước còn đại diện cho trường đi tham gia biểu diễn văn nghệ của huyện, còn đoạt giải nữa đấy.

Trần Lệ hăng say thổi phồng An Na lên. An Na lúc này mới bừng tỉnh, đây chính là đối tượng mà chị ấy muốn giới thiệu cho mình, cô vội kéo tay Trần Lệ sang một bên, thì thào:

– Chị, đừng nói gì nữa, em...

– Đồng chí Lý Mai, rất vui được quen biết đồng chí. Tôi là Cao Vĩ, cao trong núi cao, vĩ trong vĩ đại.

An Na còn chưa nói hết thì đã nghe Cao Vĩ kia tự giới thiệu bản thân rồi, đành phải quay người qua.

– Chào đồng chí.

An Na gật đầu với anh ta, rồi lại quay sang Trần Lệ:

– Chị, em về là để nói với chị một tiếng, xe thông rồi, em về đây ạ.

– Ấy, từ từ đã, gấp làm gì. Ngày mai đi cũng được mà. Mà em còn chưa ăn cơm chiều đấy.

Trần Lệ kêu lên.

– Em còn có việc cần phải về ngay. Em không đói đâu ạ.

An Na chạy vào trong nhà dọn đồ đạc của mình, lại chào Tiểu Ny một câu rồi đi ra. Thấy Cao Vĩ và Trần Lệ vẫn ở đó.

An Na chào Trần Lệ rồi nhanh chóng đi ra nhà ga.

– Đồng chí Lý Mai, hay là tôi đưa đồng chí đi. – Cao Vĩ đuổi theo.

– Không cần đâu ạ. Tự tôi đi được. Cảm ơn anh. Chị ơi, em đi đây, không thì mượn xe mất.

An Na cũng không quay lại, bỏ mặc Trần Lệ còn đang muốn giữ mình ở lại, vội vã đi ra bến xe. Cuối cùng cô cũng bắt được chuyến xe cuối cùng, trong chiếc xe chật cứng khách quay về Hồng Thạch Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Khách lên xe đủ ghế rồi, chiếc xe bắt đầu đi, tình hình giao thông vốn cũng không tốt, cả chặng đường cứ đi một đoạn lại phải dừng, nửa đường còn thả khách, mãi đến được Hồng Thạch Tinh thì đã chín giờ tối.

Chiếc xe đỗ ngay dưới lề đường có đèn cao áp rất sáng, mấy biển hiệu treo mấy ngọn đèn gần đó đều treo đèn lồng đỏ mừng tết âm lịch. Khu trấn từ xa cũng mờ mờ nhìn thấy mấy ngọn đèn sáng mờ mờ như lân tinh, nhưng đoạn đường ở giữa thì đen sì sì như một khu hoang dã vắng vẻ, đầu đó xa xa còn nghe được loáng thoáng tiếng gió bắc rít gào, từng mảnh, như tiếng khóc âm u của ma quỷ.

An Na cứ nghĩ muộn nhất là khoảng sáu bảy giờ là đến nơi, không ngờ lại muộn đến như thế. Tuy nói trị an của những địa phương như này cũng khá tốt, chỉ ít trong khoảng thời gian cô ở đây thì không nghe thấy hay nhìn thấy có vụ án giết người cướp của nào phát sinh cả, nhưng bất gặp phải tình cảnh như này, trong lòng cô vẫn rất sợ hãi.

May mắn cùng xuống với An Na còn có ba bốn người khác, hẳn là đều đến khu trấn. Thấy mấy người này đi về hướng ga tàu thì cô nhanh chân đi theo.

Nãy ngồi trên xe, hai chân của An Na đã cứng lại cứng ngắt, giờ vừa xuống đi được vài bước, gió rét thổi đập vào mặt lạnh như băng khiến cô suýt nữa bị đóng thành băng, vội vàng quần chặt chiếc khăn che mặt kín mít, cúi đầu cắm cúi bước đi vào trong mưa tuyết càng lúc càng lớn.

Đúng lúc, phía sau bỗng vang vọng những âm thanh sọc sọc, như là có gì đó đuổi theo. An Na ngoái đầu lại, mượn ánh đèn đường ảm đạm để nhìn, nom thấy có một con chó rất to đang lao về phía mình.

Tuy rằng cô và Tia Chóp từng làm quen với nhau ở trạm thông tin, nhưng điều đó không thể hiện rằng cô không sợ chó, huống chi lại đang trong tình cảnh như thế này, cô thất kinh, đang định hét toáng lên thì chợt cảm thấy con chó này trông rất quen.

Con chó đang lao đến hình như nhận ra được cô từ sớm, chạy đến gần thì dừng lại, khề ư ư hai tiếng.

An Na rút cuộc đã nhận ra nó, nó chẳng phải là Tia Chóp hay sao. Cô thở phào nhẹ nhõm, khề gọi tên nó.

Tia Chóp chạy đến, cọ cọ đầu vào chân cô.

An Na xoa xoa đầu nó, trong lòng thấy rất lạ.

Ngày đó nghe rõ ý tứ của Lục Trung Quân, Tia Chóp hình như vẫn luôn ở cùng chú Đình, sao giờ lại xuống núi, còn xuất hiện ở đây một mình chứ?

Hay là, Tia Chóp không xuống một mình, là chú Đình dẫn xuống?

Tia Chóp quay ngược lại, cắn lấy gấu quần của An Na, vừa đi vừa kéo, như là muốn cô đi theo mình.

Kể từ khi biết Tia Chóp là chó nghiệp vụ xuất ngũ, An Na rất tin tưởng nó, nên dù trời đã muộn nhưng vẫn không kìm nén được lòng hiếu kỳ, bước từng bước đi theo nó. Đi được hơn mười bước, sau cùng đi tới gần rìa đường sắt, rốt cuộc đã thấy một người đang ngồi cô độc trên đường ray đang hút thuốc, tàn thuốc đỏ rực rõ mồn một trong đêm tuyết.

Trên đỉnh đầu những tuyết đang bay lất phất, khắp nơi mọi âm thanh đều câm lặng, người đó như đắm chìm vào trong thế giới riêng của mình, trông không khác gì một pho tượng.

Tia Chóp chạy đến bên người đó, sủa lên hai tiếng. Người kia như bị bùng tỉnh, đưa điều thuốc lên miệng, tay xoa xoa đầu Tia Chóp, bỗng liếc nhìn bóng dáng An Na đang đứng phía sau, cả người như ngây dại, quay đầu lại, thấy rõ mặt người đó thì đứng lên, vút điều thuốc vào trong tuyết, dùng mũi gầy lấy tuyết vùi điều thuốc đi.

Người đó không quay mặt lại, nhưng An Na biết chắc đó là Lục Trung Quân. Mượn phản xạ của ánh tuyết, cô thấy dưới chân anh có chừng mười cái đầu lọc điều thuốc rồi.

Cũng chẳng biết anh đã ngồi ở đây bao lâu rồi.

— ...Em đã quay về?

Anh hỏi cô một câu như thế.

Không biết có phải ảo giác không, An Na cảm giác được giọng nói của Lục Trung Quân khàn khàn.

— Ừ, vừa về. Trên đường bị bỏ nửa chừng. — An Na đáp.

Lục Trung Quân không nói gì, vẫn đứng yên tại chỗ.

Trong đêm tuyết gương mặt anh không rõ, không nhìn được ngũ quan, nhưng An Na vẫn cảm nhận được ánh mắt của anh luôn dừng ở trên mặt mình, trong lòng hơi lúng túng, rũ mắt xuống, nhìn Tia Chóp, hỏi:

— Chú Đình đâu ạ? Sao Tia Chóp lại ở với anh thế?

Lục Trung Quân vẫn im lặng. An Na dựa vào trực giác cảm thấy có điều kỳ lạ, nhìn anh chăm chú.

— Chú Đình chết rồi. — Lục Trung Quân đáp khề, — Hai ngày trước tôi đi thăm chú, phát hiện chú chết trên núi, đã mấy ngày rồi. Bác sĩ nói bị tắc cơ tim.

An Na ngây dại cả người.

— Lúc tôi đi, Tia Chóp cứ nằm dưới chân núi liếm tuyết, chắc là mấy ngày rồi không chịu ăn gì cả. Hẳn biết chú Đình đã chết muốn gọi người lên đó. — Giọng anh trầm thấp khàn khàn.

— Lục Trung Quân. ... — An Na gọi tên anh, không biết nên nói gì.

— Chết thì chết thôi, dù sao chú ấy cũng không có ai thân thích cả.

Lục Trung Quân bỗng gọi Tia Chóp đang ngồi trong tuyết, Tia Chóp đứng lên tấp lự.

— Muộn rồi, về thôi. Tôi đưa em về.

Lục Trung Quân bước về phía cô, hết sức tự nhiên cời chiếc mũ bông trên đầu mình xuống đội cho cô. Chiếc mũ bông có nhiệt độ trên người anh, vừa bị đội lên, cô lập tức thấy ấm áp, còn đang ngạc nhiên, anh đã cầm lấy hành lý trên tay cô rồi.

Anh không mang găng tay, găng tay của cô lúc đi trên đường cũng bị cô vứt đi rồi. Lúc anh cầm hành lý cho cô, tay khẽ chạm vào tay cô, làn da chạm vào nhau, An Na thấy vô cùng nóng bỏng rất khác thường, nhưng lại không nghĩ ra được khác thường ở chỗ nào.

– Anh sốt à?

– Không. – Lục Trung Quân cầm túi hành lý của cô, bước đi, – Đi thôi.

Đi được 7, 8 bước, Tia Chớp đuổi theo.

An Na cũng đuổi theo, áp tay lên trán anh. Lục Trung Quân khựng lại ngửa ra sau, nói:

– Đây, em là phụ nữ, tấy mấy tay chân cái gì thế.

An Na vẫn sờ trán anh bằng được, quả nhiên là nóng rực, vội bỏ chiếc mũ bông xuống đội lên lại lên đầu anh.

Anh dáng cao, An Na vừa giơ cánh tay lên, Lục Trung Quân đã gạt chiếc mũ đội lên đầu cô.

– Anh rõ ràng bị sốt, sắp chết đến nơi rồi còn cố chống đỡ làm gì. Tôi không lạnh, anh đội lại đi.

– Không chết được đâu. Em đừng để biến thành người băng đấy.

Lục Trung Quân tiếp tục bước đi, đôi giày cũ kỹ bằng bông xơ quân đội giẫm trong tuyết, tạo nên âm thanh loạt xoạt.

– Anh sốt mấy ngày rồi, uống thuốc không?

An Na đuổi theo hỏi.

– Đây, công chúa kiêu ngạo sao lại quan tâm tôi thế? – Giọng điệu của Lục Trung Quân mỉa mai, lại có ý trêu chọc ngả ngón.

– Anh đứng đắn chút đi. – An Na nghiêm mặt.

Lục Trung Quân đột nhiên dừng bước.

Anh chân dài, bước chân lớn, An Na chưa kịp quen với việc đi trong tuyết dày, vẫn đang chăm chú đuổi theo sau anh, anh thỉnh thoảng dừng lại, cô bị bất ngờ suýt chút nữa lao sầm vào anh.

– Anh làm gì thế?

– Em đang quan tâm tôi à?

Ánh sáng của tuyết chiếu lên gương mặt anh, anh nhìn cô, nửa cười nửa không, trong mắt lại rất sáng.

An Na ngáp ngừng.

– Anh nghĩ nhầm rồi. Kệ anh.

Cô hừ khê, vòng qua anh tiếp tục bước đi.

Anh vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Một lát sau, phía sau lại có tiếng loạt xoạt của giày giẫm vào tuyết, Lục Trung Quân đuổi theo, lăm lăm:

– Hôm qua bị sốt, chưa uống thuốc. Từ sáng đến giờ cũng chưa ăn gì.

An Na dừng bước:

– Lục Trung Quân anh bị sao thế, không uống thuốc, không ăn cơm, thế mà vẫn còn ở đây nói hờn nói mát được, không sợ mình không chết sớm phải không...

Vừa thốt như thế cô lại chợt nhớ tới tấm hình kia, lập tức ngừng lại.

– Năm mới, ai nấy đều nghỉ rồi, cả ký túc xá chỉ còn lại mình tôi, căn tin cũng đóng cửa từ hôm qua, bánh bao tôi mua sẵn cứng quá, không nuốt được...

Nghe giọng điệu này của anh, không hiểu vì sao, An Na như cảm thấy được mùi vị làm nũng trong đó, cả người nổi cả da gà lên.

– Anh là heo à, sao không hấp lại?

Bất giác, ngay cả cô cũng không phát hiện ra mình nói chuyện với anh đã tùy ý từ lúc nào rồi.

– Tôi có một mình nên lười. – Lục Trung Quân chậm rãi nói, – Hay là em hộ tôi nhé?

– Có phải anh muốn tôi đặt bánh treo trên cổ anh không. – An Na hậm hực, – Chết đói đáng đời.

Lục Trung Quân bỗng dừng bước, ôm bụng, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Tia Chóp chạy đến bên An Na sửa lên. An Na dừng lại.

– Nay, anh sao thế?

– Dạ dầy...khó chịu...- Giọng nói của anh có vẻ rất đau đớn.

An Na chân chờ chốc lát, thấy anh vẫn ngồi đó, nhìn không giống giả bộ thì quay trở lại.

– Anh nói xem mình có bị bệnh không, sốt hai ngày không uống thuốc, còn không ăn gì. Anh tưởng mình làm bằng sắt à?

Lục Trung Quân ngẩng đầu.

– Không sao đâu...bệnh cũ thôi. Trước đây ở trường hàng không, ăn không quen cơm của chú Mao....tôi ăn tuyết một chút là đỡ ngay...

Nói xong còn định nắm một nắm tuyết lên cho vào mồm, bị An Na hắt đi.

– Anh là Tia Chóp à, học đòi ăn tuyết nữa.

Tia Chóp nghe đến tên của mình thì hí hửng chạy đến bên chân cô ngược đầu lên. Lục Trung Quân cũng ngẩng lên, một người một chó đều ngược lên nhìn cô.

An Na tự hỏi cô và người đàn ông này chẳng có tí liên quan gì đến nhau, cũng chẳng có quan hệ gì, vốn cũng chẳng cần quan tâm đến anh, nhưng có lẽ bởi cô đã biết chuyện sau này mà ngay cả chính anh cũng không biết, bởi vậy không hiểu vì sao, cô lại không dám tiếp tục cứng rắn nữa, do dự một chút nói:

– Được rồi, đừng giả bộ đáng thương nữa. Giờ đi sờ y tế lấy thuốc, xong rồi về tôi làm đồ ăn cho anh.

– Đi nào. – Lục Trung Quân đứng thẳng lên, xách hành lý của cô bước đi.

An Na tròn tròn mắt.

– Lục Trung Quân, dạ dày anh còn đau không?

– Còn. – Lục Trung Quân ngoái lại cười, – Nhưng vẫn chịu được. Chân của anh còn từng châm kim rồi ấy, chút đau này có là gì.

– Vậy vừa rồi anh tỏ vẻ đáng thương để làm gì. ...

An Na lầu bầu, thấy bóng lưng anh càng lúc càng xa, Tia Chóp chạy bên cạnh anh, vừa chạy vừa ngoái lại sửa to với cô, muốn cô đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Trong sở y tế duy nhất của trấn buổi tối có một người trực, là một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, mặc chiếc áo khoác như cả mấy tháng chưa được giặt, đang vừa về bóc vỏ đậu phộng vừa nhấp rượu, bên cạnh là chiếc đài đang phát. Thấy Lục Trung Quân thì nhếch miệng ra hiệu cho anh ngồi, tay bản thủ cầm một cái cặp nhiệt kế bóng nhảy rửa qua vòi nước rồi đưa tới bảo anh há miệng ra.

– Bác sĩ, cháu tưởng phải khử trùng bằng rượu ợ? – An Na không kìm nổi chen vào.

– Không phải chỉ nhét mỗi vào hậu môn trẻ con thôi à, rửa bằng nước là sạch rồi.

Ông bác sĩ có vẻ không vui.

Mà Lục Trung Quân đã cầm nhiệt kế chuẩn bị cho vào miệng rồi.

– Anh kẹp dưới nách đi, còn chuẩn hơn là cho vào miệng đấy, còn sạch sẽ nữa. – An Na khẽ nhắc nhở.

Lục Trung Quân bật cười, nghe theo cời cúc áo.

Ông bác sĩ liếc An Na.

An Na giả vờ không nhìn thấy, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài.

Một lát sau, kết quả đã có, 39 độ 5. Ông bác sĩ lấy túi thuốc giảm sốt để cho Lục Trung Quân uống, nói sáng ngày kia không giảm thì tới khám nữa.

– Đội trưởng Lục, bạn gái của cậu à, quản lý cậu nghiêm nhì.

An Na ra tới cửa rồi bất thành linh nghe câu kia của ông bác sĩ nói với Lục Trung Quân, mặt tức thì đen lại.

– Làm gì có. Mà chú uống rượu ít thôi.

Giọng của Lục Trung Quân nghe rất khoái trí, tự rót ly nước uống thuốc, sau đó cầm sổ thuốc còn lại đi ra ngoài.

An Na rầu rĩ, không ngờ hai người đó lại thân quen nhau như thế. Nếu biết vậy thì có để mặc cho ông bác sĩ nhét chiếc nhiệt kế chỉ dùng ở hậu môn trẻ em vào miệng Lục Trung Quân cho rồi, dù sao một người muốn đánh một người muốn bị đánh, cô quan tâm làm cái gì.

– Sao thế hả?

Đi được hai bước, Lục Trung Quân cảm giác được sự bứt rứt của cô thì đi sát gần hỏi nhỏ.

An Na quyết định không đếm xỉa đến ông bác sĩ chỉ thích hợp làm công tác tình báo ngầm kia, lắc đầu:

– Về nhanh thôi.

39 độ 5 là sốt cao. An Na nhớ năm trước mình sốt lên 39 độ, cả người yếu ớt lờ đờ suốt, hết một tuần bệnh mới khỏi, cũng không biết Lục Trung Quân cấu tạo kiểu gì mà cứ để ồm hai ngày liền như thế, hôm nay còn để bụng rỗng ra ngoài cả một đêm lạnh nữa chứ.

....

Khu ký túc xá gần căn tin Cục Lâm vụ gồm 5 tầng, mỗi tầng mười mấy phòng. Lần trước lúc An Na tới, từ xa đã thấy chắn và quần áo phơi lộn xộn đầy khắp ở hành lang, người người ra vào. Hiện tại thì chỉ có lẽ tề mấy cửa sổ có ánh đèn phát ra, còn lại thì tối om, cả dãy tòa nhà vô cùng vắng vẻ yên tĩnh.

Lục Trung Quân sống ở tầng hai, toàn bộ tầng hai tối om, ngay cả đèn cầu thang cũng không sáng. Lục Trung Quân nói mấy hôm trước bị nổ bóng, chưa kịp thay.

An Na đi theo anh lên tầng hai, tới cửa phòng của anh.

Cửa phòng của anh cũng không khóa, giật cái là cửa mở.

Thật ra lúc bắt đầu lên tầng 2, An Na đã hơi hối hận rồi, cô không biết tại sao đầu óc mình kiểu gì mà lại đồng ý theo Lục Trung Quân đến ký túc xá của anh nữa.

Tia Chóp đứng ngay sau cánh cửa, mắt tròn xoe nhìn An Na và Lục Trung Quân.

An Na đứng ở cửa nhìn vào trong phòng.

Căn phòng khá nhỏ, một cái giường sắt đặt ở trong góc, bên cạnh là một cái tủ quần áo đơn, một cái lò, thêm một bộ đồ dùng rửa mặt, đó là toàn bộ rồi.

Đúng rồi, còn không có rèm cửa sổ, cửa sổ trống hoác mở ra, nhưng trong phòng lại hết sức sạch sẽ, chăn màn được gấp gọn gàng trên giường, rất vuông vắn, An Na suýt nữa thì tưởng mình vào nhầm phòng quân đội.

Ban nãy cô đã chuẩn bị bước vào một căn phòng ổ chó độc thân, không ngờ bên trong lại sạch sẽ gọn gàng như thế, ngay dao cạo râu, xà phòng thơm, cốc và bàn chải đánh răng đặt cửa kệ rửa mặt cũng rất gọn gàng. So sánh ra, phòng ngủ của mình còn luộm thuộm hơn nhiều. Cô nhìn Lục Trung Quân, đột nhiên nghĩ hình như bố mình cũng có yêu cầu cao với bản thân như thế, khả năng là từ thói quen nghề nghiệp rồi.

– Cứ ngồi đi.

Lục Trung Quân bảo một cậu, dịch chiếc lò dầu từ ngoài hành lang vào, đốt lên.

Lúc đốt lò lên, An Na tiện tay mở nắp nồi lên, thấy bên trong có hơn hai mươi cái bánh bao, đoán là anh đã mua trước khi căn tin đóng cửa. Cô sờ vào, nó cứng như đá. Còn có cả mỳ gói để bên cạnh. Đó là toàn bộ rồi, không có dầu muối. Số mỳ này, Lục Trung Quân nói đó là của bạn phòng bên hôm qua đi, sợ để trong phòng bị chuột ăn, nên để lại hết cho anh, vừa hay có thể nấu mỳ ăn.

– Vậy nấu như nào?

– Đun nước lên. – Lục Trung Quân cười, – Em muốn ăn bao nhiêu thì tôi nấu, không để lãng phí đâu.

An Na liếc nhìn Lục Trung Quân.

Không may là mỳ ăn liền này không có túi gia vị, đành phải chấp nhận thôi, chờ nước sôi thì bỏ mỳ vào.

An Na hưởng được vẻ đẹp của mẹ, cũng thừa hưởng được tài nấu ăn của mẹ, cái khác không nói, nhưng nấu mỳ thì rất có lòng tin. Không ngờ mỳ kiểu này lại như đối nghịch với cô, đầu tiên cô thấy có vẻ ít nước, bèn đổ thêm nước vào, chờ khi nước sôi lên, bẻ nôi đặt lên bàn, mở vung rồi ra, mỳ đã trắng ớn nở tung rồi, lấy đũa gấp một cái là đứt.

Lục Trung Quân vẫn xem cô nấu mỳ, chẳng nói gì, lúc vung nôi được mở ra thì bà vai rung lên, cười thành tiếng.

– Anh cười gì?

An Na vốn muốn thể hiện tài nấu nướng của mình, dù không có gia vị thì vẫn nấu được một nôi mỳ bình thường, không ngờ nó lại tệ đến thế, vượt cả tính toán của mình. Cô đang rầu rĩ, thấy Lục Trung Quân lại còn cười thì thẹn quá hóa giận.

– Chê chứ gì, thế thì tôi mang đi đồ.

– Đừng đừng. – Lục Trung Quân vội mặt mày nghiêm nghị ngăn lại, – Tôi thích ăn mỳ nở. – Nói xong cầm bát con tới.

– Em đói không, tôi múc cho em.

– Không, tôi không đói.

Tối nay An Na cũng chưa ăn gì, lúc ở trên xe có ăn chút bánh quy mang theo, giờ cũng hơi đói, nhưng khi nhìn thấy nôi mỳ mình nấu thì không còn khẩu vị nữa.

– Vậy tôi không khách sáo nhé.

Lục Trung Quân múc một ít cho vào bát đưa cho Tia Chóp đang ngồi cạnh:

– Nêm thử đi, ngon lắm.

Tia Chóp ngửi một cái, rồi lạnh lùng nằm xuống.

– Thức ăn đến miệng còn chê à? – Lục Trung Quân gõ đầu nó, tự lấy mỳ cho mình, cầm cúi ăn.

An Na nhìn nhìn, thấy anh ăn rất ngon lành thì không kìm nổi nuốt nước miếng.

– Ngon lắm à? – Cô hỏi.

– Ngon lắm. – Lục Trung Quân nghiêm trang, – Em cũng ăn đi, rất ngon, không ăn thì phí lắm.

An Na cuối cùng cầm đũa lên, gấp một đũa ăn.

Đàn ông quả nhiên là chuyên lừa gạt.

Cô đặt đũa xuống.

– Sao không ăn? – Lục Trung Quân dừng lại, ngẩng lên nhìn An Na.

– Khó ăn lắm. – An Na nói.

– Vậy thì ăn một miếng thì nhìn tôi một cái là được. Có câu, “tú sắc khả xan” mà.

Lúc anh nói, mặt mày như không, nói xong còn bật cười, lộ ra hàm răng chính tề trắng trẻo.

An Na mắt tròn tròn. Đẹp trai quá, nhưng quá tự sướng đi.

– Anh đúng là không biết xấu hổ.

– Sai rồi, tôi sửa lại, là tôi ăn một miếng nhìn em một cái mới đúng.

An Na từ nhỏ đến lớn nghe rất nhiều lời khen với mình, bao gồm cả những người theo đuổi mình, nên từ lâu đã miễn nhiễm với các loại lời khen rồi,

nhưng không biết tại sao, lúc này nghe anh khen mình đẹp, trong lòng lại vô cùng hưởng thụ.

— Lưu manh. — Cô ôm mặt, bắt giắc buông ra câu này vào lúc này, — Sở trường của các anh là hàng tháng đi chần chỉnh bắt giữ đám lưu manh, sao lại không bắt anh nhì. Tôi thấy anh đúng là một tai họa đấy, nhưng bình thường toàn giả làm người tốt.

Lục Trung Quân bật cười to, Tia Chóp đang ngủ gà gật nghe tiếng cười thì bật dậy, ngẩng lên nhìn, tai dựng lên.

An Na không để ý tới anh, đến bên mép giường ngồi xuống, tầm mắt rơi vào bức ảnh đặt trên tủ đầu giường, nhìn một lúc lâu.

Lục Trung Quân đã ăn xong, đang thu dọn, nói:

— No rồi.

An Na bừng tỉnh, ồ một tiếng, đứng lên, chỉ tấm ảnh hỏi:

— Lục Trung Quân, toàn bộ đều là bạn học của anh à?

Lục Trung Quân ừ một tiếng.

— Đều là cộng sự của nhau. Người bên trái là đội phó của tôi, họ Ngụy, đã hy sinh rồi.

An Na nhìn nhìn.

Trong hình người phi công đứng bên trái Lục Trung Quân tay chống nạnh, tay khác khoác lên vai anh, nhìn có vẻ rất thân thiết.

An Na chợt nhớ đêm ở trạm thông tin anh từng nhắc đến “sai lầm” với chú Đình, trong lòng khẽ dao động.

— ...Hôm đó anh và chú Đình nói tới anh bắn chết người tù binh, lúc ấy là anh ấy hy sinh ạ.

— Ừ.

Lục Trung Quân tựa như không muốn nhắc đến chuyện này nữa.

— Muốn rồi, tôi đưa em về.

Nói xong cầm mũ bông đội lên đầu cô, chờ cô mặc áo khoác xong thì cầm đồ dẫn cô ra ngoài. Tia Chóp cũng đi theo.

Đột nhiên từ chỗ có ánh sáng đi ra chỗ tối om, ánh mắt không quen, đi tới cầu thang tối thui, An Na lần mò đi xuống, chân vấp phải Tia Chóp đang lẩn cấn bên cạnh, người lao đảo, may được Lục Trung Quân đỡ, cầm lấy tay.

— Tôi đỡ em.

An Na nghe giọng của anh ở ngay bên tai mình, để mặc anh dẫn mình đi xuống.

Lòng bàn tay của anh vô cùng nóng do nhiệt độ cơ thể chưa giảm, nhưng ở trong đêm đông gió rét, lúc bao lấy tay cô, lại để cho cô bất ngờ sinh ra cảm giác vô cùng dễ chịu. Đi xuống hết bậc thang, anh liền buông tay cô ra, đưa cho cô găng tay của mình, đeo vào.

An Na lặng lẽ đi găng tay.

Găng tay của anh rất to, tay cô như bơi trong đó, nhưng rất ấm áp, hoàn toàn không cảm giác được không khí lạnh lẽo bên ngoài nữa.

Đã gần mười một giờ, tuyết đã ngừng tự lúc nào rồi, toàn bộ Hồng Thạch Tinh tối như mực, chỉ còn lại mấy ngọn đèn đường sáng lờ mờ.

Bước trên con đường tuyết đọng dày, Lục Trung Quân đưa An Na đến tận cổng nhà của cô Lý Hồng.

— Vào đi. — Lục Trung Quân nói nhỏ, — Tôi nay cảm ơn em.

An Na dừng bước, quay đầu lại.

— Anh về nhớ ngủ sớm, nhớ uống nhiều nước, nhớ uống thuốc đúng giờ, không được hút thuốc lá nữa. Nếu mai mà chưa giảm sốt thì phải đi khám đấy. Nhớ chưa.

— Ừ, tôi nghe theo em. — Anh nói.

Trong bóng đêm không thấy được gương mặt anh, nhưng giọng nói của anh vô cùng dịu dàng.

An Na đột nhiên như bắt được ý mờ ám trong đó thì hơi ngượng ngùng, không nói gì nữa, cầm túi trong tay anh, gạt đầu một cái rồi gõ cửa gọi cô Lý Hồng.

Trần Xuân Lôi được nghỉ đông nên về nhà, giờ này vẫn đang học, nghe có người gõ cửa, nhận ra giọng An Na thì vội ra mở cửa. Cô Lý Hồng cũng vừa mới đi ngủ, nghe tiếng động thì khoác áo đi ra ngoài, thấy An Na quay về thì hết sức vui mừng, vội gọi cô đi vào, hỏi tình hình chuyến đi.

– Sao về muộn thế cháu. Tối nay sao không ở lại nhà chị cháu đi, mai về cũng được mà. Tuyết rơi lớn như thế, lại muộn nữa, cháu đúng là, gan lớn quá đấy.

Bà vừa cầm túi đồ hộ An Na vừa trách móc.

– Không sao đâu cô ạ, trên xe có người đi cùng nữa...

An Na đáp qua loa, đầu ngoái lại, sau lưng đã không có ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Lần quay về này, An Na chỉ mong có cơ hội nói rõ toàn bộ sự thật cho cô Lý Hồng biết. Cô biết mình chỉ có thể ở lại nơi này nhiều nhất là nửa năm thôi, đến lúc nghỉ hè cô nhất định sẽ phải rời khỏi đây, hơn nữa, sau này bất kể thế nào cũng sẽ không quay lại đây nữa.

Cô Lý Hồng đối xử với cô rất tốt. Bà càng đối xử tốt với cô, cô càng cảm thấy có lỗi với bà, giống như đang lừa dối tình cảm của bà. Dù cô cũng vì bất đắc dĩ mà thôi. Nhưng chuyện cô giấu diếm sự thật giả mạo thân phận người chết để sống ở đây cũng là một sự bất kính đối với người chết.

An Na không hề lo lắng cô Lý Hồng sẽ đuổi mình đi sau khi biết sự thật. Trục giác cho biết, cô Lý Hồng dù biết cô không phải là cháu gái ruột của mình thì sẽ vẫn chấp nhận cô. Có điều An Na vẫn không tìm được cơ hội thích hợp để nói.

Năm mới tới rất nhanh, cô Lý Hồng đang quét dọn ở bên ngoài nhà, xuân đang tới, trên cửa còn đang treo hai đèn lồng đỏ, nếu nói chuyện này ra thì có vẻ như không thích hợp.

An Na quyết định che giấu thêm một thời gian nữa.

Rất nhanh đã tới ngày hai mươi tám âm lịch, qua hai ngày nữa là hết năm, cô Lý Hồng luôn gặp phải chuyện xui xẻo. Tối qua không biết từ lúc nào, sập hàng của cô bị trộm mất mấy thứ.

Thứ đáng tiền nhất là rượu và thuốc lá, tối nào cô Lý Hồng đóng cửa thì sẽ dọn vào nhà, cho nên tổn thất cũng không nhiều, chỉ bị trộm mấy bao thuốc rê tiền và một số đồ lặt vặt khác, cộng thêm một ít tiền lẻ ở trong ngăn kéo, tổng cộng tổn thất chừng một trăm tệ.

Sáng sớm hôm sau, cô Lý Hồng phát hiện quầy bán đồ vật bị mất trộm thì tức giận, lập tức đi đồn công an báo án. An Na thấy cô Lý Hồng tức giận ùng ùng vừa đi vừa gằn giọng mắng tên trộm vô danh nào đó thì vội báo Trần Xuân Lôi ở nhà, mình thì đuổi theo, cùng bà đến đồn công an.

Sắp đến cuối năm, đồn công an vắng hơn bình thường, chỉ có mấy người trực ở đó. Anh công an La Thành mặt vuông nhỏ lần trước tiếp hai cô cháu. Ghi chép tình hình xong, nói:

– Hai cô cháu về đi ạ, tôi đã ghi chép xong rồi, có tin tức sẽ thông báo ngay.

An Na cảm ơn anh ta, cô Lý Hồng thì chưa muốn đi, nhìn trái nhìn phải:

– Đội trưởng Lục của các cậu đâu? Chuyện như thế mà anh ta không chủ trì à?

– Đội trưởng Lục đi huyện họp rồi ạ. – La Thành giải thích.

– Chẳng phải là mấy bao thuốc thôi à, việc đó cần gì phải đích thân đội trưởng Lục chúng tôi làm việc chứ. Anh ấy hai tay hai chân, làm sao mà để ý nhiều được.

Đang sau có một giọng nữ vang lên. An Na quay lại, là nữ cảnh sát hộ tịch lần trước, hình như tên là Lưu Hồng Mai gì đó.

Cô Lý Hồng biết đây là con gái của sở trưởng đồn công an, thấy cô ta lên tiếng như thế thì cũng không dám nói gì nữa mà đi ra ngoài, ra khỏi một cái là nổi cáu lên:

– Bà nó chứ, một đám chẳng ra gì.

An Na chỉ biết cười gượng.

Cô Lý Hồng về nhà gọi thợ tới sửa cửa sổ, bận rộn đến sẩm tối mới làm xong. Trả tiền công cho thợ xong, bà bắt đầu buồn chuyện kể lể với hàng xóm, trách móc công an làm việc chẳng đâu vào đâu, chợt thấy một chiếc xe jeep đỗ ngay sạp hàng của mình, trên xe có hai người, một người là La Thành buổi sáng đã tiếp mình, người kia là Lục Trung Quân.

– Ôi Đội trưởng Lục, anh tới à?

Cô Lý Hồng kinh ngạc, vội ra đón.

Lục Trung Quân liếc An Na từ trong nhà đi ra, thần sắc nghiêm trang, hỏi cô Lý Hồng mấy câu, sau đó nói:

– Là chúng tôi làm chưa hết trách nhiệm, để nhà cô xảy ra chuyện. Tôi đến để tiếp nhận sự phê bình của quần chúng.

Cô Lý Hồng vội là giả:

– Nào dám nào dám. Các đồng chí cuối năm bận rộn, nhà chúng tôi xảy ra chút chuyện mà cũng phiền các đồng chí đến tận nhà. . .

Lục Trung Quân đi ra sau mở cửa xe, Tia Chóp từ trên xe nhảy xuống, Lục Trung Quân dắt nó tới, nói:

– Cô Lý, cháu biết nhà cô có hai phụ nữ, một trẻ nhỏ, cuối năm trị an kém, đây là chó nghiệp vụ, rất thông minh tên là Tia Chóp. Cháu để ở nhà cô để trông nhà, buổi tối sẽ an toàn hơn.

Nói xong cũng chẳng chờ bà đồng ý hay không đã bảo La Thành dắt vào trong sân. Tia Chóp thấy An Na thì sủa lên, mừng rồi rít.

Cô Lý Hồng ngẩn người, không hiểu gì cả.

– Cô Lý, cháu đi điều tra đây, có tin tức sẽ báo với cô.

Nói xong thì định đi luôn.

– Ấy đội trưởng Lục, thời tiết lạnh, vào nhà uống chén trà nóng đã.

Cô Lý Hồng khách sáo mời một câu, rồi gọi An Na đang đứng ở cửa:

– Mai Mai, mau cảm ơn Đội trưởng Lục và anh La đi cháu.

Lục Trung Quân vừa xuất hiện, từ đầu đến cuối đều mặt mày nghiêm trang, tỏ vẻ như không quen biết An Na. An Na nén cảm giác buồn cười lại, đi tới nói:

– Cảm ơn Đội trưởng Lục và đồng chí La.

– Không có gì. – La Thành nói.

Lục Trung Quân dừng mắt ở đôi môi cong cong của An Na mấy giây, khẽ gật đầu với cô rồi lên xe.

Anh dáng vẻ nghiêm túc, nếu không phải đôi găng tay của anh vẫn còn ở chỗ cô, An Na thật sự nghi ngờ đêm hôm đó mình có phải gặp ma rồi không.

Lục Trung Quân và La Thành đi rồi, cô Lý Hồng mới tan con giận của cả ngày, đi lấy com canh cho Tia Chóp.

– Mai Mai, Đội trưởng Lục chu đáo nhỉ. Cậu ta như thế, dù không bắt được tên trộm thì cô cũng trách.

....

Ngày hôm sau, đồn công an đã có tin tức, muốn cô Lý Hồng đến nhận tang vật. Nói là đã bắt được tên trộm rồi, chính là một tên lưu manh gần khu vực đó, cuối năm không có tiền muốn trộm vài thứ đồ lặt vặt để bán lấy tiền ăn tết. Đêm đó ngoại trừ sạp hàng của nhà cô Lý Hồng, còn trộm ở mấy nơi khác nữa. Quần hàng của Lý Hồng chỉ có vài thứ lặt vặt, ngoài một ít thức ăn ra, những tang vật còn lại chưa kịp thủ tiêu đều vẫn còn.

An Na không đi cùng cô Lý Hồng đến đồn công an, mà là cô Lý Hồng tự đi. Lúc trở về hết sức phấn khởi, khen Lục Trung Quân không dứt. Qua một đêm nữa thôi là ba mươi tết rồi.

Năm nay Trần Lệ đến nhà mẹ ăn tết. Buổi trưa, hai vợ chồng mang chút đồ ăn và dẫn cả Tiểu Ny đến. Buổi chiều, Đại Tổng đi Xuyên Môn, An Na cùng mẹ con cô Lý Hồng ở trong bếp bận bịu làm sủi cảo chuẩn bị cho tối giao thừa.

Trần Xuân Lôi và Tiểu Ny chơi với Tia Chóp ở trong sân, trong bếp, cô Lý Hồng kể lại cho Trần Lệ nghe chuyện quầy hàng bị mất trộm vài thứ.

– Lúc trước người ta nói Đội trưởng Lục chẳng ra gì, toàn là nói điêu cả. Người ta là người tốt đó.

An Na nhớ tới mười mấy cái bánh bao tích trữ trong phòng của Lục Trung Quân, liền giả bộ chen vào một câu:

– Anh ấy ăn tết một mình thì phải, nghe nói mua sẵn mười mấy cái bánh bao đó ạ.

Cô Lý Hồng nói:

– Sao cậu ta không về nhà mà ở lại ăn tết nhỉ. Thôi mình làm nhiều thêm chút, hấp chín xong thì mang cho cậu ta một ít. Dù sao cậu ta cũng giúp chúng ta, tặng chút đồ ăn, người ta sẽ không nói gì đâu.

Điều An Na muốn chính là như thế, bèn gặt đầu. Chờ sủi cáo hấp chín, gói khoảng bốn năm cái rồi, đoán anh đã về phòng, cô dùng vải bông quấn chặt đồ ăn ủ cho nóng, kéo Tiểu Ny đi cùng. Hai người tới ký túc xá công an, An Na không đi lên đó mà nói vị trí cho Tiểu Ny biết, bảo Tiểu Ny đưa lên đó, còn dặn cô bé nói là bà ngoại bảo mang đến.

Một lát sau, Tiểu Ny cầm sủi cáo đi xuống, nói cửa phòng trong ký túc xá đã đóng, gõ cửa không có ai trả lời.

An Na nhìn vào cánh cổng của tầng dưới, vừa lúc có người đi ra liền hỏi, đối phương nói:

– Đội trưởng Lục à, vừa nãy con gái của Sở trưởng Lư đến, mời anh ấy đến nhà ăn tất niên rồi.

An Na ngây ra, trong đầu hiện lên hình ảnh của Lư Hồng Mai.

– Cô ơi, giờ phải làm sao? Hay là chúng ta treo sủi cáo ở cửa ạ?

Tiểu Ny ngược lên hỏi.

– Ngốc ạ, mang về nhà để ăn thôi.

An Na cầm túi sủi cáo, dẫn Tiểu Ny đi về.

....

Qua năm mới, vợ chồng Trần Lệ về huyện, Tiểu Ny ở lại.

Hồng Thạch Tinh là một địa phương nhỏ, trước nguyên tiêu tháng giêng vẫn nghỉ, thời tiết cũng không tốt, tuyết rơi nhiều, hàng xóm thường cùng chơi bài sò cốt giết thời gian. Thời gian này An Na cũng không đi đâu cả, ngoài dạy kèm Trần Xuân Lôi tiếng anh thì giúp cô Lý Hồng trông quầy hàng, để cho bà có thời gian đánh bài.

Trưa hôm nay, cô Lý Hồng com nước xong thì có người gọi đi đánh bài, An Na ngồi trong quầy hàng vừa trông hàng vừa đọc sách mà năm ngoái mua vẫn chưa đọc xong. Quách Vân tới chơi, cùng Tiểu Ny đào hoa dây, Tia Chóp thì nằm sưởi ấm bên lò sưởi.

– Cho mua gói thuốc lá.

Bên cửa sổ quầy hàng xuất hiện bóng người, chấn tuyết rơi vào, chân đậm đậm rũ tuyết.

Quách Vân ngẩng lên, nhận ra là Lục Trung Quân.

Từ chuyện lần trước, Quách Vân đã rất biết thân biết phận ở trong nhà, gần đây mới thỉnh thoảng ra ngoài. Đột nhiên thấy Lục Trung Quân tới, trong lòng vẫn hoảng sợ, vội vã đứng lên.

– Lý Mai, tớ có việc về trước nhé. – Nói xong vội đi luôn.

Tia Chóp thấy Lục Trung Quân thì mừng rỡ nhảy lên, lắc đuôi với anh.

An Na nhướng mắt lên:

– Thuốc gì?

– Gì cũng được. – Lục Trung Quân nhìn cô, lục tiền.

– Xin lỗi, ở đây không bán gì cũng được.

Lục Trung Quân ngó ra.

– Bạch Phù Dung vậy.

– Hết rồi.

Lục Trung Quân liếc nhìn bao thuốc nổi bật nhất trong quầy.

– Vậy Đại Tiền Môn đi.

– Cũng hết.

– Nghênh Xuân.

– Cũng hết.

Lục Trung Quân nhăn chân mày lại,

– Sao thế, không bán cho tôi à?

– Nào dám, có người đặt trước hết rồi. Xin lỗi anh, anh đi mua nhà khác đi,

An Na nói xong cúi đầu tiếp tục đọc sách.

– Em sao vậy?

– Chả sao cả. Chỉ là không bán cho anh thôi.

Lục Trung Quân như bị sặc, nhìn chằm chằm vào gương mặt lạnh nhạt của An Na, đây vẻ khó tin.

Tiểu Ny không rõ chuyện gì, ngơ ngác nhìn Lục Trung Quân và An Na đối mặt cách một cửa sổ, bỗng mắt sáng lên, chỉ ra bên ngoài nói:

– Cô ơi, mẹ cháu về rồi.

An Na ngẩng lên, thấy Trần Lệ đi tới, đi theo còn có một người đàn ông, tay xách nách mang. Chờ hai người đến gần, nhìn kỹ, đó chính là người tên là Cao Vi mà cô gặp một lần dưới lầu nhà chị Trần Lệ ở huyện thành mấy ngày trước.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Cao Vi hình như có quen biết Lục Trung Quân, đi tới gần, phát hiện Lục Trung Quân đứng dưới quầy hàng thì hơi ngần ra, ngay sau đó thì mỉm cười, vội vàng thả đồ trong tay xuống chân bước nhanh hơn, đến gần thì nhiệt tình chìa tay ra:

– Đội trưởng Lục, tôi đang định đến sở các anh, không ngờ lại gặp anh ở đây. Trùng hợp quá.

Biểu cảm nhìn chằm chằm An Na vừa nãy của Lục Trung Quân đã biến mất, lộ ra nụ cười khách sáo, bắt tay anh ta:

– Đồng chí Cao, có chuyện à?

– Ở Bộ bảo tôi đến chỗ các anh để tìm hiểu công tác nhập ngũ năm nay. Có lẽ tôi phải ở lại sở làm việc hai ngày đấy, đang định tìm các anh.

Cao Vi làm việc tại Bộ ở huyện, cấp bậc cao hơn Lục Trung Quân, nhưng có vẻ như lại rất nịnh bợ Lục Trung Quân, nụ cười trên mặt luôn thường trực.

Lục Trung Quân cười thành tiếng:

– Trong sở có người mà, anh cứ qua đó thôi. Cần gì phối hợp thì nói với họ là được.

– Có câu nói của anh là tôi yên tâm rồi. Có Đội trưởng Lục ủng hộ, công việc ở cơ sở của tôi chắc chắn thông thuận rồi.

Bên này hai người đàn ông hàn huyên, bên kia Trần Lệ nói chuyện với An Na ra đón mình:

– Mai Mai à, em xem có đúng lúc không, chị đang định đi tìm mẹ thì lại gặp đồng chí Cao cũng xuống cơ sở, thế là thuận đường đi cùng nhau luôn. Đồng chí Cao đi đường vất vả, chị liền mời cậu ta đến nhà trước.

Nói xong nhìn sang Cao Vi, nhiệt tình mời anh ta vào nhà, rồi lại nhìn Lục Trung Quân:

– Đội trưởng Lục, anh cũng vào nhà đi ạ, hút thuốc xong đã rồi hãy đi.

Cao Vi móc trong túi áo mình một gói thuốc lá, đưa mời Lục Trung Quân:

– Đội trưởng Lục làm điều đi.

Lục Trung Quân khoát tay, liếc nhìn An Na phía sau.

– Mọi người cứ trò chuyện đi, tôi có việc xin đi trước. – Nói xong thì quay người đi luôn.

Cao Vĩ nhìn theo bóng lưng Lục Trung Quân biến mất rồi mới quay lại nhìn An Na, cười nói:

– Đồng chí Lý Mai, hôm nay vừa hay xuống cơ sở, chị của em mời anh đến nhà, anh sẽ không khách sáo đâu. Không làm phiền gì em chứ?

– Không phiền ạ, anh là khách quý nữa.

Trần Lệ giành trả lời, bảo Tiểu Ny đi gọi mẹ mình về, sau đó nhiệt tình mời Cao Vĩ vào nhà.

Cô Lý Hồng mau chóng trở về, nghe Trần Lệ giới thiệu khách là con trai nhà họ Cao, lại nom tướng mạo anh ta dễ nhìn nói năng lịch sự nhã nhặn thì hết sức hài lòng, ép gọi An Na vào nhà ngồi chung cho được, một lát sau thì lấy lý do có việc đi ra ngoài, để lại hai người trò chuyện ở trong nhà.

.....

Cao Vĩ năm nay hai mươi tám tuổi, tốt nghiệp đại học chính quy, gia đình cán bộ tri thức, văn hay viết báo cáo tốt được lãnh đạo rất yêu quý, đi làm được mấy năm thì nhanh chóng được cất nhắc lên vị trí Phó chỉ đạo viên, cho nên luôn cao ngạo. Anh ta dù làm công việc hành chính, nhưng trong nội tâm vẫn ôm ấp những cảm xúc của văn nhân cổ đại, mong mỏi tìm được đối tượng liên quan tới “Lục tấn thị thảo, hồng tự thiêm hương”, những cô gái bình thường căn bản không lọt vào mắt anh ta. Mấy năm qua anh ta đi xem mắt cũng khá nhiều, nhưng đều không được như ý, tuổi tác cũng dần dần tăng lên.

Năm ngoái Trần Lệ đến tìm mẹ anh ta, nói sẽ giới thiệu cho anh ta em họ mình từ Thượng Hải tới tên là Lý Mai. Cao Vĩ cũng biết tình huống nhà Trần Lệ, trong đầu nghĩ với xuất thân của cái nhà này thì có đối tượng nào mà hợp với mình, nên vốn chẳng có chút hứng thú tìm hiểu nào. Nhưng nghe Trần Lệ khen Lý Mai hết mình thì bắt đầu ôm tâm tính gặp mặt một lần chắc cũng chẳng sao. Nhưng ban đầu hẹn gặp không thành, sau đó thì gần đến cuối năm, ngày đó vô tình gặp Trần Lệ ở trên đường, bị chị ta kéo đi gặp em họ, vừa gặp một cái cả người anh ta như bị định thân, rất có cảm giác như “tìm người giữa trăm vạn người. Bỗng quay đầu lại, Người ngay trước mắt, dưới lửa tàn đứng đó”, trái tim dao động ngay lập tức. Đáng tiếc đối phương dường như chẳng có chút hứng thú với anh ta.

Cao Vĩ vẫn luôn rất tự tin với điều kiện của mình, bao nhiêu năm qua hiếm khi gặp được một người vừa mắt mình, dĩ nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ. Hôm nay xuống cơ sở, vừa hay lại gặp Trần Lệ, một người có lòng kết hợp, một người biết thời biết thế, vì vậy mà cùng nhau tới.

....

Trong nhà chỉ còn lại An Na và Cao Vĩ. Cao Vĩ bắt đầu bắt chuyện, đầu tiên hỏi An Na về những sở thích những hứng thú sau giờ làm việc, rồi tự giới thiệu về mình, bất kể vô tình hay cố ý đều nhấn mạnh khả năng tìm việc và lập hộ khẩu của nhà mình.

An Na biết cô Lý Hồng và chị Trần Lệ muốn kết đôi mình với Cao Vĩ, theo phép lịch sự trả lời có lẽ mấy câu rồi tìm lý do đi ra ngoài. Cao Vĩ không những không mất hứng, mà ngược lại cảm thấy phải nữ nên dè dặt thận trọng như thế. Tuy chỉ trò chuyện được vài câu ngắn ngủi, nhưng anh ta thấy cô nói năng tự nhiên cử chỉ lịch sự, khiến người ta hết sức yêu thích, tức thì quyết định nhất định phải theo đuổi được người ta. Cô Lý Hồng mời anh ta ở lại ăn điểm tâm, anh ta cũng không khách sáo, ăn xong để lại quà gặp mặt mà trên đường đã mua, sau đó mới xin phép đi.

– Mai Mai, cháu tiền Tiểu Cao nhé.

Cô Lý Hồng bảo An Na.

An Na thấy Cao Vĩ đứng ở cửa nhìn mình, cũng không tiện không nghe theo, nghĩ nghĩ một chút, cô đi ra ngoài, tiền anh ta ra đường rồi mới quay vào nhà.

– Chờ chút. – Cao Vĩ gọi.

An Na dừng bước.

– Sau này em gọi anh là Cao Vĩ đi. – Cao Vĩ nói, – Gọi đồng chí khách sáo quá. Sau này anh cũng gọi em là Lý Mai nhé?

– Vâng. – An Na trả lời.

– Tối mai em rảnh không, anh muốn mời em đi xem phim.

– Xin lỗi anh, tối mai em phải dạy kèm học sinh, không đi được ạ.

– Vậy buổi tối cuối tuần được không? Cung văn hóa có dạ vũ đấy. Em đừng hiểu lầm, là dạ vũ khiêu vũ xã giao ấy, rất hay. Em đi không?

– Chắc em không đi được đâu ạ.

Cao Vĩ không giấu được sự thất vọng.

An Na gật đầu với anh ta, quay người chuẩn bị đi vào.

– Lý Mai, em thấy anh là người như nào?

Cao Vĩ đột nhiên hỏi. Thấy An Na nhìn mình thì xoa xoa tay, giải thích:

– Anh xin phép được nói thẳng. Là như này, anh tuổi tác cũng đã lớn chút, các cụ trong nhà cũng đã giục suốt. Hẳn em cũng biết, cô em và chị họ em muốn làm mối em cho anh. Anh cũng không giấu, anh rất thích em. Em thấy anh là người như nào? – Dừng một chút rồi bổ sung, – Lý Mai, em đừng hiểu lầm, anh không phải là loại người tùy tiện nói năng với phụ nữ đâu. Mấy năm qua, chỉ có em là người đầu tiên thôi. Anh thì tuổi lớn hơn em một chút, kinh nghiệm cuộc sống nhiều hơn em. Anh nói thật với em, em điều kiện gì cũng tốt, nhưng cha mẹ đã qua đời, bản thân chưa có công việc chính thức, đây là điểm yếu của em, sau này có đối tượng, khó đảm bảo người ta sẽ chấp nhận em. Nhưng, chỉ cần chúng ta đồng ý đến với nhau, những thứ này hoàn toàn không là vấn đề. Anh không quan tâm gì cả, anh cũng có năng lực giúp em giải quyết công việc....

Cao Vĩ này miễn cưỡng cũng coi như hai lần gặp cô mà lại nói thẳng như thế, thật đúng là quá bất ngờ, nhưng cũng khiến cô thấy nhẹ nhõm. Cô nói:

– Anh Cao Vĩ, xin lỗi anh, cô em và chị họ em đã nói quá lên về em với anh rồi. Điều kiện của anh thật sự rất tốt, nhưng bản thân em cũng chưa có ý tìm đối tượng đâu ạ. Cảm ơn ý tốt của anh, hy vọng anh sẽ sớm tìm được người thích hợp. Em tiễn anh đến đây thôi, chào anh ạ.

Nói xong gật đầu chào anh ta rồi đi vào trong nhà.

Cao Vĩ nhìn cô biến mất sau cánh cửa, nói không thất vọng dĩ nhiên là giả rồi. Ngẩng lên thấy cách đó không xa có người nhìn mình tò mò thì tay cầm cặp táp, xoay người đi về hướng đồn công an. Đến đồn công an, tìm Lục Trung Quân, nói chuyện xong, thấy không có ai, muốn tiếp cận, liền cười nói:

– Đội trưởng Lục, nghe Sở trưởng Lưu nói, bổ anh... .

– Dừng lại. – Lục Trung Quân đứng lên, – Đồng chí Cao, việc của anh xong rồi, tôi đi đây.

– Ấy, ngồi xuống đi đã. – Cao Vĩ vội lấy thuốc lá ra mời, – Nể mặt tôi hút một điếu đi. Là thuốc lá Phượng Hoàng Thượng Hải đấy, loại đặc biệt, rất khó mua.

Lục Trung Quân nhìn anh ta, rút một điếu. Cao Vĩ châm lửa cho anh, hỏi:

– Đội trưởng Lục, anh vẫn ở cơ sở, tình hình rõ hơn tôi. Tôi muốn nhờ anh hỏi thăm một chuyện.

– Chuyện gì? – Lục Trung Quân dựa vào ghế rít một hơi, hỏi.

– Là gia đình mà lúc chiều tôi đến anh cũng ở đó đó. Ngoài quả phụ kia ra thì gia phong như nào? Thành viên trong gia đình có tai tiếng gì không?

– Ý anh là gì? – Lục Trung Quân liếc anh ta.

– Là như này, – Cao Vĩ đứng lên đóng cửa lại, – Con gái nhà họ muốn làm mối em họ Lý Mai đó cho tôi. Buổi chiều tôi có ngồi đó một chút, với Lý Mai đấy, thấy cô ấy cũng khá được. Tôi nghĩ, nếu nhà cô ấy và bản thân cô ấy không có tai tiếng gì, tỷ như gia phong gì gì đó thì tôi sẽ định chuyện này luôn. Bởi vì chuyện này quan trọng, nên muốn nhờ anh tìm hiểu hộ.

Lục Trung Quân nhìn anh ta, ném điếu thuốc đang hút dở xuống đất, dùng đế giày nghiền mạnh, đứng lên, đi ra ngoài.

– Ấy Đội trưởng Lục, anh đi đâu thế?

Cao Vĩ hỏi theo.

Lục Trung Quân đứng lại, hơi ngoái đầu nhìn anh ta, nửa cười nửa không:

– Tôi nói đồng chí Cao này, anh như thế là không hay đâu, vừa mới gặp mặt trò chuyện với người ta xong sau lưng đã hỏi cái này rồi. Anh đã không yên tâm thì còn nói hài lòng đối tượng làm quái gì nữa.

– Ôi Đội trưởng Lục hiểu lầm rồi, – Cao Vĩ đỏ mặt tía tai, – Tôi không nói đùa, tôi muốn chính thức xác định đấy. Liên quan đến cả đời, tôi muốn tìm hiểu cũng là điều thường tình thôi mà.

– Phải, phải rồi. Thế đồng chí Cao này, cô gái anh vừa ý ấy, cô ấy cũng đồng ý rồi à?

Lục Trung Quân nhìn anh ta, thờ ơ hỏi một câu.

– Gần gần thế...

Cao Vĩ đáp qua loa.

Ánh mắt Lục Trung Quân hơi híp lại, quay đi mở cửa đi ra ngoài, điện thoại trong phòng làm việc của sở trưởng ngay bên cạnh réo vang. Chị Vương phòng hộ tịch thấy không ai nghe thì qua đó nhắc ông nghe lên. Nhận xong thì ra ngoài gọi Lục Trung Quân đang bước đi ở hành lang:

– Đội trưởng Lục, bên khu trưởng gọi điện, nói Phó hiệu trưởng Ưông ở huyện muốn chúng ta đưa một giáo viên tiểu học tên là Lý Mai đến huyện một chuyến, có việc rất gấp.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

An Na tiễn Cao Vĩ xong lập tức đi vào trong nhà, cô Lý Hồng và Trần Lệ lập tức hỏi dồn hai người vừa rồi nói những gì. An Na không muốn để hai mẹ con ôm ấp hy vọng gì, bèn nói sự thật. Biết An Na đã từ chối Cao Vĩ, hai người vô cùng ngạc nhiên, nhất là Trần Lệ, chẳng những ngạc nhiên, còn không che giấu được thất vọng. Trần Lệ tiếp tục khuyên mấy câu, thấy thái độ An Na rất kiên quyết, biết không thể làm gì khác hơn thì đành từ bỏ, ngồi một lúc thì đứng lên.

Trần Lệ sở dĩ muốn làm mối An Na cùng với Cao Vĩ, ngoại trừ muốn giúp em họ giải quyết vấn đề hôn nhân ra, thì cũng có chút tâm tư cá nhân trong đó. Nhà máy dệt hiệu quả lợi nhuận rất kém, đội thi công của Đại Tổng thì cũng không ổn định, đồng lương ít ỏi. Chị ta nghĩ nếu chuyện này thành công, từ nay về sau nhà mình có gặp khó khăn gì, nhà họ Cao chắc chắn sẽ giúp đỡ. Theo ý nghĩ ban đầu của chị ta, chỉ lo lắng Cao Vĩ coi thường em họ mình, chứ không bao giờ nghĩ đến tình huống em họ mình sẽ từ chối người ta. Ra đến ngoài rồi, lại nhớ đến dáng vẻ vừa nãy của Cao Vĩ hình như thật sự có ý với em họ mình, trong lòng lại không cam bỏ qua cơ hội tốt ngàn năm có một đó, chỉ sợ Cao Vĩ bị từ chối từ thì chán chường từ bỏ, nghĩ nghĩ, chị ta quyết định đi vào trấn một chuyến.

Trần Lệ đi rồi, cô Lý Hồng vẫn lăm bằm:

– Mai Mai à, không phải cô nhiều chuyện, nhưng cô thấy Tiểu Cao đó rất được, cậu ta rất thích cháu đấy. Người ta điều kiện tốt như thế, sao cháu lại từ chối thế?

An Na quyết định ngay lúc này sẽ nói chuyện của mình cho cô Lý Hồng biết, dù sao thì sớm muộn cũng phải nói. Cô bảo Tiểu Ny đi ra ngoài trông quầy hàng với Trần Xuân Lôi, trong phòng chỉ còn lại hai cô cháu, An Na nói:

– Cô, cháu xin lỗi, cháu đã lừa dối cô. Thật ra cháu không phải là cháu gái Lý Mai của cô.

Cô Lý Hồng sững sờ, tròn tròn mắt nhìn An Na:

– Cháu nói gì thế? Chẳng qua cô có nói vậy thôi mà, cũng không hề ép cháu phải chấp nhận Tiểu Cao kia, sao cháu lại không nhận cô nữa rồi?

– Cháu không phải Lý Mai, cháu họ An, tên là An Na.

Cô Lý Hồng lần này hoàn toàn ngây dại, nom An Na không như nói đùa, đưa tay lên trán An Na sờ sờ:

– Cháu à, cháu không hề bị sốt, sao nói năng linh tinh thế?

– Cháu nói thật đó ạ.

An Na cầm tờ báo năm ngoái Lý Mai viết lời trần trối ở một góc để lại cho mình, đưa ra.

Cô Lý Hồng chữ không biết hết, nhưng đại khái cũng xem hiểu được, sắc mặt lập tức biến đổi.

– Là chuyện gì thế cháu? – Bà ngược lên hỏi An Na.

An Na đem tình huống lúc mình vô tình gặp Lý Mai kể lại một lần.

– Cô ơi, cháu xin lỗi cô. Ban đầu cháu không định giả mạo Lý Mai đâu, nhưng đêm đó cháu bị công an kiểm tra phòng, cháu không mang theo giấy chứng minh thư, họ lại nghi ngờ cháu có liên quan đến đám cướp bóc kia, cháu bị ép buộc đành phải giả mạo Lý Mai. Ở nhà cô cũng được nửa năm, cô là người tốt, cháu không thể lừa gạt cô mãi được, cho nên quyết định hôm nay nói hết với cô.

Cô Lý Hồng mắt dần đỏ lên, người bắt động.

An Na đỡ bà ngồi xuống giường.

– Nói như thế, cháu không phải là cháu gái Lý Mai của cô hả? Vậy Lý Mai của cô tại sao nó lại tự sát ở trạm xe lửa?

An Na chán chừ nói:

– Cháu cũng không nghĩ ra được, cho nên lần đó cháu đi, có đến chỗ làm việc của chị ấy, nghe ngóng chút tin tức...

An Na đem câu chuyện nghe được kể lại một lượt.

– Cái loại không bằng heo chó, hại chết Lý Mai của cô. – Cô Lý Hồng tức giận đâm thùm thụp xuống giường. – Năm ngoái mẹ nó lúc chưa chết có đề cập với cô một lần, nói con bé có đối tượng ở Thượng Hải, còn dự định kết hôn nữa. Sau đó thì không có tin tức nữa. Có một lần cô bảo Xuân Lôi giúp cô viết thư hỏi tình hình, bà ấy hồi âm nói chuyện đi tong rồi. Đúng rồi, chính là thằng đó. Cô còn tưởng chuyện sẽ qua, không ngờ cháu gái cô lại ngốc nghếch tự tử chứ....

An Na im lặng. Chờ cô Lý Hồng ổn định tinh thần một chút, nói tiếp:

– Sau khi Lý Mai xảy ra chuyện, lúc ấy cháu đến nhà xác, giải quyết hậu sự cho chị ấy, tro cốt cũng nhận rồi, tạm thời bảo quản ở nhà xác đó ạ, giờ vẫn ở đó. Cháu cho cô địa chỉ, lúc nào cô đi nhận về. Cháu lừa gạt cô lâu như thế, mong cô bỏ qua cho cháu.

Cô Lý Hồng ngẩng lên:

– Ôi, sao cháu lại nói thế. Cháu cũng là người tốt, lúc đó cháu đã không bỏ mặc nó, Lý Mai nhà cô mới không rơi vào cảnh không ai đến nhận...

Nói tới đây, mắt lại đỏ hoe, cầm khăn lau khôe mắt, – Cháu à, cháu vừa nói cháu tên gì?

– An Na ạ.

– An Na, nhưng cô không hiểu, sao lúc ấy cháu lại giả mạo làm Lý Mai nhà cô thế? Quê cháu ở đâu?

An Na âm thầm hít một hơi.

Đây chính là vấn đề khó khăn nhất.

– Nhắc tới, tình cảnh của cháu cũng khá giống Lý Mai. – An Na nói, – Bởi vì một nguyên nhân đặc biệt, cháu mất đi bố mẹ, hộ khẩu cũng xảy ra vấn đề, không có nơi nào để đi. Giống như Lý Mai đi ngán dặm để tìm người thân là cô nương nhờ, cháu cũng định đi nương nhờ bà con xa. Nhưng khi đến nơi, cháu không tìm được ai, người thân đã chuyển nhà đi nơi khác rồi, mất hết liên lạc. Lúc ấy cháu đã gặp Lý Mai ở trạm xe lửa. Sau khi đến chỗ cô, cô chấp nhận cháu, đối xử với cháu như cháu ruột, cháu hết sức cảm kích.

– Ôi cháu à, sao người thân của cháu lại không đáng tin thế chứ. Vậy sau này cháu phải làm sao? – Cô Lý Hồng lập tức lo lắng thay cho An Na.

An Na cười gượng:

– Cô ơi, cháu muốn nhờ cô một chuyện, cô có thể cho cháu ở nhờ một thời gian nữa được không. Nhiều nhất là nửa năm thôi, đến hè năm nay cháu sẽ đi ngay.

Cô Lý Hồng không chút nghĩ ngợi gật đầu ngay:

– Không cần cháu nói, cô sẽ không đuổi cháu đi đâu. Nói thật, cháu với cô coi như có duyên, dù không phải cháu của cô, nhưng thời gian qua, cô cảm thấy cháu rất thân thiết. Cháu chờ nghĩ nửa năm sau bắt buộc phải đi, nếu người thân của cháu không liên lạc được, cô sẽ coi cháu như cháu gái của mình, cháu cứ yên tâm ở lại đây.

– Cô ơi, vậy cháu xin nghe theo cô. Cháu sẽ ở thêm một thời gian nữa. Sau này cháu sẽ báo đáp cô.

– Nói gì thế. – Cô Lý Hồng trách, – Thời gian qua cháu giúp cô rất nhiều, Xuân Lôi nói tiếng Anh càng ngày càng tiến bộ, cô còn phải cảm ơn cháu đây.

An Na hết sức cảm động, sống mũi cay xè.

Gặp phải người tốt như cô Lý Hồng, thật sự là may mắn của cô.

– Cô ơi...

Đúng lúc này Tiểu Ny từ bên ngoài chạy vào, vén rèm cửa lên gọi to:

– Bà ngoại ơi, cô ơi, có Đội trưởng Lục ở đồn công an đến ạ. Bảo gọi cô ra ngoài có chuyện cần tìm.

Cô Lý Hồng giật mình, lao xuống giường.

– Đội trưởng Lục tới làm gì thế nhỉ? Không phải chuyện cháu giả mạo cháu gái của cô chứ?

– Chắc không ạ. – An Na nói, – Cháu ra ngoài là biết ngay.

– Ấy chờ chút. – Bà nín cô lại, nói nhỏ: – Chuyện Lý Mai, cháu chớ nhắc gì đến. Chờ mấy ngày nữa, cô sẽ âm thầm đi đón nó về. Chuyện này không thể để người khác biết tránh lời ong tiếng ve. Cháu ra ngoài cũng đừng nói gì, chúng ta vẫn như trước đây, hiểu không?

An Na gật đầu:

– Cháu biết rồi. Cháu cảm ơn cô.

– Hải, đi đi, cô đi ra cùng cháu, xem Đội trưởng Lục đó muốn gì.

Cô Lý Hồng cùng An Na ra ngoài, nhìn thấy Lục Trung Quân đánh chiếc xe kia tới, đang ngồi ở ghế lái.

– Đội trưởng Lục, tìm Lý Mai có chuyện gì thế? – Cô Lý Hồng hỏi.

Lục Trung Quân liếc nhìn An Na đi đằng sau.

– Trong huyện có việc bảo cô ấy qua đó.

Không chỉ cô Lý Hồng mà An Na cũng ngó ra, đều nhìn Lục Trung Quân.

– Đi huyện? Đi làm gì?

Cô Lý Hồng tức thì nghĩ tới chuyện mà An Na vừa nhắc tới, cả người hoảng hốt.

– Cụ thể không rõ, đi thì biết ạ. – Lục Trung Quân hát cảm, – Lên đây đi.

– Rốt cuộc là chuyện gì? – Cô Lý Hồng lo lắng.

An Na liếc Lục Trung Quân, quay sang an ủi:

– Cô đừng lo, nếu có chuyện thì đã bắt cháu rồi ạ. Cháu đi là biết ngay.

Cô Lý Hồng thấy cũng có lý, yên tâm một chút.

An Na đi vào thay quần áo, cầm túi đi ra, chào cô Lý Hồng và Tiểu Ny, lên sau xe, trong ánh nhìn tò mò của hàng xóm mà rời đi.

....

Lúc này ở trong phòng, mắt An Na đỏ hoe, khi vào nhà để thay quần áo có soi gương sửa sang lại rồi, nhưng vẫn không che giấu được hết. Lúc lên xe thì cứ cúi đầu xuống, nghĩ đến chuyện vừa rồi đã nói rõ với cô Lý Hồng, bí mật kìm nén trong lòng đã lâu rốt cuộc đã được buông bỏ, còn được sự thông cảm của cô ấy, tâm trạng lúc này của cô dễ chịu hơn rất nhiều.

Lục Trung Quân thỉnh thoảng liếc nhìn An Na bằng kính chiếu hậu, chờ ra khỏi trấn khu rồi mới hỏi:

– Sao thế, đi huyện thôi mà, cứ như là sinh ly tử biệt ấy?

An Na không lên tiếng.

– Hay là tại tôi trêu em, em thấy tôi phiền à?

An Na lặng lẽ lấy găng tay trong túi ra, thả vào ghế phụ.

– Găng tay hôm đó mượn anh, giờ trả lại. Cảm ơn anh.

Lục Trung Quân liếc găng tay:

– Ái chà, cuối cùng em đã nói chuyên rồi à, tôi còn tưởng tôi là không khí đấy.

An Na không đáp lại, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Lục Trung Quân lại lần nữa liếc nhìn cô, chân đạp phanh đột ngột.

An Na bị bắt ngờ, cả người nhào lên trước, suýt nữa thì đập vào lưng ghế lái, cô định thần, tức giận nhìn Lục Trung Quân, hét lên:

– Anh làm gì thế? Anh lái xe như thế à?

– Hôi em đấy! – Lục Trung Quân dừng dừng. – Rốt cuộc tôi đắc tội gì với đại tiểu thư em hả, sao đột nhiên lại xa cách thế?

An Na biết anh đang ám chỉ buổi chiều mua thuốc lá cô không bán cho anh. Thật ra thì cô cũng không biết mình đầu óc bị sao nữa, vừa nhìn thấy anh là cô thấy tức giận rồi. Nghĩ nghĩ, có lẽ tự cô thấy giận mình, anh vừa xuất hiện, cô không kiềm chế nổi mà giận cả chém thót lên anh. Thực ra ngày ba mươi tết đó cô vốn cũng không nên nhiều chuyện muốn đem sùi cào cho anh làm gì. Giờ nghĩ lại, căn bản mình bỏ não quá nhiều. May mà anh không biết, chứ nếu không thì cô chỉ muốn trốn đâu đó thôi, tránh bị lúng túng, bị hời hợt.

– Là buổi trưa không bán thuốc cho anh đúng không? Lúc ấy tôi không được bình thường, tôi hay bị như thế. Tôi xin lỗi.

An Na nhìn anh, bình thân đáp.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Khỏe mắt Lục Trung Quân giật giật, nhìn cô chăm chú một giây, xoay người, nhấn ga tiếp tục đi.

– Tôi thấy em hời hợt rồi, đồng chí Cao Vĩ kia sao lại rất bình thường nhỉ? Hai người rất hợp.

Một lát sau, anh lại như không để tâm nói tiếp.

– Hình như việc này chẳng liên quan gì đến đồn công an các anh nhỉ?

An Na mí mắt cũng không nhúc nhích buông một câu.

Lục Trung Quân mắt tối sầm, nhấn ga, xe gầm lên như mũi tên lao về phía trước. Hai người cả chặng đường không nói năng gì, chưa tới một giờ thì đã tới thị trấn. Lục Trung Quân đưa An Na đến trung tâm huyện, dẫn cô đến phòng làm việc của Phó huyện trưởng Uông vừa lên chức năm ngoái, gõ cửa, phó huyện trưởng Uông ở bên trong ngẩng lên thấy là Lục Trung Quân thì có vẻ như khá bất ngờ.

– Tiểu Quân, là cháu à.

Ông hơn bốn mươi tuổi, râu cạo nhẵn, trên người tỏa ra khí chất quân nhân đặc biệt, hình như rất thân quen với Lục Trung Quân.

– Chú Uông, cháu đưa người ta tới rồi ạ.

Lục Trung Quân hất đầu về phía An Na đang đứng sau mình.

Phó huyện trưởng Uông nhìn theo.

– Cháu chào Phó huyện trưởng Uông. Cháu là Lý Mai ở trường tiểu học Công Trình ạ.

An Na bước ra, mỉm cười chào ông ta.

– Cháu là cô giáo Lý Mai à?

Trên mặt Phó huyện trưởng Uông lộ vẻ ngạc nhiên, đứng lên bước ra trước bàn làm việc.

– Không ngờ lại trẻ như thế. Ngồi đi, cả Tiểu Quân nữa, cháu bận như thế, mấy lần muốn gặp cháu đều khó, sao hôm nay lại đích thân đưa cô giáo Lý Mai tới thế? Lúc nãy chú còn tưởng là ai chứ. Nào ngồi đi ngồi đi.

Lục Trung Quân mỉm cười cùng An Na đi vào.

– Lãnh đạo giao nhiệm vụ, nhân viên bọn cháu dĩ nhiên phải tận sức, dù bận cũng phải hết bận ạ.

– Nghiêm túc nào, không đùa nữa.

Phó huyện trưởng Uông nghiêm mặt ngồi xuống, quay sang An Na, nở nụ cười tươi nói:

– Cô Lý, là như này, có phải cô biết nói tiếng Pháp đúng không? Cô có thể đảm nhiệm công việc phiên dịch không?

An Na hơi ngần ra, do dự một chút đáp:

– Dạ...biết chút ít ạ...Phó huyện trưởng Uông, chú hỏi có gì không ạ?

– Có chứ. Chuyện là có một đoàn đại biểu giao lưu văn hóa kinh tế từ nước Pháp đến, thành viên đoàn có quan thị chính, giáo sư đại học, còn có nhà thực vật học thuộc Thực vật viện nước Pháp. Đi theo đoàn của họ có thông dịch viên nhưng không may là hôm nay thông dịch viên đó có chuyện phải vào bệnh viện rồi. Phiên dịch tiếng Anh, tiếng Nga thì huyện có, nhưng lại tìm người có thể phiên dịch tiếng Pháp rất khó, giảng viên C từng học tiếng Pháp rồi nhưng chỉ có thể làm văn bản trao đổi chứ không thể phiên dịch bằng lời được. Còn có một người nữa đang về quê, giờ gọi họ đi làm cũng không kịp nữa. Ngành tương quan trong huyện nghe nói đoàn đại biểu Pháp đó phần lớn nghe hiểu tiếng Anh, huyện cũng định nếu không tìm được người phiên dịch thì đành phải nói với họ là dùng tiếng Anh để trao đổi. Nhưng lại nghe nói người Pháp hình như không mấy thích tiếng Anh. Đang lúc khó xử thì một thành viên trong đoàn của họ lại đề cử cháu, nói lúc ông ta đến thăm quan vườn thực vật chúng ta có bị mất ví da, đúng lúc gặp cháu, là nhờ cháu mà tìm được, đã đề cử cháu hỗ trợ. Lãnh đạo huyện bảo chú lập tức mời cháu giúp. Tiểu Lý, cháu nhất định phải coi trọng nhiệm vụ này. Nhà nước đang thực hiện cải cách mở rộng, đây là đoàn nước ngoài đầu tiên đến trao đổi kinh tế văn hóa với thành phố chúng ta trong mấy chục năm nay, lãnh đạo thành phố rất coi trọng, yêu cầu mọi thứ phải là một mẻ đầu tốt. Thế nào, cháu làm được không?

Trên đường đi, An Na nghĩ mãi cũng không hiểu, không biết vì sao huyện lại cử mình đi. Chẳng lẽ biết mình dùng thân phận Lý Mai mà bắt mình đi điều tra, nhưng nghĩ nghĩ thì có lẽ không phải, vậy thì khả năng duy nhất là có liên quan đến hoạt động văn nghệ lần trước rồi. Nhưng chẳng ngờ được là họ lại mời cô làm phiên dịch.

Thấy Phó huyện trưởng Uông nhìn mình với ánh mắt tha thiết, người đã đến đây rồi, cũng đành phải đồng ý thôi. Vì vậy An Na gật đầu:

– Trao đổi bình thường chắc không vấn đề gì ạ. Nếu thật sự cần cháu, cháu sẽ cố gắng hết sức.

– Tốt quá rồi. Vấn đề giải quyết xong rồi. – Phó huyện trưởng Uông cười tươi rói, đứng lên:

– Chú đã cho người mua vé tàu hỏa đi thành phố ngay tối nay rồi, tầm mười một giờ tối là đến, nghỉ tại nhà khách thành phố. Chú sẽ đi cùng cháu, vé xe giường nằm. Dù mới mấy giờ nhưng cháu vẫn có thể nghỉ ngơi để chuẩn bị tinh lực cho công việc ngày mai. Giờ chúng ta lên đường luôn.

Nói xong thì gọi thư ký của mình.

Vừa rồi lúc An Na trò chuyện với Phó huyện trưởng Uông, Lục Trung Quân ngồi bên không nói gì, lúc này đứng lên nói:

– Chú Uông, người cháu đưa đến rồi, đã hết việc của cháu, giờ cháu xin đi trước ạ.

Nói rồi đi ra ngoài luôn.

– Đã đến rồi thì đi cùng chú luôn đi. – Phó huyện trưởng Uông gọi anh lại, – Nhiều lần muốn tìm cháu trò chuyện mà không được. Không phải chú không có thời gian thì là cháu trốn tránh không gặp. Nay cháu đã đến đây rồi thì đi cùng chú, chú cháu ta vừa đi vừa tâm sự.

– Có gì để tâm sự chứ?

Lục Trung Quân liếc An Na, ngoài miệng thì nói vậy nhưng chân thì dừng bước, đứng ở cửa ra vào.

– Nói rồi cháu sẽ biết. Lần này đừng hòng trốn nữa.

Thư ký đưa cặp công văn tới, Phó huyện trưởng Uông gọi điện cho thành phố, mặc áo khoác rồi đưa An Na ra ngoài.

Lục Trung Quân hai tay đút túi quần, lững thững đi theo sau, cuối cùng cùng lên chiếc xe của huyện đi đến nhà ga, lên tàu đi thành phố.

Mấy năm trước, ngôi tàu hỏa cũng có quy định nghiêm ngặt về cấp bậc, cán bộ cấp mười ba của địa phương trở lên hoặc là cấp giáo sư chuyên gia thì mới có tư cách ngồi ghế mềm giường nằm. Sau đó tuy rằng quy định đã nới lỏng, nhưng ghế nằm không phải là ai cũng có thể mua được. Trưởng ga đã được thông báo trước, đã chuẩn bị sẵn giường nằm, bên trong có bốn chiếc giường, ga giường và gối trắng tinh sạch sẽ, ngồi được một lúc, nhân viên phục vụ của tàu mang điểm tâm tới đến: Một bát mỳ trứng.

Phó huyện trưởng Uông nhường phòng của mình cho An Na, ông và Lục Trung Quân thì ra ngoài, đoán chừng là muốn trò chuyện với nhau. An Na ăn mỳ, một người cứ thế mà chiếm phòng của bốn người, mười một giờ đêm đã tới nơi. Lúc xuống, cũng không biết Phó huyện trưởng Uông nói gì với Lục Trung Quân mà cảm giác như sắc mặt của anh không tốt lắm, còn vẻ mặt của Phó huyện trưởng Uông thì rất khó xử.

Trong thành phố đã chuẩn bị xe đỗ ở bên ngoài ga để đón. Lục Trung Quân không đi cùng, nói mình có việc khác, sẽ ở chỗ khác. Phó huyện trưởng Uông gọi thế nào cũng không được, đành phải mời An Na lên xe. Lúc đi về hướng nhà khách thành phố, lắc lắc đầu, cảm khái:

– Cô Lý Mai không biết đó thôi, đội trưởng Lục ấy, đó là loại công tử dâm chộc thùng trời. Trước khi chú làm hành chính thì làm nhân viên dưới quyền của bố cậu ta mấy chục năm. Cuối năm ngoái ông cụ gọi điện thoại cho chú, bảo chú mời cậu ta về nhà ăn bữa cơm tất niên, chú bảo cậu ta, cậu ta nói đã có nơi mời rồi, là Sở trưởng Lưu mời đến nhà. Chú nghĩ thế cũng tốt, dù sao không phải ăn tết một mình. Hai hôm trước đi họp chú có gặp Sở trưởng Lưu, tiện thể hỏi thăm, người ta lại nói tướng là cậu ta qua nhà chú cơ. Nói là mình nhiệt tình mời cậu ta, cậu ta lại bảo đến nhà chú. Đúng thật là... làm chú chả biết phải nói sao nữa.

Nói xong thờ dãi.

An Na giật mình.

– Thôi không nói cái này nữa. – Phó huyện trưởng Uông lại quay về đề tài cũ: – Cô giáo Mai, có lẽ cháu cũng biết tiếng Anh phải không? Trong huyện

sắp thành lập Cục kinh tế mật dịch, do chú phụ trách. Nếu cháu là nhân tài, ở lại trường tiểu học dạy nhạc thì quá đáng tiếc. Thế nào, cháu có hứng thú đến làm không?

An Na cười đáp:

– Phó huyện trưởng Uông quá khen cháu rồi. Cháu không giỏi về kinh tế ạ, đến đó chỉ sợ làm việc không ra gì. Nhưng, trạm sữa của huyện có phải là đang nhận thầu một hạng mục không ạ, cháu muốn tiếp nhận, thứ nhất là hưởng ứng lời kêu gọi của huyện, thứ hai là cũng muốn giúp các hộ nuôi bò sữa của thôn Cam Nguyên ạ.

– Hộ bò sữa chuyên nghiệp có vấn đề gì à? – Nghe thế, thần sắc của Phó huyện trưởng Uông lập tức chăm chú.

Mấy hôm trước gặp Từ Bình, An Na hỏi cậu ta lần nữa, vẫn như cũ, không có gì cải thiện cả, liền đem mọi việc nói lại một lượt.

Phó huyện trưởng Uông trầm tư chốc lát.

– Nhà nước đã phát công văn xuống dưới, tích cực ủng hộ nông dân làm kinh doanh, phát triển sản xuất hàng hóa, có địa phương rất tích cực, làm việc hiệu quả. Trong huyện chúng ta tư tưởng bảo thủ, luôn đi chậm hơn so với những địa phương khác, giờ còn xảy ra vấn đề như thế nữa, một mặt người dân không có sữa để uống, mặt khác trạm thu mua sữa cũng không có đủ năng lực, các hộ nuôi bò sữa chuyên nghiệp không có nơi tiêu thụ, đây rõ ràng là trách nhiệm của chú rồi. Đồng chí Lý Mai, cách nghĩ của cháu rất đáng để suy ngẫm, nhưng nếu cháu nhận thầu hạng mục sữa này thì đây không phải chuyện đùa đâu.

An Na biết Phó huyện trưởng Uông không tin tưởng mình, nói:

– Phó huyện trưởng Uông, chú đừng thấy cháu còn trẻ, trước khi tới đây, cháu cũng từng sống ở thành thị vùng duyên hải, nên rất quen. Chỉ cần các chú tin tưởng cháu, cháu có lòng tin sẽ làm tốt việc này.

Phó huyện trưởng Uông bật cười:

– Tốt, có chí không đợi tuổi, không thua đáng mảy râu. Cháu muốn làm, khi về cháu xây dựng bản kế hoạch tỉ mỉ rồi đưa cho chú. Nếu được, có thể giúp các hộ nuôi bò sữa chuyên nghiệp giải quyết được vấn đề, bất kể là cho vay hay là gì khác, huyện sẽ ủng hộ.

An Na sau khi từ thành phố S quay về, vẫn muốn nhận thầu hạng mục sữa, thứ nhất là giúp đỡ những hộ nuôi bò sữa như gia đình nhà Từ Bình, thứ hai là kiếm chút tiền, chuẩn bị để quay về thành phố S. Hiện tại cô không có tiền, nếu không có tiền thì không làm gì được cả. Không ngờ lại may mắn như thế được gặp phó huyện trưởng quản lý mảng kinh tế của huyện, còn được ông ta hứa hẹn, cô hết sức mừng rỡ, gật đầu:

– Chú yên tâm ạ, cháu nhất định làm tốt việc này, không để chú thất vọng ạ. Khi về cháu sẽ nhanh chóng hoàn thành bản kế hoạch nhận thầu cho chú.

– Được được. – Phó huyện trưởng Uông gật đầu.

Đến nhà khách thành phố, An Na vào phòng đã được đặt sẵn, Phó huyện trưởng Uông cho người đưa tới đồ dùng cá nhân. Rửa mặt xong cô lên giường nghỉ ngơi, sáng sớm hôm sau, xe đến đón đã đến, An Na cùng Phó huyện trưởng Uông cùng lên xe để đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

An Na gặp gỡ đoàn giao lưu nước Pháp cùng với lãnh đạo thành phố, tham gia còn có cả phóng viên báo đài truyền hình đến để quay và đưa tin. Cô dẫn đoàn đi thăm vườn thực vật, nông trường tổng hợp và xí nghiệp quốc hữu cơ giới nổi danh trong nước ở thành phố, chân mỏi như muốn gãy đến nơi, tận chín giờ tối mới quay lại nhà khách, tắm xong một cái là ngủ say như chết. Sáng hôm sau lại tiếp tục hoạt động theo kế hoạch đã lên sẵn, buổi chiều cả đoàn họp ở phòng họp chính quyền thành phố, bước đầu đã trao đổi xong hướng hợp tác, buổi tối lãnh đạo thành phố tổ chức buổi yến tiệc chiêu đãi, hoạt động hai ngày cũng kết thúc.

Chuyến công tác này của An Na đã hoàn thành xuất sắc: Hình tượng khỏi cần phải nói, toàn bộ quá trình luôn mỉm cười đúng mực, đúng tiêu chuẩn phát ngôn viên của thành phố C, hình dung đầy đủ là: phiên dịch lưu loát, cử chỉ khéo léo, trong toàn bộ quá trình còn giới thiệu cuộc sống sinh hoạt và phong tục của người Pháp cho lãnh đạo thành phố đi theo đoàn nữa. Hai ngày đó, bất luận là người Pháp hay là lãnh đạo thành phố đều rất hài lòng đối với biểu hiện của An Na. Tối đó khi buổi tiệc kết thúc, một vị thị trưởng tham dự đã hỏi Phó huyện trưởng Uông tên của An Na, khen ông ta có con mắt nhìn người, có thể nhận ra Phó huyện trưởng Uông hết sức phấn khởi, buổi tối khi đưa An Na quay về nhà khách huyện còn luôn khen ngợi động viên cô.

Sáng hôm sau chỉ cần tiễn khách là An Na hoàn thành công việc. Trở lại nhà khách, cả người nhẹ nhõm, cô định tắm xong thì đi ngủ luôn, ai ngờ đang tắm thì chân nóng lên, phát hiện “dị ghê” đến thăm trước thời hạn rồi.

Vào thời đại này công ty trong nước sản xuất băng vệ sinh cũng mới xuất hiện, băng vệ sinh vẫn chưa được sử dụng phổ biến, đại đa số phụ nữ vẫn còn

chưa dùng băng vệ sinh. Lúc An Na mới tới, quầy hàng của cô Lý Hồng không bán thứ này, sau đó theo đề nghị của An Na, cô Lý Hồng mới tìm nơi nhập hàng, cuối cùng mới bắt đầu bán.

An Na ra ngoài gấp gáp, không ngờ tháng này kinh nguyệt lại tới sớm, dĩ nhiên là không mang theo băng vệ sinh. Cũng may điều kiện của nhà khách thành phố cũng khá, trong nhà vệ sinh có giấy vệ sinh khá mềm, tắm xong đành phải dùng tạm để đệm, sau đó ra ngoài hỏi nhân viên phục vụ có băng vệ sinh không. Nhân viên phục vụ lắc đầu, cô đành phải ra ngoài để mua.

Ở đây dù là trung tâm thành phố nhưng đã hơn tám giờ tối, cách nhà khách nơi An Na nghỉ không xa có một tiệm tạp hóa, sợ là muộn chút nữa sẽ đóng cửa, tóc cũng không kịp sấy, cô khoác vội chiếc áo, cầm theo chút tiền lẻ rồi đi ra ngoài. Đến tiệm tạp hóa kia dù vẫn mở nhưng lại không có thứ cô cần mua.

Bất luận thế nào tối nay cũng phải mua được thứ đó. Ban ngày An Na đã thấy cách nhà khách chừng năm sáu trăm mét có một cửa hàng bách hóa khá lớn, vội vàng chạy đến đó, may mắn cô chạy tới kịp trước khi cửa hàng đóng cửa, mua được băng vệ sinh trong cái lờm rách mắt của nhân viên bán hàng, lúc đi ra mới thở phào nhẹ nhõm.

Giờ này không phải là quá khuya, khu vực này thuộc trung tâm thành phố, nhưng bởi thời tiết rất lạnh, người đi đường không nhiều, đường phố rất vắng vẻ. An Na ôm lấy mình vội vã đi về nhà khách, lúc đi qua một vũ trường lóe ra nhiều ánh đèn nê ông, có ba bốn người đàn ông từ trong đó đi ra, khoác vai nhau, miệng thì rên rì hát “Biển sóng, dạt dào...”, đáng đi loạng choạng, rõ ràng là say rượu.

An Na đi sát vào vệ đường, cúi đầu bước đi nhanh hơn, muốn tránh khỏi mấy người này. Ánh đèn đường vừa lúc soi xuống nửa gò má cùng mái tóc xoắn dài xoắn của cô, mấy gã đàn ông nhìn thấy, đánh mắt cho nhau, vây quanh cô.

An Na sợ hãi, cuống chân lên chạy, có điều vì đang bị hành kinh nên bụng lăm lăm đau, có lúc rất đau nên chạy không được nhanh, mấy gã lưu manh đuổi đằng sau rất nhanh đã đuổi kịp gần cô dưới cây đèn cao áp, một gã trong đó cười khinh khịch, đi tới gần, tặc lưỡi:

– Các đồng chí xem này, cô nàng này rất được, xinh hơn cả Chân Do Mỹ nhé.

Chân Do Mỹ là nữ nhân vật chính trong phim “Đuổi bắt” nổi tiếng khắp cả nước trong thời kỳ đó, sau khi bộ phim được công chiếu, một thời gian rất dài Chân Do Mỹ trở thành hình tượng người tình trong mộng của rất nhiều thanh niên trong nước lúc bấy giờ.

Mấy gã còn lại bu đến, cười đều giả, nói lao nhao:

– Đồng chí tên gì? Làm quen chút nhé, đừng xấu hổ. Nào, anh dẫn cô em đi hát đi khiêu vũ nhé.

– Cứu tôi với. ...

An Na hoảng hốt, kêu cứu. Mấy gã lưu manh cười to hơn, một gã đưa tay muốn ép An Na đi theo mình, tay vừa đụng phải cánh tay An Na thì ục một tiếng, một cú đấm rơi vào, gã lưu manh ôm mặt ngã xuống.

Mấy gã còn lại sững ra, nhìn nhìn, phát hiện sau lưng có một người. Người đàn ông này vóc dáng cao lớn, mặc áo khoác da, ánh đèn hắt xuống mặt anh, ánh mắt anh vô cùng âm trầm.

– Lục Trung Quân!

An Na kêu lên, chạy đến sau lưng anh.

– Mày từ đâu ra, cút đi, chớ có xen vào chuyện người khác. – Một gã tóc húi cua, – Có biết tao là ai không? Bỏ tao là...

– Ôi mẹ ơi...

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, gã tóc húi cua chưa nói xong đã bị Lục Trung Quân đá cho một cước bay ra ngoài, ôm bụng đứng lên, mắt tròn ngược nhìn Lục Trung Quân, biểu hiện không thể tin nổi.

– Các anh em, lên cho tao. Đánh chết nó cho tao! – Gã húi cua hung hãn nói.

Mấy gã lưu manh lập tức lao đến, bao vây Lục Trung Quân.

– Anh cẩn thận đấy.

An Na sợ hãi, nhìn đảo mắt xem có người đi đường nào nhờ giúp không, nhưng không may chung quanh không có bóng người, cách đó xa xa có mấy người đang đạp xe tới thấy cảnh tượng đó đều dừng lại không dám đến gần.

– Cô tránh xa ra cho tôi.

Trong mắt Lục Trung Quân lóe lên tia sắc lạnh, gắt một câu với An Na.

An Na biết mình ở lại cũng không giúp được gì, không chừng còn vướng tay vướng chân thêm, thế là nhấc chân chạy về hướng có người, vừa chạy vừa kêu cứu.

Một gã lưu manh giờ dao đâm vào Lục Trung Quân. Lục Trung Quân nhảy lên đá trúng cổ tay gã, con dao bay ra ngoài. Một gã khác tiếp tục đâm anh, cơ hồ ngay lúc đó tay gã bị bắt lấy vụn một cái, khớp xương kêu rắc rắc, gã lưu manh kêu lên đau đớn, cả cánh tay đã bị tháo khớp, năm ngón tay buông thõng, con dao bị rơi xuống.

– Mày có cửa gì với tao hả.

Lục Trung Quân dùng đầu gối đè gáy gã lưu manh xuống, tháo khớp tay gã y như làm với cánh tay kia.

– Lúc ông đây giết người, không biết mày còn đang chơi bi ở đâu ấy.

Gã lưu manh ngã xuống đất, hai cánh tay bị vụn với góc độ kỳ quái, tiếng kêu thảm thiết biến thành tiếng khóc gào.

Hai gã lưu manh còn lại không ngờ tình hình lại trở nên như thế, mặt mày sợ hãi, thấy Lục Trung Quân đứng lên thì vội lui ra sau mấy bước rồi chột quay người bỏ chạy. Gã đầu húi cua đang lồm cồm dưới đất, thấy Lục Trung Quân đi đến chỗ mình thì hoảng loạn lục quần áo, cuối cùng móc ra một khẩu súng.

– Mày đừng tới đây. – Gã giờ súng nhắm vào Lục Trung Quân, giọng run rẩy, – Tao nói cho mày biết, nếu mày đánh tao, bố tao sẽ...

Gã còn chưa nói xong, Lục Trung Quân đã tới gần, chân đá bay khẩu súng trong tay gã rồi nhặt lên, thuần thục tháo đạn ra, sáu viên đạn rơi vào lòng bàn tay, rồi thuần thục lắp đạn vào.

– Bố mày có quyền đứng không? Đồ chơi này cũng là của ông ta chứ gì?

Lục Trung Quân bước tới gần, ngồi xuống đập khẩu súng vào đầu gã, trên khẩu súng lập tức dính máu.

Gã đầu húi cua ôm đầu kêu thảm thiết.

– Ông mày thích đánh mày đấy. Ai bảo mày trọc ghẹo người qua đường hả.

Trong mắt Lục Trung Quân tóe tia lửa hung hãn, tiếp tục đập vào đầu gã.

– Lục Trung Quân, anh định đánh chết người à.

An Na thấy tình hình không ổn thì lật đật chạy lại, đoạt khẩu súng trong tay anh.

Mặt gã đầu húi cua đầy máu, khóc lóc.

Lục Trung Quân đứng lên, nói với những người đi đường bắt đầu vây xem:

– Còn xem cái gì? Đi báo án đi, có người mang theo vũ khí hạng nặng công khai.

Một người đàn ông trung niên đáp một câu.

– Gần đây có trạm trị an, để tôi đi báo.

Nói xong vội đạp xe đi ngay, lát sau có hai cảnh sát đạp xe đạp tới.

– Có chuyện gì có chuyện gì? – Một người tách đám đông đi vào.

Lục Trung Quân lấy giấy chứng nhận ra, hai cảnh sát lập tức tỏ thái độ nhiệt tình. Anh cũng đưa khẩu súng ra, hai cảnh sát đầy vẻ nghiêm trọng, nghe anh kể lại tình hình xong, chỉ vào gã tóc húi cua vẫn còn nằm dưới đất:

– Chết chưa? Chưa chết thì đứng lên theo chúng tôi về đồn. Gan cũng lớn nhỉ, còn dám dõn trò lưu manh trên đường nữa. Người ở đâu?

Gã đầu húi cua hoảng sợ nhìn Lục Trung Quân, miệng há ra nhưng không dám nói câu nào.

– Gã nói mình có bố làm ở viện tòa án, chắc là làm lãnh đạo. – Lục Trung Quân nói.

Hai cảnh sát dường như rất ngạc nhiên, thái độ chần chừ hẳn.

– Người là tôi đánh, giấy chứng nhận của tôi các anh cứ cầm, có việc gì cứ tìm tôi.

Lục Trung Quân đưa giấy chứng nhận ra, liếc An Na.

– Cô gái này đang bị hoảng sợ, không cần phải đi theo các anh để lấy lời khai, tình hình cụ thể tôi đã nói hết rồi. Tôi đưa cô ấy đi trước.

Hai cảnh sát thấy Lục Trung Quân gánh hết trách nhiệm thì yên tâm, nói:

– Được, đồng chí Lục, vậy chúng tôi đưa người này về trước, có gì sẽ liên lạc với anh sau.

Lục Trung Quân gật đầu, bắt lấy cánh tay An Na, tách cô ra khỏi đám đông hóng chuyện.

An Na chân vẫn mềm nhũn, bước chân của anh dài, cô đi theo không kịp, bị anh kéo đi một đoạn, đến đoạn vắng người, cô kêu lên:

– Lục Trung Quân, cảm ơn anh...

– Cô không sao chứ? – Lục Trung Quân dừng bước, hỏi một câu, giọng nói rất nặng nề.

– Tôi không sao. Thế anh có bị thương không?

– Chỗ này lạ lắm, mẹ nó cô còn chạy ra ngoài vào buổi tối làm gì hả?

An Na còn chưa nói hết câu cảm ơn anh thì đã bị anh nghiêm nghị trách móc rồi.

Cô sững ra, ngơ ngác nhìn anh.

– Nhìn tôi cái gì? Tôi tưởng cô là sai à? Tháng trước ở thành phố có một cô gái nửa đêm bị người ta kéo vào trong ngõ hẹp giết đấy cô có biết không hả?

An Na cắn môi, lý nhí:

– Tôi...ra ngoài mua đồ...

– Có gì cần mà phải đêm hôm ra mua hả, mai mua không được à?

– Tôi...cần mua...Mai không được...

An Na bị mắng cho choáng váng, chỉ biết lắp bắp đáp.

– Cái gì? – Lục Trung Quân sẵng lên.

An Na vội lấy thứ trong túi ra cho anh xem.

– Là cái này....Gần nhà khách không có bán....Anh đừng có mắng tôi được không? Tôi nào biết sẽ như thế....Anh như này tôi sợ lắm...

Lục Trung Quân quét mắt nhìn góc túi, người hơi dờ ra.

– Đi thôi, tôi đưa em về!

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Trên đường quay về, Lục Trung Quân không nói lời nào, nhưng chân bước cũng đã chậm hơn rất nhiều. An Na tay siết chặt chiếc túi đựng băng vệ sinh, luôn len lén liếc nhìn Lục Trung Quân, biểu hiện vô cùng ảm ức. Trở lại nhà khách, Lục Trung Quân đưa An Na đến tận cửa phòng.

– Lục Trung Quân, chuyện tối nay anh có bị gì không? Hay là tôi đi Cục công an làm chứng cho anh nhé?

Rốt cuộc An Na không kim được, thấy anh định bỏ đi thì vội nói một câu.

Vừa nãy anh ra tay quá hung hãn, cô nhìn thấy cũng sợ hết hồn, gã đầu húi cua kia hình như có chông lưng, nhờ đầu gã trả thù thì sao, trong lòng cô rất lo lắng cho anh.

– Không phải chuyện của em. Em đi vào ngủ đi.

Lục Trung Quân sẵng giọng, bỏ đi.

Lúc anh quay người đi, An Na nhìn thấy chỗ mu bàn tay của anh có chỗ bị rách, máu rỉ ra, hẳn là lúc nãy đánh nhau bị thương.

– Ôi tay anh chảy máu kìa. Anh chờ chút, để tôi đi lấy thuốc sát trùng cho anh...

– Em bớt chuyện đi, không chết được đâu.

Lục Trung Quân vẩy máu trên tay, quay đi.

An Na nhìn theo bóng anh biến mất ở hành lang, trong lòng trào lên cảm giác ảm ức oan uổng, buồn bã mở cửa phòng, đi thay băng vệ sinh xong ngồi thừ ra ở mép giường, cuối cùng không kìm được chạy ra ngoài, gõ cửa phòng Phó huyện trưởng Uông.

Phó huyện trưởng Uông còn chưa ngủ, đang xem tài liệu công văn trong phòng, ra ngoài mở cửa thấy là An Na, hỏi cô có chuyện gì. An Na liền đem chuyện vừa rồi mình ra ngoài mua đồ gặp phải lưu manh, rồi được Lục Trung Quân cứu mình nói lại một lần.

– Phó huyện trưởng Uông, người đó mang súng, còn nói bỏ làm ở tòa án. Cháu sợ họ sẽ không bỏ qua cho Đội trưởng Lục ạ.

Phó huyện trưởng Uông rất ngạc nhiên, hỏi chi tiết thêm nữa, biết có hai cảnh sát đã dẫn người đi thì an ủi:

– Không sao đâu, đừng lo lắng. Tòa án cũng không thể làm ầu được. Tiểu Lý, cháu có sao không? Nguy hiểm quá, may mà có Tiểu Quân. Lần sau cháu gặp chuyện, có gì cứ nói với chú là được, đừng một mình ra ngoài.

– Phó huyện trưởng Uông, cháu chỉ sợ họ trả thù thôi...Đội trưởng Lục đánh người ta...khá nặng...

An Na ấp úng miêu tả lại tình hình lúc ấy, Phó huyện trưởng Uông nghe nói Lục Trung Quân đã tháo khớp tay người ta, còn cầm súng đập đầu đối phương thì sắc mặt nặng nề, ho khan một tiếng lắc đầu nói:

– Cái cậu này ra tay cũng nặng quá...

Dừng một chút lại nói tiếp,

– Chú biết rồi, cháu cứ về nghỉ đi. Ngài mai tiễn đoàn Pháp đi rồi chú sẽ gọi điện hỏi tình hình, hẳn là không có vấn đề gì lớn đâu.

– Chú Uông, nếu cần cháu làm chứng thì cứ gọi cháu ạ. – An Na nói, – Dẫu sao, cháu cũng là người trong cuộc, Đội trưởng Lục cũng vì giúp cháu thôi.

– Được rồi, cháu về nghỉ trước đi.

An Na bụng đầy tâm sự trở về phòng. Lúc đi ngủ mãi không yên giấc, bụng lại nhấm đau, còn khó chịu hơn trước. Lăn lộn trên giường mãi không ngủ được, cô bò dậy, đi xuống lầu mượn nhân viên phục vụ túi nước nóng, về phòng rót nước ấm trùm bụng cũng không có tác dụng, đành phải ôm cái bụng đau đi ngủ, đến tận hai ba giờ sáng, mới mơ màng ngủ được. Tờ mờ sáng, khách ở phòng khác đi lại bên ngoài hành lang, An Na bị đánh thức, cô cầm gương lên soi, thấy hai mắt mình sưng vù, vành mắt đen sì như gấu mèo.

Cô đi ra ăn sáng thì gặp Phó huyện trưởng Uông. Cô vội hỏi tin tức tối qua. Phó huyện trưởng Uông nói:

– Không sao rồi. Chú đã phản ánh tình hình cho thị trưởng. Thị trưởng vô cùng coi trọng, đã chỉ thị công an nghiêm túc xử lý. Bố của gã kia là phó chánh tòa án thành phố, biết con trai gây chuyện ngay tối hôm qua đã tới đồn công an rồi, nói là khẩu súng kia của mình, không biết đã bị cậu con trai trộm đi từ lúc nào, còn nói sẽ không bao che gì cả. Vợ chồng ông ta còn định đi tìm cháu để xin lỗi nữa.

An Na nghe thế thì thở phào nhẹ nhõm:

– Không cần xin lỗi đâu ạ.

– Đúng rồi Tiểu Lý, chú có việc còn phải ở lại thành phố hai ngày, xem tình thần cháu không được tốt, hai ngày qua mệt mỏi lắm đúng không? Hôm nay tiễn khách xong, chú bảo Tiểu Quân đưa cháu về. Cháu về nghỉ ngơi cho khỏe đi.

An Na ngây người, trước mắt hiện ra vẻ lạnh lùng của Lục Trung Quân tối qua khi nhìn mình, trong lòng không rõ tư vị gì, chỉ vâng một tiếng.

...

An Na cùng đoàn thị trưởng, Bí thư Trương tiễn đoàn nước Pháp ra sân bay, từ biệt Piero Lỗ. Lúc trở lại nhà khách thành phố, thấy xe Thị trưởng đỗ ở đó, Thị trưởng đang đứng nói chuyện với Lục Trung Quân, bên cạnh là Phó huyện trưởng Uông, nét mặt thị trưởng ôn hòa, cuối cùng còn vỗ vai anh một cái, như là đang khích lệ anh. Thấy An Na với Bí thư Trương trở lại, thì vẫy tay với cô.

An Na đi tới.

– Thị trưởng Lâm, Phó huyện trưởng Uông!

Đến gần, cô chào mấy lãnh đạo, cuối cùng nhìn Lục Trung Quân, ngập ngừng:

– Đội trưởng...Lục.

Lục Trung Quân dùng ánh mắt trên mặt cô mấy giây, lạnh nhạt gật đầu coi như chào lại.

Bí thư Trương vội báo cáo tình hình tiền khách cho Thị trường Lâm biết. Thị trường Lâm gật đầu, quay sang nói với An Na:

– Tiểu Lý, hai ngày qua cháu vất vả rồi, lát nữa đồng chí Lục sẽ đưa cháu về. Chuyện tối qua, thật khiến người ta tức chết mà. Chú đã chỉ thị xử lý nghiêm khắc, cần chỉnh đốn tác phong một số con cái lãnh đạo vi phạm pháp luật. Hy vọng cháu không vì thế mà mất hết ý chí, tiếp tục cống hiến sức mình cho nền kinh tế văn hóa của thành phố ta.

An Na vội gật đầu. Thị trường lại khích lệ cô mấy câu, cuối cùng cùng Phó huyện trưởng Uông và Bí thư Trương lên xe đi. Chỉ còn lại hai người, cô nhìn Lục Trung Quân.

– Đội ...

– Đi được chưa? – Lục Trung Quân hỏi.

An Na nuốt xuống câu muốn nói, gật đầu.

– Em đi thu dọn đồ đạc đi, tôi chờ ở đây.

An Na lặng lẽ đi vào, thu dọn đồ đạc xong thì đi ra, theo anh đến ga tàu hỏa. Trên đường trở về huyện La Bình, chiếc xe mà Lục Trung Quân hôm trước chở An Na ra ga vẫn để ở trong ủy ban huyện, hai người đi đến đó lấy xe. Lúc Lục Trung Quân đi lấy xe, An Na đứng chờ ở cổng, đang đứng chờ thì nhìn thấy Cao Vĩ cầm cặp táp từ ngoài đi vào.

An Na không muốn đụng mặt với anh ta, vội vã quay người đi để tránh, ai ngờ Cao Vĩ tình mắt nhìn thấy An Na thì vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, lập tức bước nhanh tới gần.

– Lý Mai, trùng hợp thế, em cũng ở đây à?

An Na đành phải xoay người lại, gật đầu với anh ta:

– Vâng, em có việc đang định đi rồi. Anh bận thì cứ làm việc đi, chào anh. . .

Nói xong đi ra cổng chính.

– Lý Mai, chờ chút.

An Na đành phải dừng bước.

– Chuyện là ...

Cao Vĩ đi tới trước mặt An Na,

– Lần trước em có tỏ thái độ như thế anh cũng đã hiểu. Nhưng chị họ em tìm anh, nói mong anh suy nghĩ lại. Anh nghĩ nghĩ, đã quyết định cho chúng ta thêm một cơ hội, cũng hy vọng em cân nhắc lại. Giờ em đang dạy học ở trường tiểu học đúng không? Ở huyện đang lúc có thiếu biên chế giáo viên dạy nhạc, nếu em đồng ý, anh sẽ tác động giúp em. . .

Anh ta đang nói, sau lưng có tiếng động cơ xe vang lên, tiếng còi xe ầm ĩ.

An Na quay qua, thấy Lục Trung Quân lái xe đến, tay anh đặt lên bánh lái, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn sang.

– Đồng chí Cao, cảm ơn anh nhưng không cần đâu ạ. Chị họ em nói với anh thế nào em không biết, nhưng em đã nói rõ với anh rồi, cũng chúc anh sớm tìm được người thích hợp. Em đi nhờ xe Đội trưởng Lục về đây, chào anh ạ.

An Na nói xong mặc kệ anh ta mà lên xe của Lục Trung Quân.

Cao Vĩ ngượng ngùng, nhìn sang thấy là Lục Trung Quân thì lấy lại bình tĩnh, mỉm cười chào anh:

– Đội trưởng Lục, sao anh cũng ở đây thế? Tôi tới huyện có chút việc, vừa hay gặp Lý Mai. Hai ngày qua tôi bận rộn quá. Hút điếu thuốc chứ?

Vừa nói vừa tìm bao thuốc.

Lục Trung Quân khoát tay, nửa cười nửa không gật đầu với anh ta.

– Tôi còn có việc, chào anh.

Rồi đạp ga, cảnh vệ ở cổng vội mở cổng sắt để chiếc xe ra ngoài.

Trên đường đi anh không nói câu nào, bầu không khí trong xe rất xa lạ. An Na ban đầu cũng giả bộ không quan tâm chỉ nhìn phong cảnh bên ngoài, về

sau không kìm nổi, nhìn anh đang chuyên tâm lái xe, bắt chuyện:

– Lục Trung Quân, anh ăn tết một mình à? Cảm giác thế nào?

– Rất tốt. – Lục Trung Quân đáp.

An Na ngừng một lát:

– Hai ngày qua anh ở đâu thế, sao không thấy anh. Phó huyện trưởng Uông rất quan tâm anh, hai người quen biết nhau à?

Lục Trung Quân không lên tiếng.

– Đúng rồi, tôi qua sao anh lại qua đó đúng lúc vậy? May mà gặp anh, không thì...

– Nói xong chưa? – Lục Trung Quân cắt lời cô, – Sao cứ lái nhài mãi thế? Không thấy phiền à?

An Na ngớ ra, răng cắn chặt vào môi, nhìn chăm chăm vào gáy anh, ánh mắt dần dần nóng lên.

– Sao anh lại thái độ như thế với tôi? Tôi có lỗi gì với anh thì anh nói đi, tôi xin lỗi anh là được. Tôi qua anh cứu tôi, nhưng tôi cũng đâu cố ý. Tôi làm sao biết sẽ xảy ra chuyện cơ chứ? Anh thái độ như thế là sao?

Lục Trung Quân nhìn An Na qua gương chiếu hậu.

Mắt An Na đỏ hoe.

– Dừng xe.

– Em định làm gì? – Lục Trung Quân hơi ngạc nhiên lại hỏi.

– Tôi muốn xuống, không đi xe anh nữa.

– Được rồi...

– Tôi bảo dừng xe, anh dừng xe cho tôi.

– Em sao thế, mới nói một câu đã khóc rồi à? – Giọng của Lục Trung Quân mềm nhũn ra, – Người không biết còn tưởng tôi ức hiếp em đấy?

– Anh nói tôi một câu à? Anh rõ ràng đang ức hiếp tôi. – An Na nước mắt rơi xuống từng giọt, – Tôi đang khó chịu trong người, anh còn ức hiếp tôi.

– Tôi không có...

– Anh có dừng xe không?

An Na giật mở cửa xe.

Lục Trung Quân vội đánh xe vào vệ đường đỗ lại, An Na mở cửa xe ra, anh nhanh chóng nhảy xuống xe, trước khi cô nhảy xuống đã chắn cánh tay ở cửa xe, chặn cô lại.

– Em khó chịu chỗ nào, tôi đưa em đi bệnh viện.

– Không cần anh quan tâm. Anh tránh ra cho tôi.

– Không! – Lục Trung Quân giữ cô lại, – Lãnh đạo bảo tôi đưa em về. Không phải tôi dọa em, nếu em xuống, nửa đường rất khó bắt xe đấy.

– Kệ tôi. Kệ tôi tự về. – An Na nước mắt rơi xuống như mưa.

Lục Trung Quân nhìn dáng vẻ của cô thì lúng túng.

– Được rồi được rồi, là tôi sai, em đừng khóc nữa. Là tôi sai, là tôi ức hiếp em, tôi không bằng cảm thú, không phải con người. Em ngồi lại đi, tôi đảm bảo không làm gì em nữa. Em đừng khóc....

Kiểu cách của anh khác với lúc trước một trời một vực, giọng nói đầy vẻ lấy lòng, dụ dỗ.

Anh càng như thế, An Na càng ảm ức, nước mắt cứ tuôn rơi, bản thân cũng không biết tại sao mình lại yếu đuối như thế.

– Đừng khóc nữa, tôi lau cho em...

Lục Trung Quân đưa tay định lau nước mắt cho An Na, bị An Na hất tay ra, móc khăn tay cúi xuống lau nước mắt.

Tay của Lục Trung Quân khựng lại, ngượng ngừng rút về, đứng ở cửa xe nhìn cô.

– Vừa rồi em hỏi tôi gì nhỉ? Ăn tết phải không? Tối ba mươi một mình tôi đón giao thừa, mua bánh bao, ăn xong thì ngủ sớm. Còn hai ngày trước, tôi ở ngay bên cạnh nhà khách. Tối qua...

Anh ngập ngừng.

– Tôi qua tôi định đi tìm Phó huyện trưởng Uông, thấy em đi ra ngoài, tôi nghĩ em mới tới thành phố, nhờ bị lạc đường thì sao, nên đi theo em...

An Na lau nước mắt xong, mắt vẫn đỏ hoe, mặt quay đi không nhìn anh.

Lục Trung Quân dè dặt nhìn gò má cô:

– Máy vấn đề em hỏi tôi trả lời rồi đó, em còn giận nữa không? Không giận thì chúng ta đi tiếp nhé?

An Na không lên tiếng.

Lục Trung Quân đứng thẳng lên.

– Vừa nãy em và Cao Vĩ kia nói gì thế? – Trước khi đóng cửa xe, Lục Trung Quân như vô tình hỏi đến, – Hai người hình như rất có duyên, đi đâu cũng gặp nhau.

– Chẳng có duyên phận gì cả. – An Na lạnh lùng nói, – Anh tự đừng kéo tôi và anh ta làm gì? Tôi chẳng có quan hệ gì với anh ta cả.

Lục Trung Quân liếc cô một cái, thấy cô vẫn nhìn ra ngoài cửa xe, thần sắc lạnh nhạt, nhưng tâm tình có vẻ như đỡ hơn nhiều.

– Được rồi, thế chúng ta đi nhé. Em ngồi yên, chớ có gây sự nữa.

Anh đóng cửa xe, đi vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái, khởi động xe tiếp tục lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Lục Trung Quân lái xe đến trước quầy hàng của cô Lý Hồng. Hôm nay thời tiết nắng ấm rất ấm áp, lúc dừng xe, trong quầy hàng có năm sáu hàng xóm đang ngồi ngoài lán trò chuyện, thấy An Na trở lại thì đều chào hỏi.

Cô Lý Hồng vội vàng hỏi An Na chuyện đi huyện, An Na nói lại đơn giản một lượt.

– Không những gặp người nước ngoài, còn gặp huyện trưởng thị trưởng nữa cơ à? – Bà Quách lộ vẻ hâm mộ, – Em à, Mai Mai nhà em giỏi quá.

Cô Lý Hồng nhìn sang Lục Trung Quân:

– Đội trưởng Lục, phiền cậu đưa em nó về. Mời cậu vào ngồi một lát. Con chó của cậu rất thông minh, trông nhà rất tốt. Nếu cậu cần thì cứ mang nó về cũng được.

Lục Trung Quân mỉm cười.

– Không ạ, cứ để nhà cô đi. – Vừa nói vừa liếc An Na, – Cháu còn có việc, cháu về trước đây ạ.

– À, vậy cháu đi cẩn thận nhé.

Lục Trung Quân lên xe lái đi, An Na cũng đi vào nhà, mấy hàng xóm cũng giải tán hết. Cô Lý Hồng đi vào, thấy An Na ngồi trong phòng viết gì đó thì hỏi.

An Na dùng bút, đem chuyện nhận thầu với trạm sữa huyện cho bà nghe. Cô Lý Hồng hết sức kinh ngạc, ngồi xuống bên cạnh.

– An Na, cô biết bọn cô không hiểu biết nhiều như cháu, mà năng lực của cháu cũng rất tài giỏi. Nhưng chuyện này cháu làm được không?

An Na gật đầu cười cười, đem cuộc trò chuyện của mình và Phó huyện trưởng Uông nói lại.

– Cháu cần phải viết xong bản kế hoạch đề nộp lên, nếu được duyệt thì sẽ bắt tay vào làm ạ.

– Thật ư, Phó huyện trưởng Ưông bảo thế à? Có huyện ủng hộ, vậy đáng tin hơn rồi.

Cô Lý Hồng rất kinh ngạc.

– Vâng ạ, nếu thành công, việc vận chuyển đi vào hoạt động, cháu muốn sau này khi cháu đi rồi có thể để lại cho Đại Tổng tiếp nhận, kiểm được bao nhiêu thì không biết nhưng chắc chắn tốt hơn bây giờ. Đến lúc đó hy vọng anh ấy sẽ làm tốt.

Cô Lý Hồng sững ra, – An Na à, cháu làm vậy cô ngại quá. Mà cháu thật sự đi à?

– Vâng ạ. – An Na gật đầu.

– Ôi, thật là...bảo cô nói thế nào đây. Cháu đi rồi, chuyện tốt như thế, Đại Tổng sẽ nhận ngay.

An Na mỉm cười:

– Cô ơi, cô chớ nói với anh Đại Tổng vội, giờ như nào còn chưa biết, chờ chắc chắn rồi hẵng nói sau ạ.

– Ủ, cô biết rồi. An Na à, cháu thật là giỏi, còn được gặp thị trưởng nữa. Cháu ở nhà cô đúng là thiết thời cho cháu.

An Na cảm nhận được sau khi cô Lý Hồng biết thân phận của mình thì nói năng đã khách sáo với mình rất nhiều, không còn tự nhiên như trước nữa. Đây cũng là điều bình thường của con người, cô hiểu rất rõ. Bà đối xử tốt với cô, cô cũng muốn trước khi mình đi sẽ có gì báo đáp lại bà. Bèn mỉm cười:

– Cô đừng nói thế ạ, nói thế cháu ngượng lắm. Dù sao sau này bất kể cháu có đi đâu, nếu rảnh cháu sẽ quay lại đây thăm cô.

– Ủ được. Cháu đang bận, cô không làm phiền cháu nữa.

Cô Lý Hồng phấn khởi đi ra ngoài.

An Na tiếp tục viết kế hoạch. Hai ngày sau, cô gửi bản kế hoạch cho Phó thị trưởng Ưông đã quay về huyện. Không tới mấy ngày đã có tin tức, Phó huyện trưởng Ưông đã chấp nhận bản kế hoạch của cô, chỉ thị tín dụng xã cho trạm sữa vay vốn, còn điều hai chiếc Giải Phóng đến, nói cân nhắc bổ sung cho trạm xe lửa huyện thêm hai toa xe chuyên chở hàng, sau này nếu cần thì sửa tời của trạm sữa và các sản phẩm nông sản khác sẽ được cùng vận chuyển đến thành phố.

An Na lập tức bắt tay vào nhận thầu trạm sữa, đăng thông báo tuyển dụng nhân sự và chuẩn bị cho một loạt công việc khác.

Trạm sữa không thiếu khách hàng, tuy vậy vẫn rơi vào tình trạng cung không đủ cầu, để có được sản phẩm sữa, không ít nhà hàng khách sạn đã yêu cầu giá thấp hơn rất nhiều. Vấn đề lớn nhất chính là năng lực nhận hàng và vận chuyển hàng. Giờ đã có khoản vay, lại được bổ sung thêm hai toa xe chở hàng, vấn đề đã giải quyết được dễ dàng. Điều An Na cần làm nhất chính là thay đổi phương thức kinh doanh ôm cây đợi thỏ của trạm sữa huyện.

Trạm sữa huyện có một nhà máy chế biến kèm theo, nguyên liệu sữa được xử lý và đóng chai mỗi ngày. Người quản lý và nhân viên của xưởng ban đầu dự định ngừng làm việc đó, nhưng từ sau khi nhận thấy tình hình đã thay đổi, lại được An Na hứa sẽ trả tiền thưởng tăng thêm sau khi chế biến với điều kiện là các sản phẩm sữa được vận chuyển ra ngoài mỗi ngày phải đảm bảo an toàn vệ sinh tuyệt đối. Hai người thấy An Na tuy trẻ tuổi, lại là phụ nữ, nhưng biết tình hình của trạm sữa hiện giờ đã không giống như trước nữa thì đồng ý, lại thêm có chính quyền huyện ủng hộ, dù khoản tiền thưởng thêm này cũng không nhiều nhận gì so với tiền lương thì vẫn thấy tiếc rẻ, thế là ký hợp đồng, đẩy khí thế bắt tay vào làm việc.

Đại Tổng cũng rất nhanh chóng biết chuyện An Na đã nhận thầu ở trạm sữa huyện, trong lòng ngửa ngáy lập tức bàn bạc với Trần Lệ mình muốn rút khỏi đội thi công, dẫu sao bên chỗ An Na đang thiếu người. Trần Lệ từ khi biết An Na đã từ chối Cao Vi trong lòng vốn rất thất vọng, cảm thấy cô em họ của mình đúng là chẳng biết tốt xấu gì cả, giờ thấy An Na đang nhận thầu việc ở trạm sữa huyện, lại có vẻ như quan hệ với huyện cũng khá tốt, thế là bèn quay về Hồng Thạch Tinh dò hỏi mẹ mình.

Cô Lý Hồng đã từng được An Na dẫn dò, đồng ý với cô trước khi cô đi thì sẽ giữ kín bí mật về thân phận của cô, nên không nói gì có con gái biết, chỉ nói làm việc ở trạm sữa huyện rất có tương lai, cứ để con về đi theo An Na làm việc là được. Trần Lệ nghe thế thì dao động, khi quay về thì đã đồng ý với chồng. An Na trước tiên để Đại Tổng dần quen với việc hỗ trợ vận chuyển. Đại Tổng quen làm việc chân tay sức lực rất tốt, lại chịu khó chịu khổ, rất nhanh đã quen thuộc được với guồng quay của công việc mới.

Lúc An Na nhận thầu trạm sữa, biết tiếp theo mình sẽ rất bận rộn, vô số việc cần đích thân mình bắt tay vào làm, sợ rằng không có thời gian để tiếp tục dạy học ở trường tiểu học nữa, bèn tranh thủ đi đánh tiếng với hiệu trưởng trước, để nhà trường mau chóng tìm giáo viên thay thế mình. Cũng may môn âm nhạc có hay không cũng được, nhà trường cũng không quá coi trọng, với lại bình thường môn nhạc thường bị các môn học khác chen vào, nên đồng ý ngay.

Chớp mắt đã đến cuối tháng giêng, An Na bận rộn được nửa tháng cuối cùng cũng đã hiểu sơ bộ tình hình của trạm sữa, nhân viên trạm sữa bao gồm cả mới hay cũ đều rất phấn khởi đối với chế độ tiền lương, tiền thưởng, tiền làm thêm giờ, bởi vậy làm việc rất tích cực. Cô gái tên Triệu Trung Phân kia An Na vẫn bố trí cô ta làm văn thư, phụ trách ghi chép lại tình hình xuất nhập hàng ngày của sản phẩm sữa.

Triệu Trung Phân nghe nói trước đó An Na đã được Phó huyện trưởng Ưông lựa chọn đích danh đảm nhiệm công việc phiên dịch cho đoàn công tác nước ngoài đến thành phố giao lưu, từ sau khi cô nhận thầu trạm sữa, không đến hai ngày đã bị cô chinh phục hoàn toàn, vô cùng khâm phục An Na,

ngày nào cũng gọi chị An Na liên tục, biết cô không tiện đi đi về về giữa huyện và Hồng Thạch Tinh thì đã chủ động đề xuất nói người họ hàng của mình có một gian nhà để không, nằm ngay cạnh nhà mình, cách trạm sữa cũng gần, nếu An Na đồng ý thì qua đó ở.

Nếu như cứ đi đi lại lại giữa Hồng Thạch Tinh và huyện, An Na quả thật thấy vô cùng bất tiện. Trần Lệ tuy vẫn bảo cô đến nhà mình ở, nhưng thứ nhất bởi vì nhà chị ấy quá nhỏ, thứ hai là cô cũng không muốn làm phiền chị ấy quá nhiều, cho nên uyển chuyển từ chối, đang định tìm chỗ cho thuê để ở, nghe Triệu Trung Phân nói thế thì đi cùng cô ta đến xem nhà. Căn nhà bên trong có hai phòng, bên ngoài để nấu nướng, bên trong là phòng ngủ, còn có một cái sân nhỏ, quả thật rất phù hợp với cô. An Na lập tức đồng ý thuê, một tháng tám đồng.

Dù sao nhà cũng để không, người họ hàng của Triệu Trung Phân đương nhiên vui lòng cho thuê, dọn dẹp, thông bếp lò xong xuôi thì giao chìa khóa lại cho An Na.

Có chỗ ở rồi, An Na không cần phải đi đi về về Hồng Thạch Tinh mất thời gian nữa, bèn báo với cô Lý Hồng một tiếng, mua chút vật dụng hàng ngày, coi như là đã có chỗ ở ổn định ở huyện. Hôm nay việc ở trạm sữa đã hòm hòm, cô dự định quay về Hồng Thạch Tinh một chuyến, sáng mai lại đến thôn Cam Nguyên tìm hiểu và phỏng vấn các hộ nông dân chăn nuôi bò sữa. Ra khỏi trạm sữa lúc đứng bên lề đường ngay chỗ bến xe để đón xe đi Hồng Thạch Tinh thì phía sau có một chiếc xe rất quen mắt đi tới, phanh kít ngay bên cạnh cô. Cửa xe được quay xuống, anh công an họ Cừ thò đầu ra gọi:

– Lý Mai, quay về Hồng Thạch Tinh phải không? Mau lên đây.

An Na liếc sang bên cạnh anh ta, Lục Trung Quân ngồi ở ghế lái, đang nhìn mình.

...

Từ sau lần ở thành phố quay về Hồng Thạch Tinh, An Na vẫn luôn bận rộn công việc ở trạm sữa, không hề gặp lại Lục Trung Quân. Chỉ là lần trước trở lại có nghe cô Lý Hồng nói anh có đến nhà thăm Tia Chóp một lần, sau khi cho nó ăn thì đi ngay. Giờ gặp lại anh, An Na lập tức nhớ đến chuyện hai người cãi nhau ngày hôm đó thì hơi mất tự nhiên, đúng lúc thấy có một chiếc xe khách tới thì vội nói:

– Không cần đâu ạ, các anh có việc cứ đi, em bắt xe kia là được ạ.

Nói xong đi lên chiếc xe kia.

Cừ Cao Hạ nhìn theo An Na đi lên xe khách, chiếc xe khách bắt đầu chạy qua, đằng sau khói đen mù mịt thì nói:

– Cô Lý Mai này thật là, có xe chúng ta tiện thế mà không đi, lại chen chúc trên xe khách. Nhưng Đội trưởng Lục à, lúc trước em định theo đuổi cô ấy, giờ mới biết người ta như tiên nữ trên trời, dáng dấp như minh tinh, lại có tính nghệ thuật, còn biết phiên dịch nữa, giờ còn nhận thầu trạm sữa huyện. Nghe nói Cao Vĩ làm ở bộ kia cũng muốn theo đuổi cô ấy mà cô ấy còn chẳng màng, em lập tức dẹp luôn ý nghĩ của mình đi. Chẳng biết người đàn ông như nào mới có thể lọt vào mắt xanh của cô ấy nữa.

Lục Trung Quân nhìn chằm chằm vào chiếc xe khách chạy đằng trước, không lên tiếng.

...

Trở về Hồng Thạch Tinh, buổi tối An Na ngủ lại nhà cô Lý Hồng một tối, sáng sớm hôm sau thì cùng nhân viên kỹ thuật đi thôn Cam Nguyên.

Trạm sữa huyện có thay đổi lớn, sản phẩm sữa của thôn Cam Nguyên hiện giờ ngày nào cũng được vận chuyển đi, khoản thu vào mỗi tháng rất rõ ràng, không còn gặp tình trạng người nông dân phải chạy khắp nơi tìm kiếm nguồn tiêu thụ giống như trước nữa, càng không xuất hiện cảnh không bán được sản phẩm thì phải đổ đi, tất cả đều rất phấn khởi. Biết An Na cùng nhân viên tới đây, bố mẹ Từ Bình cùng với các hộ nuôi bò sữa đều tới rồi rít cảm ơn đồng thời cũng hỏi bao nhiêu vấn đề, vô cùng náo nhiệt. An Na mang theo mấy tính xách tay, ghi lại toàn bộ những vấn đề mà mọi người gặp phải, đồng thời đến thăm mấy hộ có quy mô chuyên nghiệp, tận lúc chạng vạng mới trở lại Hồng Thạch Tinh, gọi Tiểu Ny, hai cô cháu đến nhà tắm dành cho công nhân viên của Cục Lâm vụ để tắm.

Từ lúc đến nơi này, vấn đề tắm rửa vào mùa đông luôn là mối lo lắng của An Na. Bởi vì thời tiết luôn rất lạnh, rất nhiều người một tuần mới tắm một lần là xong, làm cho An Na có thói quen ngày nào cũng tắm vào mùa đông có chút khó thích ứng. Lúc mới tới, cứ tắm hai ngày cô lại đun nước nóng tắm rửa ở trong phòng, nước nóng cũng không nhiều, chỉ đựng trong hai chậu rửa mặt, nhiều khi còn chưa tắm xong thì nước đã nguội rồi, làm cô luôn thấy mình tắm không sạch. Cô Lý Hồng biết An Na thích sạch sẽ, bảo cô cứ đi đến nhà tắm mà tắm, còn nói lúc trước có người nợ tiền hàng còn cầm cả vé nhà tắm nữa, giờ tích khá nhiều. An Na ban đầu không muốn đi, nghĩ nhiều người trần như nhộng cùng tắm ở đó thấy rất không quen. Nhưng sau đó bởi vì thời tiết quá lạnh, cô đã thử đi một lần thì phát hiện cũng không đến mức không thể chấp nhận được. Bên trong hơi nước dày đặc, mọi người đều cởi hết quần áo, chẳng ai để ý đến ai, cộng thêm trong đó cũng có một dãy phòng đơn có vòi hoa sen, hoàn toàn có thể quần khăn tắm vào trong đó, đợi không có ai thì vào đó tắm riêng là được, thoải mái hơn tắm ở bên ngoài, thế là cô thường xuyên đi.

Năm nay thời tiết đặc biệt lạnh hơn mọi năm, sang tháng giêng rồi, hai ngày trước còn có một trận mưa tuyết lớn, dưới mặt đường còn tụ một lớp tuyết mỏng, An Na trở lại nhà cô Lý Hồng, toàn thân rét run lên, bèn gọi Tiểu Ny, cầm theo một bộ đồ dùng tắm rửa kèm túi quần áo, cùng nhau đến nhà tắm.

Nhà tắm của Cục Lâm vụ cách nhà cô Lý Hồng không xa cũng không gần, đi bộ mất tầm hai mươi phút. An Na và Tiểu Ny qua đó, dùng vé đổi lấy hai hai chìa khóa tủ để đồ, cởi quần áo đặt trong tủ khóa lại, giày thì để ngoài, đi chân trần giống mọi người vào tắm rửa, lúc ra ngoài mặc quần áo thì phát hiện giày đã không thấy đâu nữa.

Đôi giày của An Na là đôi giày thể thao mà năm ngoái cô đi lúc ra sân bay, độ bền cao, bốn mùa đều dùng được, bởi vì hôm nay phải đi đường xa cho nên cô dùng nó, đi thêm một đôi tất nữa là rất ấm. Kiểu dáng đôi giày này cũng rất đặc biệt so với những kiểu giày khác, rất ưa nhìn, chắc là người nào

đó thấy hay hay nên đã đi luôn rồi.

An Na tìm chung quanh một lúc vẫn không tìm thấy, cô hỏi bác gái thu vé. Bác ta thái độ cau có, nghe nói cô bị mất giày thì đã to tiếng lại, nói người ra vào vào nhiều như thế, bà ta làm sao biết giày bị ai lấy đi được.

An Na biết giày mất rồi, gần đây lại chẳng có chỗ nào bán giày cả, cô chẳng thể làm gì khác hơn là đi tắt vào, mượn bác ta đôi dép, nói sáng mai sẽ quay lại trả. Bác ta ban đầu không chịu, An Na lấy 5 tệ ra thế chấp, bác ta mới miễn cưỡng đồng ý.

An Na đi dép cùng Tiểu Ny ra ngoài đi về nhà, đi chưa được mấy bước đầu ngón chân đã lạnh buốt. Đôi dép đang đi chất lượng kém, đế mềm mỏng, quai dép lại là hai mảnh plastic mỏng, xui hơn nữa là mặt đường quá trơn đi được vài bước đã bị trượt làm quai dép bị tuột, chỉ còn lại đế dép mỏng dính.

An Na không thể đi tiếp được nữa, cô cúi đầu nhìn quai dép bị đứt, buồn bực muốn chết.

– Cô ơi cô ơi.

Tiểu Ny bỗng giật tay An Na. An Na ngẩng lên, thấy Lục Trung Quân đang đứng ở cửa nhà tắm nam nói chuyện với người nào đó.

– Chú Lục ơi! – Tiểu Ny gọi anh, An Na không kịp ngăn, – Giày của cô cháu bị người ta lấy mất rồi, không đi về được.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Lục Trung Quân quay lại nhìn, thấy hai cô cháu đang dắt tay nhau, ánh mắt lại rơi xuống chân của An Na.

– Sao thế?

– Chú Lục, cháu và cô đến đây tắm rửa, lúc đi ra ngoài thì giày của cô cháu bị mất rồi, chắc bị người ta ăn trộm ạ. Cô cháu mượn dép của bác gái trông cửa, còn phải trả năm tệ nữa, nhưng dép cũng bị hỏng luôn rồi. Cháu với cô không về nhà được ạ.

Tiểu Ny kể một hơi xong ngược lên nhìn Lục Trung Quân.

– Không sao không sao đâu, lát tôi lại mượn đôi khác, không làm phiền Đội trưởng Lục đâu.

An Na vội kéo Tiểu Ny ra sau lưng, gật đầu với Lục Trung Quân rồi quay người định đi về.

– Em đi được đấy à? – Lục Trung Quân nói, – Dép đều rách nát hết rồi, mà từ đây về nhà em cũng mất hai mươi ba mươi phút, em định mua mười đôi để dự bị phải không?

An Na ngớ ra, cúi đầu nhìn chiếc dép bị hỏng kia, không nói được gì.

– Tôi đưa em về, vừa hay tôi vừa đến đây có chuyện, xe đỗ không xa. Chờ tôi lái xe đến.

– Có xe ạ, là chiếc xe kia ạ? – Tiểu Ny rất thích ngồi xe, vui vẻ hỏi.

– Cảm ơn chú Lục! – Cô bé hét to.

Lục Trung Quân xoa đầu Tiểu Ny, cười cười bước đi.

An Na hết cách, đành phải đứng chờ, lát sau đã thấy Lục Trung Quân lái xe tới.

– Muốn tôi bế lên không? – Anh thò đầu ra hỏi.

– Không cần không cần ạ.

An Na nhặt chiếc dép hỏng lên, bế Tiểu Ny đến cạnh xe. Cánh cửa xe rách phía sau cô đã có kinh nghiệm nên mở ra dễ dàng, cho Tiểu Ny vào trước, sau đó mới trèo lên xe.

– Đưa đây. – Lục Trung Quân hát giọng.

– Gì ạ? – An Na nghe không rõ.

– Dép hồng ấy, chẳng lẽ em còn định mang về nhà à?

An Na không biết anh muốn làm gì, nhưng vẫn đưa chiếc dép kia cho anh.

– Còn chiếc kia nữa.

An Na lại đưa nốt chiếc còn lại.

Lục Trung Quân cầm hai chiếc dép ném vèo ra ngoài cửa xe.

An Na ngó người ra.

– Chú Lục, cô giáo cháu nói năm điều hay lẽ phải, là không được ném rác lung tung ạ. – Tiểu Ny nói.

– À, chú sai rồi. Lần sau chú không làm thế nữa. – Lục Trung Quân cười khi khi, ném chiếc áo khoác xuống dưới.

– Khoác vào chân đi kéo lạnh.

Nói xong khởi động xe, lái xe đi.

Tiểu Ny lần đầu tiên được đi xe thì rất phấn khởi, ngồi không yên, hết nhìn đông lại nhìn tây. An Na thấy mình dùng áo khoác của Lục Trung Quân để ủ chân thì không hay cho lắm, bèn nhắc chân lên ngồi khoanh lại, sau đó đặt chiếc áo lên đùi.

Trên đường đi Lục Trung Quân trò chuyện với Tiểu Ny mấy câu, một lát sau, bỗng nói:

– Tôi nghe chú Vương nói, tối ba mươi có một cô gái đến đưa bánh cho tôi, là em à?

An Na giật mình, mới ý thức được anh đang hỏi mình, thoáng nhìn sang thấy Tiểu Ny đang định trả lời thì vội giành nói:

– Đúng vậy, chẳng phải anh giúp cô của tôi bắt được tên trộm à? Cô tôi muốn cảm ơn anh, đúng lúc đó đang làm bánh, nên gói nhiều hơn, rồi bảo tôi và Tiểu Ny mang cho anh.

– Chú Lục, chú không ở đó, làm bọn cháu phải cảm về, cô cháu ăn bánh hết luôn rồi. No lắm.

An Na không ngờ Tiểu Ny lại nói thêm câu đó thì xấu hổ, giải thích:

– Cô tôi làm rất ngon, bánh rất ngon.

Lục Trung Quân nhìn cô qua gương chiếu hậu, không nói gì nữa. Chạy xe được một đoạn thì chiếc xe bỗng đi chậm lại, sau đó dừng ở bên đường.

– Sao thế ạ? – An Na hỏi.

– Hết dầu. – Lục Trung Quân rầu rĩ, – Hôm qua sở trường lái ra ngoài hơn trăm km, lúc về chưa kịp thêm dầu, buổi chiều tôi lại có việc, lúc lái xe cũng quên mất.

An Na nhìn kim dầu, đúng là đã cạn.

– Giờ phải làm thế nào đây? – Tiểu Ny mở to hai mắt, – Chỗ này cách nhà cháu một chút, dép của cô cháu lại bị chú vứt đi rồi, cô cháu không thể đi chân không về nhà được ạ.

Lục Trung Quân ngoái sang An Na:

– Hay là tôi công em về?

– Không cần không cần. – An Na vội vã từ chối, – Để tôi tự về là được ạ, dù sao cũng không xa mấy, tôi còn đi tắt nữa.

– Dưới đất toàn là đá vụn, còn có tuyết đọng nữa, em đi được à. – Lục Trung Quân kiên quyết, – Không thì em đi giày của tôi nhé? – Nói xong lại lắc đầu, – Giày tôi rộng quá, em đau chân mất.

– Vậy phải làm sao ạ? – Tiểu Ny sốt ruột.

– Hay tôi công em nhé? – Lục Trung Quân hỏi, – Tôi thật sự không vấn đề.

– Không cần đâu ạ, cảm ơn anh. – An Na cũng rất kiên quyết, mở cửa xe định xuống, – Để tôi tự đi, tôi đi được mà.

– Chờ chút. – Lục Trung Quân ngăn lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, xuống xe, đi tới một người đàn ông đang đạp xe tới, nói mấy câu, người đàn ông kia quay lại nhìn nhìn, rồi gạt đầu đưa xe đạp cho Lục Trung Quân.

Lục Trung Quân đạp xe tới, gõ cửa xe, An Na hạ kính xe xuống.

– Tôi mượn được chiếc xe đạp, Tiểu Ny ngồi trước, em ngồi sau, tôi đưa hai di cháu về.

– Cảm ơn chú Lục. – Tiểu Ny bò xuống xe.

Lục Trung Quân đặt xe đạp gần xe ô tô cho chắc, ôm Tiểu Ny ngồi lên gác xe đằng trước, lại thấy An Na đang dò dẫm muốn bước xuống đất thì bước vội tới, ôm cô lên đặt lên sau xe đạp. Ngồi vững vàng rồi, Lục Trung Quân mới lấy áo khoác ra, ngồi xuống không nói không rằng quần vào chân của An Na, còn dùng tay áo buộc chặt lại, sau đó đóng cửa xe ô tô, ngồi lên xe đạp, chân giẫm chân đạp vào bàn đạp, chờ hai cô cháu về.

Ngồi gần anh như thế, dù cách nhau bởi quần áo mùa đông, nhưng An Na cũng vẫn cảm nhận được sức nóng hùng hực trên người anh, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, cố gắng giữ khoảng cách để thân thể không chạm vào anh, bỗng nhớ lại lần trước lúc ở trên trạm thông tin trên núi, tóc mình bị cuốn vào cúc áo của anh... Có điều khi đó chú Đình vẫn còn, không thể ngờ được mấy tháng sau chú ấy đã mất rồi... Lại nghĩ đến tấm ảnh chụp chung với bạn bè của Lục Trung Quân mà cả đời này không thể quên được, không biết anh có hay rằng tương lai không lâu nữa anh sẽ chết hay không?

Nghĩ tới đây, An Na chợt cảm thấy vô cùng khó chịu, trong lòng như bị một bức tường lấp kín.

– Tiểu Ny, đằng trước rất bằng phẳng, chú buông tay nhé.

An Na đang suy nghĩ miên man, chợt nghe Lục Trung Quân nói thế, còn chưa kịp phản ứng thì chiếc xe đã nảy lên, cả người giật theo, cô theo bản năng ôm chặt hông của anh.

Chiếc xe đạp tiếp tục loạng choạng tiến về phía trước, Tiểu Ny thì cười khanh khách, Lục Trung Quân hình như cũng rất vui, An Na ôm hông anh một lúc, thấy bắt đầu thích nghi được, đang định buông tay ra, lại nghe Lục Trung Quân nói “cẩn thận”, thì lại ôm trở lại, nhưng chiếc xe không loạng choạng chút nào mà vẫn yên ổn lao về phía trước. Cô cảm giác được thân thể Lục Trung Quân khẽ run lên thì vừa bực vừa buồn cười, biết mình bị anh trên bèn đánh vào lưng anh một cái.

Lục Trung Quân phá lên cười, Tiểu Ny không biết anh cười cái gì, nhưng cũng bật cười theo rất vui vẻ. Theo tiếng cười của anh hòa với tiếng chuông của xe đạp, cuối cùng đã đến gần quầy bán đồ lặt vặt của cô Lý Hồng rồi.

Trời đã tối hẳn, có mấy người đang ngồi ở quầy hàng của cô Lý Hồng đều ngẩng lên, thấy ba người trên một chiếc xe đạp thì đều ngạc nhiên.

Lục Trung Quân phanh xe lại, không đợi anh hay An Na nói gì, Tiểu Ny đã nhảy xuống xe, chạy vào đem chuyện xui xẻo của hai cô cháu kể cho mọi người nghe.

Cô Lý Hồng bưng tỉnh ngộ:

– Là tên nào trộm giày người khác thế.

Vừa nói vừa ra ngoài cảm ơn Lục Trung Quân. Tiểu Ny chạy vào nhà, cầm đôi dép bông ra. An Na gỡ chiếc áo khoác ở chân xuống, đi dép vào, nói với Lục Trung Quân.

– Làm bẩn áo của anh rồi, để tôi giặt sạch rồi trả lại anh...

Lục Trung Quân giật chiếc áo từ trong tay cô.

– Đừng có nhiều chuyện như thế.

– Vâng... cảm ơn anh... - An Na lý nhí nói.

– Không có gì, ai bảo lúc đó tôi gặp, gặp thì phải giúp thôi. – Lục Trung Quân nói rất nhẹ nhàng.

– Đội trưởng Lục, vào nhà ngồi uống nước đã. – Cô Lý Hồng mời.

– Không ạ, cháu đi trước. Cháu còn phải trả xe đạp cho người ta nữa.

Lục Trung Quân mỉm cười với An Na, nhấc chiếc xe quay đầu lại rồi đạp đi.

An Na đứng đó, nhìn theo bóng anh đi xa dần.

– Đội trưởng Lục này nhiệt tình nhỉ, cháu nhỉ? – Cô Lý Hồng nói.

Ngày hôm sau, An Na thu dọn vài thứ đi huyện, còn bảo với cô Lý Hồng mình mấy ngày nữa mới về. Đến huyện, cất đồ đạc vào nhà cho thuê rồi đến trạm sửa huyện. Bận rộn tới mất tới mười đến tận năm giờ chiều, sắp đến giờ tan làm, An Na vẫn còn ở phòng kế toán của trạm sửa hạch toán thu chi, bất kể là khoản vay hay thu thì đều có lợi nhuận, nếu cứ thế này, rất nhanh có thể trả được hết các khoản vay nợ rồi, trong lòng hết sức vui mừng.

– Chị Lý Mai ơi, bên ngoài có người tìm chị.

Giọng của Triệu Trung Phân vọng vào, An Na ngẩng lên, thấy cô ấy thò người vào trong.

– Có một anh đến tìm chị, đẹp trai hơn cả Alain Delon nhé.

Triệu Trung Phân còn bổ sung thêm.

An Na không nghĩ mình quen người đàn ông nào trẻ đẹp trai hơn Alain Delon không, đây nghi hoặc đứng lên đi ra ngoài, thấy Lục Trung Quân mặc thường phục đứng ngay cạnh cửa, hai tay đút túi quần, ánh mắt đang nhìn lên biểu báo cáo dán ở đó, chân đi đôi giày da màu đen, hai chân thon dài.

– Chị Mai, là anh này này. Ai đó chị?

Triệu Trung Phân đi ra ngoài theo, hỏi nhỏ An Na.

Lục Trung Quân nghe tiếng bước chân thì xoay người lại.

– Đội trưởng Lục, anh tìm tôi có chuyện ạ?

Từ lần trước ngồi xe đạp với anh, khi gặp anh, cô thấy tự nhiên hơn rất nhiều.

Lục Trung Quân đi hai bước đến gần cô, nói:

– Vợ Phó huyện trưởng Ưông muốn mời em tối nay đến nhà họ cùng ăn bữa cơm đạm bạc.

An Na kinh ngạc.

– Là như này, – Lục Trung Quân giải thích, – Cô ấy nghe nói em không chỉ biết tiếng Pháp, còn biết tiếng Anh nữa, nhà họ vừa hay có con gái đang học cao nhất, thành tích không tốt lắm, muốn lên cao trung thì mới bắt đầu bỏ túc lại, hỏi em có thể phụ đạo được không? Nếu em không rảnh cũng không sao, cũng chỉ ăn bữa cơm tối thôi, cô ấy cũng không làm quen với em.

An Na hơi chần chờ:

– Bỏ túc thì không phải không được, nhưng...có thể dạy vào buổi tối được không ạ.

– Được. – Lục Trung Quân gật đầu, – Vậy cùng đi nhé? Cô ấy đã mời cơm rồi, vừa hay tôi chưa ăn gì, qua đó một lúc.

– Lục Trung Quân, tôi không đi được không, ngại lắm.

– Có gì mà ngại, cô ấy là mời em thật lòng, cũng đã sắp nấu xong rồi, em không đi, thức ăn thừa phải bỏ đấy.

An Na không thể làm gì khác hơn là phải đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Vợ của Phó huyện trưởng Ưông họ Hồ, làm chủ nhiệm biên tập của tòa soạn báo huyện, nói năng rất khéo léo, không hề thể hiện bản thân là người nhà của cán bộ lãnh đạo cao cấp nào, luôn gọi An Na là Lý Mai đầy thân thiết. Mọi người vẫn gọi bà là chị Hồ. Vừa theo Lục Trung Quân vào nhà, An Na gửi túi quà hoa quả mà mình mua trên đường cho chị ta.

– Ôi Lý Mai, sao cháu khách sáo thế. Chỉ ăn bữa cơm gia đình thôi mà, còn mua hoa quả làm gì.

Chị Hồ nhìn sang Lục Trung Quân, – Sao cháu không ngăn cô ấy hả? Phí tiền lắm đấy.

– Cô ấy cứ đòi mua đấy ạ, nói là lần đầu đến cũng phải có chút quà, mới lại hoa quả cũng không đáng là bao, cô không ăn thì để cháu ăn. – Lục Trung Quân cười khi khi.

Thực ra túi hoa quả này là do Lục Trung Quân mua. Lúc An Na chọn xong định trả tiền thì anh đã giành trả rồi, An Na ngại giành giật với anh ở quán hàng nên dự tính ăn bữa cơm xong sẽ tranh thủ trả tiền lại cho anh.

– Vào đi vào đi – Chị Hồ đặt túi hoa quả lên bàn, mời An Na vào nhà, lại gọi con gái, – Ưông Tuệ Lệ, con ra chào khách cho mẹ. Chị Lý Mai cùng anh

Lục đến đây.

Ông Tuệ Lệ đi ra ngoài, chào hỏi An Na và Lục Trung Quân. Cô bé cắt tóc ngắn, còn chưa dậy thì, trông như một cậu con trai.

Lục Trung Quân nói An Na đã đồng ý phụ đạo tiếng Anh cho Ông Tuệ Lệ rồi, chị Hồ hết sức phấn khởi, bảo con gái:

– Ông Tuệ Lệ, chị Mai của con rất giỏi nhé, lần trước đoàn người Pháp đến huyện là do chị Mai con phiên dịch đấy. Chị ấy đồng ý phụ đạo cho con rồi, con chịu khó học hành cho mẹ.

Ông Tuệ Lệ nhìn chăm chăm Lý Mai, nói:

– Chị Lý Mai, chị xinh quá. Chị với anh Lục của em là như nào ạ? Em nói chị nghe, bố em náo anh ấy hư lắm, chị giúp em quản lý anh ấy chặt vào nhé.

Lục Trung Quân đánh mắt sang An Na, tay thì như muốn cốc vào đầu cô bé, Ông Tuệ Lệ nhanh chân bỏ chạy.

An Na xấu hổ, vừa định giải thích, chị Hồ đã quát con gái:

– Nói năng gì thế, mau xuống bếp giúp mẹ dọn thức ăn ra đi...

Ông Tuệ Lệ lè lưỡi, chạy vào bếp.

– Cô à, để cháu giúp cho ạ.

– Không cần đâu không cần đâu, cháu là khách, cháu cứ ngồi đây. Cô làm tí là xong. Tiểu Quân, cháu tiếp Lý Mai cho cô nhé.

Bà rót hai tách trà mời hai người, sau đó xuống bếp.

Phó huyện trưởng Ông hôm nay đi công tác, trong phòng khách chỉ còn lại An Na và Lục Trung Quân, không khí khá im ắng ngượng ngịu. An Na thấy trên bàn có mấy tờ báo thì cầm lên xem. Lục Trung Quân hình như cũng không tìm được trò giải trí gì, trong phòng khách có cái TV đen trắng 14 inch, anh ngồi xuống mở TV lên, chọn kênh liên tục. Cứ như thế một người ngồi đọc báo một người thì xem TV.

Cũng may mâm cơm cũng đã nhanh chóng được bày xong, chị Hồ ra mời, An Na thở phào nhẹ nhõm, buông tờ báo xuống rồi qua đó. Không khí trên bàn ăn khá hòa hợp, chị Hồ nói chút về tình hình của trạm sữa, lại khen An Na có năng lực. Nói một hồi, lại nhắc đến đề tài mà phụ nữ trung niên thường hay hứng thú:

– Lý Mai, cháu có đối tượng chưa? Nếu chưa có thì cô giới thiệu cho.

An Na đang uống ngụm canh suýt chút nữa thì bị sặc, vội nuốt xuống, liếc mắt thật nhanh sang Lục Trung Quân, thấy anh nhìn chăm chú vào đĩa thịt kho tàu trước mặt, chuyên chú dùng đũa gấp, đáp:

– Cháu chưa có ạ. Nhưng giờ cháu chưa nghĩ đến chuyện này, cảm ơn cô quan tâm ạ.

– Không nghĩ à? – Chị Hồ cười cười, nhìn sang Lục Trung Quân, – Khi nào nghĩ đến thì cứ nói với cô nhé, cô có đối tượng cho cháu rồi đó.

– Vâng ạ. Cảm ơn cô. – An Na đáp qua loa.

Cơm nước xong, An Na đang định xin phép ra về thì Ông Tuệ Lệ nói muốn đi xem phim, muốn An Na đi cùng. Chị Hồ chỉ tay vào trán con gái.

– Mẹ à, mẹ cho phép nhé. Lâu rồi còn không được xem rồi. Đợt này ở rạp cho phim hay lắm, bạn bè của con đều xem hết rồi. Mà nhờ lần thi này con không tiến bộ thì sao? Lần trước mẹ đồng ý rồi, không thể nói không giữ lời được.

– Đi đi, nói không lại con rồi. – Chị Hồ nhìn An Na, – Lý Mai, cháu đi cùng Ông Tuệ Lệ được không?

An Na gật đầu. Lục Trung Quân cũng nói:

– Cháu cũng đi, xem xong tiện đưa hai chị em về nhà luôn.

– Ừ, thế nhờ cháu cả nhé.

Lục Trung Quân mỉm cười gật đầu. Ba người vừa ra ngoài, Ông Tuệ Lệ như con chim sổ lồng, trên đường đi nói nói cười cười rất vui vẻ, kéo cánh tay An Na đi trước, Lục Trung Quân thì đi sau.

– Chị Mai, nhờ chị mà mẹ em mới cho em đi xem phim đấy. Chị không biết đâu, mẹ em quản lý nghiêm lắm. Em chán lắm.

An Na chỉ cười.

Rạp chiếu phim cách không xa, đi tầm hơn mười phút là tới. Rạp chiếu phim buổi tối nay chiếu một bộ phim về tình yêu. Lục Trung Quân đi mua vé, khi đang chờ phim chiếu, An Na tranh thủ đi vệ sinh ở nhà vệ sinh công cộng gần đó, Lục Trung Quân và Ông Tuệ Lệ thì chờ. Lục Trung Quân nhìn hướng

An Na đi, lấy ra năm tệ, đưa cho Ông Tuệ Lệ.

– Làm gì vậy ạ? – Ông Tuệ Lệ hỏi.

– Cho em. – Lục Trung Quân nói, – Nhưng với điều kiện, khi chị ấy quay lại, em nói với chị ấy là em không muốn xem nữa mà muốn về trước.

– Sao lại thế ạ. – Ông Tuệ Lệ rất dao động, – Em muốn xem cơ.

– Chê ít à? – Lục Trung Quân lại lấy ra năm tệ nữa, – Được không? Như này đủ để em xem hai mươi lần rồi đấy.

Ông Tuệ Lệ trải qua một hồi đấu tranh đấu tranh rất ngắn ngủi, cuối cùng không thể thoát khỏi sự cám dỗ của viên đạn bọc đường, thấy Lục Trung Quân sắp cất tiền đi thì vội giật lấy cất vào túi áo.

– Anh không được nói cho mẹ em biết đấy.

– Em thấy anh giống thế à. – Lục Trung Quân cười, – Xong rồi, lát nữa em phải về đó nghe không?

Ông Tuệ Lệ gật đầu, nhìn về phía nhà vệ sinh. Một lát sau An Na đi ra, Ông Tuệ Lệ chạy lại nói:

– Chị Mai ơi, anh Lục vừa cho em mười tệ, bảo em đừng xem phim nữa. Em đồng ý rồi. Em đi về trước nhé.

Nói xong định về luôn.

Mặt Lục Trung Quân tối đen lại, thấy An Na nhìn sang mình thì giải thích:

– Đừng hiểu lầm, tôi thấy phim này không phù hợp với trẻ con nên bảo em ấy về.

– Vậy tôi cũng không xem nữa. Tôi đưa em ấy về. Tuệ Tuệ, chúng ta về đi. – An Na nói.

– Đừng mà. Mua vé rồi, cùng nhau xem đi. – Lục Trung Quân sốt ruột.

– Thật ạ? – Ông Tuệ Lệ hào hứng, tay siết chặt tiền trong túi áo, – Anh Lục, là anh nói đó nha. Anh không lấy tiền lại chứ ạ?

– Em giữ đi. Đi nào, sắp đến giờ chiếu rồi.

– Tốt quá. Cảm ơn anh Lục. – Ông Tuệ Lệ chỉ sợ anh đổi ý, lúi An Na chạy vào rạp chiếu phim, – Chị Mai, đi mau đi kéo muộn.

Lục Trung Quân đi phía sau, mặt đen sì.

Ba người đi vào, tìm được chỗ ngồi, Ông Tuệ Lệ ngồi cạnh An Na.

– Anh Lục, anh ngồi cạnh em đây này.

Ngồi xong còn nhiệt tình nói với Lục Trung Quân.

Lục Trung Quân sờ sờ mũi, ngồi xuống.

Rạp chiếu phim bắt đầu tắt hết bóng điện, phim đã bắt đầu.

Vào lúc này công nghiệp điện ảnh cũng đang bắt đầu phát triển, chế độ quản lý thẩm tra cũng chưa được nghiêm ngặt như hiện nay, nhiều cảnh nóng bỏng đều không bị che, chứ đừng nói đến cảnh hôn nhau. Phim cũng khá hay, cũng có kịch tính. Ông Tuệ Lệ mắt đắm đắm theo dõi phim, thấy cảnh đôi nam nữ chính trong phim hôn nhau, còn có cả cảnh giường chiếu nóng bỏng nữa thì kêu ré lên làm An Na giật cả mình, quay sang vừa vặn đụng phải ánh mắt của Lục Trung Quân đang nhìn mình, tim đập mạnh, vội tập trung vào xem phim.

Hóa ra là một bộ phim tình yêu bi kịch, cuối cùng nam chính hy sinh vì nước, nữ chính thì mang con về quê sống nốt quãng đời còn lại. Ông Tuệ Lệ khóc như mưa, lúc ra ngoài mắt vẫn đỏ hoe sưng húp, thảo luận những đoạn đau lòng của bộ phim với An Na mãi. Lục Trung Quân thì không nói không rằng đi theo sau hai chị em.

Đưa Ông Tuệ Lệ đến nhà cũng đã chín giờ rưỡi tối. Chị Hồ cảm ơn Lục Trung Quân và An Na, bảo anh đưa An Na về. Hai người đi ra, Lục Trung Quân hỏi địa chỉ nhà thuê của An Na, rồi cùng đi bộ về, cách cũng không xa. Lúc sắp đến nơi, Lục Trung Quân vẫn im lặng cả buổi bỗng nói:

– Em đói không, tôi mời em ăn đêm. Tôi biết có chỗ cũng được lắm.

– Không ạ. – An Na lắc đầu, – Lúc này ăn cũng nhiều, giờ không đói. À đúng rồi, tôi trả anh tiền mua hoa quả ạ...

Vừa nói vừa lấy tiền đã chuẩn bị sẵn ra.

– Không cần đâu, – Lục Trung Quân cau mặt, – Chút tiền ấy em tính toán với tôi làm gì.

-

An Na thấy anh không nhận, cũng không thể ép nhét vào túi anh được, đành phải cắt đi, nhìn cửa phòng trọ của mình:

– Đến rồi ạ. Tối nay cảm ơn anh. Tôi vào đây, anh cũng về nghỉ sớm đi.

Nói xong bước vào, lấy chìa khóa mở cửa, lại đóng cổng lại, tiện thể khóa luôn. Bởi vì hôm nay cũng khá mệt, nên khi vào nhà cô luôn kéo rèm cửa sổ, rửa mặt mũi xong, thay quần áo ngủ, thả tóc, cầm lược chải mấy cái thì lên giường, tựa vào đầu giường đọc sách một lúc, dần dần mắt mỏi dần, cô đóng cuốn sách lại với tay định tắt đèn ngủ, chợt nhớ ra đồ lót và tất lúc ban ngày phơi còn chưa cất, thế là vừa ngáp vừa xuống giường khoác áo khoác mở cửa ra ngoài. Vừa mở cửa ra, thấy một bóng đen ngồi dựa vào đồng gạch còn chưa dọn sạch ở trong sân, mặt quay vào cửa sổ phòng ngủ của mình, đang hút thuốc.

An Na tóc gáy dựng đứng, định kêu to lên thì người ngồi đó nhanh chóng đứng lên, ném tàn thuốc xuống, dùng đế giày nghiền nát.

– Là tôi.

Giọng nói quen thuộc.

Anh vừa đứng lên, An Na đã nhận ra anh, có điều cảnh tượng vừa rồi cũng dọa cô sợ chết khiếp, tim vẫn còn đang đập mạnh, thấy anh đi tới phía mình thì tức giận chất vấn:

– Sao lại là anh? Có chuyện gì à? Anh muốn dọa người ta chết à?

– Tôi biết em sẽ ra.

– Chẳng phải anh đi rồi mà?

– Lại trở lại.

– Anh vào bằng cách nào? Tôi khóa cổng rồi mà.

– Trèo tường.

An Na liếc nhìn bức tường cao chẳng bao nhiêu thì tức giận:

– Lục Trung Quân anh làm gì vậy hả? Anh có phải là công an không? Làm thế mà anh cũng làm được à?

– Mai Mai, tôi con mẹ nó thích em rồi, thích đến thần hồn điên đảo rồi. Em nói xem tôi phải làm thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

An Na mặt nóng bừng:

– Anh bị bệnh à? Anh đi ngay cho tôi.

Lục Trung Quân chậm rãi bước tới

– Anh định làm gì? – An Na đưa tay cản anh lại, – Tôi bảo anh đi ra ngoài cơ mà.

Còn chưa nói xong, Lục Trung Quân đã vào nhà, vén chiếc rèm cửa màu hồng ngăn với bên ngoài lên, đi vào phòng ngủ của cô.

An Na đuổi theo vào.

– Lục Trung Quân, anh muốn làm gì, anh là công an vậy mà lưu manh vậy à. Anh mau rút cho tôi. Nếu không tôi sẽ kêu lên đấy.

An Na mặt đỏ phừng phừng tức giận.

– Bên ngoài lạnh lắm, em mặc ít, không tốt đâu.

Nói thì nói thế, nhưng tầm mắt của anh lại như rơi vào cặp đùi trắng mịn của cô.

An Na có thói quen lúc đi ngủ thì mặc quần áo ngắn rộng rãi, mùa đông cũng thế. Mà thời đại này nhà dân cũng đều có giường đất hoặc tường ẩm để sưởi ấm vào mùa đông, căn phòng An Na thuê cũng giống vậy, bên ngoài dù lạnh nhưng ngoài phòng có lò, trong phòng có đạo cộng thêm lò sưởi bên ngoài và tường sưởi bên trong, với lại tới nơi này một thời gian rồi cô cũng đã học được cách đốt lò sưởi, căn nhà lại nhỏ, bên trong ấm áp, cho nên ngủ cũng không mặc nhiều quần áo, vừa nãy lười mặc quần bông vào, nghĩ chỉ ra ngoài một chốc rồi vào ngay, nên chỉ khoác áo khoác, mới lộ đùi ra ngoài. Làn da của cô trắng nõn mịn màng, cặp chân lại thon dài thẳng tắp, nhìn hết sức bắt mắt.

An Na theo tầm mắt của anh nhìn xuống thì thắm chừi thê một câu, vội vàng cầm chiếc quần đặt ngay bên chụp vào, xong rồi mới xoay người lại, lạnh lùng nói:

– Anh mau cút ra ngoài đi, nếu không tôi kêu to lên đấy.

Lục Trung Quân đứng giữa phòng, hai tay rút túi quần, thần sắc nhìn có vẻ nghiêm túc.

– Anh tự giới thiệu, anh tên Lục Trung Quân năm nay 25 tuổi, người Bắc Kinh, mẹ mất khi anh còn nhỏ, anh sống với bố, anh còn có một em gái nữa, lần trước em đã gặp rồi đó. Trước đây anh chưa cặp với ai, vẫn là xử nam. . .Tự mình giải quyết cũng không tính đúng không. . .

– Đồ điên, tôi cóc quan tâm.

An Na mặt nóng lên, cáit lời anh, bước lên muốn đẩy anh ra ngoài nhưng lại e dè.

– Tôi nói với anh lần nữa, anh mau cút ra ngoài cho tôi. Không thì tôi kêu lên thật đấy. . .

Vừa nói vừa chạy ra ngoài.

An Na chạy ra ngoài sân, một hồi lâu không thấy động tĩnh gì trong nhà. Thật ra bảo là kêu lên cũng chỉ để dọa anh thôi chứ nào có dám. Đợi một lát thấy bên ngoài lạnh muốn chết, gió rét chui từ ống quần lên, cả người nổi da gà, cô đành nhắm mắt hít sâu đi vào, vén rèm lên thò đầu vào trong.

Lục Trung Quân đã cởi áo khoác, nằm trên giường của cô mắt nhắm lại, hai chân dài rơi ra ngoài mép giường, dùng tay làm gối, giống như đây là giường của anh vậy.

An Na tròn tròn mắt, không nhìn được nữa chạy vào ra sức kéo tay anh lôi ra.

– Lục Trung Quân anh đứng lên cho tôi.

Anh rất nặng, cộng thêm cô ý nên càng nặng. An Na dùng hết sức lôi anh cũng không nhúc nhích. Một lát sau mới thấy anh mở mắt ra, cười cười:

– Giường của em thoải mái thật đấy, lại thơm nữa, thích hơn cái giường ở phòng anh nhiều, suốt nửa thì anh ngủ quên rồi. Anh nói với em này, hai ngày trước không phải em không gặp anh đúng không? Anh bị điều đi vùng khác bắt bọn rùa con cướp Công ty Rượu thuốc lá, mệt mỏi vô cùng. Hôm nay vừa trở về lại dẫn em đến nhà chị Hồ ăn cơm xem phim. Cũng đã muộn rồi, anh thật sự quá mệt để lái xe trở về Hồng Thạch Tinh. Tối nay em cho anh ngủ lại đây đi, sáng mai anh sẽ đi sớm.

An Na nổi đóa:

– Lục Trung Quân, sao anh lại vô lại thế? Chỗ của tôi không phải nhà trọ.

– Nhà trọ anh không thèm ngủ. Anh muốn ngủ chỗ em.

– Không được, anh đi đi. – An Na đẩy anh.

Lục Trung Quân bị cô kéo ra khỏi chiếc gối, tiện tay anh cầm áo ngực mà lúc nãy An Na cởi ra để trên gối, đưa lên mũi ngửi ngửi.

– Bình thường em vẫn mặc cái này à?

An Na giật lấy nhét xuống dưới chân.

– Anh là đồ lưu manh, nhanh cút đi cho tôi.

Lục Trung Quân lười nhác ngồi bất động trên giường.

– Mai Mai, lần trước lúc ở trong thành phố nếu không phải anh xả thân quên mình cứu em, mấy gã lưu manh kia không biết đã làm gì em rồi, sao em lại đối xử với ân nhân cứu mạng mình như thế? Tay của anh còn bị thương nữa, lúc về chảy khá nhiều máu đấy. Cái này không nói, nói mấy hôm trước, em bị mất giày ở nhà tắm công cộng, có phải là anh vất vả đưa em về không?

An Na ngáp ngừng không biết nói gì.

– Lục Trung Quân, anh giúp tôi như thế, nhưng anh cũng vô lại như vậy à? Chúng ta đơn độc trong này, anh có thấy thích hợp không? Coi như tôi cầu

xin anh, anh ra ngoài được không?

– Em với anh thì làm sao? – Lục Trung Quân như không xương lại nằm xuống gối của An Na, – Dù sao cũng là em quyến rũ anh trước, anh đã dỗ em rồi, em nhận thì tốt, không nhận cũng phải nhận.

– Anh có biết xấu hổ không, cái gì mà tôi quyến rũ anh trước hả? – An Na cười nhạt.

– Năm ngoái em lần đầu tiên đến Hồng Thạch Tinh, cậu Cừu cậu La dẫn em đến sở rồi gọi anh tới, em tự suy nghĩ chút đi, ánh mắt em lúc ấy rất đáng thương cứ nhìn anh mãi, là đàn ông ai mà chẳng bị thu hút.

– Anh cứ đi cho tôi. – An Na lại lần nữa bốc hỏa, thấy trên tủ đầu giường có cốc nước mình mới uống được một nửa, cầm lên để lên đầu anh, – Anh có dậy hay không? Anh không đứng lên tôi đổ nước vào đầu anh đấy. Tôi nói là làm đấy.

– Đừng. Anh đang mệt và khát. – Lục Trung Quân giật lấy cốc nước tu một hơi cạn rồi trả lại. – Anh nói này, tính khí em như thế sau này ngoại trừ anh ra có ai chịu nổi em được nữa.

An Na giận cực độ nhưng lại bó tay, nói:

– Được, anh đại gia, anh ghê gớm, tôi nhường giường tôi cho anh, tôi đi.

Nói xong cầm quần áo nhét vào túi bỏ ra ngoài. Vừa mới xoay người, một cánh tay đã bị Lục Trung Quân kéo lại, cả người bị giật nhào vào giường, lại còn đè lên người anh, ngực dán vào ngực.

Áo khoác trên người cô không cài cúc áo, bên trong chỉ mặc áo lót mỏng, trong nháy mắt cô cảm nhận rõ bộ ngực mềm mại của mình áp vào lồng ngực kiên cố của anh, cảm xúc hết sức mãnh liệt. Chắc anh cũng cảm thấy thế, yết hầu hơi giật giật.

– Hơn nửa đêm rồi em còn định đi đâu được hả. Chuyện lần trước còn chưa rút kinh nghiệm à? Biết điều thì nằm bên cạnh ngủ đi.

An Na còn chưa ổn định tinh thần, phát hiện mình đã bị Lục Trung Quân kéo sang nằm bên, còn kéo chân đắp cho cô, tiếp đó giật túi xách thả xuống bên giường, lại đi đóng cửa lại rồi mới quay trở lại, thả giày, lại lần nữa nằm xuống, nhắm mắt lại.

An Na muốn ngồi dậy, một cánh tay đưa qua đặt lên chiếc chăn.

– Cảnh cáo em cấm làm vậy. Anh mệt rồi, chỉ muốn ngủ một giấc mà thôi, ngủ xong một giấc sẽ đi ngay, tạm thời không có ý nghĩ gì khác. Em cứ nhích tới nhích lui động vào anh, anh là người đàn ông bình thường, dù mệt đến mấy cũng sẽ bị ảnh hưởng muốn làm chuyện gì đó, em tự biết đi nhé.

An Na tròn tròn mắt nhìn nửa bên mặt anh, anh đã nhắm mắt, cô không biết mình phải làm gì nữa.

– Còn không ngủ à? Nhìn anh làm gì? Mặt anh bị nhò à?

Một lát sau, Lục Trung Quân tựa như cảm nhận được cái nhìn lom lom của cô, cất tiếng, mắt vẫn nhắm.

– Lục Trung Quân anh đúng là đồ không biết xấu hổ!

An Na không dám lộn xộn nữa, rúc vào trong chăn, nhích người sát tận tường.

Lục Trung Quân bỗng mở mắt ra, liếc cô một cái, bật cười lên.

– Gì mà không biết xấu hổ? Anh nói này, có phải em thật sự muốn thấy anh không biết xấu hổ không?

An Na thấy anh dường như muốn áp sát lại gần mình thì sợ gần chết, vội nói:

– Đừng, anh đừng qua đây.

Lục Trung Quân đưa một tay ra ép đầu cô dịch sát vào mình, ấn lên gối.

– Tránh vào trong như thế làm gì, anh không ăn em đâu mà sợ. Anh tắt đèn ngủ đây. – Vừa nói vừa tắt đèn.

– Thật là thoải mái quá..

An Na nghe anh lẩm bẩm.

Trong bóng tối, cô không dám cử động chút nào, cả người căng cứng, quyết định nếu anh dám đưa tay qua, cô sẽ kêu lên thật to. Dù sao bên cạnh là nhà Triệu Trung Phân, hai nhà chỉ cách một bức tường, không tin anh thật sự không biết xấu hổ.

Một lát sau, anh vẫn không cử động gì, một lát sau nữa, An Na nghe được tiếng hô hấp đều đều của anh thì lặng lẽ rụt đầu vào trong một chút, anh cũng không có phản ứng, có vẻ ngủ rất sâu rồi, thần kinh căng thẳng mới thả lỏng. Cô nằm mãi không ngủ được, bên tai là tiếng thở đều đều của anh, thỉnh thoảng còn ngáy ồ ồ nữa, chỉ hận không đập anh xuống giường. Một lúc lâu, cơn buồn ngủ kéo đến, cô mới mơ màng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, An Na thức dậy, trong lúc còn mơ màng bỗng nghĩ tới chuyện tối qua, mở bừng mắt ra, tay sờ một cái, phát hiện bên cạnh trống không, trên giường chỉ còn lại mình mình, Lục Trung Quân đã không thấy nữa.

An Na bật đèn lên, liếc nhìn đồng hồ ở đầu giường, mới hơn năm giờ sáng. Cô ngồi dậy ngậy ra một hồi, xuống giường khoác áo đi ra ngoài, thấy cửa sân vẫn còn khóa trái, nếu không phải chỗ đóng gạch ở góc tường kia có tàn thuốc lá, cô còn nghĩ những chuyện phát sinh tối qua không hề xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Trời vừa sáng An Na đã chuẩn bị đi ra ngoài, lúc khóa cửa nhìn bức tường viện, thấy có vết tích cọ sát trên đó. Cô vẫn lo nghĩ chuyện buổi tối Lục Trung Quân vẫn treo tường để vào, dự tính hôm nay làm xong sớm rồi quay về Hồng Thạch Tinh, dù vất vả một chút cũng không muốn để xảy ra chuyện giống như tối hôm qua nữa. Không ngờ việc ở trạm sữa huyện quá nhiều, bận rộn đến quên cả thời gian, đến lúc xong xuôi thì đã hơn năm giờ chiều, trời đã sẫm sẫm tối, cô đành phải quay về nhà trọ.

Nhà của Triệu Trung Phân có chiếc ti vi đen trắng, trước đó cũng đã mấy lần báo An Na buổi tối rảnh rồi thì sang nhà cô ta xem ti vi, bố mẹ cô ấy cũng rất nhiệt tình, An Na tới ở vài ngày, mẹ cô ấy còn mang tặng mấy món ăn cho cô. Trở về khi trời đã sẫm tối, An Na qua nhà Triệu Trung Phân xem ti vi, đến hơn mười giờ, chính kịch hay chương trình gì cũng đã xem hết rồi, cô mới trở lại nhà trọ của mình.

Cổng ngoài không thể nào ngăn được anh, vậy thì chỉ còn cánh cửa bên trong nhà thôi. An Na khóa chặt cửa lại, cửa sổ cũng cài chặt, lên giường rồi cũng không dám thay quần áo, ban đầu cứ chăm chú lắng nghe động tĩnh bên ngoài, may mà ban đêm rất yên tĩnh, không có chút động tĩnh kỳ lạ gì.

Mấy ngày tiếp theo, Lục Trung Quân không hề xuất hiện, giống như đêm hôm đó chưa hề xảy ra chuyện gì vậy, tảng đá treo ở trong lòng An Na mới buông xuống.

Chớp mắt đã đến thứ bảy, khóa học ở trường của Trần Xuân Lôi càng ngày càng siết chặt, thứ bảy cũng không về Hồng Thạch Tinh nữa mà ở lại nhà Trần Lệ. Qua buổi trưa, An Na nói một tiếng với Triệu Trung Phân mình ra ngoài mua chút điểm tâm rồi qua nhà chị Trần Lệ đưa cho Trần Xuân Lôi. Ăn xong bữa trưa ở nhà chị Trần Lệ, cô ra ngoài đón xe quay về Hồng Thạch Tinh. Đợi hai mươi phút, dần dần thấy mất kiên nhẫn, đang ngó nghiêng chung quanh bỗng thấy chiếc xe biển 212 xuất hiện trong tầm mắt, trong lòng hoảng sợ, vội vã trốn đằng sau cây cột điện của bên xe. Nhưng chiếc xe kia đã phanh kít lại đỗ ngay gần đó rồi.

Lục Trung Quân hạ cánh cửa xe xuống, nói to với An Na:

– Nhìn thấy em từ trước rồi, em trốn cái gì. Muốn về đúng không, lên xe đi.

An Na vẫn đứng ở đó:

– Không cần đâu, tôi đi xe khách là được.

– Sao em rề rà quá vậy, bảo lên không lên. – Lục Trung Quân có vẻ như bức mình, – Máy hôm trước anh có việc, nên không tới chỗ em, hôm nay mới rảnh. Vừa nãy có đến trạm sữa, họ nói em đến nhà Trần Lệ, anh tới đó, vừa lúc gặp em ở đây. Mau lên đi, mất thời gian lắm.

– Anh có biết anh phiền lắm không Lục Trung Quân. Anh bảo tôi lên là tôi phải lên à? Tôi thích đi xe khách. Xe tới rồi.

An Na ngoảnh đầu lại, chiếc xe kia vừa mới đến. Cô đi lên, người bán vé đóng cửa xe lại.

Bởi là cuối tuần nên trên xe rất đông, chỉ còn lại chỗ ngồi ở cuối cùng. An Na qua đó ngồi xuống, ô tô vừa lăn bánh, cô ngoái lại thấy Lục Trung Quân nhảy ra khỏi xe, nhìn theo hướng xe khách.

Chiếc xe khách đi được mấy trăm mét, tài xe chợt nghe có tiếng còi ú ớ rất to phía sau, một chiếc xe quân đội màu xanh đang đỗ vừa nãy giờ đang kêu ú ớ đuổi theo, người lái chiếc xe đó còn thò tay ra ra hiệu xe mình đỗ vào lề đường, vì thế vội vàng dừng xe lại. Xe vừa dừng, người bán vé nhanh chóng mở cửa xe, Lục Trung Quân đi lên, trình giấy giới thiệu ra, nói:

– Công an đây. Mượn các đồng chí hai phút, trên xe các anh có người tôi cần dẫn đi phối hợp điều tra.

Tài xe vội vã gật đầu:

– Là ai ạ?

Tầm mắt Lục Trung Quân rơi lên người An Na, chỉ chỉ:

– Là cô gái ngồi cuối cùng kia.

Mọi người trên xe tức thì đồng loạt quay lại, ánh mắt lộ vẻ đề phòng nghi ngờ.

An Na mặt nóng bừng, đơ luôn tại chỗ.

– Ôi, nữ đồng chí ơi, cảnh sát tìm cô trên xe chúng tôi, cô còn ngây ra đó à? Nhanh nhanh xuống cho tôi đi, kéo lại chậm trễ thời gian của khách.

Người bán vé dùng giọng điệu khinh bỉ giục An Na. Hành khách trên xe cũng phụ họa theo.

– Đúng thế đúng thế...

– Đúng là nhìn bề ngoài không ai biết được, trông lịch sự xinh xắn thế kia mà cũng bị công an...

An Na mặt lúc trắng lúc đỏ, gấp rút xuống xe. Vừa đặt chân xuống một cái, chiếc xe khách kia đóng sập cửa, chạy đi.

– Đi thôi, còn ngây ra đó làm gì.

Lục Trung Quân tóm lấy túi sách của An Na, tự quay ra xe mình, tiện gỡ chiếc đèn ú ớa cảnh sát xuống.

An Na nghiêng răng lên xe.

– Lên từ sớm có phải tốt không! – Lục Trung Quân lái xe đi. Đi được một đoạn, ném một cái hộp được gói theo phong cách tây vào người cô.

– Sô cô la, Đức, tặng em.

– Vô công bắt thợ lộc. Anh lấy lại đi. – An Na lạnh lùng nói.

Lục Trung Quân liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu, – Giận à? Giận anh làm em mất mặt à? Nãy bảo em lên thì em không lên! Không sao đâu, dù sao thì hành khách trên xe có ai biết em đâu.

An Na giận giữ cực độ, gườm với anh:

– Lục Trung Quân, tại sao anh lại tự ý quyết định? Tôi và anh không hề có quan hệ gì cả, anh đừng dùng thái độ đó với tôi, càng không nên nói chuyện như thế với tôi.

– Ngủ với nhau một tối rồi, em nói quan hệ chúng ta là như nào? – Lục Trung Quân không quay đầu lại, nhưng giọng điệu lại rất thoải mái, – Mai Mai, anh đối với em rất nghiêm túc đấy. Hơn hai mươi năm qua, anh ngoại trừ làm việc ra, anh chưa từng quan tâm tới ai như với em. Anh chỉ muốn tốt với em. Em đừng không biết phân biệt.

– Anh là đồ chết tiệt, cút đi. – An Na không nhẫn nhịn được nữa, chửi ầm lên, – Lục Trung Quân, anh đừng có phí sức với tôi, anh cho rằng tôi không biết à, anh làm như thế chẳng qua là muốn ngủ với tôi thôi đúng không? Thế mà còn tự coi mình là thánh, thật là hết chịu nổi.

– Này, có cần nói thẳng như thế không. – Lục Trung Quân quay đầu lại, nhìn cô đang nghiêng răng kèn kẹt, – Anh muốn ngủ với em, thì sao nào, thích em mới muốn ngủ với em, người khác còn tìm tới anh cũng không thêm ấy.

An Na hết biết nói nổi luôn.

Gặp phải một gã đàn ông mặt dày siêu cấp như thế, dù cộng toàn bộ kinh nghiệm cuộc sống trước đây của cô lại thì cô cũng không tìm được phương pháp hữu hiệu để đối phó nổi, cô đành phải mặt lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa xe, bất kể Lục Trung Quân nói gì cũng không thèm đáp lại. Đến khi đi vào cổng khu trấn đến dưới bức tường truyền hiện đại hóa, cô bảo anh dừng xe lại.

– Không cho anh đưa em về à? Sợ người ta biết quan hệ chúng ta à?

An Na không nói gì.

Lục Trung Quân nhìn cô, cuối cùng vẫn dừng xe lại.

Xe vừa dừng, An Na cầm túi xách xuống bỏ đi luôn. Lục Trung Quân nhảy xuống xe, cầm hộp sô cô la ở ghế sau đưa tới.

– Không cần. – An Na tránh.

Lục Trung Quân lấy tay ngăn cô lại, tựa mình vào thân xe, hạ thấp giọng:

– Còn giận à? Lúc nãy là anh sai, anh xin lỗi. Anh kể em nghe, mấy ngày qua anh lúc làm việc, lúc làm nhiệm vụ, rồi cả lúc ngủ đều nghĩ về em, nhớ đến em. Hôm qua ra ngoài còn lái xe vào cái ổ gà to tướng, nhờ xe tải kéo mãi mới ra khỏi được. Trên xe của anh là Sở trưởng cùng với Cục trưởng Cục Công an huyện nữa, ai nấy đều sợ hết hồn. Cục trưởng nói chỉ ít trong vòng 3 tháng sẽ không ngồi xe anh lái nữa, sợ bệnh tim tái phát. Tối qua anh định tìm em, nhưng lại nghĩ, đêm hôm đi gõ cửa nhà em chắc chắn em sẽ không thèm mở cửa, anh mà trèo tường nữa thì lại không hay, chả khác gì thật sự là

lưu manh rồi. Anh muốn là một người đàng hoàng. Hôm nay may mắn được ra ngoài, em lại tránh anh như tránh tà, em nói xem anh còn tâm trạng gì đâu chứ. Anh thừa nhận anh đáng em bị coi thường, nhưng xin em, hãy nhận nó đi. Em có ghét anh, không muốn ăn thì cho Tiểu Ny cũng được, mà có vứt đi cũng không sao. Anh là đàn ông không ăn mấy thứ này...

Anh vừa nói vừa nhét hộp sô cô la vào trong túi xách của cô. Đối diện có vài người đi tới, An Na sợ mình giằng co với anh sẽ khiến người ta chú ý đến, vì thế vội vàng cúi đầu đi vào trong trấn. Một lát sau, anh lái xe đuổi chậm chậm theo sau, nói:

– Đây, hôm nay thứ bảy, tối nay chúng ta đi xem phim nhé. Sáu giờ rưỡi, anh chờ em ở biển thông báo cuối đường kia, không gặp không về. Nhớ chỉ đi mình em thôi đấy, đừng dẫn Tiểu Ny theo. Nếu em không tới, anh sẽ đến nhà cô em. Anh nói được làm được.

Nói xong thì lái xe đi, lát sau thì biến mất khỏi tầm mắt của An Na.

.....

An Na trở lại nhà cô Lý Hồng, còn chưa vào nhà, Tiểu Ny thấy cô từ xa đã ào ra đón, cầm tay cô mừng rỡ nói:

– Cô ơi, bố cháu ngày hôm qua mang tới một cái ti vi màu rất to, nói là cô mua. Bà ngoại cháu đặt ti vi ở trong quầy hàng, tối nào cũng đông khách lắm ạ, rất vui náo nhiệt.

Tiểu Ny vẫn luôn ao ước có một cái tivi, An Na cũng muốn mua cho cô bé một cái. Mấy hôm trước có tiền, chuyện đầu tiên cô làm khi đến thành phố là mua một cái ti vi màu 18inch, rồi bảo Đại Tổng chờ về. Cô Lý Hồng đặt ti vi ở quầy hàng, lấp cả ăn ten, hàng xóm lập tức biết nhà cô Lý Hồng có ti vi mới, còn để trong quầy hàng, ai cũng có thể xem, không còn phải đến nhà họ Trương xem nhờ nữa thì ai cũng vui mừng. Tối hôm qua mới sáu giờ, người lớn trẻ nhỏ đã nhộn nhịp xách ghế nhỏ đến xem ti vi, chỗ quầy hàng chưa bao giờ đông vui náo nhiệt như thế, người lớn trẻ em nhiều, đám ra có nhiều người mua thêm kẹo, nước ngọt, hạt dưa... tiền kiếm được nhiều hơn. Đến tám mười một mười hai giờ, khi các tiết mục trên ti vi đã hết, trên màn hình hiện lên hai chữ gấp lại thì mới đóng cửa, cẩn thận mang ti vi vào trong nhà.

Tối qua cô Lý Hồng vui đến không ngủ được, thấy An Na trở về thì chạy ra đón, đuổi Tiểu Ny ra đằng sau quầy hàng, nói:

– An Na à, hôm qua Đại Tổng chờ ti vi tới, ti vi còn to nữa, nói là cháu mua, cô ngại quá...

An Na mỉm cười:

– Cô ơi đừng nói thế, Tiểu Ny thích xem ti vi, cháu muốn mua từ lâu rồi cơ. Tiểu Ny thích là được rồi, hơn nữa, đây cũng là chút tấm lòng của cháu. Cô đừng khách sáo với cháu nữa, cháu ngại lắm.

Cô Lý Hồng lại cảm ơn mấy câu, rồi hào hứng cùng An Na đi vào nhà.

Trời sẩm tối, còn chưa tới sáu giờ, nhưng đám trẻ con hàng xóm đã lục đục xách ghế con tới rồi. Nghe thấy âm thanh náo nhiệt ở quầy hàng, liếc nhìn đồng hồ thấy hơn 6 giờ, tìm An Na chợt nảy lên, nửa muốn đi lại nửa không biết phải làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Hơn bảy giờ, chiếc ti vi đặt ở quầy hàng vẫn đang phát tin tức thời sự trung ương, nhưng đằng trước đã có một hai hàng người ngồi xem rồi, có người xem rất chuyên chú, có người thì vừa trò chuyện vừa xem, có người thì cắn hạt dưa, có đứa trẻ thì chạy tới chạy lui. Cô Lý Hồng bắt gặp bà Ngô ở cuối đường cầm điều thuốc, tay chống gậy, cũng run rẩy đi tới thì vội chạy ra đỡ bà cụ vào trong.

Bà cụ Ngô là một quả phụ, hai con trai đều đã hy sinh trong chiến tranh, giờ chỉ sống một mình, tính tình hòa thuận, thỉnh thoảng có đến quầy hàng của cô Lý Hồng ngồi một chút. An Na thấy bà cụ tới thì vội đứng lên nhường ghế cho bà cụ, mình thì ngồi xuống ghế băng đặt ở tận trong góc. Bà cụ Ngô bình thường rất tốt với Tiểu Ny, Tiểu Ny đứng ở bên cạnh, do dự một chút vẫn móc một viên sô cô la trong túi áo ra, đặt vào tay bà cụ, nói:

– Cụ ơi, cụ ăn sô cô la đi.

– Lô gì?

Bà cụ nghe không rõ.

– Kẹo sô cô la, kẹo nước ngoài, ngon lắm ạ.

– Ôi Tiểu Ny ngoan quá, có kẹo ngon mà cho cụ, cụ không ăn đâu, cháu ăn đi.

– Ngon lắm cụ ơi, cụ ăn một cái đi, cháu còn có nhiều lắm. – Nó bóc viên kẹo ra đưa đến miệng bà cụ. Bà cụ ngậm lấy.

– Ôi ngọt quá. Cảm ơn cháu, mà ở đâu cháu có thế?

– Của chú Lục ở đồn công an bảo cô cháu mang cho cháu ạ.

– Đội trưởng Lục tốt bụng quá....

Một già một trẻ trò chuyện với nhau, An Na ngồi trong góc, chăm chú xem MC La Kinh còn rất trẻ tuổi ở trên ti vi, đang lúc náo nhiệt, cô Lý Hồng ngẩng lên, thấy có thêm một người thì vội chào hỏi:

– Đội trưởng Lục, cậu tới à? Mau ngồi mau ngồi, cùng xem ti vi.

Mọi người thấy anh tới thì đều quay lại nhìn. Lục Trung Quân cười tươi rồi, chào hỏi mọi người, ánh mắt rơi vào An Na đang ngồi ở trong góc.

An Na vẫn xem ti vi rất chăm chú.

– Đội trưởng Lục, cậu bạn như thế, tới đây có chuyện gì phải không? Tia Chóp đạo này hay sửa lắm. Nó rất thông minh, trả nó về thì rất nhớ nó, mà sân nhà cô lại quá bé.

Cô Lý Hồng nói.

Lục Trung Quân ậm ừ đáp:

– Không phải ạ...Cháu nghe nói nhà cô có ti vi mới, nên tới xem... .

– Thật à, ngay cả cháu cũng biết à. – Cô Lý Hồng hớn hờ, – Ti vi này tốt lắm nhé, mới mua được hai ngày thôi. Không phải cô mua... là Mai Mai mua. Cháu đừng đứng, mau ngồi đi.

– Không cần ạ. – Lục Trung Quân xua tay, – Có thể gọi Lý Mai ra hộ cháu được không, cháu có việc tìm cô ấy.

Cô Lý Hồng ngớ ra, nhìn sang An Na, cẩn thận hỏi:

– Có chuyện gì thế cháu?

– Chỉ là chút chuyện cần tìm cô ấy thôi ạ. – Lục Trung Quân đáp qua loa.

Cô Lý Hồng nom dáng vẻ anh không giống như là điều tra gì đó mới yên lòng, gọi An Na ra ngoài.

An Na lờm Lục Trung Quân, đứng lên đi ra ngoài.

Lục Trung Quân đi theo đến chỗ vắng.

– Sao không đi? Anh hỏi, – Anh...

– Đi chứ. – An Na ngắt lời anh, – Tôi chẳng muốn đi chút nào. Anh muốn gì kìa anh.

Nói xong đi vào, được hai bước, ngoái lại nói:

– À đúng rồi, cảm ơn sô cô la của anh, Tiểu Ný rất thích.

Rồi bỏ vào trong.

– Chú Lục, cảm ơn chú cho cháu sô cô la, ngon lắm ạ.

Tiểu Ný nhìn thấy Lục Trung Quân ở bên ngoài, vội chạy ra cảm ơn.

Cô Lý Hồng từ xa thấy Tiểu Ný nói chuyện với Lục Trung Quân thì nghi hoặc hỏi nhỏ An Na:

– Đội trưởng Lục tìm cháu có chuyện gì thế?

– Chút chuyện nhỏ thôi ạ. – An Na đáp, – Máy hôm trước anh ấy hỏi cháu có phụ đạo cho con gái của Phó huyện trưởng Ưông không, là chuyện này ạ.

Cô Lý Hồng yên lòng gật đầu.

Tin tức thời sự trên ti vi vừa hết thì Tiểu Ný lại chạy vào xem, Lục Trung Quân xin phép rời khỏi. An Na liếc nhìn anh, thấy anh đứng đó một chút cuối cùng thì đi ra.

...

Qua mấy tháng, chứng khó đọc của Từ Bình đã có cải thiện rất lớn, thành tích gần đây cũng tăng lên không ít. Mấy ngày hôm trước là thi hết môn cuối kỳ, An Na đưa cho Từ Bình một bộ giáo trình mình tự biên soạn bảo cậu rảnh rồi thì tự luyện, nếu có vấn đề gì thì cứ đến tìm mình, chuyện này coi như là hoàn thành tốt đẹp. Ngày hôm sau là chủ nhật, cô còn phải bỏ tức tiếng Anh cho Ông Tuệ Lệ, cô nói với cô Lý Hồng một tiếng bảo có thể mấy ngày sau mới về, hơn bảy giờ đã đi ra khỏi nhà. Mới đi chưa được là bao thì thấy chiếc xe của Lục Trung Quân đỗ ở bên đường thì đi thẳng tới.

Lục Trung Quân pim còi, An Na nhìn anh một cái rồi tự mở cửa xe trèo lên.

Lục Trung Quân có chút kinh ngạc, quay đầu lại.

– Nhìn cái gì? Không phải là chờ tôi à? Vậy tôi xuống đây. – Nói xong định xuống xe.

– Đứng, nào dám. Được đại tiểu thư cho tôi mặt mũi, tôi cầu còn không được ấy. Hừm.

Lục Trung Quân rất phấn khởi, nhanh chóng lái xe đi.

– Chậm chút, qua tí nữa, qua tí nữa, được rồi được rồi dừng đằng trước...

Lúc gần đến bên xe, An Na bảo Lục Trung Quân dừng xe ở ngay công bến. Lục Trung Quân rất mù mịt, nhưng vẫn làm theo cô. Chờ xe dừng lại, An Na mở cửa xe, xông vào trong một đám đông hành khách đang chờ xe để đi huyện hô to:

– Đội trưởng Lục đang muốn đi huyện, có ai muốn đi không, miễn phí đó.

Bên trong sảnh đang có năm sáu người chờ xem, vừa nghe thế tất cả đều chạy ra ngoài, nhộn nhịp cảm ơn Lục Trung Quân.

Lục Trung Quân đầy lúng túng, không nói nên lời.

– Cảm ơn anh ta làm gì. – An Na đến đỡ một bà cụ đi tới, – Bà ngồi đi ạ. Đội trưởng Lục phục vụ nhân dân là chức trách của anh ấy. Xe dù sao cũng trống, vừa lúc đưa mọi người đến đó, tránh phí tiền xăng dầu.

– Ôi cảm ơn Đội trưởng Lục. Đội trưởng tốt với chúng tôi quá. Nhờ phúc của anh, hôm nay tôi được ngồi xe con rồi.

Bà cụ ngồi vững, hớn hờ nói.

Vài người còn lại sợ không còn chỗ đều chen chúc lách vào, chớp mắt trên xe đã chật ních.

– Ôi cô gái, cháu không có chỗ rồi, muốn ngồi đây không. ...- Bà cụ nói to.

– Quá tải không an toàn. Cháu không sao. Tuổi trẻ ngồi xe khách đi huyện là được ạ.

An Na đóng cửa xe lại, cười híp mắt đáp.

Lục Trung Quân nhìn An Na chằm chằm. An Na phát phát tay với anh, rồi đi vào bên xe.

– Đội trưởng Lục, cậu còn chưa đi à?

Một ông cụ ngồi ngay ghế phụ hỏi.

Lục Trung Quân nhìn theo bóng lưng của An Na một lúc, đạp chân ga, gừm một tiếng, thân xe rung lên.

– Chiếc xe con này đúng là tốt, – Ông cụ tán thưởng, – Lục mạnh ghê.

...

An Na đến huyện rồi đi về nhà chị Hồ. Chị Hồ và Ông Tuệ Lệ đang chờ, thấy cô tới thì đều ra đón.

– Lý Mai, đứng là ngại quá để cháu phải tự đến nhà. Lần sau cô bảo Tuệ Lệ đến chỗ cháu nhé.

– Không sao đâu ạ. – An Na cười, – Cứ để Tuệ Lệ học ở chỗ quen thuộc. Bên trạm sữa chỗ cháu ồn ào lắm ạ, lại nhỏ nữa, không thích hợp để dạy học ạ.

Chị Hồ cảm ơn liên tục. An Na chào chị ta rồi đi vào phòng bắt đầu phụ đạo tiếng Anh cho Ông Tuệ Lệ. Một buổi học tầm hai tiếng, giữa lúc học có nghỉ tầm mười phút, trong lúc nghỉ giải lao thì hai chị em trò chuyện tâm sự với nhau. Lúc dạy xong đi ra thì đã gần trưa rồi, Lục Trung Quân đang ngồi trong phòng khách, hai chân thon dài đưa ra ngoài, dáng vẻ chán chết đi được, thấy An Na và Tuệ Lệ đi ra thì lập tức đứng lên.

Chị Hồ đang nấu nướng trong bếp, nghe tiếng thì ra giữ An Na ở lại dùng cơm. An Na từ chối, chị Hồ không giữ được cô, đành phải tiễn cô về. Lục Trung Quân cũng lật đật chạy theo.

– Ấy Tiểu Quân, cháu nói là ăn cơm ở đây cơ mà? – Chị Hồ gọi với theo.

– Không ăn nữa.

– Cô nấu cơm hết rồi.

– Để lần sau cháu tới.

Chị Hồ nhìn hai người một trước một sau đi xuống cầu thang thì đứng ở cửa mỉm cười.

– Mẹ, mẹ cười gì thế? – Ông Tuệ Lệ hỏi.

– Con nít biết cái gì.

– Có phải anh Lục thích chị Mai không, muốn theo đuổi chị ấy không mẹ.

– Hừ, con nói lung tung gì đó.

– Ai nói lung tung. – Ông Tuệ Lệ bĩu môi, – Con cho mẹ biết nhé, cái gì con cũng biết hết. Năm trước lúc anh Lục mới tới đây cũng hiếm khi đến nhà chúng ta, tết vừa rồi mẹ và bố bảo anh ấy đến nhà chúng ta ăn tết niên anh ấy còn chẳng tới. Giờ cứ có chị Mai là anh ấy đến. Lần trước đi xem phim, anh ấy còn muốn đuổi con về, còn cho con. . .

Cô bé chột ngậm miệng lại.

– Cho con cái gì?

– Không gì ạ.

Ông Tuệ Lệ cười hì hì chạy biến vào phòng.

...

Nhà của Phó huyện trưởng Ông ở lầu bốn, chị Hồ vừa đóng cửa, Lục Trung Quân chỉ mấy bước đã nhảy xuống đuổi kịp cô.

– Mai Mai, mới sáng sớm mà em đã chơi trò xấu rồi! – Biểu hiện của anh có vẻ vẫn rất buồn bực, – Đến huyện rồi, bà cụ kia còn muốn anh đưa bà ấy đến tận nhà con gái mình. Anh còn tưởng không xa mấy, chuối thật, thế mà xa hơn 20km đấy, đi về mất 45km liền.

– Đáng đời. – An Na châm biếm, – Cho anh có cơ hội thể hiện, sao anh lại cầu nhàu thế. Phục vụ nhân dân không tốt à.

– Anh là người tốt thế à? Xe này là của anh, tháng nào anh cũng tự trả tiền xăng dầu đấy. – Lục Trung Quân kêu lên, – Chỉ riêng buổi sáng nay anh đã bị mất ít nhất 10 lít dầu rồi em có biết không?

– Có muốn tôi đền không Đội trưởng Lục?

Lục Trung Quân liếc cô, bỗng cười xấu xa.

An Na dừng bước, đầy đủ phòng với anh.

– Anh cười cái gì?

– Tiền dầu thì không cần đền, tối qua em nợ anh một buổi xem phim, sáng sớm lại bày ra việc này, đương nhiên anh phải chịu thiệt một chút, tính toán ra thì em nợ anh hai buổi xem phim. Tự em nói đi, bao giờ đi xem với anh?

– Biến đi! – An Na tròn mắt, tiếp tục đi xuống bậc thang, – Kiếp sau đi.

Vừa lúc đến góc của cầu thang tầng hai, Lục Trung Quân đặt tay lên trên tường, ngăn cô vào góc.

– Dừng điên nữa, em cứ được nước lán tới nhĩ? Nói, bao giờ?

– Không đi. – An Na khinh thường.

Lục Trung Quân nhìn cô chăm chăm, sắc mặt dần u ám.

– Anh muốn làm gì? – An Na đề thấp giọng, – Chỗ này toàn là hộ gia đình cả, dù sao tôi cũng chẳng biết ai, nhưng anh thì khác.

Đúng lúc phía sau có tiếng bước chân lên cầu thang cùng với có tiếng nói, Lục Trung Quân vội lấy tay ra, xoay mặt qua.

Phó huyện trưởng Uông đang cùng thư ký đi lên, thỉnh thoảng thấy Lục Trung Quân cùng An Na ngay ở khúc quanh của cầu thang thì ngạc nhiên.

An Na vội giải thích, nói sáng sớm đến phụ đạo tiếng Anh cho Uông Tuệ Lệ vừa mới xong, vô tình gặp Lục Trung Quân nên cùng nhau đi xuống.

Phó huyện trưởng Uông cười tươi, gật đầu, nói An Na vất vả rồi, lại quay sang quan tâm Lục Trung Quân:

– Đang muốn tìm cháu đấy, theo chú lên đi.

– Không được ạ. – Anh nói, - Có chuyện gì chứ?

– Chuyện công việc. Còn cả Lý Mai cháu nữa, cùng lên ăn cơm rồi hẵng đi.

An Na vội từ chối, nói mình còn có việc khác. Phó huyện trưởng Uông đồng ý, tiếp tục đi lên. Đi mấy bước, thấy Lục Trung Quân không đuổi theo thì dừng lại:

– Sao thế, mau lên đi. Có chuyện quan trọng cần nói với cháu đấy.

Lục Trung Quân ảo não nhìn theo An Na đang đi xuống, rồi chậm rãi đi lên.

...

Qua vài ngày, An Na gọi Đại Tổng đi theo mình đến xưởng gia công một chuyến.

Giờ đã tháng ba, thời tiết đã bắt đầu chuyển ấm, An Na biết mấy tháng nữa mình sẽ đi, có về đây lại hay không thì rất khó nói, mà kỳ hạn của hợp đồng nhận thầu kỹ với huyện vẫn chưa đến, cho nên cô bắt đầu bồi dưỡng Đại Tổng, để anh ta sau này có thể tiếp tục thay thế mình đảm nhận làm tiếp công việc ở trạm sữa. Đại Tổng chịu khó chịu khổ, đầu óc cũng linh hoạt, An Na nghĩ chắc anh ấy sẽ làm tốt.

Ra khỏi xưởng gia công trở về trạm sữa, Triệu Trung Phân nói:

– Chị Mai ơi, có một anh đến tìm chị. Em nói chị không ở đây, anh ấy bảo sẽ chờ, còn vào phòng làm việc của chị nữa. Em không cản được.

An Na lập tức nghĩ tới Lục Trung Quân.

Thứ 7 vừa rồi anh đòi đi xem phim với cô, sau khi do dự cô đã quyết định không đi với anh.

Cô đánh cược rằng câu nói kia của anh chỉ là dọa mình thôi, cho dù cô không đi, anh lại tới tìm, nhưng như thế thì làm gì được, trừ phi anh không muốn sống yên ở Hồng Thạch Tinh nữa.

Quả nhiên là cô đã đúng, biểu hiện thái độ của anh đối với cô vẫn bình thường, không có gì là kiêu ngạo ngang tàng cả.

Đã bắt được điểm yếu này của anh rồi, khiến An Na như đang được khai sáng. Gặp lại anh, trong lòng cũng không thấy sợ như hồi đầu nữa.

Sau ngày chủ nhật đó, hai ngày qua cô vẫn luôn ở tại huyện, cũng không gặp lại anh. Lúc này đột nhiên nghe nhắc tới anh, lại còn đang ở lì trong phòng làm việc của mình thì trong lòng thấy ồ ồ, lại có chút kỳ lạ. Điều chỉnh lại tâm tình, cô đi vào, thấy một cái đầu tóc được chải bóng mượt và hai chân bắt chéo nhau, đang ngồi đọc báo thì ngẩng người.

– Cô giáo Lý Mai...Ồ không, phải là đồng chí Lý Mai, em đã thôi việc ở trường tiểu học Công Trình rồi à.

Người đàn ông nghe thấy tiếng bước chân ngừng lên thấy cô thì buông tờ báo xuống đứng lên đón.

– Anh là Lưu Triết, là chủ nhiệm của cung văn hóa huyện, lần trước chúng ta gặp nhau ở trên xe khách ấy, em còn nhớ không?

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

An Na đã nhận ra anh ta, gật đầu:

– Tìm tôi có chuyện gì không chủ nhiệm Lưu?

Chủ nhiệm Lưu đánh giá An Na, thờ dãi:

– Máy ngày không gặp, đồng chí Lý Mai đã thay đổi không nhỏ. Đồng chí à, làm giáo viên không tốt hay sao mà lại đi nhận thầu trạm sửa thế?

– Chủ nhiệm Lưu, xin lỗi anh, anh có gì cứ nói, tôi đang bận lắm ạ.

– Được được. – Chủ nhiệm Lưu lục lại trong cặp lấy ra một tờ công văn, – Đồng chí Lý Mai, là như này, sắp tới là ngày quốc tế phụ nữ mừng tám tháng ba, đồng thời đây cũng là dịp văn hóa sau giờ làm việc của quần chúng nhân dân trong khu chúng ta. Trong khu quyết định tổ chức buổi biểu diễn chúc mừng ngày quốc tế phụ nữ, cụ thể sẽ do cung văn hóa chúng ta phụ trách, đến lúc đó có biểu diễn văn nghệ nữa, cũng ngay tại cung văn hóa chúng ta luôn. Đồng chí là cây văn nghệ nòng cốt, tôi hy vọng đồng chí sẽ đóng góp một phần sức, tham gia một tiết mục thay mặt cho chị em phụ nữ khu ta.

An Na từ chối:

– Xin lỗi chủ nhiệm Lưu, tôi rất bận, e là không tham gia được ạ.

Chủ nhiệm Lưu lắc đầu:

– Đồng chí Lý Mai, sao đồng chí có thể tiêu cực như thế chứ? Đó là ngày quốc tế phụ nữ, đồng chí cũng là một thành viên vinh quang trong đó, đó là ngày lễ chúc mừng các đồng chí, bận thế nào đi nữa thì cũng phải tham gia.

An Na khó xử, nghĩ một chút nói:

– Chủ nhiệm Lưu, vậy tôi đề nghị cử nữ công nhân viên trạm sửa bọn tôi tham gia tiết mục được không ạ?

– Được. – Chủ nhiệm Lưu gật đầu, – Đây càng thể hiện diện mạo tinh thần đoàn kết của các đồng chí, cách nghĩ này của đồng chí rất tốt.

– Vâng, thế thì tôi xin nhận nhiệm vụ.

Chủ nhiệm Lưu biểu đạt sự ủng hộ của mình với công việc của cô, trước khi đi còn nhìn cô, xoa xoa tay, móc một cuốn tạp chí trong cặp ra đưa cho cô.

An Na nhìn, là chuyên san thơ ra tháng trước thì ngập ngừng:

– Chủ nhiệm Lưu, cảm ơn anh, nhưng tôi không đọc chuyên san thơ ạ.

– Bên trong này có bài thơ mà anh mới sáng tác, tiêu đề là Đôi mắt sáng trong của em, trang thứ 25. Anh đã đánh dấu rồi, em lật một cái là ra ngay. Chính là bài thơ mà anh có được linh cảm ngày hôm đó, sau khi về gọt rửa lại thì gửi bản thảo, may mắn lại được chọn đăng. Đồng chí Lý Mai, em hãy cầm xem đi.

Chủ nhiệm Lưu nói vừa mang về khiêm tốn lại mang chút tự đắc.

– Trước kia em không có hứng thú với thơ ca cũng không sao cả, giờ bắt đầu có hứng thú cũng được mà. Thơ ca có thể đào sâu tình cảm sâu đậm của con người, lọc sạch tâm hồn của người ta, em hãy dũng cảm thử nghiệm đi, anh rất coi trọng em. Nếu em có tác phẩm nào đó cứ tới tìm anh, anh sẽ là người hướng dẫn cho em. Anh tin rằng em sẽ nhanh chóng trở thành người có tài nghệ.

– Vâng vâng...

An Na vội đứng lên gọi Triệu Trung Phân vào tiễn khách. Chủ nhiệm Lưu đặt chuyên san thơ kia lên bàn, mỉm cười, ý vị gõ lên bàn một cái rồi mới đi.

....

Giờ mới đầu tháng ba, cách mừng 8 còn mấy ngày nữa, chủ nhiệm Lưu vừa đi, An Na liền thông báo cho mấy nữ nhân viên trạm sửa huyện. Nghe nói phải tham gia bữa tiệc chúc mừng ngày quốc tế phụ nữ tại cung văn hóa, còn phải biểu diễn tiết mục văn nghệ tập thể nữa, mấy cô gái bàn tán náo nhiệt sau đó có người chối đây đấy, có người muốn tham gia. Triệu Trung Phân là người đầu tiên ghi danh, nói mình sẽ đi thông báo cho các đồng chí nữ khác ở xưởng, xem ai tham gia thì đăng ký danh sách, xong sẽ hỏi An Na tổ chức tiết mục gì.

Thời gian chỉ có mấy ngày, nữ nhân viên trạm sửa trừ Triệu Trung Phân trẻ tuổi nhất ra, còn lại cũng đều là tầm tuổi bốn mươi trở lên, có người còn sắp đến năm mươi, bảo họ lên sân khấu biểu diễn văn nghệ, thật sự làm khó cho họ. Đang lúc khó giải quyết, chợt nhớ đến tạp thơ mà Lưu Triết có để trên bàn cho mình thì mắt sáng lên.

– Tiết mục ngâm thơ tập thể đi.

Vừa nghe nói là tiết mục ngâm thơ tập thể, trên thông báo còn nói ai tham gia sẽ được tặng quà lưu niệm, một số phụ nữ lớn tuổi ban đầu không định tham gia lập tức hứng thú, vội vàng đăng ký danh sách. Triệu Trung Phân phấn khởi đi thông báo, An Na thì về phòng của mình để làm việc, cầm lấy tờ báo chuyên san thơ ca kia lật xem, cuối cùng chọn được bài thơ ca ngợi các chiến sĩ biên phòng đêm trung thu ngắm trăng lòng nhớ nhà nhớ người thân, nhưng vì sự nghiệp bảo vệ tổ quốc mà vẫn phải giữ vững cương vị, không ngần cũng không quá dài, nếu quá dài chỉ sợ các bà các chị không thuộc được, ngâm thơ mất tầm khoảng ba phút là xong.

Tiết mục yêu cầu ít nhất năm phút, hơn nữa, nếu chỉ ngâm không thôi thì quá nhàm chán. An Na suy nghĩ một chút quyết định làm thành buổi hòa nhạc ngâm thơ, do mình ở sau sân khấu dùng bản nhạc để xen kẽ, càng tạo nhiều cảm xúc hơn.

Triệu Trung Phân nhanh chóng trở về, hào hứng nói cho cô biết tổng cộng có hơn mười người đăng ký danh sách. An Na đem ý tưởng nói cho cô ấy, Triệu Trung Phân tán thành liên tục.

Triệu Trung Phân tốt nghiệp trung học cơ sở, biết chữ, An Na liền giao nhiệm vụ huấn luyện mọi người đọc thuộc thơ cho cô ấy. Triệu Trung Phân nhận nhiệm vụ, làm việc vô cùng nhiệt tình, cứ sáu giờ tối là tập trung các bà các chị tổ chức học thuộc thơ, trong ba buổi tối liên tục ai không tham gia thì hủy tư cách luôn. Vì muốn nhận được vật lưu niệm, mọi người đều đến đông đủ, sau ba ngày thì cơ bản đã thuộc bài thơ rồi.

An Na bình thường trong cuộc sống không chú ý những chi tiết nhỏ, nhưng lại là người theo đuổi sự hoàn mỹ khi làm việc. Nếu đã đồng ý tham gia cũng coi như quảng cáo cho trạm sữa, đến lúc đó người đến xem không đến một ngàn thì có sẽ có mấy trăm, cho nên cũng rất coi trọng, ra sức để tiết mục đạt được thành công. Chờ mọi người thuộc thơ rồi thì đích thân cô dạy họ cách ngâm một cách truyền cảm, chỗ nào cần dừng, chỗ nào cần trọng âm, cần đều nhịp...

Đây là lần đầu tiên mọi người được lên sân khấu biểu diễn, ai nấy vừa phấn khởi vừa căng thẳng, cũng rất coi trọng, người nào cũng học rất nghiêm túc. Xem mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi, An Na đến cung văn hóa mượn cây đàn violon mà lần trước mình từng mượn dùng để chuẩn bị tập luyện. Mượn được rất thuận lợi, lúc mang về, Triệu Trung Phân thấy cô về thì hưng phấn kéo tay cô chỉ vào bên trong nói:

– Chị Mai ơi, có anh đẹp trai tới. Em bảo anh ấy chờ trong phòng chị rồi.

An Na ngó ra một chút rồi kịp phản ứng, biết là cô ấy nhắc tới Lục Trung Quân mấy ngày rồi không thấy, chân cô hơi ngập ngừng.

Cánh cửa phòng làm việc của cô khép hờ, cô ôm cây đàn violon mượn được đi tới cửa, nhìn thấy Lục Trung Quân ngồi trên ghế trong phòng của mình, hai chân đặt lên mặt bàn, lưng dựa vào ghế, tay thì lật tập san thơ liên tục. Ngược mắt lên thấy An Na đứng ở cửa thì thả chân xuống, cầm tập san thơ đứng lên đi đến chỗ cô.

– Làm gì thế? – Anh đứng cạnh cô, chỉ vào bài thơ có chữ ký của Lưu Triết, – Là thơ của Lưu Triết gì đó ở cung văn hóa à, Đôi mắt sáng trong của em, ý gì?

An Na quay lại, thấy Triệu Trung Phân đang không ngừng nhòm sang bên này đây về tò mò thì vội đẩy anh vào trong đóng cửa lại.

– Tôi làm sao biết? Anh muốn học làm thơ à? Bảo Lưu Triết kia dạy đi.

An Na vừa nói vừa đặt cây đàn violon xuống.

– Miệng ghê gớm quá nhỉ.

Lục Trung Quân bắt đầu đọc bài thơ kia lên.

“Ánh mắt em như cơn mưa mùa hạ đa cảm

Như bầu trời phương nam ưu sầu và tuyết lạnh phương bắc

Từng bông từng bông rơi vào lòng anh

Khi em cười, hạt sương, bóng hoa, vãn mây, sóng mềm...

Hết thấy đều không bằng nụ cười của em

Nụ cười của nữ thần...”

Anh ném tập san thơ lên bàn.

– Viết về em đúng không? Anh nói này Mai Mai, em và tên Lưu Triết kia rốt cuộc là gì thế? Nụ cười nữ thần cơ à?

– Lục Trung Quân anh bị bệnh à, tự nhiên chạy tới đây tra hỏi. Anh nói tôi và anh ta có chuyện gì à, anh ta thích viết cái gì tôi làm sao mà quản được chứ?

An Na không thèm để ý tới anh, nhắc cây đàn violon ra khỏi hộp, điều chỉnh dây âm.

Lục Trung Quân ngập ngừng giây lát, đến cạnh cô, xem cô thử dây đàn.

– Anh thấy anh ta khen ngợi em bằng bao nhiêu lời hay lẽ đẹp như thế, chắc là trong lòng em thích lắm đúng không? Cho nên em mới đánh dấu trang như này?

– Là anh ta làm. Vừa nãy anh đọc lên tôi mới biết đấy. Anh cứ lái nhái tôi đuổi anh ra ngoài bây giờ.

Lục Trung Quân chạy mày lại:

– Thế còn giữ làm gì, để anh rút cho em.

Vừa nói vừa cầm tập san thơ kia định quăng vào thùng rác.

– Đùng, hai ngày nữa chúng tôi tham gia buổi biểu diễn chào mừng ngày quốc tế phụ nữ, có chọn bài thơ trong đó để làm tiết mục tham gia, anh đừng có vứt.

– Bài thơ nào?

An Na đọc tên bài thơ ra, Lục Trung Quân tìm đúng trang đó xé toẹt một cái, đặt lên bàn, còn lại thì xé luôn làm đôi, sau đó vứt luôn vào thùng rác.

– Đỡ phải churóng mắt. – Quảng xong còn lắm bảm một câu.

An Na thấy anh không làm phiền đến mình thì mặc kệ anh, cầm từng hương lau dây đàn cẩn thận, tiện hỏi:

– Anh tới làm gì?

– Máy ngày rồi không được gặp em, nhớ em thôi chứ có gì đâu.

Lục Trung Quân ngồi lại ghế, nhìn cô bận rộn.

An Na tay đang cầm đàn hơi khựng lại chút.

– Tôi rất bận, lát còn phải cùng mọi người tập luyện nữa, chỉ còn hai ngày nữa thôi. Anh không có việc gì thì về đi.

An Na vốn nghĩ anh sẽ chẳng nghe lời cô mà đi đâu, ai ngờ anh thật sự đứng lên, đi đến cửa mấy bước lại dừng lại, quay lại nói:

– Mai Mai, trong lòng em có thật sự muốn anh cuốn gói khỏi Hồng Thạch Tinh, sau này không bao giờ tới làm phiền em nữa không?

An Na ngẩng lên nhìn anh.

– Ý anh là gì?

Lục Trung Quân nói:

– Không có gì, nói bừa thôi. Bỏ đi, không làm phiền em nữa, anh đi đây.

Nói xong thì mở cửa đi ra ngoài.

...

Lục Trung Quân ra khỏi trạm sữa đi thẳng tới Ủy ban huyện, đến phòng làm việc của Phó huyện trưởng Uông, gõ cửa một cái rồi đi vào.

Phó huyện trưởng Uông đang có người, thấy anh vào thì xua người kia đi, đóng cửa lại, ngồi xuống cạnh Lục Trung Quân, quan tâm hỏi:

– Thế nào, nghĩ kỹ chưa?

– Nghĩ kỹ rồi ạ.

Phó huyện trưởng Uông tỏ vẻ hài lòng.

– Được, thế thì tốt. Vậy chú sẽ báo cho lãnh đạo của cháu...

– Cháu không đi. Cháu sẽ ở lại đây.

Lục Trung Quân cắt đứt lời ông.

Phó huyện trưởng Uông ngó hết cả người, như không tin vào tai mình.

– Tiểu Quân, cháu nói gì thế? Cơ hội tốt như thế mà sao cháu lại không đi?

Lần trước ông gọi anh đến báo có chuyện muốn nói chính là tin tức này. Học viện Lục Hàng XX mới thành lập đích thân điều Lục Trung Quân đến đó đảm nhiệm huấn luyện viên. Lúc đó anh nói cho anh suy nghĩ vài ngày. Phó huyện trưởng Uông tin chắc anh sẽ bằng lòng, không ngờ rằng anh lại nói không muốn đi.

– Cháu nghĩ gì vậy hả? Một cơ hội tốt hiếm có như thế. Chú cho cháu biết, đây là đơn vị trực thuộc Trung ương, bồi dưỡng nhân tài phi hành cao cấp, họ biết cháu là người giữ kỷ lục bay đêm dài nhất, rất thương thức cháu nên mới đặc biệt điều cháu đến đó. Chỉ cần cháu đi là cháu có cơ hội khôi phục lại chức hàm. Chẳng phải cháu nằm mơ cũng muốn quay về đó sao, sao giờ lại thay đổi thế?

– Không gì cả, chỉ không muốn đi thôi. Cháu đi đây chú Ông.

Anh đứng lên đi ra cửa.

– Cháu đứng lại cho chú.

Phó huyện trưởng Ông tức giận cũng đứng lên.

– Cháu đúng là người chẳng biết tốt xấu. Sao cháu cứ gàn bướng cự tuyệt cơ hội tốt như thế hả. Sao thế, làm đội trưởng đồn công an ở một nơi khi họ có gậy kia cháu rất thích à? Chú cho cháu biết, đây cũng là ý của bố cháu. Cháu không dám đi à?

– Chú Ông, dù là ý của ông trời cháu cũng không đi. Thế ạ, làm phiền chú nhiều rồi. Cháu đi đây.

Anh mở cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Trước đó ba ngày, Lục Trung Quân từ chỗ Phó huyện trưởng Ông đã biết được tin mình có thể bị điều đi.

Tin tức này tới quá đột ngột, khiến anh rất ngạc nhiên.

Anh đã đến Hồng Thạch Tỉnh này được gần một năm rưỡi rồi, nếu như vào mấy tháng trước, khi nghe được tin như thế, không thể nghĩ ngờ anh nhất định sẽ gật đầu đồng ý ngay tắp lự.

Mới đi không được bao lâu, anh thật sự rất nhớ cái cảm giác lái máy bay bay lượn trên bầu trời rồi.

Còn nhớ lúc còn ở Mát xơ cơ va, huấn luyện viên Đại Hồ Từ rất thương thức anh, từng nói một câu:

– Cậu trai trẻ, hãy coi máy bay như là người yêu của mình, phát triển và điều khiển nó với tất cả các kỹ năng của cậu, cậu sẽ thích cảm giác này.

Anh rất yêu thích cảm giác này, Tiêm Kích 6 chính là người yêu của anh, sau khi rời đi nó là thứ duy nhất làm anh luôn nhớ đến.

Nhưng hiện tại, tình huống lại thay đổi rồi, vào lúc này, anh lại do dự.

Ra khỏi nhà Phó huyện trưởng Ông, Lục Trung Quân rơi vào trong mâu thuẫn.

Dù Phó huyện trưởng Ông không nói rõ, nhưng anh cũng có thể đoán ra được, đó chính là hy vọng của bố mình. Nếu như anh chấp nhận sự sắp xếp này, không chỉ rời khỏi được cái khu trấn nhỏ bé lạc lậu đây bề tặc đang nhốt anh, mà với quan hệ cha con cũng sẽ có dấu hiệu tốt đẹp lên.

Bố của anh là một kiểu người cứng rắn điển hình, thủ đoạn mạnh mẽ rèn rũa từ trong chiến tranh. Mẹ anh nghe nói năm đó là con gái của một vị quan lớn ở Trùng Khánh, từng du học ở Trường Cao đẳng nữ Wesleyan nước Mỹ mà ba chị em nhà họ Tống đã từng học, về sau đã từ bỏ gia đình đến khu giải phóng để làm hộ lý. Bố anh coi trọng bà, sau đó mẹ anh kết hôn với bố anh theo sự sắp xếp của tổ chức.

Trong ấn tượng lúc nhỏ của Lục Trung Quân, mẹ anh là một người phụ nữ đẹp nhất trên đời này. Tuy rằng từng đi du học, nhưng bà vẫn mang tính cách truyền thống, sau khi kết hôn luôn vất vả nỗ lực chăm lo gia đình, chăm sóc trường bồi, nhưng thời gian mẹ anh và bố anh ở bên nhau không nhiều, đến nỗi kết hôn nhiều năm sau mới sinh ra anh và em gái anh. Chỉ ít, anh thấy đối với bố anh gia đình chỉ là một nơi để quay về, là một sự phụ thuộc, nên tình cảm cha con từ nhỏ đã lạnh nhạt, bố anh mỗi lần về nhà cũng chỉ bế con gái cho ngồi trên đầu gối, còn với anh thì luôn có thái độ nghiêm nghị xa cách. Lục Trung Quân cũng dần dần quen dần. Nhưng sau đó, điều không may đã tới, con phong ba đã tới, tổ chức yêu cầu bố anh và mẹ anh ly hôn. Mẹ anh biết được tin, không bao lâu thì tự sát. Lúc đó Lục Trung Quân mới mười tuổi, anh nhớ rất rõ ràng, ngày đó anh về nhà như mọi ngày, không thấy mẹ đâu, người ta nói cho anh biết, bà đã uống thuốc trừ sâu ĐVP tự sát, được đưa vào bệnh viện rồi.

Anh vĩnh viễn không quên được cảnh tượng nhìn thấy sau đó, mẹ anh nằm trên chiếc giường sắt lạnh băng trong nhà xác, đôi mắt vốn xinh đẹp đã nhắm nghiền, mặt tái xanh, bụng dưới bôi rửa ruột chưa hết mà trương phình lên cao, trông như một phụ nữ có thai.

Anh ôm chặt lấy em gái đang gào khóc, không cho em gái nhìn mẹ.

Bố anh về nhà là sau chuyện mẹ anh mất được nửa tháng rồi.

Lần đầu tiên Lục Trung Quân nhìn thấy biểu cảm khác biệt hoàn toàn với vẻ nghiêm nghị uy áp trước đây của ông, đó là một biểu cảm bất lực và đau đớn, áy náy sâu sắc. Ông thậm chí còn nhẹ nhàng an ủi anh, nhưng sự thay đổi này cũng không cách nào lay động của anh nữa. Anh không cần những

thứ này.

Cũng bắt đầu từ hôm đó, anh khinh bỉ, thậm chí căm hận bố mình.

Ông đã không làm tròn nghĩa vụ của một người chồng phải bảo vệ gia đình, bảo vệ vợ con, ông không đáng được tôn trọng.

....

Khi lần đầu tiên Lục Trung Quân nhìn thấy An Na, anh phải thừa nhận anh đã bị vẻ xinh đẹp của cô hạ gục, nhất là khoảnh khắc trong đôi mắt xinh đẹp ánh lên vẻ khẩn cầu sau cặp kính kia nhìn anh. Nhưng giây phút nồng nức ngửi qua đi, toàn bộ tư trang trong hành lý và dáng vẻ của cô đều khiến người ta nghĩ ngờ, thậm chí ngay cả lúc cô nói ra cái tên Lý Hồng, anh vẫn thấy có điều gì đó bất hợp lý.

Cô giải thích, nói rằng đến tìm người cô Lý Hồng, mà cô mình cũng biết mình tới. Đã như thế, thì hai người trước đó phải có thư từ qua lại chứ. Nhưng không chỉ không có thư từ qua lại, mà ngay cả nhà của cô mình ở đâu cô cũng không nhớ.

Thế nhưng, mọi thứ ở trên người cô gái trẻ xa lạ mang đến cảm giác kỳ lạ này khiến anh liên tưởng đến hình ảnh mẹ mình tóc uốn mặc tây trang kiểu dáng đẹp để cổ đeo chuỗi hạt trân châu ở trong tấm ảnh cũ, anh có do dự, cuối cùng vẫn quyết định bỏ qua nghi hoặc của bản thân, ngày hôm sau chứng kiến cảnh cô và cô Lý Hồng nhận nhau, dẫn nhau đi.

Dựa vào trực giác của mình, anh biết cô gái trẻ đó buổi tối trước đã không nói thật, nhưng cũng không đến mức có tính uy hiếp gì. Hồng Thạch Tinh chỉ là một địa phương nhỏ nghèo nàn lạc hậu, anh cũng không cần thiết phải đem chuyện này điều tra kỹ lưỡng, cho nên chỉ lưu ý một vài ngày, thấy cô không có điều gì khác thường thì mắt nhắm mắt mở cho qua.

Điều khiến anh nảy sinh cảm giác đặc biệt với cô là đêm hôm đó ở trạm thông tin trên đỉnh núi.

Lúc đó anh từ Nhị Sở trở về, thấy cô đang đón xe ở bên lề đường. Anh vốn không muốn nhiều chuyện, nhưng lái xe đi được một đoạn rồi nhìn qua gương chiếu hậu, thấy bóng dáng cô vừa nhỏ bé lại vừa cô độc đứng ở ven đường, hoang hôn phía sau đó rực, lúc đó cũng không biết nghĩ thế nào anh lại quay vòng xe lại, về sau lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn buộc phải ngủ lại một tối ở trạm thông tin. Cô uống rượu, lúc đứng lên đi vào phòng ngủ chân bước loạng choạng như sắp ngã, anh liền đỡ cô đi vào. Tóc của cô bất cẩn cuốn vào cúc áo của anh, cô gỡ mãi cũng không ra được, biểu cảm vừa thẹn thùng xấu hổ vừa lúng túng.

Đây là lần đầu tiên anh ở gần một cô gái như thế, anh tình tường nghĩ thấy có một mùi hương ấm áp khó có thể diễn bằng lời ở trên người cô, có lẽ là nguyên nhân mình bị ảnh hưởng của rượu, cả người anh nóng lên, huyết dịch trong cơ thể cũng đột nhiên lưu động mạnh mẽ. Sau khi ra ngoài, chú Đình lại hiểu lầm giữa anh và cô có quan hệ mờ ám. Anh dù lập tức phủ nhận, nhưng trong đáy lòng cũng không hề có cảm giác bài xích. Sau đó, vô tình hoặc cố ý, dần dần quan hệ giữa anh và cô càng ngày càng trở nên thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp.

Cô gái này tính tình chẳng khác gì đại tiểu thư được nuông chiều, nhưng Lục Trung Quân bất ngờ phát hiện ra, anh rất hưởng thụ loại cảm giác này, thậm chí còn không hề biết mệt mà cứ thích lượn quanh lượn quẩn đến quầy hàng cỏ của cô để mua thuốc lá, mục đích là chỉ để được nhìn cô một cái, hoặc là nói mĩa mọt một đôi lời. Sau khi trường tiểu học nghỉ, mấy ngày rồi anh không thấy cô đâu, có một buổi tối không tìm được lại đến chỗ quầy hàng mua gói thuốc lá, cô không có ở đó, chỉ có cô Lý Hồng. Anh không tiện mở miệng hỏi cô đi đâu, bao giờ trở về. Sau đó giữa trưa ngày hôm sau, lúc ăn cơm, cậu Cừu lơ lửng tiết lộ tin tức của cô, nói hai ngày trước thấy cô đi, là đi Thượng Hải.

— Có nói quay trở lại không?

Anh làm như chẳng có chuyện gì liên quan mình, chỉ tiện miệng hỏi vu vơ.

— Cô ấy nói không chắc, xem tình hình đã.

Lúc ấy Tiểu Cừu nói thế với anh.

Tâm tình của anh lập tức rơi xuống tận đáy, cảm thấy ăn cơm cũng nhạt nhẽo, giống như một lữ khách cô độc lang thang trên con đường hoang vắng không mục đích, cuối cùng đã gặp được một người bạn đường có thể kết bạn, đang lúc anh muốn tiếp cận thì bất chợt người ta lại bỏ anh rồi biến mất.

Lục Trung Quân bắt đầu có cảm giác mình bị vứt bỏ, vô cùng cô độc.

Từ trước tới giờ anh không phải là người đa sầu đa cảm không gì là không vượt qua được, dù là khoảng thời gian vừa tới Hồng Thạch Tinh, dưới sự chênh lệch cực lớn cũng vượt qua như bình thường.

Nhưng kỳ lạ vô cùng, lần này anh thật sự có cảm giác bị cô từ bỏ, rất cô độc, dù anh và cô chẳng có quan hệ gì cả.

Cảm giác cô độc này kéo dài cho tới khi anh đi lên núi thăm chú Đình phát hiện chú ấy chết thì nó đã lên tới đỉnh điểm. Lần đầu tiên trong đời, anh cảm thấy cuộc đời quá vô thường, ký ức về thời thiếu niên khi mẹ đột nhiên ra đi lại lần nữa tấn công anh ào ạt.

Đêm hôm đó, toàn bộ người dân Hồng Thạch Tinh chuẩn bị đón năm mới, anh dẫn theo Tia Chóp đi ra ngoài tản bộ, cuối cùng cũng không biết chuyện gì lại đi tới bên đường sắt gần bến xe.

Bóng đêm càng lúc càng đậm, trên bầu trời bắt đầu có tuyết bay, nhưng anh không muốn đi đâu hết.

Khi còn bé, anh từng có một sự ngỡ ngàng thần bí đối với đường sắt, trong mắt anh, cuối con đường sắt có thể thông tới một nơi xa xăm nào đó mà không ai biết.

Trời đất trống trải, bốn bề vắng lặng, bên cạnh chỉ có Tia Chớp thỉnh thoảng chạy nhảy chơi với bông tuyết, anh chỉ một mình ngồi bên đường sắt, hút từng điếu từng điếu thuốc, để mặc bông tuyết rơi trên vai mình tích thành lớp dày đặc.

Ý thức của anh buông tuồng, tâm tình cực kỳ tồi tệ, cứ ngồi mãi như thế.

Thế rồi mọi thứ đột nhiên biến đổi, cô được Tia Chớp dẫn tới, đến ngay trước mặt anh.

Khoảnh khắc anh quay đầu lại, đột ngột nhìn thấy bóng dáng thân thiết đầy chân thật của cô đứng trong tuyết, nghe được tiếng cô gọi mình, tâm tình tồi tệ bao ngày qua trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là cảm giác hạnh phúc và phấn kích rất kỳ lạ.

Đúng vậy, là hạnh phúc.

Cũng trong khoảnh khắc đó, anh đã ý thức được, có lẽ, anh tới nơi này, vốn chính là chờ đợi có điều gì đó sẽ xảy đến với mình.

Mà bây giờ, điều anh mong chờ, đã thật sự xảy đến, giống như là kỳ tích vậy.

Mà cũng ngay khoảnh khắc đó, anh đã biết, anh thích cô, muốn chiếm cô làm của riêng anh.

.....

Tiêm kích 6 từng là người yêu của anh, nhưng bây giờ, vị trí đã thay đổi.

Lục Trung Quân vẫn đang do dự.

Tiếp nhận sự điều động này, chờ đợi anh không nghi ngờ chắc chắn là một tương lai đổi mới, cũng từng là khát vọng của anh.

Nhưng tiếp nhận rồi, cũng đồng nghĩa với việc phải rời khỏi nơi đây. Rời khỏi đây, cũng đồng nghĩa với việc anh phải từ bỏ cô gái mà hằng đêm anh khao khát. Thậm chí, Hồng Thạch Tinh lạc hậu bé tấc cũng bởi vì có cô gái này mà trong mắt anh đã trở nên quyền rũ và đầy thu hút rồi.

Anh không phải quân vương, dĩ nhiên chưa tới sự lựa chọn khó khăn giữa giang sơn và mỹ nhân, nhưng giữa Tiêm Kích 6 và cô, anh lại khó mà lựa chọn.

Đêm qua, Lục Trung Quân ở lại chỗ cô, bản thân ở ngoài cửa rất lâu, cuối cùng đã đưa ra quyết định.

Anh không muốn đi nữa.

Anh chỉ muốn ở lại nơi có cô, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Hai ngày sau chính là ngày quốc tế phụ nữ, trước khu văn hóa có treo biểu ngữ chúc mừng, cảnh tượng hết sức náo nhiệt. Đến hơn năm giờ, đã bắt đầu có người lục đục tới hội trường của cung văn hóa, chờ được xem tiết mục biểu diễn văn nghệ.

Trong hội trường của cung văn hóa có hơn hai trăm chỗ ngồi, trong chốc lát, ngoài mấy hàng phía trước dành cho lãnh đạo thì các vị trí khác đều đã bị ngồi đầy. Tiết mục biểu diễn còn chưa bắt đầu, nhưng toàn bộ đường đi cùng chỗ cửa ra vào cũng đều đầy ắp người.

Sáu giờ rưỡi, đi kèm cùng với tiết mục diễu hành của các thành viên biểu diễn văn nghệ, lãnh đạo trong khu trấn đi vào chỗ ngồi trong tiếng vỗ tay chào mừng như sấm, khu trưởng phát biểu cảm tưởng một lúc, tiết mục biểu diễn văn nghệ chính thức mở màn.

Tiết mục ngâm thơ tập thể của An Na được bố trí ở giữa buổi diễn, tất cả mọi người tham gia đều ăn mặc quần áo chỉnh tề, còn được trang điểm đậm hoàng. Mấy chị lớn tuổi đứng sau sân khấu để chờ biểu diễn bắt đầu tám chuyện, người nói ôi lão yêu tinh tới rồi, có người nói mẹ ơi chi thiếu Đường Tăng thôi, tiếng nhạc vang lên không ngừng. Triệu Trung Phân rất căng thẳng hồi hộp, mặt ủ rù yêu cầu mọi người nghiêm túc đằng hoàng lại, nhân lúc chưa phải lên sân khấu thì xem lại bài thơ cho thuộc, để tránh lúc lên biểu diễn thì vì quá hồi hộp mà quên lời ảnh hưởng đến tập thể. Bị cô nhắc nhở, mọi người lập tức khấn trương trở lại, đúng lúc có một tiết mục vừa kết thúc, tiết mục đó có một cô gái vì quá căng thẳng mà quên lời, khi vừa xuống ra phía sau sân khấu thì khóc òa lên nức nở, một chị lớn tuổi đứng ở cửa thấy vậy thì càng hoảng, không dám nói cười nữa, vội vàng tranh thủ nhắm lại cho thuộc bài thơ.

Rốt cuộc đã đến phần tiết mục biểu diễn ngâm thơ tập thể trạm sữa, MC vừa giới thiệu xong, cả hội trường đã vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Mọi người ra sân khấu, An Na cũng mang theo đàn violong đứng ngay chệch sân khấu, chờ đã yên tĩnh rồi, âm thanh “Tịch sắc” mượn đề bày tỏ nỗi nhớ nhà vang lên.

Tịch sắc là tên một bài hát kể về nỗi buồn thương mà An Na rất thích, kết hợp với âm sắc mê đắm uyển chuyển, du dương, thông thả của đàn violon lập tức khiến người nghe si mê, chỉ sau mấy chục giây âm nhạc mở màn, Triệu Trung Phân bắt đầu dựa theo việc luyện tập trước đó dẫn dắt mọi người ngâm thơ lên, An Na thì đứng gần đó thỉnh thoảng xen vào mấy đoạn nhạc khác để phối diễn. Toàn bộ tiết mục hoàn thành rất thuận lợi, tuy không hẳn là tiết mục thu hút nhất tối nay, nhưng cũng được coi là xuất sắc. Tiết mục vừa biểu diễn xong An Na cùng mọi người cúi xuống cảm ơn, người xem vỗ tay nhiệt liệt đáp lại, còn có người trong hội trường hét lên yêu cầu cô đàn một bài.

Xuống sân khấu rồi, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Triệu Trung Phân vốn là người căng thẳng nhất đội giờ cũng hoàn toàn thờ phào, vỗ ngực nói:

– Ôi mẹ ơi, vừa rồi em căng thẳng kinh khủng, hai chân giờ vẫn còn nhũn như chi chi đây này.

Mọi người cùng phá lên cười đầy vui sướng. Bình thường không có cơ hội được hóa trang, buổi tối nay rốt cuộc được trang điểm hóa trang một lần, mấy bà mấy chị lớn tuổi cũng thích cái đẹp, không chịu tẩy trang ngay, cười cười nói nói không ngừng, còn chờ cho đến hết buổi biểu diễn, nghe nói trong khu không chỉ keo kiệt tặng mỗi đội một cái ly hay khăn lông mà còn hào phóng tặng mỗi người một cái, còn phát cả đường, chậu rửa mặt, phích nước, nôi...v.v, mọi người vừa nghị luận vừa chờ đợi.

Cây đàn violon kia cũng mượn của cung văn hóa, mang về không tiện, nên tiết mục biểu diễn vừa kết thúc, An Na hỏi đề trả lại, người ta nói vừa nãy nhìn thấy Tiểu Trương phụ trách kho của cung văn hóa làm việc ở tầng ba, bèn cầm đàn qua đó muốn tìm anh ta, đi qua một hành lang, bỗng có người gọi cô.

An Na giật nảy mình, nhìn sang, hóa ra là Lục Trung Quân.

Cô đoán tối nay anh cũng đến xem buổi biểu diễn, có điều dưới hội trường quá đông người, ánh đèn sân khấu lại quá chói, nên chẳng biết anh ở đâu, lúc này lại thấy anh bất ngờ xuất hiện làm cô giật cả mình, liếc anh một cái:

– Anh chẳng nói chẳng rằng xuất hiện ở đây, muốn dọa người ta à?

Lục Trung Quân tựa vào tường, nhìn cô.

– À...nãy xem tiết mục của bọn em, được lắm...

Có vẻ như anh tìm đề tài để nói chuyện.

– Cảm ơn.

An Na đáp có lẽ.

Trong cung văn hóa có rất nhiều người, bên ngoài còn có người đi lại, hành lang nay là lối qua, nên người qua người lại rất nhiều, An Na nói xong đi tiếp tục đi, không ngờ cánh tay bị kéo lại, là Lục Trung Quân bắt lấy.

– Anh...

Cô đang định chất vấn thì đã bị anh kéo vào trong một căn phòng cửa mở, vừa đi vào, “cạch” một tiếng, anh đã khóa trái cửa luôn rồi.

Bên trong không bật đèn, mờ mờ tối, nhưng bởi có ánh đèn ngoài hành lang chiếu qua tấm cửa sổ bằng kính nên vẫn loáng thoáng nhìn ra đây là căn phòng thử quần áo biểu diễn, có mùi trần mốc nhàn nhạt.

An Na sửng ra, còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị anh bế lên, đặt vào một cái bàn. Cô muốn nhảy xuống, hai tay anh đặt lên vai cô, giữ chặt, đè người cô lại, cả người liền không nhúc nhích nổi, bị anh giam vào giữa.

Hai người rất sát nhau, đầu gối của cô áp chặt vào bắp đùi anh, thậm chí ngay cả hô hấp cũng rất sát.

An Na hồi hộp, tim đập thình thịch, ngửa đầu lên đụng phải ánh mắt anh đang nhìn xuống.

Có thể là bởi ánh sáng quá mờ, ánh mắt của anh cũng rất sâu.

– Lục Trung Quân anh muốn làm gì, buông tôi ra. – Cô uốn éo người, đưa tay muốn chặn hai tay anh đang đè vai của mình.

Tay anh hơi buông lỏng ra, An Na cảm giác bả vai mình nhẹ hơn, cô đang định đẩy anh, bỗng anh đưa tay lên, dùng mu bàn tay chạm nhẹ vào má cô.

– Mai Mai, anh rất muốn hôn em. – Giọng nói của anh trầm thấp dịu dàng, vang lên bên tai cô.

Mặt An Na nóng bỏng.

– Anh có biết xấu hổ không, đi mau đi...

Cô khẽ mắng anh, thấy anh cúi đầu xuống, như muốn hôn, cô vội nín thở ngửa ra sau, ra sức tránh né anh.

Lục Trung Quân áp lại gần, bỗng lại dừng lại, từ từ thẳng người lên, thở dài.

– Vậy em nói đi, lúc nào em mới cho anh hôn em?

– Anh cút xa đi.

An Na nhân cơ hội đẩy anh ra, nhảy xuống khỏi bàn, chạy ra phía cửa, tay vừa đặt lên khóa cửa bỗng ngừng lại.

Cô nghe thấy bên ngoài hành lang có tiếng bước chân và tiếng nói.

– ...Gi thế, tôi đang căng thẳng muốn chết đây....Tiết mục của trạm sữa hay như thế, chúng ta có bị thua không?

– Ôi mẹ ơi, tôi cũng thế....

– Cái váy lần trước thử rộng quá, suýt nữa thì tụt, phải đổi thôi, xem có cái nào size nhỏ hơn không. ...

– Ấy, cậu xem giúp son có bị trôi nhiều không. ...

Giọng nói càng lúc càng gần, An Na không dám mở cửa ra nữa, muốn chờ ba người đó đi qua, không ngờ trùng hợp, ba người kia lại muốn tới chỗ này. Ba người đó đứng ở bên ngoài cửa, có người đẩy cửa, phát hiện là cửa đã bị khóa thì kêu lên.

– Có chuyện gì thế, chẳng phải tiểu Trương nói cửa không khóa bảo chúng mình đến đây lấy trang phục à? Sao cửa lại khóa rồi?

– Sắp đến tiết mục chúng ta rồi, không có trang phục chúng ta lên biểu diễn kiểu gì?

– Chờ tí, để mình đi tìm tiểu Trương mở cửa.

Có người chạy đi tìm tiểu Trương.

An Na căng thẳng gần chết, không dám cử động sợ phát ra âm thanh, sợ bên ngoài nghe được. Quay đầu lại thấy Lục Trung Quân đang khoanh tay tựa vào bàn, dáng vẻ chẳng chút quan tâm hay lo lắng, cô giận không chỗ phát tiết, rón rén trở lại bên cạnh anh, giơ tay lên muốn đánh.

– Đều tại anh hết, giờ phải làm sao? – Cô thì thào.

Lục Trung Quân lại khẽ cười lên.

– Anh đứng đắn một chút được không hả?

An Na vì căng thẳng mà sau lưng đầm mồ hôi rồi, không còn tâm trạng đâu mà so đo với anh, chỉ muốn làm thế nào để thoát khỏi tình trạng khó xử này, nhờ cửa bị mở ra, bị người ta thấy cô và Lục Trung Quân ở trong này, đoán chừng ngày mai hai người sẽ trở thành đề tài câu chuyện của cả Hồng Thạch Tỉnh cho mà xem.

– Anh sẽ nhảy xuống từ cửa sổ. – Lục Trung Quân cuối cùng tỏ ra nghiêm chỉnh, – Em đóng cửa sổ lại cho anh, sau đó ra mở cửa, nói mình vào để thay trang phục là xong.

An Na liếc cửa sổ đen thui.

– Nhưng tầng ba đây...

Lục Trung Quân tới bên cửa sổ, mở ra, ngó ra nhìn nhìn.

– Không sao cả, bên cạnh có đường ống.

– Được không, không được thì thôi, nghĩ cách khác....

Dù muốn đạp tên xấu xa này xuống đất, nhưng để anh phải làm chuyện nguy hiểm như thế, cô vẫn không đành lòng.

– Không sao, anh nhảy rồi, nhớ làm theo lời anh nói.

– Vậy anh cẩn thận nhé. Cẩn thận đấy....

An Na thò hẳn người ra, lo lắng nhìn anh đưa tay chạm vào đường ống để thử độ chắc.

– Được, không sao đâu. – Lục Trung Quân nhìn cô, cười một cái, nhét một mảnh giấy vào tay cô.

– Gì thế?

– Vé xem phim, em còn nợ anh hai buổi xem phim đấy. Anh chờ em ở chỗ cũ. Anh vẫn nói, nếu em không tới, anh cũng không đi tìm em mà ở đó chờ em. Em tự quyết đi.

Nói xong nhảy một cái, cả người bám vào đường ống nước, giống như con thằn lằn trượt xuống. Lúc trượt xuống đến tầng hai thì tung người nhảy xuống đất, lúc đứng lên còn làm một động tác tay với An Na.

An Na thấy anh đã an toàn xuống đất thì thở phào, đóng vội cửa sổ lại, lấy lại bình tĩnh rồi bước ra mở cửa. Cửa mở ra, đối mặt ngay với mấy cô gái bên ngoài.

– Sao bạn lại ở trong thế Lý Mai?

Có một người biết An Na, thấy An Na mở cửa thì vô cùng ngạc nhiên, hỏi.

– Xin lỗi mấy bạn, tiết mục của mình vừa xong, mặc trang phục trên người không thoải mái nên tới chỉnh lại, vừa này còn chưa chỉnh xong nên không dám ra mở cửa, mình xin lỗi.

Thái độ của An Na rất thành thật.

– Thì ra là vậy, mình đã nói tiểu Trương bảo cửa không khóa rồi. Không sao không sao.

Mọi người thấy cửa đã được mở, thời gian lại gấp, cũng chẳng có ai quan tâm đến An Na nữa, tất cả ồa vào trong phòng.

An An hít sâu, cầm đàn violon chuẩn vội đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Lúc Lục Trung Quân trở lại thì đã hơn chín giờ tối rồi, vừa vào trong ký túc xá, đi trong hành lang mỗi lần đụng phải ai đó thì người ta đều dùng ánh mắt kỳ lạ và nụ cười mờ ám nhìn anh, làm cho anh dựng cả tóc gáy lên, suýt chút nữa thì cho rằng chuyện xấu mình làm ở cung văn hóa đã bị lộ rồi.

Anh vẫn hy vọng chuyện mình và Lý Mai sẽ công khai để cho mọi người biết Mai Mai là của mình, nhưng anh biết, chỉ cần lộ ra, cô sẽ trở mặt với anh ngay. Thành thật mà nói, ý muốn xấu xa này của anh có nhưng lại không có gan làm.

Lục Trung Quân tiếp tục đi lên tầng hai, đúng lúc đụng phải Tiểu La trên Cục Lâm vụ, anh ta vúi cánh tay anh, vẻ mặt đầy hâm mộ:

– Anh Lục, anh thật là tốt số quá, có đối tượng đẹp như thế mà còn giấu.

Lục Trung Quân ngó ra, ngẩng lên nhìn cửa phòng của mình, thấy bộ quần áo lúc sẩm tối còn chưa bỏ đấy chưa kịp giặt không biết đã được ai giặt cho rồi, từng thứ được móc lên, ngay cả tất chân của anh cũng được móc treo đang hoàng.

– Nói linh tinh gì thế.

Lục Trung Quân đang không hiểu.

Đúng lúc, cửa phòng anh mở ra, một cô gái trẻ tuổi đi ra, tầm hơn hai mươi, rất xinh, trông thấy anh thì mỉm cười.

– Lục Trung Quân, anh về rồi à?

– Cô ấy đó, còn giả bộ. – Tiểu La cười khi khi, – Chị dâu tốt thật, vừa đến là mang đồ ăn cho mọi người, còn giặt quần áo cho anh nữa. Anh Lục tốt số ghê.

Lục Trung Quân mặt tối sầm lại, bỏ mặc Tiểu La bước tới.

– Sao em lại tới đây? – Giọng anh cứng nhắc lạnh lùng.

Hoa Lan liếc nhìn Tiểu La đang tò mò nhìn sang, mặt vẫn cười tươi, nói nhỏ:

– Tối lúc chiều tối, có thể vào trong nói không?

Lục Trung Quân không nói không rằng đi vào, Hoa Lan vẫn mỉm cười cất tiếng chào Tiểu La, rồi vào theo.

Đi vào trong, Hoa Lan đóng cửa lại, nói:

– Trông anh nhìn thấy em có vẻ bất ngờ nhỉ. Là như này, em nghe nói anh đã từ chối Học viện Lục Hàng rồi. Bố anh rất giận, bảo em đến xem anh...

Lục Trung Quân ngồi xuống mép giường, lạnh nhạt nhìn Hoa Lan.

Hoa Lan mặt nóng lên, ho khẽ, cũng ngồi xuống trên ghế dài.

– Thôi được, em đến đây là tự em đi. Trung Quân, các cụ nhà hai chúng ta quan hệ tốt, em với anh cũng quen biết nhiều năm rồi, em cũng không giấu nữa. Trước đây anh phạm lỗi, có một thời gian em rất đau lòng, nhưng về sau em đã nghĩ thông suốt, quyết định tha thứ cho anh. Con người ta ai cũng phạm sai lầm, bao gồm cả em nữa. Lần trước em nghe tiểu Lâm nói em ấy lên đến thăm anh, cuộc sống của anh có vẻ không được tốt. Anh bị điều đến đây cũng đã được một thời gian rồi, giờ có cơ hội thoát khỏi khó khăn, em thật sự không hiểu, tại sao anh lại từ bỏ chứ?

– Hoa Lan, em có thể tha thứ cho tôi, tôi vốn nên cảm kích em. Nhưng điều này không cần thiết. Cuộc sống của tôi ở đây rất tốt, cảm ơn em đã nể mặt bố tôi từ xa đến đây thăm tôi. Giờ muộn rồi, tôi đưa em đến nhà khách, ngày mai em đi về đi.

Lục Trung Quân nói xong đứng lên.

Hoa Lan mặt đỏ bừng, cũng đứng lên.

– Lục Trung Quân, anh thật sự làm em rất thất vọng. Em vẫn luôn tin tưởng anh là một người vẫn mang chí lớn, dù gặp phải khó khăn nhưng sẽ mau chóng phấn chấn trở lại. Nhưng anh nhìn lại bản thân anh đi, hoàn toàn là một kẻ chẳng có chí tiến thủ nào cả. Coi như em cầu xin anh, anh hãy nhận cơ hội này, rời khỏi chỗ này đi. Hoàn cảnh mới sẽ một lần nữa tạo nên con người mới đầy lý tưởng của anh.

Lục Trung Quân kéo ngăn kéo lấy chìa khóa xe, liếc nhìn Hoa Lan, khước môi giật giật:

– Sao thế, không chịu làm chủ nhiệm của đoàn văn công mà lại chạy tới đây dạy dỗ tôi à?

– Lục Trung Quân, em thật lòng muốn tốt cho anh. Anh không thể nghe người ta khuyên nhủ ư...

– Em nói đúng Hoa Lan à, chúng ta biết nhau từ nhỏ, em thấy tôi từng nghe người ta khuyên bao giờ chưa?

Lục Trung Quân không nhìn được cất lời cô ta.

– Đi thôi, chỗ của tôi nhỏ, không tiện giữ em lại. Cảm ơn em đã giặt quần áo giúp tôi.

Nói xong đi ra cửa.

Hoa Lan đột ngột bước nhanh hơn, tới cửa thì khóa trái cửa lại, quay người nhìn Lục Trung Quân.

Lục Trung Quân dừng bước, nhìn cô ta.

Hoa Lan ngực phập phồng, ánh mắt nhìn anh, chậm rãi cởi áo khoác ra.

Bên trong cô ta chỉ mặc chiếc áo lót mỏng cổ tròn màu trắng, cổ áo rất thấp, chiếc áo lót ôm chặt bầu ngực nhô cao cũng lộ ra khe rãnh sâu hút, quyến rũ.

– Em có ý gì? – Lục Trung Quân nhiu nhiu mày.

– Trung Quân, – Hoa Lan mặt đỏ hồng, giọng rất nhẹ, chậm rãi đi tới gần anh. – Em vẫn luôn thích anh, trong lòng anh rõ mà. Bố anh rất vừa ý về em, ông hy vọng em có thể thay đổi được anh... Em nguyện hiến dâng cho anh, chỉ cần sau này anh chịu nghe lời bố anh...

– Hoa Lan, em từ xa đến đây cũng bởi muốn tôi như này à? – Lục Trung Quân lạnh lùng nhìn cô ta, – Vóc dáng cô rất đẹp, nhưng tôi cho cô biết, nếu tôi có hứng thú ngủ với cô, thì còn kéo dài đến hiện tại à?

Sắc mặt Hoa Lan hơi biến đổi, dừng bước, ngơ ngác nhìn Lục Trung Quân, môi dần dần bắt đầu run rẩy.

– Lục Trung Quân, anh đừng có ức hiếp người khác...

– Tôi chẳng có hứng thú ức hiếp ai cả. Mau mặc lại áo đi, tôi đưa em đi.

Lục Trung Quân đi tới cửa.

– Em không đi. – Hoa Lan cắn môi, nước mắt rơi xuống tí tách, – Sao anh đối xử với em như thế, anh còn có lương tâm không?

Lục Trung Quân quay lại nhìn cô ta.

– Em ở đây cũng được tùy em, tôi đi. Nhắc em một tiếng, buổi tối ngủ nhớ khóa cửa chặt vào, bên cạnh toàn người độc thân thôi đấy. Sáng mai tôi quay lại đón em, đưa em đến bến xe.

Nói xong mở cửa đi ra ngoài.

...

Sáng hôm sau là chủ nhật, nhưng trạm sữa vẫn làm việc bình thường, An Na cũng không cần thiết ngày nào cũng phải qua đó, cho nên không đi huyện mà ngủ một giấc thật đã, sau khi thức dậy tinh thần vẫn ngán ngạo.

Chiếc vé mà tối qua Lục Trung Quân kín đáo đưa cho cô vẫn bị cô cất dưới gối, cô đã lấy ra nhìn nhiều lần, nghĩ đến chuyện xảy ra tối qua, trong lòng hỗn loạn. Đang ở trong phòng thì chợt nghe Tiểu Ny gọi mình, cô lười nhác đi ra.

– Cô ơi, có một cô nào ấy tìm cô ạ.

An Na ngược lên, thấy là chị Hồ tới, đang trò chuyện vui vẻ với cô Lý Hồng, mặt mày tươi rói.

Cô Lý Hồng không biết chị Hồ, không biết đây là vợ của Phó huyện trưởng Uông. Chị Hồ hình như cũng không nói mình là ai, hai người chỉ đang trò chuyện xã giao.

An Na ngạc nhiên, vội ra ngoài.

– Cô Hồ, sao cô lại tới ạ? Sáng nay trường của Tuệ Lệ có hoạt động, nói buổi tối mới dạy...

– Không phải chuyện này, – Chị Hồ cười híp mắt lại, – Cô tới tìm cháu là có chuyện khác. Lúc đến trạm sữa, có một cô gái nói cháu không đến làm, dù sao cô cũng đang rảnh, nên tới hẳn đây tìm cháu, không làm phiền cháu chứ?

– Không ạ không ạ. Mời cô vào nhà.

An Na vội mời chị Hồ đi vào, giới thiệu với cô Lý Hồng:

– Cô ơi, đây là vợ của Phó huyện trưởng Uông, họ Hồ ạ.

– Ôi, thì ra là khách quý. – Cô Lý Hồng giật mình, luống cuống, – Mời chị vào nhà, để tôi đi pha trà.

– Không sao, không cần khách sáo. Uống gì cũng được. Tôi tới là muốn gặp Lý Mai có chút việc.

Chị Hồ gật đầu với cô Lý Hồng, đi vào nhà.

Cô Lý Hồng nhanh chóng đi pha trà, lại đi chuẩn bị một đĩa hạt dưa mang vào, sau đó mới ra ngoài.

– Cô Hồ, có chuyện gì mà cô lại tới tìm cháu thế ạ?

Mời chị Hồ ngồi xuống, An Na hỏi:

Chị Hồ nhìn An Na, mỉm cười nói:

– Là chuyện về tiểu Quân.

An Na sửng ra, rồi như có tật giật mình, tai nóng lên, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thản.

– Chuyện của anh ấy có liên quan gì tới cháu ạ, sao cô lại tới tìm cháu.

– Vẫn liên quan đến cháu đấy. – Chị Hồ mỉm cười, – Cô tới đây, cũng không phải đoán mò gì với cháu cả. Cháu với tiểu Quân tiến triển đến bước nào rồi, cô quả thật không biết. Nhưng có một việc cô khẳng định, là nó quan tâm tới cháu, thậm chí vì cháu mà cự tuyệt đi học viện hàng không không đấy.

An Na mặt mũi không hiểu, nhìn chị Hồ:

– Học việc hàng không gì ạ?

– Cháu còn chưa biết à? – Chị Hồ lắc đầu, – Thằng nhóc này, sao lại...

– Rốt cuộc là chuyện gì ạ? – An Na không hiểu.

Chị Hồ đem chuyện xảy ra nói cho cô nghe.

- ...Lẽ ra một cơ hội tốt như này nó nhất định rất muốn đi, nhưng lúc này đột nhiên lại không chịu đi. Chú Uông về nói với cô, ban đầu cô cũng không

hiểu, về sau nghĩ kỹ lại, cô đoán có lẽ bởi vì cháu, nên nó mới không muốn đi.

An Na ngây dại cả người.

– Lý Mai, đây cũng chỉ là suy nghĩ của một mình cô, cô cũng không hỏi Tiểu Quân, cũng không nói với chú Uông. Vốn cũng chẳng phải là chuyện cô nên nói, nhưng việc này thật sự là trọng đại, ảnh hưởng đến tương lai cả đời của Tiểu Quân, nên cô mới nói với cháu, xem cháu có rảnh thì đi hỏi nó được không. Nó thật sự vì không muốn xa cháu mà ở lại, cháu có thể khuyên nó được không? Nếu không liên quan gì đến cháu thì dễ dàng rồi, không chừng nó đồng ý nói suy nghĩ của nó cho cháu biết. Biết nguyên nhân cụ thể rồi, bọn cô cũng biết cách xử lý, cháu nói xem có phải không?

Trong lòng An Na rất rối rắm, gấp gấp nói:

– Cháu và anh ấy không như cô nghĩ đâu ạ...

Nhưng vừa nói được nửa lời, lại nhớ đến thời gian qua hai người dây dưa lẫn nhau thì lại cảm thấy không còn can đảm nói gì nữa.

– Vậy là nó tương tự đơn phương rồi à.

Chị Hồ lắc đầu, nghĩ một chút, vỗ nhẹ lên tay An Na.

– Lý Mai, cô nhìn là biết chỉ có cháu mới nói được tiểu Quân. Nếu như cháu và nó ở bên nhau, cô hoàn toàn ủng hộ. Nhưng sự việc lần này thật sự liên quan đến tương lai cả đời của nó, bọn cô không thể để nó hành động theo cảm tính được. Hai cháu nếu yêu nhau, cô nói là nếu, thì tạm thời xa nhau một thời gian hẳn không có vấn đề gì. Chỉ cần các cháu thật lòng yêu thương nhau, thì hoàn toàn có thể giữ liên lạc thư từ với nhau, tiền đồ dù sao vẫn rất quan trọng, cháu nói có đúng không?

An Na yên lặng một lát, không thể làm gì khác hơn, đáp:

– Cháu biết rồi ạ. Tuy cháu với anh ấy không có quan hệ gì, nhưng cô đã nói vậy, cháu sẽ tìm anh ấy hỏi một chút.

– Được, vậy cô yên tâm rồi. Cảm ơn cháu.

Chị Hồ mỉm cười.

...

Chị Hồ trò chuyện với An Na một lúc rồi mới ra về.

Buổi tối, trong quầy hàng lại mở ti vi lên, bắt đầu lại náo nhiệt.

Xem thời gian đã sắp sáu giờ rưỡi rồi, trời cũng đã sẫm sẫm tối, An Na cuối cùng đã quyết định, báo một tiếng với cô Lý Hồng rồi ra ngoài đi đến chỗ dán tấm biển ngữ kia. Đến nơi, thấy bên cạnh đó tối om nhìn không rõ, ngó chung quanh, thấy bên cạnh cây cột điện đối diện có một chiếc xe đạp để ở đó, có một người đàn ông đứng tựa vào cây cột điện, cúi đầu hút thuốc lá, cô nhận ra là Lục Trung Quân, khẽ ho một tiếng.

Lục Trung Quân ngẩng lên thấy là An Na tới thì vội dập điếu thuốc, bước nhanh tới chỗ cô, đứng trước mặt cô, mỉm cười.

– Không ngờ em lại tới đúng giờ? Anh cứ nghĩ là mình chờ vô ích cơ.

Giọng của anh nghe có vẻ rất vui sướng.

An Na ngược lên, thấy ánh mắt anh sáng rực thì cắn cắn môi, nhìn trái nhìn phải rồi nói:

– Anh nghiện thuốc lá lắm rồi đấy, lần nào cũng thấy anh hút.

– Sao thế, em chuẩn bị hôn anh à? Muốn hôn thì cứ nói một tiếng, anh sẽ cai luôn. – Lục Trung Quân đáp.

An Na đúng là hết cách, ngậm miệng lại luôn.

– Nghĩ gì thế, anh đùa thôi mà. – Lục Trung Quân cời chiếc khăn quàng cổ xuống, rất tự nhiên quàng cho cô, vỗ vỗ vào sau xe đạp, – Lên đi, đi xem phim nào.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

An Na đứng yên không nhúc nhích.

– Lục Trung Quân, em đến không phải để đi xem phim với anh. Em có chuyện muốn nói với anh.

Lục Trung Quân hơi sững sờ, quay lại nhìn cô, rồi gật đầu.

– Được, vậy không xem nữa.

– Đi ra đằng trước đi, không làm mất thời gian của anh đâu.

An Na đi về hướng bãi sông, Lục Trung Quân đi phía sau.

....

Bãi rộng rộng chừng mười thước, nhưng nước không sâu, bình thường sâu nhất cũng chỉ đến đầu gối, bờ toàn là đá lởm chởm, ngay cạnh là một hàng cây bên đường, mấy chiếc ghế đá cũ hóng mát được đặt rải rác dưới hàng cây. Tối nay trời trong nhiều sao, trăng cũng rất sáng, nhưng nhiệt độ như này nên chung quanh không có người nào.

An Na ngồi xuống một chiếc ghế đá, Lục Trung Quân cũng ngồi xuống theo.

– Sao thế, sao lại nghiêm túc thế? – Anh nhìn sang hỏi cô.

An Na yên lặng.

Những lời nói mà ban ngày chị Hồ nói lại một lần nữa nhắc nhở cô về tai họa mà sau này người đàn ông này sẽ gặp phải.

Theo như cô biết, tai họa đó hẳn một hai năm nữa mới đến, mà bây giờ, thứ cô quan tâm nhất là khi nghỉ hè cô sẽ quay về thành phố S, cho nên trước đó cô không hề suy nghĩ về vấn đề này.

Nhưng hôm nay chị Hồ đến, khiến cảm giác đè ép này bỗng nhiên lại ập tới.

Dưới ánh nhìn chăm chú của người đàn ông đang ngồi bên cạnh mình, cảm giác của cô đối với anh hết sức phức tạp. Nhưng ít ra, cô không hề ghét anh, trong lòng cô hiểu rõ điều này. Bằng không đối với việc bị một người đàn ông bám dính lấy như thế, cô tuyệt đối không có sự nhẫn nại lâu như thế với anh ta.

Anh thích cô, cô biết.

Chị Hồ nói đúng, nếu như cô không quen biết Lục Trung Quân sau này sẽ có một tai họa thế kia, cô giờ tuyệt đối sẽ đứng về phía chị Hồ, ra sức khuyên anh nắm bắt cơ hội này. Nhưng vấn đề ở chỗ cô đã biết.

Giờ khuyên anh đi học viện hàng không, có phải là đẩy anh đi về phía con đường không có đường về không?

An Na do dự suy nghĩ cả một buổi chiều, nhưng đến bây giờ cũng vẫn chưa biết nên quyết định như thế nào.

Nên khuyên anh đi, hay khuyên anh ở lại?

– Em nói gì đi. Anh đang rất hồi hộp đây này. – Lục Trung Quân thúc giục.

An Na rút cuộc ngược lên, đối mặt với ánh mắt của anh.

– Em nghe nói anh từ chối cơ hội đi học viện hàng không?

Lục Trung Quân có vẻ giật mình.

– Thì ra là chuyện này. – Anh lập tức đẩy về khinh mạn tựa vào lưng ghế, duỗi hai chân ra.

– Ai nói cho em biết? Là cô Hồ à? Cô ấy tới tìm em, bảo em đi khuyên anh à?

Bao lời muốn nói đều bị anh cướp hết rồi, An Na chỉ biết đáp:

– Vâng. Là cô ấy ạ.

– Vậy có phải em cũng muốn anh đi đúng không? – Lục Trung Quân xoay mặt cô lại, – Em nói cho anh biết đi, anh rất nghiêm túc với em đấy.

An Na yên lặng chốc lát, rồi nói:

– Em không có ý này. Anh không đi cũng tốt.

Lục Trung Quân “hứ” một tiếng, thu đôi chân về ngồi nghiêm chỉnh, trên mặt lộ vẻ rất vui.

– Anh không nghe lầm chứ, em không muốn anh đi à?

– Không phải, anh đừng có xuyên tạc ý của em. – An Na vội giải thích, – Không phải em không muốn anh đi, mà là em nghĩ, anh không đi cũng không phải không được...

Đầu óc của Lục Trung Quân lập tức bỏ ngoài tai câu lòng vòng nửa sau của cô, trong mắt lộ vẻ phần khởi khó tả.

– Em không muốn anh đi, có phải em cũng thích anh đứng không?

– Không...

– Lại không thừa nhận rồi. Không sao, rồi sẽ quen thôi. – Lục Trung Quân cố nén không bật cười thành tiếng.

– Anh hiểu lầm rồi. Thực ra em muốn nói với anh từ trước, nhưng mãi chẳng có cơ hội. Vừa giờ tiện nói với anh luôn. Em thừa nhận mình không ghét anh, nhưng em không muốn tiếp tục phát triển quan hệ với anh lên bước nào nữa. Mà anh cứ dây dưa bám lấy em, khiến em cảm thấy rất khó xử.

Lúc An Na nói câu này, bất luận là thần thái hay giọng nói đều rất đều đều bình thản.

Lục Trung Quân giật mình.

– Em sao thế, đang yên lành sao lại làm thế? – Anh áp lại, mượn ánh trăng quan sát nét mặt của cô.

– Không phải đột nhiên em làm thế, mà trước đến nay vẫn toàn tự anh quyết định. Anh nghĩ lại xem, chúng ta không hợp nhau đâu.

An Na nói xong thì đứng lên, đi về phía trước.

Lục Trung Quân cũng đứng lên theo.

– Chưa từng thử, sao em biết là không hợp? Em cũng đã nói em không ghét anh. Em đã không ghét anh, anh lại thích em vô cùng, vì sao không cho anh một cơ hội?

– Em chưa muốn yêu đương vào lúc này. – An Na dừng lại, xoay người nhìn vào anh, – Lục Trung Quân, anh đừng không nghiêm túc như thế, em rất nghiêm túc đây. Nếu anh thích em thật, vậy thì đừng áp đặt suy nghĩ của anh lên người em. Em ghét như thế. Mong anh tôn trọng em.

Lục Trung Quân nhìn cô chăm chú.

Ánh trăng chiếu lên gương mặt góc cạnh rõ ràng của anh, nụ cười của anh mất dần, dần dần biến thành vẻ trịnh trọng khác thường, như trở về là Lục Trung Quân lần đầu cô biết.

Anh bỗng nhiên mỉm cười.

– Mai Mai, thành thật mà nói anh cảm nhận được là em thích anh. Nhưng anh không hiểu vì sao em lại muốn như thế...

Anh trầm ngâm

– Được, nếu em nói vậy, anh sẽ đợi em. Anh chẳng có cái gì ngoài sự kiên trì cả. Đợi em khi nào muốn yêu đương, thì cứ cân nhắc tới anh.

An Na khẽ run lên, khó tin được cái mình nghe được.

– ...Anh nói thật?

– Phải. Anh nói được làm được.

An Na thở hắt ra.

– ...Vậy cảm ơn anh. ...- Cô nói khẽ, – Vậy anh quyết định đi học viện hàng không à?

– Không đi. – Lục Trung Quân dứt tay vào túi quần, đá viên đá nhỏ bay đi.

– Vì sao?

– Chẳng vì sao cả, chỉ không muốn đi thôi.

Bất kể anh có vì bản thân hay là vì nguyên nhân nào khác mà không muốn đi học viện hàng không, chỉ cần anh bước lên bánh xe số phận khác với trước đây, thì đó cũng không phải là chuyện không tốt.

An Na yên lặng.

- ...Không xem phim được nữa, bỏ đi, để anh đưa em về.

Lục Trung Quân bước chậm chậm, dẫn cô đi lên trên.

– À đúng rồi Mai Mai, – Đi được mấy bước, anh chợt nghĩ đến điều gì đó, xoay người lại nói, - Hôm qua ở ký túc xá phòng anh có một cô gái có đến, tên là Hoa Lan. Anh với cô ta không có quan hệ gì cả, tối hôm qua cô ta không chịu đi, anh đành mặc cô ta ở đó, anh ngủ ở sở. Sáng sớm nay anh có đưa cô ta đi rồi. Nếu sau này em có nghe được những đồn đại gì về anh và cô ta thì đừng tin. Anh nói trước để em biết.

An Na kinh ngạc, khựng lại.

– Còn đứng ngây ra đó làm gì, đi thôi.

Lục Trung Quân bật cười.

...

Thứ hai, An Na nhân lúc phụ đạo cho Tuệ Lệ mà đem chuyện mình khuyên nhủ Lục Trung Quân cho chị Hồ biết. Nói anh không chịu nghe ai khuyên cả, quyết không đi. Chị Hồ lộ vẻ thất vọng. An Na sợ chị Hồ trách mình, vội giải thích:

– Cô à, cháu với anh ấy không có quan hệ gì đâu, không như cô nghĩ đâu ạ. Cháu đã từ chối anh ấy rồi. Anh ấy cũng hiểu rồi.

Chị Hồ khá là bất ngờ, nghĩ một chút, lắc đầu cười nói:

– Bỏ đi, chuyện của tiểu Quân, cô tốt nhất không nên xen vào. Nó cá tính rất mạnh, bằng không cũng không bị điều đến đây, nếu không muốn đi thì thôi. Hôm đó cô cũng chỉ muốn cháu thử một lần, cháu đừng bị áp lực quá.

Chị Hồ hiểu chuyện làm An Na rất cảm kích.

– Lý Mai, Tiểu Quân rất tốt, hai đứa tuổi tác tương đương, sao cháu không cho nó cơ hội ở bên cháu? – Cuối cùng chị Hồ lại hỏi.

– Cháu... cháu và anh ấy tính cách không hợp nhau mấy... Anh ấy... không phải đối tượng lý tưởng trong lòng cháu. – An Na tìm cớ.

Chị Hồ ngẩn ra, bật cười:

– Cô còn tưởng là lý do gì, cô thấy hai đứa rất hợp ấy. Chỉ có cháu mới trị được nó thôi. Nhưng cháu có lo lắng, suy nghĩ kỹ thêm cũng tốt. Dù sao đây cũng là chuyện một đời.

– Vâng, cảm ơn cô ạ.

An Na gật đầu qua quýt.

.....

Qua tối hôm đó, Lục Trung Quân thật sự không bám dính gây phiền nhiễu cho cô nữa. Liên tiếp nửa tháng, An Na chỉ có buổi tối quay trở lại Hồng Thạch Tinh, gặp anh mua thuốc ở quầy hàng. Lúc đó có rất nhiều người, tiếng ti vi ồn ào, anh không ngồi, đứng bên cạnh hút hết một điếu thuốc rồi đi.

Chờ anh đi rồi, bà Quách cùng mấy người phụ nữ lớn tuổi bắt đầu tám chuyện.

– Nghe nói, lúc trước có một cô gái trẻ đến chỗ ở ký túc của đội trưởng Lục, còn giặt quần áo cho cậu ta đấy, còn ngủ lại đó nữa.

Gần đây Hồng Thạch Tinh có rất nhiều chuyện đồn đại, một đề tài vừa mới bắt đầu đã gây hiệu ứng mãnh liệt khiến mọi người đều hứng thú, tò mò.

– Ôi mẹ ơi, là thật à? Không nghe nói cậu ta có người yêu, thế thì cũng quá tùy tiện đi. Cậu ta còn là công an nữa đấy.

– Thì thế. Rõ ràng lúc trước nghe nói cậu ta đạo đức có vấn đề còn gì, tôi còn chẳng tin. Giờ thì đúng thật rồi...

An Na nhớ đến cái liếc nhìn của anh với mình lúc này, giờ nghe bà Quách cùng mấy người đang bàn tán về anh, trong lòng như có ngọn lửa.

– Cô Quách, cô gái đó anh ấy quen. Anh ấy không ngủ ở đó, mà ngủ ở sở ạ.

Bà Quách ngó người ra.

– Vậy à, sao cháu lại biết thế Tiểu Mai?

An Na ngập ngừng, – Hôm đó lúc trở về cháu gặp anh Cừu, anh ấy nói ạ.

Bà Quách lập tức lộ vẻ ỉu xiu, ánh mắt ngờ vực quét lên An Na.

Lục Trung Quân đột nhiên có thái độ thay đổi như thế, ban đầu, An Na thấy may mắn. Nhưng dần dần, không biết vì sao, cô lại như có cảm giác thiếu thiếu gì đó. Giờ lại biện hộ cho anh, mới giật mình tự thấy mình quá ngốc nghếch, nom ánh mắt ngờ vực của bà Quách quét lên người mình, trong lòng cô càng thấy phiền não.

Lại đến buổi trưa thứ bảy, An Na vừa lúc cũng về nhà, bèn cùng Trần Xuân Lôi quay về Hồng Thạch Tinh, lên xe, chiếc xe lăn từ trong bến đi ra.

Giờ đã là giữa tháng 4, Trần Xuân Lôi cũng sắp phải thi rồi. Hai người đi về phía khu trấn, vừa đi vừa thảo luận chuyện nguyện vọng thi đại học của cậu, bỗng nhiên phía sau có chiếc xe đuổi theo, đến gần thì đỗ lại, còi xe vang lên.

Tìm An Na đập mạnh, ngoái lại nhìn, trong lòng lại thấy hơi thất vọng.

Là một chiếc xe con xa lạ, trong cửa xe thò ra đầu một người đàn ông trung niên mặc quân trang, hỏi An Na và Trần Xuân Lôi đường đến đồn công an Hồng Thạch Tinh. Trần Xuân Lôi chỉ xong, người đàn ông kia cảm ơn một câu, chiếc xe tiếp tục đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Lục Trung Quân trở lại sở, thấy ngay ở cổng chính có một chiếc xe lạ, Cừu Cao Hạ đang đi ra.

– Ai tới thế? – Anh hỏi.

– Đội trưởng Lục, em đang đi tìm anh. Người đến là nam họ Điền, nói năng rất trịnh thượng, bảo là lãnh đạo trước kia của anh...

Lục Trung Quân vội vã bỏ đi.

– Anh còn có việc đi trước, chú cứ bảo là không thấy anh...

– Lục Trung Quân cậu đứng lại! Biết chú tới cậu còn dám chạy à? Tự cậu đếm xem, trước đó chú đã gọi cho cậu bao nhiêu cuộc điện thoại rồi hả, cậu có chịu nhận cuộc nào không? Gọi thì cậu giả chết, đến tận đây thì cậu bỏ chạy, xem cậu chạy đi đâu được.

Anh vừa mới xoay người thì đằng sau đã cất lên một giọng vang dội, sau đó là tiếng bước chân dồn dập.

Lục Trung Quân vội quay lại, nhanh chóng làm lễ chào với người đang đi tới phía mình, nói to:

– Chào thủ trưởng!

Lại cười khi khi giải thích:

– Cháu đang bận mà, chú đừng thấy nơi này nhỏ bé, nhưng việc thì nhiều lắm... O, mà chú gọi điện thoại cho cháu à?

– Còn giả vờ?

Đối phương đi tới trước mặt Lục Trung Quân, đặt tay lên vai anh, quan sát anh một hồi rồi cười gật đầu:

– Khá phết, được đấy. Lâu không gặp, vẫn có tinh thần phết. Chú đây còn đang sợ cậu vẫn chưa gượng dậy nổi cơ, xem ra chú lo thừa rồi.

Sở trưởng cũng đi ra ngoài theo, cười nói:

– Chủ nhiệm Điền, từ lúc cậu Lục tới đây đã giúp tôi được nhiều lắm. Giờ anh muốn dẫn cậu ta đi, nói thật ra tôi cũng khá tiếc...

– Cậu ta không mang lại rắc rối cho anh tí nào à? – Điền Cương cười khà khà, – Trước đây cậu ta gây phiền phức cho tôi nhiều lắm đấy...

– Nào có nào có...

Hai người trò chuyện thoải mái, coi Lục Trung Quân như không khí. Lục Trung Quân sắc mặt dần dần nghiêm trang, chen vào một câu:

– Thủ trưởng, sở trưởng của cháu này nói gì thế ạ? Chú muốn đưa cháu đi?

Sở trưởng Lưu bật cười:

– Cậu còn chưa biết à. Chủ nhiệm Điền của cậu giờ đã được điều đến học viện hàng không kia đảm nhiệm chức chủ nhiệm khoa giáo dục chính trị. Cậu nên đổi sang gọi là Chủ nhiệm đi.

Lục Trung Quân ngẩn ra.

– Ngần ngơ cái gì, đi theo chú, chú có chuyện cần nói với cháu.

Chủ nhiệm Điền đi vào trong.

Lục Trung Quân trừ trừ một giây rồi theo vào.

...

– Cháu sao thế, sao lại từ chối cơ hội tốt như thế?

Vừa đóng cửa lại, Chủ nhiệm Điền đã hỏi thẳng luôn.

– Không thể nào cả, cháu không muốn đi thôi. – Lục Trung Quân giọng thoải mái, – Ở đây rất tốt, cháu rất gắn bó rồi.

– Chuối thật. – Chủ nhiệm Điền mắng, – Gắn bó cái rắm ấy, có bằng tình cảm với chiến cơ theo cháu bao nhiêu năm không? Quốc gia bồi dưỡng cậu, là để cháu vui mình ở nơi khi họ cò gậy này à?

– Thủ trưởng, chú nói vậy là không đúng, chỉ là phân công khác biệt thôi, đều vì nhân dân phục vụ ạ.

Lục Trung Quân vẫn trên chộc như cũ.

– Chó chết.

Chủ nhiệm Điền tức đến tái mặt, giấy một tờ giấy trong túi ra, đặt bộp lên bàn.

– Gì thế ạ? – Lục Trung Quân bước tới xem, ánh mắt như bị đóng đinh.

– Xem đi, là quyết định điều nhiệm đây.

– Thủ trưởng, cháu không đi được không ạ... - Lục Trung Quân vẻ đau khổ.

– Còn dám phản kháng? – Chủ nhiệm Điền mặt nghiêm lại, – Lúc trước khách sáo với cháu, không ngờ cháu lại không biết xấu hổ như thế. Giờ chú cảm hẳn quyết định tới đây, cháu tuy bị giáng xuống, nhưng hồ sơ vẫn lưu lại đơn vị cũ, chỉ cần thân phận này không thay đổi, cháu nhất định phải tận tâm với chức trách và nghĩa vụ của mình. Cháu không đi, là chống lệnh!

Nụ cười trên mặt Lục Trung Quân biến mất, đứng tại chỗ, ánh mắt vẫn nhìn tờ giấy kia, yên lặng mấy giây.

– Lục Trung Quân, đơn vị mới thành lập này cần người như cháu, biết không?

– Chủ nhiệm Điền, cháu có thể hỏi một câu, có phải bố cháu yêu cầu không ạ?

– Chó chết! Nếu cháu là đồ vô dụng, ông cụ dù có cảm sùng dí vào đầu chú, chú cũng sẽ không nghe theo. Cháu biết con người chú mà đúng không? Những gì cần nói chú nói hết rồi, chú còn có việc, phải đi ngay. Chú cho cháu bảy ngày, sau bảy ngày, nếu cháu không đi, cháu tự biết hậu quả đây.

Chủ nhiệm Điền thần sắc hết sức nghiêm túc.

– Đừng mà. – Lục Trung Quân thiếu chút nữa nhảy dựng lên, – Bảy ngày quá ít, ít nhất phải... cho cháu thời gian hai tháng để chuẩn bị chứ.

– Còn cò kè mặc cả nữa cơ à? Có muốn chú cho cháu một năm để cháu sinh con luôn không? – Chủ nhiệm Điền mặt cau có, – Xem ra bảy ngày quá nhiều, 5 ngày đi.

– Một tháng!

– Ba ngày!

– Đừng mà, cháu xin thủ trưởng, chú làm gì cũng phải có tình người chứ, hai mươi ngày nhé. Cháu xin hứa sau 20 ngày cháu sẽ đi, được không?

Chủ nhiệm Điền liếc Lục Trung Quân, ra chiều suy nghĩ.

– Xem nào, phá lệ cho cháu nửa tháng vậy. Chú nói trước, nửa tháng sau nếu cháu không đến nhận nhiệm vụ, cháu tự chịu trách nhiệm đấy.

– Biết rồi biết rồi. Chú yên tâm.

Lúc này chủ nhiệm Điền mới cười hài lòng, bước tới vỗ mạnh lên vai Lục Trung Quân.

– Đây mới được chứ. Có gì vướng mắc, cứ nói với chú, chú sẽ giải quyết giúp cháu.

Lục Trung Quân cười khổ, vướng mắc của anh, thủ trưởng không giúp được đâu.

....

Qua hai ngày, buổi tối, An Na ra khỏi trạm sữa huyện đến nhà chị Hồ trò chuyện một chút rồi xin phép ra về. Chị Hồ tiễn cô ra cửa, nói một câu:

– Lý Mai, cháu hẳn biết rồi, mấy ngày nữa là Tiểu Quân đi rồi.

An Na ngó ra:

– Đi đâu ạ?

– Là đi học viện hàng không mà lúc trước đề cập tới đó. – Chị Hồ có vẻ rất vui, – Nghe nói là một lãnh đạo cũ của cậu ta cũng được điều qua đó, biểu cậu ta không đi nên đích thân đến đây một chuyến. Thế là cậu ta đồng ý rồi, chắc hai ngày nữa sẽ đi. Cô muốn cuối tuần này sẽ mời cậu ta bữa cơm. Nếu cháu rảnh thì đến nhé.

Hai ngày qua An Na không gặp anh, giờ đột nhiên nghe được tin tức này, cảm giác trong lòng là gì cô cũng không diễn tả được. Cô chỉ “vâng” một tiếng, nói đến lúc đó xem tình hình thế nào, rồi xin phép ra về.

Chỗ ở của cô thuê cách nhà chị Hồ không quá xa, An Na chậm rãi đi đến đó, tâm trạng rồi rạc ủ rũ. Com tối cũng lười làm, thấy bên đường có quán mỳ thì vào gọi một bát, ăn được vài miếng thì buông đũa.

Ra khỏi quán mỳ, trời đã tối đen. An Na đi tới căn phòng cho thuê của mình, cúi đầu lục lọi tìm chìa khóa trong túi xách, phía sau bỗng có tiếng nói:

– Em sao thế, nhìn như trái cà héo ấy, muộn rồi còn không ăn com à?

An Na khựng lại, quay ngoắt đầu lại, thấy Lục Trung Quân đứng sau lưng mình, mặc trang phục hàng ngày, tóc tai như vừa cắt sửa, nhìn rất có tinh thần, đang cười với mình.

– Là anh à.

Vừa nhìn thấy anh, không hiểu sao tim cô đập nhanh hơn, xoay người lại.

– Ủ, là anh. – Lục Trung Quân mỉm cười, – Ăn rồi à?

– Rồi. – An Na đáp khẽ.

– Anh chưa ăn, hơi đóii...

Anh có vẻ như thăm dò cô.

– ...Thực ra em cũng chưa no...

An Na bất giác nói ra.

Lục Trung Quân ho nhẹ, – Thế thì tốt, chúng ta đi ăn đi.

– Ủ.

An Na đáp.

– Vậy đi thôi.

Lục Trung Quân quay người đi.

An Na đi theo anh đến một nhà hàng rất đơn giản nhưng sạch sẽ. Lúc hai người ăn, An Na hỏi gần đây anh bận việc gì.

– Sắp đi rồi, nên dạo này chỉ ăn com uống rượu thôi, hôm qua còn nôn nữa.

– Anh uống ít thôi. – An Na nói, – Chú ý sức khỏe một chút.

– Người ta không chịu ấy. Không uống thì bảo không nề tình. – Lục Trung Quân nhìn cô, – Anh nhớ trước đây em mang bánh sủi cảo đến cho anh đúng không, thực ra, anh rất muốn ăn bánh em làm. Lần trước không được, giờ lại muốn.

Tìm An Na nẩy thạch lên, ngược mắt, thấy anh đang nhìn mình chăm chú thì lại rũ mắt xuống.

– ...Em làm tệ lắm...

– Anh biết em làm tệ, anh chỉ muốn ăn do chính em làm thôi.

An Na không dám nhìn anh, khề ừ một tiếng.

– ...Nếu anh muốn ăn, lúc nào rảnh em làm cho anh...

– Được. – Lục Trung Quân nói, – Không được nuốt lời đấy.

An Na ngược lên, đụng phải mắt anh, “ừ” một tiếng, đặt đũa xuống:

– Em no rồi.

Lục Trung Quân vui đầu ăn hết mọi thứ trong bát mình, liếc sang bát của cô.

– Còn để lại nhiều thế?

– Không ăn nổi nữa...

– Để anh xử nốt cho. Tiếc lắm. – Nói đoạn cầm bát của cô lên rửa vài đũa là hết sạch, ngay cả nước canh còn lại cũng húp hết, rồi trả lại cái bát. – No rồi.

Anh mỉm cười.

Hai người ra khỏi quán, đứng ngay cửa quán, dừng bước.

Lục Trung Quân nhìn đồng hồ trên tay, – Mới hơn sáu giờ, đi xem phim không?

– Ừ.

An Na đáp.

Hai người lại đến rạp chiếu phim mà lần trước có cùng Tuệ Lệ đi cùng. Tối nay chiếu phim võ hiệp, xem xong thì đã gần chín giờ tối. Lục Trung Quân đưa An Na về. Lúc đến chỗ của cô thì một con chó to chạy tới. An Na sợ sệt theo bản năng nhích sang bên cạnh, không để ý dưới chân có cái ổ gà, cả người nghiêng đi, Lục Trung Quân lập tức đỡ lấy cô.

– Không sao chứ? – Anh hỏi.

– Không sao...An Na lúng túng, – Chân bị trật rồi.

– Đi được không? – Anh lo lắng.

– Được, đi chậm thì được.

Cô vừa nói xong, đã thấy anh ngồi xuống, cời tắt ra, tay cầm cổ chân của cô xoa nhẹ, vừa xoa vừa hỏi cô có đau không.

Cô muốn ngăn anh lại, nhưng không biết vì sao, bản thân lại đứng im mặc cho anh xoa bóp cổ chân giúp mình. Một lát sau khẽ nói:

– Đỡ rồi, không đau nữa. Cảm ơn anh.

Lục Trung Quân giúp cô kéo tắt lên, đứng lên. Hai người tiếp tục đi.

Một đoạn chỉ có mấy trăm mét, dĩ nhiên cũng chỉ mất bảy tám phút. Sau cùng đã tới trước cửa phòng của cô. An Na lấy chìa khóa ra, nói:

– Cảm ơn anh mời em đi xem phim, rất hay. Em vào trước đây, anh về nhé.

Lục Trung Quân không nói gì, vẫn đứng tại chỗ.

An Na mở cửa, đi vào, ngoái lại nhìn anh một cái rồi khẽ khép cửa, khóa lại.

Vào nhà mở đèn lên, trong lòng cô vẫn không yên.

Trước đây người theo đuổi cô tuy nhiều, quan hệ tới với bạn khác phái cũng có nhiều, nhưng cô chưa từng thật sự yêu ai cả, nên chưa từng biết đến cảm giác yêu là gì.

Giờ cảm giác này vô cùng kỳ lạ, là thứ cảm giác mà trước đây cô chưa từng thể nghiệm.

Cô thấy mình như rơi vào dấu hiệu của tình yêu rồi, ngay trước khi biết được Lục Trung Quân sắp đi.

Cô thờ dài, vút túi xách lên giường, cởi áo khoác, xả tóc ra. Đang cầm lược chải tóc một cách máy móc thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Tim cô đập thình thịch, nghiêng đầu lắng nghe.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, sau đó thì yên tĩnh.

An Na nín thở, chậm rãi đi ra sân, đứng sau cổng, khẽ hỏi:

– Ai đó?

– Anh.

Giọng của Lục Trung Quân vang lên.

An Na mở cửa ra.

Là Lục Trung Quân đang đứng ngoài đó.

– Có việc gì nữa ạ? – Cô giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

– Có việc.

Lục Trung Quân bước tới, nhấc chân đóng cửa lại, tay bắt lấy cánh tay của cô, trong lúc cô chưa kịp phản ứng thì đã kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy.

Hơi thở của anh trong phút chốc tràn đầy trong hơi thở của cô, huyết dịch toàn thân An Na chảy nhanh hơn, giãy dụa trong tay anh.

– Anh muốn làm gì?

Câu chất vấn của cô vừa mềm vừa yếu đuối, bảo là chất vấn, nhưng thật ra lại giống như mời chào hơn.

Lục Trung Quân một tay vòng qua eo nhỏ của cô, tay kia đưa lên lùa vào trong gáy, giữ chặt cô.

– Anh muốn em.

Anh cúi xuống thì thầm câu đáp, rồi hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Môi anh ban đầu chỉ chạm phớt qua môi cô, nhẹ như làn gió, nhưng cái chạm này còn khê khàng trượt qua chiếc cằm trơn bóng và gò má mềm mại của cô, sự đụng chạm thăm dò này mang theo một mùi hương đầy nam tính mạnh mẽ trong nháy mắt đã làm hơi thở của An Na hỗn loạn, nơi da thịt bị anh chạm vào trở nên tê dại đến vô cùng.

Cô lập tức quên đi mọi thứ khác, bị anh giữ chặt ở góc tường, nhận lấy sự tiếp xúc thân mật từ anh, thậm chí khi anh dùng môi lưỡi bắt đầu mạnh mẽ nghiền ép môi cô, nỗ lực muốn có được nhiều hơn nhiều hơn thế nữa thì cô không kìm nén được đã mở cánh môi ra, đón nhận anh rất tự nhiên. Hai đôi môi hòa quện vào nhau, quấn quýt nhau, cho đến khi ngay cả hô hấp cũng trở thành chuyện khó khăn thì mới tách ra.

Cả hai đều thở hổn hển, Lục Trung Quân vẫn ôm chặt lấy cô, vùi mặt mình vào trong mái tóc dài xả tung của cô, không nhúc nhích.

An Na mắt nhắm nghiền, gương mặt dính sát vào lồng ngực của anh.

– Anh thật sự rất thích em...

Sau một lúc lâu, cô nghe được tiếng thì thầm của anh bên tai mình, giọng nói khàn đặc cực kỳ xúc động, gọi cảm.

Cô không nói gì, nhưng chậm rãi đưa hai tay lên ôm lấy eo lưng của anh, mười ngón tay giao vào nhau, để anh ôm mình và bản thân cũng ôm lấy anh.

Trong viện mờ tối, hai người không ai nói gì, cứ lặng lẽ ôm chặt nhau như thể ở trong góc tường.

Bỗng, anh khẽ bật cười. Bầu không khí còn đẹp đẽ lãng mạn vừa rồi tức thì bị anh làm cho hồng lét, An Na lập tức buông anh ta, mờ mắt hồn dỗi hỏi:

– Anh cười gì thế?

Lục Trung Quân lắc đầu.

– Anh chợt nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên khi gặp em. . . Lúc ấy anh chỉ nghĩ, chuỗi thật, cô gái này xinh đẹp quá. . .

Nói xong, lần thứ hai anh cúi đầu xuống, hôn lên môi cô một cách bất ngờ. Hôn được một lát, trong nhà Triệu Trung Phân ngay sát vách bỗng có tiếng cãi cọ, hình như là bố của cô ấy say rượu vừa về, mẹ cô ấy thấy thế không vui, thành ra ầm ĩ.

Lục Trung Quân bất ngờ bế bổng An Na lên, để hai chân cô quấn chặt lấy hông mình, bản thân thì nâng mông cô, bước nhanh vào trong phòng, đi thẳng vào giường đặt cô xuống, môi hai người không hề dính chặt lấy nhau. Đang hôn, bỗng anh ngừng lại.

An Na nằm trên gối hai má đỏ bừng, ánh mắt long lanh, đôi môi bị anh hôn đến sưng mọng đỏ tươi, cả người tê dại mềm nhũn. Hai tay Lục Trung Quân vẫn lùa trong mái tóc của cô, hơi thở dồn dập, mặt cũng đỏ rực.

An Na biết vì sao anh dừng lại.

Cô đã cảm nhận được sự biến đổi kỳ lạ trên cơ thể anh, mặt càng thêm nóng bừng như lửa, muốn cử động.

– Dừng nhúc nhích.

Anh nói, thanh âm đè nén cực kỳ khổ sở.

An Na tức thì nằm im, nhưng chỉ được chốc lát sắp không chịu nổi nữa.

– Lục Trung Quân anh đỡ chưa? Anh nặng quá, em sắp không thở được nữa rồi. . .

Một lát sau, Lục Trung Quân rút cuộc cũng lăn ra khỏi người cô, gối cùng gối của cô, chỉ chỉ vào ngực mình muốn cô bò lên,

– Không muốn. – An Na lắc đầu cự tuyệt, cố gắng ngồi dậy, – Anh dậy đi, chúng ta nói chuyện. . .

– Nằm cũng nói được mà.

Cô vừa ngồi dậy, lại bị anh kéo trở lại, mặt đập lên ngực anh, thoáng đau, cô “ồ” một tiếng, đánh vào anh.

– Anh đáng ghét.

– Đáng ghét em cũng phải thích. – Nói xong đưa một cánh tay ra để cô làm gối.

An Na nhìn anh chăm chăm, không chịu nằm.

– Nhìn anh làm gì? Anh chỉ muốn nằm như này trò chuyện với em thôi. Em muốn hôn anh nữa à? Nãy giờ bị em hôn rồi, may mà anh cũng không chịu thua. . .

Nói xong kéo cô đặt nằm lên cánh tay của mình, thở hắt ra:

– Thật là thích. . .

Trong phòng yên tĩnh.

An Na nằm bên anh được một lúc, khẽ hỏi:

– Lục Trung Quân, bao giờ anh đi?

– Cuối tháng này. Còn tầm mười ngày nữa.

Anh trở mình, mặt đối mặt với cô, bốn mắt nhìn nhau.

– Hai ngày trước anh muốn tìm em rồi, nhưng lại không dám. . . Em không tin à, anh nói thật đấy. Anh sợ anh nói với em là anh sẽ đi, em lại tỏ vẻ chẳng quan tâm còn phất tay tiễn anh, anh ngay cả chỗ muốn khóc cũng chẳng có. May mà em còn có lương tâm, đối với anh rất tốt. Anh dù chết cũng cam lòng.

An Na cau mày, đưa ngón tay ra đặt lên môi anh.

– Anh là đàn ông sao cứ động một tí là nói đến từ chết thế? Em không thích nghe đâu.

– Biết rồi, sau này anh không nói nữa.

Lục Trung Quân tiện thể nắm lấy ngón tay của cô, lè lưỡi liếm một cái, còn dính cả nước miếng.

Ngón tay bị đầu lưỡi mềm mại của anh liếm vào, ướt át, tê dại.

An Na bật cười thành tiếng.

– Anh đúng là Tia Chóp mà, cứ thích liếm người khác. Bẩn quá. – Nói xong lau ngón tay lên người anh rồi rút về.

Lục Trung Quân đồ ra, kịp phản ứng, làm ra vẻ hung ác.

– Dám nói anh là Tia Chóp, gào...

Nói xong nhào đến cù vào người cô. An Na lăn trốn vào trong góc giường, hai người cười đùa chốc lát, sau cùng lần thứ hai An Na bị anh đè xuống dưới, khi thấy môi anh sắp sửa hôn mình, cô vội đưa tay chặn môi anh lại, bảo anh nằm xuống.

– Chỉ hôn thôi, không làm gì khác đâu.

– Em có lời muốn nói với anh.

– Nói gì mà nghiêm túc thế.

Lục Trung Quân bị cô ngăn không cho hôn, nhìn cô một cái, cuối cùng lại nằm trở lại.

An Na cũng nằm yên, hai người khôi phục lại tư thế nằm nghiêng mặt đối mặt với nhau.

– Lục Trung Quân, khi anh qua đó, sẽ lái máy bay à?

– Nhất định rồi, không thì qua đó làm gì, chả lẽ lại ngồi không đếm kiến à?

– Vậy anh sẽ là phi công rồi?

– Ai mà không thích là phi công? Chỉ cần có năng lực, là sẽ được thử nghiệm những chiếc mới nhất, cực kỳ phấn khích.

– Đừng làm phi công nữa được không?

Lục Trung Quân ngó người nhìn cô.

– Vì sao?

– Em thấy... rất nguy hiểm. Anh nghĩ xem, nếu chỉ là những chuyến bay thử nghiệm, đã nói lên nó chưa từng trải qua khảo nghiệm thực chiến, nhờ xảy ra vấn đề...

– Em lo cho anh à? – Lục Trung Quân mặt mày rạng rỡ, – Sao anh nghe cứ thấy sượng thế nhỉ, còn sượng hơn cả thuốc phiện ấy.

– Em nói nghiêm túc đấy, em đang lo cho anh.

– Đừng nghĩ lung tung nữa, vấn đề này anh chuyên nghiệp hơn em nhiều. – Lục Trung Quân giải thích, – Trong lịch sử ghi chép của hàng không việc thành viên bay thử nghiệm gặp chuyện xác suất rất nhỏ, là 0.1%, trong đó máy móc trục trặc chưa đến 30%, còn lại là thao tác không chuẩn hoặc là nguyên nhân khác. Kỹ thuật của người đàn ông của em em cứ yên tâm đi. Trước đây bay ban đêm mất phương hướng anh còn xử lý tốt và vẫn an toàn, có gì phải lo đâu.

– Những lỗi như, em nói là lỗi như...

Lục Trung Quân lờm cờ:

– Có phải em lo âu vô cớ không hả?

An Na đưa ngón tay vừa bị anh liếm nhẹ nhàng chạm lên chiếc cằm đẹp đẽ của anh, chậm rãi rẽ rọc theo đường cong của nó.

– Lục Trung Quân, giả như... Em nói giả như có một ngày, khi anh đang lái máy bay phát hiện ra máy móc có trục trặc, tình hình rất nguy hiểm, không thể không chế nó được nữa, nó sẽ nhanh chóng rơi xuống vỡ nát, anh vốn có thể lập tức nhảy dù ra khỏi máy bay, nhưng phía dưới lại là khu dân cư. Nếu anh tiếp tục điều khiển máy bay bay đến chỗ không người, nhưng lại đối mặt với nguy cơ máy bay có thể nổ tung và anh thì sẽ chết. Trong tình huống đó, anh sẽ chọn nhảy dù để thoát hay là tiếp tục lái nó?

– Không có khả năng đâu.

– Em nói là giả như mà.

– Chắc chắn là bay tiếp rồi, cái này có thể chọn à? – Lục Trung Quân đáp không chút do dự. Nói xong, thấy An Na nhìn mình thì vỗ trán, – Ái chà, hình như anh bị em làm cho nhiều loạn hết rồi. Anh nói này, em chỉ quá suy nghĩ lung tung thôi, sao có thể trùng hợp thế được. Máy bay trước khi bay thử bao giờ cũng phải trải qua vô số thử nghiệm, để xác định tính an toàn của nó. Làm gì có chuyện máy móc bị sự cố, lại còn đang bay ở khu dân cư nữa. Em tự dọa mình à?

An Na bình tĩnh nhìn anh.

Anh dường như cảm nhận được nỗi ưu tư của An Na, ôm cô vào lòng, vỗ về an ủi:

– Được rồi được rồi, đừng dùng ánh mắt đó nhìn anh, anh đau lòng lắm. Em sợ như thế, anh không làm phi hành viên bay thử nữa, em yên tâm chưa?

– Anh nói thật chứ, không phải nói cho có chứ?

An Na luôn thấy anh chỉ đáp bừa để mình yên lòng thôi, nhưng giờ có nói cũng chỉ nói đến mức này. Cô đẩy anh:

– Anh nhớ kỹ đã đồng ý với em đấy. Nếu như anh ngày nào đó anh không làm theo, anh tự biết hậu quả đi.

– Đại tiểu thư của anh ơi, em cứ yên tâm, mỗi lời anh nói với em anh đều nhớ kỹ, tuyệt đối không quên.

...

Đêm nay Lục Trung Quân vẫn ngủ lại cho đến sáng sớm hôm sau, cả đêm anh ôm lấy cô không chịu buông, tận đến khi An Na quá mệt mới anh mới nói mình phải đi.

An Na ngáp ngắn ngáp dài đưa anh đến cổng sân, mở hé hé để anh ra ngoài. Lục Trung Quân vừa bước được một chân bỗng quay ngoắt lại, ôm lấy cô hôn thật mạnh, nói khẽ bên tai cô:

– Nhớ kỹ, em là của anh rồi, sau này....đừng có giằng vò anh nữa nhé. Nếu không anh đi cũng rất lo lắng đấy.

An Na “vâng” rất khẽ.

– Đóng cửa lại đi, quay lại ngủ, ngày mai anh lại tới.

Lục Trung Quân có vẻ rất thỏa mãn, hôn lên má cô rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

An Na bị anh ôm lấy, lại còn nghe anh lầm nhảm, cô không đáp lại câu nào, cả người buồn ngủ vô cùng, nhưng khi tỉnh được vị đại thần nói nhiều đi rồi, cô lại không buồn ngủ chút nào nữa, quay trở lại giường, nghĩ đến chuyện tối qua, cô vừa thấy ngọt ngào lại thấy phiền não.

Hết thấy đều đột ngột như thế, nhưng lại như rất tự nhiên, rất hợp lý, cô cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nhớ mỗi câu “là của anh rồi...”

Cô biết mình đáng nhẽ không nên để mặc sự việc phát triển đến như này, giữa cô và Lục Trung Quân vẫn còn nhiều khúc mắc chưa thể giải quyết được, như tương lai của anh, rồi thân phận của cô, rồi cô sẽ rời khỏi đây khi kỳ nghỉ hè đến...

Toàn bộ đều khiến người ta đau đầu.

Nhưng sự việc cứ thế xảy đến. Khi anh quay lại nhảy vào sân nói muốn hôn cô, lúc đó cô căn bản không có cách nào để cự tuyệt.

...

Bởi Lục Trung Quân sắp phải đi rồi, hai ngày tiếp theo, anh và cô tranh thủ hẹn hò. Anh chở cô bằng xe đạp đi hơn 20km là để kịp xem một bộ phim ngoài trời. Anh đưa cô đi dạo ở các công viên gần đó, cùng uống chung lon nước ngọt hiệu Arctic Ocean một tệ rưỡi một lon, nhân lúc chung quanh không có ai, thì lén lút hôn nhau ở góc công viên... Mỗi một lần hẹn hò, ngoài ngọt ngào ra thì vẫn là ngọt ngào. An Na bị anh lôi đi, làm đủ thứ chuyện mà mỗi đôi trai gái khi yêu nhau hẹn hò nhau đều làm. Mỗi ngày thức dậy, trong đầu nghĩ đến anh là đầu tiên, buổi tối khi đi ngủ, lại vì nụ hôn ngọt ngào

lưu luyến không xa rời mà tìm đập thỉnh thoảng mặt nóng bừng. ...

An Na thấy mình như bị điên rồi.

....

Thời gian càng ngọt ngào thì càng trôi qua nhanh, chớp mắt đã đến cuối tháng, ngày mai Lục Trung Quân đi rồi.

Anh cũng đã tổ chức bữa cơm chia tay với bạn bè đồng nghiệp, chị Hồng gọi anh đến nhà ăn cơm tối nay, cũng bảo An Na đến. Hơn bốn giờ chiều, Lục Trung Quân lái chiếc xe viet đã 212 dừng ở bên ngoài trạm sửa huyện chờ cô. An Na dặn dò công việc còn lại cho Triệu Trung Phán xong thì ra ngoài, lên xe anh, ngồi bên ghế phụ.

Chiếc xe chạy vào con đường rợp bóng cây.

– Anh nói này, chúng ta đang làm công tác ngầm à?

Lục Trung Quân rất buồn bực vì chuyện An Na kiên quyết không chịu công khai quan hệ của hai người. Lúc trước anh còn có thể đến trạm sửa để gặp cô, đón cô, nhưng giờ cô nhất quyết không cho anh tới. Khi cô về Hồng Thạch Tỉnh, cũng nghiêm cấm anh tới quầy hàng hoặc làng vắng gần đó. Lái xe đưa cô đi được một đoạn rồi, anh không nhìn được bầu trời đầy khó chịu.

An Na quả thật rất lo lắng. Trước khi thân phận của mình chưa được giải quyết triệt để, cô đáng nhẽ đừng nên vướng vào chuyện yêu đương làm gì. Nhưng giờ nếu đã không thể nào không chế được nữa, cô lại thấy nếu lập tức công khai thì lại không hay cho lắm, cứ kiên quyết muốn anh phải giữ bí mật, không được nói cho ai biết. Thấy anh lâu bầu trách mình, cô liếc trước liếc sau thấy không có người đi đường hay xe cộ nào cả thì ghé người qua hôn anh một cái, nấn nì:

– Chiều em đi mà, được không? Chúng ta vừa mới yêu nhau, anh cho em thời gian để thích ứng đi. Ngày mai anh đi rồi, anh nghĩ xem anh vừa đi, mọi người lại biết quan hệ của chúng ta rồi, nhất định sẽ nói năng lung tung sau lưng. Anh nhắn tâm để một mình em phải đối mặt với chuyện đó ư?

Dẫu gì lúc này yêu nhau vẫn chưa nói gì với bố mẹ, lại còn bị người ta nói năng không hay sau lưng nữa, Lục Trung Quân cũng thấy không đành lòng.

– Cứ thế mà xong à, hôn nữa đi.

– Ghét quá. – An Na miệng nói thế nhưng vẫn ngoan ngoãn hôn anh. Lục Trung Quân lúc này mới vui lên. Hai người cùng đến nhà chị Hồ. An Na cầm theo túi hoa quả đi vào trước, Lục Trung Quân thì chờ ở trong xe, một lát sau mới đi vào. Anh gõ cửa, người mở cửa là Uông Tuệ Lệ.

– Anh Lục đến rồi à? – Cô bé cười tươi mời anh vào. – Chị Mai và mẹ em đang làm vằn thắn trong bếp đấy. Bố em biết tối nay anh đến nên cũng đang về rồi, anh vào trong nhà đi ạ.

Lục Trung Quân đi vào, nhìn thoáng qua bếp, thấy An Na đang cùng chị Hồ làm vằn thắn.

– Tiểu Quân ngồi đi, chú Uông sắp về rồi.

Lục Trung Quân đáp lại.

Phó huyện trưởng Uông về sớm hơn mọi ngày, lúc về đến nhà thì cơm nước đã làm xong, trên bàn còn có một bình Mao Đài.

Mao Đài giá 9 đồng một chai, người bình thường một tháng lương có thể mua được 3,4 chai, chai này của Phó huyện trưởng Uông đã để ư mấy năm rồi, bình thường tiếc không dám uống, tối nay mới đem ra, rót cho Lục Trung Quân một chén đầy, hai người vừa cạch chén vừa ăn, vừa trò chuyện về công việc.

– Nói bên kia còn có căn cứ, hoàn toàn quản lý theo quân sự hóa rồi à?

– Hình như vậy...

Lục Trung Quân nhìn An Na ngồi đối diện, đáp.

– Tiểu Quân, hiếm khi có cơ hội đó, đi rồi thì phải làm cho tốt, tranh thủ lập công biết không?

– Biết rồi ạ...

Ánh mắt vẫn nhìn An Na.

An Na không chịu nổi, đá vào chân anh một cái. Cô đi giày mũi nhọn, Lục Trung Quân khẽ rên lên.

– Anh Lục bị sao thế ạ? Đau răng à? – Uông Tuệ Lệ hỏi.

– Không phải... – Lục Trung Quân vội thu ánh mắt lại, cầm chén rượu mời Phó huyện trưởng Uông, cảm ơn ông đã quan tâm tới mình.

Phó huyện trưởng Uông rất vui vẻ, uống một ngụm. Bữa cơm ăn xong, Phó huyện trưởng Uông uống say đi lên giường nghỉ sớm.

Chị Hồ tiến Lục Trung Quân và An Na ra ngoài, dặn anh lái xe cẩn thận, hỏi thời gian xe lửa chạy, biết là hơn chín giờ, nói:

– Vậy cô sẽ tiễn cháu.

– Không cần đâu ạ. – Lục Trung Quân vội từ chối, – Cháu không phải đứa trẻ, tự đi được ạ. Nhờ đâu cô nước mắt lưng tròng về nhà chú ấy lại mừng cháu.

– Đồ dè miệng. – Chị Hồ bật cười, nói: – Ừ, vậy cô không tiễn nữa. Cháu đi đường cẩn thận, nhớ liên lạc đó.

Lục Trung Quân gật đầu. An Na cũng chào chị Hồ ra về.

– Mẹ, có phải anh Lục và chị Mai yêu nhau không?

Chờ hai người đi rồi, lúc Uông Tuệ Lệ thu dọn bát đĩa hộ mẹ thì hỏi.

– Con thấy vừa nãy khi anh Lục ăn sủi cảo cứ nhón cái mà chị Mai làm ấy. Bánh chị ấy làm ngon lắm ạ? Con gấp thử một cái, thấy chẳng ngon tí nào.

Tay nghề làm sủi cảo của An Na dù có tiến bộ, nhưng so với chị Hồ thì còn kém xa, chỉ nhìn một cái là biết ngay.

Chị Hồ cốc đầu con gái:

– Đầu óc con chỉ để ý cái này thôi à, nếu chú tâm vào học được như thế thì tốt.

....

Buổi tối Lục Trung Quân còn phải quay về Hồng Thạch Tinh làm mấy thủ tục ở chỗ Sở trưởng Lưu.

Bởi vì ngày mai phải đi rồi, anh chỉ hận không thể phân thân được. Anh định ăn cơm xong ở nhà chị Hồ thì sẽ đưa An Na về chỗ nhà cho thuê, rồi mình qua về Hồng Thạch Tinh, xử lý xong xuôi sẽ trở lại chỗ cô. Nhưng An Na thấy anh đã uống rượu, tuy không nhiều mấy nhưng để anh một mình lái xe đi cũng không yên tâm, bèn nói muốn quay về cùng anh. Lục Trung Quân dĩ nhiên mong còn không được, hai người lên xe đi về Hồng Thạch Tinh. Ban đầu lái được một đoạn, Lục Trung Quân còn trò chuyện rất nhiều, nhưng dần dần thì trở nên trầm hẳn đi.

Trước đó, tuy hai người không ai nói gì, nhưng vẻ u buồn vì phải xa nhau càng ngày càng dâng cao. Trong lòng cả hai đều hiểu, lần này xa nhau, khi gặp lại ắt sẽ rất lâu.

Sắp đến Hồng Thạch Tinh, hai bên đều là cánh đồng bát ngát, dọc đường là hộ dân cư rải rác, giờ này mọi người cơ bản đã đi ngủ từ sớm, không có ánh đèn gì. Lúc đi trên đoạn sườn núi thì xe đi chậm lại, An Na liếc sang nhìn Lục Trung Quân vẫn không nói lời nào chỉ chăm chú lái xe, nói:

– Sao anh không nói chuyện gì? Em thấy anh đáng nhẽ phải nói nhiều mới đúng. Sáng mai chắc em không tiễn anh đi được, dù sao mấy ngày này chúng ta đợi cũng đã đợi được rồi...

Lục Trung Quân chợt đánh tay lái, chiếc xe tấp vào lề đường, dừng lại.

An Na không đề phòng, bị hẫng một cái, định nắng anh, anh đã một tay đã kéo cô từ ghế phụ sát tới bên mình, một tay thì kéo lấy bên rìa ghế ngồi, giật chiếc ghế ngã xuống.

Dù ngoài đường không có ánh sáng gì, nhưng bên đường vẫn có nhà dân, An Na đột nhiên bị hành động của anh làm cho hoảng sợ, ngo ngoáy đòi tránh.

Lục Trung Quân nằm ngửa trên chiếc ghế lái, không nói năng gì đè chặt cô ở trên ngực mình, giữ chặt gáy không cho cô cử động.

– Em nói thế là sao? Ngày mai anh đi rồi, em không đi tiễn anh ư? Còn nói đợi cuối cùng cũng đợi được hả? Ai nói với em là được?

Giọng nói của anh đầy vẻ bất bình.

– Em nói thế mà anh đã giận rồi à? Anh mau buông em ra...chung quanh có người ở đấy...

An Na ra sức gẩy dựa, đùi không cẩn thận chạm vào vật dưới thân anh đã có phản ứng trở nên cứng rắn, Lục Trung Quân rên lên một tiếng.

– Em còn đá anh à, muốn triệt đường tạo người của anh phải không?

An Na ngượng ngùng lại khó xử:

– Anh đừng có bậy bạ. Lúc này ăn cơm ai bảo anh cứ nhìn em chăm chăm làm gì. Chị Hồ thấy sẽ nghi ngờ đấy.

– Anh mặc kệ....

Lục Trung Quân hôn lên miệng cô. An Na ra sức đẩy anh, một chân không chân không cẩn thận đụng phải phanh tay. Chiếc xe bắt đầu di chuyển, theo con dốc thoải thoải chậm rãi lùi về sau. Hai người trong xe không hề biết gì, còn đang dấy dựa trên chiếc ghế lái, đột nhiên, phía sau xe vang lên tiếng va chạm nặng nề, thân xe hơi rung lên rồi ngừng lại.

An Na giật mình, Lục Trung Quân cùng nhận thấy điều khác thường, buông vội cô ra. Hai người ngồi dậy, lúc này mới phát hiện phanh tay đã bị đụng phải, chiếc xe đang trượt xuống theo con dốc thoải thoải, bị một bức tường đất chặn lấy.

Anh nhanh chóng xuống xe để xem, An Na cũng xuống theo, cả hai tức thì ngậy ra.

Đuôi xe đụng phải tường chuồng heo của một gia đình ven đường. Tường làm bằng bùn nhão, không chắc, bị đuôi xe đụng phải bực hẳn một góc, hai con heo đang ngủ bên trong vì hoảng sợ cứ kêu ụt ịt liên hồi.

Chủ nhà đang ngủ say, bỗng nghe bên ngoài có tiếng động lớn thì nhanh chóng thức giấc, đi ra ngoài thấy chuồng heo nhà mình bị một chiếc xe đụng hỏng một mảng thì tức tối. Người này không biết Lục Trung Quân, Lục Trung Quân đánh chết cũng không dám nói mình là ai, vội vã đồng ý bồi thường. Nhưng sò hết túi này đến túi kia mới phát hiện quên mang ví. An Na buồn tối vốn là ở nhà cho thuê, số tiền mang theo cũng không đủ để đền cho người ta, cuối cùng đành phải thế chấp chiếc xe lại, khi nào mang đủ tiền đến thì sẽ lấy xe. Chủ nhà đồng ý, hai người liền cầm mấy thứ cần thiết trên xe, rời khỏi trong tiếng lầu bầu bất mãn của chủ nhà.

Đi được một đoạn, Lục Trung Quân liên tục xin lỗi An Na, thề thốt lần sau không dám làm gì nữa.

An Na tuy vẫn còn sợ hãi, nhưng nhớ tới dáng vẻ lúng túng của anh lúc bị người ta nắng thì buồn cười, không kìm được bật cười thành tiếng.

Lục Trung Quân ngớ người, sau đó cũng bật cười theo.

Chủ nhà kia thấy chiếc xe để lại thì cũng yên lòng. Đang định quay vào trong nhà, bỗng nghe được tiếng cười của đôi nam nữ kia thì ngoái lại nhìn nhìn, nói:

– Đồ điên, xe bị đụng mà còn vui như thế.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Nơi này cách Hồng Thạch Tinh đại khái còn khoảng hai km, dù sao cũng không có xe, hai người không cần sốt ruột phải về nữa mà thông thả đi dọc theo ven đường dưới ánh trăng trở về Hồng Thạch Tinh. Đi được một đoạn, An Na vì đi giày nên bắt đầu cảm thấy khó chịu, Lục Trung Quân đòi cõng, An Na ban đầu nhất quyết không chịu.

– Em tránh làm gì thế hả. – Lục Trung Quân ngồi xuống giữ tay cô bắt treo lên lưng mình, – Lần trước em ở trong nhà tắm công cộng bị trộm mất giày anh đã mượn công em về rồi, nhưng em không chịu. Giờ em đừng né nữa. Nhanh lên, còn ngậy ra đấy làm gì.

An Na đành phải treo lên.

– Khi nào anh mỏi thì thả em xuống nhé.

– Ừ.

Lục Trung Quân cõng An Na tiếp tục đi.

An Na đặt hai tay lên vai anh, mặt dán vào sau cổ anh, trong lòng thấy ngọt ngào như mật. Một lát, một người đàn ông đạp xe đạp từ đối diện đi tới, nhìn như là hết trực đêm từ Hồng Thạch Tinh về nhà, nhìn thấy một người đàn ông cõng một cô gái trẻ đi trên đường thì cứ nhìn mãi không ngừng, lúc đi qua vẫn còn ngoái đầu lại xem.

– Nhìn gì mà nhìn? – Lục Trung Quân hét với anh ta, – Chưa thấy ai cõng vợ à?

Người đàn ông kia thấy Lục Trung Quân hung hãn thì hoảng hốt, không dám nhìn nữa gấp gấp đạp đi.

An Na bật cười khanh khách.

– Anh đi rồi, em có quên anh không? – Lục Trung Quân khỏ nảo hỏi.

– Không đâu.

– Nếu có người theo đuổi em thì sao? Anh rất lo. Em non nớt như này, dễ bị người ta gạt lắm...

– Hừ...- An Na đánh một cái, – Chỉ có mỗi anh da mặt dày thôi, đúng là không biết xấu hổ, em có vấn đề nên mới ở bên anh đấy. Mà anh nói xem còn ai so được với anh không?

– Cũng đúng nhì. – Lục Trung Quân đắc ý, Vậy em nói một lần câu anh dạy em cho anh nghe đi.

An Na không chịu nói.

– Trí nhớ kém vậy à? – Lục Trung Quân giả bộ thả cô xuống, – Vậy để anh hôn em, em nhất định sẽ nhớ được.

– Em chỉ thích mỗi Lục Trung Quân thôi, trong lòng cũng chỉ có mỗi Lục Trung Quân. Hài lòng chưa?

An Na gấp gáp nói trong sự ép buộc của anh.

– Thế còn tạm được. – Lục Trung Quân thì thầm, – Phải nhớ cho anh, nếu sau này anh biết em thay đổi, em anh xử lý em thế nào.

– Em nào dám, chỉ có mỗi thổ phỉ chuyển thế đầu thai là anh thôi mà em đã không sống nổi rồi...

– Biết sợ anh là tốt rồi.

– Anh có mệt không? Hay thả em xuống đi, em đi được rồi...

– Chưa, anh còn khỏe chán...

Anh cứ cống cô như thế, ngực và lưng hai người khó tránh khỏi sẽ dính sát vào nhau, đoán chừng anh cũng cảm nhận được, nhìn dáng vẻ của anh rất chi là hường thụ.

Mười ngày qua, tuy An Na và anh luôn ở bên nhau, bị anh hôn và chút thân mật là chuyện bình thường như cơm bữa, nhưng anh chưa từng chủ động chạm đến những nơi không nên đụng vào, chỉ có một lần qua lớp quần áo mà chôn mặt vào ngực cô, ngay lúc An Na cho rằng anh sẽ có hành động tiếp theo, nhưng anh lại cứng rắn nhìn xuống, rời khỏi người cô.

Nói thật ra lúc đó cô rất kinh ngạc, đồng thời cũng rất cảm động, thậm chí còn nghĩ nếu anh không kìm nén được thì sẽ chiều theo anh.

Nhưng anh đã dừng lại.

Con người Lục Trung Quân nhìn vẻ bề ngoài trông rất phóng đảng ngang ngạnh, nói gì mặt cũng không đổi sắc, thậm chí đêm khuya còn treo tường đi vào giường cô để ngủ nữa, nhưng cũng chỉ có thể thôi.

Trong xương cốt anh tựa như là một người rất giỏi khắc chế.

Nghĩ đến tối nay hai người sẽ phải xa nhau, lần sau gặp lại không biết là bao giờ, tuy đoán được chút tâm tư mờ ám của anh, nhưng An Na không nhẫn tâm vạch trần, để mặc anh tiếp tục cống mình.

– Ôi, em nặng quá, có phải dạo này mập lên không.

Nói xong còn ước lượng cô một chút.

– Hừ, nói em mập à.- An Na đánh anh một cái, – Thả em xuống đi.

– Anh sai rồi anh sai rồi, cồng thêm một lát nữa.

An Na lại ôm lấy anh.

– Những thứ đồ bé tí trong hành lý của em ấy, cứ để đó nhé, sau này làm vợ anh rồi thì mặc cho anh xem. Anh muốn nhìn.

An Na áp mặt lên bờ lưng rộng dày của anh, ừ một tiếng.

– Anh thấy em cứ ngốc ngốc nghếch nghếch, làm anh rất lo lắng. Anh đi rồi, em phải chú ý bản thân, chớ có...để xảy ra chuyện như lần trước nữa đấy.

Mấy ngày hôm trước trời âm u, An Na buổi tối giặt giũ quần áo xong nghĩ dù sao cũng phải phơi khô, vì thế đốt lò lửa lên rồi đặt hơ bên cạnh, đúng lúc mẹ của Triệu Trung Phân đang muối củ tỏi, cô từng nói muốn học làm, vậy là sang báo cô sang học. An Na sang đó, kết quả quên luôn chuyện mình đang hơ quần áo. May là Lục Trung Quân đến tìm cô, khi đi vào nhà mới phát hiện quần áo của cô đã bị nóng đến sun hết vào, muộn chút nữa là cháy rồi.

– Em vẫn luôn cẩn thận mà...

Hai người cứ thế thì thăm trò chuyện cả một quãng đường, cuối cùng đã đi đến chân tường có tuyên truyền bốn điểm hiện đại hóa.

An Na bảo anh thả mình xuống, lúc này anh mới chậm rãi thả cô, sau đó cầm tay cô đi vào khu trần.

Đã hơn mười giờ rồi.

An Na dự tính buổi tối cùng anh quay lại huyện, nhưng giờ xe không có, đành phải quay về nhà của cô Lý Hồng.

Lục Trung Quân đưa An Na đến quầy hàng. Mấy hôm nay thời tiết ẩm lên, trong quầy hàng có đặt ti vi, cô Lý Hồng đóng cửa cũng muộn, thông thường qua mười một giờ thì chương trình trên ti vi mới hết. Hai người dừng ở nơi góc tối ở bên đường.

Chung quanh rất yên tĩnh, có thể nghe được âm thanh của ti vi trong quầy hàng vọng ra.

Sau khi đi vào khu trần, Lục Trung Quân trở nên rất ít nói, giữa hai người khoảng lặng kéo dài, lúc này dừng lại cũng không nói gì, chỉ chăm chú đan mười ngón vào nhau, không buông.

An Na đè nén tâm tình đang muốn trào dâng, chậm rãi rút tay ra, nói khẽ:

– Em vào trước nhé... sáng mai em đến nhà ga tiễn anh.

Lục Trung Quân không trả lời, chột nói:

– Mai Mai, có phải em có chuyện gì mà không nói cho anh biết không?

An Na ngáy ra một chút, tim đập nhanh hơn, ngược nhìn anh.

– Có lẽ anh đoán mò thôi... - Lục Trung Quân trù trù, – Năm ngoái lúc em vừa tới, anh luôn cảm thấy em rất bí ẩn... Em có chuyện không muốn người khác biết, có thể nói với anh. Bất luận là khó khăn gì, anh đều có thể giúp em.

An Na đè nén cảm giác hỗn loạn trong lòng xuống, cười gượng nói:

– Anh nghĩ nhiều rồi. Em rất tốt, không có chuyện gì đâu...

– Không có chuyện gì là tốt rồi. Anh cũng chỉ tiện nói thôi.

Lục Trung Quân đưa tay lên vuốt tóc cô, lại hôn vào trán cô một cái rất nhẹ.

– Vậy em đi vào đi, sáng mai gặp.

– Anh đi trước đi.

– Em vào trước đi...

– Em muốn anh đi trước....

Lục Trung Quân hết cách, đành quay người:

– Vậy anh đi trước nhé.

An Na nhìn theo cái quay người kia, mỗi bước đi đều rất chậm, còn phát ra hiệu cho cô đi vào. Cô nhìn theo bóng lưng của anh, bỗng đuổi theo, từ phía sau ôm lấy hông anh.

Lục Trung Quân cứng người lại, quay người ôm chặt lấy cô, áp cô vào bức tường gạch, hôn lên môi cô.

Hô hấp của hai người trở nên hỗn loạn, Lục Trung Quân rời môi cô, đổi sang cắn gặm nhấm vành tai mỏng và cổ cô. An Na thở hỗn hển, lần tìm tay anh đưa lên ngực mình.

– Lục Trung Quân, chẳng phải anh vừa nói muốn nhìn em mặc quần áo bé tí ấ ấ à? – Cô thờ gấp gấp, môi dán vào tai anh thì thầm – Giờ em đang mặc, anh có muốn nhìn không?

Lục Trung Quân cả người cứng lại.

An Na nói xong, tự thấy mặt mình nóng bỏng. Thấy anh bất động thì cắn cắn môi, chặn tay kia của anh:

– Anh không muốn thì thôi...

Bất chợt có tiếng bước chân ở cánh cửa bên cạnh vang lên kèm theo tiếng ho, có người bên trong như muốn mở cửa ra.

Lục Trung Quân chột nắm tay cô, kéo cô chạy, chạy một mạch đến bên cột điện ở bảng thông báo mới dừng lại. Anh lại ấn cô dựa vào cây cột điện,

tiếp tục cúi xuống hôn cô.

– Em nói thật? Em bằng lòng? – Hôn cô một hồi, anh hỏi, giọng nói khàn đặc.

– ...Vâng... nhưng phải có...không phải kỳ an toàn...

Lục Trung Quân không nói năng gì lời cô đi. Hai người đến bên ngoài sờ y tế mà năm ngoài hai người từng tới một lần. Anh bảo cô ở ngoài chờ, anh đi vào trong.

An Na trốn sau một thân cây, nín thở nhìn vào trong.

Tối nay vẫn là người họ Vương trực, vẫn như mọi lần, đang nhâm nhi rượu với củ lạc,.

Lục Trung Quân đi vào, chú Vương lười nhác liếc anh.

– Sao thế, lại sốt à?

– Không phải. – Anh nhìn nhìn, – Có cái kia không?

Thời này nhà nước bắt đầu thực thi nghiêm ngặt chế độ kế hoạch gia đình, trong sở luôn luôn có “áo mưa” để cấp phát.

Chú Vương nhướng mắt lên đầy hứng thú:

– Cho cậu à? Cậu với người yêu à?

– Để ý gì nhiều thế? – Anh tự kéo ngăn kéo tìm.

– Nóng tính thế.

Chú Vương kêu lên, nhấc chân đẩy một cánh cửa tủ, một cái hộp bên trong.

– Nghe nói cậu sắp đi à?

Lục Trung Quân qua đó lấy một cái, nghĩ nghĩ một chút lại cầm cái nữa.

– Lấy mấy cái đi. Tôi lấy tên người khác giúp cậu. – Chú Vương nhét củ lạc vào miệng, – Hai cái đủ không? Cậu đừng thấy chú già rồi mà không biết gì nhé, hà hà, lúc trẻ cũng đào hoa lắm. Chú và người đó ở bên nhau, có một thời điểm xa nhau cả tháng, tôi đó về gặp nhau chú dùng ba bốn cái liền. Nhìn cậu, chắc cũng không kém chú năm đó bao nhiêu đâu.

– Bớt nói đi, cháu sao so với chú được.

Anh cười cười cất thứ kia vào túi.

– Cảm ơn chú.

– À, là lần đầu tiên. – Chú Vương nhìn theo bóng lưng vội vã của anh, – Lần đầu tiên phải kiểm chế, phải nhẹ nhàng, không thì người ta không chịu được đâu. Hai lần là được.

Lục Trung Quân đi như chạy.

– Sốt ruột cái gì. Ông già đây không gì không biết, tối nay cháu định ở đâu?

Chú Vương hỏi với theo sau.

Lục Trung Quân dừng bước.

– Nhà cô gái thì chắc không được rồi, người nhà họ mà biết đảm bảo cầm dao chém cháu luôn. Ký túc xá của cháu lại càng không, làm gì bên cạnh đều nghe thấy hết, cháu không xấu hổ, nhưng người ta thì còn mặt mũi đấy. Nhà trọ thì cần chứng minh nhân dân, chắc cháu cũng không muốn đang thăm thiết thì bị nhân viên phục vụ gõ cửa quấy nhiễu chứ?

Lục Trung Quân quay lại.

– Được rồi, nể tình cháu trước đây cứu bà vợ của chú trong hỏa hoạn, chú sẽ nhường nhà cho cháu.

Nói xong ném chìa khóa cho anh, – Vợ chú đi chữa bệnh rồi, nhà chẳng có ai. Nhà nhỏ, thanh tịnh, cháu thích làm gì thì làm, nhưng đừng để xảy ra án mạng là được.

Lục Trung Quân bắt lấy chìa khóa, cảm ơn một câu rồi đi ra.

– Này anh nói gì với chú ấy thế?

Anh vừa đi ra, An Na dò hỏi.

Lục Trung Quân nói nhỏ bên tai cô mấy câu, An Na hưng hăng cầu anh. Lục Trung Quân cười to, kéo tay cô đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Nhà của chú Vương cách sở y tế không xa, trước kia ở cùng một dãy hàng xóm. Nửa năm ngoái, chú Vương đi huyện có việc, người vợ già tinh thần có vấn đề ở nhà một mình đã châm lửa đốt nhà, lửa lan cực lớn, may mà Lục Trung Quân vừa hay đi ngang qua, thấy thế bèn mượn chăn nhà hàng xóm choàng vào người lao vào cứu bà Vương ra, sau đó hỏa hoạn cũng đã được dập tắt. Sau trận hỏa hoạn, bởi hàng xóm có thành kiến nên chú Vương đã chuyển nhà mình ra cái kho độc lập nhỏ bên ngoài cách hơn mười mét thường dùng để cất đồ, cũng dựng tường lên đàng hoàng. Như vậy nhờ nếu người vợ tinh thần có vấn đề của mình lại lần nữa gây hỏa hoạn thì sẽ không ảnh hưởng đến nhà khác. Giờ ông đã đưa vợ đi chữa bệnh, con trai độc thì làm việc ở bên ngoài, trong nhà không có ai cả.

Lục Trung Quân đưa An Na đến nhà ông Vương, vừa mở cửa, mỗi hai người đã quần lấy nhau, An Na bị anh ôm vào phòng, đẩy lên giường.

Lục Trung Quân mặt đỏ ửng, hô hấp dồn dập, lúc anh đưa tay định cởi quần áo thì bỗng dừng lại.

– Em bằng lòng không? – Anh nói bên tai cô, – Nếu em hối hận, cứ nói với anh, anh có thể ngừng được ngay.

Gương mặt An Na cũng đỏ bừng thẹn thùng, nhìn chăm chú vào đôi mắt dịu dàng sâu thẳm của anh, đưa cánh tay ra chủ động ôm lấy cổ anh.

– Trung Quân, từ trước tới giờ em chưa từng thích ai như anh, rất thích anh. Em muốn anh luôn nhớ đến em, không được quên em. . .

Lục Trung Quân không do dự nữa.

Rất nhanh, An Na tóc xõa tung nằm dưới người anh, làn da trắng nõn trơn bóng, đẹp đến không tưởng tượng nổi, tựa như nữ thần bước ra từ bức tranh phương tây tinh xảo tuyệt đẹp. Lục Trung Quân nuốt chút nữa thì ngừng thở. Bởi là lần đầu tiên, bởi vì quá kích động và căng thẳng, anh mất rất nhiều sức và thời gian mới mang được “áo mưa” vào, kết quả còn chưa vào trong đã bị tuột, đành phải bỏ đi dùng cái khác. Lần thứ hai đi vào, hai người chậm rãi phối hợp cuối cùng mới hoàn thành.

Khi khoảnh khắc đã hoàn toàn kết hợp với cô, tựa như có một dòng nước ấm thổi quét qua từng lỗ chân lông của anh tràn qua thân thể, cả người anh ngập trong cảm giác sung sướng cực độ vì đã hoàn toàn thân phục được cô mang lại mà trước nay chưa từng có.

Anh vẫn luôn si mê cảm giác điều khiển máy bay bay lượn trên bầu trời, đó là một cảm giác chinh phục thế giới, tự do đến vô cùng.

Nhưng giờ đây, cảm giác cô mang lại cho anh, là một cảm giác hoàn toàn khác biệt mà từ trước đến nay anh chưa bao giờ tưởng tượng nổi, chính là chinh phục cô.

Cô gái anh chinh phục được giờ đang nằm dưới thân thể anh, để đưa cô và anh cùng nhau lên đỉnh mây trời kia, từ nay về sau không bao giờ rời khỏi anh, chỉ một ý niệm đó trong đầu thôi thế nhưng mà cũng đã làm cho sâu trong thân thể có một ngọn lửa như lưỡi răn mãnh liệt nhảy lên không gì sánh được. Nếu như không phải vì đau đớn lần đầu tiên cô tiếp nhận anh, anh thật sự muốn hóa thành mãnh thú, dùng tứ chi bách hại của mình để đem luồng lực lượng khổng lồ vô cùng vô tận kia nhào nặn cô triệt để, rồi nuốt hết vào bụng.

Thời tiết ban đêm vẫn khá se lạnh, thân thể trẻ trung mạnh mẽ của anh dần dần ướt đẫm mồ hôi, từng giọt mồ hôi dọc theo bờ vai căng phồng lên tạo thành đường cong gợi cảm của anh chậm rãi nhỏ xuống, khi anh rút cuộc không kiên trì được nữa buông lỏng bờ vai, một giọt đã rơi xuống má An Na.

Trên trán và chóp mũi An Na cũng lấp lăm lăm mồ hôi, trên tóc, hàng mi, lông mày, tất cả đều ướt ướt.

Cô chậm rãi mở mắt ra, nhận thấy người đàn ông đang vô cùng thỏa mãn kia cúi đầu tới, hôn lên môi cô.

Nụ hôn này không mạnh mẽ tràn ngập chiếm giữ như mọi lần, nụ hôn này vô cùng vô cùng dịu dàng, mang theo yêu thương và vỗ về. Con đau bởi lần đầu tiên đón nhận anh đã bởi nụ hôn quá dịu dàng này mà dần dần dịu lại, cô cảm nhận được rõ sự dịu dàng và săn sóc của anh.

Một đêm này, một đôi tình nhân vừa nếm trải sự mới lạ và sung sướng, không có chút rào cản nào ngăn cách đã ôm nhau thật chặt, cứ thì thầm tâm tình với nhau như vĩnh viễn không bao giờ hết, tận lúc trời điểm sáng, Lục Trung Quân mới lưu luyến buông An Na trong lòng ra, mặc quần áo tử tế, cũng giúp cô mặc lại từng thứ một.

An Na bước xuống giường, khi đặt chân xuống đất, hai chân vẫn bủn rủn, cả người thoáng lao đảo.

Lục Trung Quân vội đỡ lấy cô, bốn mắt nhìn nhau.

– Còn đau lắm à? – Anh hỏi.

Anh cảm giác được, lúc bản thân đang hưởng dụng yến tiệc trên thân thể cô, thân thể cô quá căng thẳng không có sung sướng như anh đang hưởng thụ, thậm chí là còn đau đớn.

Anh thật sự muốn trước khi mình đi sẽ trao cho cô niềm sung sướng hạnh phúc giống mình đã nhận được từ cô, nhưng nhìn cô có vẻ chưa khôi phục, căn bản không thể nào tiếp nhận anh một lần nữa.

Nghĩ sáng sớm mình sẽ đi rồi, có lẽ sẽ lâu lắm mới được gặp lại cô, Lục Trung Quân lập tức ảo não.

An Na cắn môi, khẽ lắc đầu:

– Hoi hoi thôi...

Anh nhìn cô chăm chú, bỗng cúi đầu rửa một câu, lại bế cô trở lại giường.

– Anh chẳng muốn đi...

...

Nói không muốn đi, cũng chỉ là điều không muốn trước khi đôi tình nhân xa nhau.

Trước hừng đông, An Na bị Lục Trung Quân đưa đến nhà cô Lý Hồng.

An Na phát hiện mình đã nghĩ sai một việc.

Cô không ngờ anh lại cứ kiên quyết muốn cùng cô đến nhà cô Lý Hồng tỏ rõ quan hệ của hai người. Đương nhiên sẽ không nói chuyện đêm qua hai người đã ở bên nhau, chỉ nói quan hệ yêu đương mà thôi, muốn nhờ cô Lý Hồng săn sóc cô.

An Na lúc đầu không chịu, nhưng thái độ của anh rất cương quyết, bất luận cô làm nũng hay nói lý như nào anh cũng không nghe theo.

Lần đầu tiên cô biết được anh lại cố chấp đến như thế, cuối cùng đành phải đầu hàng.

....

Thời điểm anh cứ cương quyết làm như vậy, An Na trong cơn kích động đã rất muốn nói rõ thân phận lai lịch của mình cho anh biết.

Nhưng sự kích động này rất nhanh bị cô áp chế xuống.

Dù là nói với bố mẹ cô là con gái tương lai của họ, chỉ sợ họ cũng khó mà tin tưởng, huống chi là Lục Trung Quân.

Ý nghĩ này quá hoang đường, cô không muốn mạo hiểm, hoặc là không muốn khiến mọi việc trở nên phức tạp trước khi anh đi.

Mấy ngày qua rơi vào tình yêu cuồng nhiệt với anh, đầu óc cô như biến thành bọt biển, toàn bộ chỉ còn sót lại một chút ý chí cuối cùng, cô cũng nghĩ tới chuyện sau này, sợ bộ dự tính là chờ nghỉ hè sẽ đi thành phố S, chờ chuyện của anh trai Tiểu Quang đã qua thì sẽ nghĩ cách sống yên ổn, sau đó mới đem tình hình nói cho anh biết mình không phải Lý Mai.

Hiện giờ vào lúc này thật sự không phải là lúc nói cho anh biết.

Cũng may trước đó cô đã thẳng thắn nói ra thân phận thật của mình cho cô Lý Hồng biết, hai người cũng thống nhất không tiết lộ ra ngoài. Lục Trung Quân cương quyết, vậy thì nghe theo anh đi. Đoán chừng cô Lý Hồng sẽ rất kinh ngạc, nhưng cũng sẽ không đến mức phản ứng mạnh mẽ.

...

Hai người đến nhà cô Lý Hồng lúc chưa tới năm giờ sáng.

Cô Lý Hồng tuổi đã nhiều, tối ngủ ít, sáng dậy rất sớm, giờ này đã thức dậy rồi, nhìn trời vẫn tối om, nhưng nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, đi ra thấy An Na cùng Lục Trung Quân sống vai đứng ở ngoài cửa thì hết sức bất ngờ, kinh ngạc nhìn hai người.

Lục Trung Quân cũng không đợi bà nói gì đã đi vào, đóng cửa lại nói:

– Cô ơi, bọn cháu tìm cô sớm là có việc. Chín giờ sáng cháu đi rồi, trước khi đi muốn cho cô biết một chuyện, nên sáng sớm cùng Mai Mai về đây.

– Chuyện... gì thế?

Cô Lý Hồng nhìn sang An Na, vẻ mặt hoang mang.

– Cháu và Mai Mai đang yêu nhau. Cô ấy không có bố mẹ, chỉ có cô là người thân duy nhất. Cháu đi rồi, mong cô săn sóc cô ấy hộ cháu.

Cô Lý Hồng cuối cùng mới có phản ứng.

Bà là quả phụ, vất vả nuôi Trần Lệ và Trần Xuân Lôi khôn lớn, còn mở quầy hàng vặt, dĩ nhiên cũng là người có đầu óc, thấy An Na chỉ nhìn mình là hiểu ra mọi chuyện, gật đầu:

– Ôi chà, cháu yên tâm...

– Cảm ơn cô, – Lục Trung Quân liếc nhìn An Na, – Cháu sẽ nói mọi chuyện cho bố cháu biết, đến khi thích hợp bọn cháu sẽ thành hôn.

Cô Lý Hồng sửng sốt. An Na cũng ngây dại cả người.

– Tốt, tốt quá...

Cô Lý Hồng lấp bắp, sau đó chẳng biết nói gì nữa cứ đứng nguyên tại chỗ.

– Ấy, các cháu đói không, để cô đi làm món điểm tâm...

– Không cần đâu ạ...

An Na lấy lại tinh thần, thấy đã không còn sớm, vội kéo Lục Trung Quân đi vào trong.

Nói thật lòng, biểu hiện thái độ vừa rồi của anh khiến cho An Na hết sức cảm động, nhưng trong lòng cũng nảy sinh một cảm giác tội lỗi vì đã lừa gạt anh, giờ hai người đối diện nhau, cô lại không biết phải nên nói gì.

– Em xem, còn dễ hơn em tưởng tượng nhiều. – Lục Trung Quân mỉm cười với cô, – Chúng ta ở bên nhau thời gian qua, khó đảm bảo không ai không biết, nhờ anh đi rồi lại có những điều tiếng chẳng hay ho gì, anh sợ cô của em sẽ hiểu lầm em, cho nên cứ thẳng thắn nói với bà là tốt nhất. Phía cô em đã xong, chờ anh nói với bố anh một tiếng là chúng ta kết hôn được rồi. Bên chỗ bố anh em không phải lo lắng đâu, anh sẽ giải quyết.

An Na còn chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn sớm như thế, vội nói:

– Anh không cần phải nôn nóng nói cho bố anh biết chuyện chúng mình đâu. Em không vội...chờ sau hãy nói đi.

Lục Trung Quân có vẻ không vui, cầm tay cô lên lắc lắc mạnh.

– Cái gì mà để sau hãy nói hả? – Anh cúi xuống nói vào tai cô, – Em đã là người của anh rồi, đương nhiên phải nhanh kết hôn thôi.

An Na nhìn anh, đề thấp giọng hỏi:

– Trung Quân, nếu có một ngày anh biết em gạt anh, anh sẽ thế nào?

Lục Trung Quân ngẩng lên nhìn phía sau cô, thấy cô Lý Hồng chưa vào theo thì cúi sát tai cô thì thầm:

– Em đã ngủ với anh rồi, còn gạt anh gì nữa hả? Dù sao chỉ cần em đồng ý gả cho anh, mặc em gạt gì anh cũng đều nhận hết. Anh chỉ muốn giữ được mạng về cưới em thôi.

An Na thở phào nhẹ nhõm, đánh anh một cái.

Lục Trung Quân bật cười khoái trá, hai người trò chuyện một lúc, chỉ hận trời quá mau sáng là sẽ phải xa nhau. Trước khi đi anh bảo cô vào ngủ, không cần phải đi tiễn anh nữa, anh sẽ bảo người của đồn công an lái xe đưa anh ra huyện, tiện thể đi qua xử lý chuyện đụng phải chuồng heo nhà người ta.

An Na nghe theo, nhưng vẫn đứng ở cửa nhìn anh đi, tận đến khi bóng anh đã khuất khỏi tầm mắt, cô vẫn đứng lặng ở đó một lúc lâu, sau đó mới quay người đi vào phòng, đem chuyện của mình và Lục Trung Quân nói lại cho cô Lý Hồng biết một lần nữa.

Cô Lý Hồng có vẻ đã bình thường trở lại, thậm chí còn rất vui mừng, nói Lục Trung Quân là một người tốt sau này có thể dựa vào được, nếu cô thật sự rời khỏi đây, có một chỗ dựa vững chắc như thế thì bà cũng yên tâm.

An Na tối qua ngủ không ngon, cả đêm gặm gặt trong lòng Lục Trung Quân, nói chuyện một lúc với cô Lý Hồng xong, mang theo một bụng ngọt ngào và hạnh phúc, cùng với một tia không xác định về tương lai đi ngủ.

Lúc cô thức dậy đã là giữa trưa rồi, cô Lý Hồng cho cô biết, trước khi đi Lục Trung Quân còn tạt qua, để lại cho cô một phong thư.

An Na mở thư ra, phát hiện bên trong là một xấp tiền, ngoài ra còn có cả Mao phiếu, có vẻ như đây toàn bộ là tài sản của anh.

Chương 48

Cách thời gian nghỉ hè chỉ còn tầm hai ba tháng, sau khi Lục Trung Quân đi rồi, An Na liền thu lại mọi tâm tư khác, chỉ chuyên tâm vào công việc ở trạm sữa, cũng không quay về Hồng Thạch Tinh. Hôm nay thấy công việc đã hòm hòm, cô đi một chuyến đến nhà chị Trần Lệ, nói chuyện mình tâm thán bảy sẽ đi, muốn giao lại công việc ở trạm sữa cho Đại Tổng làm.

Đại Tổng nghe thế thì giật mình, chị Trần Lệ sau một giây ngó người, vừa mừng vừa sợ, hỏi tại sao cô lại đi, đi đâu. An Na chỉ đáp mình có việc riêng phải giải quyết.

– Vậy sau này em có quay trở lại đây không? – Trần Lệ sau bất ngờ thì đầy lo lắng, – Chị sợ anh Tổng của em không đảm đương công việc này được. Hơn nữa, ban đầu cũng bởi em mà huyện mới ủng hộ nhiều như thế, giờ em đi, không biết còn ủng hộ nữa không?

An Na mỉm cười:

– Chị ơi, hợp đồng em ký với huyện còn chưa tới kỳ hạn đâu, sau này định kỳ em sẽ tới xem một chút. Nhưng công việc sẽ vẫn giao lại cho anh Đại Tổng chị ạ. Đợi khi nào đáo hạn hợp đồng, sẽ vẫn do anh Đại Tổng tiếp tục đảm đương. Chị yên tâm, công việc ở trạm sữa làm tốt không những mang lại lợi ích cho thôn Cam Nguyên mà còn các thôn khác nữa, giải quyết được vấn đề khó khăn nuôi bò sữa của huyện, đây là một vấn đề quan trọng trong đời sống nông thôn của huyện, chỉ cần làm tốt là huyện sẽ ủng hộ ngay chị ạ. Ngày hôm qua em có đi gặp Phó huyện trưởng Uông có hỏi về vấn đề vận chuyển, chú ấy nói, huyện thiếu sữa tươi và cần có nguồn sữa, đã bàn bạc với nhà ga rồi, chỉ còn chờ quyết định thống nhất nữa thôi. Khi có quyết định, nguồn sữa tươi sẽ được vận chuyển bằng toa xe từ huyện đến thành phố, vận chuyển trong đêm và sẽ đến ngay trong đêm luôn. Sau này tương lai mọi thứ sẽ tốt lên.

– Vậy thì tốt quá! – Trần Lệ vui mừng, – Cảm ơn em Mai Mai, chị rất cảm kích em. Em đã giúp cả nhà chị rất nhiều.

Làm việc ở trạm sữa là sẽ kiếm được tiền, Trần Lệ dĩ nhiên cũng quá hiểu, sự cảm kích này là sự bày tỏ tận đáy lòng.

An Na mỉm cười:

– Là người một nhà cả, sao phải khách sáo cảm ơn à chị. Huống chi lúc em tới, cô và chị đã giúp em rất nhiều. Dù sao em cũng đi, không để lại cho các chị thì để cho ai được.

– Phải phải, anh Tổng của em sẽ làm tốt. Thôi em và Đại Tổng nói chuyện đi, chị đi nấu cơm. – Trần Lệ phấn khởi đi xuống bếp.

Đại Tổng dầu rất vui, nhưng vẫn thấp thòm hỏi:

– Mai Mai, liệu anh làm được không?

An Na nói:

– Em rất coi trọng anh. Anh cần cù chịu khó, đầu óc cũng linh hoạt, quan hệ với mọi người lại tốt nữa, chỉ cần thế thôi thì có gì mà không làm được ạ. Cái anh thiếu là sự tự tin. Anh xem một cô gái như em mà cũng làm được, huống chi anh lại là đàn ông?

Đại Tổng cười ngượng ngùng, nói:

– Ừ phải. Mai Mai, nếu em đã tin tưởng anh, anh nhất định sẽ cố gắng hết mình, sẽ không phụ lòng em đâu.

An Na gật đầu:

– Thực ra em không lo gì cả. Chúng ta làm thực phẩm, quan trọng nhất là vệ sinh sạch sẽ, nhất là sữa tươi, hiện giờ thời tiết đang chuyển ấm lên, cũng dễ bị hỏng hơn. Nhân viên quản lý và nhân viên kỹ thuật ở bên xưởng gia công đã ký giấy tờ cam đoan với em, trong trạm sữa cũng đã thành lập chế độ báo hỏng, nhưng chúng ta nhất định phải trọng thị cao độ, chế phẩm sữa quá kỳ dù là chỉ một giờ cũng nhất định phải báo hỏng, tuyệt đối không được để xảy ra bất kỳ chuyện không hay nào.

Đại Tổng trịnh trọng nói:

– Em yên tâm đi Mai Mai, anh không phải là người cầu thả, nhất định sẽ tuân thủ chế độ báo hỏng.

An Na nói:

– Vâng, vậy ngày mai anh đi cùng em đến trạm sữa làm việc luôn, dần dần làm quen với mọi người, hôm nào rảnh em sẽ giới thiệu anh với Phó huyện

trường Ưông luôn.

Đại Tổng suýt xoa liên tục.

An Na ăn com ở nhà chị Trần Lệ rồi quay trở lại trạm sữa, Triệu Trung Phân đưa cho cô một phong thư, nói có nhân viên bưu điện vừa gửi tới.

AN An nhìn chữ viết trên phong bì thư, tim đập nhanh, cảm ơn Triệu Trung Phân rồi vội vã bước vào phòng làm việc của mình, đóng cửa lại, tâm tình đầy kích động.

Thư là của Lục Trung Quân, đây là lá thư đầu tiên kể từ ngày anh đi được nửa tháng. Thư viết rất dài, kín mít bốn mặt giấy, ngoài việc kể lại tình hình của mình cho cô nghe, còn lại toàn là những lời lẽ đến buồn nôn nào là nhớ cô thế nào... , sau cùng còn bá đạo nói vô cùng muốn nhận được hồi âm của cô ngay sau khi nhận được thư của anh, còn yêu cầu cô phải viết kín hai trang giấy. An Na đọc đi đọc lại, mặt nóng bừng tim đập thình thịch, cả người đỏ mồ hôi hột, rất ngoan ngoãn bắt đầu lấy giấy lấy bút ra hồi âm thư cho anh. Viết rồi xóa rồi gạch, mãi sau mới viết xong một bức thư tình, sau đó lại chép lại cẩn thận, cho vào phong bì thư dán kín rồi tranh thủ chạy đến bưu điện cách mấy con phố, mua tem dán lên bì thư, thả vào hộp thư.

...

An Na và Lục Trung Quân cứ liên lạc với nhau qua thư như vậy, trung bình một tuần là nhận được một lá thư của anh, tổng cộng An Na đã nhận được hơn mười lá thư của anh kể từ khi anh đi, tháng bảy sẽ bắt đầu nghỉ hè rồi, vậy là Lục Trung Quân đã đi được ba tháng.

Thời đại này điện thoại chưa phổ biến, trong nhà mọi người căn bản không có điện thoại cố định, chỉ có một vài cơ quan nhà nước mới có điện thoại. Để liên hệ được thuận tiện, An Na tháng trước đã xin phép trang bị điện thoại trong trạm sữa, mấy hôm trước vừa mới lắp đặt xong, cô cũng đã báo với Lục Trung Quân trong lá thư gần nhất rồi. Chưa tới vài ngày, anh đã gọi cuộc điện thoại đầu tiên tới, sau khi thô lộ hết nỗi nhớ nhung trong lòng ra, anh nói với cô mình sẽ dẫn theo một nhóm học viên đi cơ sở để huấn luyện khép kín, nửa tháng sau mới có thể ra ngoài được. Trong nửa tháng này cũng không thể thư từ qua lại, cũng không thể trò chuyện hay gọi điện, sợ cô lo lắng nên mới xuống phòng thông tin lén lút gọi điện cho cô. An Na nói mình biết rồi, bảo anh cúp điện thoại.

– Anh nhớ em lắm, nhớ vô cùng ấy, em nói xem anh phải làm sao đây? – Anh vẫn không chịu cúp, – Đáng nhẽ là được nghỉ định kỳ, anh sẽ đến chỗ em, tự nhiên lại có nhiệm vụ này, sau đó còn thêm một nhiệm vụ khác nữa, coi như hai tháng nghỉ tiêu tùng rồi.

Giọng của anh đầy phiền muộn.

An Na vội an ủi anh.

– Vậy em có nhớ anh không?

– Có.

– Nhớ như nào?

– Ngày nào cũng nhớ...

– Hôn anh đi!

An Na mặt nóng bừng:

– Hôn thế nào...qua điện thoại à?

– Anh mặc kệ, anh muốn em hôn anh.

Về vấn đề mặt dày này thì An Na thường bó tay, cô đành phải làm một nụ hôn gió vào trong điện thoại, bên kia rốt cuộc mới có chút thỏa mãn.

– Anh được ra cái là sẽ gọi cho em luôn. Em nhớ ăn com nhiều, ngủ đủ giấc, lần tới gặp anh mà thấy em chẳng có thịt đâu là anh không bỏ qua cho em đâu...

– Biết rồi! – An Na trách, đang chán chường muốn nói với anh chuyện có lẽ mình sẽ rời khỏi Hồng Thạch Tinh thì lại nghe đầu bên kia có tiếng huyền ảo.

– Thông tin viên nói lãnh đạo sắp tới, phải ngắt điện thoại rồi. – Giọng Lục Trung Quân gấp gáp, – Mai Mai, anh...

Còn chưa nói xong, cuộc trò chuyện đã bị ngắt, chỉ còn lại tiếng tút tút của đầu dây.

An Na cúp điện thoại, ngồi phịch xuống ghế, khóe miệng vẫn mang theo ý cười.

Trước thời điểm thư từ qua lại với nhau, anh từng đề cập đến nói là học viện cho phép người nhà đến thăm.

Giờ đã tháng bảy, theo kế hoạch cô chỉ còn mấy ngày nữa là rời khỏi Hồng Thạch Tinh đi thành phố S rồi.

Có thể tranh thủ thời gian mấy ngày này đi tới chỗ anh thăm anh, rồi nói chuyện mình đi thành phố S cho anh biết luôn.

Tuy rằng đã qua lâu rồi, nhưng mỗi đêm vắng vẻ, trong đầu cô đều lóe lên hình ảnh hai người ân ái với nhau vào cái đêm trước khi anh đi, cô vẫn có cảm giác tai mình nóng rực xấu hổ.

Cô thật sự rất nhớ anh.

....

Nhân viên của trạm sữa huyện đã biết chuyện cô sẽ rời khỏi đây và ủy thác toàn bộ công việc cho Đại Tổng, mọi người đều lưu luyến, nhất là Triệu Trung Phân, mắt đỏ hoe. An Na an ủi cô ấy mấy câu, còn nói sau này hãy giữ liên lạc, mình sẽ còn quay lại thì cô ấy mới cười lên được.

Đại Tổng cũng được An Na dẫn đi gặp Phó huyện trưởng Uông. Phó huyện trưởng Uông biểu hiện rất tiếc nuối khi An Na sẽ đi, động viên cô một hồi, đồng thời bày tỏ thái độ sẽ tiếp tục ủng hộ trạm sữa phát triển.

An Na cũng đến nhà chị Hồ để từ biệt. Trước khi đi, cô còn mời nhân viên của trạm sữa một bữa cơm chia tay trong một nhà hàng khá nổi ở huyện, sau khi trở về Hồng Thạch Tỉnh, thì ăn bữa tối cuối cùng với cô Lý Hồng và Tiểu Ny.

Tiểu Ny biết ngày mai cô đi thi khóc òa lên. Cô Lý Hồng ở cùng An Na một thời gian, dù sau đó biết cô không phải cháu gái của mình nhưng vẫn rất yêu quý cô, thấy cô thật sự đi rồi thì vô cùng lưu luyến. An Na dỗ dành Tiểu Ny mãi, ba người cùng nhau cuốn sùi cảo, sau khi ăn xong cô Lý Hồng nói:

– An Na à, hôm trước cô đã đi nhận tro cốt của Mai Mai về rồi. Cháu giúp cô nhiều, còn mua cả ti vi nữa, trước khi đi còn để lại công việc tốt cho con rể cô, cả nhà cô vô cùng biết ơn cháu. Cháu đi Thượng Hải, nếu như không tìm thấy người nhà, chỉ cần cháu không ngại, gia đình cô vĩnh viễn là người nhà của cháu.

An Na không nói cho cô Lý Hồng biết chuyện mình muốn đi thăm Lục Trung Quân trước, bà vẫn cho là cô sẽ đi Thượng Hải. An Na cũng không định nói nơi cô muốn đi là thành phố S. Biết bà có tình cảm với mình, cô cũng đã coi bà như người thân trong nhà ngoài bố mẹ ra, trong lòng cũng buồn bã, gật đầu đồng ý bất kể sau này có tìm được người thân hay không thì cũng nhất định sẽ quay lại đây thăm bà và Tiểu Ny.

Mấy nhà hàng xóm bình thường có mối quan hệ tốt biết ngày mai An Na đi thi cũng đến chơi nhộn nhịp một hồi, An Na trò chuyện với mọi người ở trong quầy hàng, sau đó mới đi nghỉ.

Sáng sớm hôm sau, An Na tạm biệt cô Lý Hồng và Tiểu Ny, mang theo hành lý và khoản tiền kiếm được nửa năm qua đến trạm xe lửa của huyện, lên tàu đi đến thành phố nơi Lục Trung Quân đang ở đó.

Thành phố đó gần thủ đô Bắc Kinh, hiện tại còn chưa có xe lửa tốc hành, trước tiên đi xe lửa đến Bắc Kinh, sau đó chuyển ô tô đi đến đó.

Cả một hành trình một ngày một đêm, ngày hôm sau, An Na đã tới trạm xe lửa Bắc Kinh.

Thủ đô Bắc Kinh lúc này vẫn mang đậm mùi vị của Bắc Kinh cũ, quảng trường Thiên An Môn chưa có nhiều du khách đến đi như dật cũi, được đến đây đứng chụp ảnh chủ yếu là ao ước của rất nhiều người trong nước, nhưng An Na lại chẳng có tâm tư thưởng thức vẻ đẹp của Bắc Kinh cũ chút nào.

Lần trước lúc cô và Lục Trung Quân trò chuyện, anh có nói, nửa tháng sau sẽ quay về học viện.

Tính toán thời gian, chính là hai ngày này rồi.

Càng tới gần thành phố nơi anh ở, cô lại càng kích động, hận không thể lập tức xuất hiện trước mặt anh.

Tưởng tượng đến vẻ mặt và biểu cảm của anh khi nhìn thấy mình đột ngột xuất hiện, nghĩ thôi cũng nghiền rồi.

Buổi chiều hôm sau, An Na đi tới học viện hàng không ở thành phố kia.

Thành phố đó vẫn luôn tồn tại theo phương thức trực thuộc, chẳng có tên. Học viện hàng không bởi vì tính chất đặc biệt mà tọa lạc xa xôi, cũng không có giao thông công cộng tốc hành, An Na tìm rất lâu, hỏi đường nhiều người, sau cùng mới tìm được đến nơi.

Diện tích học viện rất rộng, tường lại cao, trước cổng lớn là cảnh vệ ô-m-sung rất trang nghiêm. An Na đi đến, nói rõ mình đến tìm Lục Trung Quân, cảnh vệ yêu cầu thư giới thiệu. An Na bị làm khó, đành phải lấy lá thư có dấu học viện ra, nói mình là người nhà của Lục Trung Quân, thư này là anh viết cho cô, cô muốn tới thăm anh.

Nhìn lá thư cô đưa ra, cảnh vệ nhìn cô một chút, bảo cô chờ, rồi đi gọi điện thoại, lát sau quay lại nói:

– Huấn luyện viên Lục không có ở đây!

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Lần trước lúc nói chuyện điện thoại, anh chỉ nói hai này nữa trở lại, cũng không nói thời gian cụ thể. Giờ không thấy anh ở đây An Na cũng thấy bình thường, có điều vẫn hơi chút thất vọng. Biết mình dù có hỏi nữa thì cảnh vệ cũng sẽ không tiết lộ gì cả, chợt nhớ đến lúc này vừa tới có một nhà trọ nhỏ hiệu Cờ Đỏ ở bên đường, nói:

– Cảm ơn anh. Tôi tên Lý Mai, tôi ở nhà trọ Cờ Đỏ bên kia, khi nào Lục Trung Quân trở lại thì nhờ anh chuyển lời giúp tôi.

Cảnh vệ đồng ý, An Na cảm ơn lần nữa rồi đi, trở lại nhà trọ đi vào hồi phòng nghỉ.

Đây là nhà trọ bình dân, mới mở không bao lâu, không phải của nhà nước, nên cũng không nghiêm ngặt đối với khách, hỏi tên, thu tiền xong thì đưa chìa khóa phòng.

Bởi vì giờ cũng đã có tiền rủng rỉnh, An Na muốn chọn phòng nghỉ tốt một chút. Phòng ở tầng hai, sạch sẽ, ngoài giường thì còn có bàn quầy kiểu cổ, trên tủ đầu giường còn có cả một chiếc máy thu thanh. Bà chủ cũng rất nhiệt tình, đưa An Na lên, hỏi:

– Em gái, em từ nơi khác tới à, tới làm gì?

An Na nói mình có một người nhà ở học viện hàng không, tới thăm người thân.

Bà chủ nói:

– Thế à, ở đó quản lý nghiêm lắm, chẳng khác gì quân đội. Người thân biết em tới không?

– Đã nhắn lại rồi ạ.

Bà chủ lại tiếp đôi câu, chỉ hướng nhà vệ sinh, có thể ăn cơm chung ở bếp ăn, đóng tiền sau một thẻ cũng được, nói xong thì ra ngoài.

An Na đóng cửa lại, dọn dẹp hành lý một chút, tiếp đó ra ngoài đi một vòng.

Nơi này không phải trung tâm thành phố, cũng không có nơi nào để đi dạo cả, nhìn thấy một nhà dân bán cây quất nhỏ thì mua về. Bữa cơm tối ăn chung với bà chủ, ăn xong về phòng khóa cửa lại, xem đồng hồ đã năm rưỡi chiều, không biết Lục Trung Quân đã trở lại chưa, mà cảnh vệ có chuyển lời của cô cho anh không, trong lòng cô cũng không chắc chắn. Nằm ở trên giường lật sách nhưng lại chẳng có tâm tư để đọc, đang suy nghĩ miên man, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân gấp gáp, hình như có người đang đến, rất nhanh, tiếng bước chân đó dừng ở trước cửa phòng cô, cửa được gõ vang, một giọng nói quen thuộc cất lên:

– Mai Mai!

Tim An Na đập mạnh, cả giày cũng không kịp mang, nhảy xuống giường chạy ra mở cửa.

Cửa vừa mở, quả nhiên là Lục Trung Quân.

Mấy tháng không gặp, gương mặt anh tuấn của anh càng tăng thêm nét cương nghị. Anh mặc thường phục, nhưng vẫn mặc quần và đi giày phi hành theo đồng phục ngành, có vẻ như vừa trở về thì nghe được tin của cô, không kịp thay xong quần áo đã chạy ngay tới đây.

– Lục Trung Quân!

An Na kêu lên, hai tay giang ra lao tới.

Lục Trung Quân toét miệng ra cười, đón lấy cô, chân thì bước vào phòng, tiện thể đóng sập cửa lại. Anh ném cô đang khóa lấy mình xuống giường, lại xoay người kéo rèm cửa sổ lại, cả người giống như mảnh thú nhào lên người cô, khiến chiếc giường kêu kêu kẹt một tiếng.

– Học được trò này của ai mà lại len chạy tới đây thế? – Anh cúi sát vào mặt cô.

Đôi mắt An Na lấp lánh như đá quý, cong môi lên:

– Anh không vui à...

Còn chưa nói hết, miệng đã bị Lục Trung Quân dán chặt lấy. Không có một khúc dạo đầu nào, không có sự thăm dò nào, môi lưỡi mang theo nỗi nhớ nhưng mãnh liệt và ham muốn cực độ mà cạy môi răng của cô lùa vào trong, quấn lấy lưỡi của cô không rời. Giống như là muốn nuốt chửng cô vào bụng, nụ hôn này của anh thậm chí còn làm cô đau. An Na kêu lên hai tiếng nhưng không những không cự tuyệt mà còn mở miệng đón nhận sự xâm lược thô bạo của anh, thậm chí sau khi thở được một hơi, cô còn dùng chiếc lưỡi mềm mại linh hoạt cuốn lấy anh, nhẹ liếm vào đầu lưỡi của anh.

Lục Trung Quân bỗng ngưng hôn môi cô, chống nửa người lên, thò tay lên tủ đầu giường vịn chiếc đài lên, mở âm lượng thật to, chiếc đài lập tức vọng ra giọng nói của phát thanh viên đều đều đọc tin tức.

An Na “à” một tiếng, đôi mắt đang mở to dần dần mê ly, thấy anh quỳ trên người mình, ánh mắt sâu thẳm âm trầm chăm chú nhìn mình, tay đang cời thất

lưng.

An Na khẽ cắn cắn vào đôi môi vừa mới bị anh hôn mà sưng lên, ngượng ngùng nhìn anh đang nhanh chóng cởi quần áo.

...

Ông An khởi đầu việc kinh doanh là một nhà máy may mặc, sau khi làm ăn phát triển thì mở rộng việc kinh doanh sang cả lĩnh vực khác, nhưng vẫn luôn có thương hiệu quần áo rất nổi tiếng. Các cuộc giới thiệu sản phẩm sẽ mời một số ít người mẫu nam làm phát ngôn viên hoặc sàn catwalk.

An Na từng gặp không ít người vốc dáng cực phẩm ở trong công ty. Nhưng người đàn ông có thân hình rắn chắc màu đồng hoàn hảo trước mặt này hoàn toàn có thể đảm đương bất cứ chương trình nào, chỉ cần anh thích.

...

Tiếng chân giường kêu cọt két liên tục, Lục Trung Quân ép An Na xuống.

Từ sáu đến tám giờ, sắc trời sáng sủa bên ngoài bị ngăn cách tấm rèm cửa sổ đã dần dần chuyển thành tối. Suốt hai giờ liên tục, đi đôi với chương trình phát thanh không chút nào gián đoạn của chiếc đài, thì hai người trừ hôn nhau chính là làm và làm. Ban đầu là từ giường chuyển tới chiếc bàn cổ, lại từ trên bàn chuyển sang giường, tiết mục trên chiếc đài cũng từ lúc đọc tin tức cho đến chương trình bình sách.

- Tiên phong Uất Trì Cung ngày cướp ba quan, đêm đoạt tám trại, uy chấn tứ phương. ...

Giọng đọc của phát thanh viên bình sách trầm bổng đọc truyện, mười ngón tay của Lục Trung Quân giữ chặt cặp đùi trắng như tuyết của An Na, kêu lên khàn đục, rồi cuộc cũng dâng hiển toàn bộ những tích tụ đè nén lâu trong cơ thể mình cho cô.

Anh nằm vật ra giường, thở hổn hển, cuối cùng là một cái thở dài thư thái.

An Na cả người đầm mồ hôi, ngay cả một đầu ngón tay cũng lười cử động, một lát sau, cảm giác được anh muốn xoay người cô kéo lại gần, cô lười nhác không mở nổi mắt, dùng giọng mũi “hử” một tiếng, bày tỏ sự cự tuyệt đến gần của anh.

Lục Trung Quân kéo cô nằm lên ngực mình, với tay ra tắt lấy chiếc đài.

Trong phòng không bật điện, chỉ có ánh sáng lơ mơ ở bên ngoài xuyên qua tấm rèm cửa sổ, có thể nghe được tiếng người bên ngoài nói chuyện hoặc là tiếng người đi đường đứt quãng.

An Na nằm trong ngực Lục Trung Quân, nhắm mắt lại, cảm nhận hô hấp và nhịp tim đập của anh.

....

— Em tới là vì nhớ anh à?

Một lát sau, bên tai An Na là tiếng nói chuyện trầm khàn kèm theo sự thỏa mãn của anh.

— Nếu không thì sao?

— Vợ anh tốt với anh quá. — Anh lại gần hôn một cái.

— Em nóng lắm, anh đừng có sát quá. ... — An Na đẩy anh, muốn leo xuống ngực anh.

— Em nằm im cho anh. ... — Lục Trung Quân nhấn cô trở lại, — Đúng rồi, lần trước anh quên nói cho em, anh chỉ có một mình em, em cũng chỉ được để một mình anh làm em thôi, nghe không?

An Na ngước mắt lên, mượn ánh sáng lơ mơ rọi vào phòng, thấy anh đang nhìn mình.

— Anh đáng ghét quá, không biết nói chuyện thì im miệng đi, không ai nói anh bị cầm đầu. — An Na hung hăng véo anh một cái. Lục Trung Quân suýt xoa một tiếng.

— Đúng là lưu manh không còn gì để nói. ... An Na nhướn môi lên.

— Anh nói này sao anh lại thích em đến thế cơ chứ. ...

Anh giữ cánh tay, môi lại tìm tới. Hai người lại hôn nhau, tay anh cũng dần dần thò vào trong chăn chạm vào thân thể cô, trong lúc hơi thở càng lúc càng nặng nề thì bên ngoài bỗng có tiếng quát của bà chủ nhà mắng cậu con trai đang học trung học.

- ... Sắp chín giờ rồi, con làm bài đến đâu rồi? Con định hại mẹ ngày mai lại bị chủ nhiệm gọi đến lớp phải không?

Tay của Lục Trung Quân dừng lại, ngồi bật dậy.

– Sao thế?

An Na bị anh làm cho hết hồn.

Lục Trung Quân xuống giường, bật điện, vừa mặc quần áo vừa nói:

– Chỗ anh tám giờ có buổi họp quan trọng. Chiều về nghe nói em đến tìm anh, anh chạy luôn đến đây... Ồi, thất lưng anh đâu...

An Na cũng cuống cả lên, vội mặc quần áo, rồi đi tìm chiếc thất lưng giúp anh, mãi mới thấy nó bị rơi dưới gầm giường, vội đưa cho anh.

– Chết rồi, hơn tám giờ rồi, anh có bị phạt không?

– Đừng lo. – Lục Trung Quân vừa cài dây lưng vừa an ủi, – Đáng nhẽ là anh còn phải làm một báo cáo tổng kết hết trong buổi họp nữa đấy.

– Sao anh không nói sớm?

– Anh vừa gặp em thì quên hết mọi thứ. – Anh khom người buộc giày giầy.

– Còn đồ tội cho em. Thật hết chịu nổi anh rồi. Được rồi được rồi, anh đi nhanh đi.

– Ừ...

Lục Trung Quân đứng lên quay lại ôm An Na.

– Anh còn làm gì thế, mau đi đi. – An Na đẩy anh.

– Tối anh không ra được. Một mình em ở đây không yên tâm. Lát về anh báo đồng nghiệp họ Ngô đưa em đến nhà khách học viện. Em vào đó ở, ngày mai hoặc ngày kia anh xin nghỉ sẽ ra với em.

– Không cần phiền đâu, ở đây cũng được...

– Cứ nghe anh.

– Được được, nghe theo anh. Anh đi đi.

An Na đẩy anh ra cửa, mở cửa ra.

Lục Trung Quân vội hôn má cô một cái rồi mới chạy đi.

....

Lúc chín giờ rưỡi, một người họ Ngô đến, nói tìm An Na.

An Na thu dọn đồ đạc xong, thấy người tới rồi bèn xuống nói với bà chủ, sau đó đi cùng người ta.

Nhà khách nằm ở khu phố, người đàn ông họ Ngô kia làm thủ tục cho An Na xong, an Na đi vào phòng, cảm ơn anh ta. Đối phương cũng rất khách sáo, nói không vấn đề. An Na tắm xong đi ngủ, chờ Lục Trung Quân xin được nghỉ đến tìm mình.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Lục Trung Quân vội vã chạy đến phòng họp, vừa chạy vừa mặc vội chiếc áo vừa mới cầm từ ký túc xá tới, sắp đến phòng họp rồi mới bước chậm chậm lại, đến cửa sau khẽ đẩy ra một khe hở nhỏ, cúi thấp người chạy ngó vào một chiếc ghế trống.

Chủ nhiệm Điền chủ trì cuộc họp đang tổng kết trên bục.

– Hội nghị tối nay đến đây là xong, các đồng chí trở về mau chóng tổng hợp kinh nghiệm và bài học của giai đoạn trước, tranh thủ cuối tuần mô phỏng cuộc diễn tập thực tế để được thành công mỹ mãn.

Mọi người vỗ tay rồi lần lượt ra khỏi phòng.

Lục Trung Quân cũng gấp rút đứng lên, đang định chạy ra ngoài từ cửa sau thì Chủ nhiệm Điền đang trò chuyện cùng trưởng phòng hành chính và Hoa Lan cũng không quay đầu lại quát to:

– Lục Trung Quân cậu đứng lại ngay.

Lục Trung Quân dừng bước.

Hoa Lan quay đầu nhìn Lục Trung Quân, nét mặt lộ vẻ căng thẳng và lo lắng.

– Cứ như vậy nhé. – Chủ nhiệm Điền nói với trưởng phòng hành chính, – Việc diễn tập mô phỏng vào cuối tuần rất quan trọng, đến lúc đó lãnh đạo còn đích thân đến để quan sát nữa. Phòng hành chính các anh cần phải sắp xếp khoản hậu cần cho chu đáo.

Trưởng phòng hành chính nói:

– Chủ nhiệm Điền, anh đừng thấy Hoa Lan mới tới, công việc con bé làm tốt lắm, rất có năng lực đấy.

Chủ nhiệm Điền gật đầu:

– Thế thì tốt, vậy các anh đi trước đi.

Hoa Lan lần thứ hai liếc nhìn Lục Trung Quân rồi mới thu lại ánh mắt đi theo trưởng phòng ra ngoài.

Lục Trung Quân cười khi khi đi tới.

- ...Chẳng phải bảo cháu phát biểu ở trên cuộc họp à, sao lại kết thúc sớm thế?

– Tôi đang muốn hỏi cậu đây, Thượng úy Lục!

Chủ nhiệm Điền vỗ bàn thật mạnh:

– Cậu chạy đi đâu mà giờ mới tới hả. Cậu nhìn cậu đi, ăn mặc thì xộc xệch, nhìn ra thể thống gì hả, có ai như cậu không?

Lục Trung Quân vội chỉnh trang lại quần áo, cài cúc lại cho chuẩn.

– Chủ Nhiệm Điền đừng nóng, cháu thật sự không tới được mà. Cháu sợ phải phát biểu trước mặt mọi người. Chủ cứ bắt cháu phát biểu, làm cháu cực khổ ngồi viết bài luận, ai ngờ đến giờ họp rồi mà cháu vẫn chưa viết xong. Cháu vẫn đang viết. ...viết dở. ...- Nói xong móc hai tờ giấy ở trong túi ra.

– Đồ vô tích sự, tôi thấy cậu có mà viết bài luận dưới váy phụ nữ ấy.

– Thủ trưởng, chú ý lời nói, chú ý ngôn từ nha!

– Thằng nhóc chết tiệt này! Rốt cuộc cậu đã làm được gì, không báo cáo rõ tôi sẽ phạt cậu! – Chủ nhiệm Điền rít lên.

– Đừng mà! – Lục Trung Quân vội xin xỏ, – Tài liệu kia của cháu, chú cũng biết đó, vốn là không thể xem. Chút chuyện nhỏ đó mà chú cũng nhớ kỹ quá, sau này cháu làm sao mà vờ lên được nữa.

– Cậu còn muốn vờ lên à? Tôi thấy cậu chỉ là thằng sứt sẹo vô dụng thôi ấy, chẳng có chút tính kỷ luật gì cả. Buổi tối cậu đã đi làm gì?

- ...Cháu nói thật với chú, một người bạn của cháu từ xa xôi ngàn dặm tới thăm cháu, cháu định là gặp bạn tâm sự rồi sẽ đến họp đúng giờ, ai ngờ đâu mãi tâm sự quên cả thời gian. Thủ trưởng, cháu sai rồi, chú tha cho cháu lần này đi.

Chủ nhiệm Điền nghi ngờ:

– Bạn tới thăm là ai?

– Thủ trưởng ơi, còn có anh em ăn mày à, sao cháu lại không thể có bạn được? Chú muốn hỏi, cháu có kể đến sáng mai cũng không xong ấy.

– Thôi được. – Chủ nhiệm Điền xua tay, – Lần này là hội nghị nội bộ, chú tạm tha cho cháu lần này. Lần sau mà còn vậy nữa thì cháu cứ chờ đấy.

– Cảm ơn thủ trưởng. Cháu biết chú tốt với cháu nhất. – Lục Trung Quân cười hi hi, – Vậy cháu có thể xin nghỉ ngày mai ngày kia không, dù sao hai ngày đó cháu cũng rảnh. ...

Chủ nhiệm Điền mắt gườm gườm.

– Thủ trưởng, chú hãy nghe cháu nói, – Lục Trung Quân cướp lời, – Người bạn của cháu thật sự lâu rồi cháu không gặp, biết cháu từ Hồng Thạch Tinh khi họ có gáy chuyển đến đây nên đã lặn lội đường xa tới thăm cháu. Chú nói xem cháu có thể mặc kệ người ta không? Cháu xin nghỉ hai ngày thôi.

Chủ nhiệm Điền nhìn anh chằm chằm.

– Ngày mai không được. Ngày mai cậu phải bay thử cùng tôi. Buổi diễn tập cuối tuần rất quan trọng, lần đầu tiên cơ hình được thử đấy, Lãnh đạo cấp cao của học viện đều tới tham gia quan chiến cả, không thể để xảy ra sai sót gì được. Cháu phải đảm bảo chuyến bay thử sẽ bắn trúng mục tiêu, phải thật xuất sắc. Nếu như cháu làm được, ngày kia chú cho cháu nghỉ một ngày, trước mười giờ tối có mặt tại đơn vị.

– Chú thật là còn nghiêm hơn cả bố cháu nữa.

Lục Trung Quân đứng nghiêm chào:

– Lục Trung Quân xin đảm bảo với thủ trưởng chuyến bay thử sẽ thành công mỹ mãn, tuyệt đối không làm cho chủ nhiệm Điền mất mặt.

– Cút.

Chủ nhiệm Điền hét ầm lên.

....

Lục Trung Quân ra khỏi phòng họp, lúc đi xuống cầu thang, thấy Hoa Lan đứng ngay đó thì cúi đầu đi qua.

– Anh Trung Quân. – Hoa Lan đuổi theo, – Sao tối nay anh lại không tham gia họp, mọi người chờ anh lâu lắm.

– Có việc. – Lục Trung Quân vẫn bước đi.

– Em biết em nói chuyện anh không thích nghe, nhưng em thật sự muốn tốt cho anh. Anh đừng có vô tổ chức vô kỷ luật như thế nữa được không. ...

– Không ưa thì đi mà báo cáo với tổ kỷ luật ấy.

Lục Trung Quân bỏ mặc cô ta, bóng dáng nhanh chóng biến mất dưới ánh đèn đường.

Hoa Lan chờ đến tận chỗ một chốc rồi xoay người, đụng phải đồng nghiệp Ngô từ bên ngoài trở về. Đồng nghiệp Ngô lên tiếng chào cô ta.

– Ra ngoài làm việc à? – Hoa Lan buột miệng hỏi.

– Ừ. – Đồng nghiệp Ngô đáp, – Em gái của huấn luyện viên Lục tới, tôi đi sắp xếp chỗ nghỉ ở nhà khách cho cô ấy, vừa mới về.

– Lục Triều Lâm? Hoa Lan mừng rỡ, – Em ấy tới à? Số phòng em ấy là gì, tôi muốn đi gặp em ấy.

– Không phải Lục Triều Lâm, nói là em họ, tên Lý Mai gì đó.

Hoa Lan sững lại, hỏi thêm vài câu rồi mới chào anh ta.

...

Ngày hôm sau, Hoa Lan tới chỗ bộ phận quản lý hồ sơ, đưa lên một bản danh sách, yêu cầu được xem hồ sơ của lãnh đạo, nói là cần cho xử lý công việc.

Bộ phận quản lý hồ sơ thuộc phòng hành chính, Hoa Lan tuy mới được điều đến phòng hành chính không lâu nhưng thứ nhất là thuộc hàng không, chức vị cao, người phụ trách không nghĩ nhiều, bảo cô ta ký tên rồi đem mấy tập hồ sơ giao cho cô ta.

Hoa Lan nhận lấy hồ sơ.

...

Chiều tối ngày hôm trước An Na bị “hành hạ” mệt như sắp chết, chỉ là lúc đó bởi vì đang tình nồng ý được, tình cảm đang dâng trào mãnh liệt nên không thấy khó chịu gì, mãi sau mới thấy chỗ đó đau xót vô cùng. Dẫu sao lần này cách lần trước mấy tháng liền, tối qua ngoại trừ không còn bị thứ kia ngăn trở nữa nhưng thực ra cũng chẳng kém bao nhiêu, chỗ đó của phụ nữ lại non nớt, đụng phải Lục Trung Quân giống như chỉ hận không thể nhào nặn vào và cô rồi nuốt vào bụng, bị đau là chuyện đương nhiên rồi. Một mối, cộng thêm cảm giác khó chịu, lên giường là ngủ, ngủ một giấc thật dài, tận tối muộn hôm sau mới lười biếng bò dậy.

Cũng không biết Lục Trung Quân sẽ được nghỉ hôm nào, An Na thấy đói bụng, cô mặc quần áo xuống trước nhà trọ để ăn cơm. Đang định ra ngoài thì nghe có tiếng gõ cửa. Tim cô nảy thịch lên, tưởng Lục Trung Quân tới, vội vàng ra soi gương, cào lại đầu tóc cho gọn gàng, thấy mình đã rất ổn mới ra mở cửa.

– Lục...

Cô vừa thốt đến đây thì ngừng lại.

Bên ngoài cửa không phải Lục Trung Quân, mà là một cô gái xa lạ, mặc quân trang.

An Na không khỏi ngáy người ra.

– Xin hỏi chị có phải đồng chí Lý Mai không? – Hoa Lan mỉm cười, – Tôi là Hoa Lan, làm việc tại phòng hành chính của học viện hàng không.

An Na cảm thấy cái tên này rất quen, nhưng lại không nhớ ra mình nghe được từ đâu. Đang nghĩ nghĩ, lại nghe cô ta nói thêm:

– Tôi và Thượng úy Lục Trung Quân quen biết nhau nhiều năm rồi, giờ đang làm việc cùng nhau.

Giờ An Na đã nhớ ra rồi. Trước đây Lục Trung Quân từng đề cập tới một lần, nói có một cô gái đến Hồng Thạch Tinh tìm anh còn ngủ tại phòng ký túc xá của anh nữa, hình như tên là Hoa Lan thì phải.

– Chào chị.

An Na lịch sự chào cô ta, – Tìm tôi có việc gì không ạ?

– Tôi có thể vào được không? – Hoa Lan hỏi.

An Na mời cô ta vào.

Hoa Lan ngồi xuống vào vấn đề luôn:

– Đồng chí Lý Mai, tôi nói thẳng luôn. Đơn vị chúng tôi đã biết chị và Lục Trung Quân đang tìm hiểu nhau, điều này là bình thường, thực ra là chuyện tốt mới đúng, chỉ chờ anh ấy báo cáo thôi. Nhưng tôi cũng đã nói, tôi và Lục Trung Quân là bạn nhiều năm, trưởng bối hai nhà quan hệ rất tốt, bất luận xuất phát từ nguyên nhân nào, tôi thấy tôi nên nói rõ tình hình của hai người, như vậy có thể giúp hai người hiểu nhau hơn, quan hệ sau này cũng sẽ phát triển tốt hơn, càng có lợi cho công việc hiện giờ của Thượng úy Lục. Chắc chị không biết, giờ anh ấy chẳng những là huấn luyện viên, còn là huấn luyện viên bay thử số một của học viện, lãnh đạo rất coi trọng anh ấy, nhiệm vụ anh ấy gánh vác rất nặng nề, không thể bởi tình yêu mà phân tâm được.

An Na cố gắng đè nén tâm tình kỳ lạ khi nghe được câu “huấn luyện viên bay thử”, nhìn thẳng vào cô ta.

– Đồng chí Hoa, chị muốn nói gì cứ nói đi.

– Được. – Hoa Lan mỉm cười lấy một túi hồ sơ ra, nói: – Đồng chí Lý Mai, tôi nghĩ chắc đồng chí quen với Lục Trung Quân ở Hồng Thạch Tinh, đồng thời hai người cũng yêu nhau ở đó đúng không? Chức vụ ban đầu của anh ấy còn cao hơn bây giờ, là đội trưởng đội phi hành. Nguyên nhân anh ấy bị điều xuống cơ sở rèn luyện, ngoài việc xử trí tù binh bị bắt không thỏa, nguyên nhân quan trọng hơn là, trong tác phong có vấn đề nghiêm trọng.

An Na nhìn Hoa Lan lấy ra một tập tài liệu trong túi hồ sơ, lật lật rồi tìm được một tờ giấy trong đó.

– Chị tự xem đi.

An Na nhìn nhìn.

Trên tờ giấy là ghi lại chuyện hai năm trước của Lục Trung Quân, ngoài ghi chép về việc anh tự quyết tù binh ra, còn cả việc thừa nhận có tư tình với một nữ đoàn viên của đoàn văn công tên là Từ Phương, khiến cho đối phương mang thai sinh non.

– Ở đây còn có một bản kiểm điểm của anh ấy viết. Cô có thể đọc một chút.

Hoa Lan rút bản kiểm điểm kia ra.

An Na nhìn chăm chăm vào hàng chữ trên tờ giấy, không tin nổi vào hai mắt của mình.

Kiểu chữ thảo trên tờ giấy chính là của Lục Trung Quân, có đánh chết cô cũng không nhận nhầm được.

– Lúc đó, sau khi nhiệm vụ kết thúc đội phi hành của Lục Trung Quân quay về đơn vị, nhưng không lâu sau, một nữ đoàn viên của đoàn văn công tên Từ Phương bị ngất, được đưa vào bệnh viện, kết quả kiểm tra phát hiện cô ta có biểu hiện sinh non. Chị chắc biết, trong đoàn tuyệt đối không cho phép xảy ra loại chuyện này, Từ Phương đã xác nhận nhà trai là Lục Trung Quân, mà Lục Trung Quân cũng thừa nhận anh ta và Từ Phương có quan hệ nam nữ. Đây là một lỗi lầm cực kỳ nghiêm trọng, so với tư quyết tù binh còn nghiêm trọng hơn, là tuyệt đối không được phép phạm phải. Cũng bởi vì thế, cho nên anh ta mới bị điều xuống cơ sở.

An Na nhìn mãi vào nét chữ trên tờ giấy, đầu óc choáng váng.

Cô biết tài liệu đó hoàn toàn là thật, không thể giả được. Sự thật này, cô không thể chấp nhận được.

Vậy là bao điều trước đây anh nói với cô đều là nói dối.

Người đàn ông này dù hiện tại thật sự yêu cô, nhưng bất kể là yêu cô như thế nào, thì cô tuyệt đối không cho phép mình bị lừa dối, cũng không tha thứ cho việc đó.

Quá ghê tởm!

Quá phẫn nộ!

– Từ Phương hai năm trước đã bị khai trừ rồi, giờ đang ở quê. Nếu chị không tin, tôi cho chị địa chỉ liên lạc, chị có thể đi hỏi...

An Na lấy lại bình tĩnh, thả tài liệu xuống, lạnh nhạt nói:

– Đã phiền chị đi một chuyến rồi, Giờ chị có thể đi được rồi.

Trước phản ứng của cô, Hoa Lan rất ngạc nhiên, còn có thất vọng.

Sở dĩ cô ta đến đây ngoài việc muốn phá hỏng quan hệ giữa cô gái này với Lục Trung Quân, đồng thời còn muốn được chứng kiến phản ứng bị làm nhục của cô gái đó, ví dụ như gào khóc, hoặc là biểu hiện tương tự gì đó.

Nhớ đến lần trước mình đi Hồng Thạch Tinh, Lục Trung Quân đối xử với mình chẳng ra gì, cô ta không thể nào không chế được cơn ghen tỵ và ngọn lửa tức giận trong nội tâm mình.

Cũng bởi cô gái này, mà Lục Trung Quân mới đối xử với mình như thế.

Càng không ngờ là, cô gái này quá bình tĩnh, ngoại trừ sắc mặt tái hơn một chút thì hầu như không có phản ứng gì khác cả.

Hoa Lan rất không cam lòng.

– Đồng chí Lý Mai, hôm nay tôi tới, mục đích không phải là làm cho quan hệ giữa chị và Lục Trung Quân bị rạn nứt, tôi chỉ xuất phát từ trách nhiệm, muốn chị biết rõ con người anh ta...

– Hoa Lan, chị thích Lục Trung Quân đúng không?

An Na cắt ngang lời cô ta.

Hoa Lan khựng lại ngậy người, phủ nhận.

An Na cười nhạt.

– Chị cho là chị đến đây nói vài lời trước mặt tôi là tôi tin à. Tôi còn biết biết lúc trước chị tới Hồng Thạch Tinh tìm Lục Trung Quân, một mình ngủ qua đêm trong phòng ký túc xá của anh ấy đấy. Hôm nay chị lại cầm hồ sơ của anh ấy đến đây tìm tôi, không phải là muốn phá hủy quan hệ giữa tôi và anh ấy còn gì? Chúc mừng chị, chị đã thành công rồi, chị cũng đừng giả bộ giả tịch nữa, cảm mọi thứ về đi. Chúc chị muốn gì được nấy.

Hoa Lan mặt đỏ lên, đứng lên:

– ...Đồng chí Lý Mai, sao đồng chí lại nói thế...

– Cút.

An Na ra mở cửa.

Hoa Lan cầm túi hồ sơ, vội vã chạy ra ngoài.

...

Một ngày đi qua, mười giờ tối, Lục Trung Quân trở lại học viện thay thường phục rồi nhanh chóng đi đến nhà khách học viện.

Chủ nhiệm Điền rất hài lòng, rất vui vẻ, đồng ý cho anh tối nay không phải về đơn vị, không chỉ phê chuẩn được nghỉ bên ngoài, còn cho mượn xe nữa.

Lục Trung Quân lái xe đến nhà khách học viện, chạy đến phòng An Na lại phát hiện người khác nghỉ ở đó, là một người đàn ông xa lạ.

Anh xuống tìm chủ nhà trọ để hỏi, người ta nói cô gái ở phòng đó trưa nay đã trả phòng rồi.

– Đi rồi? – Lục Trung Quân ngó người, – Đi đâu?

– Không biết. – Chủ nhà trọ nói.

– Có để lại lời nhắn gì không?

– Không.

Lục Trung Quân quay người chạy về học viện tìm đồng nghiệp Ngô.

Đồng nghiệp Ngô đang ở trong ký túc xá, chuẩn bị tắm để đi ngủ, thấy Lục Trung Quân đột nhiên tới hỏi tình hình của Lý Mai, đáp:

– Không nghe cô ấy nói gì cả. Tối qua lúc đưa cô ấy đến đó còn bình thường mà, sao lại đi đột ngột thế?

Lục Trung Quân cau mày, suy nghĩ một chút:

– Cậu nghĩ kỹ cho mình, thật sự không có chuyện gì à?

Anh ta nghĩ một chút, – A đúng rồi, tối hôm đó lúc mình trở về thì có gặp Hoa Lan nói vài câu. Cô ấy hỏi số phòng nữa. Mình cũng chẳng biết cô ấy muốn làm gì.

Lục Trung Quân mặt sa sầm xuống, cảm ơn anh ta rồi đi đến phòng ký túc xá Hoa Lan.

Hoa Lan cũng đang chuẩn bị đi ngủ, nghe tiếng đập cửa, ra mở thấy là Lục Trung Quân thì mặt hơi tái đi, sau đó gượng mỉm cười hỏi:

– Là anh à, muộn thế này rồi tìm em có chuyện gì?

– Mẹ nó đừng có làm bộ làm tịch nữa.

Dưới ánh đèn hành lang, nét mặt của Lục Trung Quân âm trầm đáng sợ, – Hôm nay có phải cô đi tìm Mai Mai không? Cô nói gì với cô ấy?

Hoa Lan nhìn trái phải thấy có mấy đồng nghiệp nghe được động tĩnh đều mở cửa nhìn ra ngoài thì lúng túng.

– Đi ra ngoài nói.

Lục Trung Quân bỏ đi. Hoa Lan xông ra giải thích với họ rồi chạy theo. Ra đến ngoài rồi, cô ta lấy lại bình tĩnh, nói:

– Phải, trưa nay em tìm cô ấy. Cầm theo hồ sơ của anh nữa.

Lục Trung Quân im lặng vài giây, bỗng xoay người bỏ lại Hoa Lan đi ra chỗ đỗ xe.

– Lục Trung Quân!- Hoa Lan gọi to, – Anh nghe em nói đã. Nếu cô ấy thật sự yêu anh, thì nên tha thứ cho anh. Giờ cô ấy không tha thứ cho anh, vậy chứng tỏ cô ấy không hợp với anh. . .

Lục Trung Quân như không nghe thấy gì, bóng dáng biến mất.

Hoa Lan đuổi theo.

– Lục Trung Quân! Nếu đã nói đến bước này rồi, vậy em hỏi một câu, chuyện giữa anh và Từ Phương căn bản không có gì đúng không, là anh chịu tiếng xấu thay Chữ Vĩ, đúng không?

Lục Trung Quân đột nhiên dừng bước.

Hoa Lan thở hắt ra chạy tới trước mặt anh.

– Lục Trung Quân, chuyện đó, ban đầu em rất thất vọng, cũng rất đau đớn. Em biết anh lâu như thế, em thấy anh không phải là hạng người làm ra cái chuyện đó. Về sau em thỉnh thoảng nghe người ta nói, trước khi Chữ Vĩ gặp chuyện không may, Từ Phương kia từng bị người ta nhìn thấy đi với anh ta. Em bắt đầu nghi ngờ. Em qua khỏi bộ phận tài vụ, bộ phận tài vụ nói tiền lương tháng của anh định kỳ vẫn trừ 10 đồng tiền trợ cấp cho mẹ của Chữ Vĩ ở quê. Em bắt đầu nghi ngờ, có phải anh gánh tiếng xấu cho Chữ Vĩ không? Phải, Chữ Vĩ là anh em chiến đấu vào sinh ra tử với anh, trước đây đã từng cứu anh, anh ta bất hạnh hy sinh em cũng rất đau lòng, nhưng anh vì anh ta mà tự quyết tử binh, về sau còn gánh tội danh xấu của anh ta, anh đã hết lòng hết dạ rồi. Anh có từng nghĩ bởi vết nhơ đó, bố anh đã thất vọng như nào không? Vết nhơ này sẽ đi theo anh hết cả cuộc đời. Bất kể anh có làm thế nào cũng không thể vơn lên nổi. Chỉ cần anh bằng lòng, em sẵn lòng cùng anh khiếu nại lên tổ chức, giúp anh khôi phục lại danh dự. . .

– Mẹ nó, tôi nói này Hoa Lan, cô đúng là loại cặn bã.

Lục Trung Quân bỗng túm lấy cổ áo của cô ta, nhấc cả người lên như con gà nhún vào cây cột điện, biểu cảm dữ tợn.

Hoa Lan ra sức giãy dụa, hai chân đập lung tung, một bên giày bị rơi ra.

– Tôi cảnh cáo cô, nếu như cô... còn nói lung tung một câu nữa, có tin tôi giết chết cô không?

Phía sau cách đó không xa có hai giáo viên đi tới, thấy thế thì kinh hãi vội chạy tới khuyên can.

– Là anh trai cô nhờ vả quan hệ mà điều cô tới đây đúng không? Anh ta tham ô của công cô tưởng tôi không biết à. Chuyện Mai Mai cô nhớ kỹ đây, nếu cô dám gần cô ấy một bước, mẹ nó cô cứ chờ đây.

Lục Trung Quân buông tay đang bóp chặt cổ Hoa Lan ra. Hoa Lan rơi xuống đất, ôm cổ ho liên tục.

– Sao thế, chuyện gì thế?

Hai giáo viên đều là dân sự, thấy Lục Trung Quân hung hãn thì sợ hãi, chờ Hoa Lan thoát được rồi một người tới đỡ cô ta, một người đi khuyên Lục Trung Quân bớt giận.

Lục Trung Quân bỏ đi, đến chỗ xe, khởi động chạy xe đến thẳng bến xe.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Lục Trung Quân lái một hơi đến bến xe duy nhất.

Lúc này đã khuya lắm rồi, trong bến xe đã không còn tuyến nào nữa, chỉ có một ngọn đèn còn sáng leo lét, còn lại thì đen sì.

Anh dừng xe chạy thẳng vào phòng chờ.

Trong phòng chờ không lớn không có một ai.

Lúc lái xe, tay của anh đã ướt đầm mồ hôi.

Trước khi anh đến, anh cũng không ôm hy vọng sẽ tìm được cô ở trong bến xe. Nhưng trong lòng anh không cam tâm, vẫn ôm một tia may mắn.

Anh đứng chờ tại chỗ một lúc lâu, sau cùng chậm rãi xoay người đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng chờ anh đứng lại, tiếp tục nhìn bốn phía, bỗng nhiên, ánh mắt của anh như bị định trụ.

Ở góc cuối hành lang bên ngoài phòng đợi, hình như có một bóng dáng nhỏ nhoi đang co rúc ở đó.

Tim anh đập nhanh hơn, chân cất bước về bên đó.

– Mai Mai!

Anh xông vào góc tối đó, gọi tên cô.

Bóng dáng kia không hề nhúc nhích.

Anh đến gần chút nữa, rốt cuộc đã nhận ra là An Na, cả người anh như đang bị nướng trên đồng lửa được hạ xuống, mừng như điên, lao đến quỳ trước mặt cô, tay kéo cô vào lòng ôm chặt lấy.

– Mai Mai, Mai Mai, em còn ở đây. Làm anh sợ muốn chết. Anh cứ nghĩ em đã đi rồi.

Lục Trung Quân miệng nói, tay thì vuốt tóc cô, môi dán lên bờ trán đã nhiễm lạnh của cô.

An Na tránh nụ hôn của anh, vung tay lên đánh vào mặt anh một cái.

Cô ra tay rất nặng, cái tát này như tích tụ sức lực toàn thân. Lục Trung Quân bị cô đến đau rất cả một bên mặt.

Anh quay mặt lại, không chút chần chừ cầm lấy cánh tay vừa tát mình hôn lên.

– Mai Mai, anh đáng chết, là anh đáng đánh, em đánh chết anh đi. Nhưng anh lại thương tay em đau, hay là anh rút thắt lưng để em đánh anh nhé... Chỉ cần em hết giận là được....

– Cút xa ra đi.

An Na rút cánh tay bị anh cầm, nức nở.

– Em đã định đi rồi, đã lên xe rồi nhưng lại xuống. Anh đúng là kẻ xấu xa không biết xấu hổ, anh chỉ biết gạt người ta. Còn nói mình là trai tân. Tân cái đầu anh ấy, sao anh không đi chết đi.

An Na mắng lên, nước mắt kim nén đã lâu giờ tuôn rơi ào ạt, thấy anh muốn đưa tay tới thì nhấc chân đạp một cú, vừa hay đạp trúng nơi đó của anh.

Lục Trung Quân ối một tiếng, đau suốt nửa thì ngất đi, ôm lấy bụng không đứng dậy nổi.

– Còn giả bộ à!

An Na chưa hết giận, cời chiếc giấy ra đánh vào anh.

– Em đánh chết anh đồ khôn kiếp. Chết đi là tốt nhất, thứ gây họa. – Liên tiếp đánh mấy cái, rốt cuộc con giận trong lòng mới trút ra được, đi giấy vào lại hung hăng đập anh một cú nữa, sau đó mới cảm hành lý bỏ đi.

– Đừng...

Lục Trung Quân bị cô đánh đá một trận đang co vùi lại rốt cuộc đã tỉnh hồn, lao đến ôm chân của cô.

– Mai Mai nghe anh giải thích đi. Anh và Từ Phương kia không có chuyện gì cả....Anh là trai tân thật mà!

– Còn nói dối à. Còn tưởng em ngốc à.

An Na lau nước mắt, lại đánh vào anh.

– Anh buông tay ra, anh đúng là đồ không biết xấu hổ. Thế mà tôi còn chạy đến đây ngủ với anh nữa, hử. Sao tôi không chết quách đi cho xong.

– Không phải, là thật đó. Em nghe anh giải thích đi.

Lục Trung Quân bắt lấy tay của cô, ra sức kéo. An Na mắt trọng tâm ngã vào ngực anh, hai người ngồi bệt dưới đất.

– Đừng có chạm cái tay bẩn thỉu vào tôi....

Lục Trung Quân cứ cầm chặt tay cô không chịu buông, ôm chặt cô vào ngực, không cho cô thoát.

– Mai Mai, em hãy nghe anh nói, người ở cùng Từ Phương không phải là anh, mà là một người bạn vào sinh ra tử với anh. Anh ta tên Chử Vĩ. Em còn nhớ tấm hình mà em từng thấy lần trước không, người đứng bên cạnh anh chính là anh ấy. Anh và anh ấy là bạn nhiều năm, cùng đến đại học hàng không Mát-xcơ-va để học. Khi anh và bọn mồi lỗ xô xát, anh ấy xông vào giúp anh, bị giam với anh, bị bỏ đói cùng anh. Về sau bọn anh được phân về cùng đại đội phi hành, anh là đội trưởng, anh ta là đội phó. Có một lần anh gặp nguy hiểm, là anh ấy không quản an nguy bản thân mà cứu anh. Mai Mai, anh và anh ấy là bạn tốt, chỉ cần người này cần, người kia sẽ giúp không do dự. Trước khi bọn anh ra chiến trường, anh đã biết anh ấy và cô gái kia ở bên nhau rồi. Khi anh ấy hy sinh, anh mới biết cô ấy có thai, còn bị người ta phát hiện ra. Tổ chức thời điểm đó đang chuẩn bị hồ sơ để đánh giá thành tích cho anh ấy. Mai Mai, em không biết đâu, gia cảnh anh ấy rất nghèo, trong nhà chỉ có mẹ già sức khỏe luôn ốm yếu, còn có một em gái vừa mới lên trung học, nếu chuyện này bị bại lộ, danh dự của anh ấy không còn, mà người nhà của anh ấy cũng không nhận được bất kỳ hỗ trợ nào bao gồm cả danh hiệu liệt sĩ, cho nên anh tìm Từ Phương bảo cô ấy cứ tính hết lên người anh. Chuyện là như thế.

An Na dần dần không giận nữa, ngước lên ngơ ngác nhìn anh.

– Chuyện này anh chưa nói với ai cả. Anh định giữ kín cả đời. Em là ngoại lệ duy nhất. Giờ em đồng ý tha thứ cho anh không? Anh thật sự không lừa gạt em, anh thật sự là trai tân đấy.

An Na cắn chặt môi, một khoảng lặng kéo dài chốc lát, chợt đưa tay đánh anh một bạt tai vang dội.

– Sao em lại đánh anh!

Lục Trung Quân ôm má, kinh ngạc nhìn cô, thái độ ảm ức.

– Anh là heo à, sao lại không nói chuyện này sớm cho em biết chứ? Nếu không phải cái cô Hoa Lan gì kia cầm hồ sơ của anh đến tìm em vạch trần anh, có phải anh định cả đời này giấu em phải không?

Lục Trung Quân thờ phào nhẹ nhõm, kêu oan liên tục:

– Không đâu. Anh vẫn luôn chuẩn bị sẽ nói thật cho em biết. Trước đó chẳng phải em không hỏi gì cả à? Đang vui vẻ anh nói chuyện đó ra sẽ rất không vui ngay.

– Giờ em không vui à? Hại em không đi đâu được còn khóc sưng cả mắt đây này. Ai nấy cũng đều nhìn em khiến em xấu cả hổ. Anh đúng là đầu heo.

– Để anh xem nào...

Lục Trung Quân chuyển An Na ra hướng có ánh đèn, nhìn sát gần, thấy mắt cô sưng đỏ lên, trên đó vẫn còn ánh lệ, lại nhớ đến cảnh tượng lúc nãy cô ngồi rúc ở trong góc thì lại hối hận, lại đau lòng, thế là ôm cô thật chặt, miệng thì dỗ dành:

– Phải phải, anh là heo. Em đừng giận nữa, đừng khóc nữa, anh đau lòng lắm. May mà em ở lại, nếu cứ để em mang theo hiểu lầm mà đi, anh thật sự đâm đầu vào tường cho rồi...

An Na không nói gì thêm nữa, ngả vào ngực anh, nghe anh cứ dỗ dành mình. Một lát sau, mới nhớ ra lúc này mình có đập anh một cú, hình như trúng phải nơi đó của anh thì phải, hai anh không ngồi dậy nổi thì lại hối hận không cùng, dịu dàng hỏi:

– Chỗ đó còn đau không? Vừa này em không cẩn thận đá trúng...

Lục Trung Quân lập tức kêu lên, mặt mày nhăn nhó:

– Còn đau lắm... Anh sợ để lại di chứng rồi... Hay là em xoa cho anh, có khi sẽ đỡ...

Nói xong cầm tay cô muốn đặt lên đó.

– Biến đi.

An Na rút tay về đẩy anh một cái, Lục Trung Quân không kịp đề phòng bị cô đẩy ngã ra sau.

– Sao anh lại không biết lúc em dữ lên thì như sư tử hà đông nhỉ, ra tay rất nặng, không phải đá vào cửa quý của anh thì đánh vào đầu anh, nhờ làm anh tàn phế thì nửa đời sau của em biết dựa vào ai...

Anh lâu bầu.

– Đừng giả bộ nữa, mau đưa em đi tìm chỗ nghỉ đi. Việc này cho qua, em vẫn còn chuyện khác muốn nói rõ với anh đấy.

An Na đứng lên hạ lệnh.

– Chuyện Hoa Lan à? Em ngốc này quan tâm cô ta làm gì. Bố cô ta lúc còn trẻ có quan hệ rất tốt với bố anh, nhưng chết sớm, để lại cô ta và anh trai bơ vơ, bố anh liền săn sóc hai anh em họ. Anh cô ta là kẻ chẳng ra gì, ngày ngày chỉ nghĩ cách nịnh bợ bố anh thôi. Em chớ dây vào cô ta. Anh và cô ta không có quan hệ gì cả.

– Không phải là cái này! Em muốn hỏi anh...

– Đi trước đã, chuyện gì từ từ nói, anh xin nghỉ tối nay và ngày mai rồi.

Lục Trung Quân đứng lên, một tay cầm hành lý của cô, tay kia đưa tay ra với cô.

– Làm gì thế?

– Đưa tay cho anh. – Lục Trung Quân buồn bực, kéo cô đến bên mình, – Anh sợ em bỏ chạy.

Hai người đi đến chỗ chiếc xe của anh, Lục Trung Quân mở cửa xe để hành lý lên, kêu An Na ngồi vào ghế phụ, mình cũng lên xe, khởi động xe bắt đầu lái bằng một tay, tay kia cứ nắm chặt tay An Na không buông. An Na rút mãi không ra được, bèn lườm anh một cái, bảo anh chuyển tâm lái xe, cuối cùng anh mới ầm ừc rút tay về.

Lục Trung Quân đưa An Na về tới nhà khách của học viện, lấy giấy chứng nhận của mình nhận phòng, dẫn An Na vào, mình cũng vào theo.

Căn phòng ở đây điều kiện rất tốt, còn có buồng vệ sinh riêng. An Na để mặc anh cất hành lý của mình, cô vào nhà vệ sinh rửa mặt mũi, khom người hắt nước lên mặt, bỗng phía sau một đôi tay luôn qua ôm lấy eo cô.

– Buông ra...- An Na nhắm mắt lại nói.

– Không buông.

Lục Trung Quân bế bồng cô lên đi tới giường, vừa thả cô xuống đã bắt đầu cởi quần áo cô rồi.

– Anh làm gì thế, em còn chưa rửa mặt xong, em còn muốn tắm...

– Anh kệ, lát cùng nhau tắm. Nãy anh bị em làm sợ chết khiếp, còn đánh anh nữa, anh phải thử xem anh có bị sao không...

Lục Trung Quân cũng cởi quần áo rồi nhào lên.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52

Sự thực chứng minh cú đập kia của An Na không chút nào ảnh hưởng đến năng lực của Lục Trung Quân cả, khi được thỏa mãn rồi, anh ôm An Na cùng đi tắm, rồi lại ôm cô quay lại giường, cuối cùng cũng chịu nằm yên bên cô.

– Ôi, sao em lại thơm thế nhỉ...- Lục Trung Quân vẫn hưng phấn nói bên tai cô, – Anh chỉ muốn cắn em thôi.

– Anh dám...

– Nói đi, em có thích không, còn muốn nữa không...

– Thu lại ý nghĩ đen tối của anh vào đi, em hỏi anh...

An Na vừa mở miệng, Lục Trung Quân bỗng “ĩ” một tiếng, một tay chống lên quay nghiêng người, nhìn chăm chú vào bụng cô, biểu cảm kích động vô cùng.

– Anh làm sao thế?

An Na không hiểu hỏi.

– Anh nhớ ra rồi, hôm qua anh không mang bao. Em sẽ mang thai chứ Mai Mai. Anh sắp được làm bố rồi à?

An Na lườm anh.

– Nghĩ nhiều rồi, đang kỳ an toàn.

Lục Trung Quân lộ vẻ thất vọng, à một tiếng lại nằm xuống.

– Anh định nói nếu em sinh cho anh một đứa con thì thật tốt biết bao. Tháng trước một giáo viên trong trường sinh một cậu con trai làm đầy tháng, cứ cầm ảnh khoe khắp nơi...

– Lục Trung Quân em hỏi anh, – An Na ngắt lời anh, – Rõ ràng là anh đồng ý với em không làm thành viên bay thử mà, tại sao lại làm?

– Không mà...em nghe ai nói lung tung thế...Em khát không, anh rót nước cho em uống...

Miệng thì nói, chân thì muốn nhảy xuống giường.

– Anh nằm im cho em.

An Na ấn anh trở lại, bản thân thì ôm chần ngồi dậy, nhìn anh chăm chú.

– Anh đừng có làm bộ, anh chẳng những là huấn luyện viên bay thử, còn là số một nữa cơ. Anh nói đi, ban đầu anh đồng ý gì với em?

Lục Trung Quân cười gượng:

– Mai Mai, mai đừng như vậy mà. Trước khác nay khác. Lãnh đạo phân công nhiệm vụ cho anh, anh không thể không nhận, em nói có đúng không.

– Em mặc kệ. Anh đã đồng ý rồi thì phải làm. Anh không được làm việc đó nữa.

– Ôi, vậy không được đâu. – Lục Trung Quân lại cột nhà, đưa tay tìm ngực cô nắn bóp, – Đừng cau có nữa, cười lên mới xinh. Được rồi, nãy em kêu gào cả người mệt mỏi à, nằm xuống đi anh xoa bóp cho...

An Na hất tay anh ra, xuống giường mặc quần áo, ngồi xuống ghế.

Lục Trung Quân ngẩn ra, chậm rãi ngồi dậy. Chiếc chăn đơn tuột xuống bụng, anh cứ trần truồng ngồi đó nhìn cô.

– Mai Mai, em giận à?

Anh dò hỏi.

– Anh nói xem? – An Na lạnh lùng nói, – Lần trước rõ ràng anh đồng ý với em rồi, giờ lại lật lọng.

– Anh không có. – Lục Trung Quân hoang mang. – Có phải em nghĩ lung tung không nên tưởng thật? Người ta ăn cơm còn bị ghen mà chết, nếu cứ theo như em nói, có phải cơm cũng không cần ăn không? Nghĩ thoáng đi, chớ có ngốc nghếch nữa.

– Anh nói vậy là sao? – An Na muốn bốc hỏa, – Em nghiêm túc đấy, lần này cũng nghiêm túc. Anh nói rõ cho em đi, có phải anh không thể không làm huấn luyện viên bay thử không?

– Sao lại không làm! – Lục Trung Quân dứt tóc, – Mai Mai, anh nói với em rồi, cuối tuần này bọn anh có buổi diễn tập trên không trên đại địa hình, sử dụng chiến cơ mới nhất, thiết kế mới nhất...

– Đừng nói cái này với em – An Na cắt đứt lời anh, – Em hỏi anh, có phải anh nhất quyết làm huấn luyện viên bay thử không?

– Em à, em muốn anh không tham gia buổi diễn tập cuối tuần đúng không?

An Na nhìn anh.

– Lục Trung Quân, em biết cuối tuần này anh chắc chắn sẽ không kịp rút khỏi, em cũng không phải cố tình gây sự với anh. Cuối tuần anh có thể tham gia, nhưng sau đó anh nhất định phải rút khỏi đó, không làm huấn luyện viên bay thử nữa.

Lục Trung Quân nhìn cô chăm chăm, dần dần mày nhíu lại.

– Mai Mai, anh nghĩ em có phần độc đoán rồi. Lần trước em nói thế, anh cho rằng em chỉ nói để đẩy, nên mới đồng ý với em, sao em lại cứ tự lao vào sừng trâu thế? Em cứ khẳng khái như vậy, anh cũng nói thật với em, cái gì em muốn anh đều nghe theo em, chỉ duy nhất điều này thì không được. Hơn nữa, anh cũng có tình cảm, em đừng ép anh được không? Anh là đàn ông, cũng có việc mình làm, em cũng không muốn sau này sống chung với một người đàn ông lúc nào cũng bị trói vào thất lưng em cả ngày chứ?

– Lục Trung Quân, nếu anh nói như thế, vậy em cũng nói thật luôn, cái khác em có thể thương lượng, nhưng cái này thì không, anh phải nghe em.

Lục Trung Quân im lặng chốc lát, bỗng đưa tay kéo An Na lên giường. An Na giãy dụa, anh chỉ nhấc một chân lên đè cho cô không cử động được.

– Ngủ đi, ngủ một chút. Đã hơn một giờ rồi, chúng ta cứ cãi ầm ĩ làm ảnh hưởng đến phòng bên thì không hay. Có gì ngày mai hẵng nói. – Rồi tắt điện.

– Lục...

– Em không mệt à, nghe anh ngủ đi. Có gì ngày mai nói. Mai anh còn nghỉ. – Trong bóng tối tiếng anh vang lên khẽ khàng.

An Na hít sâu một hơi, cuối cùng nhẫn nhịn ngậm miệng lại, nhắm mắt lại.

Cả đêm cô ngủ không ngon. Lục Trung Quân nằm bên cạnh thì có vẻ rất mệt mỏi, chốc lát đã ngủ say rồi, không chỉ thế, dáng nằm còn rất thoải mái nữa. An Na nằm trong bóng tối nghe tiếng thở đều đều của anh bên tai, trong lòng rất phiền muộn, chỉ hận không thể đánh thức anh dậy bắt anh không ngủ được giống mình. Một lát lại nghĩ lung tung, nhớ đến thái độ vừa rồi của anh thì lòng lại rơi xuống đáy.

Tuy rằng hai người đã dần dần quen thuộc thân thể của nhau, ở trên giường anh luôn nói những lời tâm tình ngọt ngào khiến cô luôn xao động đỏ mặt, nhưng nếu bảo cô nhượng bộ anh ở chuyện này thì thật là rất khó.

Cô bắt đầu cảm nhận có một sự chán nản và lo lắng vượt ngoài tầm kiểm soát đối với người đàn ông này rồi.

Rạng sáng hôm sau, An Na vẫn còn tâm tình của đêm qua cộng thêm trạng thái mất ngủ đang lơ mơ ngủ thì bị một bàn tay nóng hổi sờ soạng lên cơ thể, tiếp theo đó một thân hình đè lên người mình rất nặng, hơi thở nam tính của buổi sáng sớm lan tỏa.

Anh hôn lên mặt cô.

An Na mở mắt ra.

– Lục Trung Quân, chuyện tối qua anh thật sự không nhớ à?

Lục Trung Quân khựng một chút, không trả lời, tiếp tục hôn cô, hôn lên môi cô.

An Na ngoảnh mặt đi, – Em xin anh, anh nghe em được không? Em thật sự muốn tốt cho anh...

Người đàn ông dừng động tác trên người cô, một lát sau lăn xuống khỏi người cô.

– Mai Mai, em có thấy phiền không, mới sáng sớm đã cản nhắc cái này với anh rồi. Em không thể hiểu và ủng hộ anh được ư?

– Em hiểu, nhưng em không thể ủng hộ anh. – An Na quay người nằm nghiêng đối mặt với anh, – Em biết anh thích bay lượn, đây cũng là sự nghiệp của anh. Nhưng em thật sự sợ anh xảy ra chuyện...

– Em nghĩ nhiều rồi. – Lục Trung Quân nhìn cô, – Hôm nay anh xin nghỉ, lát chúng ta đi ăn sáng rồi anh đưa em đi chơi.

– Lục Trung Quân em xin anh đấy, anh nghe lời em được không?

Lục Trung Quân nhìn cô, vỗ vào mông cô như dỗ đứa trẻ, xuống giường đi vào nhà vệ sinh.

– Lục Trung Quân, sau này anh sẽ vì sự cố bay thử mà chết do. – An Na ngồi dậy, – Đây cũng là nguyên nhân em ngăn cản anh làm thành viên bay thử.

– Lại nữa rồi. – Lục Trung Quân dừng bước lại, quay đầu nhìn An Na, biểu cảm đầy vẻ kiềm chế và bất lực.

– Em nói sự thật cho anh biết, em không phải là Lý Mai, em tên thật là An Na. Em cũng không phải người thời đại này của anh, em từ ba mươi năm sau đến đây. Trước đó em đã từng được thấy tấm ảnh chụp của anh với Chử Vĩ rồi. Em biết sau này anh bởi vì sự cố bay thử mà hy sinh, cho nên em không thể để anh xảy ra chuyện được. Xin anh hãy tin em.

An Na cuối cùng không kìm nén được đã thốt ra.

Lục Trung Quân đi tới sờ tay lên trán cô, hoang mang:

– Không sốt tí nào.

– Em nói thật đó.

An Na bỗng rất hối hận vì trước đó mình đã xử lý toàn bộ những thứ mình đã đem theo đến đây, giờ thì chẳng còn cái gì để chứng minh cho anh nữa rồi. Cô chợt nhớ đến một thứ, vội xuống giường tìm chiếc đồng hồ đeo tay mà cô đã từng chuộc lại cất ở trong hành lý.

Lúc đó đến, ông cụ kia nói đã bán chiếc đồng hồ cho người quen rồi, An Na năn nỉ ông cụ cho mình địa chỉ người mua kia, trả thêm 200 đồng, cuối cùng mới chuộc lại được.

– Đây là chiếc đồng hồ Patek Philippe của thời đại em mới có, ở nước ngoài giờ còn chưa có hiệu này đâu, không tin anh kiểm tra đi.

– Nhìn tạm được. – Lục Trung Quân liếc một cái.

– Anh hãy tin em, tấm hình kia em đã từng nhìn thấy ở chỗ bố anh. Lúc đó...

– Được rồi được rồi! Đừng nói em là người của ba mươi năm sau, dù em là mẹ anh, anh cũng sẽ không làm theo ý của em đâu, đã hiểu không?

Anh bắt đầu mặc quần áo vào.

– Em nằm nghỉ đi, anh đi mua đồ ăn cho em, ăn xong chúng ta ra ngoài chơi. Em đừng nói lung tung gì nữa.

Nói xong đi ra ngoài.

– Anh đứng lại cho em. – An Na gọi theo lưng anh, – Em cho anh biết, nếu anh muốn ở bên em, anh nhất định phải nghe em, đừng làm nữa.

Lục Trung Quân dừng lại, nghiêng đầu.

– Ý em là sao?

– Nếu anh cứ cố chấp, chúng ta chia tay.

– Sao lại thế, em là người của anh rồi. – Mặt anh trầm xuống.

– Anh không tin phải không.

– Em bệnh à, sao cứ cãi với anh chuyện đó?

– Anh nói lại lần nữa đi?

– Chia tay cái gì? Hôm nay anh ở bên em, cuối tuần diễn tập xong, anh sẽ đem chuyện chúng ta nói cho bố biết, rồi chúng ta kết hôn. Nếu em tới đây rồi thì đừng đi nữa, ở đây luôn đi, có thể anh rất bận nhưng anh sẽ bảo em gái anh đến ở với em. Dù sao cũng không xa mấy, chỉ nửa ngày là tới.

An Na lạnh lùng nhìn anh:

– Lục Trung Quân, em cho anh cơ hội cuối cùng, anh nghĩ kỹ đi. Anh thật sự không từ bỏ việc làm thành viên bay thử?

Lục Trung Quân cũng nhìn cô chăm chú.

– Không.

Anh nói rất khẳng định.

– Dù sau này có chết?

– Anh sẵn lòng chết. Được chưa?

– Được được. – An Na gật đầu, – Uống cho em xen vào chuyện của người khác. Em không ngăn cản anh nữa. Anh muốn gì cũng được.

Lục Trung Quân do dự một chút lại quay trở lại, muốn cầm tay cô.

– Em nói xem có phải hai ta bị bệnh không, vì chuyện này mà cãi nhau ầm ĩ...

An Na lạnh lùng nhìn anh.

– Em lo quá rồi có biết không? Anh bảo đảm với em, ta sẽ không xảy ra chuyện...

– Anh nghe em, chúng ta còn tiếp tục. Anh không nghe, chúng ta sẽ kết thúc. Em không muốn sống cuộc sống ngày ngày phải lo lắng bất an về người đàn ông của mình không biết khi nào anh ta chết khi nào.

Cô lạnh lùng nói.

Lục Trung Quân đứng ở bên cạnh, sắc mặt tối đen.

– Mẹ nó chứ, em đúng là mẹ đàn bà ngu ngốc, muốn gì thì làm đi. Chán cãi nhau với em.

Anh quay ngoắt lại nhặt chiếc áo khoác trên ghế rồi mở cửa bước ra, sau đó đóng sập cửa lại, bỏ lại cô ở trong đó.

...

Lục Trung Quân ra khỏi nhà khách, lái xe đi về học viện. Chiếc xe đang lao nhanh bỗng anh đạp phanh thắng đột ngột lại, rút điều thuốc lá để trong xe ra, châm lên rít một hơi.

Một lát sau, anh ném điều thuốc đi, quay đầu xe lại, trở lại căn phòng đó, mở cửa ra, phát hiện cửa không khóa trái. Tim anh bỗng xẹt lên một tia lo lắng, đẩy ra ra.

Trong phòng trống không, cô đã đi mất, chỉ còn một tờ giấy đặt trên bàn bị chiếc gạt tàn chặn lấy.

..

An Na biết Lục Trung Quân sẽ đến bến xe tìm mình nên không lập tức đi ngay mà tới công viên gần đó, ngồi một góc, rơi vào trầm tư.

Đúng như trong dự liệu của cô, anh không tin lời cô nói.

Trong lòng cô cũng rất hiểu, nhìn phản ứng hôm nay của anh, anh sẽ không dễ dàng nhượng bộ với cô.

Nói thẳng ra, cô không phải là không có thất vọng. Cũng hiểu vị trí của mình ở trong lòng anh. Nếu như toàn bộ đều theo sự phát triển mà cô đã biết, giờ chuyện không may anh gặp sẽ còn có một hai năm nữa thôi.

Cô cũng không cần thiết phải tiếp tục giằng co với anh nữa.

Có thể xa nhau một thời gian, để hai người yên tĩnh cũng là một phương pháp xử lý tốt.

Huống hồ hiện tại so với Lục Trung Quân, cô còn non nóng muốn xử lý nốt chuyện liên quan đến Tiểu Quang hơn.

Sắp đến cuối tháng bảy rồi, tháng chín là nhà trẻ khai giảng, cô không thể cứ tiếp tục trì hoãn nữa, mà cũng không còn thời gian, cho nên để lại cho anh một tờ giấy, nhắc anh chú ý an toàn, thận trọng nghe theo lo lắng của mình, sau này có duyên sẽ gặp lại, sau đó thu dọn đồ đạc rồi đi.

...

Lúc trời tối đen, khi Lục Trung Quân chạy tới trạm xe lửa Bắc Kinh để tìm cô, thì An Na đang ngồi trên xe đi đến một thành phố phụ cận, sau đó chuyển xe lên xe lửa đi phía nam, về thành phố S.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Buổi diễn tập cuối tuần được tiến hành vô cùng thuận lợi, đạt được kết quả viên mãn, lãnh đạo cực kỳ đánh giá cao. Sau đó còn tổ chức buổi họp tổng kết, trong cuộc họp, Lục Trung Quân được thay mặt cho phi hành viên được lãnh đạo gặp gỡ và khen ngợi.

Sau khi cuộc họp kết thúc và tiền đoàn lãnh đạo đi rồi, Chủ nhiệm Điền vẫn còn đắm chìm trong bầu không khí vừa rồi, đang cười nói với mấy vị lãnh đạo học viên và các học viên thì thấy Lục Trung Quân đi về hướng mình.

– Biểu hiện hôm nay được lắm, – Chủ nhiệm Điền hiếm khi khen ngợi anh, khen thế này cũng đã hết mức rồi, – Coi như là cậu không làm chú mất mặt, không được kiêu ngạo, vẫn phải cố gắng nhiều nữa.

– Vâng ạ. – Lục Trung Quân kéo ông sang một bên, – Chủ nhiệm, chú cho cháu hỏi, cháu có thể xin nghỉ mấy ngày được không?

– Tại sao lại xin nghỉ? – Chủ nhiệm Điền tròn mắt, – Không được. Tiếp đến còn nhiệm vụ rất nặng nề, cậu không nghỉ được.

– Chủ nhiệm, cháu thật sự có việc gấp, chỉ cần ba ngày thôi. Cháu đảm bảo sau ba ngày cháu sẽ về đơn vị, không làm lỡ nhiệm vụ đâu ạ.

– Rốt cuộc là chuyện gì mà đòi nghỉ ba ngày hả?

Lục Trung Quân chần chừ, – Báo cáo chủ nhiệm, đối tượng của cháu chạy mất rồi, cháu cần phải đi một chuyến để giải quyết ạ.

Chủ nhiệm Điền ngó người:

– Đối tượng? Đối tượng gì?

– Phụ nữ ạ!

Lục Trung Quân không giấu.

Chủ nhiệm Điền nhìn hai bên, kéo anh ra khỏi phòng họp.

– Ý cậu là sao?

– Báo cáo chủ nhiệm, cháu ở Hồng Thạch Tinh có thích một cô gái. Tuần vừa rồi cô ấy đến thăm cháu, giờ cãi nhau với cháu một trận, chắc là quay về đó rồi. Cháu muốn đi gặp cô ấy một lần.

Chủ nhiệm Điền ngó ngó anh, bỗng đưa tay cốc vào đầu anh một cái.

– Cậu giỏi lắm Lục Trung Quân! Hội nghị lần trước vắng mặt, cậu xin tôi nghỉ, còn nói là bạn cũ tới, mẹ nó thì ra là lừa đảo.

– Chủ nhiệm, chú có cho cháu nghỉ không ạ?

– Còn dám nói năng thế, không cho! – Ông định bỏ đi.

– Nếu chú không duyệt, cháu vẫn cứ đi!

Chủ nhiệm Điền dừng bước lại.

– Cậu nói gì hả thằng ranh kia?

– Chủ nhiệm, cháu xin chú, duyệt cho cháu đi ạ. Nếu chú không duyệt, cháu khác tự đi, cùng lắm thì bị đuổi thôi. Ôi chú ơi, cháu không thể không đi được. Lần trước cô ấy cãi nhau với cháu, cháu giận quá mắng cô ấy là mẹ đàn bà ngu ngốc. Cô ấy rất kiêu ngạo, cháu nghĩ chắc cô ấy không thể chấp nhận được. Nếu cháu không đích thân đi để giải thích thì cô ấy sẽ không vui. Chú cũng không hy vọng cả đời cháu độc thân đúng không?

Chủ nhiệm Điền hậm hực nhìn anh.

– Chú nói này, sao cháu lại để phụ nữ dắt mũi thế hả? Tiên nữ à?

– Gần thế ạ.

– Cũ chuối thật! – Ông suy nghĩ một chút, – Bỏ đi, chú cũng không muốn làm khó cháu, coi như thưởng cho lần diễn tập này, cho cháu nghỉ ba ngày.

Lục Trung Quân mừng rỡ, cảm ơn xong thì đi ngay.

– Đứng lại!

Ông đi tới bên anh, hạ thấp giọng hỏi:

– Cô gái đó gia cảnh thế nào? Diện mạo ra sao? Có đáng tin cậy không? Việc này ông bỏ nhà cháu biết không?

– Gia cảnh rất bình thường ạ, rất đáng tin cậy, còn chưa kịp nói ạ.

– Lục Trung Quân, chuyện cá nhân dĩ nhiên là quan trọng, nhưng chớ phạm sai lầm như lần trước nữa, hiểu không?

Lúc nói lời này, Chủ nhiệm Điền rất nhấn mạnh.

Tuy ông luôn động một chút là quát mắng anh, nhưng thực chất lại rất bao che anh, cũng dễ mềm lòng. Trước đây lúc anh xảy ra vụ bê bối, làm bố anh giận phát khiếp, rút dây lưng quật cho anh túa cả máu, Chủ nhiệm Điền lúc ấy là thủ trưởng của anh đã chạy tới khuyên can mới làm cho sự việc trở lại bình thường được, hạ thấp sức ảnh hưởng xấu tới thấp nhất. Về sau Lục Trung Quân xin ông giúp anh sắp xếp cho cô gái bị khai trừ kia, ông cũng đồng ý.

– Chủ nhiệm, chú yên tâm, cháu biết chú tốt với cháu, cháu biết mà.

Lục Trung Quân trịnh trọng, nói.

– Được, chú tin cháu. – Chủ nhiệm Điền vỗ vỗ bả vai anh, – Đi sớm về sớm. Dỗ dành người ta xong thì về ngay đấy. Chú chờ báo cáo kết hôn của cháu. Kết hôn rồi, cháu sẽ chú trọng vào công việc cho chú, tương lai rộng mở.

– Vâng ạ.

Lục Trung Quân chào ông rồi đi.

...

An Na trở lại thành phố S đã được một tuần rồi.

Ngày hôm đó khi đến đây sau khi tìm được nhà trọ rồi, việc đầu tiên cô làm là lập tức chạy đến nhà trẻ để xem tình hình đường dây điện đã giải quyết đến đâu rồi.

Mọi thứ vẫn như năm ngoái lúc cô nhìn thấy không có gì thay đổi cả, cũng không biết nhà trẻ có gửi đơn đi không, hay là bên điện lực vẫn chưa xử lý kịp thời.

Cảnh tượng này làm cho An Na tức giận, lòng thấy may mà mình tới đúng lúc.

Nhà trẻ đang nghỉ, cổng lớn bị khóa, bên trong vắng vẻ không có một ai.

An Na trở lại nhà trọ suy nghĩ một chút, quyết định ngày mai đến sở điện lực một chuyến. Ngày hôm sau đến đó, quả nhiên nhà trẻ căn bản không hề gửi báo cáo đề nghị tu sửa đường điện gì cả.

Trận hỏa hoạn kia không những cướp đi Tiểu Quang, còn rất nhiều những đứa trẻ khác ngủ cùng phòng với cậu.

Tất cả đều là sinh mạng vô tội, cách giải quyết duy nhất chính là yêu cầu sở điện lực tu sửa đổi đường điện. An Na đem tình hình của nhà trẻ nói với nhân viên của sở điện lực, mong họ có thể phái người tới đó xem xét.

Thái độ của đối phương rất khó chịu, trả lời một câu:

– Nhà trẻ không tới báo thì thôi, chúng tôi rất bận.

An Na liếc nhìn mấy nhân viên nhìn điện lực đang chơi tú lơ khơ ở một góc phòng, xoay người rời khỏi.

...

Ngày hôm sau, vào buổi tối, An Na mang theo hai bình rượu Mao Đài, hai hộp thuốc lá Mẫu Đơn, một tấm vải lụa thịnh hành thời đó có thể may được hai bộ quần áo tìm đến nhà sở trưởng sở điện lực, gặp bà Hoàng Mai vợ của sở trưởng.

Bà Hoàng Mai dĩ nhiên không biết An Na, thấy cô mang theo quà đến nhà, nói giọng bản địa, trang phục lịch sự thì thái độ vô cùng nhã nhặn khách sáo, mời cô vào nhà sau đó hỏi có chuyện gì.

An Na nói tên của mình, đặt túi quà lên bàn, cười nói:

– Chào cô, hôm nay cháu tới là muốn nhờ cô giúp một việc ạ. Em trai cháu đang học ở nhà trẻ tại khu phố, mấy hôm trước có một người thân thích qua chơi, người thân thích đó là một công nhân điện, khi về có nói đường điện ở trường đã quá cũ rồi, rất dễ xảy ra chuyện. Vì thế cháu rất lo lắng. Năm ngoái trước kỳ nghỉ đông cháu có đến nhà trẻ để phản ánh về vấn đề này, lúc đó hiệu trưởng nói sẽ báo sửa với sở điện lực. Nhưng đến giờ vẫn chưa có động tác gì. Cháu biết Sở trưởng bề bộn nhiều việc, nên không dám làm phiền chú ấy. Nghe nói cô thường hay giúp đỡ người khác, hay làm việc tốt, cháu chỉ muốn xin cô giúp cháu nói một tiếng với sở trưởng, đề chú ấy cho người đến nhà trẻ kiểm tra và tu sửa ạ. Có được không ạ?

– Thật sao, có chuyện này à? – Hoàng Mai nói, – An toàn các cháu nhỏ rất quan trọng. Hiếm thấy cháu có lòng như thế, cháu đã đến đây nhờ vả rồi thì cô sẽ giúp. Đợi ông chồng nhà cô về cô sẽ nói với ông ấy.

An Na cảm ơn liên tục. Hoàng Mai xua tay, bảo cô không cần mãi khách sáo.

Nói thêm mấy câu, An Na đứng lên xin phép ra về. Hoàng Mai bảo cô cầm túi quà về nhưng An Na không nghe, hai người giằng co một hồi, An Na thắng, Hoàng Mai ôm ờ nhận quà, tiễn An Na ra ngoài.

Ngày hôm sau, An Na đến nhà trẻ từ rất sớm, đợi đến hơn chín giờ thì thấy có hai công nhân điện lực đến, ngoài ra còn có nữ giáo viên mà lần trước An Na đã gặp. Cổng vừa mở, công nhân điện lực vừa nhìn đã nói luôn:

– Đường điện già rồi nghiêm trọng, lại còn rất rối. Nhà trường sao không báo sửa vậy? Đây là nhà trẻ, nhờ xảy ra chuyện, chúng tôi cũng sẽ bị liên đới đấy.

Một công nhân điện tuổi lớn hơn chỉ trích. Họ nói rất đúng, bởi vì trước đó xảy ra hỏa hoạn, ảnh hưởng quá mạnh mẽ mà sở trường điện lực đã bị cách chức.

Vị giáo viên kia rất xấu hổ, cứ xuýt xoa liên tục.

– Đi vào xem tiếp.

Công nhân điện lại vào bên trong, sau đó vẽ vẽ viết viết trên giấy, lát sau ra ngoài bảo ngày mai sẽ có đội điện lực đến tu sửa đường điện, yêu cầu nhà trường lập tức làm thủ tục báo sửa gửi lên sở điện lực. Vị giáo viên kia vâng dạ liên hồi.

...

Không tới hai ngày, đường điện ở nhà trẻ đã được thay đổi sửa chữa.

Lo lắng của An Na đã được giải tỏa, tảng đá trong lòng rốt cuộc rơi xuống, cô thở phào nhẹ nhõm.

Tháng chín Tiểu Quang mới tiếp tục đi học, như vậy cậu đã bình an vượt qua được tai họa rồi.

Nghĩ đến cậu bé đáng yêu có quan hệ máu mủ của mình, An Na chỉ hận không thể đến gặp bố mẹ nói cho họ biết mình là con gái của họ.

Cô bỗng dung trở lại 30 năm trước, đến nơi này, vậy thì bố mẹ ở thế giới kia đã không có tin tức của cô, chắc lúc này đang rất đau khổ.

Cô không có cách nào để liên hệ với họ, nói cho họ biết con gái họ vẫn luôn bình an.

Cũng chính bởi như vậy, giờ cô càng muốn tiếp cận bố mẹ lúc còn trẻ, thậm chí còn muốn làm quen với họ.

Họ chính là người thân duy nhất trong thế giới ba mươi năm trước mà cô quyến luyến, tình cảm máu mủ ruột thịt này nó mang khát vọng tự nhiên rất khác với tình cảm nam nữ với Lục Trung Quân.

Tối qua, cô lặng lẽ đến nhà mình, cổng đóng chặt, đợi rất lâu không gặp người nào, ngay cả bà nội cũng không có nhà.

Sáng sớm nay cô lại đến, đợi đến chín giờ vẫn không thấy Tiểu Quang hay là mẹ đi ra, cô không kiên nhẫn nổi đến chỗ quán hàng ở cây cầu hời hai vợ chồng chủ quán.

Vợ chồng chủ quán họ Đường vẫn rất có ấn tượng về cô, nói cho cô biết kỳ nghỉ hè Tiêu Du đã đưa Tiểu Quang đi thăm An Quốc Cường rồi, bà nội thì về quê, phải mấy ngày nữa mới trở về.

Biết bố mẹ đang ở cùng nhau, An Na rất vui trong lòng, tựa như đã được an ủi.

Cô vẫn thấy bố mẹ mình là trời sinh một cặp, bất luận về tình cách hay ở phương diện khác đều bù đắp cho nhau một cách hoàn hảo. Một là đàn ông chân chính mạnh mẽ chăm lo cho gia đình, một là con chim nhỏ mềm yếu xinh đẹp. Thấy họ ân ái, bản thân cô cũng thấy hạnh phúc dâng trào.

An Na cảm ơn hai vợ chồng chủ quán, tiện thể gọi đồ ăn sáng. Lúc cô đang ngồi ăn, người vợ chủ quán nhìn An Na chăm chú, chợt nói:

– Cháu gái, cô thấy cháu cứ quen quen ấy. Mãi mới nghĩ ra, là cháu và mẹ Tiểu Quang giống nhau lắm, mặt mũi này...y như hai chị em ruột. Cháu tới tìm họ à? Là người thân của mẹ Tiểu Quang à?

An Na vội vàng phủ nhận.

– Giống kinh khủng ấy. – Chị ta lẩm bẩm rồi quay người đi tiếp tục bận rộn.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Thời tiết đã chuyển sang mùa nóng, quầy hàng của cô Lý Hồng bình thường tối muộn mới đóng. Tối nay đã hơn mười một giờ đêm, chương trình trên ti vi đã sắp hết, mọi người bắt đầu giải tán.

Cô Lý Hồng đóng cửa quầy hàng xong, cũng khóa cổng lại, vừa đi vào trong nhà thì nghe có tiếng gõ cửa, bèn ra mở cửa.

– Ai thế?

Cửa được mở ra.

– Ô là Đội trưởng Lục à?

Lục Trung Quân tuy đã đi nhưng cô Lý Hồng vẫn theo thói quen gọi anh như thế. Đã muộn thế này rồi tự dưng thấy anh xuất hiện ở đây, nhìn đáng vẻ rất mới mẻ như đã đi một chặng đường ra đến thì sững sốt.

Lục Trung Quân dòm vào trong nhà của bà.

– Cô ơi, Lý Mai về chưa ạ?

– Mai Mai? Cô Lý Hồng lắc đầu, – Không, nó không nói gì với cháu à?

Tìm Lục Trung Quân như đập nhanh hơn, – Nói gì ạ?

Cô Lý Hồng do dự.

Nom bộ dạng hiện tại của Lục Trung Quân trong lòng bà không chắc An Na đã nói chuyện con bé không phải cháu gái của mình cho anh hay chưa. Nếu không chắc, vậy thì mình cũng không nên nói lung tung, bèn nói:

– Nó đi từ hôm trước rồi, bảo đi Thượng Hải, cháu không biết à?

Tìm Lục Trung Quân đập liên hồi, giọng cũng khàn đặc.

– Đi Thượng Hải làm gì ạ?

-Cụ thể làm gì cô cũng không rõ lắm....

Bà ngập ngừng đáp.

Lục Trung Quân chần chờ một chút.

– Cô ơi, có phải cô ấy không phải cháu gái của cô không? Cô ấy tên là An Na phải không?

– Thì ra cháu đã biết rồi. – Cô Lý Hồng thờ phào nhẹ nhõm, nói, – Nếu cháu biết rồi, cô cũng dễ nói chuyện hơn. Đúng thế, con bé không phải cháu gái cô, ban đầu tới tìm người thân...

Thế là dưới sự dò hỏi của Lục Trung Quân, cô Lý Hồng đã bắt đầu kể lúc ban đầu An Na đi tìm người thân nhưng không gặp như nào, rồi ở trạm xe lửa gặp Lý Mai, sau đó giả mạo Lý Mai về ở nhà mình ra sao toàn bộ kể ra hết.

– Nó nói đi tìm người thân, cô không giữ được.

Lòng bàn tay của Lục Trung Quân đã túa mồ hôi.

– Cô ấy có nói địa chỉ cụ thể không ạ?

– Không. – Cô Lý Hồng lắc đầu, – Lúc nó đi thì giao lại công việc ở trạm sửa cho Đại Tổng, mọi thứ thì mang theo hết, chắc chắn là không trở lại đây rồi. Đội trưởng Lục à, hai cháu đang yêu nhau mà, sao chuyện này cháu lại không biết thế, còn chạy tới đây đề hỏi cô nữa? Thực ra cô rất yêu quý con bé, vừa đẹp người lại vừa đẹp nết, cô chỉ mong con bé là cháu gái của cô thôi...

Bà nói liên hồi, nhưng Lục Trung Quân lại hoàn toàn không nghe lọt một câu, cả người ngây dại, trong lòng trào dâng lên một dự liệu chẳng lành.

Anh đương nhiên không tin cô gì mà đến từ ba mươi năm sau, nhưng chuyện cô giả mạo Lý Mai, tên thật của cô là An Na thì anh khẳng định là thật rồi.

Anh nhớ năm ngoái lần đầu tiên khi nhìn thấy cô ở trong đồn công an, tên cô báo ra chính là An Na.

Khi đó anh đã cảm thấy cô rất không bình thường.

Anh lại chẳng tiếp tục tìm hiểu đến cùng, cũng không để tâm gì đến mấy, sau đó còn thậm chí muốn chiếm hữu cô, rồi rơi vào lưới tình.

Cô gái này, còn ở bên mình, ngủ với mình, anh còn đang chuẩn bị báo cáo cho bố biết rồi tính đến chuyện kết hôn nữa, nhưng đột nhiên toàn bộ lại trở nên bế tắc như này.

Tại sao cô lại giả mạo làm Lý Mai? Lai lịch của cô như nào?

Nhưng cái này cũng không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là, anh và cô đã cãi nhau một trận, cô bèn bỏ đi, không để lại một chút manh mối gì.

Thượng Hải rộng lớn như thế, cô ấy đi tìm người thân ở đâu? Anh phải đi đâu mới tìm được cô đây?

Nhớ lại những câu nói của cô vào ngày hai người cãi nhau, hình như cô thật sự là muốn chia tay với anh rồi.

– Cô ấy có nói với cô tại sao lại giả mạo làm Lý Mai không ạ?

Lục Trung Quân cố kìm nén cơn phẫn nộ cực độ vì bị lừa dối bị bỏ rơi đột ngột và sự lo lắng đang tuôn ra ào ạt, hỏi bà.

– Nó có nói đến một câu, hình như là hộ khẩu có vấn đề, vừa lúc bọn cháu lại điều tra nó, nó liền giả làm cháu gái cô.

Cô Lý Hồng rốt cuộc đã cảm nhận được thân sắc của Lục Trung Quân kỳ lạ rồi.

– Ôi, Đội trưởng Lục, hai cháu làm sao thế? Sắc mặt cháu nhìn không được tốt....

Lục Trung Quân quay ngoắt người đi, bóng dáng nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

...

Bố mẹ và bà nội Tiểu Quang đi vắng, An Na cũng không có việc gì, dù sao cũng không muốn đi đâu, nên cô chỉ đơn giản đi dạo khắp nơi. Dựa vào ký ức cô đến trường tiểu học lúc xưa mình từng học, rồi đến công viên nhỏ mà khi còn bé được bố mẹ đưa đến chơi, ngồi ngây ra cả nửa ngày, chỗ nào cũng đi. Ngày hôm sau, lúc đi ngang qua một công xưởng bên ngoài có treo biển “Xưởng may mặc Cửu Châu Diện Liêu” ở đường Cao Bằng thì dừng bước.

Công xưởng may mặc này chính là sự nghiệp đầu tiên khi bố An Na chuyển ngành. Hiện tại nhà máy chủ yếu sản xuất quần áo lao động, găng tay, chăn mền... Ông An có năng lực, có đầu óc, có đường lối, sau khi tiếp nhận nhà máy sắp đóng cửa này, trải qua gian khổ gây dựng sự nghiệp cuối cùng đã thành công.

Tính chất của công xưởng may mặc Diện Liêu này hiện tại thuộc quản lý tập thể, cổng bị đổ nát, có một người gác cổng, bên trong là mười mấy chiếc xe đạp.

An Na vẫn có ấn tượng với người gác cổng này, hình như họ Trương, là lính trinh sát đã xuất ngũ, trong quá trình tham gia chiến đấu từng bị thương ở một chân. Ông An sau khi tiếp nhận nhà máy vẫn tiếp tục bố trí ông Trương làm việc trong công xưởng. Ông Trương là người làm việc rất có trách nhiệm, có một lần trực đêm, có hai tên trộm lén vào trong xưởng bị ông Trương phát hiện, một tên thì chạy được, một tên khác bị ông bắt giữ ngay tại chỗ. Ông Trương cũng rất chiều chuộng An Na, cô nhớ ông ta hay thường mua kẹo đường đậu nhiều màu sắc cho cô ăn.

An Na đi đến gần cổng chính nhìn vào trong, ông Trương thấy có người đến thì nhìn nhìn.

Trong phân xưởng có tám mười nữ công nhân đang làm việc hăng say, họ vừa đạp máy khâu may găng tay bảo hộ vừa trò chuyện vui vẻ, các phòng làm việc khác trong xưởng đều đóng chặt cửa, không thấy có người.

– Chú Trương, chân chú dạo này có đau không?

Dù sao cũng chẳng có việc gì, cô đến gần hỏi chuyện ông.

– Bệnh cũ, uống vài ngụm Lão Bạch là đỡ ngay...

Ông Trương trả lời, bỗng nghĩ ra:

– Ấy cô gái à, cháu là ai, sao biết chân chú bị đau?

An Na cười.

– Tôi làm gì thế, chú thấy cháu cứ nhìn vào trong. – Ông Trương thấy cô không trả lời thì cũng lơ đãng, cho là cô đến để tìm việc làm.

– Muốn đến tìm việc phải không? Mấy ngày nữa hãy quay lại. Số cháu may đấy, dạo này có mấy người đang muốn tiếp nhận nhà máy này. Nếu như quyết định rồi thì nhất định sẽ nhận thêm công nhân. Đến lúc đó cháu đến hỏi đi. – Ông nhiệt tình giới thiệu.

Ông An lúc ở nhà hay nhâm nhi rượu với An Na, từng kể cho cô nghe câu chuyện gây dựng sự nghiệp lúc xưa của mình, cho nên việc này An Na cũng

biết. Nhà máy này quả thật ban đầu là được một người nhận thầu, nhưng không bao lâu bởi vì sai sót mà một lượng hàng lớn bị gặp khó khăn trong tiêu thụ, đến lần thứ hai mới qua được, sau đó thì chuyển sang cho ông An tiếp nhận.

– Thật ă? Vậy mấy ngày nữa cháu lại đến.

An Na mỉm cười với ông Trương rồi tiếp tục đi.

....

Nửa tháng sau, An Na rốt cuộc đã chờ được, mẹ và Tiểu Quang đã quay về nhà rồi.

Hôm đó bà mặc chiếc váy màu xanh nhạt chất liệu sợi tổng hợp, chân đi đôi giày xăng đan cùng màu, trên mái tóc xoăn đen mượt cái một chiếc nơ con bướm màu tím rất đẹp, tay cầm túi du lịch, tay kia cầm tay Tiểu Quang, đi qua An Na.

Làn gió thổi tới, tà váy bay phất phơ theo, trông tựa như một bức họa mỹ nhân của những năm 1920.

– Cô giáo Tiêu đi Bắc Kinh về rồi à?

Chị hàng xóm Tống Tam từ trong ngõ đi ra thấy Tiêu Du thì chào hỏi vui vẻ.

– Vâng chị, em vừa mới về. Em có mua vài thứ nhưng nặng quá không mang nổi, Quốc Cường có gửi qua bưu điện. Khi nào nhận được em sẽ mang biếu chị.

Tiêu Du cười nói.

– Ôi ngại quá, em bắt Quốc Cường mua nhiều làm gì...

– Không gì đâu chị, Quốc Cường nhà em nói ai cũng có thể thiếu chứ chị Tống là không thiếu được ă.

Chị Tống Tam rất vui, bật cười thành tiếng, lại đùa Tiểu Quang vài câu, hỏi cậu có chụp ảnh lưu niệm ở Thiên An Môn không, sau đó mới đi.

Chờ chị Tống đi rồi, An Na không nén nổi tình cảm đi theo, trốn ở đầu ngõ lén nhìn ra, thấy mẹ đang tìm chìa khóa trong túi, tìm mãi vẫn không tìm được.

Tiểu Quang như đề ý thấy An Na đang ở đầu ngõ, quay đầu lại nhìn cô.

An Na sợ bị mẹ phát hiện thì rụt người lại.

Một lát sau, Tiêu Du vẫn đang tìm chìa khóa.

– Mẹ ơi, con muốn uống nước.

Tiểu Quang ngược lên nói.

Tiêu Du ngậy người.

Trước khi đi vì không muốn mang theo chùm chìa khóa nặng trĩch nên bà chỉ rút một chìa, còn lại thì để ở nhà, sau đó thì khóa cổng lại. Bà nhớ rõ khi đó mình đã cất chìa khóa vào trong túi nhỏ rồi, nhưng giờ lại không tìm được. Ông Quang lúc đưa bà ra trạm xe lửa sợ bà làm mất đồ còn xác nhận giúp bà một lần.

Bà nhớ rất rõ lúc đó chìa khóa vẫn thấy, nhưng giờ lại không thấy nữa.

Bà cố nhớ lại, cuối cùng đã nhớ ra, lúc trên tàu hỏa, Tiểu Quang muốn ăn gà nướng, trên người lại không mang đủ tiền, nên bà đã lấy tiền ở trong túi nhỏ đựng chìa khóa kia.

Ông An vẫn luôn dặn bà là chớ để người khác nhìn thấy tiền, vì thế bà đã cố tình xoay người về hướng lưng ghế để lấy tiền. Thế nào mà lại không cẩn thận kéo theo cả chiếc chìa khóa ra khỏi túi, chắc là rơi xuống khe rồi mà mình không biết.

Nguy rồi, bà nội của Tiểu Quang lại đang ở quê vẫn chưa trở lại nữa.

– Tiểu Quang...mẹ...làm rơi...chìa khóa rồi...Mất rồi...

Tiêu Du lúng túng nói với con trai.

– Giờ phải làm sao mẹ, bố không ở đây, bà cũng không nữa....

Tiểu Quang cũng sốt ruột, đi đây công, cánh cổng vẫn im lìm

– Để mẹ nghĩ cách. Mẹ đi tìm cái phà khóa vậy, con sang nhà bác Tam ngồi nhờ chút nhé.

....

An Na có tật xấu nhỏ là nhiều khi để đồ lung tung bừa bãi, lẫn ra nước ngoài ở, cô mấy lần bị dính chuông vì cái tật xấu này rồi, mãi sau mới có ý thức thay đổi nó. Và người mẹ mỹ nhân của cô kia cái tật xấu này còn nặng hơn cả cô nữa. Dù sao cũng toàn được chồng cưng chiều, nên bà không chút nào thay đổi.

An Na nhìn mãi, cuối cùng không chịu nổi chạy tới, hỏi:

– Cô giáo Tiêu, cô sang nhà hàng xóm mượn cái thang, cháu trèo tường vào mở cửa giúp cô ạ.

Tiêu Du ngây ra, cuối cùng nhận ra cô.

– Là cháu à? Cô nhớ ra cháu...

– Vâng, là cháu ạ.

Không có bố ở đây, cô tự giác nhận mình làm anh hùng vậy, nhấn nhai kích động trong lòng, chỉ muốn giúp mẹ một chút.

– Cô đi mượn đi ạ.

- ...Cháu làm được không?

Tiêu Du nhìn cô gái trông còn trẻ và nhỏ hơn mình thì rất không tin được.

– Cháu tên An Na. Cháu làm được. Cô đi mượn thang đi ạ.

An Na giục bà.

Tường viện của Giang Nam thường thanh nhã hơn so với phương bác, cũng thấp hơn, chỉ thăm hai thước, trên bờ tường cũng không cắm thủy tinh hay gì đó.

Tiêu Du bị An Na đột nhiên xuất hiện thúc giục không thể làm gì hơn là đi đến nhà hàng xóm.

Nhà hàng xóm người lớn đi vắng, chỉ có trẻ nhỏ ở nhà. Bà khiêng cái thang đến đặt vào tường, An Na liền trèo lên.

– An Na, cháu làm được không? Hay là cháu xuống đi, cô gọi người đến giúp.

Tiêu Du ngược lên giữ cây thang, có chút lo lắng.

– Cháu làm được, cô yên tâm.

Khó khăn lắm mới tạo được quan hệ tốt, nếu có ngã thì An Na cũng sẵn lòng. Cô chưa bao giờ nhanh nhẹn linh hoạt như lúc này, nhanh chóng trèo lên tường, chậm rãi ngồi xuống, ổn định thân thể xong thì bảo mẹ mình nâng cây thang lên, cô cẩn thận nhấc cái thang lên bỏ sang bên kia.

– Cháu cẩn thận, cẩn thận!

Tiêu Du rất hồi hộp, cứ nói với lên, trong lòng lại hối hận vì sao không ngăn cô gái trẻ lại.

An na trèo xuống, xuống đến nơi, mở cổng xong thì cười tươi rói với mẹ và Tiểu Quang.

– Chị An Na giỏi quá.

Tiểu Quang phấn khởi nhảy dựng lên, ánh mắt đầy vẻ hâm mộ.

Tiêu Du thấy An Na an toàn thì thở phào một hơi, cũng rất cảm kích, vội nói cảm ơn, đồng thời mời cô vào nhà.

An Na đề nén sự phấn khích, giành lấy hành lý từ trong tay bà, mặt dày đi vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Bức tường viện có dây leo bao quanh và cây hoa dâm bụt đang nở hoa rực rỡ, còn có cả cái vại gạch lớn nuôi mấy con cá chép để ở góc tường kia vẫn ở trong trí nhớ của cô bao năm qua, từng cảnh từng cảnh đều hiện lên rõ mồn một. Nếu không phải sợ mình không để lại ấn tượng tốt cho mẹ thì An Na chỉ muốn xông vào trong phòng của mình nằm lăn lộn nhằm trút hết tâm tình hưng phấn trên chiếc giường quen thuộc rồi.

Kim nén sự kích động, An Na đi theo Tiêu Du vào nhà. Tiêu Du mời cô ngồi.

Trong nhà thời gian qua thiếu vắng hơi người, không có nước sôi, lúc Tiêu Du đi đun nước thì có người bán dưa hấu đi qua rao hàng, bà ra ngoài mua một quả quay vào bỏ mời An Na và Tiểu Quang.

Dưa hấu rất ngọt, An Na nhả nhận chỉ ăn một miếng, còn lại thì nhìn Tiểu Quang ăn, mỉm cười lau nước dưa hấu dính ở miệng của cậu.

Tiêu Du vừa dọn hành lý vừa trò chuyện với An Na, hỏi cô có phải là người địa phương không, làm gì.

An Na do dự một chút đáp:

– Cô giáo Tiêu, cháu thật sự là người địa phương... Thực ra... cháu đến đây để tìm bố mẹ cháu...

Tiêu Du sùng sốt, ngồi xuống.

– Chuyện gì thế cháu?

An Na nói lúc còn nhỏ đã xa bố mẹ rồi, giờ trưởng thành, nhớ đến quê nên đến đây tìm.

– Tìm được chưa? – Tiêu Du quan tâm hỏi.

– Cháu chỉ nhớ bố cháu họ An... Lúc còn nhỏ từng sống ở nơi này...

An Na lén liếc nhìn mẹ, ấp úng nói.

– Bố em cũng họ An, có phải cũng là bố chị không?

Tiểu Quang cầm miếng dưa hấu vừa gặm vừa nói.

Tiêu Du xoa nhẹ đầu con trai:

– Trùng hợp thế nhỉ? – Roi vào trầm tư, – Cô cũng không biết ở đây có nhà ai họ An nữa. Cháu đi đồn công an hỏi xem sao?

– Cháu đang định đi ạ... – An Na rề rà nói.

– Cháu đi đồn công an hỏi, cô cũng giúp cháu hỏi thăm chung quanh, nếu biết nhà họ An nào mất con gái lúc nhỏ, cô sẽ báo cho cháu. Đúng rồi, giờ cháu đang ở đâu?

– Cháu vừa tới, tạm thời ở nhà trọ ạ... Có lẽ phải thuê nhà...

– Được, vậy cháu cho cô địa chỉ của cháu, khi có tin cô sẽ báo cho cháu biết.

An Na hận không thể được ở lại đây không phải đi đâu hết, nhưng lòng cũng biết cái này không thể nóng vội, ngay sau đó cảm ơn mẹ, lại ngồi một lúc nữa, thấy tiếp tục quấy rầy nữa thì rất kỳ cục, vì thế đứng lên xin phép ra về.

Tiêu Du và Tiểu Quang đưa cô ra tận cổng, bảo cô rảnh rồi thì đến chơi. An Na đồng ý.

...

Không ngờ lần đầu tiên gặp rồi tiếp xúc lại thành công như thế.

An Na hết sức phấn khởi, quyết định sẽ thuê nhà rồi ở lại. Cô về nhà trọ liền hỏi thăm luôn, một bác phục vụ nhà trọ rất thân thiết với cô, nom cô xinh đẹp nhưng lại ngoan ngoãn lễ phép, tối nào cũng về sớm đi ngủ, biết cô tới đây tìm người thân bèn nói mình có căn nhà để không có thể cho cô thuê, một tháng 5 đồng.

An Na theo bà ấy về nhà, thấy căn nhà đơn giản, chồng bà đi công tác, trong nhà chỉ có bà và hai cô con gái đang học, quan trọng là cách nhà cô cũng không xa, lập tức đồng ý thuê. Sau khi mua một ít vật dụng hàng ngày thì coi như là đã ổn thỏa.

An Na từng nghĩ, nếu bắt đầu quan hệ từ mẹ, ngày ngày chắc sẽ được đến nhà rồi. Nhưng cô cũng biết chẳng thân chẳng quen, đột nhiên cứ nhiệt tình bám lấy như thế sẽ không ổn cho lắm, cho nên cô đợi cho một vài ngày rồi tính mỗi tuần đại khái đến một hai lần chắc được.

Chồng đi làm xa, Tiểu Du lại có tính cách hướng nội, không phải là người có nhiều bạn bè, cũng không tụ tập đánh bài chơi mạt chược, rảnh rỗi thì chỉ đọc sách hoặc làm việc nhà, hoặc viết thơ ca...cho nên cũng không có người bạn thân nào cả. Đột nhiên quen biết An Na, tiếp xúc mấy lần, thấy cô gái này cứ như là giun trong bụng của mình, không chỉ hợp ở tính cách, sở thích, mà ngay cả bà nghĩ gì cô gái này cũng đều đoán được, cảm giác thân thiết như gặp tri âm, cộng thêm Tiểu Quang rất thích cô gái đó, thấy cô thì cứ gọi chị ơi liên hồi, tức thì đã coi An Na như người thân trong nhà. Biết cô chưa tìm được người thân, trong lòng còn lo lắng thay cho cô, đi khắp nơi để hỏi thăm.

Chỉ chớp mắt tháng 8 đã trôi qua, bà nội đã trở lại, Tiểu Quang cũng đi học ở nhà trẻ.

Tuy trong nhà trẻ đã tu sửa xong đường dây điện, nhưng trong hai tuần khi vừa mới khai giảng xong, An Na vẫn rất căng thẳng lo lắng, không dám nói với mẹ gì cả, sáng sớm nào cũng đích thân đến nhà trẻ trông đến tận chiều tối, chỉ cần có chuyện xảy ra là sẽ xông vào cứu.

Thời gian yên bình trôi qua, đến giữa tháng chín, trận hỏa hoạn vốn phải xảy ra cuối cùng đã không hề phát sinh. An Na biết sẽ không có trận hỏa hoạn nào, trong lòng mới thấy nhẹ nhõm.

...

Cô và mẹ đã trở nên thân thiết với nhau, khi bà nội từ quê lên gặp An Na cũng nói trông cô rất giống Tiểu Du, còn hỏi Tiểu Du có em gái nào lưu lạc bên ngoài không, Tiểu Du dĩ nhiên không có.

Tiếp xúc vài lần, bà cũng rất thích An Na, thấy cô gái nhỏ này rất hiểu chuyện, rất thân thiết, lại sau khi biết thân thế của cô thì càng đồng cảm xót thương, bảo cô thường xuyên đến nhà chơi, quan tâm cô đi tìm người thân một thời gian dài như thế liệu có đủ tiền chi tiêu không.

An Na nói với bà và mẹ mình có tiền, đủ để chống đỡ được mấy năm, có điều không muốn để họ nghi ngờ, cộng thêm mẹ đã đi làm, Tiểu Quang ban ngày thì đi nhà trẻ, bản thân thì rảnh rỗi, cứ tiếp tục như vậy một khoảng thời gian dài nữa e rằng rất khó, hai ngày này cô đi ngang qua công xưởng may mặc Cửu Châu Liên Điện, phát hiện đã có người nhận thầu, ngoài cổng có dán thông báo quảng cáo, thông báo tuyển dụng thợ lành nghề...

An Na trước đây đã từng học mỹ thuật, bồi bổ làm nghề gia công may mặc, có một khoảng thời gian cũng được tiếp xúc với thiết kế thời trang, nhưng chỉ là tham gia chơi, chứ chưa từng nghiêm túc làm, nên không nói thợ lành nghề gì cả. Cô hỏi ông Trương có tuyển dụng gì khác nữa ngoài thợ lành nghề không, ông Trương nói vẫn còn thiếu nhân viên phục vụ trà nước quét dọn, chạy việc linh tinh, nói chung là việc vụn vặt. Trước đó có một chị lớn tuổi bị ngã chân bị đau, tiền lương lại thấp nên đã nghỉ, vẫn chưa tuyển được ai thay thế. An Na nói mình muốn vào làm, bảo ông Trương nói giúp mình.

Ông Trương ban đầu không tin, An Na cứ thề thốt bảo đảm mãi, lại tỏ vẻ đáng thương nói mình thân cô thế cô giờ đang không có tiền để tìm người thân, ông Trương mới tin tưởng, dẫn cô đi tìm quản sự chị Tất.

Chị Tất này là một công nhân lâu năm, kỹ thuật tạo mẫu cũng rất lành nghề, cũng là người quen cũ của An Na, tính rất tốt, đương nhiên bây giờ không biết cô. Vừa nghe chuyện đã rất đồng cảm cho cô, cũng không hỏi họ khẩu gì mà đồng ý luôn, còn đích thân đi nói với xưởng trưởng một tiếng, bảo cô ngay mai đi làm.

An Na rất vui mừng, cảm ơn chị Tất và ông Trương rồi mới đi. Buổi tối cầm theo nước trái cây đến nhà ăn chục com, tiện thể nói chuyện mình đã tìm được việc làm. Tiểu Du và bà nội đều mừng thay cho cô.

Ngày hôm sau, An Na mặc quần áo cũ bắt đầu đi làm việc.

Tuy lúc trước cô sống an nhàn sung sướng, mười ngón tay không phải động vào việc gì nặng nhọc, nhưng ra ngoài cũng không phải là tiểu thư không thể không sống khổ được. Sinh hoạt học tập ở nước ngoài mấy năm, cô cũng đi làm thêm, có điều không làm việc bán mạng như các du học sinh khác mà chỉ làm partime mà thôi. Về sau khi đi dạy học ở vùng miền núi, điều kiện sống vất vả cô cũng đều kiên trì được. Giờ làm việc vất ở trong xưởng may mặc, tuy ban đầu bị sai bảo liên tục, cả ngày bận rộn muốn chết, nhưng các chị em trong xưởng lại đối xử với cô rất tốt, thấy cô còn trẻ tuổi, lại nghe được thân thế bi thảm của cô thì ai nấy đều quan tâm tới cô. Chị Tất còn chỉ dạy cô về máy móc, còn nói sau này tay nghề cô thành thạo rồi thì sẽ để cô làm thợ nghề, như vậy sẽ kiếm được nhiều tiền hơn.

An Na rất thích không khí ở đây, hơn nữa biết xưởng may mặc này về sau sẽ do bố cô tiếp nhận thì trong tâm lý càng có cảm giác gắn bó, nên cũng kiên trì được.

Đi làm được hai tuần, chủ nhật, trong xưởng bởi vì nhận được một đơn đặt hàng quần áo lao động, vẫn phải tăng ca như mọi lần, An Na đến từ sớm, lau dọn quét tước xong phòng của xưởng trưởng, đun nước sôi, vớt rác, làm hết mọi việc thấy rảnh rỗi thì đi tìm chị Tất.

Giờ cô đã cơ bản học được chút nghề, chị Tất đang dạy cô may tay áo và cổ áo. Đang ngồi trước máy khâu, một cô gái mập mạp đi đến, hét An An đi bu điện nhận hàng mẫu khách gửi tới.

Cô gái này chính là em vợ của xưởng trưởng nhà máy, tên là Tang Hoa Lan, làm nhân viên tài vụ, theo như các chị em trong xưởng nói, thì cô ta và anh rể xưởng trưởng hình như dan díu với nhau.

Cô gái này từ lúc ban đầu đã không ưa An Na rồi, lúc nào rảnh việc là đi soi mói cô, sai cô làm việc. An Na cũng không phải lần đầu bị bắt đi bu điện, bèn đi ra ngoài.

Bu điện cách nhà máy chừng hai ba dặm, An Na đi tắt qua một công viên nhỏ, chợt thấy đằng trước không xa bà nội đang dắt tay Tiểu Quang đi chơi công viên. Bà nội đang trò chuyện với mấy cụ già dưới một cây to, Tiểu Quang thì đang chơi trò đá bóng với mấy đứa trẻ bên cạnh.

Một đứa bé đá quả bóng ra ngoài, quả bóng bay qua đường phía đối diện.

Tiểu Quang thấy thế ra ngoài nhặt bóng.

An Na đi về phía cậu, định nhặt bóng cho cậu.

Đúng lúc, mỗi chỗ ngoặt ở phía trước bỗng có một chiếc xe nhỏ chạy ra. Tài xế như không tập trung, không để ý có một đứa bé đang từ lề đường đi ra ngoài, cứ lái xe đi.

Con đường này thuộc con đường đi bộ do công viên mở, đường không rộng, tuy hai bên không thiết lập hàng rào ngăn nhưng bình thường cũng có xe đạp qua lại, hầu như không có ô tô chạy vào, cho nên bà nội cũng không để ý tới Tiểu Quang.

– Tiểu Quang, cẩn thận xe.

An Na hét to, liều lĩnh chạy tới.

Tiểu Quang giật mình đứng ở giữa đường, ngơ ngác nhìn chiếc ô tô đang lao tới.

Lúc chiếc xe chỉ còn cách Tiểu Quang tầm 7,8 mét, tài xế mới phát hiện trên đường có trẻ nhỏ thì vội vàng phanh gấp xe lại. Nhưng bởi tốc độ ban đầu quá nhanh nên chiếc xe không kịp dừng vẫn theo lao tới hướng Tiểu Quang.

An Na lao tới bên cạnh tiểu Quang, ngay khoảnh khắc tài xế đánh tay lái, nửa bên chiếc xe sắp đụng phải thì cô đã kịp ôm Tiểu Quang tránh được, nhưng nửa bên đầu hình như bị gương xe đập vào, cô ôm tiểu Quang ngã xuống, đầu óc choáng váng ngất xỉu.

...

An Na tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong bệnh viện truyền nước muối biển, đầu và tay quấn gạc.

Đây là một phòng bệnh, rất yên tĩnh.

Đầu óc vẫn hơi choáng, nhưng không có vấn đề gì khác, cô khẽ nhúc nhích tay, cũng bình thường, đoán chỉ bị trầy da bên ngoài mà thôi.

An Na nhớ lại cảnh trước khi mình bị ngất đi, lo lắng cho Tiểu Quang, đang định ngồi dậy thì nghe bên ngoài có giọng nói của mẹ và của bác sĩ tại hành lang thì vội nằm xuống, nhắm mắt lại.

Cửa phòng bệnh được mở ra, An an nghe tiếng bước chân đến gần, mắt hơi hé hé, thấy mẹ và bác sĩ đi vào.

Mẹ hình như quen bác sĩ kia, thần sắc lo lắng, nói nhỏ:

– Bác sĩ Tôn, con bé thế nào ạ? Sao còn chưa tỉnh? Tình hình có nghiêm trọng không? Con bé đã cứu Tiểu Quang nhà tôi, là ân nhân của chúng tôi, bác sĩ nhất định phải cứu con bé.

An Na nghe thế biết Tiểu Quang không việc gì thì an tâm.

Thấy mẹ sốt ruột, Anna đang muốn mở mắt, thì nghe bác sĩ kia đáp:

– Cô giáo Tiểu cứ yên tâm, chúng tôi sẽ dốc hết sức. Tình hình của bệnh nhân không có gì trở ngại đâu, nhưng cũng không đảm bảo một trăm phần trăm, dù sao đầu bị đụng phải, lúc tỉnh lại có lẽ sẽ bị choáng, hoặc còn bị chứng trí nhớ bị giảm vân vân. Cụ thể không tiện nói, cứ đợi cô bé tỉnh lại đã.

Nói xong, bác sĩ đi qua lật mí mắt An Na lên, đo nhịp tim, lại điều chỉnh độ chảy của truyền dịch, nói có tình huống gì thì báo mình rồi đi ra ngoài.

An Na cảm nhận được mẹ ngồi xuống mép giường, cánh tay mềm mại sờ trán thăm dò nhiệt độ cơ thể mình thì lòng thấy ấm áp vô cùng, nhớ lại trước đây khi mình bị ốm, mẹ cũng chăm sóc quan tâm mình như thế, bởi tham lam cảm giác ngọt ngào này mà cô không muốn mở mắt ra.

Bà nội và Tiểu Quang cũng vào. Bà nội hỏi khẽ tình hình của An Na, giọng nói đầy vẻ tự trách.

Mẹ thở dài, nói:

– Mẹ à, mẹ đừng tự trách nữa. Tài xế kia đáng nhẽ không được đi vào đường công viên, còn nói muốn đi tắt gì chứ. Giờ chỉ mong con bé không sao. Nhờ để lại di chứng gì, liên quan đến cả đời, chúng ta dù có bù đắp như nào cũng không bù đắp nổi. Con đã gọi điện cho Quốc Cường rồi, anh ấy nói sẽ về sớm.

An Na nghe mẹ nói thế thì tim đập nhanh liên hồi.

Bố cũng về! Vì mình!

Vào giờ khắc này, trong lòng cô bỗng nảy lên một ý tưởng.

Tuy rằng lừa dối bố mẹ là không tốt, nhưng đây là một cơ hội tốt, không thì dù quan hệ có tốt đến thế nào đi chăng nữa, một người ngoài như cô cũng không thể đến nhà ở được.

An Na không do dự nữa, khẽ rên một tiếng, chậm rãi mở mắt ra.

– Mẹ ơi, chị An Na tỉnh rồi.

Tiểu Quang vẫn luôn đứng ở bên giường bệnh nhìn thấy thì kêu lên.

Tiêu Du đang an ủi mẹ chồng thấy An Na tỉnh rồi thì mừng rỡ, vội bảo bà nội đi gọi bác sĩ Tôn.

– An Na, cháu đã tỉnh rồi! Tốt quá rồi, cháu thấy thế nào? – Tiêu Du chăm chú nhìn cô.

– Cháu...sao lại ở đây...- An Na kêu khẽ, – Đầu còn đau...

Tiêu Du cầm tay cô, – Cháu vì cứu Tiểu Quang mà bị xe đụng phải. Cháu đừng lo lắng, bác sĩ sẽ chữa trị cho cháu...

....

Ba ngày sau, An Na được phép xuất viện. Nhưng tình hình của cô dường như không mấy ổn định, đôi lúc sẽ bị đau đầu, Tiêu Du lo lắng để cô ở một mình bên ngoài, thế là trong sự kiên quyết của bà, An Na đã được vào nhà mình để ở rồi.

Bà nội thì hết sức cảm kích cô, dọn dẹp phòng ốc giường chiếu cho cô, buổi tối lúc cô vào ở còn luộc trứng gà và nước đường đỏ hạch đào cho cô uống. Tiêu Du thì đến công xưởng xin nghỉ cho cô. Hai ngày qua An Na được mọi người trong nhà hết sức cưng chiều, buổi tối ngày thứ ba, khi cô đang ở trên giường kể chuyện cô tích cho Tiểu Quang thì có tiếng gõ cửa bên ngoài, bà nội ra mở cửa, sau đó gọi:

– Tiêu Du, Quốc Cường về rồi.

An Na nghe tiếng mẹ “ô” một câu, tiếng chân chạy ra ngoài.

– Bố đã về rồi!

Tiểu Quang xuống giường, cũng chạy ra ngoài đón.

Bên ngoài là tiếng nói chuyện của bố mẹ.

An Na cũng xuống giường, trốn sau cánh cửa lắng nghe.

Bố và mẹ nói mấy câu, rồi nói đến mình. Mẹ kể lại tình hình lúc đó, nói:

– Em thấy con bé chưa ổn định, lại lo con bé một mình ở ngoài, nên bảo con bé chuyển đến ở nhà mình. Anh về đúng lúc lắm, con bé đi tìm người nhà, nhưng mãi chẳng tìm được. Anh quen nhiều người thì giúp một chút, chứ cứ để con bé lủi lủi một mình trông thương lắm...

Tiếng bước chân hai người càng ngày càng gần, hình như là đi về phòng mình.

An Na căng thẳng tim đập mạnh, vội chạy lên giường, nằm xuống đắp chăn.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Tiêu Du gõ cửa phòng, gọi:

– An Na, bố Tiểu Quang đã về rồi, nghe chuyện cháu cứu Tiểu Quang thì muốn cảm ơn cháu. Nhưng giờ đã quá muộn, ngại quấy rầy cháu nghỉ ngơi. Ngày mai ông ấy sẽ gặp cháu sau nhé.

An Na đáp qua quýt, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Tiếng bước chân của bố mẹ xa dần.

Tối nay An Na giống như đêm lần đầu đến đây mất ngủ cả đêm.

Tối hôm đó, mất ngủ là vì quá hưng phấn. Nhưng tối hôm nay, cô là vì xúc động, căng thẳng và bất an.

Với mẹ thì đơn giản hơn, nhưng với bố, cô cũng không biết sẽ phải làm thế nào.

Không ai hiểu rõ bố mình hơn An Na: Là người đàn ông điển hình che chở bảo vệ vợ con, vô cùng cưng chiều hai mẹ con An Na, với người ngoài nhìn rất khiêm tốn, nhưng thực ra không kết giao bạn bè tùy tiện, hiểu nhân tâm, rất khôn khéo.

Cũng bởi tính cách đó, mới có được sự nghiệp nổi trội về sau.

Cô lo lắng không biết ngày mai mình sẽ bị lộ chân tướng gì trước mặt bố không, càng hoang mang không biết mình có nên nói rõ thân phận cho họ không.

Từ sâu trong nội tâm của cô, cô rất rất muốn để họ biết mình là con gái của họ, dù không thể công khai gọi họ là bố mẹ, chỉ cần trong lòng hiểu, thì đối với cô đó là một niềm hạnh phúc lớn lao rồi.

Nhưng cô lại thấy sợ hãi, không dám mạo hiểm. Dù sao điều này cũng vượt quá sự hiểu biết của con người.

Không nói, nói không chừng cô còn có thể được sống ở bên bố mẹ.

Nói, rất có khả năng sẽ phá hỏng hết toàn bộ.

...

Ngày hôm sau, An Na không dám đối mặt với ông An, cứ rề rà mãi cho đến hơn chín giờ mới ra khỏi phòng.

Hôm nay là chủ nhật, Tiêu Du ở nhà. Bà và bà nội cảm thấy sức khỏe của An Na vẫn chưa khỏe hoàn toàn, không cảm thấy cô có điều gì kỳ lạ cả, thấy cô ra khỏi phòng thì đến hỏi han đôi câu, rồi gọi ông An đang sửa xích xe đạp ở ngoài sân.

An Quốc Cường rửa tay đi vào nhà, ánh mắt vừa rơi xuống người An Na biểu cảm khẽ giật mình, đại khái cũng thấy cô và Tiêu Du quá giống nhau.

Bố cứ đứng trước mặt nhìn mình, An Na rất hoảng hốt, kích động, ánh mắt nhìn xuống đất không dám nói câu gì.

Bố rất khách sáo, cảm ơn cô xong thì hỏi cô về chuyện tìm người thân.

An Na cũng đã chuẩn bị từ trước, ban đầu còn trả lời được, nhưng về sau các câu hỏi của bố càng lúc càng sâu hơn, chi tiết hơn, cô biết càng nói thì càng dễ bị lòi đuôi, thế là giả bộ kêu đau đầu, nói không nhớ. Tiêu Du vội lên tiếng thay cho cô, nói ngày đó cô vì cứu Tiểu Quang và đầu bị đụng, bác sĩ nói khả năng sẽ có chút ảnh hưởng đến trí nhớ, bảo ông An để cho cô nghỉ ngơi trước, khi nào hoàn toàn khỏe mạnh thì sẽ giúp cô tìm bố mẹ sau.

An Quốc Cường nghe theo lời của vợ, mỉm cười bảo An Na đi nghỉ ngơi.

An Na quá quen với biểu cảm của ông An rồi. Nụ cười này của ông, là cô biết mình đã bị ông nghi ngờ, chỉ là không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Sau giờ ngo, ông An được một người bạn gọi đi, buổi tối mới về nhà.

Cả ngày, An Na đều sống trong thấp thòm. Lúc ăn cơm tối xong, trời đã tối, An Na nói muốn đi nghỉ nên về phòng. Bà nội dẫn Tiểu Quang đi sang nhà hàng xóm chơi, bên ngoài chỉ còn lại hai bố mẹ, sau đó cũng về phòng.

An Na ở trong phòng chốc lát, nhớ đến cảnh lúc sáng gặp bố, tâm tình vô cùng tệ.

Dựa vào trực giác, cô nghĩ hẳn lúc này bố mẹ đang nói đến mình, cuối cùng cô không kiềm chế được lặng lẽ mở cửa, rón rén đến trước cửa phòng ngủ của bố mẹ, thấy đèn vẫn sáng lập tức nín thở áp tai vào cửa để nghe ngóng.

...

Giờ mới tám giờ tối, An Quốc Cường cùng Tiêu Du còn chưa ngủ.

Tiêu Du đang chữa bài văn cho học sinh, An Quốc Cường ngồi bên cạnh, nhìn chăm chú vào nửa bên má của vợ, tựa như rơi vào trầm tư.

Tiêu Du thấy chồng yên lặng rất khác thường thì buông bút xuống quay sang nhìn ông, hỏi:

— Sao thế, đang nghĩ gì vậy? Lần này về nhà lại không nói gì.

Trong giọng nói đầy vẻ hờn dỗi.

An Quốc Cường mỉm cười, ra hiệu cho vợ ngồi lên đùi mình. Tiêu Du ngoan ngoãn ngồi lên, An Quốc Cường ôm lấy thắt lưng vợ, thì thầm:

— Tiêu Du, anh nghĩ nghĩ, thấy cô bé An Na kia mình tốt nhất không nên giữ người ta ở lại nhà mình.

Tiêu Du ngạc nhiên, hai mắt mở to nhìn chồng.

– Tại sao? Em rất thích con bé, hơn nữa con bé còn cứu Tiểu Quang nữa. Con bé chỉ có một mình không người thân thích, nhà chúng ta có phòng, sao không thể ở lại nhà mình được?

An Quốc Cường thấy vợ nóng nảy thì giải thích:

– Không phải anh không cho con bé ở lại, mà anh chỉ nghĩ có chút vấn đề. Anh nghe em kể lại những chuyện con bé, anh thấy có một số điểm rất trùng hợp, hình như con bé muốn tiếp cận em. Tiêu Du, không phải anh không tin người ta, mà là anh thường xuyên không ở nhà, trong nhà cũng chỉ có em, mẹ và Tiểu Quang, để một người xa lạ không rõ lai lịch ở nhà mình, anh rất lo lắng. Hơn nữa lại giữ người ta ở trong nhà một thời gian dài, không tiện cho lắm...

Tiêu Du luôn tin tưởng chồng, nghe ông nói thế cũng do dự.

– Nhưng... con bé rất đáng thương... Không hiểu sao, càng ở chung với con bé, em càng thấy thân thiết.

– Như vậy càng không tốt. – An Quốc Cường suy nghĩ một chút, – Để con bé cứ tiếp tục ở lại một thời gian nữa, chờ khỏe hẳn rồi thì bảo con bé dọn đi. Nếu em không thể nói thì anh nói. Con bé đó đã cứu Tiểu Quang chúng ta, ân tình này chúng ta dĩ nhiên không quên. Sau này bất kể có chuyện gì, chỉ cần chúng ta làm được thì nhất định sẽ giúp người ta. Nhưng thật sự không tiện để người ta ở lại nhà mình...

An Na ở ngoài cửa nghe rõ mồn một lời ông An nói.

Cô biết, đứng ở lập trường của ông, cẩn thận là điều cần thiết. Nhưng đứng ở lập trường cô, cô lại không có cách nào chấp nhận được.

Tự dưng phải rời khỏi thế giới quen thuộc đến một thế giới đầy xa lạ này, đầu tiên là quen Lục Trung Quân, sống một cuộc sống yên bình, rồi cãi lộn nhau, thế rồi lại yêu nhau, toàn bộ quá trình yêu đương trải qua đó đã chứng minh đó chỉ là hormone hấp dẫn lẫn nhau mà thôi, không có gì khác cả. Giờ ngay cả bố mẹ mà cô một lòng mong nhớ cũng muốn đẩy cô đi, trong chớp mắt An Na thấy vô cùng thất vọng chán chường, huyết dịch cả người như ngừng chảy, ảm ức, đau đớn, cũng không nhận ra được nữa, trong đầu ôm ý niệm quyết định chấp nhận một phán xét ngày tận thế, lập tức đẩy cửa đi vào.

Tiêu Du thấy An Na đứng ở cửa phòng, thần sắc kỳ lạ mang theo vẻ đau đớn và dứt khoát, biết là màn đối thoại vừa rồi của mình và chồng đã bị cô nghe được, trong lòng hoảng sợ, vội đứng lên, lúng túng giải thích:

– An Na cháu đừng hiểu lầm, bố Tiểu Quang không phải ý đó...

– Cô giáo Tiêu, chú Quang nói cháu là người không rõ lai lịch, ông ấy nói không sai chút nào, cháu quả thật không rõ lai lịch.

An Na cố nén nước mắt không để rơi xuống, bước đến gần bố mẹ hơn, nói từng câu từng chữ:

– Nếu như cháu nói cho hai người biết, cháu đến từ ba mươi năm sau, là con gái của hai người, có phải hai người thấy cháu bị điên đúng không?

Trong phòng yên tĩnh.

Tiêu Du ngoảnh nhìn An Na, không có phản ứng.

An Quốc Cường phản ứng trước vợ, kinh ngạc quá đổi nói:

– An Na...

An Na ngắt lời ông.

– Cháu biết hai người không tin, nhưng xin hãy tạm cho phép con gọi bố mẹ là bố mẹ. Bố, con biết bố thích uống rượu đậu xanh, trước đây khi con còn nhỏ, bố cầm chiếc thìa chấm vào rượu cho con mút, bị mẹ thấy thì mắng bố một trận. Sau này bố không dám làm thế nữa. Bố, con cũng biết bố giỏi nấu nướng, vì tay nghề của mẹ quá tệ, cơm thường bị cháy, mỗi lần về nhà, bố đều nấu cơm cho cả nhà. Con và mẹ đều thích ăn chân giò kho tương, vì đó là món ruột của bố. Mẹ,

An Na quay sang mẹ đang ngây ra như phỗng, – Ông bà ngoại mất sớm, mẹ chẳng có anh chị em gì cả, mẹ rất yêu bố, mỗi lần ở trước mặt bố thì luôn là một cô gái nhỏ yếu đuối, động một tí là khóc. Bố cũng rất thương mẹ. Bố là người đàn ông tốt nhất trên đời.

Tiêu Du rốt cục đã có phản ứng, lắp bắp:

– ...Cháu... sao cháu lại biết...

– Con nói rồi, con là con gái tương lai của bố mẹ, cho nên con biết rất nhiều chuyện về bố mẹ.

An Na mỉm cười:

– Con thậm chí còn biết chuyện tình yêu của bố mẹ nữa, là mẹ kể cho con nghe. Mẹ nói bố mẹ là do được người ta giới thiệu mà quen nhau, lần đầu tiên

gặp mặt, bố đã thích mẹ rồi, lên hẹn mẹ đi xem phim. Ban đầu mẹ không chịu đi, bố hẹn lần thứ ba mẹ mới bằng lòng, trốn bà ngoại ngồi sau xe đạp của bố. Ngày đó mẹ mặc chiếc váy màu xanh nhạt, bố còn khen mẹ xinh đẹp, sau này mẹ vẫn thích mặc quần áo màu xanh nhạt, đến giờ mẹ vẫn giữ chiếc váy xanh nhạt lần đầu hẹn hò với bố đó, bởi vì tận ba mươi năm sau, chiếc váy kia vẫn còn. Bộ phim mà bố mẹ xem lúc đó là Mực Dương Nhân, xem xong ra ngoài thì phát hiện xe đạp bố để ở ngoài bị người ta trộm mất rồi. Bố mẹ quay về, chiếc xăng đan của mẹ bị đứt cả quai, bố còn cồng mẹ. Khi về đến nhà bà ngoại biết bố mẹ hẹn hò có làm mất xe đạp, bà mắng...

Tiêu Du không thốt được một lời, hai mắt mở to nhìn An Na.

Nội tâm của An Quốc Cường cũng phức tạp không kém gì vợ, cố áp lấy sự sợ hãi và ngạc nhiên cực độ xuống, mắt không chớp nhìn cô gái trẻ tuổi có gương mặt giống hệt vợ mình.

Ông vô cùng khẳng định, chi tiết về cuộc hẹn hò giữa ông và vợ, ngoài hai người ra thì người khác tuyệt đối không thể biết rõ ràng như thế.

Lẽ nào đúng như cô gái trước mặt này đã nói, cô là con gái tương lai của mình, những điều kia là vợ đã kể cho cô biết?

Nhưng đây là một điều vượt quá sức tưởng tượng, trên đời này làm sao có chuyện thế được?

— Chờ chút...

An Quốc Cường lấy lại bình tĩnh,

— Bố và mẹ con...

Vừa thốt lên ông lại thích không thích hợp, dừng lại, cũng không đổi nữa, nói tiếp:

— Bố mẹ giờ đã có Tiểu Quang, sau này làm sao có một cô con gái nữa?

An Na vốn không muốn nói chuyện Tiểu Quang, nhưng giờ nếu đã như vậy thì cô cũng không muốn giấu nữa, bèn kể lại toàn bộ mọi chuyện, cả chuyện mình tự xưng đến nơi này, nửa năm qua sống ở nhà cô Lý Hồng tại Hồng Thạch Tỉnh ra sao cũng kể lại, chỉ bỏ bớt những chuyện liên quan đến Lục Trung Quân.

— Đây là toàn bộ chuyện con đã trải qua, không tin bố mẹ có thể đi tìm cô Lý Hồng để hỏi, còn cả trạm xe lửa đã giúp con xử lý hậu sự của Lý Mai nữa. Bố mẹ có thể đi tìm hiểu. Từ ngày đầu tiên tới đây con đã muốn nhất định phải quay về nơi này, ngoài cứu Tiểu Quang, còn muốn làm quen với bố mẹ, cho dù con biết khả năng này không lớn. Nhưng bố mẹ là người thân duy nhất của con ở thế giới này, con thật sự mong bố mẹ chấp nhận con...

Nói đến đây, rốt cuộc cô không kìm nén nổi nước mắt nữa mà tuôn như mưa.

Tiêu Du nhìn An Na, đôi mắt cũng dần dần ươn ướt.

— An Na, con thật sự là con gái của mẹ ư? — Bà ghen ngào, — Chẳng trách con lại giống mẹ như thế, chẳng trách mẹ lại thấy con thân thiết như thế...

Bà vai bà giật giật, bước tới bên An Na.

— Tiêu Du! — An Quốc Cường gọi vợ lại.

Tiêu Du dừng bước, quay lại nhìn chồng:

— Quốc Cường, em nghĩ con bé nói thật đó. Tuy em không rõ vì sao con lại tới đây, nhưng con thật sự là con của chúng ta, không thì làm sao con lại biết nhiều chuyện của chúng ta thế? Cảm giác của em nói cho em biết, con nói sự thật. Con thật sự là con của chúng ta!

An Quốc Cường nhìn chăm chú vào An Na, trầm ngâm một lúc. An Na nói tiếp.

— Bố, có lẽ bố chưa từng nghe đến việc giám định ADN, không chỉ bố, mà có nhiều người đều chưa từng nghe nói đến. Đây là một cách rất hiện đại có thể kiểm tra được huyết thống giữa con cái với bố mẹ. Trong nước hiện nay chưa có, nhưng ở Mỹ đã làm được rồi. Con tin trong trường đại học y khoa của nước ta cũng có người biết. Nếu như bố có thể liên lạc với họ gửi mẫu của chúng ta đến Mỹ để kiểm tra xem con có phải là con gái của bố mẹ không. Kết quả sẽ nói rõ toàn bộ.

Tiêu Du cái hiểu cái không, chỉ là gật đầu không ngừng nói:

— Quốc Cường, anh quen nhiều người ở Bắc Kinh mà, anh đi hỏi chút đi.

An Quốc Cường do dự.

— Bố mẹ, con cũng đã từng do dự rất lâu không biết có nên nói chuyện mình là con gái của bố mẹ cho bố mẹ biết hay không. Không nói thì con còn có thể tiếp cận bố mẹ, nếu nói, nếu bố mẹ nghĩ con là kẻ điên, sau này con sẽ không được ở bên bố mẹ nữa. Nhưng giờ con đã nói...

An Na òa khóc.

– Bố mẹ nhất định phải đi hỏi để chứng minh lời con nói. Ngày mai con dọn ra ngoài. . .

– An Na con đừng làm thế. . .

Tiêu Du vội bước tới cầm tay An Na:

– Mẹ không cho con dọn đi đâu, con ở lại với mẹ.

An Na hít mũi lắc đầu.

– Bố mẹ, dù sao con đã nói hết lời muốn nói rồi. Bố mẹ tin cũng được không tin cũng được, dù sao giờ con cũng không thể ở nhà bố mẹ được. Ngày mai con dọn ra ngoài.

Nói xong thì chạy ra ngoài, trở lại phòng khóa trái cửa lại.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa của Tiêu Du bảo cô mở cửa, nhưng cô không mở.

Tiếng gõ cửa dừng lại, đại khái là mẹ thấy cô không ra thì quay về phòng nói chuyện với chồng.

An Na nằm sấp trên giường, càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt cứ tuôn ào ạt.

Bên kia Tiêu Du trở lại trong phòng, trách cứ chồng vẫn đang trầm ngâm:

– Tại anh hết, làm con bé đau lòng rồi. Giờ con chẳng để ý tới em nữa. Quốc Cường, em nghĩ con nó nói thật đó. Ngày mai anh lập tức đi hỏi chuyện ADN gì đó đi. Nếu là thật thì phải làm, tránh bị anh nghi ngờ.

An Quốc Cường trầm ngâm, rốt cục nói:

– Ngày mai anh sẽ đi. Nhưng Tiêu Du à, chuyện này quá là ly kỳ, trước khi kiểm nghiệm con bé có phải là con gái của chúng ta hay không, em đừng để mẹ hay người nào biết nhé, tránh lại đối xử kỳ lạ với con bé.

Tiêu Du nghe thế thì thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói:

– Em biết rồi, anh yên tâm.

...

Sáng sớm hôm sau, ông An đến trước cửa phòng của An Na, ho khan hai tiếng, nói mình về Bắc Kinh, bảo cô cứ an tâm ở đây. Đợi một lát không thấy An Na đáp lại thì đành phải đi.

Chờ bố đi rồi, An Na mới đi ra, dù mẹ có cầu xin ở lại như nào cũng từ chối, chờ bà nội đưa Tiểu Quang đi nhà trẻ xong thì quay về thì nói với bà cô sẽ rời khỏi đây đi ở chỗ khác.

Buổi tối, Tiêu Du dẫn theo Tiểu Quang đến thăm cô, lại muốn cô quay lại nhà. An Na vẫn kiên quyết từ chối. Tiêu Du không khuyên được đành phải đi về, chỉ mong bên chỗ chồng sớm có hồi âm.

An Na nghỉ ngơi hai ngày, chờ tâm tình đã bình ổn thì lại tiếp tục đến công xưởng may mặc để làm việc. Trong thời gian đó mẹ vẫn đến thăm cô nhiều lần.

Hơn một tuần sau, Tiêu Du lại một lần nữa đến thăm cô, mang đến một tin, nói một giáo sư đại học Y của vừa từ nước Mỹ quay về đã xác nhận lời An Na nói. Ông ấy biết có loại kỹ thuật này, trước kia một nhà nghiên cứu y học dưới sự ủng hộ của quỹ Rockefeller Foundation nước Mỹ cũng đã có trao đổi về phương diện này, bảo An Na cung cấp mẫu máu gửi tới Bắc Kinh.

An Na lập tức dấy lên tia hy vọng, chiếu theo yêu cầu cung cấp mẫu máu nhanh chóng gửi tới Bắc Kinh, sau đó thì chờ đợi.

Hơn hai tháng sau, một buổi tối, đã hơn mười một giờ, An Na vừa đi ngủ thì chủ nhà cho thuê bỗng tới gõ cửa, nói cô giáo Tiêu đến tìm, bảo cô đi ra ngoài.

Mẹ là một người rất có tu dưỡng, đã muộn thế này rồi nếu như không có việc cần thiết thì thông thường sẽ không tới làm phiền chủ nhà.

An Na vội vã xuống giường, mặc quần áo, trong lòng cũng có một dự cảm, hẳn là liên quan đến kết quả giám định ruột thịt từ nước Mỹ.

Cô rất kích động, lại căng thẳng, mặc quần áo xong lấy lại bình tĩnh đi ra ngoài.

Bên ngoài, bố mẹ đứng ở đó.

Mẹ vừa thấy cô thì như gặp lại người thân bị thất lạc nhiều năm lao tới ôm chầm lấy An Na, chưa nói gì mà nước mắt đã rơi xuống như mưa rồi.

Tìm An Na kinh hoàng.

Tâm tình mừng rỡ lập tức tràn đầy, ngược lên nhìn bố đứng đó.

Mới mấy tháng trước khi cô nhìn thấy bố là dáng vẻ khách sáo và xa lạ, giờ đây thì đang mỉm cười nhìn cô được mẹ ôm chặt lấy, ánh mắt hết sức cung chiều dịu dàng, còn có một chút căng thẳng.

Để thấy được tia căng thẳng ở bố, cũng không phải là điều dễ dàng.

– Được rồi, về nhà đi. Có gì cứ từ từ nói.

Một lát sau, ông đưa tay vỗ nhẹ vào vai vợ và An Na, dịu dàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Kết quả giám định huyết thống bên Mỹ gửi về cho thấy hai mẫu máu có dạng gen tỷ lệ giống nhau cực cao, căn cứ theo lời giáo sư nói, kết luận là có quan hệ ruột thịt một trăm phần trăm.

An Na theo bố mẹ về nhà.

Bà nội và Tiểu Quang đã đi ngủ nên không biết chuyện gì cả. An Na ở trong phòng bố mẹ nói chuyện liên hồi, chốc lại cười, chốc lại khóc, mà thực ra, là hai mẹ con An Na vừa khóc vừa cười, ông An thì chỉ ngồi bên cạnh họ, mỉm cười nhìn hai mẹ con. Đến cuối cùng, mẹ bày tỏ muốn ngủ cùng An Na, đuổi ông An ra ngoài.

An Na ngượng ngùng vội từ chối. Ông An thì đã đứng lên ra sân hút điếu thuốc lá, mặt ngược lên bầu trời đêm.

Cả một đêm này, An Na và mẹ ngủ cùng nhau, cả hai dường như có chuyện nói mãi không hết. An Na kể cho mẹ nghe cuộc sống trước kia của bà, rồi cả chuyện về sau bố đã chuyển ngành và gây dựng sự nghiệp thành công nhưng vẫn một lòng hướng về mẹ, bố là người bố người chồng tốt nhất trên đời này.

Có thể nhận ra mẹ rất vui, nụ cười trên mặt tràn ngập hạnh phúc, cảm thán may mà An Na đến cứu Tiểu Quang, sau cùng còn hỏi cô có từng thích người nào chưa, có đối tượng nào chưa.

An Na chợt nhớ tới Lục Trung Quân.

Chia tay anh, chớp mắt đã gần nửa năm rồi, từng có một lần cô không kìm nén nỗi nhớ nhưng mà chạy tới bưu điện gọi điện đến số điện thoại của học viện hàng không mà anh từng cho cô. Nghe điện thoại không phải là Lục Trung Quân. An Na chỉ nói mình tìm anh, hỏi giờ anh có ở học viện không. Người nghe điện thoại nói anh vừa rồi có nghỉ dài hạn, cuối tuần trước mới trở lại học viện, nhưng bây giờ không ở trường mà đi làm một nhiệm vụ khác rồi, bảo An Na để lại tên và cách thức liên lạc, chờ anh về thì sẽ chuyển lời lại cho anh.

An Na lúc đó từ chối, chỉ nói là lần khác cô sẽ gọi điện lại, bảo đối phương không cần nói cho Lục Trung Quân biết rồi cúp điện thoại.

Lúc ấy cô đoán anh nhất định đi làm việc kia rồi, trong lòng buồn bã nhưng nhiều hơn là tức giận. Sau đó thì cô cố gắng không nghĩ đến anh nữa, bỗng nghe mẹ hỏi đến chuyện tình cảm, tim khẽ nảy lên, vội vã lắc đầu.

Mẹ cũng không hoài nghi gì, nói cô xinh đẹp như thế, bảo bố chọn một đối tượng cho cô.

An Na không nghe, nói mình chưa muốn lấy chồng gì cả, cả đời chỉ muốn ở cùng bố mẹ. Mẹ bật cười, An Na thì thẹn thùng.

Bên ngoài ông An nghe được loáng thoáng tiếng cười ở trong phòng vọng ra, rít một hơi thuốc lá, khóe môi cũng lộ ra tia cười.

...

Sáng hôm sau, bà nội và tiểu Quang bất ngờ khi thấy An Na đã quay về nhà, bà nội thì hết sức ngạc nhiên, Tiểu Quang thì vô cùng vui mừng. Ông An giải thích với bà nội, nói ông đã điều tra ra được thân thế của An Na rồi, chính là con gái của người anh họ bà con xa đã chết khi còn bé đã bị người ta bắt cóc, bởi vì người anh họ kia học không ra gì, người vợ sau đó lại bỏ đi cùng với người khác không rõ tung tích. Giờ An Na không có người thân thích, bản thân mình là chủ nên đã quyết định nhận cô, hai ngày tới sẽ giúp cô làm thủ tục xác nhận quan hệ và thông báo tạm trú.

Bà nội ngó ra:

– Quốc Cường, nó lớn tuổi hơn con nhiều, nhưng mẹ chưa từng nghe nó nói có con gái gì cả. Chỉ biết có cưới vợ, cả ngày chỉ biết đánh chửi vợ, sau đó

vợ nó bỏ đi, còn nó thì rệu rã bệnh chết thôi.

– Mẹ à, đó cũng là chuyện của hai mươi năm trước rồi, lúc ấy mẹ đi theo bố ở bên ngoài, có một số chuyện mẹ cũng không biết đâu. – Ông An giải thích, – Con đã điều tra rõ rồi, không sai đâu.

Bà nội vẫn luôn tin tưởng vào năng lực của con trai, thấy nói chắc chắn như thế thì cũng tin là thật, lập tức mừng rỡ cầm tay An Na nói:

– Bà đã nói rồi, thảo nào lần đầu gặp cháu đã thấy quen rồi. Ôi, còn cứu Tiểu Quang nữa. Thì ra là người một nhà cả. Đây là duyên phận mà. Cháu ơi, sau này cháu cứ ở lại đây nhé, đừng đi đâu cả. Bà sẽ là bà nội của cháu. Tiểu Quang, mau gọi chị đi, không được gọi tên như trước nữa.

Tiểu Quang nghe cái hiểu cái không, nhưng mơ hồ biết từ nay mình sẽ có một người chị yêu thương mình thì phấn khởi cầm tay An Na nhảy nhót, miệng thì cứ gọi chị liên tục.

Mẹ thì cười vui vẻ, bà nội thì đầy vẻ hiền từ, bố đứng bên tuy không tỏ biểu cảm, vẫn chưa thân cận với mình giống như trước nhưng ánh mắt đã toát lên tia dịu dàng.

An Na lại rơi nước mắt.

Quá hạnh phúc rồi.

...

Tin tức nhà An Quốc Cường tìm được cháu gái bà con xa rất nhanh đã lan truyền khắp khu phố. Mọi người nhốn nháp tới thăm hỏi, náo nhiệt mấy ngày liền. Có những bác gái mà An Na từng gặp khi còn nhỏ vốn đã chẳng nhớ được gì mấy lại liên tục xuất hiện trước mặt, An Na vẫn rất có cảm giác thân quen, đi theo sau mẹ gọi người này chào người kia, không ai là không khen cô xinh đẹp hiểu chuyện, tiếng cười nói rộn ràng ở trong viện.

An Quốc Cường xin nghỉ xong lại chạy hộ khẩu cho An Na.

Thời đại này chuyện quản lý hộ khẩu cũng không nghiêm ngặt, chủ yếu là đến cơ sở đồn công an trình bày, rồi cộng thêm quan hệ với người trong đó tốt là xong. Hơn nữa độ tuổi này của An Na không xung đột gì với chính sách kế hoạch hóa gia đình, một tuần lễ sau, hộ khẩu của An Na đã làm xong, tên trong hộ khẩu của bố là thân phận cháu gái, tên vẫn là An Na, ngày sinh cũng thế, chỉ là năm xuất thân thì đẩy về trước một chút.

Thấy tên của mình được viết bằng mực đen tuyền nằm trong quyển sổ hộ khẩu nhỏ mỏng với tên chủ hộ là bố, An Na cảm động suýt nữa thì khóc lên.

Lần đầu tiên, cô đã có thân phận thực sự của mình khi đến thời đại này, sau này không còn phải lo lắng chuyện mình không có hộ khẩu nữa rồi.

Cũng là lần đầu tiên, cô rốt cuộc có cảm giác thật sự tồn tại ở thời đại này rồi.

..

Chuyện hộ khẩu của An Na xong xuôi, ngày nghỉ của ông An cũng hết, phải quay về Bắc Kinh.

Mấy ngày hôm trước, lúc An Na và mẹ trò chuyện với nhau cô có nhắc đến chuyện bố chuyển ngành. Tiêu Du nói cho cô biết, trước đó bởi vì vợ chồng cứ phải xa nhau thường xuyên, bà rất bất mãn, bố cũng đã từng cân nhắc việc chuyển ngành, nhưng dù sao đây cũng không phải chuyện nhỏ, cộng thêm cấp trên phản đối, cho nên vẫn cứ trì hoãn mãi.

Nói thực lòng, An Na rất hy vọng bố có thể chuyển ngành như cô từng biết. Như vậy thời gian người nhà ở bên nhau sẽ nhiều hơn. Mẹ còn trẻ như thế, cứ để cho bố và mẹ ở hai nơi xa cách nhau như Ngưu Lang Chức Nữ thì thật sự không công bằng, hơn nữa, lại còn rất mạo hiểm.

An Na nhớ lại lúc mình vừa tiếp xúc với mẹ, có một lần đến nhà khi đó bà nội không ở nhà cô lấy lý do tới mượn bút thử điện, thấy một người đàn ông đang đứng ở trong sân với mẹ, thấy cô đến thì cứ nhìn mình chằm chằm thì mới đi. Lúc đó An Na cảm thấy người đàn ông này rất đáng ghét, vừa nhìn là biết đây là loại đàn ông chẳng có ý tốt đẹp gì với mẹ rồi. Hỏi mẹ, bà nói người đàn ông kia là nhân viên nghiệp vụ trong xưởng cơ điện, là bạn của bố, tính cách nhiệt tình, trước đây nhà có hỏng hóc về đường điện toàn do ông ta tới sửa giúp. An Na hết sức lo lắng, chỉ sợ bố không có nhà, người mẹ ngây thơ mềm yếu của cô sẽ bị người ta ức hiếp.

Hai ngày này, nhân lúc bố ở nhà, An Na khuyến khích mẹ một lần nữa nhắc đến chuyện chuyển ngành với bố, ông còn do dự nữa thì cứ khóc cho ông xem.

Tiêu Du cũng hy vọng chồng mình có thể chuyển ngành để hai vợ chồng được ở gần nhau, được An Na khích lệ, ý nghĩ này càng mãnh liệt hơn. Đêm trước khi đi, hai vợ chồng thủ thủ tâm sự, An Quốc Cường bỗng thấy bờ vai lạnh lạnh, quay sang thấy vợ đang lặng lẽ khóc thì cuống quýt cả lên hỏi có chuyện gì. Tiêu Du cứ không chịu nói, bị chồng gặng hỏi mãi mới sụt sịt nói:

– Chúng ta có thêm một cô con gái, cả nhà được đoàn tụ như thế, em nằm mơ cũng không ngờ tới. Em mong anh có thể ở nhà, như thế gia đình chúng ta sẽ được ở bên nhau thì tốt biết bao nhiêu.

An Quốc Cường cầm tay vợ, lau nước mắt cho vợ, trầm ngâm.

– Tiêu Du, thực ra chuyện của An Na gây ra chấn động cho anh quá lớn. Bất kể thế nào anh cũng không tin lại có chuyện như thế. Nhưng cũng như em

nói, giờ anh không tin cũng không được. Nếu như không có con bé thì Tiểu Quang đã xảy ra chuyện rồi. Con người sống trên đời cứ luôn ngán ngùi vậy đó. Sự việc này đã khiến anh thức tỉnh, thời gian này anh cũng đang suy nghĩ, lần này anh sẽ làm đơn xin chuyển ngành chính thức.

Tiêu Du hết sức mừng rỡ, bò dậy.

– Thật ư?

An Quốc Cường mỉm cười nhìn vợ.

– Cơ quan anh thêm một anh cũng không nhiều mà thiếu anh cũng không ít đi. Nhưng anh lại là chỗ dựa cho cả nhà mình. Nghĩ tới nghĩ lui, đối với anh mà nói thì em và gia đình là quan trọng nhất.

– Quốc Cường....

Tiêu Du vẫn nước mắt lưng tròng, như một cô gái bé bỏng nhào vào lòng chồng, ôm chặt lấy.

....

Ngày hôm sau trước khi đi, An Quốc Cường tuyên bố với người nhà quyết định của mình. Bà nội ban đầu lo lắng con trai chuyển ngành rồi thì sẽ làm gì, nhưng vẫn biểu lộ chỉ cần con quyết định như nào thì bà sẽ luôn ủng hộ, chuyển ngành về nhà cũng là chuyện tốt.

An Na dĩ nhiên không lo lắng nhiều như bà nội, ngoài vui vẻ ra thì vẫn là vui vẻ. Nhưng giờ nghe bà nội nhắc tới lãnh đạo của bố có đồng ý hay không thì chột nghĩ tới Lục Trung Quân.

Từ lần trước cô gọi điện cho anh đến giờ đã qua một thời gian rất lâu rồi, cũng không biết giờ anh thế nào.

Mỗi lần cô nghĩ tới người này là thấy tức giận, nhất là khi so sánh anh với bố thì càng thấy anh đáng ghét hơn, càng thấy anh chẳng đúng tí nào, không thể ngờ được bản thân mình lại đi thích một người đàn ông như thế. Nhưng sau khi hết con tức giận, trong lòng vẫn thấy nhớ anh. Thấy bố sắp đi rồi, nhân lúc mẹ và bà nội đi vào trong sắp xếp hành lý cho bố, cô bèn làm như vô ý hỏi một câu về con trai của thủ trưởng Lục, hỏi ông biết không.

An Quốc Cường nói ông và con trai của thủ trưởng có từng gặp mấy lần, nhưng không quá thân thiết, hỏi cô có gì không.

An Na thấy bố nhìn mình thì khẽ giật mình, vội đáp qua quýt là lúc trước ở Hồng Thạch Tỉnh có nghe người ta thỉnh thoảng nhắc tới con trai nhà họ Lục hình như cũng làm việc ở đó, cho nên tiện thì hỏi một chút.

An Quốc Cường không chút nghi ngờ, cười nói:

– Thế à, đúng là trùng hợp nhỉ. Con quen cậu ta không?

An Na vội lắc đầu phủ nhận, nói chỉ nghe đến tên của anh thôi.

– Bố chỉ biết cậu ta bị điều đến đó, không ngờ lại là chỗ con đến. Nhưng nghe nói cậu ta đã được điều động đến học viện hàng không rồi, biểu hiện rất xuất sắc, thủ trưởng của bố rất tự hào về cậu ta.

“Biểu hiện xuất sắc” tức là cuộc sống của anh hiện đang rất tốt, chỉ ít không đến mức làm việc liêu mạng đâu chứ.

Tiêu Du và bà nội cầm túi hành lý từ trong đi ra, An Na lập tức ngậm miệng lại.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

An Quốc Cường lại tiếp tục tạm biệt người nhà đi phía bắc.

An Na trước đó mặc dù đã nói với Tiêu Du về cuộc sống trước kia của bà, sau khi ông An chuyển ngành sang buôn bán thì rất thành công, nhưng cũng chỉ nói sơ sơ mà thôi chứ chưa nói tình huống cụ thể, càng không đề cập tới sự nghiệp đầu tiên của bố chính là tiếp nhận nhà máy may mặc Cửu Châu Liên Diện bởi vì vốn không quay vòng được đang trong tình trạng kế cận sập tiệm, bà cũng rất rộng lượng, nghe rồi nhưng cũng không hỏi nhiều.

Tiêu Du cũng rất quan tâm chuyện này, mấy ngày đầu hỏi ý kiến của An Na, An Na nghĩ nghĩ, quyết định cứ nói cho bà nghe cũng tốt. Cũng đúng dịp này, hôm đó trở về đang muốn gặp chị Tất để xin nghỉ việc, thợ cả chú Hà trong xưởng nói thiếu một học nghề.

Xưởng trưởng Tăng của nhà máy năm xưa làm buôn bán, đầu óc cũng rất nhanh nhạy, dù mình và em dâu âm thầm tư thông với nhau nhân phẩm chẳng

ra gì, nhưng cũng một lòng muốn gây dựng xưởng lớn mạnh, đang xây dựng kế hoạch đổi mới mở rộng về chủng loại quần áo, liền đồng ý cho thợ cả Hà tìm người giúp. Chị Tất rất hài lòng với An Na bèn đề cử cô với thầy Hà.

Sư phụ của thầy Hà từng là thợ may nổi danh của bến Thượng Hải, trước giải phóng, nữ quyền nhà quan lại quý nhân bến Thượng Hải đều là khách quen của cửa hàng thợ may kia, tay nghề của thầy Hà dĩ nhiên là hạng nhất rồi, rất nổi danh về làm kỳ bào. Có điều năm xưa bị chụp mũ cho là có lối sống hủ nát của giai cấp tư sản, bị đầu tố, bởi vậy bao lâu năm không dám đi làm việc nữa. Hai năm trước mới đến làm việc ở trong xưởng may, nhưng cũng không dám bước qua lời trì một bước, ở trong xưởng ai bảo gì thì làm nấy. Thực ra, với việc may quần áo bảo hộ, với tay nghề của ông, trang phục luôn luôn tinh tế hơn những nhà khác.

An Na biết thầy Hà là người tài giỏi, sau này cũng đã giúp ông An rất nhiều năm, thuộc nguyên lão của trong xưởng, tuy sau này tư tưởng không theo kịp sự phát triển của thời đại, nhưng tay nghề tuyệt đối nhất lưu. Có thể theo ông để học nghề cũng là một chuyện tốt, vì thế đã đồng ý tham gia sát hạch.

Nói là sát hạch, thật ra cũng chỉ là trả lời đôi câu mà thôi. Thầy Hà và chị Tất có quan hệ rất tốt, có chị Tất nhiệt tình đề cử, thầy Hà trước kia cũng biết An Na, biết cô chuyên cần lễ phép, hỏi một chút thấy có căn cơ mỹ thuật thì đồng ý nhận luôn.

An Na về nhà, đem chuyện mình đã đổi việc nói cho mẹ biết, dù sao cũng rảnh rồi, cô năn nỉ mẹ cho phép mình đi theo thầy Hà học nghề. Tiêu Du thấy cô muốn làm việc, hơn nữa công việc mới này còn nhẹ nhàng hơn so với trước thì mới miễn cưỡng đồng ý. Vì vậy An Na bắt đầu đi theo thầy Hà học chế bản.

...

Lúc hoàng hôn, ánh nắng chiều vàng ruộm chiếu lên ve cái áo bằng đồng trên cầu vai đồng phục của anh cảnh vệ đứng gác trước cổng học viện hàng không, ánh sáng kim loại lóe lên, nơi chân trời phía xa, ba chiếc máy bay chiến đấu cũng đang xếp thành hàng lao vào bầu trời, thân thể màu trắng bạc của nó càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến mất trên đỉnh trời cao, chỉ để lại từng tầng mây đang lững lờ trôi.

Học viện hàng không dưới ánh chiều tà, mang đến một cảm giác yên tĩnh trống trải.

Một chiếc xe có mang nhãn hiệu học viện từ xa chạy đến, động cơ vận chuyển hết tốc lực phát ra tiếng gầm rú vang dội phá vỡ sự tĩnh kia.

Chiếc xe dừng ở trước cổng, cảnh vệ nhận ra người và xe, đứng chào rồi mở cổng.

Xe được lái vào trong học viện, đi thẳng đến mảnh đất trống ở ngay dưới tòa hành chính, Lục Trung Quân bước xuống xe, bước từng bước dài đi lên tầng ba, đến một phòng làm việc gõ cửa, cũng không chờ bên trong lên tiếng đã đẩy cửa vào.

– Chủ nhiệm Điện, chú tìm cháu có việc gì ạ? – Anh hỏi.

Chủ nhiệm Điện còn đang làm việc, đầu vùi vào trong đồng văn bản tài liệu, ngẩng lên thấy là Lục Trung Quân thì ra hiệu anh ngồi xuống, mình thì tiếp tục viết cho xong.

Lục Trung Quân không ngồi.

– Đứng làm gì, ngồi đi.

Chủ nhiệm Điện lại giục.

– Chủ nhiệm Điện, chú trong điện thoại chẳng nói gì cả, cháu trở lại rồi, có gì chú cứ nói thẳng ra đi, đừng có ra vẻ thần bí nữa. Cháu đang bận lắm, lát còn phải về.

Lục Trung Quân tỏ vẻ bức bối, gương mặt anh tuấn hơi gầy gò, làm cho chiếc cằm cang góc cạnh rõ ràng hơn.

– Nói năng gì thế hả, càng ngày càng không ra thế thống gì. Ngồi xuống cho chú.

Chủ nhiệm Điện buông bút xuống.

Lục Trung Quân vẫn đứng yên bất động.

Chủ nhiệm Điện đành phải đứng lên, đi tới trước mặt anh, nói:

– Ngày mai cho cháu nghỉ ba ngày. Tôi cũng không cần phải về căn cứ.

– Không được. – Lục Trung Quân từ chối ngay, mắt không hề chớp, – Chỗ cháu đang rất bận việc, đang tập trung huấn luyện trên không, tôi còn phải bay đêm nữa, phải về. Cháu cũng không cần nghỉ.

– Hừ, dám tính toán với chú cơ đấy. Cháu làm bằng sắt à? Không cần phải nghỉ ngơi à? Đầu tiên là liên tục bay thử trong nửa tháng, giờ lại huấn luyện bay trên không vào ban đêm nửa tháng tiếp theo từ sáng sớm đến tối mịt. Cháu chịu được, nhưng các học viên không chịu được. Ngày mai cháu phải nghỉ cho chú, không cho phép cháu đi làm. Chú đã bố trí cho cháu việc khác rồi.

Lục Trung Quân cau mày nhìn ông.

– Nhìn gì mà nhìn? – Chủ nhiệm Điền giọng hòa hoãn hơn, – Lục Trung Quân, biết vì sao chú bảo cháu nghỉ không? Thứ nhất, cháu quá liều mạng rồi. Can đảm chăm chỉ cố nhiên là cần thiết, tinh thần này rất đáng khen ngợi, nhưng sức khỏe cũng là tiền vốn cách mạng, cần phải chú trọng chừng mực. Cháu cần phải được nghỉ ngơi thả lỏng. Thứ hai, cháu về thăm bố cháu một chuyến đi. Mấy ngày trước ông cụ nằm viện, cháu có phải con trai ông ấy không? Có chút đạo hiếu nào không?

Lục Trung Quân yên lặng.

– Còn suy nghĩ gì nữa? Con trai đi thăm bố mà cũng khó à? Như thế nhé, mai cháu nghỉ, về nhà đi. Tện chuyện lời hỏi thăm của chú tới ông cụ. Thế thôi, cháu đi đi.

Lục Trung Quân vẫn đứng tại chỗ.

– Còn chống đối? Không nghe lời chú hả? – Chủ nhiệm Điền chột quát to.

Lục Trung Quân quay người đi ra.

...

Lục Kiến Lâm bố của Lục Trung Quân hơn năm mươi tuổi bị thuộc hạ gọi là ông cụ bị bệnh gan. Đột trước thấy trong người ồm yếu nhưng không quan tâm tới, tuần trước đột ngột bị ngất vào bệnh viện, bác sĩ kiểm tra xong yêu cầu phải nằm viện.

Đây là ngày thứ bảy nằm viện rồi.

An Quốc Cường xách túi hoa quả tới thăm, đi phòng bệnh đặc biệt, báo thân phận với y tá trực ở bên ngoài, y tá bảo ông chờ một chút mình thì vào nói một tiếng với người bệnh, sau đó thì đi ra mời ông vào.

An Quốc Cường cảm ơn, đi vào phòng bệnh đặc biệt.

Phòng bệnh trắng xóa, khá rộng, bên trong bố trí rất lịch sự, trên tủ đầu giường có một bình hoa, trong bình hoa cắm bó mã đề trắng tinh.

Ông cụ Lục mặc quần áo bệnh nhân của bệnh viện, tóc hoa râm, mặt mũi gầy gò, nhìn ra lúc trẻ cũng là một người đàn ông đẹp trai phong độ. Cho dù nằm viện lâu ngày nhưng đôi mắt vẫn hết sức có thần, có điều sắc mặt khá tiêu tụy. Nhưng so với vài ngày trước thì đã khá hơn rất nhiều. Thấy An Quốc Cường đi vào thì ngồi dậy.

An Quốc Cường vội bước đến đỡ ông cụ nằm cho ngay ngắn.

Ông cụ Lục nói nằm nhiều quá rồi, muốn ngồi lên một chút.

An Quốc Cường liền đỡ ông cụ xuống giường ngồi xuống ghế, mình thì ngồi bên cạnh.

Ông cụ Lục thấy ánh mắt ông An nhìn vào bó hoa mã đề trên tủ đầu giường thì nở nụ cười hiền hòa, giải thích:

– Là Tiểu Lâm mua đấy. Biết tôi nằm viện nên nó xin nghỉ mà tới. Tôi bảo nó về, không thì lại lờ môn học.

An Quốc Cường trò chuyện với ông cụ Lục về tình hình sức khỏe, rồi công việc. Ánh mắt ông cụ rơi vào trên mặt ông An, bỗng thần sắc trở nên nghiêm trang.

– Quốc Cường à, tôi nghe nói cậu đã trình đơn xin chuyển công tác lên bộ rồi phải không? Tại sao?

An Quốc Cường hôm nay tới đây ngoài thăm bệnh ra thì cũng muốn làm công tác tư tưởng cho ông cụ, tránh phải đến bước cuối cùng lại mắc ở ai này. Nghe ông cụ hỏi thì giải thích một hồi, cuối cùng nói:

– Nói thật, làm cấp dưới của thủ trưởng nhiều năm, cháu cũng không muốn đi. Đi chính là phải làm lại từ đầu, không hề dễ dàng. Nhưng cháu vẫn cứ luôn cân nhắc, sau cùng cũng đưa ra quyết định. Thật sự bao năm qua, cháu nợ vợ con cháu, nợ mẹ già quá nhiều. Cháu chẳng có hùng tâm chí lớn gì, giờ chỉ muốn nhân còn cơ hội mà bù đắp lại cho người thân, chăm sóc cho họ. Cháu vẫn biết thủ trưởng luôn kỳ vọng vào cháu rất nhiều, cũng bồi dưỡng cháu nhiều. Lần này quyết định như thế, mong thủ trưởng chớ thất vọng về cháu, cũng mong thủ trưởng hiểu được quyết định của cháu.

Trước khi tới An Quốc Cường đã chuẩn bị tư tưởng bị ông cụ dạy dỗ một trận, trong lòng đã quyết, bất kể ông cụ có đánh hay mắng thì cũng bằng lòng. Lục Kiến Lâm tính tình nóng như lửa, điểm này ai cũng biết.

Nhưng khiến ông An thấy bất ngờ chính là, ông cụ lại yên lặng, tầm mắt rơi vào con chim nhỏ đang không ngừng nhảy nhót ở trên một cành cây khô của cây đại thụ bên ngoài cửa sổ, có bằng hoàng, tựa như nhớ lại chuyện cũ.

An Quốc Cường không dám cắt đứt mạch suy nghĩ của ông cụ, chỉ đứng tại chỗ yên lặng.

Một lát sau, ông cụ mới phục hồi lại tinh thần, quay đầu lại thờ dài, nói:

– Tôi định không cho cậu đi. Đào tạo một người vừa trung thành lại có năng lực rất không dễ dàng. Nhưng cậu nói cũng rất có lý, tôi không thể cầm cái mũ lớn bắt cậu đội, không thể ép cậu ở lại được. Gia đình đối với một người luôn rất quan trọng. Tôi phê chuẩn cho cậu.

An Quốc Cường không ngờ lại thuận lợi được duyệt như thế, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, cảm ơn liên tục.

Ông cụ Lục mỉm cười xua tay.

An Quốc Cường thấy thần sắc ông uest oải mệt mỏi, biết sức khỏe ông cụ vẫn yếu thì không dám quấy rầy nữa, liền đỡ ông cụ về giường nằm nghỉ.

– Ôi già rồi, bệnh cái là không dậy nổi. Nếu là năm xưa...

Ông cụ Lục đang than vởi An Quốc Cường thì y tá vừa rồi lại khê gõ cửa, thò đầu vào nói:

– Bên ngoài có một thanh niên nói tên là Lục Trung Quân, muốn gặp ông có được không ạ?

Ông cụ Lục sững sờ.

An Quốc Cường mơ hồ cũng biết quan hệ lạnh nhạt của bố con ông cụ Lục, đột nhiên nghe thấy Lục Trung Quân tới, ông cụ lại không lên tiếng, ông An lập tức gạt đầu thay cho ông cụ Lục, bảo y tá cho người vào.

Y tá gạt đầu ra ngoài chuyển lời.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Y tá vừa đi, bên ngoài hành lang phòng bệnh liền có tiếng bước chân vọng đến, sau đó ở ngay cửa xuất hiện một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo khoác và đội chiếc mũ phi công màu đen thần sắc lạnh lùng, không đi vào ngay mà đứng ở cửa, ánh mắt quét lên giường bệnh, thần sắc nghiêm trang nặng nề giống như ông cụ Lục vậy.

Chính là Lục Trung Quân.

An Quốc Cường lần trước gặp Lục Trung Quân chính là chuyện của hai ba năm trước rồi. Thấy anh tới thì mỉm cười, gạt đầu chào anh.

Lục Trung Quân cũng nhận ra ông, thấy ông cũng tới thì hơi ngạc nhiên, ngay sau đó thả đồ trong tay xuống, chào hỏi lại ông An.

An Quốc Cường lớn hơn Lục Trung Quân bảy tám tuổi, hai người coi như là ngang vai vế, chỉ đơn giản chào hỏi là được. An Quốc Cường biết hai bố con có chuyện muốn nói, quay lại nói với ông cụ Lục:

– Vậy bố con chú trò chuyện đi ạ, cháu về trước.

Ông cụ Lục muốn đích thân tiễn, ông An vội vã ngăn lại.

– Tôi tiễn anh đi.

Lục Trung Quân tiễn ông An ra khỏi phòng bệnh, đi được mấy bước, An Quốc Cường liền kêu anh dừng bước. Lục Trung Quân cũng không khách sáo, nhìn ông An đi rồi, nụ cười trên mặt biến mất. Quay người đi vào phòng bệnh lần nữa, cũng chẳng ngồi, chỉ đứng ở bên giường bệnh, nhìn nhìn bố mình, nói:

– Chủ nhiệm Điện báo con đến chuyển lời hỏi thăm sức khỏe với bố.

Ông cụ Lục ngược mắt lên nhìn anh chòng chọc, ra hiệu anh ngồi xuống.

Lục Trung Quân ngồi xuống cái ghế cách giường xa nhất, hai tay đặt trên đùi, người hơi dướn về trước, ánh mắt cũng không nhìn bố nằm trên giường, mà nhìn chăm chú vào bức tường trắng toát đối diện, tựa như chỗ đó có vẽ hoa.

Lục Kiến Lâm giờ phút này nhìn con trai ngồi ở chiếc ghế cách mình xa nhất, trong lòng trào lên một tia ưu tư phức tạp.

Con người tuổi tác càng lớn, nội tâm càng thay đổi trở nên mềm yếu hơn.

Hai năm này, Lục Kiến Lâm tâm luôn rắn như đá không phải là không nghĩ tới quan hệ giữa mình và con trai.

Cục diện lạnh nhạt đến ngày hôm nay, ông biết mình cũng chịu một phần trách nhiệm. Trước đây là bởi vì công việc mà ít quan tâm tới người nhà, con trai dùng thái độ đó đối với ông, ông không hề trách anh. Chẳng qua trong lòng vẫn trào lên một cảm giác đau xót.

Đó cũng là nguyên nhân mà ông đã đồng ý với thỉnh cầu của An Quốc Cường.

....

– Nghe nói biểu hiện của con ở học viện rất được. – Ông cụ nhìn con trai, nét mặt ôn hòa, thậm chí khi nói chuyện còn mang theo tình cảm muốn rút ngắn lại khoảng cách, – Gần đây như nào, kể cho bố nghe đi.

– Cũng tạm.

Lục Trung Quân chỉ đơn giản đáp một câu, ánh mắt vẫn không nhìn ông.

– Sức khỏe vẫn tốt chứ?

– Bình thường.

– Có cần gì không?

– Không.

- ...Tiểu Quân, nếu hôm qua con về thì đã gặp Tiểu Lâm rồi. Hai ngày trước nó vẫn luôn ở đây, sáng nay mới đi. ...

– Không sao.

Ông cụ im lặng.

Lục Trung Quân cũng không nói câu gì, trong phòng trở nên yên tĩnh lạ thường, không giống như là có hai người bên trong.

Lục Trung Quân bả vai giật giật, đứng lên đột ngột.

– Con vừa mới hỏi y tá, họ nói bệnh tình của bố đã ổn định. Bố chú ý sức khỏe. Con có việc đi trước.

Vừa nói vừa đi ra cửa.

Sắc mặt ông cụ hiển nhiên so với lúc nãy còn khó coi hơn, nhưng vẫn nhẫn nhịn không bộc phát.

– Tiểu Quân, hai hôm trước Hoa Lan có tới thăm bố, khen biểu hiện của con ở học viện rất tốt. ...

– Bố còn có chuyện gì nữa không?

Lục Trung Quân dừng bước, cắt ngang lời ông.

Ông cụ khựng lại.

– Không còn gì con đi trước. Sức khỏe của bố không tốt, chớ nổi giận, không tốt cho gan đâu.

Nói xong đưa tay nắm lấy chốt cửa.

– Đứng lại.

Ông cụ nói.

Lục Trung Quân dừng bước lại, quay đầu nhìn bố, thần sắc vẫn lãnh đạm.

Ông cụ ho nhẹ một tiếng như là để điều chỉnh tâm trạng, một lát sau hỏi:

– Lần trước bố nghe Chủ nhiệm Điền nói con có bạn gái rồi à? Sao không nghe con nhắc tới thế, cô gái đó là người ở đâu?

Từ sau khi đi vào, Lục Trung Quân vẫn luôn nói năng lạnh nhạt khách sáo.

Cho đến lúc ông cụ hỏi mấy câu này, chân mày của anh mới lơ đãng cau lại, ánh mắt như mờ đi.

– Không có ạ.

Đáp đơn giản, rồi mở cửa.

– Con đứng lại cho bố.

Ông cụ quát to.

– Gì mà không có hả? Bạn gái là để tùy tiện nói à? Con không nói rõ ràng cho bố thì đừng có đi được. Rốt cuộc là chuyện gì?

Lục Trung Quân lần nữa quay đầu lại, ánh mắt hung hãn đối mặt với ánh mắt bắt đầu bốc hỏa của bố mình.

– Con nói hết rồi đấy thôi. Không có. Chả có chuyện gì cả.

– Lục Trung Quân, thái độ con thế là sao. Con nói rõ ràng xem nào. Bố còn tưởng con được dạy dỗ sẽ có tiến bộ, không ngờ con lại bừa bãi như thế. Con nói đi, rốt cuộc con muốn bừa bãi đến khi nào?

Lục Trung Quân sắc mặt âm trầm, bỏ lại ông cụ đang nổi giận, chẳng nói năng gì kéo cửa đi ra ngoài.

An Quốc Cường vừa nãy ra khỏi bệnh viện thì chợt nhớ có chuyện quên nói với ông cụ Lục, thế là lộn trở lại, chờ ở hành lang bên ngoài, nghĩ chờ hai bố con họ nói chuyện xong thì mình sẽ vào. Chờ giây lát, đột nhiên nghe tiếng quát của ông cụ Lục, hình như là có mâu thuẫn gì đó thì rất giật mình. Y tá bên cạnh cũng lộ vẻ căng thẳng, muốn đi vào xem một chút nhưng lại không dám.

An Quốc Cường chờ một lúc, thấy phòng bệnh mở ra, Lục Trung Quân mặt sầm sì bước ra ngoài thì không khỏi thấy lúng túng, đành phải giả bộ như không có chuyện gì sai bước đến chỗ anh cười giải thích:

– Nãy đi rồi nhưng lại nhớ ra có chuyện quên chưa nói với bố chú, thế là quay lại. Anh vừa đến thôi. Sao thế, đi nhanh thế à, sao không ngồi thêm chút nữa?

Lục Trung Quân dừng bước lại, thần sắc hòa hoãn hơn, gật đầu với ông An một cái.

– Được, vậy chú đi nhé.

An Quốc Cường để xoa dịu không khí ngưng đọng do vô tình đụng vào hai bố con xung đột với nhau, cười nói tiếp:

– Tiện nhắc đến, chú Lục vừa mới duyệt cho anh chuyển ngành, chắc khoảng tháng 4 tháng năm năm sau anh sẽ về quê rồi. Biết quê của anh rồi đúng không, sau này nếu rảnh rồi thì tới chơi, anh đảm bảo phụ trách tới cùng.

Lục Trung Quân khẽ mỉm cười, gật đầu tiếp với ông An, nói rảnh rồi nhất định sẽ đến đó, hai người bắt tay nhau.

Lục Trung Quân nhanh chóng ra khỏi khu bệnh, ngồi xuống một chiếc ghế đá trống ở sân rộng bên ngoài, móc ra điều thuốc lá rít một hơi.

Đầu điều thuốc lóe lên tia lửa.

Trong khói thuốc lượn lờ, vẻ mặt âm trầm của anh lay động.

Người phụ nữ kia ngủ với anh, lấy mất trái tim của anh rồi.

Cuộc đời này của anh lần đầu tiên quan tâm tới một cô gái như thế.

Anh nghĩ mãi cũng không hiểu, hai người chỉ mới cãi lộn một chút, anh nhất thời không khống chế được mà nói một câu nặng lời thôi, có gì mà cô ấy lại bỏ anh mà đi.

Trên đời có loại đàn bà như thế ư!

Sau khi cô đi được hai tháng, anh buông bỏ mọi chuyện, nghỉ dài hạn một thời gian rồi như một kẻ điên tới Thượng Hải tìm tất cả các nhà trọ lớn nhỏ ở trong thành phố để tìm một khách trọ có tên là Lý Mai hoặc An Na. Anh vận dụng hết khả năng lực có được, thậm chí còn mời cả người của Cục công an giúp tìm tra tìm, nhưng bất luận anh tìm thế nào thì cô lại giống như một giọt nước bốc hơi trong không khí vậy.

Anh không từ bỏ, lại đi một chuyến về Hồng Thạch Tinh tìm cô Lý Hồng, hỏi cận kề chi tiết về cô.

Cô Lý Hồng vắt hết óc, cuối cùng nói cho anh biết, hình như cô không giống như là đi Thượng Hải tìm người thân, nhưng đó chỉ là suy đoán của bà mà thôi.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, là cô đi phía nam. Bởi vì cô là người miền nam.

Nói cách khác, cô có thể ở Thượng Hải, cũng có thể ở bất kỳ một thành phố nào đó ở phía nam.

Biển người mênh mông, muốn tìm một cô gái tên là Lý Mai hay An Na gì đó ngay cả hộ khẩu cũng có vấn đề thì khác nào mò kim đáy biển.

Hy vọng cứ thế mà bị đứt đoạn.

Sau khi trở lại, Lục Trung Quân giống như thay đổi thành một con người khác.

Anh vốn đã kiệm lời thì nay càng ít nói hơn, từ sáng đến tối ngoài công việc ra thì anh gần như điên cuồng tham gia vào các cuộc bay thử, công việc càng nguy hiểm thì càng có sức khiêu chiến, anh càng hăng say hơn. Nửa tháng trước, để thử nghiệm tính năng chịu đựng cao nhất của máy bay chiến đấu trên lý thuyết, anh đến tận khu cao nguyên Vân Nam, không nghe theo chỉ huy mặt đất một mình lái máy bay chiến đấu bay lên trên không trong tốc độ cực hạn trên lý thuyết một vạn tám ngàn dặm, mở ra tốc độ siêu âm đạt tới gần 1.5 mã lực, thao tác ứng biến trên không bằng động tác xoắn ốc trong không khí, để chứng thực tính năng thiết kế hoàn mỹ.

Lúc hạ cánh, nhân viên chỉ huy mặt đất toát mồ hôi hột, trở về, Chủ nhiệm Điện mắng anh một trận, nghiêm lệnh anh trong một thời gian ngắn không được phép tham gia vào hạng mục bay thử nữa.

Lục Trung Quân không biết vì sao mình lại liều mạng như thế.

Khởi nguồn là trận cãi vã ngày hôm đó, cô đã ngăn cản anh trở thành thành viên bay thử, sợ anh xảy ra chuyện.

Bây giờ cô vô tình vứt bỏ anh hoàn toàn rồi, anh không những không nghe cô, ngược lại còn điên cuồng dấn thân vào sự nghiệp nguy hiểm kia.

Anh không biết mình nghĩ gì, cũng không muốn suy nghĩ.

Anh chỉ biết, chỉ cần khoảnh khắc đội mũ an toàn ngồi vào khoang kín điều khiển máy bay, anh mới tập trung được toàn bộ tinh thần vào chuyện mình đang làm, mới có thể triệt để đuổi hình bóng cô ra khỏi đầu mình.

– Ôi, đây là bệnh viện, đồng chí có chuyện gì mà lại hút thuốc trong bệnh viện thế? Có đạo đức không hả?

Cách đó không xa có một y tá đi ngang qua nhìn thấy Lục Trung Quân đang hút thuốc lá thì bất mãn nói to, nói xong rồi, nom sắc mặt của người ta âm trầm, không có vẻ gì là người tốt thì lại sợ hãi, không dám đến gần nữa.

Lục Trung Quân lạnh nhạt liếc cô ta, ném nửa điếu thuốc hút dở vào hồ nước phía sau, đứng lên sai bước bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Cả nhà nhanh chóng biết được tin tức ông An đã được phê duyệt chuyển ngành, tầm tháng tư năm sau thì có thể về nhà rồi.

Giờ sắp đến cuối năm, vì nguyên nhân này, thời gian tới ông An sẽ rất bận rộn, cuối năm chưa chắc đã được về nhà ăn tết.

Dù rất buồn, nhưng cả nhà vẫn hào hứng, nhất là An Na và mẹ.

Mẹ vô cùng sùng bái bố, dù sao bất luận ông làm gì bà đều ủng hộ, chồng mình chính là người chồng tốt nhất trên đời.

An Na biết năng lực của bố, sau này dù là không dựa theo hiểu biết của mình mà tiếp tục phát triển, nhưng khẳng định cũng sẽ không hề kém, cho nên trong lòng rất yên tâm.

Còn bà nội, ban đầu rất vui, sau đó biết ý tưởng của bố An Na, đem công việc nhàn hạ trong cơ quan nhà nước mà vốn ông xin được một suất nhường cho một đồng nghiệp cũng chuyển ngành, bản thân thì muốn tận dụng chính sách nhà nước tự mình gây dựng sự nghiệp riêng thì rất lo lắng, cứ nhắc tới liên tục. Có điều bà nội cũng biết con trai mình dù rất hiếu thuận nhưng lại là người đã quyết thì làm, có nói con trai mình cũng không nghe, nên sau đó cũng bỏ qua.

Sắp đến cuối năm, An Na chờ bố về nhà, cũng nghĩ xem có ý tưởng gì để kiếm tiền hay không, như vậy lúc bố quay về thì bất luận ông làm gì, có vốn liếng giúp đỡ, bước khởi đầu luôn dễ dàng hơn một chút.

Trước đây khi ông An mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp, An Na còn chưa ra đời, sau đó dù trở thành anh cả trong giới kinh doanh nhưng mỗi lần ông nhắc tới, đều nói lúc ban đầu luôn không suôn sẻ.

Bản thân cô trước đó dù kiếm được chút ít, đủ cho sống một cuộc sống đạm bạc yên bình, nhưng nếu lâu dài thì thật sự là như muối bỏ bể. Nhưng cô có cách gì để kiếm được tiền nhanh nhất đây vào thời đại này đây? An Na suy tính mấy ngày cũng không nghĩ ra được, đành từ bỏ. Hôm nay đi làm, lúc đang giúp thầy Hà vẽ phác thảo thì nhìn thấy Tang Xuân Lan đi tới phân xưởng, vừa đi vừa khoe khoang đồng hồ trên cổ tay mình với các nữ công nhân.

– Ôi, đẹp quá, trông rất hiếm, sao mà có thể? – Một nữ công nhân bình thường dè dặt liền hỏi.

– Nhập từ Hong Kong đấy, mạ vàng, tự động, không cần ngày nào cũng phải lên dây cót.

Tang Xuân Lan vén tay áo lên, mặt mày hớn hơ khoe với đồng nghiệp. Các nữ công nhân ríu rít ngắm nghía, khen liên miện, Tang Xuân Lan mới hài lòng đi ra ngoài.

– Đúng là không biết xấu hổ. – Cô ta vừa đi, nữ công nhân vừa ròi nịnh nọt liền nói, – Xưởng trưởng Tăng trước đây chẳng phải hay đi Hong Kong à? Thế mà còn mặt mũi khoe khoang cơ đấy. Đợi đấy đi, sớm muộn vợ ông ta cũng sẽ bắt tại trận, rồi lại có kịch hay để xem rồi.

Các nữ công nhân thì thầm với nhau, rồi bật cười thích thú.

Chị Tắt đi vào, bảo mọi người không được nói năng lung tung. Các nữ công nhân vội ngậm miệng lại, trong phân xưởng lại vang lên thanh âm của máy khâu.

Đây chẳng qua là một nhạc đệm, nhưng rất bất ngờ lại nhắc nhở An Na.

Cô bỗng nghĩ tới, Hong Kong lúc này đang phục hồi từ cuộc khủng hoảng tài chính thế giới vào cuối những năm 1970 và dần dần trở thành một trung tâm tài chính và kinh tế toàn cầu. Thị trường chứng khoán cũng đã phục hồi sau sự sụp đổ và thịnh vượng trong vài năm.

Chắc chắn là vào thời điểm này rồi, nó sẽ cổ thủ từ bảy trăm điểm trong một thời gian dài và đã đơn phương tăng lên gần 4.000 điểm. Nhắm mắt mua bừa bất kỳ cổ phiếu nào, để bất động, ít nhất một hai năm sau cũng có thể tăng lên gấp hai gấp ba lần.

An Na sờ dĩ biết mình đang sống ở giai đoạn hoàng kim của thị trường chứng khoán Hong Kong, là bởi vì trước đây cô có một người bố nuôi họ Kim.

Ông bố nuôi này tên tiếng Anh là Jim, là một người Hong Kong được sinh ra và lớn lên ở khu ổ chuột lớn nhất và lâu đời nhất ở Hồng Kông. Thân thế của ông rất đáng thương, không cha, được người mẹ nhặt rác nuôi lớn. Dựa vào thiên phú và sự cố gắng, ông đã thoát khỏi khu tập trung tội phạm, dân tị nạn, nhà sĩ, kỹ nữ... vừa đi làm vừa đi học vào buổi tối, nhận được tấm bằng tốt nghiệp mà không được ai công nhận. Sau nhiều lần trắc trở, rốt cuộc cũng tìm được việc làm ở Sở giao dịch chứng khoán Cửu Long Hồng Kông và bắt đầu sự nghiệp của mình.

Người bố nuôi này là bạn chí giao của ông An, cũng là nhân vật đỡ đầu của giới đầu tư tài chính. Bố nuôi cả đời vất vả, không kết hôn, không có con, nên coi An Na như con ruột, khi rảnh rỗi thì thường khoe khoang với An Na nói năm xưa mình đã cố gắng phấn đấu vượt qua khó khăn ra sao. Được ông chỉ điểm, An Na cũng hết sức quen thuộc đối với giai đoạn hoàng kim của thị trường chứng khoán Hong Kong những năm 80 này.

An Na nhớ rất rõ, bố nuôi từng khoe, lúc mới vào nghề, khi đó thị trường chứng khoán đang bắt đầu hồi phục, rất nhiều tiền nóng từ khắp nơi trên thế giới bắt đầu tràn vào Hồng Kông, các tay máu mặt đều thò tay vào ngành công nghiệp bí mật kiểm soát giá cổ phiếu để cùng nhau nâng cao thị trường chứng khoán lên. Vào thời điểm đó, nó vẫn là khởi đầu của giai đoạn phục hồi. Nhiều nhà đầu tư vừa và nhỏ vẫn không dám bắt đầu do bị ảnh hưởng bởi thảm họa thị trường chứng khoán trước đó. Ông thì lại rất lạc quan, đã mạo hiểm dùng toàn bộ số tiền tích lũy bao nhiêu năm đi làm của mình để mua hết toàn bộ cổ phiếu và thêm đòn bảy tối đa 5000 đô la Hong Kong của mình, chưa tới ba tháng, số cổ phiếu kia đã tăng xấp xỉ bốn lần, ông thấy được rồi, khi thu lợi, đã kiếm được một khoản tiền khá lớn.

Chỉ trong chưa tới hai tuần lễ bán ra, số cổ phiếu kia bắt đầu vào giai đoạn hạ xuống, sau khi gài bẫy vô số nhà đầu tư theo gió và nhảy vào, giá cổ phiếu đã không trở lại điểm bán cao nhất cho đến vài năm sau đó.

Người bố nuôi độc thân này bởi vì tiền vốn có hạn của mình nên số tiền kiếm được cũng không phải là nhiều, nhưng đối với một tân binh bị người ta xem thường vào thời điểm đó thì đó lại có ý nghĩa cực kỳ lớn. Đây là thắng lợi đầu tiên trong cuộc đời của ông, ông cực kỳ đặc ý đối với giai đoạn lịch sử này, thường xuyên lấy ra khoe khoang trước mặt An Na, cho nên, An Na nhớ rất rõ.

Tính toán thời gian thì đúng là vào lúc này rồi.

Cô có nên đi Hong Kong không, bất chước để làm, rất có thể bố nuôi đang chuẩn bị cho khoản đầu tư này?

An Na bị ý nghĩ to gan này làm cho kích động một trận, đi làm cũng chẳng có tâm tư làm việc, đêm về cứ trần trọc suy tính.

Vấn đề lớn nhất chính là làm thế nào để mau chóng đi Hong Kong được.

Cải cách và mở cửa đã mang lại sự giải phóng hệ tư tưởng quốc gia. Làn sóng đi ra nước ngoài đang bắt đầu dâng cao. Nhưng bây giờ, đi ra nước ngoài không phải là chuyện dễ dàng, có người dù lấy được giấy thông hành nhưng chưa chắc đã xin được visa. Bất luận đi đâu, thì đi Hong Kong đều khó khăn hơn cả, có rất nhiều người đăng ký nhưng lại rất ít người được đi. Có vài người phải đợi đến cả năm cũng chưa chắc được đi.

Nếu như mình đi làm thủ tục, chờ thủ tục xong xuôi thì cũng đến mùa quýt sang năm rồi.

Nhất định phải mau chóng nghĩ cách.

An Na suy tính cả một đêm, không cách nào kiểm chế được ý nghĩ mãnh liệt này xuống, ngày hôm sau bèn nói chuyện muốn đi Hong Kong cho mẹ biết.

Mẹ cô cũng không có chút hứng thú về việc đi Hong Kong, thấy cô muốn như thế đi thì bảo cô gọi điện hỏi ý kiến bố.

An Na chạy đến bưu điện, xếp hàng chờ nửa giờ mới đến lượt gọi điện đường dài cho bố, nói mình muốn đi Hong Kong du lịch, hỏi ông có thể giúp mình giải quyết thủ tục nhanh chóng được không.

Bên kia đầu điện thoại An Quốc Cường cực kỳ kinh ngạc, không nghĩ ra con gái vừa mới về nhà không bao lâu sao lại đột nhiên lại muốn đi Hong Kong.

Từ sau khi nhận An Na là con gái, ông rất thương cô, trong lòng luôn có tâm tư phải bảo vệ con gái còn chẳng kém gì vợ, có khi còn hơn rất nhiều. Giờ cô muốn đi Hong Kong du lịch cũng không phải chuyện khó giải quyết, huống chi đây là lần thỉnh cầu đầu tiên của con gái đối với mình, An Quốc Cường không chút do dự lập tức đồng ý, nói mình sẽ nghĩ biện pháp giúp cô giải quyết được thủ tục một cách nhanh chóng để cô được đi Hong Kong chơi, bảo cô đợi tin tức của mình.

An Na về nhà, chưa đến mấy ngày thì bố gọi điện đến trường của mẹ, bảo mẹ nhắn An Na cầm theo giấy tờ để đi làm hộ chiếu địa phương, nói mình đã liên hệ với người ta rồi, họ đồng ý sẽ giải quyết nhanh chóng.

Nửa tháng sau, ngày cuối cùng của năm thì An Na lấy được hộ chiếu. Bố liên hệ với cô, nói có một phái đoàn bán chính thức từ Bắc Kinh đã được mời đến Hồng Kông để tham quan học tập trong nửa tháng, cô có thể đi cùng đoàn khảo sát này, thị thực nội bộ, hết sức thuận tiện.

Mọi chuyện tiến hành hết sức thuận lợi.

Năm nay, bố chưa về nhà, An Na cùng mẹ, bà nội và cả Tiểu Quang nữa cùng đón tết đầu tiên kể từ khi cô tới nơi này.

Chuyến đi Hong Kong này của An Na mục đích là kiếm tiền, dĩ nhiên là phải mang theo tiền đi rồi. Hiện tại Hải quan giới hạn mức tối đa là 2000 đô la Hong Kong, tương đương với hơn 600 nhân dân tệ. An Na đến cửa hàng vàng bạc, yêu cầu thợ kim hoàn đánh cho mình dây chuyền vàng với trọng lượng gần 60 gram, dựa theo giá vàng 48 nhân dân tệ/1 gram, giá trị dây chuyền gần 3.000 nhân dân tệ.

Người dân địa phương luôn có phong tục đàn ông và phụ nữ trao vàng cho phụ nữ sau khi họ lập gia đình. Nếu họ có tiền, họ sẽ đánh nhẫn. Nếu không có tiền, họ sẽ phải góp bằng hoa tai vàng nhỏ. Thợ kim hoàn gần nửa đời người mới gặp một người khách chơi lớn như thế, choáng váng một trận. An Na đặt cọc tiền cho ông ta, ông thợ kim hoàn mới tin tưởng, bắt đầu làm theo yêu cầu của cô.

Qua tháng giêng, An Na tạm biệt mẹ, bà nội, và Tiểu Quang, trong ánh mắt hâm mộ của hàng xóm đi đến sân bay ở Thượng Hải, tụ họp với đoàn khảo sát, mặc áo lông đeo dây chuyền vàng thuận lợi qua được hải quan, lên máy bay bay đi Hong Kong.

...

Hong Kong thập niên 80 kinh tế đang bắt đầu hồi phục phát triển, khắp nơi là cảnh tượng phồn vinh. An Na có cảm giác như mình đang ở trong bộ phim cũ Hong Kong, như là đang mơ vậy.

Đoàn khảo sát ngoài làm việc thì cơ bản mọi người cũng muốn mua quà cáp mang về gồm hai món lớn hai món nhỏ. Hai món lớn là tủ lạnh, ti vi, hai món nhỏ là đồng hồ đeo tay, đài bốn loa. Tất cả đều là hàng nhập khẩu, ở trong nước không mua được, còn tiết kiệm được nhiều tiền miễn thuế. Đến đó ai nấy đều bận rộn, cũng không ai để ý An Na đang làm gì.

An Na nói tiếng Anh, cũng quen thuộc với Hong Kong. Mặc dù hiện tại không giống như 30 năm sau, nhưng một số cửa hàng buôn bán cũ vẫn nằm ở khu vực đó. Sắp xếp xong xuôi, cô đi mua tờ thị trường chứng khoán để kiểm tra thông tin trước, quả nhiên, thị trường chứng khoán hiện tại mới chỉ hơn 900 điểm, loại cổ phiếu mà cô định mua vẫn chưa hề tăng. Tách ra khỏi đoàn khảo sát, cô đi thẳng vào một cửa hàng vàng bạc, đổi dây chuyền vàng mang theo, tầm được 8 vạn đô la Hong Kong. Cầm số tiền này cô bắt đầu đến trụ sở công ty chứng khoán Hong Kong tìm bố nuôi Kim Jim.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Kim Jim vừa mới đi làm chưa được bao lâu, không có khách hàng, không có bằng cấp, không có chỗ dựa, dù cũng có trình độ môi giới chứng khoán nhưng làm việc trong một tòa nhà chật hẹp đông đúc, hầu như chỉ là một anh chàng làm chân chạy việc vặt, ai cũng sai được. Kim Jim luôn tươi cười với mọi người, chăm chỉ bưng trà rót nước, không một chút phàn nàn nào cả. Lúc An Na hỏi anh ta, anh ta vừa bị quản lý gọi vào phòng mắng cho một trận, nói anh ta vô dụng chẳng được tích sự gì, các đồng nghiệp cùng ký hợp đồng vào làm việc với anh ta nay đều đã bắt đầu được tuyển dụng chính thức rồi, chỉ có anh ta là chưa, còn nói nếu như vẫn không kiếm được khách hàng nào thì anh ta sẽ bị thôi việc.

Kim Jim ủ rũ ra khỏi phòng quản lý, đang định ra ngoài tìm khách hàng thì cô lao công nói có cô gái tìm anh. Kim Jim chạy về, quả nhiên thấy có một cô gái trẻ tuổi đôi mắt rất sáng đang ngồi trước bàn làm việc ô vuông của mình. Nom thần thái cử chỉ của cô gái rất nền nã, nhìn rất quen, nhưng xem quần áo trên người rõ ràng là người Đại Lục mà.

Anh ta tiếng phổ thông không sõi, thời đại này người Đại Lục đi Hồng Kông cũng không nhiều, mọi người thường dùng tiếng Quảng hoặc tiếng Anh để giao lưu, anh ta cũng không biết cô gái đến từ Đại Lục này đến tìm mình có việc gì, bèn nở nụ cười đầy tiêu chuẩn, dùng tiếng phổ thông cứng nhắc chào hỏi. Cô gái mỉm cười với anh ta, dùng tiếng Anh lưu loát nói:

— Anh là Kim Jim nhà môi giới chứng khoán đúng không? Tôi là An Na, tôi muốn ủy thác anh thay mặt tôi mở tài khoản bán cổ phiếu tại công ty.

Nói xong đưa tài liệu cho anh ta.

Kim Jim vội vàng nhìn thoáng qua.

Trong số đồng nghiệp của anh ta, những khách hàng ủy thác cũng có người đến từ Quảng Châu, nhưng khách hàng đến từ Đại Lục thì đây là người đầu tiên. Anh đồng thời quá kinh ngạc với tài nói tiếng Anh lưu loát của cô gái, cũng không hiểu vì sao cô gái lại biết mình, hơn nữa còn chỉ đích danh mình mở tài khoản nữa.

– Chỉ sợ làm anh thất vọng, khoản đầu tư của tôi không lớn mấy, chỉ có một vạn đô la Hồng Kong thôi. – An Na nói tiếp.

Đối với một hộ gia đình nhỏ thì một vạn đô la Hong Kong cũng không phải là một khoản nhỏ, huống chi đối với Kim Jim đang khát khách hàng thì đừng nói một vạn đô la Hong Kong, dù là một nghìn thì cũng là một điều không ngờ rồi.

Kim Jim lập tức ngồi xuống nghiêm trang đọc tài liệu An Na đưa cho, lúc hỏi muốn mua cổ phiếu gì, An Na viết số hiệu cổ phiếu ra tờ giấy.

Kim Jim vừa nhìn thì giật mình.

Dựa vào khứu giác mãnh cảm trời sinh cùng với tính cách kiểm tra tỉ mỉ, anh gần đây rất xem trọng loại cổ phiếu này, luôn cảm thấy sẽ có động thái thay đổi lớn, còn đang băn khoăn có nên dùng toàn bộ số tiền tích lũy của bản thân mua vào để đánh cược một lần không, nhưng còn chưa quyết định thì không ngờ cô gái trẻ này lại có cái nhìn giống y mình. Anh vẫn không hỏi gì nữa mà tiếp tục cúi đầu xem tài liệu, lát sau nói:

– Tiểu thư An Na, theo tôi được biết, Đại Lục hiện giờ chưa có cổ phiếu chợ, ngoài Quảng Châu ra thì nhiều địa phương khác hầu như chưa từng có khách hàng ủy thác nào sẽ đến Hồng Kông ủy thác chúng tôi mua cổ phiếu, chị là khách hàng nội địa, còn là người đầu tiên nữa đó.

An Na chỉ cười không nói gì.

Ngồi đối mặt thảo luận về việc buôn bán với người bố nuôi lúc còn trẻ là thanh niên thanh tú trắng trẻo, nghe giọng điệu của anh ta rất nghiêm trang phục vụ mình, cô cảm thấy hết sức kỳ diệu.

Kim Jim tuy tự học nhận được bằng cấp nhưng hết sức chuyên nghiệp, đã ngay lập tức điền thông tin tài khoản. Lúc chuẩn bị điền số hiệu cổ phiếu cùng khoản tiền muốn mua, chợt nghe cô gái nói:

– Tôi muốn hỏi về việc gia tăng đòn bẩy. Xin hỏi quý công ty có thể cung cấp đòn bẩy tối đa cho khách hàng là bao nhiêu?

Kim Jim sững sốt, nói:

– Gấp bốn lần.

– Vậy thêm cho tôi gấp bốn đòn bẩy. – An Na mỉm cười nói.

Kim Jim kinh hãi.

Tăng thêm bốn đòn bẩy, có nghĩa là tiền vốn của tài khoản cổ phiếu này có thể gấp năm lần tiền vốn tiến hành thao tác. Nói cách khác, một vạn có thể biến thành năm vạn. Nếu như lợi nhuận, tiền lời dĩ nhiên cao gấp bội, nhưng nếu bị thua lỗ, khi khoản lỗ đó cùng với tiền vốn của khách hàng sẽ bị công ty chứng khoán chiếm giữ. Nói một cách khác, công ty chứng khoán thì luôn vững vàng, mà khách hàng thì trắng tay.

Đây là một cách thức vừa cực kỳ may mắn cũng cực kỳ mạo hiểm.

– Chị chắc chắn sẽ thêm bốn lần đòn bẩy?

Tuy lời lỗ của khách đối với mình mà nói không có liên quan gì, anh chỉ cần làm việc theo chỉ lệnh của khách và nhận tiền hoa hồng là xong, hơn nữa, đòn bẩy của khách hàng càng lớn, tiền hoa hồng của anh cũng càng nhiều. Nhưng bởi liên quan đến đạo đức nghề nghiệp, cũng bởi có thiện cảm với cô gái trẻ này, Kim Jim sợ cô gái không biết sự mạo hiểm trong đó nên cẩn thận giải thích cho cô biết, còn muốn cô xác nhận lại lần nữa.

– Cảm ơn Kim tiên sinh, nhưng tôi quyết định rồi, hãy tăng thêm bốn đòn bẩy cho tôi.

An Na quyết định đặt cược một lần.

Kim Jim xác định cô không thay đổi xong thì điền bốn lần đòn bẩy vào. Sau đó đưa lại tài liệu, để cô xem xét ký duyệt.

Tên ký xong, quan hệ ủy nhiệm đã được xác lập.

An Na nhận lại tài liệu để xem lại lần nữa, ký tên mình xong nói:

– Kim tiên sinh, tôi rất may mắn trở thành khách hàng của anh. Xin hãy giúp tôi nhanh chóng mua vào cổ phiếu này, cố gắng giữ vững đến ba tháng. Ngày cuối cùng của tháng thứ ba, anh hãy bán ra hết cho tôi, ngoài tiền hoa hồng và tiền ủy thác ra số lợi tức thu được còn lại chuyển cho tôi. Ý tôi là, nếu như lúc đó có lợi nhuận. Tôi đã đính kèm chỉ lệnh bằng văn bản theo hợp đồng ủy thác rồi.

Khách hàng sau khi mua vào cổ phiếu rất ít sẽ có chỉ lệnh rõ ràng trước như thế. Kim Jim lần thứ hai ngạc nhiên, lại tiếp xúc xác nhận với An Na. An Na xác nhận lại không nhầm lẫn gì, Kim Jim đồng ý.

– Chị yên tâm, chị là khách hàng đầu tiên của tôi. Tôi nhất định sẽ chấp hành theo đúng chỉ lệnh của chị, hy vọng đến lúc đó khoản mục này của chị sẽ có lợi nhuận lớn.

Mọi việc hoàn tất, Kim Jimi đưa lại một bản hợp đồng cho An Na. Lúc tiễn cô ra ngoài, anh tự nói với mình, là người môi giới, dù thế nào cũng sẽ không nói cho bất kỳ người nào đến tìm mình, đối phương là khách đầu tiên của mình. Nhưng đối với vị khách hàng tiểu thư An Na xinh đẹp lại quyến rũ này, có lẽ là vì muốn để cho cô biết mức độ coi trọng của mình đối với cô, Kim Jim vẫn nói ra.

An Na liếc nhìn chỗ ngồi làm việc như cái lồng chim nhỏ của Kim Jim, mỉm cười nói:

– Kim tiên sinh, tôi tin tưởng anh, cũng cảm ơn anh chấp nhận ủy thác cho tôi. Tôi có một trực giác, sau này anh sẽ trở thành một nhân vật tầm cỡ trong ngành tài chính, rất nhiều người sẽ coi anh là thần tượng của mình. Trở thành khách hàng đầu tiên của anh, tôi lại thấy rất vinh hạnh.

Người Quảng Đông thích được khen, Kim Jim cũng không ngoại lệ. Hôm nay đầu tiên là một khách hàng trẻ đẹp đến tìm mình, cho anh một khởi đầu mới, giờ lại khen ngợi mình, dù không phải là thật, dù anh hết sức vui mừng nhưng cứ khiêm tốn một hồi lại cảm ơn một hồi.

An Na mỉm cười trò chuyện vài câu với anh. Kim Jim đòi tiễn cô ra tận bên ngoài công ty, lúc nhìn theo bóng lưng của cô lại không kìm nổi đuổi theo.

– Tiểu thư An Na, xin hỏi tại sao chị lại biết tôi rồi chọn tôi làm người môi giới cho mình? Dù sao... - Anh xoa xoa tay, – Tôi mới chỉ là người mới.

An Na cười, giờ giờ danh thiếp vừa mới lấy được ở trong tay lên,

– Tôi thấy tờ quảng cáo của anh ở đầu đường, nên tìm anh.

Kim Jim ồ một tiếng, mỉm cười.

An Na chào anh ta, quay người tiếp tục đi.

....

Ngày thứ hai, Kim Jim gọi điện thoại đến khách sạn mà An Na ở, nói cho cô biết mình đã mở tài khoản cho cô rồi, cũng đã mua vào cổ phiếu rồi.

Ngày tiếp theo, loại cổ phiếu này nán nã đã lâu bắt đầu thông thả dâng lên, đến báo cáo cuối ngày thì đã tăng lên hai điểm so với giá mở bán.

An Na biết chắc là thành công, giờ cũng không thêm nghĩ nữa, nếu đã tới Hồng Kông của ba mươi năm trước, vậy thì cứ chơi cho xả láng đi. Cô đi dạo qua phố thương mại, mua quần áo và mỹ phẩm cho mẹ, còn mua cho bố mẹ một cặp đồng hồ tình nhân, mua cho Tiểu Quang một bộ đồ chơi kim cương biến hình và một bộ xếp hình bằng gỗ, mua cho bà nội một hộp Tờ yến Hong Kong và Sâm Cao Ly, còn mua một đồng hồ ăn vặt cho bạn bè hàng xóm. Sau cùng còn đến xem buổi hòa nhạc trực tiếp của Jenny và Rowan. Buổi diễn kết thúc thì hai tay cô cũng đã vỗ đến mỏi nhừ rồi.

...

Chớp mắt nửa tháng đã qua, đoàn khảo sát đã sắp về nước. Những người trong đoàn túi lớn túi nhỏ tính gộp lại không thể vận chuyển cùng chuyến, mọi người đều đến quầy đặc biệt của Cửa hàng Hữu nghị Thượng Hải để lấy đồ.

An Na ra khỏi cửa trước, cũng có đồ là quà cho hàng xóm. Toàn bộ túi đồ gửi theo đường vận chuyển, lúc điền đơn thì cô có chút do dự.

Trong túi hành lý đồ của cô có một chiếc bật lửa cổ điển của Givenchy. Ngày đó đi đi mua sắm qua Givenchy, nhìn thấy nó thì nghĩ tới Lục Trung Quân, cảm thấy rất xứng với anh, thế là mua vội. Giờ chuẩn bị gửi đồ thì lại cảm thấy mình đúng là bệnh tâm thần, sao lại mua đồ cho anh. Dù là mua chắc cũng chẳng có dịp mà tặng cho anh đâu.

Thôi bỏ đi, mua đã mua rồi, tặng cho bố cũng được.

An Na nghĩ thế tâm lý liền trở lại bình thường, ngay sau đó điền vào, toàn bộ đồ đặc đều ủy thác vận chuyển.

Trước khi lên máy bay, cô có gọi điện thoại cho Kim Jim một lần. Kim Jim phân khởi cho cô biết, trong nửa tháng này, cổ phiếu đã tăng lên ba mươi phần trăm. Anh hết sức xem trọng, cho rằng thời gian tới sẽ còn tăng lên nữa.

An Na cảm ơn anh ta, cúp điện thoại lên máy bay, trở về Thượng Hải, bởi đồ gửi vận chuyển chưa tới nên cô về nhà trước.

Bố và mẹ vẫn luôn mong ngóng cô về, thấy cô về thì rất mừng. Nghe cô kể lại những gì trải qua ở Hồng Kông rất thú vị thì hết sức hối hận vì đã không xin nghỉ để đi cùng cô. An Na an ủi bà sau này sẽ có nhiều cơ hội, còn nói mình mua cho bố mẹ rất nhiều quà, tặng cho bố mẹ cặp đồng hồ đôi, mẹ lúc này mới vui lên.

Một tuần sau, hành lý ký gửi đã chuyển đến Thượng Hải, An Na mang một ít quà sang biếu hàng xóm, còn lại một số thì gửi vận chuyển về thành phố S.

Các nhà hàng xóm nhà nào cũng được tặng quà, Tiểu Quang rất thích đồ chơi chị tặng, cả đám trẻ con đều nhìn thèm nhỏ dãi, năm mới này cả nhà đón

tết rất vui vẻ.

An Na nhân lúc mẹ đang thử quần áo mình tặng ở trước gương thì lặng lẽ lấy chiếc bật lửa kia ra giấu đi.

...

Từ Hong Kong trở về, An Na tiếp tục học nghề ở thầy Hà, ngày đầu tiên đi làm thì nghe được hai chuyện.

Chuyện thứ nhất là bùng nổ tin tức xưởng trưởng Tăng và em vợ yêu đương lén lút đã bị vợ phát hiện, bà vợ vì sợ làm hỏng danh tiếng chồng mà không dám gây náo loạn, nhưng vẫn xử lý em gái một trận toi bời, trên mặt của xưởng trưởng thì có thêm bảy tám vết xước. Giờ thì ngày nào cũng chỉ ru rú ở trong phòng làm việc của xưởng trưởng, ông ta đi đâu, bà ta đi theo đó.

Chuyện thứ hai, đối với các nữ công nhân trong xưởng mà nói thì không phải là một tin tức tốt gì.

Sáu tháng cuối năm ngoái, Xưởng trưởng Tăng cùng với một khách hàng đã ký một hợp đồng mua vài ni cho quần áo mùa đông mới một khoản tiền không nhỏ, đối phương cũng đã thanh toán khoản dự chi. Nghe nói là bạn cũ làm ăn mua bán trước đây với xưởng trưởng. Xưởng trưởng Tăng cực kỳ tin tưởng đối phương, đặt tất cả toàn bộ nguyên liệu vải cùng một lúc, khiến cho các công nhân phải tăng ca liên tục để đuổi hàng, để trước khi hết kỳ hạn hợp đồng có thể hoàn thành xong toàn bộ hàng hóa. Không ngờ được khoản thanh toán cuối cùng lại không thu được, mà người bán hàng lại bỏ trốn mất dạng.

Khoản cuối này không nhỏ, nghe nói gần một vạn. Hiện tại xưởng trưởng Tăng đã bị tín dụng thúc giục hoàn khoản, đang hết sức đau đầu. Các nữ công nhân còn nói đáng nhẽ tiền lương được phát từ mấy hôm trước rồi, lúc đó xưởng trưởng lấy lý do không có kế toán chưa làm xong, nhưng đến giờ mọi người vẫn chưa nhận được gì, cửa phòng làm việc của xưởng trưởng luôn đóng chặt, mọi người đang không biết có phải xưởng có ở trong đó hay không.

An Na trước đó dù đã biết xưởng trưởng Tăng sẽ khiến cho xưởng đóng cửa, nhưng cụ thể là như nào thì cũng không biết. Nhưng giờ xảy ra chuyện này, đoán chừng chính là lý do này rồi, cô không nói gì, tan tầm là về nhà.

Nửa tháng sau, xưởng may Cửu Châu Liên Diên quả nhiên bị đình công mà đóng cửa, tiền lương nợ rất nhiều người, các nữ công nhân trong xưởng chặn xưởng trưởng Tăng trong xưởng đòi tiền lương. Xưởng trưởng Tăng cùng đường, sau cùng đã ký giấy biên nhận với mọi người, đồng ý sẽ mau chóng tìm cách để trả tiền lương cho mọi người. Mọi người hết sách, mắng chửi có rồi, than thở cũng có, sau cùng chỉ còn cách tin tưởng ông ta mà giải tán.

Tiền lương mà An Na bị thiếu cộng lại cũng hơn 20 đồng, nên cô cũng không lưu tâm, cầm giấy biên nhận, chào thầy Hà và chị Tắt và cả ông Trương mang về mặt buồn rầu về nhà.

...

Chớp mắt đã đến tháng tư rồi.

Bố vào cuối tháng tư mới về nhà.

Lần này về nhà, ông chính thức chuyển ngành. Trong khoảng thời gian mới về nhà, ông phải đi xã giao rất nhiều, ngày thì chạy khắp nơi. Mẹ ban ngày cũng đi làm, nhưng đến buổi tối cả nhà rất vui vẻ. Bố cơ bản sẽ không đi đâu cả mà ở nhà, bắt bà nội và mẹ nghỉ ngơi, còn mình thì vào bếp nấu cơm cho cả nhà ăn. Cơm nước xong thì xem phim với mẹ, hoặc là đi dạo với mẹ, hai người thông thả đi song song với nhau trông chẳng khác nào đôi vợ chồng son mới cưới, hàng xóm vẫn cứ trêu chọc suốt, bố cũng không để ý, dường như muốn bù đắp cho mẹ đã bỏ lỡ nhiều trong nhiều năm qua. Mỗi lần như thế, An Na đều chủ động đưa Tiểu Quang đi chơi, dành không gian riêng tư cho hai người.

Thấy bố mẹ thấm thiết với nhau, An Na cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Hạnh phúc thật sự, chỉ cần không thêm nghĩ đến cái người đang ở một nơi xa kia.

Con đường sống chết của người kia dường như đã qua một nửa rồi.

An Na vừa nghĩ đến đây là lại thấy lòng rối như tơ vò.

...

Ngày cuối cùng của tháng thứ ba, An Na và Kim Jim gọi điện thoại cho nhau. Kim Jim ở trong điện thoại dùng giọng nói hết sức phấn khích nói cho cô biết anh ta đã dựa theo hợp đồng ủy thác của cô đã bán toàn bộ cổ phiếu theo giá hiện tại rồi.

Chỉ trong hai tháng cổ phiếu này đã tăng hơn ba lần. Bốn lần đòn bẩy, nói cách khác, số tiền trong tài khoản của An Na ban đầu là một vạn đô la Hong Kong nay đã biến thành mười sáu mươi bảy vạn, quy ra đồng nhân dân tệ thì là khoảng sáu vạn. Khấu trừ các loại thủ tục cùng lợi tức, cô nhận được khoảng 5 vạn.

Tại thời đại này, đây là một khoản tiền rất lớn.

Kim Jim còn nói tiếc quá, hỏi cô tại sao không cố giữ thêm một khoảng thời gian nữa, dựa theo phán đoán của mình, cổ phiếu này hẳn còn dâng lên nữa.

Nhưng An Na không định làm thế, có thể ăn được đầu cá với thân cá đã là tốt rồi, còn đuôi cá nên để cho người khác.

Kim Jim nghe cô giải thích như thế thì hết sức sững sờ, trong đầu vô cùng bối phục cách nghĩ này của cô. Anh nói mình đã chuẩn bị xong hết rồi, sẽ mau chóng chuyển tiền cho cô.

An Na cảm ơn anh ta. Sau cuộc điện thoại này, khoảng chừng nửa tháng sau, cô nhận được thông báo từ một trung tâm thanh toán quốc tế của một ngân hàng ở Quảng Châu, nói có một khoản tiền từ Hong Kong chuyển đến, muốn cô cầm theo hộ khẩu đến để làm thủ tục lĩnh.

An Na cố đè nén tâm trạng phấn khích, nói với bố mẹ cô phải đi Quảng Châu một chuyến, lấy lý do là đăng ký danh sách thi TOEFL để sau chuẩn bị sau này đi du học.

Cuộc thi lấy chứng chỉ TOEFL chỉ mới xuất hiện được vài năm, đó là một tờ thông dụng thường được treo bởi những người trẻ mơ ước đi ra nước ngoài. Trước khi đi phải đến Hong Kong để thi, vừa mới năm ngoái ở Quảng Châu cũng tổ chức thi một lần rồi.

An Na sau khi nhận lại bố mẹ cũng chưa từng miêu tả cho họ thế giới sau ba mươi năm sẽ phát triển nhanh chóng đến mức độ như nào. Bố mẹ không biết trước đây An Na đã từng đi du học, chỉ biết là cô biết tiếng Anh thì tin là thật, nghĩ nếu như sau này cô ra nước ngoài cũng là chuyện tốt, cho nên hết sức ủng hộ, lập tức đồng ý.

Ông An thì khá lo lắng cho con gái, muốn đi theo cô đến Quảng Châu. An Na vội vã cự tuyệt, nài nỉ mình muốn đi một mình. Ông An hết cách đành phải đồng ý, nhưng bắt buộc An Na phải hứa là đi bằng máy bay, như thế cho nhanh và tiện. Sau cùng còn đích thân đưa cô ra sân bay Thượng Hải.

An Na thuận lợi đến Quảng Châu, làm xong hết các thủ tục, rút tiền ở ngân hàng xong thì đi dạo một ngày ở đây, ngày hôm sau thì mua vé máy bay dự định quay về Thượng Hải.

Máy bay mà cô đi là loại Tam Xoa Kích, nơi đến là Bắc Kinh, giữa chặng có dừng ở Thượng Hải.

Lúc này người đi máy bay cũng không nhiều, giám thị sân bay cũng không nghiêm ngặt như sau này, lúc An Na đợi bay, thấy một số thành viên phi hành đoàn đi xe đến dưới máy bay, di chuyển xe đến góc sân bay sau đó thì đi lên máy bay.

Qua kiểm tra an ninh, An Na lên máy bay, tìm được chỗ của mình, xếp hành lý xong thì ngồi xuống.

Chỗ ngồi của cô ở ngay giữa khoang máy bay, bên cửa sổ. Ngồi xuống được chốc lát, hành khách ngồi cạnh đã tới, là một người đàn ông trẻ tuổi đeo đồng hồ vàng, cổ đeo dây chuyền vàng, tay đeo nhẫn vàng, đi đôi giày da mũi nhọn.

Trông dáng vẻ anh ta thế kia cô đoán là người Hong Kong.

Ngồi được một lát, anh ta không ngừng liếc An Na, rồi ngay sau đó bắt quen giới thiệu tên với cô, nói mình tên là Lâm Quốc Khôn, người Hong Kong, đi Thượng Hải làm vụ đầu tư kinh doanh, nhà có biệt thự người hầu, thường được người ta gọi là Lâm thiếu gia.

– Tiểu thư, trông em không giống người Đại Lục, trông rất thanh nhã sang trọng. Em tên là gì, người ở đâu? Chúng ta kết giao làm bạn được không.

Thiếu gia Hong Kong khẩu âm rất cứng, không quan tâm tới những ánh mắt của hành khách khác, nhích lại gần An Na, móc trong túi ra một hộp sô cô la, rất hào phóng đưa cho cô.

– Mời em ăn sô cô la. Em từng ăn bao giờ chưa.

Không ngờ sô cô la lại “đỏ” như thế bị ngồi cạnh một người như vậy.

An Na cười gượng, thấy thê lên máy bay của mình sắp bị hộp sô cô la chặn thì vội nhận lấy.

Lâm thiếu gia này mắt rất tinh, thoáng cái đã nhìn thấy tên của cô.

– An Na? Tên em là An Na à? Cái tên rất hay. Tiểu thư An Na, em từng đến Hong Kong chưa? Có cơ hội anh sẽ mời em đi...

– Cảm ơn, không cần đâu.

An Na lạnh nhạt đáp, lấy ra một quyển sách, quay sang phía cửa sổ.

– Tiểu thư An Na, em ăn sô cô la nữa đi, đừng ngại.

Vị Lâm thiếu gia vẫn cứ lải nhải liên tục bên tai cô.

An Na buồn bực muốn chết, ngẩng lên muốn tìm tiếp viên hàng không xem còn ghế nào trống không để xin đổi, chợt thấy ngay cửa khoang khoang máy bay phía trước có một người đàn ông trẻ tuổi với đôi chân dài đi tới, mặc chiếc áo da màu đen, mang theo hành lý đơn giản.

Hình như là hành khách.

Tiếp viên hàng không tay cầm một bọc thăm đi tới, bởi vì lối đi quá hẹp mà suýt nữa đụng vào anh ta.

Người đàn ông này dừng lại ép sát sang bên nhường đường, tiện thể giúp tiếp viên hàng không kia đỡ cái thảm sắp rơi xuống.

Lúc anh ta quay đầu, An Na choáng váng cả người, tim như bị một cái gì đó nện thẳng vào rất mạnh, nảy lên thành thạch không cách nào khống chế được.

Người đàn ông đang nhường lối đi kia chính là Lục Trung Quân gần một năm không gặp.

Một năm không gặp trông anh vẫn như trước vẻ mặt thoát nhìn có vẻ hồ hững, nhưng lại mang đến cảm giác xa lạ hơi khác so với trong trí nhớ của cô.

Tiếp viên hàng không mặc đồng phục đẹp để mỉm cười cảm ơn anh.

Lục Trung Quân khẽ gật đầu, tiếp tục đi vào khoang máy bay.

Đầu óc hoàn toàn ngây dại, ngay khoảnh khắc tầm mắt anh sắp quét tới, An Na vội vã khom người xuống giả bộ như đang nhặt thứ gì đó bị rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Tim An Na đập thành thạch, lúc cúi người xuống để trốn tránh anh, sau lưng thậm chí còn túa mồ hôi.

Cô không biết tại sao mình lại sợ bị anh phát hiện ra như thế, sợ bỗng dưng đối mặt với anh, cô lại chưa có bất kỳ sự chuẩn bị tâm lý nào.

Năm ngoái gây gổ với nhau một trận, cô bỏ đi không lời từ biệt. Trong khoảng thời gian đầu, cô nghĩ chờ chuyện Tiểu Quang giải quyết xong rồi, hai người cũng dần dần tỉnh táo lại thì cô sẽ tìm anh để nói chuyện.

Nhưng sự việc phát triển theo sau đó, nhất là lần gọi điện thoại mà không gặp anh biết anh rất có nhiều khả năng vẫn tham gia bay thử, sự thất vọng trong lòng cô thậm chí còn vượt xa hơn sức tưởng tượng của mình.

Có lẽ, trong tiềm thức của cô, cô vẫn cho rằng anh sẽ vì cô mà từ bỏ việc bay thử.

Dù sao, đây là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến sự xung đột của hai người.

Nhưng thực ra kết quả cũng không phải như vậy.

Bản thân mình quá đánh giá cao vị trí của mình trong lòng anh rồi.

Nói thật ra, lúc đó cô cảm thấy mình rất ngốc, nhớ lại đêm trước khi mình bỏ đi, mình còn chủ động nhiệt tình dây dưa cả đêm với anh nữa, đúng là xấu hổ mà. Thật đúng là cứ tự coi mình là người quan trọng gì chứ.

Cũng bởi thế, cô bắt đầu từ từ buông bỏ anh, không còn ý nghĩ sẽ gặp lại anh nữa.

Cảm giác lại lần nữa đối mặt với anh đối với cô bây giờ mà nói quả thực là điều hết sức khó khăn, thậm chí cô còn thấy khiếp đảm.

Cô dĩ nhiên vẫn luôn hy vọng anh bình an vô sự, cho nên nghĩ qua một thời gian nữa, có thể cô sẽ dùng cách thức khác để khuyên anh. Ví dụ như gọi điện thoại, hoặc là viết thư chẳng hạn.

Từ đó đến nay cô vẫn luôn nhớ tới anh.

Nhưng ngày tháng trôi đi, hai người xa nhau quá lâu, An Na dần dần phát hiện mình giờ như ngay cả gọi điện thoại hay viết thư cho anh đều cần dũng khí rất lớn.

Cô sợ hai người gặp lại lần nữa.

Cô không biết lúc ấy cô sẽ đối mặt với anh như nào.

Nếu như không phải vẫn còn nghĩ đến sự cố sau này anh có thể sẽ chết, cô thật sự không muốn gặp lại anh.

Thời gian là liều thuốc cực kỳ tàn nhẫn. Nó khiến cho tình yêu càng trở nên khắc sâu xương tủy, thâm nhập vào máu tủy. Nó khiến cho tình yêu dần dần bị mài mòn cho đến chết lặng, thậm chí khiến người ta không muốn đối mặt lần nữa.

An Na thuộc dạng thứ hai.

....

An Na cảm nhận được đôi chân đi đôi giày da quân đội kia đi qua rồi thì tâm trạng mới thoáng bình ổn lại, chậm rãi ngồi lên. Nhưng cô vẫn không dám ngồi thẳng, vẫn nấp sau tấm lưng ghế, ngay cả thờ cũng không dám thờ.

Lâm thiếu gia ngồi cạnh thấy sắc mặt cô đột nhiên tái mét vẫn tránh trong chiếc ghế không dám nhúc nhích thì nghĩ đến đây là cơ hội tốt quan tâm, tức thì ghé sát lại:

– An...

Ngay trước khi anh ta gọi tên cô, An Na lập tức làm động tác chó có lên tiếng với anh ta.

Lâm thiếu gia ngậm miệng lại.

– Tôi có tên tiếng anh, là Lucy. Anh cứ gọi tôi là Lucy đi.

An Na nói bừa, bịa ra một cái tên để tránh bị Lâm thiếu gia Hong Kong này gọi tên thật của mình ra.

– Tôi không sao cả, chỉ hơi mệt thôi, muốn nghỉ ngơi một chút. Anh đừng nói gì cả, được không?

An Na quay sang anh ta, giọng đề thấp xuống, gần như là thì thầm.

Cô sát gần như thế, Lâm thiếu gia được mùi thơm nhẹ nhàng từ trên người cô, hơn nữa khác hẳn thái độ lạnh nhạt vừa nãy, còn báo cả tên tiếng Anh cho mình, ánh mắt cũng nhìn mình đầy vẻ khẩn cầu và sợ hãi.

Lâm thiếu gia bình thường vốn là người thương hoa tiếc ngọc, nay có một cô gái xinh đẹp mờ miêng nài nỉ như thế tức thì trong lòng nhộn nhạo, hào khí dâng tràn, lập tức gạt đầu:

– Được. Tiểu thư Lucy, em cứ nghỉ ngơi đi. Anh không làm phiền em nữa.

– Vậy anh có thể lấy giúp tôi cái mũ ở trên kệ được không?

– Được mà.

Lâm thiếu gia đứng lên lấy chiếc mũ xuống cho cô.

An Na khẽ cảm ơn, nhận chiếc mũ chụp lên trán mình để che cả gương mặt, sau đó dựa hẳn vào góc ghế.

Qua hơn mười phút, toàn bộ hành khách đã lên đông đủ, trong đó có mấy người Nhật Bản. Khoang máy bay đã được đóng lại, trình tự trước khi cất cánh đã xong, máy bay rời khỏi sân bay, bay thẳng về hướng Thượng Hải.

An Na vẫn giấu mặt trong cái mũ, ngồi yên ở trong góc.

Lâm thiếu gia không nhìn thấy mặt cô, muốn tiếp cận cô nhưng thấy cô có vẻ đang ngủ nên đành phải nhẫn nhịn.

Bay ra ngoài được chốc lát, An Na chợt nghe bên cạnh có tiếng “phịch” một cái, thần kinh căng lên, hơi nhấc vành mũ nhìn thoáng qua, phát hiện một hành khách ngồi cùng dãy ghế ở bên trái đã bất cẩn làm đổ cái cốc xuống đất.

Đó là một hành khách nam, tóc mai dài, tầm hơn ba mươi tuổi, có thể là lần đầu tiên bay, hoặc là vì nguyên nhân nào đó, mà ánh mắt đảo liên tục, biểu hiện có vẻ rất căng thẳng.

Trong cốc có nước, sàn khoang máy bay bị ướt, tiếp viên hàng không đi đến thu dọn. Người đàn ông kia ngồi xuống, chung quanh yên tĩnh trở lại.

– Không sao rồi, chỉ là đổ ly nước thôi.

Lâm thiếu gia giải thích với An Na.

An Na thở ra một hơi, hơi nhích người lên một chút, mũ vẫn để nguyên không lấy xuống, chỉ là hơi nhấc lên, nhìn thoáng qua khe hở giữa hai chỗ ngồi.

Cô liếc thấy được Lục Trung Quân.

Anh ngồi cách mình tầm sáu bảy hàng ghế, giống như hầu hết tất cả hành khách, đầu hơi ngửa ra lưng tựa vào ghế ngồi, mắt nhắm lại, hình như đang ngủ.

An Na thở hắt ra rút người trở lại, tiếp tục chụp mũ che mặt mình.

Một lát sau, một tiếp viên hàng không đẩy xe đồ ăn đến phân phát đồ ăn thức uống, rất nhanh đến chỗ An Na. Lâm thiếu ân cần hỏi:

– Tiểu thư Lucy, em muốn uống gì không, anh lấy cho em...

An Na lắc đầu.

– Uống đi, em sẽ thấy thoải mái hơn. Anh nom sắc mặt em không tốt lắm...

Lâm thiếu còn đang ra sức thể hiện phong độ thì chợt tiếp viên hàng không kêu to lên đầy sợ hãi.

An Na mở mắt ra, thấy cảnh tượng kia thì cũng kinh hoàng.

Người đàn ông ban nãy không cẩn thận làm đổ ly nước bỗng nhiên bật đứng lên, móc trong áo ra một khẩu súng nhắm ngay vào người đàn ông trung niên đeo kính ngồi cạnh mình, chĩa thẳng vào thái dương ông kia, rống to:

– Cướp máy bay, tất cả ngồi yên.

Cùng lúc đó, ba người đàn ông khác ngồi ở vị trí khác trong khoang cũng đứng lên, hai người tay cầm dao, một người có ria mép tay cũng cầm khẩu súng.

– Cướp máy bay, ai dám động tao bắn chết.

Gã ria mép cũng hét to.

Cả khoang lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người sợ ngây người.

Tiếp viên hàng không sắc mặt tái mét, ngã xụi lơ dưới đất, bị gã tóc mai dài túm lấy kéo đến chỗ khoang điều khiển.

Đồng bọn của gã tóc mai dài túm lại, hạ thấp giọng nói vài câu, gã tóc mai dài cùng với một gã cầm dao túm lấy bắt giữ hành khách trong khoang, gã râu mép cùng một gã đồng bọn khác đi đến khoang điều khiển, đến cửa khoang thì nổ hai phát súng vào cửa khoang, đá văng cửa khoang ra.

Cơ trưởng của chuyến bay tên là Tôn Nghiêu, là một cơ trưởng có kinh nghiệm bay rất phong phú, trong khoang trừ ông ra thì còn có hai phó cơ trưởng khác, một người họ Vương một người họ Thượng.

Trước đó vài giây có tiếp viên hàng không phát hiện tình hình bất thường đã chạy vào báo cáo ông ta.

Tôn Nghiêu từng biết mấy sự kiện bất cóc tương tự vào mấy năm trước, sau cùng còn khiến kẻ bất cóc trốn thoát thành công. Nhưng đây là tình huống mà ông ta chưa gặp phải bao giờ, cũng không ngờ sẽ đụng phải. Ý thức được vấn đề nghiêm trọng, vội vàng hạ lệnh cho hai phó cơ trưởng liên hệ với mặt đất báo cáo tình huống khẩn cấp, Phó cơ trưởng đang chuẩn bị chấp hành thì cửa khoang đằng sau bị phá vỡ, hai người xông vào.

Tên ria mép mắt đỏ ngầu, xông thẳng vào bàn điều khiển, nã súng vào hai phó cơ trưởng, cả hai ngã xuống sàn, một người vai bị trúng đạn, người kia bụng trúng đạn.

– Quay lại cho tao, đi Nam Triều Tiên.

Gã ria mép rít lên, chĩa súng vào đầu cơ trưởng.

Cơ trưởng hơi do dự, thấy gã chuyển hướng hòng súng chĩa vào một phó cơ trưởng thì không dám phản kháng nữa, điều khiển máy bay thay đổi hướng bay đi về hướng bán đảo.

...

Trong khoang máy bay, các tiếp viên hàng không bị tập trung lại bắt ngồi ở một góc.

Gã tóc mai dài phe phẩy khẩu súng trong tay, cùng đồng bọn ra lệnh cho mọi người không được rời khỏi chỗ ngồi.

Ban đầu còn đỡ, về sau có đứa bé sợ sệt khóc lên, gã tóc mai dài quát to, người lớn cuống quýt dỗ dành đứa bé. Đang lúc hỗn loạn, một người Nhật Bản tuổi khá lớn bỗng trợn mắt lên quát xiu, người phiên dịch đi theo vội đứng lên xin giúp đỡ.

– Tôi là bác sĩ, tôi có thể giúp.

Một người đàn ông trung niên mặc tây trang ngồi sau đứng lên.

– Nhật Bản, chết thì chết. Máy ngồi xuống cho tao.

Gã tóc mai dài lệnh cho bác sĩ kia ngồi xuống, đi tới đá người phiên dịch một cú.

Vị bác sĩ kia đành phải ngồi xuống lại.

Hành khách Nhật Bản đi cùng khác thái độ kích động, liên tục lên tiếng. Một cô bé mười mấy tuổi bên cạnh khóc văng lên.

– Câm miệng, câm miệng lại. Tất cả ngồi yên. Tất cả ngồi yên cho tao. Ai làm loạn tao bắn chết.

Gã tóc mái dài vô cùng hung hãn, kéo chốt cò súng.

– Này, các anh có phải cướp máy bay không, sao lại căng thẳng như thế?

Đang trong lúc hỗn loạn thì bỗng vang lên một tiếng nói.

Gã tóc mái dài quay lại, thấy đó là một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn, thần sắc bình thản, ngữ điệu thông thả.

Gã ngăn ra.

Người đàn ông trẻ tuổi kia cười cười.

– Các anh muốn đi đâu? Sân bay K16 Nam Triều Tiên à? Tôi biết cơ trưởng đã phối hợp với các anh rồi. Theo tốc độ bay hiện tại thì chưa đến hai giờ nữa là đến đó rồi. Nơi này cao trên vạn thước, thứ đồ chơi trong tay các anh kia tôi khuyên các anh chớ động vào. Tôi nhận ra các anh chưa từng dùng bao giờ. Nhờ làm khoang máy bay bị thủng, anh có biết áp lực khí lưu trên độ cao vạn thước thì có thể khiến cho máy bay đang bay ở tốc độ cao sẽ bị xé thành hai nửa không. Anh cũng không muốn mình bị mất mạng đó chứ?

Gã tóc mái dài nhìn anh chăm chăm.

– Mẹ nó, liên quan méo gì đến mày?

Người đàn ông trẻ tuổi mỉm cười:

– Tôi là một hành khách bình thường. Tôi giống như tất cả hành khách trên chuyến bay này đều muốn sống. Thở nóng nẩy cán người. Anh ép người ta quá, đối với ai cũng không tốt. Tôi khuyên anh hãy để vị bác sĩ này cứu vị hành khách Nhật Bản kia. Cứu người cũng chẳng ảnh hưởng gì đến các anh cả.

Gã tóc mái dài do dự, cuối cùng buông cây súng xuống.

Vị bác sĩ kia vội chạy tới, cùng người khác chuyển vị hành khách Nhật Bản đặt ra sàn thực hiện cứu chữa.

Một lát sau, hành khách Nhật Bản kia chậm rãi mở mắt ra.

Mọi người đều thở phào.

Gã tóc mái dài mặt âm trầm, lệnh cho người đàn ông trẻ tuổi kia ngồi xuống.

Người đàn ông trẻ kia cười cười, ngồi xuống lại.

...

An Na núp ở trên ghế, tuy rằng không quay lại nhìn nhưng nghe giọng nói đã nhận ra người vừa đứng lên nói kia chính là Lục Trung Quân.

Vị Lâm thiếu gia ngồi bên cạnh cô mặt vàng như đất, giống như cô ngồi im không dám nhúc nhích, sợ gây ra tiếng động gì sẽ khiến cho đám bắt cóc chú ý đến.

An Na không bao giờ nghĩ tới trên máy bay lại gặp được Lục Trung Quân.

Càng không ngờ tới, trên máy bay lại có đám bắt cóc.

Thời đại này kiểm tra an ninh không chặt chẽ, hơn nữa, ngoại trừ lối đi thường ra thì còn thiết lập lối đi riêng cho cán bộ cao cấp miễn kiểm.

Tuy rằng không biết đám bắt cóc này tại sao lại trốn đi, còn tính toán mọi cách mạng được vũ khí lên máy bay, cũng không phải không có khả năng.

Giờ ý nghĩ duy nhất của cô là mau chóng bình an đáp xuống đất, sau đó, trở lại bên bố mẹ, không đi đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Hành khách Nhật Bản vừa tỉnh lại, trong khoang máy bay duy trì sự yên lặng trong một khoảng thời gian.

Khoảng cách đổi hướng bay đã qua hơn một giờ, cách nơi đến càng lúc càng gần.

Gã tóc mái dài cùng đồng bọn thấy không còn tình huống gì phát sinh ngoài ý muốn nữa thì biểu hiện căng thẳng cũng dần dần buông lỏng xuống.

Lại bay được một hồi nữa, hình như sắp đến khoảng không trên mặt biển, tầng mây ngoài cửa sổ máy bay bắt đầu có thay đổi vừa sẫm sè vừa dày, có đôi lúc, An Na cảm giác như máy bay vừa vút qua tầng mây, từng đám mây màu đen sì như sụt qua thân máy bay, xa xa còn có tia chớp lóe lên,

Bỗng, thân máy bay rung lên vài cái, sau khi bình ổn lại, chốc lát sau nó lại rung lên.

Lần rung này rất lâu, tiếp viên hàng không ngồi xổm ở góc chột ngã lẫn ra, gã tóc mái dài và đồng bọn cũng bất ngờ, cũng bị hất ngã.

Bên ngoài cửa sổ cách đó không xa có một tia chớp màu lam rất lớn đánh xuống làm cho những người nhìn thấy đều kinh hãi.

Hành khách đang yên lặng lập tức căng thẳng lên, lần thứ hai trong khoang xôn xao hỗn loạn.

– Yên lặng, yên lặng!

Gã tóc mái dài đứng lên, rống lên hai tiếng, trong mắt cũng lộ vẻ căng thẳng, giao súng trong tay cho đồng bọn tiếp tục giám sát mọi người, gã thì chạy vào khoang điều khiển để xem.

Trong khoang điều khiển, cơ trưởng thần sắc nghiêm trọng, đang cùng tên rìa mép can thiệp.

– Chúng ta đã gặp phải thời tiết đối lưu rất mạnh, phía trước mây nhiều, đoán chừng đối lưu càng mạnh hơn, không thể tiếp tục đi được nữa, nếu không máy bay sẽ bị phá hủy. Cho dù có may mắn bay được đến nơi thì cũng sẽ bị rơi xuống. Phải quay lại điểm xuất phát thôi.

Cơ trưởng cố gắng đàm phán với gã rìa mép, lúc nói chuyện, phía trước lại có một tia sẫm chớp nữa.

Sắc mặt gã rìa mép dữ tợn:

– Đi Đài Loan!

– Dầu thiếu, không thể đi!

– Vậy cứ tiếp tục bay cho tao. Hôm nay dù thế nào cũng phải bay, không thể bay thì cũng phải bay. Cùng lắm thì tất cả cùng chết chung.

Gã rìa mép quát to.

Cửa khoang điều khiển được mở ra, thời điểm cơ trưởng và gã rìa mép đang cố gắng tranh luận, thì một thanh âm dọc theo thông đạo truyền tới, khiến cho hành khách ngồi gần khoang điều khiển nghe được đều lộ vẻ hoảng sợ.

Những kẻ bất cóc còn lại trong khoang máy bay cũng tinh thần không yên, một mặt đề phòng hành khách phía trước, một mặt nỗ lực nghe tiếng cãi vã ở khoang điều khiển phía sau.

Trong khoang điều khiển vang lên những tiếng động kỳ lạ.

Gã rìa mép nhặt cái ly nước của một phó cơ trưởng lên, đập vào đầu cơ trưởng, ra lệnh ông tiếp tục bay.

Thân máy bay lần thứ hai rung lên, gã bất cóc đứng ở ngay lối ra vào lần thứ hai ngã lẫn xuống sàn.

Súng tuột khỏi tay.

Gã chửi lên một tiếng, đứng lên đi nhặt súng.

Lục Trung Quân đang khê khàng an ủi cô bé vì sợ hãi mà khóc lóc chột bật dậy, lao tới đá văng cây súng đi.

Gã bất cóc sững sốt, ngẩng lên nhận ra là anh thì rút dao định đâm tới, tay vừa mới vung lên, Lục Trung Quân đã khống chế được gã, dùng khuỷu tay đánh mạnh vào gáy gã. Gã bất cóc mắt tròn ngược ngã xuống ngất lịm đi.

Lục Trung Quân nhặt khẩu súng vừa bị anh đá đi, ra hiệu cho tiếp viên hàng không đang trong khiếp vía tìm dây trói chặt gã bất cóc lại, mình thì đi đến chỗ khoang điều khiển.

Gã tóc mái dài, gã rìa mép và một đồng bọn khác đều ở trong khoang điều khiển.

Trán của cơ trưởng đã bị rách, máu đang chảy xuống. Bị gã ria mép cường bức, ông không thể làm gì khác hơn là tiếp tục cho máy bay bay hướng đằng trước.

Lục Trung Quân đi tới cửa khoang điều khiển, gã tóc mái dài nghe tiếng bước chân đằng sau thì cho rằng là đồng bọn đến xem thì quay đầu lại.

– Mẹ nó mày cũng vào đây làm gì. ...

Lục Trung Quân đặt súng vào đùi gã bóp cò.

Gã tóc mái dài kêu lên thảm thiết, ngã xuống.

Hầu như cùng lúc, Lục Trung Quân túm được một gã bắt cóc khác phát hiện bất thường quay lại nhào tới anh, kéo gã tới chỗ gã ria mép kia.

Gã ria mép quay đầu lại, mặt biến đổi lớn, nòng súng đang chĩa vào cơ trưởng lập tức chuyển hướng nhắm vào Lục Trung Quân đang cách mình vài bước nổ hai phát súng.

Lục Trung Quân kéo gã bắt cóc chần chạch đằng trước.

Hai tiếng súng nổ, gã bắt cóc ngực bị trúng đạn, ngã xuống.

Gã ria mép mắt cuồn loạn, cầm súng tiếp tục bắn về người xâm nhập.

Lục Trung Quân lạnh lùng nói:

– Hai viên bắn ở trong khoang điều khiển, hai viên bắn hai phó cơ trưởng, sau cùng là hai viên đạn cho đồng bọn của mày. Lần sau trước khi nổ súng mày nên ghi nhớ cần phải làm gì nhé.

Gã ria mép hét lên, ném cây súng đã hết đạn, nhặt con dao dưới chân lên, nhào tới Lục Trung Quân.

Khoang điều khiển nhỏ hẹp, Lục Trung Quân không dám nổ súng, hai người vật lộn ở trên sàn. Trong lúc vô tình cánh tay anh bị lưỡi dao sắc bén trượt qua, anh lật người lên không chế gã ria mép, bẻ hai tay gã, sau đó đánh mạnh vào gáy gã.

Gã ria mép hôn mê bất tỉnh, nằm sấp trên sàn nhà, tứ chi co quắp, bất động.

Trưởng tiếp viên hàng không vô cùng bình tĩnh, thấy bốn gã bắt cóc đã bị hạ thì choáng váng, dẫn người lao vào, trói ba gã còn chưa chết lại với nhau, lại gọi vị bác sĩ kia đến sơ cứu cho hai phó cơ trưởng đang hôn mê bất tỉnh vì bị mất máu quá nhiều, lại tiếp tục bố trí người đến khoang máy bay trấn an hành khách, thông báo máy bay sẽ quay lại địa điểm xuất phát, rời khỏi khu vực nguy hiểm.

Cơ trưởng còn chưa tỉnh hồn, vết thương trên mặt cũng chẳng kịp xử lý lập tức cảm ơn Lục Trung Quân, bắt đầu lên tinh thần chậm rãi thay đổi hướng bay.

Thao tác này vốn cần một phó cơ trưởng phối hợp.

Ngay gần thân máy bay chừng hơn mười mét bên ngoài bầu trời lại đột nhiên nổ xuống một tia sấm chớp.

Điện lưu cảm ứng quá mạnh làm cho kim đồng hồ quay rối loạn, thân máy bay cũng rung lên rất mạnh.

Hành khách ở khoang kêu to hoảng sợ.

Trán cơ trưởng đỏ mồ hôi hột, hai tay đang điều khiển máy bay cũng run rẩy, lúc đang tiến hành một thao tác, tay chợt trượt một cái.

– Cơ trưởng, tôi có thể làm phó cơ trưởng giúp ông điều khiển máy bay. Tôi từng lái máy bay vận tải cỡ lớn, thao tác cơ bản cũng tương tự như máy bay dân sự. Ông cứ chỉ lệnh cho tôi là được.

Lục Trung Quân đi tới, cúi xuống giúp ông bấm nút, sau đó ngồi xuống vị trí phó điều khiển.

Cơ trưởng kinh ngạc nhìn anh rồi gật đầu. Hít thật sâu, ổn định tinh thần, bắt đầu chậm rãi thao tác điều khiển máy bay chuyển hướng bay.

...

Sau nửa giờ, chiếc máy bay gặp phải cảnh kinh hồn bạt vía đã an toàn đáp xuống sân bay gần Thanh Đảo.

Dưới mặt đất đã chuẩn bị sẵn sàng, cửa khoang máy bay vừa mở ra, lập tức có nhân viên vũ trang đầy đủ đi lên, mang ba kẻ khủng bố đi. Cơ trưởng, hai phó cơ trưởng bị thương cùng với hành khách Nhật Bản bị ngất cũng được nhanh chóng đưa lên xe cứu thương đưa đến bệnh viện.

Lục Trung Quân bắt tay với cán bộ cục an ninh đến tiếp nhận máy bay, trao đổi đơn giản một lúc. Đối phương biết anh là huấn luyện viên của học viện hàng không đi công tác quay về Bắc Kinh thì bắt tay anh thật chặt, nói:

– Đồng chí, cảm ơn đồng chí đã trợ giúp. Những tên không tặc này có một gã trong đó có thân phận cực kỳ đặc biệt, nghi là nhân viên cao cấp trong nội bộ ta bị thế lực đối địch mua chuộc, vọng tưởng muốn mang theo cơ mật quan trọng trốn đi. May là có đồng chí đúng lúc đã ngăn chặn được, giảm tổn thất của quốc gia, cũng đảm bảo sự an toàn tính mạng của các hành khách trên máy bay. Chúng tôi vô cùng cảm kích.

Lục Trung Quân cười cười.

Cán bộ cục an ninh để ý thấy cánh tay anh bị thương thì vội gọi người đến băng bó.

Một y tá cầm theo hòm thuốc vội vã chạy tới xử lý vết thương cho anh.

Lục Trung Quân cởi áo khoác, bấp tay cuộn cuộn nhuộm máu, lúc đưa tay ra cho y tá băng bó, tai chợt nghe thấy có người dùng giọng Quảng cững ngắt gọi:

– Lucy, tiểu thư An Na, em đi nhanh thế. Chờ anh chút.

Đôi mắt anh hơi tối lại.

Cái tên này một năm qua hầu như đã xâm nhập vào trong cốt tủy của anh. Chỉ cần nghĩ tới là nơi sâu nhất trong lồng ngực lại nhâm nhâm đau.

– Lucy! Tiểu thư An Na...

Tiếng gọi kia lại vang lên.

Lục Trung Quân ngẩng phát đầu lên, nhìn theo hướng gọi kia.

Đằng trước hơn trăm thước, từ lối đi đặc biệt trên máy bay hành khách đang lục tục sơ tán xuống đi ra tới cửa. Trong đó có một người đang vội đuổi theo một cô gái.

Ánh mắt Lục Trung Quân rơi lên bóng lưng cô gái kia, hô hấp chợt như bị kiềm hãm.

...

– Lucy! Tiểu thư An Na...

Lâm thiếu gia cuối cùng đuổi kịp An Na, vừa thở hổn hển vừa rủa “OMG” liên tục.

- ...Đại nạn không chết, tất có hạnh phúc đến cuối đời. Lucy, em nói xem có đúng không?

An Na không nói lời nào, chân bước nhanh hơn chạy ra cửa xuất.

– Em đi đâu? Hay là chúng ta kết bạn rồi cùng nhau quay về Thượng Hải đi.

...

Tìm Lục Trung Quân nãy lên kịch liệt, bỏ lại y tá đang băng bó tay cho mình, xoay người chạy như điên theo bóng lưng sắp biến mất ở cửa xuất kia.

– Đây đồng chí Lục, tay anh còn chưa băng xong.

Y tá giật mình, lúc định thần lại thì đã thấy anh chạy ra rất xa rồi.

...

An Na vừa nghe thấy tiếng gọi tên mình đến như hết cả đầu của gã thiếu gia Hong Kong kia thì biết mình không xong rồi.

Lúc cô đi theo hành khách được sơ tán xuống máy bay thì nhìn thấy Lục Trung Quân đang đứng ngoài sân bay cách mười mét, đang nói chuyện với một người có vẻ là cán bộ chính phủ.

Lúc đó là anh đưa lưng về phía cô.

Từ lúc anh ra tay không chết gã bắt cóc kia, sau đó tiến vào khoang điều khiển thì cô vẫn chưa thấy mặt anh, cho đến bây giờ cô mới được nhìn thấy bóng lưng của anh.

Sợ anh phát hiện ra mình, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Không ngờ gã thiếu gia Hong Kong lại đuổi theo.

Cô theo bản năng quay lại nhìn, khi thấy người đàn ông kia đang chạy về phía mình thì biết anh đã nghi ngờ rồi. Tim cô nhảy loạn lên, chân tay bỗng mềm nhũn ra, trong đầu chỉ có một ý nghĩ là không thể để anh bắt được, thế là liều lĩnh đẩy Lâm thiếu gia đang chắn mình ra chân lao vào cánh cửa lối đi, vào

đại sảnh sân bay.

Đại sảnh sân bay không lớn, bên trong có người đang chờ bay.

Mấy hành khách chờ bay đều ngạc nhiên nhìn cô, An Na chạy thẳng ra đằng trước, rẽ mấy rẽ, phát hiện có một nhà vệ sinh thì lao vào, chui vào một nhà vệ sinh dành cho nữ, núp sau cánh cửa, ngồi bệt xuống.

...

An Na thở hổn hển, cả người như nhũn ra, trên trán và cả sau lưng đều tủa mồ hôi.

Một lát sau, bên ngoài mơ hồ có tiếng gọi của Lâm thiếu gia “Lucy, An Na”, rồi dần dần biến mất, đoán là không tìm thấy cô thì bỏ đi rồi.

Trong nhà vệ sinh nữ người ra ra vào vào liên tục. Cô không dám ra ngoài, cứ ngồi dưới đất sau cánh cửa.

Qua rất lâu rất lâu đến ngay cả bản thân cô cũng biết cứ ngồi như này mãi đúng là nực cười, thế là bám vào tường chậm rãi đứng lên, đẩy cánh cửa ra, chân bước nặng nề đi ra ngoài.

Người đàn ông kia đang tựa vào bức tường gạch men sứ màu trắng khảm nạm ngay gần cửa nhà vệ sinh, một tay đút túi quần, một tay vẫn còn dính máu, đang ngậm điều thuốc trên miệng.

Tư thế nhìn vô cùng nhàn nhã.

...

– Cuối cùng chịu ra rồi hả?

Lục Trung Quân quay mặt lại, ánh mắt đen sẫm quét cô từ đầu đến chân, lạnh lùng thốt.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

An Na không lên tiếng, mắt nhìn chăm chăm dưới chân, dáng vẻ như không biết anh cứ thế đi qua anh. Vai vừa sụt qua, một cánh tay đã bị anh bắt lấy.

Tay bắt lấy cô là cánh tay bị thương, nhưng sức lực lại mạnh mẽ vô cùng, như muốn bóp nát khớp xương của cô.

An Na nén đau, ngược lên nhìn anh, đối mặt với đôi mắt sâu thẳm đen tối kia, trong đôi mắt ấy còn nhìn thấy rõ hình ảnh phản chiếu nhỏ xíu của mình.

– Buông ra. Anh làm đau em. – An Na cau mày nói.

Lục Trung Quân híp mắt lại, cũng không buông tay cô ra mà chỉ hơi lỏng tay một chút, nhỏ đầu lọc thuốc lá trong miệng đi.

– Đi theo anh.

Giọng nói vừa lạnh vừa cứng, y như con người anh lúc này. Nói xong thì lui cô ra phía cửa.

Sân bay này ngày nào cũng có chuyến bay, nhóm hành khách kia vừa đi, trong sảnh chờ lập tức vắng vẻ hẳn, chỉ còn lại một vài hành khách vừa mới được sơ tán xuống, tất cả đều tụ tập lại ở một phòng lớn, chờ lấy hành lý đang được vận chuyển trên máy bay xuống, hoặc là chờ thông báo bay lần nữa. Ngoài ra có một số là nhân viên công tác của sân bay, còn có hai người của cục an ninh còn chưa đi.

Lâm thiếu gia tinh mắt cách tám cửa thủy tinh rất xa mà vẫn thấy được An Na, thế là đập cửa, lại gọi tên cô, đẩy về kích động.

Một người cục an ninh đi đến, ngăn Lục Trung Quân lại, nói:

– Xin lỗi đồng chí Lục, bởi vì tình huống đặc biệt, nếu cấp trên chưa có lệnh thì toàn bộ hành khách ở chuyến bay vừa rồi không thể rời khỏi. Đương nhiên, nếu anh có việc thì vẫn có thể đi.

– Cô ấy là người yêu tôi.

Lục Trung Quân vẫn không buông cánh tay An Na ra,

– Tôi dẫn cô ấy đi trước, có việc gì các anh cứ liên hệ với tôi.

Người của cục an ninh liếc nhìn An Na, thấy cô mặt đỏ bừng không nói gì, anh ta do dự một chút thì miễn cưỡng gật đầu.

– Vậy thôi được.

Lục Trung Quân lôi An Na ra khỏi sân bay.

Vừa nãy Lục Trung Quân nói cô là người yêu của anh, An Na không phủ nhận là bởi vì trong lòng hiểu rõ, dù là cô phủ nhận, anh cũng sẽ không tha cô. Ở nơi đông người, rốt cuộc anh có làm gì cô thật sự không dám bảo đảm.

Cô biết nếu mình đã rơi vào tay anh rồi thì sợ rằng khó thoát được, để bị mất mặt trước bao nhiêu người thôi thì chọn đi theo anh còn hơn.

...

Thời đại này sân bay vẫn không giống sau này, khu vực cách ly được xây dựng rất xa thành phố, một sân bay nhỏ với vài chuyến bay mỗi ngày như thế này, phụ cận thì có nhà dân, còn có nhà trọ gia đình đáp ứng nhu cầu cho khách.

Lúc An Na bị Lục Trung Quân kéo tới nhà trọ tư nhân có dòng chữ “Nhà nghỉ” được viết trên tường tại một tòa nhà ngay gần sân bay thì sống chết không chịu vào.

– Lục Trung Quân anh muốn làm gì? – An Na bấu hai chân xuống đất, – Có gì anh cứ nói ở đây là được.

Lục Trung Quân mặt sầm sì đẩy mạnh cô đi vào. Chị chủ nhà trọ đang ngồi rửa sau ở sau cánh cửa nghe có động tĩnh bên ngoài thì lau lau tay đi ra hỏi:

– Nghỉ trọ à?

– Thuê một phòng! – Lục Trung Quân lấy ví dụ ra.

– Phòng kiểu gì?

– Gì cũng được.

– Hai người quan hệ như nào? – Chị chủ nhà trọ liếc nhìn An Na đang giãy giụa, hỏi một câu.

– Tôi không có quan hệ gì với anh ta cả. – An Na vội nói.

– Người yêu, đang cãi nhau.

Lục Trung Quân lấy ra thẻ chứng minh thư.

– Người yêu, sĩ quan à! – Chị chủ lập tức loại bỏ ngờ vực, cũng không quan tâm đến An Na nữa lấy chìa khóa trong ngăn kéo ra đưa cho Lục Trung Quân rồi lại đi làm việc.

An Na không chịu theo anh lên lầu, tay bám chặt lấy lan can cầu thang không đi. Lục Trung Quân vác bổng cô lên vai khiêng như khiêng cái bao đi thẳng lên tầng hai, mở cửa, ném vào vào giường rồi ra khóa cửa lại.

Nãy anh bảo phòng gì cũng được nhưng chị chủ nhà đã lấy cho anh phòng tốt nhất, nhưng dù vậy đồ đạc trong phòng rất đơn sơ, rộng chỉ chừng mười mét vuông, ở giữa phòng là một cái giường lò xo, một cái tủ đầu giường, đối diện là một cái bàn hai cái ghế là đã chật, bên cạnh phía trái là một phòng tắm nhỏ chỉ đủ một người dùng, một cái bệ rửa mặt và một cái vòi tắm mà thôi.

An Na bị anh ném xuống giường, chiếc giường lò xo độ nảy rất tốt, bịch một tiếng, An Na bị lồm vào rồi nảy lên, cô bị bắt ngờ như quả bóng cao su lăn xuống, rơi xuống nền đất xi măng.

Lục Trung Quân mắt không hề chớp lấy một cái, thuận lợi kéo cái ghế sắt qua, ngồi xuống, hai chân dài gác lên cuối giường, móc ra điều thuốc, nhìn chằm chằm vào cô.

– Lý Mai? Còn Lu... gì nữa? Nói đi, mọi chuyện? Em là người ở đâu?

Vừa mới rơi xuống đất, mộng An Na suýt nữa thì bị nở hoa, cô nén đau bò dậy, thấy bộ dạng đó của anh thì trong lòng tự dừng lại bốc hỏa.

– Lục Trung Quân, anh dựa vào cái gì mà nhốt tôi ở đây thẩm vấn hả? – Cô cười nhạt, – Với thái độ này của anh, anh đừng mong tôi nói gì với anh. Sao không cứ xa vào.

– Anh dựa vào gì à?

Con người của Lục Trung Quân khề nhúc nhích, mơ hồ như tức giận, chợt ném điều thuốc hút dở trong tay xuống, nhảy dựng lên.

– Chỉ dựa vào em là người của anh. Mẹ nó anh một lòng muốn kết hôn với em, em lại bỏ chạy ngay cả một cái bóng cũng không thấy. Em nói đi, một năm nay rốt cuộc em trốn ở đâu hả?

An Na cười nhạt.

– Tôi tránh cái gì. Tôi là người của anh lúc nào? Tôi đồng ý lấy anh bao giờ? Anh mặt dày quá nhỉ, chỉ ngủ với nhau hai lần thôi mà thế mà thật sự coi mình lớn lắm ấy. Lúc ấy ai nghĩ tôi là mẹ đàn bà ngu, bảo yêu tôi thế mà là yêu à. Tôi không muốn cãi nhau với anh nữa, bảo tôi ngu thì tôi đi thôi, có gì không đúng? Cứ làm như tôi nợ anh tình cảm tám đời ấy. Lục Trung Quân, anh ra dáng đàn ông chút có được không?

Lục Trung Quân mặt tái xanh, khóe mắt nơi này lên, mắt nhìn An Na chăm chăm, không hề chớp.

– Chỉ ngủ hai lần? Mới chỉ? Em nói năng đêch gì thế? Mẹ nó ...

Lục Trung Quân bỗng nghiêng răng nói một câu, chân bước tới chỗ cô, xách cô lên như xách một con gà ném vào giường.

Giường lò xo lại kết một tiếng, An Na ngã ra giữa giường, bị bắn lên lặn một vòng, ngồi lên thấy anh đang cời quần áo.

– Anh định làm gì?

An Na vội lặn tới mép giường bên kia, đang muốn xuống đất thì bị một tay người kia kéo lại, cả người trượt vào bên cạnh anh.

– Đi à, em thử đi xem, anh đây sẽ không khách sáo với em đâu.

Lục Trung Quân nhìn vào cô, thái độ dữ tợn, ném chiếc áo vừa cời xong xuống, chân co lại chặn hai chân An Na đang đạp loạn cả lên, sau đó đè người lên.

Một luồng hơi thở nam tính vô cùng quen thuộc lại thoáng mang theo mùi máu tươi xộc tới, trong nháy mắt tràn ngập vào hơi thở của cô.

Người đàn ông chặn người cô cơ hồ muốn bắt lấy môi cô, An Na ra sức lắc đầu, hàm cắn chặt, một lát sau, anh rút cuộc từ bỏ.

An Na còn chưa kịp thở một hơi thì cảm giác chiếc váy ni màu đen của mình bị vén lên, một bàn tay thò vào trong quần lót, ra sức bóp mông cô. Lòng bàn tay nóng hổi, mang theo nhiệt độ của cơ thể nóng hôi hổi, sức nóng này chạm vào làn da mềm mại mát rượi của cô, cô nghe được tiếng rít trong cổ họng của anh, tựa như một tiếng rên cực kỳ thỏa mãn.

Trong cơn cấp bách An Na dùng cùi trỏ đánh vào chỗ bị thương nơi cánh tay của anh.

Vừa rồi dây dưa một trận, băng gạc còn chưa quấn chặt trên tay anh đã bị lỏng ra rơi xuống, bị cô huých cùi trỏ vào thì anh hít vào một hơi, động tác ngừng lại.

– Lục Trung Quân anh đúng là không biết xấu hổ. Anh rút xuống cho tôi.

An Na ra sức đẩy anh.

Anh vẫn nằm yên trên người cô, mặt chôn vào bả vai của cô.

– Nếu anh dám đụng vào tôi nữa, anh tự biết hậu quả.

An Na ghénh răng nói.

Một lát sau, người cô bỗng nhẹ bẫng, Lục Trung Quân rút cuộc lặn xuống khỏi người cô.

Vừa được thả ra, An Na vội vàng xuống giường, cúi xuống luống cuống chỉnh lại váy của mình. Chỉnh xong ngẩng lên, thấy anh đã đến phòng tắm nhỏ, có tiếng nước rào rào bên trong.

Cô chậm rãi ổn định lại tinh thần, đang chuẩn bị bỏ đi, chợt nghe trong phòng tắm vọng ra tiếng của anh:

– Qua đây!

An Na dừng bước.

– Hừ, anh gọi tôi thì tôi phải qua à?

– Giúp anh băng lại băng gạc, anh một tay không làm được.

Giọng của anh nghe chậm rì rì, nghe vào tường như một người khác hoàn toàn với người lúc trước.

An Na định không thèm để ý tới anh, qua một lát, thấy anh không có ý đi ra thì đành phải chậm chạp đi tới, nhìn vào trong.

Anh vẫn còn đứng trước bể rửa mặt, hình như vẫn chờ cô tới, ở trần, trên băng gạc lộn xộn ở cánh tay bị thương có vết máu nhuộm đỏ cả ra.

Thấy cô ló đầu vào, anh hất cằm lên, ra hiệu cô đi vào.

An Na cắn cắn môi, rút cục vẫn đi vào, giúp anh tháo băng gạc xốc xé ra, quấn lại cẩn thận.

Động tác cô hơi vụng, nhưng rất nhẹ nhàng.

Trong không gian chật hẹp, hai người đứng rất sát vào nhau, An Na thậm chí còn không để ý tới mái tóc dài của mình rơi xuống đã lơ đãng chạm vào cơ bụng và phần hông đề trần của anh.

Lục Trung Quân hơi cúi đầu, ánh mắt vẫn một mực rơi vào mặt cô.

– Còn đau không?

An Na cẩn thận buộc lại, sau đó hỏi một câu.

– Đáng nhẽ không đau, nhưng bị em đánh một cái nên đau. – Lục Trung Quân nói.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Lúc nói câu này, giọng nghiêm trang rơi vào trong tai An Na lại có chút nũng nịu.

An Na ngược lên nhìn anh một cái.

– Đáng đời, ai bảo anh không biết xấu hổ.

Nói xong quay người bỏ đi.

Chân vừa mới bước đi thì một đôi tay đột nhiên từ đằng sau đưa ra ôm lấy eo cô.

An Na để mặc Lục Trung Quân ôm chặt lấy mình, đầu cúi xuống, vùi mặt vào trong mái tóc dài của mình, không nhúc nhích.

Cô ngừng lại, đưa tay lên đặt lên tay anh đang ôm eo mình.

Anh ôm rất chặt, cô cũng bất động.

– Lục...

– Anh không tìm được em, anh như phát điên...

Cô đang định chất vấn anh thì chợt nghe người đàn ông phía sau lưng mình thì thầm, giọng nói khàn đặc đầy kiềm chế.

- ...Anh...ngày nào cũng nhớ em...Thật sự là ngày nào vừa mở mắt ra là...Xin em...hãy đối xử tốt với anh...

An Na lần đầu tiên nghe người đàn ông này dùng giọng điệu này nói chuyện với mình.

Hoặc là nói, là khẩn cầu.

Cô khựng lại, tay đập lên mu bàn tay của anh. Hai người cứ như vậy trong chốc lát.

Bất chợt, Lục Trung Quân quay người cô lại. Hô hấp An Na như chậm lại, hai chân rời mặt đất được anh bế lên, áp vào mặt tường bằng xi măng cứng rắn xù xì.

Anh hôn lên môi cô.

An Na kịp phản ứng, đầu tiên giãy giụa mấy cái, sau đó thì vòng tay ôm lấy cổ anh, tránh để mình ngã xuống.

Lục Trung Quân áp cô giữa bức tường xi măng và thân thể mình, hôn chốc lát, anh ôm cô trở lại phòng, hai người cùng song song đổ vào giường.

Chiếc giường kêu cọt két một tiếng, nhanh chóng lồm xồm xuống.

Nụ hôn mang khát khao mãnh liệt tiếp tục rơi vào mặt, mi mắt, mũi, môi cô. Anh không ngừng hôn cô.

An Na biết như vậy là không đúng.

Cô còn không muốn mình nhanh như vậy đã bị vây hãm vào anh.

Cô vốn quyết định không gặp lại anh nữa, trừ có lòng tốt muốn nhắc nhở anh một lần nữa mà thôi, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Nhưng bây giờ, vừa mới gặp lại người đàn ông này, toàn bộ đã bị rối loạn rồi.

Cô bị anh đè xuống giường hôn ngấu ngiến điên cuồng, gò má trở nên đỏ rực, đôi mắt trở nên mê li.

Lục Trung Quân chợt ngừng hôn cô, ôm cô lật trở lại. Trong tiếng cọt két của chiếc giường, tư thế hai người đổi thành cô nằm trên người anh.

An Na nhân lúc này muốn tạo khoảng cách với ngực anh, nhưng tay anh đè vào lưng cô, cô lại nhào xuống.

– Anh muốn em hôn anh!

Anh nằm dưới cô, giọng ra lệnh.

An Na chống tay lên ngực anh, mặt đỏ bừng bừng, miệng mím chặt, không nhúc nhích.

– Hôn anh một cái, một cái thôi. Xin em...

Anh chăm chú nhìn cô,

– Chúng ta ngủ cũng ngủ với nhau rồi, anh giờ cũng chỉ muốn em hôn anh một cái thôi. Nếu em xấu hổ, anh không nhìn.

Anh nói xong nhắm mắt lại, chờ đợi cô hôn anh.

Nhìn gương mặt dễ nhìn như thế, anh lại còn ngoan ngoãn nữa, giống như một cậu bé đang muốn được ăn kẹo, An Na tựa như bị đầu độc, lại có chút không đành lòng cự tuyệt anh, rốt cuộc từ từ áp tới dùng đôi môi mềm mại của mình chạm nhẹ vào môi anh, hôn nhẹ xong rồi lại thấy chưa thỏa mãn, đầu lưỡi liếm liếm thật nhẹ.

Anh thuận thế há miệng ngậm lấy chiếc lưỡi thom tho của cô.

An Na “ừm” một tiếng, cô hôn anh nóng bỏng chốc lát, cảm giác thân thể anh dần nóng lên, bàn tay đung chạm thân thể mình cũng bắt đầu mang đến cảm giác quen thuộc mãnh liệt, cô đang hôn đến choáng váng đầu óc rốt cuộc khôi phục chút lý trí.

– Lục Trung Quân... được rồi... đủ rồi...Đừng vậy nữa...

Cô bắt đầu giãy giụa, vùng vẫy mấy cái, quần áo trên người bắt đầu hỗn loạn.

Lúc anh tách chân cô ra muốn đi vào, lý trí của An Na rốt cuộc chiếm thế thượng phong.

– Ừm...không muốn...

Thật không muốn ư! Vấn đề giữa cô và người đàn ông này còn chưa giải quyết, vừa gặp nhau đã lên giường rồi, đây là chuyện gì thế!

– ...Em vừa hôn anh...

– ...Là anh muốn em hôn anh mà...ừm...ừm...

- ...Anh bảo em hôn anh là em hôn à...Nghe lời thế...

Anh lần nữa hôn lên môi cô.

Chờ hai người lăn lộn trên giường xong thì cũng là chuyện của mấy giờ sau.

Lục Trung Quân nhắm mắt lại, một tay vẫn ôm chặt An Na vào lòng, tay kia thì sờ soạng khắp người cô, bắp đùi còn đè chân cô lại như sợ một giây kế tiếp cô sẽ đột nhiên biến mất vậy.

An Na nằm gối lên cánh tay anh, bỗng nhiên khẽ nức lên.

Lục Trung Quân mở mắt ra.

– Em sao thế?

– Em muốn khóc anh cũng không cho em khóc à? Sao anh lại ngang ngược thế? – An Na lau nước mắt.

Lục Trung Quân vuốt mái tóc dài của cô, hôn cô dễ dàng như con nít.

– Được được, em khóc thì khóc đi...

Vừa nói vừa sáp tới gặm ngực cô.

– Ôi, sao anh cảm thấy nó lớn hơn trước nhỉ...

An Na ngừng khóc, đập anh một cái, ngồi dậy.

– Lục Trung Quân, em vốn đã quyết định chia tay với anh rồi. Đừng tưởng em không biết, anh vừa gặp em là kéo em lên giường rồi. Anh nghĩ gì em biết hết, em không thỏa hiệp đâu. Anh nói đi, sau này anh còn định tiếp tục bay thử nữa không?

Lục Trung Quân chậm rãi ngồi dậy tựa vào thành giường, tìm điều thuốc lá ở trên đầu giường, đang định châm lên đã bị An Na giật lấy bẻ làm đôi vứt xuống đất.

Lục Trung Quân nhìn cô, hai tay đặt sau gáy, lười biếng nói:

– Anh vẫn đang trong kỳ cấm bay. Còn nữa tay của anh...

Anh giờ cánh tay bị thương lên,

– Dù chỉ bị trầy xước, nhưng cũng phải mất thời gian để cho khỏi hẳn. Em yên tâm rồi chứ? Bọn anh có yêu cầu rất cao đối với thương tích, nếu tên kia vạch sâu hơn chút nữa, không chừng sau này anh đành phải đổi nghề sang làm sửa phi cơ rồi.

– Xong rồi chứ?

– Em có thể cho anh nghỉ một chút được không?

Thần sắc của Lục Trung Quân rớt cuộc nghiêm túc hẳn:

– Anh biết em không vui. Anh cũng sợ em, thật sự sợ em. Nhưng chuyện này không phải là giống như ăn cơm uống nước, em cho anh thời gian để suy nghĩ được không?

– Bao lâu? Anh muốn nghỉ bao lâu?

– Ít nhất phải một năm nửa năm, chuyện quan trọng như thế...

Anh đáp qua loa.

An Na lập tức bốc hỏa.

– Cút! Anh cút xa em càng xa càng tốt. Cảnh cáo anh, đừng có đụng vào em nữa.

Nói xong nhấc chân lên định xuống giường.

– Đừng mà!

Lục Trung Quân lại kéo cô lại.

– Cho anh nửa năm được không? Lần này anh nghiêm túc đó, tuyệt đối không gạt em nữa. Nửa năm nhé.

Anh nhìn cô chăm chú.

An Na nằm lên bụng có sáu múi của anh, đối mặt với anh.

Cô nhớ đến bố mình.

Bố muốn chuyển ngành, cũng từng suy xét mấy năm liền. Hơn nữa sau khi quyết định xong cũng đều bởi có nguyên nhân đặc biệt, chính là gặp cô, là Tiểu Quang gặp bất trắc. Mà bây giờ, có thể là bởi vì sự xuất hiện của mình mà đã làm anh dao động.

Cô không phải là không hiểu sự nghiệp có ý nghĩa quan trọng như nào đối với một người đàn ông, chẳng qua là quan tâm sẽ bị loạn mà thôi.

Cô rơi vào trầm lặng.

– Nói gì đi em. Em như vậy anh rất sợ.

Lục Trung Quân cúi xuống nhìn cô chăm chú, đôi mắt nghiêm túc.

– Hãy cho anh chút thời gian để anh suy nghĩ được không?

– Được. Vậy thì nửa năm, lần này nếu anh lại gạt em thì chúng ta thật sự xong đấy. Giờ anh cũng không cần phải bay thử nữa, mà dù là thật sự có bay thử, trước khi bay nhất định phải cho kỹ sư kiểm tra kỹ máy móc, nhất định phải đảm bảo không có vấn đề gì.

Lục Trung Quân cười.

– Vợ anh thật là tốt với anh quá. Hôn cái nào...

Sau nụ hôn, An Na nằm xuống nhắm mắt lại, lười biếng chẳng muốn động đậy nữa.

Lục Trung Quân ngồi dậy, lại lần nữa châm thuốc.

– Lần này đến lượt anh hỏi em, tên em thật là An Na à? Em là người ở đâu? Năm ngoái em chạy đi đâu?

An Na mở mắt ra, thấy anh đang nhìn mình, trong làn khói lượn lờ, ánh mắt anh đầy sắc bén.

Cô do dự, không biết nên trả lời thế nào.

– Nghĩ gì thế? Không biết nên nói gì với anh à? Em không phải là người của ba mươi năm sau chứ?

Anh nhớ lại câu nói lần trước cô nói với mình, tiện thể hỏi.

An Na giật mình.

– Anh có tin không?

– Có quý mới tin ấy. – Anh liếc cô, – Em như thế, anh thấy em rất giống nữ đặc vụ đấy.

– Em là nữ đặc vụ anh có tin không?

Lục Trung Quân toét miệng cười, cầm điếu thuốc đưa tới bên miệng cô để cô hút.

– Không có gì không tốt cả, dù sao cũng bị anh mang lên giường thôi.

An Na hất tay anh.

– Anh nói, sau này không được giấu anh chuyện gì nữa đấy.

Anh dụi điếu thuốc, rút cuộc trở nên nghiêm nghị.

– Năm ngoái em âm thầm bỏ đi, anh tìm em khắp nơi không thấy, sau đó còn quay về Hồng Thạch Tinh tìm cô Lý Hồng của em. Bà nói với anh em là vì không tìm được người thân nên lưu lạc tới chỗ bà, còn nói hộ khẩu của em có vấn đề, cho nên em mới giả mạo Lý Mai. Giờ em thế nào rồi? Em không được giấu anh. Nếu em có thể đi máy bay, chứng tỏ hộ khẩu đã giải quyết rồi. Anh chỉ cần điều tra cái là biết lai lịch em ngay. Anh muốn được nghe chính miệng em nói.

An Na cắn cắn môi.

– Anh biết An Quốc Cường không?

– Ai? An Quốc Cường à? – Lục Trung Quân nhìn cô, – Là An Quốc Cường đó ư?

Anh đọc lên chức hàm trước kia của bố cô.

– Vâng. – Cô gật đầu, – Ông ấy là chú họ của em. Sau đó em đã tìm được chú ấy, nhận nhau, hộ khẩu cũng do chú ấy giải quyết cho.

Lục Trung Quân nuốt chút nữa nhảy dựng lên.

– Sao em và anh ta lại có quan hệ được nhỉ? Quá trùng hợp không? Trước đó anh còn gặp anh ấy một lần đấy.

– Đó là chú em. Khi còn bé em xảy ra chút chuyện, cụ thể là sao thì em cũng không nhớ rõ, anh đừng hỏi, có hỏi em cũng không nhớ. Dù sao giờ cũng đã nhận nhau, em đã có nhà rồi. Năm ngoái em vẫn luôn ở thành phố S.

Lục Trung Quân kinh ngạc nhìn cô.

An Na chột dạ.

Năm ngoái lần đó hai người gây gỗ, trong lúc cấp bách cô đã nói mình đến từ ba mươi năm sau, lúc ấy anh không tin. Giờ anh khẳng định cũng không tin. Cô không muốn tiếp tục nói đề tài với anh nữa.

Thật ra nghe thì thật sự quá hoang đường. Nếu không phải chính cô là nhân vật chính trong đó, người khác nói với cô, cô cũng sẽ không tin.

Cho dù là bố mẹ mình, cũng là bởi vì cô biết nhiều bí mật của hai người họ, lại có chứng cứ xác thực, họ mới tin tưởng và đón nhận cô.

– Anh mẹ nó đúng là ngu mà, trước kia sao lại tốt nghiệp hạng nhất của trường Đại học hàng không được nhỉ.

Lục Trung Quân chửi thề một tiếng,

– Anh biết em họ An, anh cũng biết có người họ An, thế mà anh chẳng nghĩ đến đó hỏi một chút.

An Na mỉm cười.

Lục Trung Quân bỗng hép mắt lại.

– Nếu không phải hôm nay em rơi vào tay anh, có phải em vẫn trốn kỹ không chịu gặp anh đúng không?

An Na vội lắc đầu liên tục:

– Không có.

– Còn nói không có.

Lục Trung Quân nhào tới,

– Anh “làm” chết em luôn!

...

Khi ánh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ tắt dần, hai người mới mặc quần áo từ tề ra trả phòng.

Chủ nhà trọ nhận chìa khóa, lúc trả tiền thừa thì nhìn An Na một cái.

– Vợ chồng làm hòa rồi à?

An Na không nói gì, lúng túng.

– Rồi. Chỗ chị cũng tốt lắm. Lần sau lại tới nữa.

Lục Trung Quân nghiêm trang trả lời, trả lại chìa khóa rồi kéo tay An Na đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Buổi tối ngày thứ hai, Lục Trung Quân đưa An Na trở về thành phố S, lúc muốn đưa cô về nhà, cô nhất quyết không cho, nói người nhà còn chưa biết chuyện hai người, không thể tự dưng mang anh tới nhà được.

Lục Trung Quân không vui chút nào.

An Na thấy anh như thế thì nói rõ luôn với anh, nói chỉ cần một ngày nào đó anh chưa rút khỏi vị trí bay thử thì ngày đó cô sẽ không công khai anh, càng không giới thiệu anh cho người nhà biết. Cuối cùng còn cảnh cáo anh, nếu anh cố tình công khai quan hệ hai người thì cô sẽ trở mặt với anh.

Lục Trung Quân mặt tối sầm lại, nhưng mặt An Na còn đen hơn anh nữa. Cuối cùng vẫn là anh nhượng bộ trước, đồng ý với cô. Khi đưa cô đến cây cầu gần nhà, hứa tuần nào cũng gọi điện và gửi thư, sau đó mới chia tay nhau.

An Na về nhà muộn hơn so với thời gian báo trước cho bố mẹ cả một ngày, hai bố mẹ đang lo lắng, thấy cô trở về thì mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi cô tại sao lại về chậm một ngày.

An Na không nói với bố mẹ trên chuyến bay mình gặp một màn không tặc kinh hồn bạt vía, trước khi Lục Trung Quân cho câu trả lời rõ ràng, giờ cô không muốn nói đến chuyện của anh, vì vậy chỉ nói trên đường đi có bị chậm mất một ngày. An Quốc Cường và Tiêu Du không chút nghi ngờ, chuyện cứ vậy mà qua.

....

An Quốc Cường về nhà, giai đoạn ban đầu cũng qua đi, bắt đầu cân nhắc chuyện sau này. Ông là người có ý tưởng, tầm nhìn xa, gan cũng lớn, coi trọng chính sách cải cách mở cửa của quốc gia sau này cũng sẽ không thay đổi, mấy ngày trước lúc đến cục kinh tế thương mại thành phố với một người bạn vô tình nghe được đôi phương có nhắc tới nhà máy may mặc Cửu Châu Diện Liễu sắp đóng cửa, khi về nhà bắt đầu suy tính. Sau mấy ngày suy xét lại đi ra ngoài điều tra tỉ mỉ thì quyết định tiếp nhận lấy. Buổi tối khi ăn cơm, có nói ý tưởng của mình ra.

Tiêu Du không hỏi một tiếng, chỉ nói ủng hộ chồng. Bà nội thì hỏi rõ đó là xưởng may mặc mà lúc trước An Na có đến làm và giờ còn thiếu cô hai mươi đồng tiền lương thì rất lo lắng, hỏi cụ thể.

An Quốc Cường nói:

– Mẹ yên tâm. Xưởng này vốn là một trong những điểm kinh doanh mà thành phố có trách nhiệm nhận thầu nâng đỡ, lãnh đạo thành phố cũng vô cùng hy vọng sẽ làm được chuyện này. Vì Xưởng tương Tăng kia làm không được, bây giờ gây ra cục diện rối rắm, lãnh đạo thành phố cũng rất buồn. Con nhận là thuận theo tình thế. Mẹ hãy tin tưởng con trai mẹ.

Bà nội nghe con mình nói khẩn thiết như thế thì cũng bầy tỏ không phản đối.

An Na cũng rất ủng hộ.

An Quốc Cường đã nói là làm. Ngày hôm sau lập tức ra ngoài chạy vạy. Chừng mười ngày sau, lãnh đạo thành phố cùng lãnh đạo khu phố và các bên liên quan họp lại với nhau, tính toán rõ ràng các khoản nợ còn thiếu, đồng thời tiếp nhận công việc và các khoản nợ mà Xưởng tương Tăng đang đầu tư mà chưa giải quyết được, cùng ngày triệu tập toàn bộ công nhân viên của xưởng tuyên bố mình đã tiếp nhận xưởng may mặc, cũng hứa hẹn ngay khi có tiền thì lập tức trả khoản tiền lương đã nợ của mọi người. Chị Tắt và các nữ công nhân viên rất phấn khởi, ngày thứ hai đã nhộn nhịp quay trở lại làm việc.

An Quốc Cường nhận thầu nhà máy xong thì trở nên vô cùng bận rộn, ban ngày hiếm khi ở nhà, nhưng Tiêu Du đã thấy thỏa mãn lắm rồi. Trước kia hai vợ chồng một năm cũng chẳng mấy khi được gặp nhau cuộc sống như Ngưu Lang Chức Nữ, được như bây giờ đã là chuyện tốt có nghĩ cũng không dám nghĩ tới rồi.

Sau khi bố nhận lại xưởng may mặc, An Na cũng thường xuyên đến xưởng.

Khi chuyển ngành ông An có được nhận một khoản tiền an trí, khi nhận thầu nhà máy đã dùng toàn bộ tiền tích góp được cộng thêm khoản tiền an trí kia đầu tư hết vào nhà máy. Hai ngày qua để bổ sung trang thiết bị mà ông đang cố gắng chạy vạy vay thêm tiền. An Na biết được, hỏi con số, nghe nói là muốn vay một vạn thì lập tức nói mình có tiền, rồi đưa quyển sổ tiết kiệm cho ông.

An Na tính tỉ mỉ, sợ trước con số quá lớn đối với số tiền lương một tháng mới chỉ năm sáu chục bố sẽ sợ hãi, cho nên trong sổ tiết kiệm này chỉ là hai vạn. Thế nhưng An Quốc Cường nhìn thấy con số đó cũng giật mình, dĩ nhiên là nhiều hơn rất nhiều với khoản tiền tiết kiệm và tiền an trí của mình cộng lại, thật sự không thể nào tưởng tượng nổi. Ông hỏi cô tiền từ đâu mà có, An Na nói cho ông biết, ngoài lợi nhuận khi nhận thầu trạm sửa huyện ở Hồng Thạch Tỉnh thì lần trước đi Hồng Kông cô có mua bán cổ phiếu mà kiếm được.

An Quốc Cường trước đây cũng biết nước ngoài có cổ phiếu chợ, nhưng lúc này đại đa số người Đại Lục vẫn giống như chỉ nghĩ đây là thủ đoạn đầu cơ trục lợi và ảo tưởng của xã hội tư bản chủ nghĩa. Chính bản thân con gái ông có lai lịch đặc biệt, kiến thức rộng rãi, đi Hồng Kông chơi thì lại mua cổ phiếu, ông không hề ngạc nhiên, nhưng có thể kiếm được nhiều tiền như thế thật sự vẫn khiến cho An Quốc Cường cảm thấy khó có thể tin nổi, thế giới quan lại lần nữa bị đảo lộn rồi.

An Quốc Cường ban đầu không chịu cảm sổ tiết kiệm của An Na, nói để dành sau này làm của hồi môn cho cô. An Na nhất quyết không nghe, bắt ông phải nhận.

An Quốc Cường tuy rằng hết sức kinh ngạc, nhưng cũng không phải người cổ hủ, nếu con gái kiếm được tiền, còn lấy ra để ủng hộ mình gây dựng sự nghiệp nữa, ông rất mừng, cũng rất cảm động, sau đó đã nhận lấy. An Na cũng nhân đó nói mình muốn ở lại xưởng giúp ông làm việc.

Trước đó cô đã đi theo thầy Hà và chị Tắt học tập, chỉ vì muốn sau này có thể giúp được bố.

Nhưng An Quốc Cường lại cự tuyệt cô, hơn nữa thái độ còn rất kiên quyết. Ông nói mình đã tính xin việc cho cô rồi, cô không cần phải đến xưởng làm việc.

Vào thời điểm này, hầu hết mọi người trong xã hội vẫn rất chú trọng với biên chế nhà nước. Tuy rằng ngày càng có nhiều người bắt đầu lựa chọn tự gây dựng sự nghiệp, nhưng dầu gì vẫn không ổn định như làm công việc nhà nước. Giống như An Quốc Cường, ban đầu chủ động nhường vị trí làm việc ở cơ quan nhà nước cho người khác đã khiến cho mọi người hết sức ngỡ ngàng. Nam còn đỡ chứ nữ thì khác. Câu đầu tiên giới thiệu về bản thân khi làm mai hay gì đó, người làm mai mở miệng ra là nói có công việc nhà nước ổn định hay không, có vẻ như có công việc nhà nước chính là như dán vàng trên

mặt vậy.

Về điểm này An Quốc Cường lại rất cố chấp, nói lúc trước cô chỉ ở một mình thì không vấn đề gì, nhưng nếu đã quay về nhà rồi thì bất kể thế nào ông cũng không thể để con gái mình làm việc trong xưởng được.

An Na thấy thái độ của bố kiên quyết, biết ông chỉ muốn tốt cho mình, trong lòng có một cảm giác được cung chiều, tạm thời nghe theo ông.

Chờ sau này nhà máy đi vào quỹ đạo rồi, quy mô cũng mở rộng rồi thì nói không chừng ông sẽ đổi ý.

Qua vài ngày, An Quốc Cường nói cho cô biết, ông đã xin được cho cô vào làm việc trong văn phòng kinh tế và thương mại thành phố rồi, rất nhân, giờ mới vào chỉ là hợp đồng thử việc, qua một hai năm nữa ông sẽ nhờ quan hệ để chuyển chính thức cho cô.

Mẹ cũng không tán thành việc An Na làm việc trong xưởng, nghĩ đi làm rất tốt nên cũng ra sức An Na.

An Na xuyên không đến đây, không có bằng cấp gì cả, đoán chừng bố vì chạy vị trí này cho mình đã dốc rất nhiều công sức. Nếu hai người đã nghĩ thế rồi, mọi thứ đã chuẩn bị xong, nếu mình không nghe thì rõ ràng là phụ ý tốt của bố, vì thế An Na đồng ý.

....

Lúc còn ở Hồng Thạch Tỉnh, phó huyện trưởng Uông từng mời An Na đến Phòng kinh tế thương mại làm việc, nhưng lúc đó cô từ chối. Không ngờ đến nơi này lại vẫn đi làm vị trí này, đúng là trùng hợp thật.

Phòng làm việc này thuộc đối nội, chuyên phụ trách khảo sát các công trình ở địa phương, công việc quả thực rất nhân, hằng ngày cơ bản không có việc gì mấy, chỉ giúp chị Hồ trưởng phòng sao chép tài liệu, chỉnh lý tài liệu hội nghị... mà thôi. Cùng phòng có một cô gái họ Liễu tâm tâm tuổi với An Na, lý tưởng lớn nhất là qua sát hạch được qua Mỹ du học, ngày nào đi làm cũng ôm cái radio nghe tiết mục ngoại ngữ để luyện nghe. An Na đi làm chưa được hai ngày, tiểu Liễu biết cô nói tiếng Anh lưu loát thì như nhặt được bảo vật, không có việc gì thì cứ nhờ An Na cùng chị ta luyện khẩu ngữ để nâng cao khả năng. Dù sao thì cũng nhân rồi, mỗi khi trưởng phòng đi vắng là An Na giúp cô ta.

Chỉ chớp mắt, An Na đi làm cũng được hai tuần rồi. Phòng thương nghiệp bên cạnh có một chị biết An Na giỏi tiếng Anh, người lại thiếu, thế là lại nhờ cô hỗ trợ phiên dịch tài liệu quảng cáo hoạt động thương mại để tháng sau đi tham gia đối ngoại tại Thượng Hải. An Na dù sao cũng rảnh rỗi tức đồng ý. Bởi vì thời gian quá gấp, phiên dịch xong còn phải in thành tài liệu, tài liệu cũng hơn mười trang, không thể xong ngay được nên cô mang về nhà, dự tính sẽ làm vào buổi tối.

An Na về nhà lúc hơn năm giờ, vừa vào nhà đã ngửi được mùi thức ăn thơm nức, hình như trong nhà có khách tới.

Từ lúc bố về nhà, trong nhà luôn náo nhiệt hơn, cứ cách hai ba ngày lại có khách tới. An Na cũng không để ý, đi vào, thấy mẹ đang dọn bàn, trên bàn còn bày món ăn vừa làm xong lên, bà nội thì đang bận rộn ở trong bếp.

Thấy An Na vào nhà, Tiêu Du cười nói:

— Con về rồi à? Hôm nay nhà có khách quý tới, đang ngồi trong phòng khách, lát còn ăn cơm nữa. Con giúp mẹ cầm phích nước vào pha trà, mẹ vào bếp giúp bà nội con rửa rau.

An Na vâng một tiếng, buông túi, cầm bình trà đi đến phòng khách của bố, vừa đi vào thì gặp cả người.

Không ngờ khách lại là Lục Trung Quân.

Anh mặc thường phục, tóc vừa cắt, nhìn rất sáng láng, đang nghiêm chỉnh ngồi trên ghế, bên cạnh là bố cô.

Hình như nghe được mình và mẹ trò chuyện bên ngoài, tầm mắt anh nhìn ra phía cửa, thấy An Na đi vào thì làm ra vẻ không biết cô, không phản ứng gì, chỉ hơi nhích dựa vào lưng ghế thôi.

An Quốc Cường quay đầu lại thấy An Na cầm phích nước đứng ở cửa thì gọi:

— An Na, qua đây chú giới thiệu cho con, đây là Lục Trung Quân. Là con trai thủ trưởng Lục của bố.

Lại nói với Lục Trung Quân.

— Đây là cháu gái của tôi tên An Na, làm việc tại Phòng kinh tế thương mại.

Lục Trung Quân đứng lên, khẽ gật đầu với An Na, tỏ vẻ thận trọng:

— Chào An Na. Lúc trước chú ấy bảo tôi rảnh rồi tới chơi. Hai ngày này tôi được nghỉ, tiện thể sang đây thăm chú.

Nói xong ngồi xuống.

An Na nhìn anh chăm chú.

An Quốc Cường thấy thái độ con gái khác thường thì ho một tiếng, nói:

– An Na, luận bối phận, cháu giống Tiểu Quang, phải gọi Lục Trung Quân là chú. Có điều tuổi tác hai đứa không kém bao nhiêu, chú thấy hai đứa xưng tên cũng được. Trung Quân không để ý chứ?

– Nào có ạ, xưng tên cũng được ạ. – Lục Trung Quân đang cầm chén trà lên uống suýt chút nữa thì sặc, ho khan hai tiếng đáp vội.

An Na cuối cùng lấy lại tinh thần, đi tới đặt phích nước vào khay trà, lúc đưa lưng về phía bố thì đánh ánh mắt đầy ẩn ý cho Lục Trung Quân, rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Khoảng đến sáu giờ, cơm tối đã chuẩn bị xong.

Để tiếp đãi khách, ông An mở bình Mao Đài ra, còn gọi thêm hai chú hàng xóm thân thiết biết uống rượu qua tiếp khách cùng.

Ở đây không có phong tục khi có khách thì phụ nữ trong nhà không thể tham gia cùng. Bàn ăn trong nhà là bàn vuông, bà nội kéo Lục Trung Quân vào ngồi, để anh và ông An ngồi hai ghế chủ.

Lục Trung Quân không quen ngồi vị trí chính nên cứ từ chối mãi, chuyển sang ngồi cạnh An Na vẫn còn chỗ trống chưa ai ngồi.

Bàn vuông có thể ngồi tám người, Tiểu Quang, Tiêu Du và bà nội ngồi một bên, đối diện là hai chú thân thích hàng xóm, ông An ngồi ở vị trí chủ, bên cạnh ông tuy là còn trống, nhưng An Na không tiện đổi chỗ ngồi vào cạnh bố, thấy Lục Trung Quân muốn ngồi cạnh mình thì dùng khóe mắt quét anh một cái, tỏ vẻ cảnh cáo.

Lục Trung Quân khẽ cười, tỏ vẻ như không có chuyện gì.

Bữa cơm bắt đầu, nam giới trên bàn uống vài chén rượu thì cuộc trò chuyện bắt đầu rôm rả hẳn lên. Hai chú họ hàng đều biết địa vị của Lục Trung Quân, thấy anh phóng khoáng thì chúc rượu liên tục, cộng thêm tối nay lại là khách quý, trọng tâm câu chuyện đều tập trung xoay quanh anh. Nghe ông An giới thiệu là từng làm phi công lập chiến công ở chiến trường Tây Nam thì khen rồi rít, còn hỏi anh từng đi nơi nào rồi, từng trải qua những gì.

Mẹ đi vào bếp bung ra đĩa bánh vừa hấp xong, An Na gấp cho Tiểu Quang.

Lục Trung Quân liếc nhìn An Na đang chăm sóc Tiểu Quang, cười nói:

– Trước đó vì phạm lỗi nên cháu bị điều đến một khu trấn nhỏ phía bắc rất xa xôi hai năm trời. Nhưng cũng rất đáng giá, cháu quen được khá nhiều người. Người cháu thích cũng quen ở đó.

Hai người chú kia không chút nào liên tưởng, bật cười khả khà, liên tục nói đáng giá, đáng giá.

Bà nội nghe khách chủ động nhắc đến bạn gái thì nổi lòng hiếu kỳ, liền từ hỏi:

– Tiểu Lục à, cháu có bạn gái rồi à? Con bé đang làm gì, giờ ở đâu?

Lục Trung Quân liếc nhìn An Na.

– Cô ấy...

An Na nghiêng răng nghiêng lợi, vừa lúc mẹ bung bánh tới thì gấp một cái cho anh, nói với anh:

– Lục Trung Quân, ăn bánh đi ạ.

Ngụ ý, là anh bớt nói đi.

Bà nội nghe thế thấy rõ ràng là không tôn trọng khách, sửa lời nói:

– An Na à, tuy hai cháu tuổi tác tương đương, nhưng Tiểu Lục là bậc cha chú, cháu cũng phải theo Tiểu Quang gọi bằng chú mới đúng. Đừng có gọi tên loạn cả lên, bối phận không hợp đâu cháu.

– Chị ơi, chú Lục lái máy bay cơ, chú ấy giỏi quá. Lớn lên em cũng muốn lái máy bay. Chú ấy còn tặng em một cái mô hình máy bay nữa.

Tiểu Quang vô cùng sùng bái Lục Trung Quân, cứ chú Lục chú Lục liên hồi.

Lục Trung Quân dướn người qua xoa đầu Tiểu Quang cười nói:

– Được, chờ chú Lục rảnh thì sẽ cho cháu ngồi máy bay.

Tiểu Quang hoan hô.

An Na gườm gườm nhìn Lục Trung Quân, bên môi lộ ra nụ cười.

– Bà nội nói phải ạ, không có ý tứ mới thất lễ. Chú Lục, chú ăn bánh nhiều vào ạ.

Lục Trung Quân trò chuyện với Tiểu Quang xong, đang đưa đũa định gấp miếng bánh vừa nãy cô gấp cho mình, nghe thế thì khựng tay lại, liếc cô một cái, thấy cô đang tùm tùm cười thì mặt không biểu cảm tiếp tục gấp bánh, cho vào miệng.

– Ngon quá.

Nuốt xong anh khen.

Đây là món bánh mà tối nay Tiêu Du làm để đãi khách, được khách khen ngon, trong lòng bà rất vui, lại gấp cho anh một miếng nữa.

Lục Trung Quân vội đứng lên cảm ơn, xong mới ngồi xuống, thái độ rất cung kính.

An Na không để ý tới anh, cúi đầu ăn cơm, dự tính ăn xong thì rời khỏi đây trước.

– Tiểu Lục à, bên tây nam kia còn chiến tranh nữa không cháu?

Một người chú mê quân sự rót cho Lục Trung Quân chén rượu, bắt chuyện.

– Vẫn còn phải xem ạ.

– Chú nghĩ là vẫn còn đấy. Tháng trước có người bạn bên kia về đây nói, tình hình bên kia rất căng thẳng. Thế thì, nếu như có chiến tranh, có phải cháu lại phải ra chiến trường không?

– Nhà nước gọi thì phải theo ạ.

– Tốt, rất gan dạ. Chú rất phục những người có chí khí như bọn cháu. Nào nào, chú mời cháu một chén.

Chú hàng xóm mời rượu Lục Trung Quân.

An Na vừa gọi Lục Trung Quân là chú, vẫn đang cúi đầu ăn cơm, bỗng có cảm giác đuôi mình bị tay Lục Trung Quân ở dưới gầm bàn đụng vào. Cô liếc vội sang anh, thấy anh đang trò chuyện vui vẻ với bố, thái độ hết sức tự nhiên bình thản.

Nếu như không phải cái tay anh với qua chạm vào đuôi cô, với vẻ mặt này của anh, ai có thể tưởng tượng anh đang làm trò dưới gầm bàn chứ?

An Na biết anh đang trả thù việc mình gọi anh bằng chú nên mặt không lộ ra gì, gấp một miếng bánh cho Tiểu Quang ăn, sau đó lặng lẽ thò xuống dưới gầm bàn câu vào cái tay đang không an phận đặt lên đuôi mình.

Lục Trung Quân chân mày nảy lên, khẽ rên lên một tiếng, cơ thể hơi nghiêng đi.

– Sao thế? Cơm có sạn à? – Bà nội hiểu lầm, vội xin lỗi anh, – Gạo này nó thế đó, bà đã đãi mấy lần rồi mà không hết sạn được. Làm răng cháu đau không?

Lục Trung Quân lắc đầu, cười gượng, nhìn An Na.

An Na chỉ cười, đứng lên nói mình no rồi, xin phép được về phòng để làm việc.

Tiểu Quang thấy An Na đi thì cũng nói mình no rồi

Tiêu Du bảo An Na đưa Tiểu Quang vào phòng trước.

– Chú, chú Lâm, chú Trương...chú Lục, xin phép các chú ạ.

An Na buông bát, hất tay Lục Trung Quân ra rồi dẫn Tiểu Quang đi vào buồng.

...

Mẹ và bà nội cũng lần lượt ăn xong rồi khỏi mâm cơm, trên bàn chỉ còn lại bốn người đàn ông, đã uống cạn hai bình Mao Đài rồi vẫn chưa thấy đã, lại uống thêm hai cân rượu đậu xanh nữa, tận chín giờ tối mới xong.

Hai chú hàng xóm đều là cao thủ uống rượu, uống xong đứng lên cũng chỉ loạng choạng một chút. Lục Trung Quân thì gục ngay tại chỗ, sau cùng được ông An và bà nội đỡ vào phòng dành cho khách. Anh vừa nằm xuống là ngủ mê mết, tận ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Lục Trung Quân tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, đang vỗ vỗ đầu cho tỉnh táo, làm bộ vô ý hỏi về An Na, biết cô đã đi làm thì hết sức ỉn ừ.

Anh là khách lần đầu tiên tới, nên hôm nay An Quốc Cường không đến xướng mà đưa anh đi tham quan chung quanh. Lục Trung Quân khước từ không được, đành phải đi theo chủ nhà nhiệt tình cả một ngày, buổi tối trở về, An Na đã trở về nhà rồi. Cả ngày thăm thú, Lục Trung Quân giả bộ nói mình muốn ở lại khách sạn, bị bà nội cùng vợ chồng ông An ra sức phản đối, anh khách sáo vài câu rồi mặt dày tiếp tục ở lại. Tối hôm nay Lục Trung Quân lần lộn khó ngủ, nghĩ đến người đẹp xa nhau hơn tháng ở ngay bên cạnh nhưng ngay cả một câu nói chuyện cũng không có cơ hội. Nằm mãi không ngủ được, nhiều lần đi dạo trước cửa sổ phòng cô, thấy đèn vẫn sáng thì ho khẽ rồi lại gõ nhẹ cửa sổ, nhưng bên trong vẫn đóng chặt.

Lục Trung Quân đâu có gan lớn thế nào thì cũng không dám xông vào buồng con gái của chủ nhà, sau cùng thấy đèn đã tắt, đành phải quay về phòng ngủ, sáng sớm hôm sau nói mình đã hết ngày nghỉ, hôm nay phải về trường.

Vợ chồng An Quốc Cường cùng An Na còn chưa đi làm tiễn Lục Trung Quân ra cửa, nhiệt tình mời anh lần tới rảnh rồi lại tới chơi, còn nói lần này anh ở lại hai ngày, thời gian eo hẹp, gần đây có nhiều danh lam thắng cảnh nổi tiếng vẫn chưa kịp nhìn ngắm, lần tới sẽ dẫn anh đi. Lục Trung Quân cảm ơn chủ nhà nhiệt tình hiếu khách, vâng dạ liên tục, trước lúc ra công ánh mắt còn liếc nhìn cô cháu gái nhà người ta vẫn chẳng nói chẳng rằng, đau khổ hơn là người ta chẳng thèm nhìn anh lấy một cái, con đường mất đưa mày lại đã bị chặt đứt không thương tiếc rồi, sau cùng anh ỉn ừ chào từ biệt vợ chồng ông An, buồn bực đi.

An Quốc Cường tiễn Lục Trung Quân đến tận đầu cầu, Lục Trung Quân khước từ mãi ông mới quay về nhà.

– Quốc Cường, có phải anh tiếp đón người ta không tốt không, em thấy cậu ta cứ ỉn ừ sao ấy? – Tiêu Du đang chuẩn bị đi làm, tiện miệng hỏi chồng vừa vào nhà.

– Đâu có! – Ông An hoàn toàn không phát hiện ra điều gì, – Rất vui mà, có gì lạ đâu nhỉ?

– Không là tốt rồi. Em cũng chỉ nói thế thôi. Chẳng hiểu sao em cứ thấy cậu ta là lạ ấy.

– Em suy nghĩ nhiều rồi. – Ông An cười nói.

Bà nội đưa Tiểu Quang đi nhà trẻ, Tiêu Du thì đi làm, An Na cũng mang tập tài liệu tới qua cảm về đi làm. Hai mẹ con cùng đi chung một đoạn đường, đến ngã ba thì chia ra, Tiêu Du đi trường học, An Na đi phòng kinh tế thương mại. Đi được hơn một trăm mét, bỗng đằng sau có cánh tay thò ra kéo lấy cánh tay cô.

An Na quay đầu lại, thấy Lục Trung Quân không biết từ chỗ nào xông ra rồi.

– Sao lại là anh? Tưởng hôm nay ngày nghỉ của anh hết rồi? – An Na hất tay anh ra, – Đứng lờn kéo nữa chú ý trên đường.

– Nói linh tinh, nếu anh không ở lại làm sao bắt được em chứ? – Lục Trung Quân kéo An Na đến một góc đường rồi mới buông tay ra.

– Anh muốn làm gì? – An Na lạnh nhạt hỏi, – Em hỏi anh, ai cho phép anh đến nhà em thế? Anh muốn gây chuyện à?

– Nào dám chứ, là An Quốc Cường lần trước mời anh tới nhà. Anh thấy anh ấy nhiệt tình quá nên rảnh rồi là tới ngay.

– Được, vậy anh nên đi rồi đó.

An Na định đi, Lục Trung Quân chặn cô lại.

– Được rồi, anh thừa nhận là anh nhớ em quá. Em chẳng chịu đến thăm anh, thì không thể cho anh đến thăm em à?

– Thế ai gọi điện thoại cho anh trò chuyện với anh, tự anh nói chuyện à?

– Anh thích nghe giọng nũng nịu của em, anh càng muốn gặp em cơ. – Lục Trung Quân tỏ vẻ vô tội.

– Hừ, hai ngày nhìn rồi vẫn chưa thấy đủ à. Anh đi nhanh đi, em còn phải đi làm...

An Na xoay người bỏ đi. Không thấy anh đuổi theo, đi được một đoạn không kìm được ngoái đầu lại nhìn, thấy anh vẫn tựa vào góc đường không nhúc nhích, chỉ đăm đăm nhìn bóng lưng của mình, dáng vẻ vô cùng đáng thương thì thở dài, quay trở lại.

– Em nói này, anh đừng như thế được không. Em xin anh, em đưa anh ra nhà ga nhé, được chưa?

Lục Trung Quân héch miệng cười, đi tới chỗ cô.

– Anh biết em không nỡ với anh. Nói đi, có nhớ anh không?

– Không.

– Em nói lại xem nào.

An Na cắn cắn môi, – Hơi nhớ.

– Hử, đi thuê phòng nhé.

An Na gấp rút nhìn phía sau, bên lối đi không có ai.

– Biến đi nhanh lên, đừng có hòng.

– Anh nhớ em nhiều như thế, em mà không thỏa mãn anh, cuối tuần anh lại tới đây nữa, tuần nào anh cũng sẽ tới. Dù sao dạo này anh cũng rảnh. Mà anh An lại cứ nhiệt tình mời anh tới chơi. Anh da mặt dày, ai không biết ghét anh anh kệ, em biết là được.

– Anh dám? – An Na rít lên.

– Em nói anh có dám không? – Lục Trung Quân cúi đầu nhìn cô. Nom vẻ mặt cô lạnh băng thì vội vàng nhìn bốn phía, rồi túm cô đến phía sau một thân cây to.

– Xin em đấy, nhìn xem anh lận lộn đường xa tới thăm em này. – Anh đề thấp giọng khấn cầu với cô, ánh mắt trông mong nhìn cô.

– Anh đã suy nghĩ đến điều kiện mà trước đó em nói cho anh chưa?

– Đương nhiên đang nghĩ rồi. Nhưng thời gian còn chưa tới mà.

An Na yên lặng.

– Anh thật sự rất nhớ em... nhớ đến không chịu nổi nữa...

An Na thở dài.

– Trung Quân, sao anh không chán à?

– Ăn em mà chán được à? Trừ phi anh xong rồi bất động, nếu không em đừng hòng nghĩ trốn anh.

– Hôm nay em còn phải đi làm...

– Em xin nghỉ đi.

...

An Na thật sự hận mình vô dụng, đến cuối cùng lại bị anh kéo đi thuê phòng. Vừa vào anh đã khóa cửa, không kịp chờ đã bế bổng cô lên giường.

An Na lấy ra bộ áo mưa lúc lén lút mua ở trên đường đưa cho anh.

– Gì thế, không thích dùng cái này, vương vãi lắm – Lục Trung Quân vứt sang bên.

– Không dùng thì đừng hòng chạm vào em – An Na kiên quyết.

Lục Trung Quân lập tức cầm lại, đeo vào rồi nhào tới.

– Gọi chú đi.

Đang lúc khoái cảm dâng trào, Lục Trung Quân cả người đổ mồ hôi bỗng thốt lên một câu.

– Tưởng anh không thích...

Nhớ tới hành động anh không biết xấu hổ dưới bàn ăn, An Na càng tức, há miệng cắn vào vai anh một cái, dẫu rằng lộ rõ.

Lục Trung Quân suýt xoa một tiếng, cúi xuống nhìn gương mặt đỏ hồng của cô.

– Lúc ấy không vui, giờ lại muốn nghe. Đừng phí lời nữa, gọi nhanh cho anh.

– Chú Lục...- An Na nũng nịu gọi.

Lục Trung Quân thỏa mãn, hừ một tiếng lập tức xuất ra.

....

Hai người vẫn ở mãi ở nhà nghỉ, lúc trưa ra ngoài ăn tạm một chút, về lại ngủ, ngủ dậy lại quần lấy nhau, tận đến khi đến giờ bình thường An Na tan sở thì mới rời khỏi nhà trọ.

– Đưa anh ra nhà ga nhé.

Lục Trung Quân lôi cô đi.

Hai đứa An Na đang nhũn ra, quay người đòi đi về.

– Hay là, anh đưa em về nhà.

An Na không lay chuyển được anh, bị anh đưa đến gần nhà mới dừng lại, lưu luyến bịn rịn chia tay nhau.

– Lần tới anh không chắc tới nữa, không được trốn anh đấy.

Lục Trung Quân chột một câu, rồi mới đi.

Tiền ôn thân này đi rồi, An Na mới uể oải lê thân về nhà, lên giường ngủ từ sớm, sáng hôm sau tinh thần mới hồi phục lại được.

..

Qua vài ngày, An Na đã xử lý xong tài liệu, lúc ở cục muốn dẫn đại biểu xí nghiệp địa phương đi Thượng Hải tham gia hội nghị thu hút đầu tư lần thứ nhất, trường phòng thương nghiệp đề xuất mượn người với chị Hồ trưởng phòng, muốn An Na đi cùng. Chị Hồ dĩ nhiên đồng ý, An Na dù sao cũng chưa nhiều việc, về nhà báo với bố mẹ một tiếng, hôm sau theo đoàn người đi Thượng Hải.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Lúc này các địa phương ở vùng duyên hải tương đối mở rộng, nhà nước đang bắt đầu rất quan tâm tới vấn đề thu hút đầu tư nước ngoài, bởi vì chính sách ưu đãi, hoa kiều Hong Kong đến Đại Lục để đầu tư cũng trở thành phong trào tiên phong. Quy mô tổ chức hội nghị tại Thượng Hải tuy rằng còn kém xa so với sau này, nhưng bởi vì hướng tới nước ngoài, nên cũng đủ thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Thành phố S tiếp giáp Thượng Hải, chính phủ thành phố vì cơ hội này cũng đã tốn không ít tâm tư. Trước hai ngày thì có người đến sắp xếp vị trí, cục kinh tế thương mại bảy tám người cùng người của các ngành tương quen đều đi cả.

Đến ngày hội nghị, trong phòng triển lãm có rất nhiều người. Ngoài nhiều nhà sản xuất trong nước đã đến để trao đổi kinh nghiệm, còn có nhiều doanh nhân nước ngoài, bao gồm các doanh nhân Hồng Kông và Đài Loan, Nhật Bản và châu Âu và Mỹ.

Thành phố S là một khu vực rộng lớn, bố trí nổi bật, tài liệu cũng nhiều, thu hút được rất nhiều người. Trong ba ngày hội nghị, An Na vô cùng bận rộn. Buổi chiều hôm nay, khi người tới hội nghị vắng hơn, lúc đang tiếp đón hai người Mỹ thì chợt nghe một giọng nói rất quen đây về mừng rỡ:

– Lucy, sao em cũng ở đây thế?

Ngẩng lên nhìn, dĩ nhiên là Lâm thiếu gia Hong Kong đã từng gặp trên máy bay kia.

Đi theo Lâm thiếu gia có hai người diện mạo hình như là thư ký, ngực có đeo thẻ. Gặp được An Na, anh ta quá mừng rỡ ngồi xuống, đưa danh thiếp ra, nói mình chính là đại diện cho xí nghiệp gia tộc tới Đại Lục để thăm dò phương thức đầu tư và thành lập công ty, đi theo chính là thư ký của hội đồng quản trị, một khi xác định được hạng mục đầu tư thì khoản tiền đầu tư sẽ vô cùng lớn. Chỉ là quan sát một vài gian hàng đăng trước thấy không mấy hứng thú, bèn cầm tài liệu từ chỗ người của văn phòng kinh doanh và xem nó, lại rất có hứng thú.

Lâm thiếu gia hỏi An Na hết cái này đến cái kia, mãi sau mới đi, trước khi đi còn hẹn với trưởng phòng, nói mình mấy ngày nữa sẽ đến thành phố S khảo sát, nếu như hợp ý thì sẽ đàm phán hạng mục kế tiếp.

Trưởng phòng vô cùng phấn khởi, không ngờ gặp được một khách đầu tư lớn như thế, bắt chặt tay Lâm thiếu gia, bày tỏ vô cùng chờ mong anh ta đến.

Hội nghị triển lãm kết thúc thuận lợi, trở lại thành phố S, bởi vì biểu hiện của An Na rất tốt, trưởng phòng khen ngợi với cục trưởng, An Na lập tức được điều đến phòng thương nghiệp.

Qua bốn năm ngày, Lâm thiếu gia quả nhiên đến theo lời hứa hẹn.

Lâm thiếu gia này tuy tính cách khoe khoang, nhưng vị thư ký hội đồng quản trị kia thì lại cực kỳ trầm ổn, chủ yếu là do họ đứng ra bàn bạc thảo luận với phòng thương nghiệp. Trong mấy ngày này, họ đi thực địa một số địa phương, sau cùng rất hài lòng với hoàn cảnh địa phương và khả năng đầu tư thuận lợi, song phương rất có tiềm lực hợp tác, sau khi trở về chính lý báo cáo cho chủ tịch, đồng thời sẽ thông tin lại sau.

Lãnh đạo Cục rất hài lòng, trực tiếp tiễn đoàn người đi, Lâm thiếu gia đòi ở lại, nói ở đây có nhiều phong cảnh đẹp, mình không vội về Hong Kong, dự định ở lại một thời gian để đi thăm thú. Ngày hôm sau ngay khi An Na tan làm thì chạy tới tìm An Na, nhờ và cô làm người dẫn đường. An Na từ chối, cầm túi rời khỏi cơ quan, đến trạm xe lửa đón người.

Lục Trung Quân đại khái thực sự rất bận, tuần trước đã không đến rồi, có điều hai ngày trước lúc hai người trò chuyện, anh nói em gái mình Tiểu Lâm được nghỉ học rảnh rồi muốn đi du ngoạn đâu đó, bởi vì chưa từng đến phía nam nên muốn tới, nhờ An Na chăm sóc con bé.

An Na trước đó ở Hồng Thạch Tinh có từng gặp Tiểu Lâm rồi, còn nhớ rõ cô ấy.

Hôm nay là ngày Lục Tiểu Lâm tới, cô tính toán thời gian đến trạm xe lửa để đón.

Xe lửa đến muộn hơn so với dự kiến, An Na đứng ở cổng ngược lên chờ tầm hơn hai mươi phút rồi cuộc đã thấy Tiểu Lâm xuất hiện trong đám đông thì vội vàng gọi tên cô ấy.

Lục Tiểu Lâm cũng còn nhớ An Na, vẫy tay với cô, rất phấn chấn chạy tới.

– Chị An Na, chị xinh quá.

Lục Tiểu Lâm là một người rất dễ thân thiết, theo An Na về nhà miệng liên thoảng không ngừng, chưa gì đã rất thân thiết với An Na rồi.

– Em được nghỉ, ở nhà lại chán, bảo anh em là em muốn đi chơi, anh ấy liền bảo em đến tìm chị, còn nói chỗ chị nhiều cảnh đẹp. Em mặt dày tới đây, không làm phiền chị chứ chị An Na?

An Na dĩ nhiên nói không.

Mấy hôm trước Lục Trung Quân nói với cô Lục Tiểu Lâm muốn tới chơi, còn nói thề thốt với cô là mình rất nghe lời cô không nói quan hệ của hai người cho con bé biết.

Lục Tiểu Lâm chỉ nghĩ hai người là bạn bè ở Hồng Thạch Tinh thôi.

Nếu anh đã nói vậy, cô đành phải đồng ý.

Thực ra ấn tượng của An Na đối với Lục Tiểu Lâm cũng rất tốt, rất thích tính cách chất phác lãng mạn của cô gái, xách hành lý giúp Tiểu Lâm, dẫn về nhà.

Trước khi đi đón Tiểu Lâm thì An Na cũng đã báo cho bố mẹ và bà nội biết trước rồi.

Tiêu Du và bà nội không chút nào nghi ngờ, cho rằng lần trước Lục Trung Quân đến chơi một chuyến nghỉ nơi này nhiều cảnh đẹp, nên để em gái tới đây thăm thú, cả nhà đều chờ. Khi thấy An Na dẫn theo một cô gái xa lạ đến, mặt mày giống với Lục Trung Quân, thì biết đó là Lục Tiểu Lâm, cả nhà nhiệt tình tiếp đãi.

Lục Tiểu Lâm chỉ chốc lát đã thân thiết với bà nội, bà An và Tiểu Quang rồi. Mọi người rất thích cô gái hay cười này. Buổi tối ông An về nhà, cả nhà cùng nhau ăn cơm, Lục Tiểu Lâm ngủ cùng với An Na.

Ngày thứ hai, An Na xin nghỉ, dẫn Lục Tiểu Lâm đi thăm thú mấy cảnh đẹp ở thành phố S, ngày tiếp theo, dẫn cô ấy đi Hàng Châu chơi, nhưng không rõ có phải đúng dịp không, lúc ở trên tàu lại đụng phải Lâm thiếu gia cũng đi Hàng Châu. Lâm thiếu gia xin đổi chỗ với người khác, ngồi cạnh An Na và Tiểu Lâm, cùng đến Hàng Châu, ra khỏi ga tàu rồi cũng không đi, nói mình cũng không mấy quen thuộc ở đây, muốn được đi theo hai người du ngoạn Tây hồ.

Lục Tiểu Lâm khi ở trên tàu đã bắt quen luôn được với Lâm thiếu gia, lập tức đồng ý. An Na hết cách, ba người sau đó làm bạn đồng hành đi Tây hồ.

Lâm thiếu gia tuy rằng phong cách bóng bẩy, nói năng chém gió, nói chuyện cũng phôi phôi, nhưng tính cách cũng không tệ lắm, bị Lục Tiểu Lâm nói anh ta mặc cả như phụ nữ thì cũng không hề tức giận, nghiêm trang giải thích nhà mình có bảy người chị, lớn lên trong nhà toàn phụ nữ, trên đường đi giành thuê thuyền mua đồ uống mua kem, rất có phong độ,

Du ngoạn một ngày rất vui vẻ. Bởi vì kế hoạch ngày mai còn muốn đi thăm thú mấy cảnh nữa, buổi tối cùng nhau ăn cơm ở một quán ngay bên Tây hồ. Ngày hôm sau ba người lại đồng hành đi chơi mấy nơi gần đó, ở lại một tối nữa, ngày thứ hai ba thì về.

Hai ngày đi du ngoạn với nhau, ba người dần dần thân thiết, An Na không còn tránh né Lâm thiếu gia như ban đầu nữa. Trước khi đi, Lâm thiếu gia vô cùng lưu luyến, nói mình có việc cần phải về Hong Kong, đành phải chia tay hai chị em, còn nói nếu như hạng mục đầu tư của công ty đã quyết định, thì anh ta sẽ quay lại thành phố S. Sau cùng còn tiễn An Na và Tiểu Lâm đến trạm xe lửa.

Trở lại thành phố S, Lục Tiểu Lâm ở chơi vài ngày, An Na dẫn cô ấy đi hết những nơi có thể đi, ở một tuần lễ thì mới đi, trước khi đi còn bảo khi nào An Na rảnh rồi thì tới Bắc Kinh tìm mình. An Na đồng ý.

Đưa Tiểu Lâm đi rồi, An Na lại quay lại sinh hoạt bình thường, đi làm, đôi khi đến xưởng của bố.

Ông An tiếp nhận nhà máy đã được mấy tháng, đã thoát khỏi thời gian bận rộn, gần đây trong xưởng đã bắt đầu có xu hướng ổn định.

Hai ngày trước không may bà nội không cẩn thận bị ngã, chân bị bó bột, may mà không có trở ngại mấy, nhưng vẫn phải nằm tĩnh dưỡng ít ngày. Cũng may trường học của mẹ được nghỉ, có thời gian chăm sóc bà nội, nhưng vẫn phải quan tâm Tiểu Quang, việc cơm nước chợ búa hằng ngày rất bận rộn. Hôm nay là thứ bảy, An Na tăng ca buổi sáng, chiều được nghỉ. Ra khỏi cơ quan, bất ngờ trông thấy Lục Trung Quân đang đứng bên phân cách bên kia đường đối diện chờ mình. Thấy cô đi ra, anh vội bước nhanh tới.

Đang giờ tan tầm, An Na không muốn bị đồng nghiệp nhìn thấy bèn túm anh kéo đến chỗ vắng vẻ, hỏi anh đến từ lúc nào, đợi bao lâu rồi, tại sao không báo trước.

– Chờ lâu lắm rồi. Anh đến chỉ muốn cảm ơn em đã tiếp đón em gái anh.

Lục Trung Quân hai tay rút túi quần, mắt nhìn An Na, miệng thì cảm ơn, nhưng giọng điệu thì có vẻ rất lạ.

– Không sao, người nhà em cũng rất thích Tiểu Lâm. .- An Na đánh hơi được điều gì đó, nghi ngờ nhìn anh. – Ôi, sao em cứ cảm thấy anh tới để hỏi tội em nhỉ? Có ai đi cảm ơn người khác như thế không?

– Em cũng biết anh không vui à? – Lục Trung Quân thẳng thắn thừa nhận, – Chuyện gì thế, tên thiếu gia Hong Kong lần trước đuổi theo em ở trên máy bay vẫn không dứt à?

– Tiểu Lâm đã nói gì với anh?

– Không có gì, chỉ nói gã thiếu gia Hong Kong kia cứ như cái đuôi theo sau bọn em đi du ngoạn Tây Hồ, còn đi tận hai ngày cơ nữa. – Lục Trung Quân cau mày, – Anh là người yêu của em đúng không? Đừng nói du ngoạn tây Hồ, mà ngay cả nhà em em cũng chẳng cho anh đến ấy. Em lúc nào cũng trên người người ta như thế, nhưng với anh thì cứ khất khe, em bảo anh làm sao yên tâm?

– Anh có ý gì? Anh từ xa tới là để cãi nhau với em à? – An Na quay người bỏ đi, – Lục Trung Quân anh mau về nghĩ đến chuyện rời khỏi đội ngũ bay thử đi. Nhân lúc em còn chưa giận, không muốn nhìn thấy mặt anh nữa, anh có biết mặt anh đáng ghét lắm không?

Một lát sau, có tiếng bước chân đuổi theo, cánh tay của cô bị Lục Trung Quân kéo lại.

– Được được, anh nhận sai. Là anh đồ kị ghen ghét, được chưa? Anh đối rồi, em không dẫn anh đi ăn vậy anh đến chỗ khác ăn cơm đây.

– Anh tính toán chuyện kia thế nào?

– Đang đấu tranh tư tưởng, sẽ báo sớm cho em. . .

Lục Trung Quân lắc lắc cánh tay cô, thân mật bu lại.

– Anh đói lắm rồi, lúc trên máy bay ăn vẫn chưa no. Em nói xem anh bình thường ăn ba bát cơm đấy. . .

Lúc anh còn đang lắc lắc cánh tay cô, ánh mắt An Na chợt như định trụ lại.

Trùng hợp ông An đang đạp xe đạp đi về hướng bọn họ.

Xem ra, hình như ông đang đi tới cục thương nghiệp.

Lục Trung Quân đưa lưng về phía ông An, lúc này chỉ lo cúi đầu lắc cánh tay An Na đòi đi ăn cơm, hoàn toàn không để ý đến gì khác.

– Mau buông em ra, chớ lại gần nữa.

An Na mặt biến đổi, vội hất tay anh ra, lui về sau, xoay người định đi.

– Anh thật sự đói lắm. – Lục Trung Quân đuổi theo kéo cô, – Em không dẫn anh đi ăn là anh đến nhà em đó. Anh nói được làm được, dù sao anh An cũng rất hoan nghênh anh. . .

An Na quay đầu lại, lòng chợt lạnh băng.

Ông An đã đạp xe tới gần phát hiện cô và Lục Trung Quân, liền dừng ở bên ngoài tầm bảy tám bước, tầm mắt rơi vào tay của Lục Trung Quân đang níu kéo cô, biểu cảm vô cùng ngạc nhiên.

Lục Trung Quân vẫn chưa phát giác ra đằng sau có người.

– An Na, anh đi nhà em thật đó, anh đi thật...

– Lục Trung Quân, anh chết chắc rồi...

An Na nghiêng răng hất tay anh ra, nhìn về phía ông An, lúng túng chẳng biết nên nói gì cho phải.

– Sao em...

Lục Trung Quân nhìn theo tầm mắt của cô, tức thì ngậy người ngậm miệng lại.

An Quốc Cường chau mày, xuống xe, dắt tới.

– Ai nói cho chú biết hai đứa là như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

– Con và anh ấy...

– Em và em ấy đang yêu nhau!

An Na vừa định giành nói mình và Lục Trung Quân không có quan hệ gì thì Lục Trung Quân đã nói ra trước, nói xong rồi rất bình thản nhìn ông An.

Tuy rằng trong lòng cũng biết hai người lờ lờ kéo kéo nhau thân mật thế kia nhất định đã bị bố nhìn thấy, mặc cho mình có phủ định thế nào đi nữa thì cũng là quan hệ mập mờ. Nhưng thật sự nghe được Lục Trung Quân nói thẳng ra thì An Na vẫn cảm thấy chán chường ức chế.

Cô nghĩ kế hoạch của cô đã bị mình làm cho rối loạn, rối loạn triệt để rồi.

Theo ý tưởng ban đầu của cô, chỉ cần ngày nào đó Lục Trung Quân còn chưa đưa ra quyết định rời khỏi đội bay thử, cô sẽ không đồng ý công khai quan hệ của hai người, tránh đến lúc cuối cùng xảy ra chuyện sẽ càng khiến người nhà thêm nổi phiền mà thôi.

Không ngờ là, sự việc đột ngột phát sinh biến hóa như này.

Trong tình cảnh không hề phòng bị, quan hệ giữa cô và Lục Trung Quân đã bị bại lộ trước mặt người nhà rồi.

Nhớ tới lần trước Lục Trung Quân tới nhà cô còn giả bộ như không có chuyện gì nữa cơ chứ.

Ngoài xấu hổ và phiền muộn, còn có cảm giác muốn đập đầu.

An Na mặt đỏ bừng, răng cắn chặt vào môi, chẳng thốt nổi một lời nào.

An Quốc Cường đảo mắt qua con gái, thấy cô rũ mắt xuống không dám nhìn mình, dáng vẻ xấu hổ ngượng ngùng thì trong lòng nháy dựng lên, hiểu luôn mọi chuyện, nói với Lục Trung Quân:

– Chú đi theo anh, anh có chuyện muốn nói với chú.

Giọng nói đầy vẻ lạnh nhạt không còn thân thiết nữa.

– Hay để con nói với chú, để anh ấy đi về ạ.

An Na nén xấu hổ nói.

An Quốc Cường nhìn chằm chằm Lục Trung Quân, ngữ khí không tha:

– An Na con không cần nói gì cả, để chú với Lục Trung Quân nói chuyện.

Lục Trung Quân nhìn An Na nói khẽ:

– Em nghe lời chú đi, về nhà trước đi. Yên tâm, anh sẽ nói đầu vào đấy với chú em.

An Na nhìn anh, hai người nhìn nhau vài giây.

Cô đang dùng ánh mắt cảnh cáo anh không được nói chuyện hai người đã phát sinh quan hệ thân mật với nhau.

Bây giờ không phải là ba mươi năm sau, ngoại trừ một số ít thanh niên nam nữ truy đuổi cách sống phương tây, tư tưởng cởi mở ra, thì tuyệt đại đa số mọi người trong đó có bố mẹ mình vẫn còn tư tưởng rất truyền thống.

Nếu như cho ông biết mình và Lục Trung Quân đã ăn cơm trước kẻng, thế nào cũng đối xử với mình thay đổi. Nói không chừng chỉ biết chấp nhận, nếu như bắt mình và anh kết hôn, vậy thì Lục Trung Quân chỉ sợ càng được như ý rồi.

Lục Trung Quân lại nhìn cô.

Cô có một cảm giác, hẳn là anh đoán được ý nghĩa cái nhìn của cô rõ.

Nhưng không biết anh nghĩ thế nào.

Anh cứ như vậy nhìn cô, không biểu cảm đặc biệt gì, làm cô không đoán được anh đang suy nghĩ gì.

...

Lục Trung Quân theo ông An đi vào phòng, cửa được đóng lại.

An Na thấp thỏm không dám đi xa mà chờ ngay cạnh.

Lúc ông An dẫn Lục Trung Quân đi vào, gặp phải bà An. Tiểu Du còn rất vui khi thấy Lục Trung Quân, còn chưa hiểu có gì đó bất thường, định đi vào rót trà nữa thì bị An Na kéo lại, lắc đầu với mình.

— Sao thế con?

Bắt giác bà An nhìn An Na, lúc này mới đầy ngờ vực.

Trong lòng An Na quả thật phiền muộn chết.

...

— Tiểu Lục, cậu ngồi đi.

Hai người đi vào, An Quốc Cường liền sửa lại xưng hô với Lục Trung Quân gọi anh là tiểu Lục.

Lục Trung Quân thì thái độ cung kính, cảm ơn xong ngồi xuống.

An Quốc Cường lấy thuốc lá, hỏi anh có hút không.

Lục Trung Quân xua tay nói không hút.

An Quốc Cường tự rút ra một điếu, rít một hơi.

— Nói đi, cậu và An Na là thế nào?

Ông hỏi, — Tôi là chú của con bé đấy! — Ông nhấn mạnh, — Cho nên tôi nghĩ tôi có tư cách hỏi chuyện này.

— Dạ vâng, không biết cô ấy có từng nhắc đến chuyện này với anh hay không. Em và cô ấy quen biết nhau từ lúc ở Hồng Thạch Tinh rồi ạ. — Lục Trung Quân đi thẳng vào vấn đề, — Em theo đuổi cô ấy, cô ấy chấp nhận em rồi.

An Quốc Cường khẽ nhú chân mày lại.

— Vì sao lần trước tới lại tỏ ra không quen biết nhau.

— Em cũng không muốn công khai nhưng em ấy không cho.

— Vì sao?

Lục Trung Quân chần chờ cố gắng chống lại ánh mắt của ông An.

— Cô ấy nghĩ nghề nghiệp của em không an toàn, kiên quyết muốn em phải từ bỏ việc bay thử. Còn nói nếu như em không chịu thì sẽ không cho phép công khai quan hệ.

Anh dừng lại một chút,

– Em rất thích được bay.

An Quốc Cường yên lặng vài giây.

– Bây giờ suy nghĩ thế nào?

Đến phiên Lục Trung Quân yên lặng.

– Anh cũng vừa chuyển ngành không lâu, – Sau cùng anh nói, – Em không biết điều gì đã thúc đẩy anh quyết định như thế, nhưng em nghĩ chỉ có anh mới hiểu được em. Em thật sự rất thích An Na, bất kể cô ấy muốn em làm gì em đều nghe theo, đồng ý với cô ấy không chút do dự. Nhưng duy nhất chuyện này thôi, nói thật, nó khiến em rất khổ sở. Em vẫn còn đang nghĩ.

An Quốc Cường tựa lưng vào ghế ngồi, hít vài hơi thuốc, một lần nữa ngẩng lên hỏi Lục Trung Quân vẫn đang yên lặng.

– Chuyện chú và An Na, người nhà của chú biết không?

– Em muốn nói với bố em rồi, còn định kết hôn với cô ấy, nhưng cô ấy nhất quyết không cho em nói.

Lục Trung Quân lộ vẻ khó xử.

– Hôm nay vừa lúc bị anh bắt gặp, em nhân cơ hội này muốn nói rõ tình hình với anh luôn. Em thật sự thích An Na, một lòng một dạ muốn kết hôn với cô ấy. Chỉ cần hai người đồng ý, em lập tức về nhà nói với bố.

Nói xong, anh dùng ánh mắt chờ mong nhìn An Quốc Cường.

An Quốc Cường lại rít hai hơi thuốc nữa.

– Không cần gấp như thế. – Ông nói, – Tình huống của hai đứa, tôi đại khái nắm được rồi. Tạm thời cứ như vậy đi.

Ông đứng lên, vẻ mặt ôn hòa tiễn khách, – Nhà tôi hôm nay có việc không tiếp đãi cậu được.

Lục Trung Quân do dự, cuối cùng vẫn đứng lên.

– Trước khi đi, cho em nói với An Na vài câu được không?

– Sau này khác có cơ hội. – Ông An vẫn rất ôn hòa, – Giờ nó đang có việc cần làm.

Đây rõ ràng là cự tuyệt mà.

– Em rất nghiêm túc với cô ấy. Chỉ cần mọi người đồng ý, em đảm bảo cả đời sẽ đối xử tốt với cô ấy.

Lục Trung Quân nhấn mạnh.

– Tôi hiểu. – Ông An mỉm cười, – Việc này quá đột ngột, chúng ta cần có thời gian để suy tính đúng không? Mong cậu hiểu cho.

Lục Trung Quân trầm mặc chốc lát, gật đầu.

– Vâng, em hiểu. Cảm ơn anh.

An Quốc Cường đi ra cửa, đi hai bước, bỗng nhiên ngừng lại, ngoái lại.

– Cậu nói thật với tôi, cậu đã động vào con gái. ...An Na chưa?

Giọng của ông rất khẽ, trong mắt toát lên vẻ căng thẳng đè phòng.

Lục Trung Quân ngập ngừng.

– ..Không ạ.

Sau cùng anh đáp.

Ông An thở phào, gật đầu mở cửa.

Lục Trung Quân đi ra ngoài. An Quốc Cường tiễn anh vài bước.

An Na chờ ở cửa, cùng Lục Trung Quân bốn mắt nhìn nhau.

– Chú Lục, chú Lục!

Tiểu Quang phẫn khởi lao tới, ôm lấy chân của anh, ngửa lên nhìn anh, – Chẳng nào thì chú dẫn cháu đi lái máy bay?

Lục Trung Quân mỉm cười, ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu cậu ta.

– Có cơ hội sẽ dẫn cháu đi. Chú hứa!

– Là Tiểu Lục tới à?

Bà nội ở trong phòng nghe tiếng nói chuyện thì cũng bám vào tường đi ra ngoài, – Sao lại sắp đi rồi à? Ở lại, ăn bữa cơm đã.

– Đúng thế, đi gấp lắm gì. Quốc Cường ngồi với cậu ấy đi, em đi chợ mua thức ăn...

Tiêu Du cũng nhiệt tình.

– Mẹ, Tiêu Du, hôm nay Tiểu Lục có việc gấp, không ở lại được. Lần tới sẽ có cơ hội mà.

Ông An đáp thay cho Lục Trung Quân, ra ngoài sân rồi, nhìn anh.

Lục Trung Quân từ chối bà nội và mẹ An Na, lúc đi ra, ánh mắt lần thứ hai rơi lên người An Na, định bước đến.

Ông An ho khè một cái.

Lục Trung Quân gạt đầu với cô.

An Na thần kinh vẫn luôn căng thẳng giờ mới thả lỏng, biết anh không nói gì, cô lộ ra một tia cảm kích.

Lục Trung Quân sau cùng nhìn cô một cái, đi ra ngoài.

Lục Trung Quân vừa đi, An Quốc Cường gọi An Na theo mình vào phòng.

– Sao thế nhỉ?

Lúc này Tiêu Du mới cảm thấy chồng mình có điều lạ thường.

– Nghiêm túc như thế à, An Na có chuyện gì à?

Ông An chỉ cười với vợ, ý bảo An Na đi vào.

An Na đè nén sự thấp thỏm an ủi mẹ hai câu rồi theo vào phòng, đóng cửa lại.

– Bố...con xin lỗi vì đã giấu bố..

Khi không có người ngoài, An Na vẫn luôn gọi ông An là bố vô cùng tự nhiên.

– An Na, con thật sự thích Lục Trung Quân?

An Na cắn môi.

– Cũng...thích ạ...Anh ấy nói gì với bố rồi?

– Cậu ấy nói hai người quen nhau ở Hồng Thạch Tinh.

– Vâng...

An Quốc Cường nhìn cô, cau mày, thờ dãi.

– An Na, nhìn hai đứa có vẻ rất tốt, bố khá bất ngờ...

– Bố...con xin lỗi. Con không nên giấu bố...

An Na không dám đối mặt với bố mình, cứ có cảm giác mình làm chuyện xấu thì bị bắt gặp.

– Không sao. – Ông An phát tay, – Nhưng nói thật, bố không tán thành hai đứa quen nhau.

An Na ngáy ra, nhìn ông An.

– Lục Trung Quân này bố cũng biết một chút...Không phủ nhận cậu ta trong công việc rất xuất sắc, làm bạn thì được, bố rất sẵn lòng kết giao với cậu

ta. Nhưng liên quan đến con thì lại khác rồi.

– An Na, bố không đồng ý để con và cậu ta gặp gỡ nhau. Bố hỏi cậu ta rồi, hai người vẫn đang trong giai đoạn tìm hiểu mà thôi. Bố hy vọng con hãy chia tay cậu ta, sau này đừng qua lại nữa.

An Na ban đầu lo lắng bố biết mình và Lục Trung Quân đã đi xa hơn, rồi ép hai người kết hôn.

Nhưng không ngờ rằng ông lại phản đối mình và anh qua lại, thức thì ngăn người ra.

– Vì sao ạ?

– Lục Trung Quân này tính cách ngang tàng, bố sợ con không trói buộc được cậu ta. Trước đây cậu ta cũng gây ra họa, hơn nữa, cuộc sống riêng tư của cậu ta có vấn đề. Bố không thể giao con cho cậu ta được. Bố rất lo.

– Bố, bố hiểu lầm anh ấy rồi.

An Na không kìm được kêu lên, muốn biện bạch cho người yêu.

– Ý bố là chuyện trước đây của anh ấy và nữ văn công phải không ạ?

– Con cũng biết à? – Ông An ngạc nhiên, – Nếu biết rồi, sao còn đồng ý qua lại với cậu ta?

– Sự việc không như tưởng tượng của bố đâu.

An Na cũng chẳng quan tâm nhiều nữa, nghĩ bố hiểu lầm Lục Trung Quân thì trong lòng rất khó chịu, lập tức chủ động giải thích thay cho anh.

– ... Lúc đó chị kia bị áp lực rất lớn từ tổ chức, anh ấy liền chủ động đến tìm và đồng ý đứng ra nhận tất cả. Bố, anh ấy không phải là hạng người như bố nghĩ đâu.

An Quốc Cường kinh ngạc nhìn cô, trầm ngâm chốc lát.

An Na nói ra hết, cuối cùng thoáng thở phào nhẹ nhõm, khẩn trương nhìn ông An.

– Thì ra là vậy. – Ông An cuối cùng nói, – Vậy là bố hiểu lầm cậu ta rồi.

– Phải ạ. Anh ấy đôi lúc rất ngốc, nhưng con thấy rất đáng yêu ạ.

An Na lại không kìm được biểu hiện tình cảm với người yêu.

Ông An liếc nhìn cô.

– Vậy thì cũng không được, bố không đồng ý.

– Vì sao ạ? – An Na tròn mắt.

– Nghề nghiệp của cậu ta quá mạo hiểm. Cậu ta nãy nói với bố, con cũng lo lắng vì cậu ta làm huấn luyện viên bay thử mà không chịu công khai quan hệ hai đứa. Lo lắng của con rất chu toàn. An Na, con có biết một vài chuyện về cậu ta đúng không?

Ông An khôn khéo thông minh, hỏi xong liền nhìn An Na chăm chú.

An Na lập tức chột dạ.

Lúc này cô thật sự không dám nói với bố chuyện cô biết về Lục Trung Quân.

– Không ạ... Cô phủ nhận, – Con chỉ không thích anh ấy làm huấn luyện viên bay thử mà thôi.

– Chỉ như vậy thôi? – Ông An vẫn nhìn cô chăm chú.

– Vâng ạ. – Cô gật đầu.

Ông An lại trầm ngâm.

An Na thấp thỏm.

Cuối cùng ông An nói:

– Dù cậu ta không làm huấn luyện viên bay thử nữa thì bố cũng không cho phép con qua lại với cậu ta.

– Vì sao thế ạ?

Lần này thì An Na không chịu nổi nữa.

– An Na, con không hiểu à. – Ông An nói, – Dù cậu ta không làm huấn luyện viên bay thử nữa nhưng công việc của cậu ta vẫn cực kỳ nguy hiểm. Hơn nữa hiện tại ở biên cảnh vẫn chưa thái bình. Khi còn tại ngũ, cậu ta bất cứ lúc nào cũng phải tham chiến. Bố là người từng trải, giờ tuy đã chuyển nghề, nhưng chỉ cần quốc gia cần thì bất luận làm gì bố đều sẵn lòng, trừ con ra, Bố không thể giao con cho cậu ta được.

– Bố. – An Na luống cuống, – Con thật sự thích anh ấy. Con bảo anh ấy không bay nữa được không...

An Quốc Cường lắc đầu.

– An Na, con thật sự chưa hiểu hết Lục Trung Quân đâu. Từ kiểu cách nói chuyện vừa rồi của cậu ta thì bố biết cậu ta không phải là loại người dễ dàng từ bỏ chuyện mình muốn làm đâu.

– Bố...

An Na cầu xin,

– Bố cho con...chút thời gian nữa. Con sẽ thuyết phục anh ấy.

– An Na. – Ông An kiên nhẫn khuyên, – Nghe chuyện vừa rồi con nói, bố đã có cái nhìn khác về cậu ta, rất bội phục cậu ta, cũng thương thức người như thế. Nhưng bố lại thấy cậu ta sẽ không phải là người chồng tốt dù hiện tại cậu ta thực sự từ bỏ công việc vì con. Con hãy nghe bố.

– Con và anh ấy đã có quan hệ rồi.

An Na đầu óc nóng lên, buột miệng thốt ra.

An Quốc Cường giật mình.

– Con nói cái gì?

– Con với anh ấy...

An Na lén nhìn trộm ông An, – Cùng anh ấy đã có quan hệ...

An Quốc Cường biến đổi sắc mặt.

– Bố đừng hiểu lầm, là con chủ động...- An Na vội giải thích.

– Con đừng có che giấu cho nó nữa. – Sắc mặt ông An cực kỳ khó coi, – Bố đã biết Lục Trung Quân này không phải người tốt lành gì mà, nó dám động vào người con. Bố chỉ sợ cái này thôi, lúc này hỏi nó, nó còn không dám nhận.

An Na lại luống cuống, không ngờ nói ra lại biến thành như này, hận mình không thể ngu xuẩn hơn nữa.

– Bố, là con không cho anh ấy nói...Tất cả là con nói, là con chủ động trước, không liên quan gì đến anh ấy...

– Con còn nói tốt thay cho nó à.

An Quốc Cường căn bản không tin cô, giận giữ đi đi lại lại trong phòng, sau đó dừng lại.

– An Na, nếu con thật lòng coi bố là bố, thì hãy nghe lời bố. Bắt đầu từ bây giờ không gặp cậu ta nữa, lại càng không cho phép qua lại. Nhà chúng ta không chào đón cậu ta.

– Bố...

– Quyết định như thế, không thương lượng gì cả.

Nói xong ông bỏ ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Ông An biết quan hệ yêu đương của cô và Lục Trung Quân không chỉ phản đối, mà còn phản đối cực kỳ mạnh mẽ, đây đúng là sự bất ngờ đối với cô.

Trò chuyện với bố xong, An Na rơi vào trạng thái hốt hởi và chán nản.

Cô ban đầu vô cùng lo lắng Lục Trung Quân ở trước mặt bố để lộ ra hai người đã phát sinh quan hệ thân mật, nhưng không bao giờ nghĩ rằng cuối cùng lại do bản thân vì nóng nảy mà nói ra.

An Na vẫn giam mình trong buồng, tận đến giờ cơm chiều mới ra.

Bố không ở nhà, mẹ nói ông ra ngoài có chút việc.

An Na chẳng có khẩu vị để ăn uống, bà nội gấp thức ăn cho cô mới miễn cưỡng ăn một bát nhỏ, giúp mẹ dọn dẹp bếp núc xong, mẹ đưa Tiểu Quang đi luyện chữ, An Na lại nhốt mình trong phòng.

— An Na còn làm sao thế? — Tiêu Du bỗng gọi cô lại, — Buổi chiều không thấy con ra khỏi phòng, ăn cũng chẳng ăn mấy. Con không khỏe à?

— Dạ không... Con hơi mệt thôi, con về phòng nghỉ đây ạ. — An Na cười gượng đáp.

Tiêu Du có vẻ vẫn không tin, nhưng gạt đầu:

— Ừ, con mệt thì đi nghỉ sớm đi.

Lúc tám giờ tối, An Na nghe bên ngoài có động tĩnh, hình như bố về thì phải.

Rồi nghe loáng thoáng bên ngoài có tiếng trò chuyện của bố và mẹ, việc của ban ngày lại nổi lên trong lòng, cảm giác chán chường và hốt hởi lại trào dâng, trong lòng hốt hoảng, lúc cô đang nằm lỳ trên giường nghĩ ngợi miên man thì có tiếng gõ cửa, là tiếng của mẹ, hỏi cô ngủ chưa.

An Na bò dậy ra mở cửa.

Tiêu Du đi vào, đóng cửa lại.

Giữa bố và mẹ chưa từng có bí mật, vừa thấy mẹ nhìn mình bộ dạng muốn nói lại ngập ngừng mãi, An Na biết bố đã đem chuyện của mình và Lục Trung Quân nói cho bà biết rồi.

Cô càng thấy xấu hổ, lại trèo lên giường.

— An Na, mẹ biết chuyện giữa con và Lục Trung Quân rồi. — Tiêu Du ngồi xuống giường, — Ban ngày Lục Trung Quân gặp bố con rồi vẫn dùng dằng chưa chịu đi, lúc con ở trong phòng, cậu ta gọi điện xin được gặp con, bố con nhận điện thoại, sau đó thì ra ngoài gặp cậu ta.

Mới mấy tháng trước, cậu con trai của gia đình bán đồ ăn kia được nhà nước đài thọ ra nước ngoài du học, để tiện cho việc liên lạc nên đã xin lắp đặt điện thoại, hàng xóm có việc thì đều qua đó gọi điện, sau đó thì trả tiền, cũng có thể bảo người khác gọi cho mình, rất giống kiểu điện thoại công cộng.

An Na tím nháy dựng lên, ngồi dậy.

— Bố đã làm gì anh ấy rồi ạ? Anh ấy thế nào rồi?

Tiêu Du mỉm cười.

— Yên tâm, bố con tuy rất tức giận, nhưng cũng không làm gì cậu ta cả. Chỉ nhấn mạnh thái độ với cậu ta lần nữa, không cho phép cậu ta tới tìm con nữa.

An Na thở phào, ngồi ở đầu giường ôm gối không nói lời nào.

Tiêu Du nhìn cô.

— An Na, con nói cho mẹ biết, con thật sự rất yêu Lục Trung Quân phải không, nghĩ cho dù gặp phải trắc trở gì thì cũng đều kiên quyết ở bên cậu ta cả đời đúng không?

An Na vội ngước nhìn mẹ.

Bà đang nhìn cô, thần sắc nghiêm trang hiếm có.

An Na không dám trả lời ngay, trong mắt lộ vẻ hoang mang.

— Con...

Cô bỗng không nói nên lời, dừng lại.

– An Na, bố con đã nói toàn bộ cho mẹ rồi. Lục Trung Quân gánh việc thay bạn, hai con còn ở với nhau nữa.

Nỗi hổ thẹn này đã dằn vặt An Na cả một ngày lại tiếp tục tập kích lấy cô.

– Không sao đâu.

Có vẻ như hiểu tâm trạng của An Na, Tiêu Du cầm tay cô.

– Bố con bảo là con nói do con chủ động. Ông căn bản không tin, còn tức giận hơn. Mẹ lại nghĩ con chưa chắc đã che giấu cho Lục Trung Quân. Nếu con bằng lòng, con cứ coi mẹ là bạn con, hãy tâm sự cho mẹ mọi chuyện.

Tiêu Du mỉm cười, – Dù sao tuổi tác mẹ con ta cũng không chênh nhau lắm, tâm sự như bạn bè cũng rất tốt mà.

An Na cắn môi, ấp úng đem chuyện lúc đó Lục Trung Quân đột nhiên sắp rời khỏi Hồng Thạch Tinh, anh đến từ biệt với mình, sau đó hai người phát sinh quan hệ.

Kể xong thì cặp mắt xuống, không dám nhìn mẹ.

Yên lặng một lúc, Tiêu Du nói:

– An Na, mẹ là người từng trải, có thể hiểu cảm nhận của con. Đồng thời cũng bội phục dũng khí của con. Chẳng những con là người quyết định ở bên cậu ta, mà con còn vì cậu ta mà nói chuyện này với bố con.

– Thật đấy.

Tiêu Du nhấn mạnh, – Có lẽ con nghĩ là do nhất thời kích động, có lẽ giờ đang vô cùng hối hận. Nhưng trong mắt mẹ thì con rất có can đảm, can đảm để hai đứa được ở bên nhau. Mẹ có cảm giác, con rất rất yêu Lục Trung Quân, chỉ là tự bản thân con thấy mâu thuẫn thôi. Cho nên con vẫn luôn không tỏ lộ tình cảm của mình với cậu ta, thái độ như gần như xa, nhưng khi bố con phản đối hai đứa thì con lại sốt ruột. An Na, mẹ cũng không muốn hỏi rốt cuộc vì sao con lại thế, mẹ chỉ muốn nói với con, con nhất định phải hiểu bản thân. Con có muốn bầu bạn với cậu ta cả đời, dẫu cho trước đó có gặp phải hiểm trở gì hay không. Nghĩ kỹ rồi thì thẳng thắn với cậu ta. Nếu như cậu ta nghĩ giống con, nếu như cậu ta thật lòng quan tâm con, vậy thì cậu ta sẽ quan tâm tới cảm thụ của con, hai đứa sẽ tìm ra một thỏa hiệp chung để đến với nhau. Bằng không, cứ không nói rõ ràng, cứ giằng co như này thì mẹ thấy cũng không phải chuyện tốt.

An Na ngậm ra.

Tiêu Du mỉm cười, sờ sờ mặt mình.

– Nhìn mẹ gì thế?

An Na không thốt nên lời.

– Mẹ nói thế con ngạc nhiên lắm à? Thực ra cũng không có gì, mẹ dù đôi lúc ngốc nghếch nhưng cũng biết, vì mẹ cũng là người từng trải. Con biết chuyện yêu đương của bố và mẹ trước đây mà, nhưng có điều con chưa biết, đó là trước đây để được ở bên nhau bố và mẹ đều vô cùng nỗ lực. Lúc đó trước khi mẹ và bố đến với nhau, thực ra còn có một người nữa cũng đang theo đuổi mẹ. Người kia điều kiện rất tốt, là con trai huyện trưởng. Bà ngoại con luôn hy vọng mẹ và người kia lấy nhau. Bởi vì nhà bố con gia đình bình thường, nếu như theo bố thì mẹ và bố sẽ không được ở bên nhau thường xuyên. Lúc đó bà ngoại phản đối kịch liệt, thậm chí còn cấm không cho mẹ gặp bố. Nhưng mẹ coi trọng bố, nghĩ ông ấy sẽ luôn tốt với mẹ, là người đáng để phó thác cả đời, cho nên mẹ vẫn kiên trì. Bố con cũng luôn ở bên mẹ. Mà người theo đuổi mẹ thì vận dụng các quan hệ tìm bố con, nói nếu ông rời khỏi mẹ thì sẽ sắp xếp cho bố con một công việc tốt, tương lai rộng mở. Nhưng bố con từ chối. Cho nên sau cùng bố mẹ cũng lấy nhau.

Tiêu Du thờ dài, đưa tay vén sợi tóc lòa xòa cho An Na qua sau mái tai.

– Con xinh đẹp như này, đàn ông thích con, si mê con là điều bình thường. Thích con, người ta nguyện hết lòng vì con. Còn con thích người ta rồi, nguyện từ bỏ gì vì người ta không, điều này mới rất quan trọng.

An Na kinh ngạc nhìn mẹ, tựa như lần đầu mới biết bà.

– Mẹ đoán giờ tâm tình con rất hỗn loạn, mẹ không phiền con nữa. Tự con suy nghĩ cho rõ ràng, chò con có quyết định rồi, nếu như muốn ở bên cậu ta, phía bố, mẹ sẽ giúp con. Con yên tâm, tuy bố con cố chấp, nhưng tất cả đều muốn tốt cho con. Nếu như ông ấy thấy các con nỗ lực để ở bên nhau, mẹ nghĩ ông sẽ nhượng bộ thôi.

– Mẹ...

An Na kêu lên.

– Con suy nghĩ đi nhé.

Tiểu Du mỉm cười vỗ vỗ lên tay của cô, đi ra ngoài.

...

Mẹ đi rồi, An Na vẫn ôm gối ngồi trên giường, roi vào trầm tư.

Cô và Lục Trung Quân đều là mối tình đầu của nhau.

Cô biết mình tùy hứng, mà anh lại là người không thích nghe theo sự sắp xếp của người khác. Hai người yêu nhau, còn lên ăn trái cấm, nhớ nhung điên cuồng, một lời cãi nhau thì lại chia xa, khi gặp lại nhau thì lại rơi vào lưới tình, cả quá trình đủ để viết nên một tiểu thuyết tình yêu đầy cầu huyết rồi.

Trước khi tâm sự với mẹ, cô chưa bao giờ nghiêm túc suy nghĩ kỹ chút nào.

Cô chỉ cảm thấy, sau khi yêu Lục Trung Quân, cô vẫn bị vướng mắc ở bí mật cái chết của anh mà cô biết, vì bí mật đó, cô thường lo nghĩ, rồi hận anh chẳng coi lời mình ra gì.

Cô cũng thừa nhận, trước đó cô quả thật chưa từng nghiêm túc nghĩ về chuyện hai người, về vấn đề muốn cùng anh sống cả cuộc đời.

Lục Trung Quân là một người đàn ông khó nắm bắt, dẫu cho anh có yêu đến cuồng nhiệt, nhưng anh vẫn luôn làm theo ý mình, chưa từng nghe theo lời cô.

Yêu một người mà không thể nắm bắt được, ngoài sự ngọt ngào của tình yêu thì cũng không tránh khỏi sự thất vọng kèm theo, có một thời gian, cô dao động, thậm chí lựa chọn trốn tránh, mà khi hai người gặp lại nhau một lần nữa rơi vào lưới tình, vì thế anh phải khuất phục, điều cô có thể nghĩ tới chính là uy hiếp anh.

Dùng quan hệ của hai người để uy hiếp anh nhượng bộ.

Đúng như mẹ nói, cô cần phải suy nghĩ thật kỹ điều cô muốn.

...

Tầm hơn mười một giờ, bên ngoài tiếng mưa rơi tí tách.

An Na vẫn đang một bụng tâm sự.

Bà nội và Tiểu Quang đã đi ngủ từ sớm, phòng của bố mẹ đèn đã tắt được một lúc. Cả ngôi nhà rơi vào yên tĩnh, chỉ có giọt mưa rơi vào cây dây leo và cây hoa dâm bụt vang lên tiếng tí tách càng tăng thêm vẻ yên tĩnh của đêm.

Bỗng có tiếng gõ cửa rất khẽ phá vỡ sự yên tĩnh này.

An Na còn chưa ngủ, nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa rất nhẹ, tim đập mạnh, chợt sinh ra một dự cảm.

Cô ngồi dậy lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Tiếng gõ cửa lại vang lên hai cái, rồi ngừng lại.

An Quốc Cường và vợ đã đi ngủ rồi. Nghe tiếng gõ, ông ra ngoài mở cửa, kinh ngạc thấy Lục Trung Quân ở ngoài, cửa người ướt nhẹp.

Ông An giận tái mặt định đóng cửa lại.

Lục Trung Quân chặn cửa, nói:

– Em biết giờ không nên tới đây. Nhưng sáng mai em đi rồi, em muốn gặp An Na. Cho em gặp cô ấy đi.

– Có gì đâu mà gặp? Những gì cần nói tôi nói hết với cậu rồi. Tôi không cho phép cậu và An Na qua lại với nhau. Cậu đi đi.

An Quốc Cường vô cùng nhẫn nhịn, định đóng cửa lần nữa.

Lục Trung Quân ra sức đẩy, không cho cửa đóng.

– Em nhất định phải gặp An Na. – Anh nôn nóng.

– Nếu tôi không cho phép thì sao? Cậu cho đây là địa bàn của Lục công tử à?

An Quốc Cường lạnh lùng nhìn anh.

Lục Trung Quân yên lặng chốc lát.

– Em xin anh, cho em gặp cô ấy, nói mấy câu em sẽ đi ngay.

– Không được...

An Quốc Cường tiếp tục muốn đóng cửa. Tiêu Du cầm dù đi ra.

– Quốc Cường, cho cậu ấy gặp An Na đi. – Bà nói, – Dù sao đây cũng là chuyện của hai đứa, nói rõ thì cũng sẽ tốt hơn.

Giọng của Tiêu Du dịu dàng, nhưng hết sức kiên định.

Ông An liếc vợ, lại nhìn Lục Trung Quân, sắc mặt cau có.

– Vào đi. – Tiêu Du mỉm cười nói với Lục Trung Quân, – Tôi nghĩ An Na cũng có chuyện muốn nói với cậu đấy.

– Năm phút. Hết năm phút cậu đi ngay cho tôi. – An Quốc Cường miễn cưỡng nói.

Lục Trung Quân cảm kích nhìn Tiêu Du, bước qua màn mưa đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Lục Trung Quân cả người ướt nhẹp, giọt mưa nhỏ từ tóc xuống ướt cả mặt, nhìn vô cùng nhếch nhác.

An Na mặc quần áo từ tế đi ra, vào phòng tiếp khách mà ông An bình thường vẫn tiếp khách.

An Quốc Cường theo vào, cứ đứng một bên nhìn chăm chăm.

Tiêu Du cũng đi vào, khẽ ho một tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu chồng ra ngoài.

Ông An đẩy vè bất mãn nhưng cuối cùng vẫn theo vợ ra ngoài.

– Mẹ Tiểu Quang à, muộn thế này rồi ai tới đấy? Có chuyện gì à?

Bà nội tuổi cao ngủ không sâu, tiếng động tĩnh bên ngoài làm bà thức giấc, hỏi to.

– Mẹ, không có gì đâu ạ, mẹ ngủ tiếp đi.

Tiêu Du lên tiếng. Liếc nhìn An Na cùng Lục Trung Quân đang đứng trong phòng, đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai người An Na cùng Lục Trung Quân.

An Na nhìn Lục Trung Quân cả người ướt sũng không chớp, nghĩ đến buổi tối bố nhận được điện thoại của anh thì ra ngoài tìm anh nói chuyện thì khẽ hỏi:

– Anh có sao không?

Lục Trung Quân lau đi nước mưa trên mặt, đi tới bên cô.

– Không sao, anh không sao. – Anh nhếch miệng lên cười.

An Na nhìn anh, do dự.

– Lục Trung Quân, tất cả đều lỗi do em cả. Em không cho phép anh nói với chú em chuyện kia, nhưng lại là em nói trước... Em giải thích với ông là do em chủ động trước, ông cũng không tin. Ông rất tức giận, có đánh anh không?

Lục Trung Quân đứng trước mặt cô.

– Không. Buổi trưa tuy anh ấy rất giận anh, nhưng thái độ đúng mực. Buổi tối anh có gọi điện tìm gặp em, không ngờ lại là anh ấy nhận điện thoại, sau đó rất giận, cảnh cáo anh một trận.

– Em xin lỗi, đáng nhẽ em không nên vậy...

Lục Trung Quân bỗng bước đến cầm tay cô thật chặt.

Tay anh cũng rất ướt, nhưng lòng bàn tay rất nóng.

– Không sao đâu. Nếu không phải chú em chỉ vào anh mắng chửi anh, anh thật sự không thể tin được chính em sẽ chủ động nói cho anh ấy biết chúng ta ở bên nhau.

Anh cúi xuống nhìn cô chăm chú.

– Thực ra lúc trước anh luôn cảm thấy anh như bị sốt ấy. Anh chẳng biết rốt cuộc số anh may mắn thế nào mới có được em vào buổi tối đó....

Anh dừng lại, – Em đã trao cho anh.

– Về sau chúng ta cãi nhau một trận, em bỏ đi mất, anh tìm khắp nơi không tìm được em. Ngay lúc anh nghĩ cả đời này không gặp được em, thì em lại xuất hiện trước mặt anh. Anh biết anh là kẻ không biết xấu hổ cứ quẩn lầy em, nhưng anh cảm nhận được em cũng quan tâm anh, cho đến khi sự việc xảy ra hôm nay.

Anh nhìn chăm chú vào cô.

– An Na, em thật sự thích anh, đúng không?

Quần áo trên người anh rất ướt, cứ đứng đó một lúc dưới sàn đã đọng thành vũng nước rồi.

An Na giãy khỏi tay anh.

– Quần áo anh ướt rồi, có muốn đi thay không?

Lục Trung Quân cúi xuống liếc nhìn mình.

– Không sao. – Anh cười nói, – Bọn anh bình thường huấn luyện nhiều lúc cũng còn ướt cả ngày ấy.

An Na trầm ngâm, ra hiệu anh ngồi xuống.

– Lục Trung Quân, muộn rồi anh còn tới, có phải có chuyện muốn nói với em à?

Lục Trung Quân không ngồi xuống mà vẫn đứng tại chỗ.

– Phải. Thực ra hôm nay anh tìm em, chỉ muốn gặp em nói cho em biết, ngày mai anh được điều tạm đến đơn vị khác, tầm hai ba tháng, sẽ không thể viết thư, gọi điện cho em được. Sợ em không liên lạc được với anh thì lo lắng, cộng thêm anh cũng muốn gặp em, cho nên mới đến đây báo với em một tiếng. Không ngờ lại có chuyện. An Na, anh biết em chưa muốn giới thiệu anh với họ, anh cũng không nghĩ sự việc lại sẽ như vậy. Anh xin lỗi em.

Anh vừa nói thế, trong lòng An Na chợt xẹt qua một dự cảm bất thường.

Sau khi ở bên Lục Trung Quân, đã vô số lần cô nghĩ đến cảnh tượng năm ấy mình cùng bố đi thăm bố của Lục Trung Quân trước khi lâm chung, cô nhớ đến mỗi một chi tiết trong hồi ức đó, nhằm dự đoán được nhiều thông tin hơn về tin tức anh hy sinh.

Thế nhưng thời gian thật sự quá lâu rồi, lúc đó bản thân cô lại chưa từng nghĩ tới sau này mình và người đàn ông mất từ lúc trắng niên ở trong tấm hình mấy chục năm về trước kia sẽ có mối quan hệ đặc biệt, bất luận cô cố gắng như nào, cô cũng không thể có thêm được chút thông tin nào về tin tức anh hy sinh. Chỉ biết là sự việc xảy ra khi anh đang thực hiện nhiệm vụ bay thử, thời gian cụ thể và địa điểm đều không có chút manh mối nào.

Thậm chí, càng nhớ lại, cô càng không xác định được. Vốn cô nghĩ cách thời gian anh xảy ra tai nạn còn hơn nửa năm nữa, nhưng bây giờ, cô gần như khẳng định chuyện không may xảy ra với anh vào lúc nào rồi.

– Anh định đi đâu? Vẫn chấp hành nhiệm vụ bay thử à?

An Na cố đè nén cảm giác bất an mạnh mẽ đang tuôn trào ra bởi câu nói kia của anh, lập tức hỏi dồn.

Lục Trung Quân ngừng một chút, rồi khẽ mỉm cười với cô.

– An Na, anh xin lỗi, nhiệm vụ lần này anh không thể nói với em được. Nhưng anh biết em sẽ rất lo lắng cho anh, anh đảm bảo với em, anh rất an toàn. Chờ anh xong việc rồi, anh sẽ tìm chú em để nói chuyện về chúng ta. Em đừng vì anh mà xung đột với chú em nữa. Dù sao cũng là anh đáng bị thế. Anh biết con người anh trước đây danh tiếng chẳng hay ho gì, chú em đề phòng anh, phản đối chúng ta cũng là điều bình thường.

Tầm mắt An Na rơi vào vết nước dưới gầy của anh, yên lặng.

– Em sao thế?

Lục Trung Quân theo ánh nhìn của cô nhìn xuống chân mình, hỏi.

An Na cố nén nội tâm đã hỗn loạn, ngược mắt lên.

– Lục Trung Quân, anh ngồi xuống đi, em có lời muốn nói với anh.

– Có chuyện gì vậy em? – Lục Trung Quân cười, tới gần cô, – Em nghiêm túc thế, anh sợ đấy...

– Anh ngồi xuống đi.

An Na cắt đứt không khí mà anh cố ý trên chọc tạo nên.

Lục Trung Quân sững người, nhìn cô, cuối cùng dừng bước, ngồi xuống cái ghế.

An Na cũng ngồi xuống theo.

– Sao vậy, em muốn nói gì? – Lục Trung Quân nhìn cô, ánh mắt đầy nghi hoặc, mơ hồ và cả sự cẩn trọng, thăm dò nữa. – Không phải bởi chú em phản đối, nên em quyết định nghe theo chú em...

– Không phải.

An Na vội lắc đầu.

Lục Trung Quân thở phào nhẹ nhõm, lại mỉm cười.

– Vậy em muốn nói gì em nói đi.

An Na hít một hơi thật sâu.

– Lục Trung Quân, em rất thích anh. Hoặc là nói, anh có sự hấp dẫn rất mãnh liệt đối với em, cho nên lúc ở Hồng Thạch Tinh, tối hôm đó biết anh được điều đi, em đã chủ động ở bên anh. Em cũng rất cảm kích anh không vì hành động này của em mà khinh thường em...

Lục Trung Quân vai giật giật, nhích sát vào gần cô, tựa như muốn nói gì đó.

– Anh đừng nói gì cả, cứ nghe em nói đã.

An Na ngăn anh lại.

Lục Trung Quân nhìn cô, ngồi thẳng trở lại

– Anh đối với em rất tốt, thậm chí còn nghĩ đến chuyện kết hôn với em. Em xin lỗi trong chuyện này em luôn có thái độ không thỏa đáng. Mà em cũng không tự ý thức được điểm này. Hôm nay, thím em nói chuyện với em rất lâu, trước khi anh đến tìm em, em đã tự kiểm điểm bản thân rồi.

– Trong lòng anh hẳn rất rõ ngọn nguồn mọi mâu thuẫn giữa chúng ta, mà thái độ của em cứ thay đổi liên tục, không đồng ý công khai quan hệ chúng ta, cũng không bởi vì anh không nghe lời của em, mà là bởi vì anh không hề mang tới cho em cảm giác an toàn. Lục Trung Quân, dù anh luôn nói với em, anh sẽ bảo đảm sự an toàn của mình, nhưng em không thể nào yên tâm cho được. Vừa rồi anh nói chú em phản đối chúng ta ở bên nhau, là bởi vì anh nghĩ ông ấy biết trước đây danh tiếng của anh không tốt. Thực ra anh nhầm rồi, em đã giải thích việc đó cho ông ấy rồi...

Lục Trung Quân tỏ vẻ kinh ngạc, liếc nhìn cô.

– Em xin lỗi vì đã không được sự đồng ý của anh mà đã nói chuyện đó. Nhưng em nghĩ là cần thiết. – An Na tiếp tục nói, – Sau khi ông ấy biết thì rất khen ngợi anh, thậm chí còn hâm mộ anh. Nhưng ông ấy vẫn phản đối. Bởi vì ông ấy nghĩ thân phận phi công của anh cũng là một nhân tố không an toàn, bởi vậy ông không đồng ý chúng ta ở bên nhau.

Lục Trung Quân ngồi thẳng tắp, trán dần dần ứa giọt.

– Em biết yêu cầu một người yêu thích cảm giác mạo hiểm, ham mê sự nghiệp bay thử từ bỏ nó sẽ là lựa chọn đau khổ đến thế nào. Em cũng rất hiểu thái độ có lý khi đối mặt với vấn đề này lúc đó của anh. Nhưng Lục Trung Quân, xin lỗi vì em quá ích kỷ. Ngoài việc anh từ bỏ sự nghiệp bay thử, bằng không dấu cho anh có hứa có bảo đảm với em bao nhiêu, thì em vẫn không hề có chút cảm giác an toàn nào đối với anh cả. Em chỉ muốn anh ngừng việc bay thử, thậm chí em muốn anh không làm phi công nữa. Đây là ranh giới cuối cùng của em.

An Na nhìn chăm chú vào anh, lần thứ hai hít sâu một hơi.

– Lục Trung Quân em rất thích anh, em muốn sống bên anh cả đời. Nếu như anh chấp nhận chiều theo cảm nhận của em mà nhượng bộ, vậy thì em có một lời hứa với anh là, sau này bất kể chúng ta gặp phải trắc trở hay phản đối gì, chỉ cần lòng anh không thay đổi, em đều kiên định ở bên anh, chúng ta cũng nhau khắc phục.

– Đây chính là điều em muốn nói với anh. Em nói xong rồi.

...

Lục Trung Quân vẫn ngồi thẳng tắp như cũ, vẻ ủ dột trên lông mày vẫn như trước, nhưng ngoài sự ủ dột thì dường như còn nhiều thứ gì đó khác nữa.

Ánh mắt anh vẫn luôn rơi trên gương mặt của An Na, hai mắt nhìn nhau, khoảng lặng giữa hai người kéo dài.

Anh bỗng đứng lên, đi tới bên cửa sổ, mở một cánh cửa sổ ra.

Làn gió đêm ẩm ướt cuốn mùi mưa từ bên ngoài thổi vào, tiếng mưa rơi trong đêm cũng trở nên rõ ràng hơn.

Anh móc ra gói thuốc lá, rút một điếu châm lửa lên, nhưng gói thuốc đã bị nước mưa làm cho ẩm ướt, anh châm thử vài lần đều không được.

Anh đặt gói thuốc ẩm lên bệ cửa sổ, tiếp tục đứng một mình trước tấm cửa kính rất lâu.

An Na cũng yên lặng nhìn bóng lưng của anh.

– An Na, cảm ơn em đã nói cho anh biết. – Anh chợt quay lại, nhìn chăm chú vào mắt cô, nói, – Anh hiểu. Nói thật anh rất rung động, cảm ơn em đã cho anh biết em đã làm mọi thứ vì anh, trước đây anh chưa từng nghĩ tới. Nhưng trong lòng anh cũng đã rất rối, chờ lần tới anh về, anh nhất định sẽ cho em câu trả lời thuyết phục. Được không?

An Na đứng lên.

– Được. Em chờ anh về.

Lục Trung Quân bước nhanh tới bên cô, cầm hai cánh tay cô.

– An Na, tuy rằng em không tin vào lời bảo đảm của anh, nhưng lần thứ hai anh bảo đảm với, anh không phải là không suy nghĩ cho em. Từ lần đầu tiên khi em nói sự lo lắng của mình với anh, mỗi lần bay thử, trước khi cất cánh không chỉ kỹ sư cơ giới đều theo đúng quy định kiểm tra tính năng máy móc và các thiết bị khác mà ngay cả anh cũng rất lưu ý.

Qua lớp quần áo, An Na vẫn cảm nhận rõ nhiệt độ nóng hổi từ lòng bàn tay anh truyền đến cánh tay mình.

Không hiểu vì sao, điều này làm cho cô nhớ đến cảnh tượng đêm đông cô độc hôm đó tuyết rơi đầy trời khi cô vừa mới tới thế giới này không lâu, cô mang tâm tình vừa nhìn thấy bố mẹ từ thành phố S quay trở lại Hồng Thạch Tinh, đến bến xe thì được Tia Chớp dẫn đến chỗ anh.

Anh của tôi hôm đó bị sốt cao, lúc chạm vào tay anh cũng nóng y như lúc này, vô cùng nóng. Cũng từ sau đêm hôm đó, quan hệ giữa hai người đã bắt đầu thay đổi trở nên thân thiết hơn, sau cùng thì phát triển trở thành người yêu của nhau.

An Na ngước lên nhìn anh chăm chú, bốn mắt chạm nhau.

– Cảm ơn. – Cô khẽ nói.

Bên ngoài có tiếng bước chân, có vẻ như người bên ngoài vô cùng nóng ruột.

Lục Trung Quân nhìn cô, tay vẫn cầm cánh tay cô.

– Gặp được em rồi, anh đã rất mãn nguyện. Cảm ơn em cũng đã thích anh như thế

Anh nói, rồi nhìn về hướng cửa.

– Anh nhất định phải đi rồi, không thì chú em sẽ càng ghét anh hơn. An Na, anh rất yêu em. Mạng của anh không chỉ của anh, mà cũng là của em nữa. Anh sẽ trở về gặp em

Anh cúi xuống khẽ hôn lên trán cô rồi buông cô ra, bước đến mở cửa, gật đầu với An Quốc Cường đang mặt mũi cau có ở bên ngoài, rồi đi ra.

– Tiểu Lục, trời đang mưa, cầm ô đi.

Tiêu Du cầm ô đuổi theo ra sân.

– Không cần đâu ạ, cảm ơn cô Tiêu.

Lục Trung Quân ngoái lại nhìn cánh cửa sổ thủy tinh vừa nãy bị mình mở ra, rồi xoay người rời khỏi, bóng anh mau chóng biến mất trong màn mưa

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Ngày hôm sau, bà nội hình như cũng có mơ hồ về chuyện tối qua, tới bữa cơm tối, bà được An Na đỡ ra ngồi ra bàn, hỏi:

– Tối qua cậu Lục đến à cháu? Hình như bà có nghe giọng của nó. Muộn rồi nó còn tới, chuyện gì thế?

Tiêu Du không nói gì.

– Mẹ, không có gì đâu ạ. Cậu ta tới tìm con có việc, xong rồi đi luôn, sau này cũng không đến đây nữa. – An Quốc Cường đáp.

Bà nội nhìn An Na đang cúi gầm xuống uống canh.

– Ô. – Bà nói với con trai, – Con tưởng mặt mũi con dát vàng à. Mặt mũi con có đáng để người ta từ Bắc Kinh xa xôi đến một chuyến, lại còn vào đêm hôm không? Một lần hai lần mẹ còn không biết, chứ tối qua nếu mẹ không nhìn ra vậy thì sống uống bao năm qua rồi. Mẹ rất vừa ý cậu Lục này, chỉ là bối phận không thuận cho lắm. Nhưng giờ cũng không phải xã hội cũ, không cần phải chú ý nhiều lắm gì, chỉ cần không phải bốn gia là được.

– Chú Lục hôm qua tới ả? Sao bố mẹ không gọi con dậy?

Tiêu Quang vừa đi học về nghe thế cái hiểu cái không ngẩng lên hỏi.

An Na nuốt nửa thì bị sặc canh, cổ nuốt xuống, ngẩng lên nhìn bà nội, thấy bà đang bắt mắt nhìn mình chăm chú thì vội đưa ánh mắt cầu cứu sang mẹ.

Tiêu Du được An Na cầu cứu, liếc trộm chồng đang im lặng, bèn cười nói với mẹ chồng:

– Mẹ ơi, mẹ đừng hiểu lầm. Quốc Cường có lo lắng của anh ấy. Anh ấy cũng vì muốn tốt cho An Na thôi ạ.

Bà nội nói:

– Bọn trẻ nếu đã vừa ý nhau, có vấn đề gì thì cùng nhau nghĩ cách giải quyết, chứ làm gì mà áp đặt không cho người ta tới thế hả? An Quốc Cường, sao mẹ cứ cảm thấy con còn phong kiến cổ chấp hơn cả bà già này nữa.

– Bà nội ơi, bà hiểu lầm chú rồi ạ.

An Na mặt đỏ bừng, vội giải vây cho bố. – Cháu và... Lục Trung Quân lúc trước quả thật là có chỗ không đúng, chú cũng vì lo cho cháu...

– Lo lắng cho cháu thì cũng không thể gia trưởng phong kiến thế được. – Bà nội vẫn không hài lòng. – Bà thấy cậu Lục kia rất được đấy.

An Quốc Cường ho khẽ một tiếng, rót cuộc mờ miệng:

– Mẹ ơi, việc này mẹ chớ xen vào nữa. Lục Trung Quân không tệ, nhưng không hợp với An Na nhà mình. Cứ quyết định như vậy đi.

Nói xong nhìn sang An Na, mỉm cười nói:

– An Na, chú có một người bạn lâu năm, họ Hạ, nhà có em trai, điều kiện rất tốt, là một sinh viên trường y, tốt nghiệp xong sẽ là bác sĩ. Chú cũng gặp người ta rồi, lúc nào sẽ bố trí cho hai đứa gặp nhau để làm quen.

Lúc bố giới thiệu như thế, An Na lập tức đoán được người kia là ai.

Trước đây, trước lúc cô tới nơi này, sinh viên trường y họ Hạ mà bố muốn giới thiệu cho cô quả thực sự nghiệp rất thành công, là một Phó viện trưởng của một bệnh viện nổi danh trong nước, người ta đến trung niên có một gia đình hạnh phúc, con trai cũng sắp lên đại học rồi.

Một cảm giác khó xử dâng lên.

– Quốc Cường!

Lần này ngay cả Tiêu Du cũng không nhịn được lên tiếng.

– Dù là An Na với cậu Lục có không hợp nhau thì anh cũng không thể gấp rút như thế. Anh không hiểu cho cảm giác của con bé à? Chuyện này để sau đi.

An Quốc Cường nhìn An Na, cuối cùng mới hậm hực bỏ qua.

– Vậy để sau hãy nói.

..

Lục Trung Quân đi rồi, An Na chẳng có chút tâm tư gì nữa cả, cả ngày chỉ nghĩ tới cuộc Lục Trung Quân đi đâu, làm nhiệm vụ gì, lòng cứ luôn căng thẳng mãi, thậm chí còn muốn gọi điện vào số điện thoại mà trước khi Lục Tiểu Lâm đi có để lại cho cô để hỏi thăm về anh.

Nhưng càng về sau, cuối cùng cô vẫn nhận nhện được.

Lục Trung Quân đi đâu làm gì, ngay cả cô anh cũng không nói được, vậy thì càng không thể nói cho Lục Tiểu Lâm được.

Hôm nay đi làm, trưởng phòng không có mặt, Tiểu Liễu cùng phòng lại kéo An Na giúp cô ta luyện nói thì trưởng phòng thương nghiệp kẻ bên đến tìm cô.

Ban đầu An Quốc Cường tìm công việc giúp An Na là nhờ vị trưởng phòng này.

Trưởng phòng nói biểu hiện vừa rồi của cô ở Thượng Hải rất tốt, ông ta định đề cử cô với lãnh đạo Cục để điều cô qua phòng thương nghiệp, có điều cô vừa vào làm chưa được bao lâu, biên chế chưa có, bằng cấp cũng không, vô duyên có điều qua đó sợ là sẽ gây dị nghị.

– Tiểu An, ngoại ngữ cháu tốt như thế, năng lực xuất chúng, nếu cố gắng có một cái bằng cấp nữa thì tốt rồi.

Trưởng phòng tỏ vẻ hết sức tiếc nuối.

Lúc tìm việc giúp An Na, An Quốc Cường nói cô tốt nghiệp trung học nhưng bằng tốt nghiệp đã bị mất không tìm thấy, cũng bởi trưởng phòng rất có vai vế trong cục, lại nghe nói sắp thăng lên làm phó cục trưởng, quan hệ của ông ta và An Quốc Cường rất tốt, cộng thêm vị trí sắp xếp cho An Na cũng là biên chế tạm thời, cho nên lúc đó bên nhân sự cũng không hỏi kỹ.

An Na đành cười gượng gạo.

– Nhưng không sao đâu, giờ trường đại học đang chuẩn bị khai giảng, trong cục có hai danh sách được đến Bắc Kinh tu học, một đã dành cho người khác, một thì chú đã tranh thủ cho cháu rồi.

Trưởng phòng cười nói,

– Thời gian là một học kỳ. Tu học xong, cháu coi như cũng có lý lịch rồi. Khi về chú sẽ làm báo cáo, cháu sẽ chính thức đến chỗ chú làm việc. Thế nào, bên chỗ trưởng phòng Hồ thì cháu cứ yên tâm, chú sẽ báo với chị ấy.

Trưởng phòng thương thức đề bạt mình như thế, An Na dĩ nhiên vui mừng, cảm ơn ông ta liên tục.

– Không sao. – Ông ta cười khà khà, – Chú và chú của cháu là bạn tốt, khách sáo với chú làm gì. Mà nói tới cháu cũng là nhân tài hiếm có, để nhân tài như cháu bị mai một thì đáng tiếc lắm. Cháu về làm tờ trình đi.

An Na lại lần nữa cảm ơn ông ta, về phòng làm việc viết đơn đi học, qua hai ngày thì đơn được phê duyệt, thứ hai là có thể đi Bắc Kinh tu học rồi.

Cùng ngày ông An từ chỗ trưởng phòng biết tin tức này, tuy rằng nghĩ trường đó cách học viện hàng không quá gần, lòng khá lo lắng, nhưng dầu sao đây cũng là chuyện tốt cho An Na, cũng không thể bởi gần học viện hàng không mà không cho cô đi học được. Tiêu Du thì rất ủng hộ, bảo vừa hãy để An Na đi học cho đỡ buồn.

...

Qua vài ngày, An Na thu dọn hành lý đi học ở đại học tại Bắc Kinh.

Trường đại học này được thành lập vào cuối thế kỷ trước. Đây là trường đại học quốc gia đầu tiên lúc bấy giờ, và đây cũng là trường mà có số sinh viên học đồng nhất cả nước.

An Quốc Cường gần đây rất bận rộn, hai ngày nữa còn phải đi công tác phía nam, nhưng dù vậy thì vẫn dự định đích thân đưa cô đi Bắc Kinh, nói mình quen thuộc ở đó, nhưng bị An Na kiên quyết từ chối.

Ông An thấy con gái không muốn mình đưa đi thì cũng đành phải chịu, chỉ căn dặn cô phải nghe lời mình, chớ có suy nghĩ lung tung. Sau khi hoàn thành bài giáo dục tư tưởng cho con gái thì mới thả cô đi.

Rời khỏi người bố luôn coi mình là đứa trẻ, An Na cũng thở phào nhẹ nhõm.

....

Lúc An Na đến trước cổng trường đại học mang kiệu kiến trúc cổ điển, đúng vào thời điểm nhà trường đang chào đón tân sinh viên. Xe của trường đi các trạm xe đón tân sinh viên nhiều lần ra vào, ở cổng trường đứng đầy các cựu sinh viên đón tân sinh viên, khắp nơi đều là biển chào đón.

Sinh viên thời đại này còn chưa có danh xưng “Con cưng của trời”, được vào học ở trường đại học này toàn là người tài giỏi, trên gương mặt mỗi người đều lộ vẻ tự hào, tràn ngập nụ cười phấn khởi hồ hởi. Tân sinh viên mới nhập học ngoại trừ thuộc khóa này thì cũng không ít thí sinh xã hội. An Na vốn

có tướng mạo non nớt, mái tóc dài được tết lại, mặc váy giống với mọi người, thoát nhìn cũng không khác gì tân sinh viên mới nhập học. Vừa đến cổng trường cô lập tức từ chối mấy nam sinh viên chủ động ra đón muốn cầm hành lý giúp cô, tự tìm tòa giáo viên làm thủ tục báo danh và nhận phiếu cơm, sau đó thì tìm được phòng ký túc xá nằm ở tòa nhà số 9.

Trong phòng ký túc có tám người ở, đều là những người được cơ quan cử đi bồi dưỡng ngắn hạn giống cô. An Na đến muộn nhất, mọi người tuy đều đến từ nam bắc, nhưng làm quen với nhau rất nhanh chóng. Trong tám người thì An Na nhỏ tuổi nhất, mọi người thân thiết gọi cô là Tiểu An.

An Na đến đây học tập bồi dưỡng, ngoài hoàn thành nhiệm vụ lấy được tấm bằng bổ túc mà trường phòng giao phó, cũng muốn mượn hoàn cảnh mới để phân tán tâm sự của mình, đỡ phải cả ngày cứ lo lắng cho Lục Trung Quân sẽ xảy ra chuyện. Có lẽ anh đang rất tốt, chẳng qua là do mình tự dọa mình mà thôi. Hơn nữa quan trọng nhất là, nơi này rất gần học viện hàng không, đi xe cũng chỉ mất nửa ngày.

Tuy rằng không thể gặp Lục Trung Quân, nhưng có thể ở một nơi gần anh như thế, cũng khiến cho trong lòng An Na kiên định rất nhiều.

...

Từ lúc bước vào cổng trường đại học này, An Na đã cảm nhận được bầu không khí đặc biệt của thời đại này khác hoàn toàn với kiếp trước của cô ấy. Dẫu rằng buổi tối ở góc sân trường cũng có những đôi yêu nhau lên lút, nhưng trong các phòng học vẫn chật kín sinh viên vui đầu vào tự học, thậm chí có người đi muộn không tìm được chỗ ngồi thì đều tốp năm tốp ba ngồi tự học ở bên hồ. Con gió tự do đập vào mặt, phấn đấu học tập cũng trở thành phong trào. Trên giảng đường dưới căn tin đều dán đầy áp phích diễn thuyết của danh nhân văn hóa bằng chữ Nhật. Cuối tuần ngoại trừ có các buổi vũ hội giao lưu mà sinh viên ưa chuộng thì cũng có vũ hội disco rất lạc hậu mà giáo viên gọi là “Điệu nhảy quý”, rồi các buổi hội thơ, tọa đàm, tiệc tối... rất nhộn nhịp khí thế, về phần góc tiếng Anh nổi danh kia thì còn nhiều sinh viên tiến hành đối thoại với giáo viên hơn.

Bị bầu không khí đó lây nhiễm, An Na cũng đăng ký tham gia, quyết định nhân cơ hội khó có được trong đời này một lần nữa hòa nhập vào cuộc sống đại học khác biệt rất nhiều với thời đại học trước kia mình đã từng tham gia.

....

Ngày thứ bảy đầu tiên của tuần học, An Na liên lạc với Lục Tiểu Lâm cũng học ở một trường đại học khác ở Bắc Kinh.

Biết giờ An Na đang tu dưỡng học tập ở đây, Lục Tiểu Lâm hết sức vui mừng, lập tức tới gặp cô.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

An Na cũng định đi gặp Lục Tiểu Lâm, nhưng Lục Tiểu Lâm nói mình lớn lên ở Bắc Kinh, quen thuộc hơn, nói bảo cô chờ, mình sẽ đến phòng ký túc tìm cô là được.

An Na đồng ý.

Lục Tiểu Lâm nhanh chóng tới, hai người gặp nhau hết sức vui mừng, hỏi thăm tình hình gần đây của nhau, cùng đi ăn cơm tối.

Trong trường đại học thời đại này vẫn chưa có quán cơm do tư nhân nhận thầu, chỉ có căn tin nhỏ. An Na định mời Lục Tiểu Lâm ra ngoài ăn cơm, Lục Tiểu Lâm lại nói ăn luôn ở trong trường. Nghe nói món sườn chua ngọt của trường rất ngon, cô ấy chưa được ăn bao giờ, rất muốn được nếm thử. An Na bèn dẫn cô ấy đến căn tin, gọi hai phần cơm kèm rau và món sườn chua ngọt.

Lục Tiểu Lâm ăn rất ngon lành, khen miệng liên tục.

Tâm tư của An Na lại đặt ở chuyện khác, không để tâm đến ăn uống, nhân lúc Lục Tiểu Lâm đang vui vẻ thì giả bộ nuốt miếng:

– Tiểu Lâm, gần đây có tin của anh em không?

Lục Tiểu Lâm nói:

– Anh ấy ở ngay học viện mà chị? Không ở đó thì đi đâu được chứ ạ?

Hắn cô ấy không biết Lục Trung Quân đã được điều tạm đi đến nơi “bí mật” nào đó rồi, trong lòng An Na thất vọng, ừ một tiếng.

Lục Tiểu Lâm gấp miếng sườn cắn một miếng, vừa nhai vừa nhồm nhoàm nói:

– Chị An Na, chị và anh em đang yêu nhau đúng không?

An Na giật nảy mình, nhìn cô ấy.

– Chị đừng có chối. – Lục Tiểu Lâm nuốt xuống, cười khi khi nói, – Anh của em đúng là ngốc, còn tưởng em không nhìn ra. Lần trước em nói muốn đi chơi đâu đó, anh ấy bảo em tới chỗ chị. Lúc đó em đã thấy lạ rồi. Lúc về em còn cố ý nói với anh ấy chuyện Lâm thiếu gia Hong Kong kia theo đuổi chị đi Tây Hồ với chúng ta hai ngày, sắc mặt anh ấy tức thì tái mét luôn. Còn nhớ lần em đi Hồng Thạch Tinh ấy, anh ấy còn lái xe đến trường chờ chị, nói với chị mấy câu, nhất quyết không cho em xuống xe. Em hỏi thì anh ấy không chịu thừa nhận. Chị An, có phải anh chị đang yêu nhau à?

Lục Tiểu Lâm thẳng thắn như thế, An Na nhất thời không biết trả lời như nào. Nói không phải thì đúng là trái lương tâm rồi, nói phải, với tình trạng của mình và Lục Trung Quân hiện giờ, cô cứ cảm thấy nếu công khai lúc này thì có vẻ như không thích hợp lắm.

–Tự em sốt ruột thôi. Lần đầu tiên em thấy anh em yêu đấy. Chị An, chị nói với em em sẽ không cho ai biết đâu. Tại anh em trước đây không cho phép em nói gì với bố, em cũng tuyệt đối không nói. À đúng rồi, còn có chị Hoa Lan nữa.

Nghe đến cái tên Hoa Lan từ chỗ Lục Tiểu Lâm, giọng điệu hết sức thân thuộc, An Na chợt cảm thấy như....như là chị dâu đổ kỵ em chồng có quan hệ thân thiết với tình địch vậy.

An Na bị ý nghĩ này làm cho hoảng sợ, thậm tự giấu mình, cố làm như không có gì nói:

– Chị ta làm sao?

– Chị ấy vẫn luôn thích anh em mà. Lần trước gặp em còn hỏi về chị nữa, hỏi em có biết chuyện của chị không. Em đương nhiên nói không biết rồi.

Lục Tiểu Lâm buông đũa xuống, cầm tay An Na,

– Chị An, nếu chị và anh em yêu nhau thật thì cũng đừng giấu em. Em rất thích có chị dâu. Anh em thích chị như thế, em đương nhiên cũng thích chị rồi. Mà nếu anh ấy không thích chị thì em vẫn thích chị. Chị cứ nói thật với em.

An Na do dự, cuối cùng thừa nhận:

– Chị và anh em...đúng là thế...Nhưng vẫn chưa xác định chắc chắn....Em đừng cho ai biết nhé.

– Ôi tuyệt quá. Tuy em đoán bố cũng quan tâm tới chuyện riêng của anh ấy, nhưng em đảm bảo trước khi anh ấy cho em nói em sẽ không nói đâu.

Lục Tiểu Lâm gật đầu như trống bỏi, ánh mắt nhìn An Na thân thiết hơn rất nhiều.

An Na mỉm cười nói tiếng cảm ơn.

– Cảm ơn gì chứ, em còn phải cảm ơn chị ấy. Chị An, chắc chị không biết đâu, quan hệ giữa anh và bố không tốt mấy. Lần trước bố bị ốm nằm viện, anh có đến thăm, nhưng chưa được đôi câu đã lại ầm ĩ rồi, bố còn quát to nữa. Em nghe chị y tá nói chị ấy ở bên ngoài mà cũng sợ phát khiếp, muốn vào khuyên cũng không dám. Sau này nếu chị thành chị dâu em, chị nhớ khuyên anh ấy nhiều vào, bảo anh ấy đừng làm bố giận nữa. Em đoán anh cũng chỉ nghe chị khuyên thôi.

Lục Tiểu Lâm nói thế làm An Na bất giác nhớ đến ông cụ mà hồi sơ trung năm ấy cô từng gặp một lần trong phòng bệnh kia.

Lúc đó ông cụ chỉ vào tấm ảnh kẻ lẻ đầy tự hào về cậu con trai của mình, rất khó tưởng tượng quan hệ hai bố con lại căng thẳng đến mức độ như này.

– Hai bố con họ vẫn luôn như thế à em?

An Na không kìm được hỏi.

– Vâng ạ. – Lục Tiểu Lâm cau mày, – Lúc bọn em còn nhỏ, bố em rất ít khi ở nhà. Khi đó trong nhà xảy ra một chuyện, khiến anh rất bất mãn bố. Cộng thêm tính cách hai người giống y nhau, chưa nói được ba câu thì đã xung đột rồi. Trước đây mỗi khi họ ở nhà là em luôn lo lắng. Nhưng em biết, thực ra trong lòng họ đều quan tâm tới nhau, nhưng chẳng có ai chịu nhường trước đâu.

An Na yên lặng.

– Không nói cái này nữa. – Lục Tiểu Lâm lau miệng, – Chị An, em nói với chị, anh em ý lớn hơn em mà thường ức hiếp em, quản lý em, không cho em yêu đương lúc học, sợ em bị lừa. Giờ có chị rồi, nếu chị gặp anh ấy thì nhớ nói giúp em với nhé.

An Na mỉm cười.

– Em no rồi.

Lục Tiểu Lâm thỏa mãn nói.

– Hôm nay đúng là không uống công. Không chỉ được ăn món sườn ngon, còn có người giúp em trị được anh em nữa.

...

Cơm nước xong, hai chị em ra khỏi căn tin, Lục Tiểu Lâm thấy trên thông báo nói tối nay có vũ hội thì hồ hởi, muốn An Na cùng đi đến đó.

– Anh em đáng ghét lắm, anh ấy chẳng cho em tham gia vũ hội đâu. Chị An, chị nói xem nào có người trẻ tuổi nào lại chưa từng được tham gia vũ hội không hả. Ai mà quê mùa như anh ấy chứ. Chúng ta đi nhé chị, dù gì thì anh ấy cũng chẳng biết. Mà biết thì cho anh ấy tức chết đi.

Có thể tưởng tượng đến khi ông anh biết mình dẫn chị dâu tương lai tham gia vũ hội sắc mặt sẽ như thế nào, Lục Tiểu Lâm cực kỳ vui sướng.

Mấy chị hơn tuổi cùng phòng cũng nói tối nay sẽ tham gia vũ hội, trong đó có chị còn hơn ba mươi nữa, lần đầu tiên đi vũ hội, trước đây chưa từng nhảy bao giờ nữa, còn bảo An Na dạy họ nhảy trong phòng. Lúc đó An Na có dạy, họ còn bảo An Na đi cùng, cô cũng đồng ý rồi, giờ Lục Tiểu Lâm lại muốn đi, liền cười gật đầu.

Trở về phòng ký túc, Lục Tiểu Lâm đã làm quen với mấy chị cùng phòng, đến sáu rưỡi tối, vũ hội bắt đầu, mấy chị em ăn mặc đẹp để kéo nhau đến phòng khiêu vũ của trường.

Lúc nhóm An Na đi thi vũ hội đã bắt đầu rồi.

Vũ hội cuối tuần là hoạt động được các sinh viên hoan nghênh nhất, bên trong rất nhiều người, điệu nhảy cơ bản là chậm ba chậm bốn, rất đơn giản, Lục Tiểu Lâm và mấy chị rất nhanh đã có bạn nhảy ở trong sàn nhảy rồi.

An Na đứng một mình ở trong góc, uyển chuyển từ chối mấy lời mời nhảy của một số người, tầm mắt xuyên qua đầu người nhón nháo rơi vào một nam sinh trông rất lịch sự nhã nhặn.

Tuy đã học được một tuần, nhưng An Na biết người này. Đây là Chu Kiến Bản hội trưởng hội sinh viên, từng đọc diễn văn chào mừng tân sinh viên nhập học, học khoa triết học, hội trưởng hội biện luận, thành viên hội thơ, là một tay đàn ghita trong trường. Anh ta là sinh viên rất được chú ý yêu thích, là bạn trai của con gái chủ nhiệm, nghe nói nhiều hơn anh ta mấy tuổi liền, năm ngoái đã đi du học ở Mỹ rồi. Chu Kiến Bản cũng đã qua sát hạch, đang xin kinh phí dài thọ du học, hẳn là chỉ tiêu sẽ nhanh chóng được duyệt.

Nói chung, Chu Kiến Bản này cũng là nhân vật máu mặt trong trường.

Lần đầu tiên khi nghe đến cái tên này, An Na cũng nhớ tới một việc.

Chu Kiến Bản kia sau khi thi lên đại học thì phụ lòng Lý Mai, hơn nữa rất khéo léo, còn học ở trường đại học này.

An Na lần thứ hai uyển chuyển từ chối lời mời nhảy của người khác, đi tới hướng Chu Kiến Bản.

...

Chu Kiến Bản đang đứng bên rìa sàn nhảy, trò chuyện cùng mấy người khác, đang rất vui vẻ, ánh đèn sàn nhảy xẹt qua mặt anh ta, nhìn vô cùng phong độ.

– Có thể nhảy cùng em một bản không? – An Na đứng trước mặt anh ta, trong ánh mắt kính ngạc của người bên cạnh, mỉm cười mời Chu Kiến Bản nhảy.

Từ trước tới giờ chỉ còn nam sinh mới nữ sinh nhảy, rất hiếm trường hợp ngược lại.

Chu Kiến Bản hơi ngẩn ra, tầm mắt rơi vào gương mặt của An Na, lập tức cười tươi gật đầu, hai người bèn ra sàn.

Vũ khúc chỉ là nhịp chậm 2, hai người vừa ra sàn nhảy, Chu Kiến Bản đã nịnh nọt:

– Anh biết em, là bạn học An Na ở khoa đào tạo, trong bữa tiệc tối chào mừng tân sinh viên em có đàn một bản violon vô cùng kinh điển, không ít người đều nhắc đến em, nói em kiêu ngạo, chỉ có thể đứng xa để ngắm chứ không dám lại gần. Mỹ nhân băng son này tối nay lại mời anh nhảy, thật sự là vinh hạnh của anh.

An Na mỉm cười, hỏi anh ta người ở đâu.

– Trước đây ở Thượng Hải. – Chu Kiến Bản đáp, – Anh rất ghen tị với những bạn học đã hoàn thành các cấp giáo dục cơ bản hoàn chỉnh và được nhận vào trường đại học. Anh chỉ là thí sinh tự học. Năm đó để thi đậu trường đại học này, anh đã rất nỗ lực, giờ nghĩ đến mà vẫn kinh hãi.

An Na mỉm cười biểu hiện rất tán thành, lại hỏi anh ta ở chỗ nào ở Thượng Hải. Nghe anh ta trả lời xong thì nói tiếp:

– Trùng hợp quá, anh cũng từng làm việc ở đó à? Em có một người bạn thân cũng ở đó, không biết hai người có quen nhau không nữa.

– Có thể quen với bạn của An Na cũng là vinh hạnh của anh. Bạn em tên gì vậy? – Chu Kiến Bản thân thiết hỏi.

– Lý Mai. Cô ấy tên Lý Mai, là giáo viên của trường tiểu học Xuân Hà. – An Na đáp, – Không biết anh có quen không?

Chu Kiến Bản chột tái mặt, chân khựng lại, dĩ nhiên đập trúng An Na rồi.

– Xin lỗi xin lỗi! – Anh ta nhanh chóng phục hồi tinh thần vội xin lỗi An Na, lắc đầu nói, – Chưa từng nghe đến cái tên này. Nơi đó cũng rộng, anh cũng không quen hết mọi người ở đó.

– Đúng vậy. – An Na tán đồng, – Tiếc thật. Vốn em hy vọng anh quen bạn em, để hỏi tình hình cô ấy dạo này như nào. Em và cô ấy nhiều năm không gặp, lần trước có đến tìm cô ấy, kết quả cô ấy lại đi rồi. Hồi đồng nghiệp thì nói là mẹ mất, không có nơi nương tựa nên muốn đi phía bắc tìm người thân.

Chu Kiến Bân do dự, dùng giọng dò xét:

– An Na, lúc em tìm bạn em, thì có nghe tin gì liên quan đến cô ấy nữa không?

– Không ạ. – An Na thờ dãi, – Đồng nghiệp của cô ấy cũng không biết cô ấy đi đâu. Bạn bè nhiều năm bị đứt liên lạc, nghĩ tới mà tiếc quá.

Chu Kiến Bân như thở phào nhẹ nhõm, thần sắc dần dần khôi phục lại bình thường, bước nhảy trở nên linh hoạt hơn, cười nói:

– Phải, tiếc thật.

– Nghe nói bạn gái anh đã du học ở Mỹ ă? Anh cũng sắp đi rồi ă? – An Na hỏi, – Hai người đúng là trai tài gái sắc nha.

– Nào có, nào có...

Chu Kiến Bân như không muốn đề cập tới đề tài này, nhìn An Na, cười rất tươi:

– Nếu cô ấy có một nửa tài mào thì tốt rồi.

An Na cười nhạt trong lòng.

Một điệu nhảy kết thúc, An Na cảm ơn Chu Kiến Bân, lúc xoay người, Chu Kiến Bân đuổi theo, đè thấp giọng nói:

– An Na, mấy ngày nữa hội thơ có hoạt động, em có hứng thú tham gia không? Bọn anh còn mời thi nhân nổi danh tới trường nữa.

An Na đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Vũ hội kết thúc cũng đã hơn mười một giờ.

Trường đại học quản lý không nghiêm như sau này, nam sinh có thể tự do ra vào phòng của nữ sinh, tối còn ngủ lại cũng có, chỉ cần không quá đáng thì giáo viên phụ đạo cũng không hỏi đến. Lục Tiểu Lâm ở một mình, An Na lo lắng cô ấy muốn như này lại đi về nên bảo cô ấy ở lại một tối. Trong phòng ngủ có chị tôi nay không về, vừa hay Lục Tiểu Lâm có thể ngủ giường chị ấy, nhưng Tiểu Lâm không chịu ngủ, cứ đòi ngủ chung với An Na. Hai chị em ngủ chung trên một giường, cứ rúc trong chăn thì thăm to nhỏ, tận đến lúc tận khuya đèn đã tắt, mọi người đã ngủ hết, sợ ảnh hưởng đến người khác, Lục Tiểu Lâm cũng mệt, nên cũng bắt đầu ngủ.

Lục Tiểu Lâm thì đã ngủ, nghe tiếng thở đều đều của cô ấy, An Na lại không ngủ được, nghĩ đến giờ này không biết Lục Trung Quân đang ở đâu, đang làm gì, lại nghĩ đến cảnh lúc mới đến gặp Lý Mai.

Một cô gái trẻ trung như thế bởi vì gã phụ tình mà tự kết thúc sinh mệnh của mình, giờ gã phụ tình lại đang học ở đây, lại có bạn gái rồi, còn chuẩn bị hồ sơ để đi du học nữa, có vẻ như tương lai sáng lạn đang chờ anh ta.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, tuy rằng cô không phải Lý Mai, nhưng đã dựa vào cái tên Lý Mai này mà sống ở thời đại này một thời gian, giờ nếu như đã gặp phải gã cận kề kia, nếu cô không làm chút gì để vạch cái mặt nạ dối trá của gã đó xuống thì cô thật có lỗi với thân phận Lý Mai mà mình đã mượn dùng rồi.

Ngày hôm sau là chủ nhật, không lay chuyển được sự nhiệt tình của Lục Tiểu Lâm, An Na theo cô ấy đi chơi bên ngoài một ngày. Khi trở về Lục Tiểu Lâm nói muốn đưa cô đi gặp bố mình, trước tiên cứ lấy thân phận là bạn bè đã. An Na uyển chuyển từ chối. Thấy cô không đi, Lục Tiểu Lâm đành thôi. Hai người hẹn lần khác rảnh rồi sẽ gặp nhau tiếp, chia tay nhau ai nấy về trường của mình.

Chớp mắt lại qua một tuần nữa, lại đến cuối tuần.

Trong tuần này, An Na nhận được ba lá thư của Chu Kiến Bân, trong thư cũng không viết gì khác, chỉ là thơ ca mà thôi, đồng thời là vài câu ca ngợi cô,

hoặc là cảm nghĩ về cuộc sống. Lá thư sau cùng còn nhắc nhở cô chớ quên buổi hoạt động hội thơ vào cuối tuần này, còn nói bản thân vô cùng mong chờ sự tham gia của cô.

Nếu như không phải đã biết bộ mặt thật của anh ta, không cần mấy phong thư này, thì Chu Kiến Bản luôn tạo cho người khác ấn tượng rất có tài năng, dịu dàng, ga lăng. Thơ viết cũng tạm được, văn phong khen ngợi người khác cũng rất nhã nhặn, đôi khi còn xen lẫn vài câu thơ cổ, hoặc trích dẫn thơ ngoại quốc. Nói chung, nó có thể đạt được mục đích khen ngợi và bày tỏ sự ngưỡng mộ của mình, và không khiến mọi người cảm thấy xấu hổ.

Đến giờ, An Na học theo người khác cầm sổ tay, đến hội trường, bên trong đã có rất nhiều người. Cô đứng ở cửa nhìn vào trong, Chu Kiến Bản vẫn luôn ngóng cô đến lập tức thấy cô, mắt sáng lên, nói với người bên cạnh một tiếng rồi tươi cười ra đón cô, mời cô vào trong ngồi.

Lúc này thi thơ đang rất thịnh hành, các hoạt động mời thi nhân tới cũng toàn người nổi danh, hoạt động tổ chức hết sức thành công. Trong lúc tọa đàm thì hải hước dí dỏm, kết thúc thì nhiều sinh viên tranh nhau được xin thi nhân ký tên lưu niệm.

An Na gấp quyển sổ tay lại, nhìn thoáng qua Chu Kiến Bản rồi đi ra ngoài.

Quả nhiên, Chu Kiến Bản đuổi theo, hỏi vì sao cô không xin ký tên lưu niệm. An Na nói quá đông người, không chen vào nổi. Chu Kiến Bản nói nếu cô muốn thì anh ta sẽ xin chữ ký giúp cô.

An Na đưa sổ tay cho anh ta.

Chu Kiến Bản bảo cô chờ, mình thì quay lại. Đúng thật, lát sau đã thấy anh ta chạy lại, nói không chỉ xin được chữ ký, mà còn được thi nhân viết hân lờ bình vào chỗ chữ ký dành riêng cho cô.

An Na vô cùng vui mừng, cứ cảm ơn anh ta suốt.

Chu Kiến Bản nhìn chăm chú vào cô, nói:

– Đừng khách sáo, việc nhỏ mà thôi. Anh và vị thi nhân đó quen biết nhau, quan hệ rất tốt, sau này có cơ hội thì sẽ giới thiệu hai người làm quen.

An Na lại cảm ơn anh ta lần nữa, rồi đi.

– Bạn học An Na. – Chu Kiến Bản đuổi theo, – Anh có hai tấm vé nghe nhạc ở Trung tâm âm nhạc nhân dân vào tối mai, anh nghĩ em thích âm nhạc. Nếu rảnh thì đi với anh không?

An Na dừng bước, cười nói:

– Mai là sinh nhật em, em không quen với Bắc Kinh mấy nên hơi buồn bã. Nếu anh rảnh thì mời anh ăn một bữa cơm với em.

Chu Kiến Bản lộ vẻ mừng rỡ, gật đầu.

– Đúng là vinh hạnh cho anh. An Na, anh cầu còn không được ấy. Em muốn ăn ở đâu, để anh mời.

– Em nghe nói nhà hàng Maxim nổi tiếng lắm, có thể đi được không?

An Na nói.

...

Nhà hàng Maxim mới khai trương còn chưa được hai năm, lúc mới khai trương, tin tức còn được đài truyền hình Trung ương đưa tin nữa. Đó là một nhà hàng cao cấp dẫn đầu thế hệ trang trí lộng lẫy đã được mở tại Phố 2, Chongwenmen, Bắc Kinh do người Pháp Pierre Cardin và phía Trung Quốc đã liên kết chi hàng triệu đô la để mở. Vào thời điểm này, người dân Trung Quốc thu nhập mỗi tháng chỉ có vài chục đồng, nên đến nhà hàng Tây này ăn uống là điều khó có thể, phần lớn là người ngoại quốc, hoặc là những người có thân phận. Rất nhiều thị dân bình thường chỉ dám lén lút đến gần nhìn vào trong một chút mà thôi.

Chu Kiến Bản dĩ nhiên cũng biết nhà hàng Maxim, định từ chối không muốn qua đó, bỗng nghe An Na nói thế thì khó xử.

Anh ta cũng sắp du học rồi, dĩ nhiên cũng từng học chút lễ nghi phương tây, nhưng nhà hàng Maxim không phải là nơi mà anh ta có thể chi tiêu được, nghe nói một tách cà phê ở đó đã mất 5 đồng, còn phải thêm 10% phí dịch vụ nữa. Nếu như ăn bữa cơm không có 100 đồng thì đúng là sượng mặt.

– Không tiện đúng không? Em cũng chỉ nói bữa mà thôi, không sao đâu ạ.

An Na định bỏ về.

– Chờ chút.

Chu Kiến Bản cắn răng, gọi cô lại.

Anh ta thành tích luôn ưu tú, năm nào cũng đứng hạng nhất, đều giành được học bổng, mỗi năm được thưởng 100 đồng, giờ vẫn còn. Anh ta định để khi

du học thì dùng mua quần áo theo yêu cầu, giờ gặp phải cô gái xinh đẹp mà mình ngưỡng mộ, đối phương dường như cũng có ý với mình, nếu vì tiếc tiền mà bỏ lỡ cơ hội tiến triển với người đẹp, không chỉ mất mặt mà còn thấy tiếc nữa.

– Không thành vấn đề, tối mai anh mời em đến nhà hàng Maxim ăn bữa com để chúc mừng sinh nhật em. – Chu Kiến Bản hào phóng nói.

An Na lộ vẻ mừng rỡ, mặt mày rạng rỡ.

– Thật ạ, thế thì tốt quá. Em đã nghe nói đến nhà hàng này rồi, cuối cùng cũng có thể thưởng thức nó. Cảm ơn anh.

Bắt gặp ánh mắt tràn ngập vẻ sùng bái của người đẹp thế kia, Chu Kiến Bản không còn thấy tiếc tiền nữa.

Không phải chỉ một trăm đồng thôi sao, so với việc được lọt vào mắt xanh của người đẹp hiếm gặp thì có là gì đâu. Huống chi, anh ta còn có một cô bạn gái có thể cung cấp kinh tế cho anh ta mà.

...

Ngày thứ hai, An Na ăn mặc tỉ mỉ, tóc buông dài, trang điểm nhẹ nhàng, mặc một bộ đồ thời trang cao cấp mua từ Trung tâm thương mại Wangfujing, đi giày cao gót, cầm theo túi đến nhà hàng Maxim trước.

Ba mươi năm sau, nhà hàng Maxim đã mở 10 chi nhánh ở toàn cầu, trước đây lúc An Na du học tại Pari, rất thích bầu không khí và phong cách nghệ thuật của nhà hàng này, thường xuyên tụ tập bạn bè đến đó. Mà lúc này đi vào nhà hàng Maxim thứ hai toàn cầu mở tại Bắc Kinh, vừa đi vào, bầu không khí quý tộc và phong cách nghệ thuật còn nồng đậm hơn cả ba mươi năm sau. Bên trong không chỉ trang trí xa hoa, hơn nữa còn toát lên hơi thở nghệ thuật sâu sắc. Thậm chí còn có bức nhân thể trên tường nhà hàng nữa. Nghe nói lúc khai trương, nhà tư sản từng vì bức vẽ này mà xin phép với Cục văn hóa và cục Công an Bắc Kinh, sau cùng đã được một vị Phó tổng lý giúp đỡ thì mới bảo lưu được nguyên trạng.

Lúc An Na đến, bên trong còn chưa có khách, bữa tối còn chưa bắt đầu. Cô đi thẳng tới quầy lễ tân, đề nghị với nhân viên phục vụ ăn mặc kiểu Tây mình muốn có một chỗ ngồi ở vị trí bí mật. Chọn được chỗ rồi, bởi vì thực sự yêu thích trang trí của nhà hàng mà cô dọc theo hành lang chậm rãi đi dạo. Lúc đi qua một tấm áp phích ban nhạc Rock Qiheban hiện giờ vẫn còn chưa nổi, sau cùng đứng trước một bức thảm vẽ, chợt nghe phía sau có giọng nói:

– Tiểu thư, cô thích bức thảm vẽ này à?

Là một giọng nói nữ thuần hậu ôn hòa.

An Na quay đầu lại, thấy đó là một người phụ nữ tầm bốn mươi năm mươi tuổi, trang điểm đậm, màu son đỏ thắm, từ phong cách ăn mặc trên người có thể nhìn ra đây là phong cách sang trọng cao cấp rất hi hữu trong nước bây giờ.

Năm tháng đã để lại dấu vết trên người phụ nữ này, nhưng bà mỉm cười đứng đó, cả người lại toát lên một khí chất nghệ thuật gia, lại như một bà chủ của mỹ viện Pháp vậy.

– Vị này là Tổng, Tổng giám đốc nhà hàng chúng tôi.

Bồi bàn giới thiệu.

Người phụ nữ này tốt nghiệp Học viện nghệ thuật Trung ương, thập niên 50 được Tổng lý phê chuẩn trở thành người vì kết hôn mà được cấp giấy phép đặc cách xuất ngoại, đầu thập niên 80 trở về Trung Quốc và trở thành đại diện của Pierre Cardin tại Trung Quốc, được người trong giới xưng là Tổng nữ sĩ, khi mà hầu hết mọi người Trung Quốc vẫn không thể biết thời trang là gì, quần áo may sẵn cao cấp và thời trang cao cấp là gì thì không thể nghĩ ngờ bà là nhân vật dẫn đầu thời trang Bắc Kinh.

Vì khoảng cách tuổi tác, An Na chưa từng nghe đến đại danh của vị nữ sĩ này, nhưng có thể trở thành tổng giám đốc của nhà hàng Maxim nói vậy cũng không phải nhân vật bình thường.

– Đúng ạ. – An Na mỉm cười đáp, – Bức thảm vẽ treo tường này mang phong cách bậc thầy Marin Varbanov mạnh mẽ nhưng kỳ lạ, cháu lại chẳng thấy có gì liên quan đến ông ấy cả.

Tổng nữ sĩ nở nụ cười, ánh mắt hơi lóe sáng.

– Ánh mắt cháu khá lắm. Cháu nói không sai, đây là tác phẩm tác phẩm của Marin. Lúc nhà hàng khai trương ông ấy đã tặng cho tôi. Ông ấy cũng là chồng tôi, tên tiếng Trung của ông ấy là Vạn Mạn.

– Ôi trời ơi!

An Na không kìm nén nổi bật thốt lên.

Valbanov chết ở Bắc Kinh vào cuối những năm 1980. Giống như hầu hết các nghệ thuật gia, khi chết đi, giá trị và đánh giá của tác phẩm ngay lập tức tăng lên.

Lúc cô du học ở Pháp, giáo sư rất tôn trọng Varbanov. Bị ảnh hưởng bởi điều này, An Na cũng rất quen thuộc với các tác phẩm của Valbanov, cũng rất thích phong cách cá nhân mạnh mẽ này.

Không thể ngờ được rằng, mình lại ở đây gặp được vợ của vị đại sư nghệ thuật Trung Quốc này.

– Tiểu thư, cháu cũng biết chồng tôi à?

Phản ứng của An Na làm cho Tổng nữ ngạc nhiên.

Hôm nay vừa hay bà tới nhà hàng có chút việc, lúc đi ra, trông thấy một cô gái trẻ tuổi đoan trang đứng trước tác phẩm của chồng mình thì nhất thời nổi hứng đi tới bắt chuyện. Không ngờ đối phương chẳng những nhận ra tác phẩm chồng mình, hơn nữa còn có vẻ rất quen thuộc nên khó tránh khỏi rất kinh ngạc. Mặc dù Varbanov nổi tiếng trong thế nghệ thuật hiện đại ở nước ngoài, nhưng hầu hết mọi người ở Trung Quốc lại chưa bao giờ nghe đến tên của ông.

– Dạ vâng ạ, đương nhiên cháu biết. – An Na nói, – Ông ấy là người Bulgaria, từng sống ở Pháp một thời gian dài. Ông được biết đến như là người chiến đấu của nghệ thuật treo tường hiện đại và là người tiên phong của nghệ thuật treo tường hiện đại. Không chỉ cháu, mà các giáo sư bọn cháu hết sức tôn sùng tác phẩm của ông.

– Cháu từng ở nước ngoài à?

– Vâng ạ. Cháu là An Na, từng sống và học ở Mỹ, Pari rồi ạ.

Đối với Tổng nữ sĩ cũng từng du học, An Na dĩ nhiên không có gì e dè cả.

Tổng nữ sĩ dùng ánh mắt ngạc nhiên thoáng đánh giá An Na,

– Quá khen rồi.

Sau cùng bà mỉm cười nói,

– Cảm ơn cháu đã tôn sùng tác phẩm của chồng tôi. Cuối cùng chỗ tôi có tổ chức một lễ hội thời trang nhỏ, khách mời đều là những người bạn thân thiết, lúc đó chồng tôi cũng tới. Nếu cháu có hứng thú thì hoan nghênh cháu tới tham gia. Đây là danh thiếp của tôi.

Tổng nữ sĩ lấy danh thiếp ra.

An Na nhận bằng hai tay.

– Cảm ơn cô, cháu rất vinh hạnh ạ, cháu nhất định sẽ tới.

Tổng nữ sĩ gật đầu:

– Lúc đến cháu cứ báo tên tôi là được, tôi sẽ ra đón cháu.

Nói cho An Na tên của mình xong, lại liếc cô, – Đi cùng bạn tới à?

– Vâng ạ. Chiều rảnh rồi nên cháu tới sớm một chút. – An Na đáp.

Tổng nữ sĩ gật đầu, dặn bồi bàn mang tới cho An Na một ly cà phê, ghi vào sổ của mình.

– Vậy tôi đi trước, mong cuối tuần được gặp cháu, An Na tiểu thư. Chúc cháu có một bữa cơm vui vẻ.

– Cảm ơn cô.

An Na nhìn theo Tổng nữ sĩ rời khỏi, cất tấm danh thiếp lan tỏa mùi thơm nhẹ nhàng đi, ngồi vào chỗ của mình, đặt túi bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Hơn sáu giờ, nhà hàng đã bắt đầu có khách đến, bất luận là người ngoại quốc hay người Trung Quốc thì đều ăn mặc chỉnh tề, nói năng với nhau cũng nhỏ nhẹ lịch sự, khiến An Na trong đó bất giác cảm thấy mình như đang giao thoa giữa thời gian và không gian.

Cô hẹn với Chu Kiến Bân là sáu giờ rưỡi, lúc đến giờ, cô ra cửa, thấy Chu Kiến Bân đang ở ngoài nhìn vào trong, đáng vẻ muốn vào nhưng lại không dám. Nom thấy An Na xuất hiện thì mắt sáng lên, vội đến gần hỏi:

– Em đến rồi à?

– Vâng. – An Na mỉm cười nói, – Dù sao cũng rảnh nên em đến sớm chờ anh. Em đặt chỗ rồi, vào đi.

Chu Kiến Bản hít một hơi thật sâu, cúi nhìn tây trang và đôi giày da đánh bóng lộn của mình, ưỡn ngực, đi theo An Na xuyên qua dãy bàn đến chỗ ngồi mà An Na đã đặt sẵn. Hai người ngồi vào chỗ, An Na nói:

– Anh thấy chỗ này được không? Nói chuyện cũng không bị quấy rầy.

Chu Kiến Bản nhìn quanh, kìm nén cảm giác khó chịu lần đầu tiên xuất hiện ở nơi cao cấp này, tầm mắt rơi vào người An Na, định trụ vài giây, lập tức khen ngợi:

– An Na, tối nay em thật đẹp, tựa như nữ thần ấy. Chúc em sinh nhật vui vẻ.

An Na mỉm cười:

– Tối này hội trường cũng rất anh tuấn ạ. Cảm ơn anh đã đi ăn cùng em.

– Gọi hội trường nghe xa lạ lắm, cứ gọi tên anh là được. – Chu Kiến Bản tâm tình dần dần ổn lại, cười nói.

– Vâng, Chu Kiến Bản. Cảm ơn anh đã đón sinh nhật với em. – An Na nói.

Đúng lúc bồi bàn cầm menu tới, mời hai người chọn món.

Chu Kiến Bản nhận thực đơn, liếc nhìn giá của món ăn, trái tim vừa mới thả lỏng lại căng thẳng lên.

Một ly cà phê 5 đồng, một món salad đơn giản bảy đồng, ngay cả một cái bánh mỳ Pháp nhỏ cũng một đồng một cái.

Thời tiết không nóng nhưng sau lưng Chu Kiến Bản đã tứa mồ hôi, nhanh chóng lướt thực đơn, liếc trộm An Na đối diện, thấy cô tùm tùm nhìn mình thì đành cố trấn tĩnh, cười lên, đưa thực đơn ra hỏi:

– An Na, em muốn ăn gì thì cứ gọi đi.

An Na nhận thực đơn, bắt đầu nghiên cứu.

Lúc cô xem thực đơn, Chu Kiến Bản căng thẳng nhìn theo ngón tay di du của cô trên đó, thấy ngón tay trắng nõn của cô lần lượt điểm qua các món xa xỉ gan ngỗng đắt tiền, ốc phở mai Pháp, rượu vang trắng và cả hời kem thì tâm tình vô cùng căng thẳng, sợ cô sẽ chọn mấy món đó. Nếu như thế thì toàn bộ số tiền mình mang theo chưa chắc đã đủ trả.

An Na nghiên cứu xong thực đơn, mặt không biểu cảm liếc nhìn đối phương đang căng thẳng, trên trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi thì gấp thực đơn lại, mỉm cười nói với bồi bàn:

– Mang tới cho tôi một phần món ăn đơn giản, thêm một cốc nước lọc đá là được.

Nói xong hỏi Chu Kiến Bản,

– Còn anh?

Một phần món ăn đơn giản chỉ là suất cơm cố định, giá cũng rẻ, hơn ba mươi đồng một phần.

Chu Kiến Bản vốn nghĩ hôm nay mình sẽ phải tiêu hết số tiền mang theo rồi, bữa cơm này ít nhất phải trên 100 đồng, không ngờ sau cùng An Na lại chỉ chọn suất cơm đơn giản, tuy rằng cũng phải hơn 30 đồng, nhưng đã vào đây rồi, giá tiền này cũng coi là rẻ, còn rẻ hơn so với dự toán của anh ta. Anh ta thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng lại cảm động, nghĩ cô gái này quá hiểu lòng người, biết tiết kiệm tiền cho mình, thế là vội vàng chọn giống cô. Chọn xong lại có cảm giác như học trò nghèo, rất mất mặt, lại cầm thực đơn lên xem.

An Na ngồi dựa vào ghế, cười tùm tùm nhìn Chu Kiến Bản gọi món ăn.

Chu Kiến Bản nghiên cứu một hồi sau cùng cắn răng gọi thêm thịt bò tảng.

Bồi bàn gật đầu cầm thực đơn đi.

– An Na, có đủ không? Nếu không đủ thì anh sẽ gọi thêm cho em. Hôm nay sinh nhật em, em vui vẻ mới quan trọng nhất.

Bồi bàn vừa đi, Chu Kiến Bản lại bắt đầu sẵn sàng đón nịnh bợ.

An Na nói:

– Dù rồi ạ. Nếu không phải vì anh thì em sẽ không có cơ hội đến nơi đất đỏ như này ăn com đâu. Em rất vui.

Được khen, Chu Kiến Bản thấy lâng lâng.

Đồ ăn được đưa lên, Chu Kiến Bản hỏi An Na, biết được trước đây cô chưa từng ăn com tây thì thể hiện bắt đầu dạy cô lễ nghi ăn uống phương tây, sau đó hai người mới lấy dao nĩa để ăn, vừa ăn, vừa trò chuyện với nhau. Chủ đề của câu chuyện là về triết học phương tây, dần dần bắt đầu chuyển sang đề tài tình cảm. Chu Kiến Bản hỏi An Na đã có người yêu chưa, An Na nói không có, anh ta tỏ vẻ không tin, nói cô xinh đẹp như thế.

– Cũng không phải chính thức. – An Na nói, – Nhà em quản lý em rất nghiêm. Lúc trước có người theo đuổi em, nhưng người nhà không đồng ý. Họ hy vọng em tìm được người có bằng cấp cao, biết chăm sóc người khác, tốt nhất là sau này có thể mang em xuất ngoại cùng. Nhưng người đàn ông điều kiện tốt như thế biết tìm ở đâu, anh nói xem có đúng không?

Chu Kiến Bản cố nén nội tâm đang kích động, nói:

– Em thấy anh như nào?

An Na sững sờ, mở to hai mắt nhìn anh ta, lắc đầu:

– Anh đừng đùa mà. Anh điều kiện rất tốt, cũng phù hợp với yêu cầu người nhà em. Nhưng nghe nói anh có bạn gái rồi mà, bạn gái anh còn là thiên kim của chủ nhiệm anh nữa.

Chu Kiến Bản nhìn trái phải một cái, thờ dãi:

– Đừng nhắc đến nữa. Em không biết đâu, anh đồng ý qua lại với cô ta cũng là vạn bất đắc dĩ. Cô ta tuổi lớn hơn anh, hình thức lại y chang bố cô ta, thấp tè. Hơn nữa ban đầu là cô ta theo đuổi anh, hẹn anh đi xem phim. Anh đã từ chối bao lần rồi, nhưng cô ta cứ bám lấy, cuối cùng còn khóc lóc nữa, dùng bố mình để uy hiếp anh. Em biết đó, bố cô ta là chủ nhiệm khoa, lại có tiếng là hẹp hòi, nếu anh đắc tội ông ấy, sau này tốt nghiệp hoặc du học đều sẽ rất khó khăn. Nhờ bị trù dập, mấy năm học đại học của anh không phải là công cốc à? Anh cũng vì bất đắc dĩ mà đồng ý. Mọi người đều nói anh trèo cao, ai biết lòng anh khổ thế nào. Nếu có thể lựa chọn, anh làm sao lại chọn một cô gái tầm thường như thế được.

An Na ồ một tiếng,,

– Nói vậy, anh không hề yêu chị ấy?

– Cô ta ngoài điều kiện gia đình tốt một chút ra thì chẳng có điểm nào đáng để anh yêu cả. Chấp nhận yêu là dù không yêu, em có biết anh đau khổ nhường nào không, ngày ngày đều như sống trong địa ngục.

Chu Kiến Bản nhìn chăm chú vào gương mặt cô,

– Nhưng với em thì khác. Lần đầu tiên gặp em, anh đã cảm thấy em là người tình trong mộng của anh rồi. Nói thật, nếu để được yêu em, dẫu có giảm thọ anh cũng nguyện lòng.

An Na ngưng ngừng,

– Anh nói gì thế. Anh có bạn gái rồi mà.

Mỹ nhân dưới ánh đèn, mỹ nhân càng thêm lay động lòng người, hướng hồ lại dùng vẻ mặt như vậy nói chuyện với mình.

Chu Kiến Bản quyết tâm hơn.

– Anh nói là thật đó, anh thật sự thích em. Nếu anh có nửa câu nói dối thì sẽ bị thiên lôi đánh chết. Không không, anh sẽ không tốt nghiệp được, không du học được, thân bại danh liệt, người người khinh miệt. Thề độc thế được chưa?

Anh ta hai mắt lấp lánh đầy hưng phấn.

– Nhưng bạn gái của anh thì sao? Cô ấy phải làm sao?

– Kệ cô ta. Giờ cô ta đang ở nước ngoài, căn bản không biết tình hình của anh. Anh đang xin học bổng học đại học Boston Mỹ, giờ sắp được rồi. Chỉ cần em đồng ý, chờ anh ra nước ngoài nhận được thẻ xanh, anh sẽ chia tay cô ta ngay, sau đó kết hôn với em, đón em sang Mỹ. Em cũng sẽ nhận thẻ xanh giống anh, sau đó chúng ta có thể định cư tại Mỹ rồi, không bao giờ quay lại nơi này nữa.

Chu Kiến Bản càng nói càng kích động, chợt nắm lấy tay An Na, không buông.

An Na rút tay ra, đứng lên nói:

– Tôi ăn no rồi, tôi đi trước.

Chu Kiến Bản sững sờ, liếc nhìn đồ ăn vẫn còn lại hơn phân nửa,

– Còn chưa ăn xong mà, sao đi gấp thế? Lãng phí tiếc lắm.

– Ngại quá Chu Kiến Bản, tôi no rồi. Hơn nữa tôi chợt nhớ mình có việc, không thể ăn cùng anh nữa.

Nói xong cầm túi xách bên cạnh đi ra ngoài.

Chu Kiến Bản hoàn toàn thất vọng, lại cảm thấy kỳ lạ, ngồi tại chỗ chờ ra một lúc lâu, khi kịp phản ứng thì vội đứng lên đuổi theo cô ra ngoài. Nhưng An Na đã đi rất nhanh, chờ anh ta đuổi ra cửa thì cô đã chỉ còn lại bóng lưng thôi.

Chu Kiến Bản quay đầu lại liếc nhìn bởi bản đang lịch sự hỏi có cần giúp gì không, do dự một chút lại thấy tiếc vì mất quá nhiều tiền thế là quay lại chỗ ngồi để tiếp tục ăn, còn ăn hết chỗ đồ ăn của An Na còn thừa lại, sau đó cẩn thận trả tiền, rồi khỏi nhà hàng Maxim.

...

Trưa ngày hôm sau, Chu Kiến Bản nhận lúc không có ai chặn An Na ở trên đường.

– An Na, tối qua em có chuyện gì thế? Sao đột nhiên lại bỏ về? Anh định ăn cơm xong thì mời em đi xem phim nữa đấy. – Giọng anh ta có vẻ rất giận.

An Na lạnh lùng nhìn anh ta,

– Tôi chỉ đồng ý đi ăn với anh, có đồng ý đi xem phim không? Cơm xong rồi, anh đừng làm phiền tôi nữa.

Chu Kiến Bản ngây ngốc:

– An Na em sao thế, thái độ hôm qua của em không phải thế.

An Na cười nhạt:

– Hôm qua là hôm qua, hôm nay là hôm nay. Giờ anh cách xa tôi một chút. Còn nữa, gọi là bạn học An Na, đừng có mà An Na, An Na, tên của tôi không phải để anh gọi.

Chu Kiến Bản rốt cuộc có phản ứng, sắc mặt hơi thay đổi, liếc nhìn thấy có mấy sinh viên đi ngang qua đều chú ý đến bên này, thì hơi nghiêng người hạ thấp giọng chất vấn:

– Ý em là gì? Hôm qua tôi vì mời em bữa cơm kia mà tốn chi phí của ba bốn tháng liền đấy. Em định trở mặt không quen à?

An Na lạnh lùng, lấy từ trong túi ra một xấp tiền, đếm 8 tờ ném vào mặt anh ta.

– Hôm qua tôi mời, trả cả phần anh đây, 80, đủ chưa? Còn lại là cho anh làm lộ phí, nhận xong thì đừng tìm tôi nữa.

Nói xong thì quay người bỏ đi.

Chu Kiến Bản mặt tái mét, muốn đuổi theo nhưng lại thấy tờ tiền rơi xuống bị gió thổi bay đi thì vội vàng khom người nhặt lên, nhét vội vào túi. Nhưng nếu đã tìm An Na chất vấn, lại chẳng lấy được mặt mũi, đang lúc do dự, bỗng có một bạn cùng lớp đến nói chủ nhiệm Tôn gọi anh ta.

Chủ nhiệm khoa chẳng những là ân sư thụ nghiệp của anh ta, còn là bố vợ tương lai, nghe nói ông ta gọi mình thì lập tức đến đó.

Giờ đang buổi trưa, trong phòng làm việc chỉ có một mình chủ nhiệm Tôn, đang chờ ra trong đó, tay cầm ống nghe điện thoại đang kêu bip bip liên hồi.

– Chủ nhiệm Tôn, thầy tìm em ạ? – Chu Kiến Bản đi vào, đóng cửa lại, cung kính hỏi.

Chủ nhiệm Tôn nhìn anh ta, cúp điện thoại, hai nhìn chăm chăm Chu Kiến Bản, biểu hiện vô cùng kỳ lạ.

Chủ nhiệm Tôn luôn luôn yêu quý anh ta, thậm chí còn không ngại xuất thân gia đình công nhân của anh ta mà đồng ý gả con gái yêu của mình cho anh ta, bình thường gặp anh ta thì luôn ôn hòa, nhưng biểu hiện lúc này thì đây là lần đầu tiên Chu Kiến Bản được thấy, trong lòng căng thẳng, cho là đơn xin học bổng du học của mình gặp phải khó khăn, cần thận hỏi:

– Sao vậy ạ? Chuyện xin du học của em có vấn đề ạ?

– Chu Kiến Bản, tôi hỏi cậu, cậu và giáo viên tên Lý Mai có quan hệ gì?

Chủ nhiệm Tôn không trả lời mà lại hỏi chuyện khác.

Chu Kiến Bản lại càng hoảng sợ, theo bản năng thè thốt phủ nhận:

– Lý Mai gì ạ? Em không biết thầy đang nói gì.

Tôn chủ nhiệm giận dữ, vỗ mạnh xuống bàn, cây bút nảy lên rồi lăn xuống đất.

– Cậu còn nói dối à! Tôi vừa gọi điện đến trường nơi Lý Mai kia công tác để hỏi, cô giáo nghe điện thoại chính là bạn của Lý Mai. Cô ta đã kể hết mọi chuyện với tôi rồi. Cậu trước khi lên đại học rõ ràng là đang yêu đương Lý Mai.

Ông ta chột hạ giọng, nghiêng răng:

– Cậu và Lý Mai không chỉ phát sinh quan hệ, Lý Mai còn mang thai nữa. Cậu thi lên đại học thì quen con gái tôi, liền bỏ Lý Mai, sau đó theo đuổi con gái tôi, ngon ngọt lừa gạt con bé. Không chỉ lừa con bé, cậu còn lừa tôi. Cậu còn dám không nhận.

Chu Kiến Bản sắc mặt tái nhợt, nằm mơ cũng không nghĩ chủ nhiệm Tôn gọi mình tới là vì chuyện này. Càng không ngờ ông ta lại gọi điện đến trường học trước đây Lý Mai làm việc, tức thì trong lòng rối loạn, cả người như bị vô số cây kim đâm vào, mặt đỏ tới mang tai, vô cùng xấu hổ. Phản ứng đầu tiên là muốn biện bạch cho bản thân, miệng nhếch nhếch, thấy chủ nhiệm Tôn mặt mày đầy khinh thường tức giận nhìn mình thì trong lòng biết sự việc đã đến mức này, dù mình có biện bạch thế nào thì cũng vô ích thôi.

Anh ta đầu óc xoay chuyển cực nhanh, lập tức đổi sang vẻ hối hận:

– Chủ nhiệm, em sai rồi. Xin thầy hãy tha thứ cho em, xin đừng công khai chuyện này. Em xin thề thốt. Trước đây quả thật em và Lý Mai có yêu nhau một thời gian, nhưng cô ta phẩm chất không tốt, ban đầu là cô ta theo đuổi em trước, cứ mặt dày bám lấy em. Khi đó em còn trẻ, không chịu nổi mê hoặc đã đồng ý yêu cô ta. Về sau quen biết con gái thầy, em mới ý thức cô ấy mới là tri âm của em, cũng là người duy nhất mà em yêu, cho nên sau khi đau khổ đấu tranh tư tưởng, em quyết định chia tay với Lý Mai. Em xin thề, lúc em và cô ta xa nhau, em hoàn toàn không biết cô ta có thai. Cô ta cũng chẳng đề cập gì với em cả. Nhất định là cô ta bất mãn về em, không biết mang thai con của ai nhưng cố ý nói xấu danh dự của em. Chủ nhiệm, thầy phải tin em. Con người em thế nào thầy biết mà.

Chu Kiến Bản nói xong mặt đỏ hoe, giọng nghẹn ngào.

Chủ nhiệm Tôn nhìn anh ta chòng chọc, lạnh lùng nói:

– Chu Kiến Bản, nếu không phải nghe được đoạn ghi âm này, tôi thật sự sẽ bị lời nói của cậu làm cho cảm động đấy. Cậu vì lừa gạt con gái tôi và sự tín nhiệm của tôi đúng là tổn không ít tâm tư nhỉ.

Chu Kiến Bản tim nháy dựng lên.

– Ghi âm gì ạ?

Chủ nhiệm Tôn sầm mặt, đặt bộp cái máy thu âm lên bàn, mặt băng bất đầu chuyển động. Chu Kiến Bản nghe rất rõ giọng của mình phát ra từ đó.

- ...Đừng nhắc cô ta nữa. Em không biết đâu, anh đồng ý là vì bất đắc dĩ....thấp tè, hơn nữa ban đầu là cô ta theo đuổi anh....Lấy địa vị bố mình để uy hiếp anh....lòng dạ hẹp hòi...Em không biết anh đau khổ thế nào đâu, ngày nào cũng như sống trong địa ngục....Chỉ cần em đồng ý, chờ anh nhận được thẻ xanh ở bên đó rồi thì sẽ chia tay cô ta, sau đó kết hôn với em....

Chu Kiến Bản mắt tròn to, mặt tái nhợt như người chết, sau khi nghe hết hai chân bắt đầu run rẩy.

Chủ nhiệm Tôn tắt máy.

– Chu Kiến Bản, giờ thì cậu hết cãi rồi chứ? Tôi nằm mơ cũng không ngờ cậu lại là kẻ mặt người dạ thú như thế. Cậu coi con gái tôi là gì hả? Cậu coi tôi là gì hả?

Chu Kiến Bản cả người run rẩy hai mắt đăm đăm, bỗng nhiên quỳ xuống, khấn cầu:

– Chủ nhiệm, Giáo sư Tôn, em biết em đáng chết, em không xứng với con gái thầy. Thầy muốn cô ấy chia tay với em cũng được, em chỉ cầu xin thầy nghĩ tới tình thầy trò ngày xưa mà tha thứ cho em. Em van xin thầy, em dập đầu với thầy.

Nói xong, anh ta quả thật dập đầu xuống nền xi măng.

Chủ nhiệm Tôn tức giận cả người run lên, chỉ vào Chu Kiến Bản lắc đầu nói:

– Kẻ ngu biết tiến tới không biết lui, biết muốn mà không biết đủ, đó là đồ vô si. Tôi hôm nay coi như là được chứng kiến tận mắt rồi. Chu Kiến Bản, cậu không chỉ mặt người dạ thú, mà bên trong cũng tối tăm, cậu không xứng là học trò của tôi. Nghiên cứu học vấn trước hết phải học làm người. Cậu ngay cả làm người còn không xứng, thì làm sao nghiên cứu học tập nữa, đâu học cao lên cũng có ích gì. Tình nghĩa thầy trò chúng ta chỉ tới đây thôi, phía con gái tôi, tôi sẽ nói lại với nó. Sau này cậu tự giải quyết đi.

Nói xong nổi giận đi ra mở cửa ra, thấy bên ngoài có hai sinh viên đang đến tìm mình, hiển nhiên là cũng nghe được màn đối thoại bên trong, mồm đang há hốc ra, chột thấy cửa bị mở thì cuống quýt lui qua một bên, gọi một tiếng chủ nhiệm.

Chủ nhiệm Tôn lắc đầu, hai tay chấp sau lưng bỏ đi.

Hai sinh viên liếc nhìn Chu Kiến Bản vẫn còn quỳ dưới đất, nhìn nhau, vội vã rời đi.

Chương 76

Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, hướng ngày đó vừa lúc ngoài cửa lại đứng hai sinh viên cùng khoa, không tới hai ngày, trong khoa triết học bắt đầu lan truyền chuyện sinh hoạt cá nhân trước đây của Chu Kiến Bản là kẻ bội bạc tình nghĩa, là một Trần Thế Mỹ chính hiệu bị chủ nhiệm khoa biết được, ông vô cùng giận giữ đã quyết định bảo con gái chia tay với anh ta.

Ngày nay, các trường đại học là một trong những nơi cởi mở và tiên phong nhất trong xã hội, nhưng đối với quan hệ nam nữ thì lại vô cùng nhạy cảm. Các giáo viên trong lớp khi khai giảng đã nhấn mạnh, nhà trường hy vọng sinh viên có thể dành tâm huyết vào việc học, không được yêu đương trong trường. Chu Kiến Bản vốn là nhân vật có sức ảnh hưởng trong trường, hướng hồ lại gây ra vụ việc như thế. Ban đầu chỉ là lan truyền trong khoa, rất nhanh thì đã lan đến các khoa khác. Không tới vài ngày các giáo viên đến nói chuyện với anh ta, sau cuộc nói chuyện thì lại có tin tức việc đánh giá xét học bổng du học của anh ta sẽ được tiến hành lại lần nữa.

An Na thì vẫn như thế, đi học đi thư viện đi chơi với các chị trong phòng, đếm ngược ngày Lục Trung Quân trở về. Hôm nay tự học về muộn, trên đường vắng vẻ, chỉ có mấy chị cùng phòng đi về cùng, lúc đến dưới phòng ngủ, sau cột đèn đường chợt xuất hiện một người, chỉ vào An Na nói:

– Cô đứng lại cho tôi.

An Na nhìn cái là nhận ra Chu Kiến Bản.

Cô đã sớm dự đoán anh ta tới tìm mình, nên không hề bất ngờ, đứng lại.

Mấy chị cùng phòng nhận ra Chu Kiến Bản, hai ngày trước cũng nghe nói chuyện của anh ta, mấy chị đều tỏ vẻ khinh thường không tiếp, nhưng lại không biết việc này có liên quan tới An Na, thấy anh ta đột ngột xuất hiện khí thế hung hăng thì hỏi cô:

– Không sao chứ em? Sao người này lại tới tìm em? Dáng vẻ còn muốn đánh người nữa.

Ở chung một thời gian, mấy chị thấy An Na trẻ tuổi nhất, tính cách nhiệt tình, lại kính trọng mọi người, hào phóng, mua hoa quả đồ ăn vặt đều chia cho nhau, nên rất yêu quý cô, ai cũng quan tâm cô.

– Không gì ạ, mấy chị yên tâm. – An Na nói, – Các chị đi trước đi, em nghe xem anh ta muốn gì.

Mấy chị liếc nhìn Chu Kiến Bản, nói:

– Bọn chị ra kia chờ em, có việc gì thì kêu lên nhé.

Nói xong thì đi.

– Băng ghi âm kia là sao? Tại sao chủ nhiệm lại biết số điện thoại đồng nghiệp Lý Mai? Mọi thứ đều do cô thiết kế hại tôi phải không?

Mấy chị kia vừa đi, Chu Kiến Bản liền ép tới, nghiêng răng chất vấn.

– Nghĩ gì mà đến hỏi tôi hả? – An Na lạnh lùng nói, – Tôi còn tưởng anh không dám đến chứ.

– Cụ nhà cô...

Chu Kiến Bản cúi gầm lên, còn chưa cúi xong thì bốp một tiếng, một bên mặt đã bị An Na giáng cho một cái tát.

– Một tát này là tôi tát thay Lý Mai.

An Na vung vẩy lòng bàn tay, trong lúc Chu Kiến Bản còn đang ngỡ ngàng chưa hiểu gì thì lại giáng cho một cái tát nữa.

– Cái tát này là tôi tát thay cho cô của Lý Mai. Anh là đồ vô liêm sỉ, đừng nói bị như này, dù anh có chết trăm lần anh cũng không đền lại được mạng của Lý Mai đâu.

Chu Kiến Bản ôm má trợn mắt với An Na.

– Cô nói gì, mạng Lý Mai cái gì?

– Anh còn tưởng giờ cô ấy đang sống với người thân à? Chửi súc sinh đúng là vũ nhục súc sinh. Anh có biết, cô ấy mang thai bị anh vứt bỏ, trên đường đến nhà cô mình trong lòng nghĩ quần đã tự treo cổ trong nhà vệ sinh ở trạm xe lửa không? Chu Kiến Bản, khi anh đang thoải mái ở trường đại học theo

đuổi cô gái khác rồi tính toán làm thế nào để xuất ngoại du học mở rộng tương lai, trong lòng anh có từng nhớ đến Lý Mai không? Anh thật sự không chút hối hận nào à?

Chu Kiến Bản trợn to hai mắt, định trụ tại chỗ.

– ...Cô...Cô ấy tự sát?

– Tôi đã xử lý hậu sự cho cô ấy. Tro cốt cô ấy giờ đang ở chỗ cô của cô ấy. Chu Kiến Bản, nếu như giờ tôi đem tin tức anh đang sống rất thoải mái nói cho cô của cô ấy biết, tôi dám khẳng định bà ấy sẽ chạy tới tính sổ với anh. Bị thầy giáo thụ nghiệp của mình bỏ rơi có là gì nào, bị người ta cười nhạo có là gì nào, anh có tin bà ấy vì hận anh tận xương tủy mà kéo anh đến cục công an không? Đến lúc đó hậu quả như nào tôi chỉ nghĩ thôi cũng thấy hả dạ. Anh cứ chờ đó đi.

Nói xong cô xoay người bỏ đi.

Chu Kiến Bản chôn chân tại chỗ.

Mấy ngày hôm trước đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, phản ứng đầu tiên của anh ta chính là mình bị cô gái tên An Na mới tiếp xúc vài ngày lập bẫy, trong cơn hận, nay mới có cơ hội định đến cho cô nàng một trận để trút giận, ai mà ngờ được lại từ cô mà biết được tin tức Lý Mai đã tự tử.

Sự tình một khi dính vào mạng người thì càng thêm nghiêm trọng. Nhờ đầu đúng như cô đã uy hiếp, cô của Lý Mai thật sự tới tìm mình bắt mình đền mạng, thậm chí còn kéo đến cục công an, đầu cho đến cuối cùng mình không bị sao thì danh dự cũng bị hủy hoại hoàn toàn.

Chu Kiến Bản hoảng hốt vội xông tới, bắt lấy cánh tay An Na cầu khẩn:

– Anh van xin em, bạn học An Na, đừng nói cho bà ấy biết. Anh sai rồi, anh biết anh đáng chết. Anh không ngờ cô ấy lại nghĩ quẩn mà tự sát...

– Anh buông ra...

An Na căm ghét hất anh ta ra.

– Bạn học An Na...- Chu Kiến Bản không từ bỏ, lại cầu khẩn.

Mấy chị đứng cách không xa vẫn luôn chú ý lắng nghe An Na nói chuyện với Chu Kiến Bản, mơ hồ cũng nghe được câu chuyện, rất ngạc nhiên khi biết chuyện cô gái bị Chu Kiến Bản bỏ rơi mà tự sát. Thấy anh ta đuổi theo bám lấy An Na không chịu buông, nhìn đáng về anh ta có vẻ như anh ta đang muốn gây bất lợi cho An Na.

Mấy chị kia vốn tính cách nóng nảy, bình thường cũng hay bênh vực người khác, thấy vậy thì nổi giận, chạy tới đập ngay vào đầu Chu Kiến Bản, mắng lên:

– Cậu đúng là kẻ vô liêm sỉ, bảo cậu là Trần Thế Mỹ là đúng, thế mà còn vác mặt tìm An Na. Có tin bọn này đánh chết cậu không.

Mấy chị đều to béo, một người bằng hai An Na, dĩ nhiên sức lực hơn An Na rất nhiều, chỉ một cú đập này đã khiến Chu Kiến Bản choáng váng, tay vội buông An Na ra.

Mấy chị còn chưa hả giận, vừa mắng vừa tiếp tục đánh y. Chu Kiến Bản không dám đánh trả, sau cùng chỉ ôm đầu ngồi dưới đất, An Na thấy thế vội ngăn mấy chị lại, mấy chị này mới dừng tay, thở hắt ra nói:

– Lâu rồi không tức thế này. Đúng là tức chết. Gã này là ai thế, hội trưởng hội sinh viên à. Khinh!

An Na liếc Chu Kiến Bản đang ngồi dưới đất, nén cảm giác căm ghét trong lòng xuống, kéo mấy chị bỏ đi.

Mấy ngày tiếp theo, An Na không hề nhìn thấy Chu Kiến Bản nữa, nghe nói anh ta xin nghỉ ốm, từ chức vụ hội sinh viên, chắc là tạm thời không ở trong trường, đi tránh gió bão rồi.

...

Lại trôi qua một tuần nữa, An Na nhớ đến lời mời của Tổng nữ sĩ, nghĩ tận mắt được gặp Vạn Mạt đại sư còn sống sờ sờ thì càng thêm dũng khí, ăn mặc đàng hoàng xong thì đi đến đó.

Lúc cô đến là sáu rưỡi tối, đứng ở cửa nhìn vào trong.

Tối nay nhà hàng Maxim treo thẻ tạm đóng cửa, cách một tấm cửa kính, có thể thấy được bên trong rất trang hoàng, có vẻ cũng khá đông người đến rồi, lúc cô đứng ngó nghiêng cũng có không ít người đi qua vào trong, tay đều cầm tấm thiệp mời tình tế.

An Na báo tên mình với người giữ cửa, nói tuần trước Tổng có mời mình tới. Ngạc nhiên là người giữ cửa cũng biết tên cô, mỉm cười, làm tư thế mời, nói Tổng đã dặn dò mình, nếu cô tới thì mời cô vào trong.

An Na cảm ơn, đi vào.

Toàn bộ thảm của nhà hàng đã được dọn đi, lộ ra sàn nhà, ở giữa đặt một cái bục chữ T, bàn cũng được di dời sang hai bên, bố trí thành một sân khấu nhỏ.

Buổi diễn thời trang còn chưa bắt đầu nhưng đã có rất nhiều khách khứa đến, nhìn toàn là nhân vật nổi tiếng, thuộc các ngành các nghề, có làm nghệ thuật, có làm âm nhạc, cũng có thương nhân có danh tiếng hoặc là quan chức nhà nước. Bồi bàn đeo nơ bụng khay rượu đi xuyên qua khách khứa phục vụ rượu, Tổng nữ sĩ trong trang phục lộng lẫy đang đứng trên bục trò chuyện vui vẻ với mấy người khách, bên cạnh là một người có ria mép.

An Na liếc một cái là nhận ra, đây chính là Vạn Mạn đại sư.

An Na nhận lấy ly rượu từ trong khay của bồi bàn vừa đi qua, đứng nhìn chăm chú vào cặp vợ chồng tỏa sáng nhất đêm nay.

Tổng nữ sĩ nhanh chóng phát hiện ra An Na, giờ chén rượu trong tay lên với cô, nói hai câu với người ta, rồi dẫn chồng đi về phía An Na.

An Na mỉm cười, bước ra chào đón. Hai người hàn huyên vài câu, Tổng nữ sĩ mỉm cười dùng tiếng Trung giới thiệu An Na cho chồng nghe, nói lần đầu tiên cô đến nhà hàng đã nhận ra tác phẩm thảm vẽ không ký tên kia là của ông, bản thân cũng thấy rất có duyên với cô gái trẻ này, cho nên đặc biệt mời cô tới nay tới tham dự, tiện thể cũng giới thiệu cho ông làm quen.

Vạn Mạn là người ôn hòa, rất có phong độ thân sĩ, nghe vợ giới thiệu xong thì mỉm cười tươi, dùng tiếng Trung không mấy lưu loát biểu đạt sự hoan nghênh đối với An Na. An Na mỉm cười nói:

– Ngài có thể trò chuyện bằng tiếng Pháp với cháu ạ. Cháu rất thích tác phẩm của ngài, đặc biệt là phong cách cá nhân dung hợp với thẩm mỹ phương tây mạnh mẽ. Ngài chính là nhân vật lớn trong giới nghệ thuật về bích họa đương đại, sau này nhất định sẽ có rất nhiều người thưởng thức tác phẩm của ngài. Nếu như không phải mạo muội, ngài có thể ký cho cháu được không ạ? Cháu sẽ rất trân trọng. Dẫu cho tới nay người vợ xinh đẹp của ngài mới là nhân vật chính, nhưng cháu vẫn nói, xin được chữ ký của ngài mới là mục đích của cháu ạ.

Vạn Mạn ngó ra, liếc vợ mình, rồi bật cười vui vẻ.

An Na cũng cười, đưa quyển sổ và chiếc bút đã chuẩn bị sẵn, nhờ ông ký tên cho.

Vạn Mạn nhận bút, ký tên mình lên trang giấy, rồi trả lại.

An Na nhận bằng hai tay, cảm ơn liên tục, cất quyển sổ và bút lại vào túi sách. Ba người tiếp tục trò chuyện, trọng tâm câu chuyện vẫn xoay quanh hoạt động nghệ thuật của Vạn Mạn.

An Na nói không nhiều, nhưng mỗi câu nói đều rất chân thật, cho thấy cô rất có tu dưỡng và hiểu biết ở phương diện nghệ thuật này. Càng về sau, không chỉ Tổng nữ sĩ mà ngay cả Vạn Mạn cũng rất thưởng thức An Na, liên tiếp gật đầu tỏ vẻ tán thành. Sau cùng biết An Na từng học ở trường Cao đẳng nghệ thuật quốc lập Pari thì sự tán thưởng lộ rõ.

– Chị Tổng, tiểu thư xinh đẹp đang trò chuyện với anh rể kia chị giới thiệu cho em được không?

Phía sau bỗng cất lên một giọng nói.

An Na quay đầu lại nhìn thoáng qua, là một người đàn ông tuổi xấp xỉ Lục Trung Quân, vóc dáng cao ráo, ngũ quan anh tuấn, rất ưu việt. Cô đoán chắc xuất thân của anh ta tương tự như Lục Trung Quân, nhưng khác với Lục Trung Quân là, trên người này có một khí chất bóng bẩy khoe mẽ, khiến cho cô có cảm giác không mấy ưa thích.

Trên thực tế, lúc vừa vào cô đã chú ý đến người đàn ông này rồi, lúc đó anh ta đang cầm ly rượu cười nói với mấy cô gái xinh đẹp thoạt nhìn có vẻ là người mẫu hoặc là diễn viên thì phải.

Tổng nữ sĩ nghe tiếng cũng quay đầu lại, trên mặt nở nụ cười. Chờ anh ta đến gần thì nói:

– An Na, giới thiệu cho cháu, vị này là cậu ba nhà Phạm gia, một trong Tứ thiếu kinh thành. Nổi tiếng phong lưu phóng khoáng, không biết làm trái tim bao nhiêu thiếu nữ bị tổn thương rồi.

– Đừng nói bừa mà chị Tổng, nhờ dọa tiểu thư An Na chạy mất thì sao ạ.

Người đàn ông kia có vẻ như rất thân thiết với Tổng nữ sĩ, cười tươi, chủ động chìa tay ra với An Na,

– Phạm Minh. Xin hỏi An Na tiểu thư cũng là người mẫu của công ty chị Tổng à? Hình như chưa từng gặp em thì phải. Người mẫu xuất chúng giống như em có thể khiến anh rể anh trò chuyện vui vẻ thế kia cũng không nhiều đâu.

An Na cười, chìa tay ra bắt nhẹ vào tay anh ta rồi thu lại, vẫn duy trì trực giác thận trọng với người xa lạ lần đầu gặp.

Tổng nữ sĩ cười:

– Đừng có nói hươu vượn. Cô bé đến đây tu học, vô tình chị quen được thôi, thấy rất hợp nhau nên mời đến đây. Cô bé từng học tập tại Pari, học ở trường cao đẳng nghệ thuật quốc lập Pari đấy, kiến thức rất rộng. Đừng nói chị không nhắc nhở cậu, cậu chớ dùng thói cũ để làm quen, tránh phải gây

trò cười cho người ta.

Phạm Minh giờ mới thu lại vẻ khoe khoang, mắt không chớp cứ nhìn vào An Na, nói:

– Xin lỗi tiểu thư An Na. Thả nào tôi thấy lạ, nào có người mẫu xuất chúng như em được. Những người mẫu ở công ty chị Tổng thời gian đầu vẫn luôn theo chị Tổng học cách ăn com Tây đấy. Vừa rồi có gì mạo phạm, mong bỏ quá cho.

An Na cười:

– Phạm tiên sinh khách sáo rồi ạ.

...

Buổi biểu diễn thời trang bắt đầu, phần lớn khách khứa đều đã ngồi vào chỗ, hai nhiếp ảnh gia nước ngoài cũng bắt đầu di chuyển sang hai bên, có người tới gọi Tổng nữ sĩ, bà lập tức tỏ vẻ áy náy với An Na rồi đi qua bên kia.

Vạn Mạn tiên sinh rất có phong độ, biết tối nay An Na không quen biết ai thì mời cô ngồi gần mình. An Na đi theo ông ta, ngồi xuống. Phạm Minh kia ban đầu vẫn đứng chỗ xa, về sau thì cũng đến ngồi vào vị trí cách An Na không xa, thỉnh thoảng An Na quay đầu lại đều đặn vào ánh mắt anh ta nhìn mình.

Kèm theo âm nhạc, trên bục chữ T bắt đầu có người mẫu trang điểm đậm mặc trang phục một Trung Quốc cổ điển kết hợp với hiện đại đi ra.

Vạn Mạn tiên sinh nói với cô, vì buổi biểu diễn thời trang tối nay mà vợ ông đã chuẩn bị rất lâu, lấy năm bộ triều phục của Đường, Tống, Minh, Nguyên, Thanh để làm chủ đề, còn lại vẫn đang trong trù bị. Cô ấy rất có dã tâm, chờ chuẩn bị xong xuôi thì sẽ đưa sang Pari, nhằm giới thiệu và tôn vinh trang phục cổ trang Trung Quốc với thế giới. Bản thân ông cũng rất tin tưởng và ủng hộ vợ mình.

An Na biểu đạt sự kính phục tận đáy lòng của mình với ông.

Trang phục biểu diễn thời trang khoảng chừng nửa tiếng thì xong, trong ánh đèn flash không ngừng lóe lên, Tổng nữ sĩ cùng với các nhà thiết kế và người mẫu đi lên sân khấu chữ T để cảm ơn. Sau khi kết thúc thì bữa tiệc vẫn diễn ra, An Na lúc gặp lại Tổng nữ sĩ lần nữa, chúc mừng bà, cũng thể hiện sự kính phục của mình đối với kế hoạch lớn của bà.

Tổng nữ sĩ nói:

– Giờ tiến độ đã tiến hành được nửa rồi, cách thời gian hoàn thành vẫn còn một khoảng nữa. Nhất là bộ sườn xám triều Thanh, phía nhà thiết kế gặp chút vấn đề. Tôi đang rất lo lắng.

An Na chợt nảy lên ý nghĩ, thốt lên:

– Cháu có thể thử tham gia được không ạ?

Tổng nữ sĩ hơi hơi ngần ra.

– Trước đây cháu cũng từng học về thiết kế thời trang, rất hứng thú với mảng này. Hơn nữa vừa khéo, bố cháu vừa chuyển ngành thì có tiếp nhận một xưởng may mặc, trong xưởng có một vị sư phụ từng ở bến Thượng Hải, tay nghề rất đỉnh, về sườn xám, cháu đảm bảo cả nước ông ấy không tính là thứ nhất thì cũng là trong số tuyệt đối, nếu cô tin cháu, cháu về gửi bản thiết kế để cô xem thử trước ạ.

– Không thành vấn đề! Vậy thì tốt quá. Cháu là người Trung Quốc, lại từng ra nước ngoài, có sự hiểu biết của bản thân về sự dung hợp thẩm mỹ đông tây, hơn nữa còn xuất thân nghệ thuật, tôi rất nóng lòng muốn được nhìn thấy thiết kế của cháu.

Tổng nữ sĩ có vẻ rất phấn khởi.

An Na cũng rất vui mừng, không ngờ tối nay lại có thu hoạch bất ngờ như này.

– Cảm ơn cô ạ. Vậy cháu về trước, có bản thiết kế cháu sẽ đến tìm cô.

– Được. Lần sau cháu cứ tới công ty tôi là được. À đúng rồi, sau này cháu cứ gọi tôi là chị nhé, không cần phải khách sáo như họ đâu.

Tổng nữ sĩ cười nói.

– Vâng, cảm ơn chị Tổng. – An Na đáp.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

An Na đi theo Tổng nữ sĩ ra sau sân khấu để lấy tư liệu ý tưởng thời trang về năm bộ triều phục của bà, sau đó quay lại một lúc rồi xin phép vợ chồng Tổng nữ sĩ ra về.

Tổng nữ sĩ đích thân tiễn cô ra đến cửa, hỏi có cần mình gọi tài xế đưa cô về không, An Na uyển chuyển từ chối.

– Vừa hay em về, để em đưa cô ấy về cho.

Đúng lúc Phạm Minh kia cầm áo khoác đi ra.

– Được, vậy chị giao An Na cho em. Em phụ trách đưa cô ấy về an toàn nhé.

Tổng nữ sĩ cười nói, tạm biệt An Na rồi quay trở lại.

An Na ra khỏi cổng lớn của nhà hàng Maxim, Phạm Minh bước theo sau.

– Xe tôi để bên kia, hơn trăm mét, chúng ta qua đó nhé? Hay là em ở đây chờ. – Phạm Minh ân cần.

– Phạm tiên sinh không cần đâu ạ. – An Na mỉm cười, – Vẫn chưa quá muộn, tôi đi xe buýt hoặc taxi cũng được ạ.

– Đừng khách sáo. – Phạm Minh kiên quyết, – Cứ để tôi đưa em về. Tôi đã đồng ý với chị Tổng rồi. Còn nữa, đừng có Phạm tiên sinh gì cả, cứ gọi Phạm Minh là được. Tôi biết mọi người đi nước ngoài, nhưng xưng hô tiên sinh nghe không được tự nhiên.

An Na làm như không nghe thấy.

– Thật sự không cần đâu ạ Phạm tiên sinh, taxi tới rồi, tôi đi trước. Tạm biệt.

Một chiếc taxi đỗ bên lề đường, An Na bước nhanh tới đó, lên xe. Chiếc xe lăn bánh.

Phạm Minh có vẻ ngạc nhiên, đuổi theo vài bước thì đứng lại, nhìn chiếc xe đi xa.

– Cô gái này rất thú vị...

Khi chiếc taxi biến mất, Phạm Minh lẩm bẩm.

...

An Na quay về trường học, ngoài đi học ăn ngủ nghỉ ra thì mọi người gian đều tập trung vào việc nghiên cứu tài liệu và thiết kế. Cô vốn có năng lực trong mỹ thuật hội họa, cộng thêm có hứng thú, nên linh cảm tới cuốn cuộn, không tới vài ngày đã phác ra bản thảo. Sau đó thì bắt đầu trau chuốt chỉnh sửa, hoàn thiện các chi tiết hoa văn rườm rà trên trang phục. Thời gian trôi qua nhanh, sinh hoạt càng thêm phong phú, không còn suy nghĩ lo lắng Lục Trung Quân sẽ xảy ra vấn đề nữa, quả thật sắp ép mình đến phát điên rồi.

Nửa tháng sau, An Na hẹn gặp Tổng nữ sĩ, mang theo bộ thiết kế của mình đi vào phòng làm việc tại phố Thương Nghiệp Đông Tứ.

Đây cũng là trụ sở chính của thương hiệu nhập khẩu nổi tiếng Pierre Cardin, đã ảnh hưởng đến phong cách thời trang cao cấp của toàn Trung Quốc trong những năm 1980. Trong phòng làm việc của Tổng nữ sĩ, An Na trình bày về bản thiết kế của mình.

Có thể nhận ra Tổng nữ sĩ khá hài lòng với bộ thiết kế của cô, thậm chí còn rất thích. Bất luận là phong cách thiết kế hay là màu sắc phối với các chi tiết hoa văn trên trang phục, hai người tham khảo về những chi tiết cần sửa đổi xong, An Na ra về. Qua ba lần chỉnh sửa, bản thảo cuối cùng đã xong, sau đó tiến hành các bước thảo luận chọn vải, chế bản, thêu... để xem xét hiệu quả chỉnh thể.

Về chế bản, bên Tổng nữ sĩ có sư phụ, nhưng An Na tin tưởng thầy Hà hơn. Tổng nữ sĩ nghe An Na nói về thầy Hà thì rất có hứng thú, đồng ý để cho ông thử. An Na gọi điện về xưởng tìm thầy Hà, nói tình hình bên mình cho ông biết, bảo thầy Hà có hứng thú thì lập tức tới Bắc Kinh.

Thầy Hà tay nghề tinh diệu, bởi xưa kia bị gặp cảnh chen ép, bao năm qua làm việc cẩn thận không dám bộc lộ hết tài hoa, ở trong xưởng chỉ làm những công việc đơn giản, nhận một hai học trò, cảm giác rất có áp lực, bỗng nay có được cơ hội đến Bắc Kinh thể hiện tay nghề của mình, nghe An Na nói nếu như thành công, trong tương lai, tác phẩm thậm chí có thể được lên sân khấu thời trang ở Paris, Pháp để thể hiện vẻ đẹp của trang phục truyền thống Trung Quốc thì dao động, suy nghĩ hai ngày thì đồng ý, mua vé tàu lập tức đi Bắc Kinh. An Na ra trạm xe lửa đón thầy Hà, dàn xếp xong xuôi thì dẫn ông đến trụ sở công ty của Tổng nữ sĩ, cho ông xem thiết kế của mình, cũng trình bày chi tiết tỉ mỉ, đợi khi ông hiểu rõ rồi, Tổng nữ sĩ lại phái hai người hỗ trợ ông, thầy Hà bắt đầu bắt tay vào làm.

Trong thời gian chờ đợi thành phẩm hoàn thành, thời gian ba tháng mà Lục Trung Quân nói với An Na cũng đã sắp đến rồi.

Mấy ngày này, An Na bắt đầu thấy lo lắng cho Lục Trung Quân, cứ cách ngày lại gọi điện cho Lục Tiểu Lâm hỏi xem có tin tức của anh hay không.

Thông qua An Na, Lục Tiểu Lâm mới biết anh trai mình ba tháng trước đã được điều động tạm thời đi làm việc, nói từ bây giờ đến nay anh chưa hề liên lạc

gì với mình, bảo An Na kiên trì chờ đợi thêm mấy ngày.

An Na đành phải tiếp tục chờ.

Mấy ngày tiếp theo, vẫn không có tin tức của anh, An Na sợ Lục Trung Quân còn chưa biết mình đến Bắc Kinh tu học, tính toán bố không ở nhà, bèn gọi điện thoại cho mẹ.

Tiêu Du nói cũng không nhận được điện thoại của Lục Trung Quân, mà anh cũng không tới nhà.

An Na bắt đầu thấy có gì đó bất thường, cuối cùng không kiên nhẫn được nữa gọi điện thoại đến học viện hàng không hỏi tin tức của Lục Trung Quân. Người nghe điện thoại nói Lục Trung Quân không ở trường, không biết lúc nào mới quay về, nói xong thì cúp điện thoại.

Gọi xong cuộc điện thoại này, An Na bắt đầu lo lắng. Trước đó những ngày vô căn cứ vì việc học bận rộn mà cô áp chế toàn bộ xuống giờ đã ào ạt trào dâng trở lại. Nếu như anh trở về thì việc đầu tiên làm ắt sẽ gọi điện cho cô thông báo mới đúng.

An Na lại gọi điện đến học viện hàng không, lần này yêu cầu muốn gặp chủ nhiệm Điền, nói có chuyện quan trọng cần gặp ông.

Lục Trung Quân trước đây từng nói với cô, nếu như cô cần tìm anh có việc gấp mà anh không ở học viện thì có thể tìm chủ nhiệm Điền để chuyển lời.

Điện thoại vừa nối đến phòng làm việc của chủ nhiệm Điền, tiếng chuông vang lên hồi lâu, ngay lúc An Na cho rằng bên kia không có người nghe thì điện thoại lại có người nhận, có giọng của một người trung niên:

– A lô, ai đó?

– Xin hỏi có phải chủ nhiệm Điền không ạ? – An Na hỏi.

Đối phương có vẻ ngạc nhiên, – Cô là ai?

– Cháu chào chú, – An Na đè nén tâm tình căng thẳng lại, – Cháu là An Na, cháu muốn hỏi Lục Trung Quân khi nào thì trở về trường ạ?

– An Na? – Đầu bên kia lặp lại cái tên An Na, dừng một chút, – Cháu và Lục Trung Quân quan hệ là gì?

An Na không đáp, chỉ nói:

– Chủ nhiệm Điền, cháu tìm Lục Trung Quân có việc gấp. Ba tháng trước anh ấy từng nói cho cháu biết giờ là lúc anh ấy về. Nhưng cháu chờ mãi cũng không thấy anh ấy liên lạc với cháu. Anh ấy còn nói, nếu như cháu cần tìm anh ấy gấp mà anh ấy không ở trường thì cháu có thể nhờ chú chuyển lời. Chú nói cho cháu biết, anh ấy lúc nào về? Vì sao lại không về đúng hạn ạ?

Nói xong, cô nín thở nghe động tĩnh bên kia.

Đối phương do dự.

– Cháu là gì của nó?

– Bạn gái ạ? – An Na cuối cùng đáp.

Chủ nhiệm Điền bên đầu bên kia im lặng một chút, sau đó nói:

– À, vậy à. Thì ra cháu là bạn gái của nó. Lúc trước chú có nghe nó từng nhắc đến... Tiểu An phải không? Vậy đi, Lục Trung Quân đang chấp hành nhiệm vụ, nhưng sắp về rồi, cháu đừng lo lắng. Đợi vài ngày nữa, chờ nó về rồi thì sẽ liên lạc với cháu ngay.

– Chủ nhiệm Điền, có phải anh ấy xảy ra chuyện gì phải không ạ?

Trong lòng như bị rắn độc gặm nhấm làm trong đầu An Na nảy lên một ý nghĩ đáng sợ, cô cắn răng hỏi.

–Không, không đâu. Tiểu An, cháu chớ nghĩ lung tung... Bên chú còn có việc, cứ thế nhé, chú cúp đây...

Bên kia cúp máy, trong ống nghe chỉ còn tiếng tút liên tục.

Dựa vào linh cảm, An Na khẳng định chủ nhiệm Điền nhất định có chuyện gì đó giấu cô.

Lục Trung Quân nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

An Na trong lòng rối loạn, tinh thần hoảng loạn, sau khi buông điện thoại xuống thì quay về xin phép giáo viên phụ đạo nghỉ mấy ngày, về phòng báo với mấy chị cùng phòng mình đi thành phố bên có việc, nhanh chóng thu dọn chút đồ xong lập tức chạy ra được bắt taxi đi bến xe.

Thời đại này taxi không nhiều, lại là giữa trưa, đợi mấy phút chẳng thấy xe nào, An Na đang định ra bến xe buýt thì một chiếc xe lái qua bên cạnh lại dừng lại, Phạm Minh lộ đầu ra.

– Đi đâu thế, tôi đưa em đi.

Trước đó, An Na đã gặp anh ta hai lần ở chỗ Tổng nữ sĩ, cảm thấy anh ta thân thiện với mình trên mức bình thường, cho nên vẫn luôn duy trì thái độ xa cách với anh ta. Giờ lại đụng phải anh ta ngay cổng trường, trong lòng hỗn loạn, chỉ mong mau chóng ra bến xe, nên chẳng nghĩ gì nhiều, vội cảm ơn anh ta rồi mở cửa lên xe.

Chắc có lẽ thấy cô lên xe nhanh chóng như thế Phạm Minh mừng rỡ, hỏi cô muốn đi chỗ nào, rồi lái xe đến đó.

– Sao thế, nhìn em như có việc, có chuyện gì à?

Trên đường đi An Na không nói lời nào, Phạm Minh hỏi gì đáp câu đó.

An Na đáp qua loa:

– Cảm ơn anh đưa tôi đi, anh có thể lái nhanh hơn được không?

Phạm Minh ngoái lại nhìn cô.

– Không thành vấn đề.

Sau đó tăng tốc.

Bắc Kinh lúc này không đông xe cộ như sau này, ngay cả đèn xanh đỏ cũng không nhiều, rất nhanh Phạm Minh đã đưa cô đến bến xe.

– Này, em có chuyện gì thế? Nói cho tôi không chừng tôi giúp được em đấy.

Lúc An Na xuống xe đã vội vã chạy vào trong bến, Phạm Minh không cam lòng, nói với theo.

– Không cần đâu, cảm ơn anh.

An Na quay lại nói một tiếng, rồi tiếp tục đi nhanh. Vừa lúc có xe sắp đi thành phố chỗ học viện hàng không, An Na vội mua vé, cửa xe vừa đóng, ô tô lẩn bánh rồi khỏi bến xe.

Lúc chạng vạng, An Na đã tới học viện hàng không, cảnh vệ ngoài cửa ngăn không cho cô vào. An Na nài nỉ mãi, bảo anh ta liên hệ với chủ nhiệm Điền, nói mình tìm ông có việc gấp. Cuối cùng cảnh vệ gọi điện thoại nội bộ, hơn mười phút, cuối cùng người đàn ông trung niên eo lưng thẳng tắp đi trong cửa chính đi ra, nhìn về hướng An Na.

– Cháu gái, cháu là An Na à? Chú là Điền Trung Tắc.

Người đàn ông trung niên cất tiếng.

Vừa nghe giọng nói này An Na đã nhận ra đây là chủ nhiệm Điền mà lúc trưa đã gặp, vội chạy tới.

– Chủ nhiệm Điền, may quá chú đã gặp cháu. Lục Trung Quân xảy ra chuyện gì ạ, cầu xin chú đừng giấu cháu.

Chủ nhiệm Điền nhìn cô, không nói gì.

Hai mắt ông đỏ ngầu, tròng mắt đầy tơ máu, có vẻ như nghỉ ngơi không đủ.

Có lẽ ông cũng không ngờ An Na lại tìm tới đây, cứ đó do dự mãi, sau đó mỉm cười nói:

– Tiểu An à, cháu đi đường xa chắc mệt rồi, cơm chưa ăn đúng không? Vậy đi, chú bảo người đưa cháu đến nhà khách học viện, cháu ăn cơm trước, sau đó nghỉ ngơi một chút...

– Chủ nhiệm Điền!

An Na không kiên nhẫn được nữa cắt đứt lời ông, vành mắt đỏ lên.

– Cháu biết chú đang giấu cháu. Lục Trung Quân nói với cháu ba tháng sau sẽ về. Có phải anh ấy đã xảy ra chuyện gì rồi không? Chú đừng giấu cháu, xin hãy nói cho cháu biết. Nếu chú không nói, cháu sẽ không nghe theo chú đâu.

Chủ nhiệm Điền nhìn cô chăm chú vài giây, sau cùng nói:

– Đi vào nào.

Nói xong xoay người đi vào.

An Na vội vàng đi vào theo, vào phòng làm việc của ông.

Chủ nhiệm Điền ra hiệu bảo cô ngồi xuống, mình thì rót cho cô chén trà.

An Na căng thẳng nhìn ông, chờ ông ngồi xuống cạnh mình thì quay người qua.

– Chủ nhiệm Điền, xin chú hãy nói cho cháu, anh ấy đã xảy ra chuyện gì?

Lúc cô hỏi, giọng khẽ run lên.

Chủ nhiệm Điền hơi trầm ngâm, cuối cùng nói:

– Tiểu An, bởi vì lúc trước chú có từng nghe Lục Trung Quân nhắc đến cháu trước mặt chú, nói hai cháu chuẩn bị kết hôn, chú nghĩ tình cảm các cháu ắt sâu đậm. Giờ cháu đến đây rồi, chú sẽ nói với cháu, mong cháu chuẩn bị tư tưởng. Nhưng cũng đừng quá bi quan, sự việc không chừng còn có chuyển biến...

Nghe ông nói thế, trong lòng An Na vốn còn mang một tia hy vọng giờ thì như là bị bát nước hắt vào tắt ngấm, huyết dịch trong người như bị đóng băng lại.

Mặt cô tái nhợt, hai mắt mở to nhìn chủ nhiệm Điền.

– Là như này... Giọng của ông trầm thấp, – Ba tháng trước, Lục Trung Quân bị điều tạm đến Nam Hải để tham gia thực nghiệm vũ khí kiểu mới đối không trên biển thuộc hạng cơ mật nhất, cụ thể chú không thể nói. Ban đầu tiến hành vô cùng thuận lợi, nhưng mấy ngày trước, trong lần tác nghiệp cuối cùng, bởi vì hệ thống chỉ huy xảy ra chút trục trặc, dẫn đến sai lầm trong chỉ lệnh, lúc mặt đất chưa nghĩ được cách thức sửa chữa kịp thời thì đã không kịp rồi, chiến cơ mà Lục Trung Quân lái lọt vào công kích, rơi xuống Nam Hải tan tành. Sau đó đội thuyền có lực soát ở khu vực xảy ra tai nạn, nhưng đến giờ vẫn chưa...

Ông ngừng lại.

– Giờ mới chỉ tìm được xác của máy bay, không thấy tung tích phi công... Bọn chú đã thông báo cho bố cậu ta, bên đó mấy ngày nay cùng bên này vẫn duy trì liên lạc, báo cáo kết quả lực soát bất cứ lúc nào.

An Na dờ dẫm ngồi đó, nước mắt dọc theo gò má không ngừng rơi xuống.

– Tiểu An, cháu đừng lo lắng quá. – Chủ nhiệm Điền nói, – Đội lực soát vẫn đang tiếp tục. Cấp trên chỉ thị rồi, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải tìm cho được người. Không tìm được thì không từ bỏ. Hơn nữa căn cứ đã tìm được khung máy móc, suy đoán sơ bộ là trước khi máy bay rơi rất có thể cậu ta đã dùng thiết bị cứu sinh thoát được rồi. Giờ chỉ là vẫn chưa tìm được mà thôi.

An Na biết Chủ nhiệm Điền giờ đang chỉ an ủi mình mà thôi. Dù cho Lục Trung Quân thực sự trước khi máy bay rơi mà nhảy dù, nhưng trong tình cảnh nổi lo lắng trên mặt biển không có cấp dưỡng, đến giờ, thời gian lực soát đã qua 48 tiếng rồi.

Nghĩ đến cảnh một mình anh trôi dạt trên mặt biển mênh mông, trên đầu là mặt trời chói chang, không có nước ngọt, không có đồ ăn, chung quanh chỉ là biển, chẳng có tia hy vọng sống nào....

Cô không nói được một câu nào, chỉ biết rơi nước mắt, không ngừng khóc.

Chủ nhiệm Điền ban đầu còn an ủi cô, về sau cũng im lặng, ngồi yên bên cạnh, sau cùng gọi điện thoại, bảo người đến đưa An Na đi nhà khách học viện.

An Na được đưa đến nhà khách học viện, chủ nhiệm Điền bảo cô ở đây đợi tin tức. Nói một khi có tin thì lập tức báo cô ngay.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Đồng sự Ngô trước khi đi còn bảo người phục vụ mang com lên phòng cho An Na. An Na không có tâm trạng để ăn uống, nước mắt vẫn tuôn rơi mãi không dứt.

Suốt cả buổi tối, cô không chớp mắt chút nào, mắt thao láo trong bóng tối chờ đợi tin tức. Bên ngoài hành lang phát ra thanh âm gì, một tiếng ho, một vài bước chân đều sẽ làm cô hoảng hốt, giống như ngày tận thế sắp đến rồi.

Nhưng mà cũng không có bất cứ tin tức gì. Sáng sớm hôm sau, ngoài hành lang bỗng có tiếng bước chân dồn dập, nghe như đi về phía phòng cô. Bị lo lắng cùng sợ hãi tra tấn cả một đêm, An Na lại lần nữa kinh hoàng, lao tới mở cửa. Bên ngoài là Lục Tiểu Lâm. Lục Tiểu Lâm hai mắt đỏ sưng, nhìn như

vừa khóc, trông thấy An Na thì mắt lại đỏ lên, òa lên nhào tới ôm lấy cô. An Na cố nén nước mắt, thì thầm an ủi cô ấy.

Lục Tiểu Lâm khóc một lúc, hai mắt lưng tròng ngẩng lên, nghẹn ngào nói:

– Chị An Na, anh em không sao đâu chứ, đúng không? Anh nói với chị ba tháng sau là về đúng không? Anh sẽ không nói mà không giữ lời đâu...

Nước mắt lại không ngừng chảy xuống hốc mắt của An Na, cô hít hít mũi:

– Phải, anh ấy đã hứa với chị rồi. Em đừng lo lắng, anh em sẽ trở lại thôi.

Lục Tiểu Lâm không nói gì, chỉ lặng lẽ rơi lệ. Sau một lúc ổn định rồi mới nói cho An Na biết, tối qua cô ấy cũng mới biết được tin tức. Bố cô ấy vốn không muốn thông báo cho cô ấy biết, là Hoa Lan gọi điện thông báo. Lúc cô ấy chạy tới học viện hàng không gặp chủ nhiệm Điền, mới biết An Na đã tới, liền đến đây tìm.

– Chị An Na, em sợ lắm...Nhờ anh em không về được...

Lục Tiểu Lâm lại khóc lên. An Na cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi và bắt lực khi Lục Tiểu Lâm nói thế, cô ôm chặt lấy cô ấy:

– Không đâu. Em phải tin chị, chị biết anh ấy sẽ trở về.

...

Ba ngày trôi qua, lại thêm một màn đêm buồn xuống. Đã là ngày thứ ba An Na đến đây, hai ngày trước Lục Tiểu Lâm vẫn ở cùng cô, chiều hôm qua mới đi, nói phải về nhà chăm sóc bố. Trước khi đi vẫn cứ căn dặn An Na, bảo cô phải ăn vào một chút. Đã hai ngày vừa rồi cô cơ hồ cũng không ăn uống gì cả, nếu cứ tiếp tục như thế ai cũng không thể chống đỡ nổi.

Trong ba ngày này, An Na đã gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại đến học viện hàng không rồi. Ban đầu chủ nhiệm Điền còn nhận, vẫn là câu nói cũ, bảo cô kiên nhẫn chờ. Sau đó tìm không thấy người, Lục Tiểu Lâm lại đi rồi, An Na lần nữa chạy đến học viện Hàng không, lại bị báo rằng chủ nhiệm Điền đã rời khỏi học viện rồi. Tựa như bị cả thế giới vứt bỏ, An Na hồn phi phách tán quay lại nhà khách, cuối cùng không nhận được lấy hết can đảm gọi điện thoại về nhà. Nhận điện thoại là Tiêu Du, vừa nghe được giọng nói của mẹ, An Na đã nghẹn ngào lên. Bên kia Tiêu Du hoảng hốt, cuống quýt hỏi con gái đã xảy ra chuyện gì. Nói Lục Trung Quân đã xảy ra chuyện, không về được, một câu nói này sợ rằng sẽ thành sự thật mất, thế là cô không có can đảm nói ra.

– Không có gì ạ...

An Na cố kìm nén cơn nước mắt.

– Con chỉ nhớ mọi người thôi...cho nên mới gọi về...Không có gì đâu ạ...Con vẫn khỏe...Con cúp điện thoại đây ạ.

An Na cúp điện thoại, trong ánh nhìn kinh ngạc của người bên cạnh mà chảy nước mắt trở về phòng, nhào vào giường, nước mắt tuôn xuống như mưa.

Hai ngày qua Lục Tiểu Lâm ở đây, cô vẫn cố nén cảm xúc mà an ủi cô ấy, bản thân thì không dám biểu lộ đau đớn cùng cực, sợ cảm xúc của mình sẽ làm cho Lục Tiểu Lâm càng thêm lo âu. Giờ không còn e dè gì nữa, bên cạnh cũng không có người khác, cô không muốn nhớ đến kỷ niệm giữa mình và Lục Trung Quân, nhưng trong đầu như một cái máy chiếu phim, không ngừng tự động hiện ra những hình ảnh về anh. Lần đầu họ gặp nhau, cô sợ sệt bắt lực ngồi xổm dưới đất, thái độ anh lạnh nhạt cao ngạo, thậm chí còn mang chút thô bạo.

Lúc cô đến thăm nhà học sinh xong đi ra đường, trên đường về thì đi nhờ xe anh, buổi tối ở trạm thông tin kia, anh và chú Đình trò chuyện vui vẻ. Bên đồng lúa, nụ cười tươi của anh làm cho cô có một cảm giác như đã từng quen biết...

Buổi tối trước khi anh rời khỏi, xe anh dừng phải chuồng heo nhà người ta, xe bị giữ lại, dưới ánh trăng sáng ngời, anh đã cố gắng đi về, còn dùng mệnh lệnh mang theo yêu chiều để bắt cô nghe theo...

Sau đó họ đã ở bên nhau. Mỗi lần gặp lại sau xa cách đều là ân ái điên cuồng. Mỗi một nụ hôn, mỗi cái đụng chạm của anh trên da thịt cô đến giờ khắc này lại vẫn còn in đậm trong từng lỗ chân lông trên người cô, khiến cô chỉ cần nghĩ tới thôi là tim nảy lên kịch liệt. Cô nhớ rõ từng chi tiết mỗi khi họ ở bên nhau...

An Na ôm chặt lấy thân mình cuộn tròn nằm trên giường, tựa như chỉ như thế mới có cảm giác ấm áp như có anh đang ở bên mình. Trong phòng không bật đèn, cô lặng lẽ khóc trong bóng tối, khóc mãi không ngừng. Rồi cuộc khóc đến mức mệt là đi rồi, giọng cũng nghẹn nghẹt đi rồi, cả người kiệt sức, bao lo âu, sợ hãi tích tụ trong mấy ngày qua dần dần như phiêu tán, ý thức của cô cũng mơ hồ đi, cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ. Hình như là bị bóng đè, nhưng lại như rất chân thật, trong đêm khuya yên tĩnh, bỗng bên tai cô nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập. Cô mở choàng mắt ra, trước mắt vẫn tối đen như cũ, nhưng tiếng gõ cửa vẫn vang lên,

Là có người tới thật ư. Không phải cô đang mơ.

– An Na, anh đã về rồi!

Một giọng nói quen thuộc truyền vào tai cô. Là giọng của Lục Trung Quân!

Trái tim An Na như cuộn trào lên, dòng máu như đông đặc trong tim theo giọng nói này nháy mắt đã có sức sống. Tim đập nhanh hơn, cả người nhảy dựng lên, lúc xuống giường còn chẳng kịp bật đèn, chân vướng vào cái giá áo ngay gần đó làm giá áo đổ xuống, cô bị vấp ngã.

– An Na! Em sao vậy!

Lục Trung Quân ở bên ngoài nghe thấy tiếng động ở trong phòng thì căng sốt ruột, ra sức vặn khóa, muốn phá để vào. An Na chẳng chút thấy đau đớn vì bị ngã, cả người cô đang bồng bênh không thể tin nổi như vẫn đang ở trong mơ, bò lên, chạy như bay ra mở cửa. Mượn ánh đèn hành lang ở chỗ rẽ hất vào, cô nhìn thấy một bóng người quen thuộc ngay trong tầm mắt mình.

– Anh về rồi!

Lục Trung Quân giang hai tay ra, ôm chặt cô vào lòng.

An Na đi chân trần, lòng bàn chân giẫm lên nền gạch lạnh lẽo, như bị định trụ tại chỗ, mặc cho Lục Trung Quân ôm chặt lấy mình, cô chẳng khác gì khúc gỗ, không nhúc nhích. Lục Trung Quân ôm chặt cô ở trong ngực, nụ hôn như mưa rơi trên trán trên mặt cô. Đôi môi anh khô vô cùng, thậm chí muốn lột lớp da ra. Cuối cùng khi anh hôn lên đôi môi lạnh lẽo của cô, khi gọi tên cô, An Na rốt cuộc mới phản ứng, chợt dùng hết toàn lực đẩy anh ra. Lục Trung Quân bị bất ngờ lùi về sau vài bước.

– An Na, em sao thế?

Anh bước tới ôm cô,

– Là anh đây! Anh đã hứa với em sẽ trở về, giờ không sao rồi.

“Bốp” một tiếng, An Na giơ tay cho anh một cái tát.

Lục Trung Quân ngớ ra, nhưng đôi tay vẫn không dừng lại mà lại lần nữa ôm cô vào lòng.

– Lục Trung Quân đồ chết tiệt!

Đôi mắt An Na vốn đã khô khốc không thể khóc được nữa lại lần nữa tuôn trào nước mắt, giọng nghẹn ngào, ra sức đẩy anh ra, không cho anh ôm mình.

– Anh cứ đi cho tôi, sau này đừng tới tìm tôi nữa. Tôi không muốn nhìn thấy anh chút nào nữa.

Lục Trung Quân yên lặng, vẫn ôm chặt cô không buông. An Na không thoát được đôi tay như kim sắt của anh, cuối cùng từ bỏ, vừa khóc vừa đánh anh, cắn vào bả vai anh.

Lục Trung Quân trước sau vẫn yên lặng, chỉ biết ôm chặt lấy cô, để mặc cô trút hết cảm xúc lên người mình, tận đến lúc đôi tay cô đang đánh vào ngực mình dần trở nên yếu đi, tiếng nức nở cũng bắt đầu dứt quãng thì mới bế bổng cô lên đi vào giường đặt cô nằm xuống, mình cũng nằm xuống bên cô, đôi môi nức nở hôn lên gò má đầy nước mắt của cô, sau đó dịch chuyển khẽ khàng nói bên tai cô:

– Anh biết em mệt mỏi rồi. Anh đã về rồi, anh sẽ ở bên em. Em cứ yên tâm ngủ một giấc đi, khi thức dậy mọi thứ đều tốt đẹp cả.

Anh nằm nghiêng bên cô, cứ ôm lấy cô, vuốt ve sau lưng cô. An Na cuộn tròn trong ngực anh, dần dần bình ổn lại, nhưng tay vẫn bám chặt cánh tay anh không chịu buông, vẫn nức nức, cuối cùng thì chậm rãi nhắm mắt lại. Qua một lúc lâu, cảm nhận được người trong lòng đã ngủ say rồi, Lục Trung Quân mới khẽ khàng rút cánh tay đã bắt đầu tê rần do bị cô gối lên, bật đèn bàn lên. Ánh đèn bàn mờ mờ không thể chiếu sáng được căn phòng nhưng cũng đủ chiếu lên nửa gương mặt đang ngủ của cô. Khuôn mặt cô tái nhợt tiêu tụy, cái cằm nhọn giờ lại càng nhọn hơn, mấy nhúm tóc rối loạn dính vào trán và má, trên gương mặt nhỏ nhắn phủ đầy nước mắt, ngay cả lông mi cũng dính nước mắt. Dù là đang ngủ, đôi mày của cô cũng nhăn lại, như đang trải qua điều gì đó rất đáng sợ ở trong mơ.

Ánh mắt Lục Trung Quân mang theo yêu thương lo lắng nhìn cô. Qua một lát, anh giúp cô dèm chăn, nhẹ nhàng bước xuống giường, tắt đèn bàn, mở cửa sổ ra hé một góc, ngồi xuống chiếc ghế ngay trước cửa sổ, hai chân đặt lên bệ cửa sổ, lấy gói thuốc lá trong túi áo ra, rút một điếu châm lên...

...

Giấc ngủ này của An Na rất nặng nề, lúc tỉnh dậy, đầu óc cô trống rỗng, không biết bản thân đang ở đâu nữa. Nằm thất thần vài giây, cảnh tượng đêm qua bỗng hiện lên, tim đập nhanh hơn, hai mắt mở choàng ra, thứ nhìn thấy đầu tiên chính là một đôi mắt quen thuộc. Trong tia nắng ban mai dịu dịu, Lục Trung Quân ngồi dựa bên cô, đôi mắt anh đỏ quạch, gò má xanh xao, nhưng ánh nhìn kia đối với cô lại vô cùng dịu dàng. An Na nằm yên, ngơ ngác nhìn anh, đôi mắt sưng đỏ của cô lại lần nữa cay cay, tay với ra, muốn ôm lấy anh.

Lục Trung Quân lập tức cúi xuống ôm cô, đôi tay vòng qua sau gáy cô cùng mái tóc dài, giữ đầu cô, hôn lên môi cô. An Na mở cánh môi ra, lưỡi quấn lấy lưỡi của anh. Trên người anh có mùi thuốc lá và vị tanh mặn của nước biển. Cứ hôn mãi, An Na lại khóc nức lên, tay cứ ôm chặt cổ anh không buông.

– Lục Trung Quân, em sợ lắm... Em tưởng rằng anh chết rồi, không trở lại nữa... Anh không biết được mấy ngày qua em sợ thế nào đâu...

Nước mắt dọc theo gò má lăn xuống bên tai, ướt hết vành tai rồi rơi xuống tóc mai bên gối. Lục Trung Quân chăm chú nhìn gương mặt đắm lệ của cô,

lấy tay lau nước mắt của cô.

– An Na, trước khi đi anh đã hứa với em rồi mà, chờ anh quay về anh sẽ có câu trả lời cho em đó thôi. Giờ anh về rồi, anh cũng đã nghĩ kỹ rồi.

An Na mở to mắt nhìn anh.

– Anh đã quyết định sau này rời khỏi hàng ngũ phi công quân sự, không tiếp nhận bất cứ nhiệm vụ gì nữa.

Ngữ điệu của anh hết sức nhẹ nhàng. An Na ngây ngẩn cả người, đôi mắt ngập nước nhìn anh. Lục Trung Quân hơi hơi mỉm cười.

– Em không vui à? Lần này anh thật sự đồng ý với em, không phải như trước kia chỉ đáp có lẽ thôi đâu.

...

Anh bằng lòng không làm phi công quân sự nữa! Đây chính là yêu cầu mà cô bắt ép anh làm. Giờ anh đã đồng ý rồi, cô biết anh nhất định nói được làm được. Nhưng không hiểu vì sao, giờ phút này tâm tình của cô chẳng chút vui sướng nào.

Cô chậm rãi ngồi dậy,

– Lục Trung Quân, anh thật sự...

Hỏi được nửa câu, cô ngừng lại.

Lục Trung Quân đứng lên, đi đến bên cửa sổ đang hé một cánh, nhìn ra phía xa. Trên bệ cửa sổ chỉ còn một bao thuốc lá rỗng, dưới chân anh là mười mấy đầu thuốc, có vẻ như cả đêm qua anh đã đứng ở bên cửa sổ này rất lâu rất lâu. Anh bỗng quay đầu lại, mỉm cười nói:

– An Na, hình như anh chưa kể cho em nghe những trải qua ở lần đầu độc lập bay trên không nhì. Thực ra anh cũng không nói với bất kỳ ai cả. Bởi vì những trải qua cũng chẳng anh hùng chút nào. Đó là chuyện của rất nhiều năm trước.

Anh tạm dừng một chút, tựa như rơi vào trong hồi ức rất cũ.

– ...Khi đó anh còn rất trẻ.

Anh tiếp tục nói,

– Anh nhớ rõ ngày hôm đó thời tiết không được tốt, dự báo sẽ có dông tố. Nhưng chiến hữu tác chiến của anh vẫn theo kế hoạch đã định mà bay. Anh theo đúng hướng dẫn của huấn luyện viên cất cánh bay lên không trung xuyên qua tầng mây, nhưng khi dự định bay tới độ cao 5000 mét, anh phát hiện chung quanh toàn mây là mây, vẫn là cho mây, không nhìn thấy được các chiến hữu ở đâu. Khi đó anh rất căng thẳng, nhưng đành phải căng da đầu tiếp tục bay lên, bất giác đã bay lên độ cao một vạn ba nghìn mét, đúng lúc mây bên ngoài khoang máy bay đen sì bỗng chốc biến hình, như muốn nuốt cả chiếc máy bay, sao băng trong mây không ngừng đập vào thân máy bay, anh thậm chí còn nghe được rất rõ tiếng sần sật như tiếng đậu rang. Anh càng thấy căng thẳng...

Anh hồi hộp đến nín thở, nghe ngữ điệu không nhanh không chậm của anh miêu tả lại những gì đã trải qua lúc đó,

- ...Ngay lúc anh đang căng thẳng, anh phát hiện số liệu khí nén đang giảm xuống rất nhanh, loáng cái đã rớt xuống một nửa Mach. Anh vô cùng kinh hoàng, cho rằng máy bay trực tặc mất tốc độ, theo bản năng đẩy về trước một phát. Sau đó anh biết, đây là một thao tác rất sai lầm. Anh vừa đẩy xong, máy bay như hòn đá bắt đầu lao thẳng xuống, không bay lên được nữa. Lúc ấy anh chẳng biết phải làm sao, tìm đập thành thịch, anh cho rằng anh sẽ chết, chết vào ngay lần đầu tiên độc lập bay. Nhưng máy bay rơi xuống đến dưới một vạn mét, tốc độ lại trở lại bình thường. Vì thế anh tìm được đường sống trong cõi chết.

– Sau đó anh mới biết được, lúc ấy hạt băng trong không khí ảnh hưởng đến số liệu bay. Anh suýt gặp phải thần chết như thế đấy. Một lần nguy hiểm đó là nguy hiểm lần đầu tiên trong sự nghiệp bay của anh, cũng từ sau lần đó, bất luận gặp phải tình huống gì, anh đều không hề sợ hãi hay do dự. Anh bắt đầu hưởng thụ cuộc sống phi hành, đến mức các loại điều kiện bay khắc nghiệt đều mang lại cho anh một cảm giác kích thích chinh phục.

An Na ngơ ngẩn nhìn anh.

– Nhưng An Na, lúc này đây lại không giống như trước kia một chút nào.

Lục Trung Quân trầm hắt đi một lát, sau đó nói, anh vẫn đứng bên cửa sổ, ánh mắt dừng ở trên mặt An Na, bốn mắt nhìn nhau.

– Nhiệm vụ lần này là bất ngờ, trước khi máy bay của anh nổ tung anh đã dùng thiết bị cứu sinh nhảy ra ngoài, trời nổi trên mặt biển một ngày. Có lẽ là ông trời chưa cho anh chết, anh vẫn gặp may mắn, cuối cùng anh bị dòng hải lưu đẩy đến một hòn đảo nhỏ không có trên bản đồ. Anh ở trên đảo đợi vài ngày sau đó được cứu, sau khi lên trực thăng, chuyện đầu tiên anh nghĩ đến chính là anh đã thất hẹn, đã không về đúng hẹn như đã hứa với em.

An Na lại lần nữa rơi lệ.

Lục Trung Quân bước đến bên cô, ôm chặt cô vào trong ngực.

– Ngoài sứ mệnh và chinh phục ra, cuộc sống của anh còn có thêm em nữa. Có lẽ là sau này, anh nên xác định lại tương lai của mình.

An Na ngước hai mắt đầm lệ lên nhìn anh.

– Lục Trung Quân, sau này anh có hối hận không?

Cô ghen ngào nói.

– Có lẽ cũng sẽ có hối hận...

Anh chậm rì rì nói.

An Na ngăn ra. Anh bỗng bật cười, thì thầm nói bên tai cô,

– Còn phải xem biểu hiện của em thế nào. Nhớ kỹ, anh hy sinh lớn như thế, tất cả đều vì em. Về sau nhớ đối xử tốt với anh đấy.

An Na dờ cả người, ngay sau đó thì phản ứng kịp, nín khóc mỉm cười, đắm vào anh.

– Hừ, chả có ai như em cả, người đàn ông của em vừa thoát chết trở về việc đầu tiên nghĩ đến là tìm em, em thì không đánh thì là mắng, em phải tốt với anh chứ....

An Na cắn môi, đưa bàn tay vuốt ve gương mặt xanh xao của anh. Lục Trung Quân bắt lấy tay cô găm găm ngón tay, lẩm bầm nói:

– Mấy tháng rồi không được nếm em rồi... Nhớ muốn chết... Đừng chê anh hôi đấy, giờ anh muốn ăn em...

An Na ngoan ngoãn như con cừu non, bị anh đè xuống gối. Hai người đang tình nồng ý đượm, bỗng bên ngoài có tiếng đập cửa.

– An Na, con có ở trong không?

Giọng nói đầy sốt ruột của Tiêu Du vang lên ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

An Na lên tiếng, lập tức đẩy Lục Trung Quân ra chạy đến buồng vệ sinh nhanh chóng chỉnh trang lại mặt mũi, lại dụi dụi đôi mắt sưng húp của mình cho đỡ hơn. Trước khi mở cửa còn ngoái lại liếc nhìn Lục Trung Quân một cái, thấy anh đã bước ra khỏi giường đứng bên mình, đang chỉnh lại quần áo lộn xộn, mắt nhìn ra cửa, thái độ rõ là hơi căng thẳng.

Chờ anh chỉnh trang xong rồi, An Na đánh mắt trần an anh rồi mới mở cửa.

Tiêu Du ở bên ngoài, nhưng lại không có ông An đi cùng.

...

Ngày hôm qua khi nhận cuộc điện thoại khó hiểu của An Na, nghe được tiếng nấc nghẹn muốn khóc của cô kèm theo là những lời nói ngập ngừng nửa vờ, thì nào có yên tâm. Vừa lúc mấy ngày này ông An đi công tác phía nam, bà nhờ mẹ chồng trông Tiểu Quang, ngay trong đêm mua vé máy bay chuyến cuối của ngày đến trường học An Na, tìm đến phòng không gặp cô, được mấy chị cùng phòng nói mới biết An Na đi thành phố bên, đoán là cô đến học viện hàng không rồi, nên lập tức tới đây. Bà được giao chủ nhiệm Điện, từ ông thì biết mấy ngày trước Lục Trung Quân đã xảy ra chuyện, An Na vẫn luôn ở đây chờ tin tức, giờ đang tạm ở nhà khách của học viện thì đến đây. Gặp được An Na rồi, thấy mặt con gái sưng húp rõ ràng là khóc rất nhiều, tìm thất lại, ôm chặt lấy cô hỏi han.

An Na không ngờ mẹ lại đến đây tìm mình, trong lòng vừa cảm động vừa áy náy, vội nói mình không sao.

– Chú đầu ạ? Sao không đi cùng thím ạ?

An Na hỏi.

– Chú con vừa lúc mấy hôm trước đi công tác phía nam rồi. Hôm qua thím nhận được điện thoại của con, không yên tâm nên tới đây xem thế nào.

Nói vài câu với con gái, tầm mắt bà vẫn đổ lên người Lục Trung Quân đứng sau An Na không xa. An Quốc Cường không đến, Lục Trung Quân tựa như thả lỏng, thấy Tiêu Du nhìn mình thì vội đi tới, gọi một tiếng thím Tiêu. Tiêu Du khẽ giật mình, ánh mắt lại chuyển dời sang chiếc giường đầy chăn nệm

hỗn độn. An Na thấy thế vội giải thích:

– Thím đừng hiểu lầm ạ...Mấy hôm trước con vẫn đợi tin của anh ấy...

Vừa nói vừa liếc sang Lục Trung Quân,

– Tôi qua anh ấy trở về, sợ còn lo lắng nên tôi tìm con. Cũng chỉ một mình con ngủ trên giường thôi, anh ấy ngồi cạnh...Bọn con không làm gì cả...

Sự thật đúng là thế, chỉ là nhớ đến cảnh tượng bị cắt ngang lúc nãy, cô vẫn chột dạ, giọng nhỏ hẩn đi. Cũng không biết mẹ có tin hay không, chỉ ừ một câu, lại nhìn Lục Trung Quân, hơi mỉm cười nói:

– Tiểu Lục, chuyện của cậu chủ nhiệm Điền đã nói cho tôi biết rồi, không sao là tốt rồi. Chủ nhiệm Điền nói tối qua cậu được chuyên cơ đưa về, nhưng ngay sau đó là không thấy bóng dáng đâu, ông ấy đang rất muốn gặp cậu. Ngoài ông ấy, còn có một vài lãnh đạo khác cũng muốn gặp cậu, tiện thể kiểm tra sức khỏe cho cậu. Cậu về trước đi, tránh để mọi người sốt ruột.

Tiêu Du nói vậy rồi, Lục Trung Quân liền gật đầu. An Na lần đầu tiên thấy anh ngoan ngoãn trước người khác như thế. Chờ Tiêu Du nói xong, Lục Trung Quân lập tức nói:

– Vâng, thím Tiêu nói phải. Tôi qua vì quá lo cho An Na mà cháu chẳng nghĩ gì nhiều vội tới đây luôn. Giờ cháu về luôn đây. Phien thím săn sóc An Na giúp cháu, mấy ngày qua cô ấy lo lắng nhiều rồi.

Tiêu Du cười cười, nói:

– Săn sóc nó vốn là bổn phận của tôi. Được rồi, cậu đi đi, đừng để lãnh đạo chờ.

– Vâng, vậy cháu đi đây ạ.

Lục Trung Quân nhìn An Na một cái, đi tới cửa, bỗng lại dừng bước xoay người lại,

– Thím Tiêu...

Anh do dự, rồi như hạ quyết tâm, nói nhanh:

– Chắc thím còn chưa biết, cháu đã nói với An Na rồi, sau này cháu sẽ rời khỏi hàng ngũ phi công quân sự, không nhận nhiệm vụ bay thử nữa. Tuy cháu biết mình có nhiều khuyết điểm, nhưng cháu thật sự thích An Na. Mong mọi người đồng ý để bọn cháu ở bên nhau. Chỉ cần chú thím đồng ý, cháu lập tức nói với bố, xin phép được kết hôn.

Nói xong chăm chú nhìn Tiêu Du, thần sắc căng thẳng mong chờ.

Tiêu Du ngó ra, nhìn sang An Na, thấy con gái đứng bên chẳng dám hó hé câu gì, lại nom ánh mắt tràn ngập tình yêu của chàng trai trẻ kia, nhớ tới thái độ của chồng mình, thì không khỏi thở dài, mỉm cười nói:

– Tôi biết rồi. Cảm ơn cậu đã nghĩ cho An Na chúng tôi. Nhưng chuyện kết hôn không phải chuyện nhỏ. Cậu biết đấy, chồng tôi tính cách rất ngang, muốn thay đổi suy nghĩ của ông ấy thì hơi khó khăn...Hay là, cậu cứ từ từ đi, chờ tôi về nói chuyện này cho ông ấy trước, rồi khuyên nhủ ông ấy. Cháu thấy được không?

Trong mắt Lục Trung Quân lộ ra chút thất vọng, nhưng lại mau chóng đáp:

– Không thành vấn đề. Cảm ơn thím Tiêu. Khi nào chú An về, cháu sẽ đến thăm chú ấy, cũng muốn nói chuyện với chú.

Tiêu Du gật đầu.

– Vậy cháu đi trước. Khi nào tôi về thì bảo An Na nói với cháu một tiếng.

– Vâng...

Lục Trung Quân lại lần nữa nhìn An Na, hơi hơi mỉm cười với cô, rồi mới đi.

.....

Lục Trung Quân quay về học viện hàng không, nghe nói lãnh đạo đến hỏi thăm, đang ở chỗ chủ nhiệm Điền thì tới đó.

Chủ nhiệm Điền trong lòng biết rõ nhưng nào dám nói, chỉ đáp qua loa lấy lệ, trán đổ mồ hôi rồi, lòng thầm mắng thẳng ranh con Lục Trung Quân một trận, đang muốn lên đi gọi điện thoại bắt anh về thì nhìn thấy bóng anh đang đến, thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh qua đó, đè thấp giọng mắng:

– Thằng ranh này hay nhì, đừng có mà dờ hơi thế được không hả...

Lục Trung Quân mỉm cười với ông. Mấy lãnh đạo bên trong thấy Lục Trung Quân thì cười tươi, đi ra đón. Chủ nhiệm Điền nói:

– Tiểu Lục đã trở về rồi. Về tối qua, rồi lại có chút chuyện cá nhân quan trọng cần đi giải quyết, tôi cũng cho phép rồi.

Một vị lãnh đạo nói:

– Hà hà, nên thế nên thế. Xảy ra chuyện như thế gặp người nhà đầu tiên cũng là điều đương nhiên. Thế nào Tiểu Lục, ông cụ nhà cậu vẫn khỏe chứ?

– Cảm ơn lãnh đạo quan tâm, bố cháu vẫn khỏe ạ. – Lục Trung Quân đáp.

– Khỏe là tốt rồi. Tôi phải gọi điện tạ tội với ông cụ mới được.

Lãnh đạo gật đầu, quan tâm vỗ vỗ vai anh.

– Sức khỏe có vấn đề gì không?

– Báo cáo lãnh đạo, không có gì ạ. Lúc trên máy bay cháu đã được kiểm tra thân thể toàn diện rồi ạ.

– Tốt tốt, không sao là tốt rồi. Tiểu Lục à, lần này kinh động nhiều chỗ lắm, ngay cả bộ trưởng cũng đích thân hỏi thăm cháu, biết cháu bình an trở về thì mới yên tâm, còn nói muốn gặp cháu nữa. Giờ cháu chính là anh hùng rồi. Nào nào, ngồi đi, ngồi đi...

Lãnh đạo hỏi thăm khách lễ xong đi hết rồi, cuối cùng chỉ còn lại có chủ nhiệm Điền. Chủ nhiệm Điền sắc mặt đã khôi phục bình thường, nhìn Lục Trung Quân, cười lắc lắc đầu.

– Chú đã nói không sao rồi. Thằng ranh cậu nào dễ dàng chết như thế. Về là tốt rồi. Lần này làm ai cũng sợ, chú cho cháu nghỉ một tháng, về nghỉ ngơi cho khỏe, nghỉ ngơi xong thì quay lại làm việc.

Lục Trung Quân cảm ơn ông.

– Cảm ơn cái gì mà cảm ơn...

Ông bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, kêu lên,

– Ấy còn Tiểu An của cháu nữa ấy. Nhìn nó mà thương, chú đã cho người đưa con bé đến nhà khách học viện rồi. Tối qua cháu cũng qua đó rồi đúng không? Gặp chưa? Không có chuyện gì chứ?

Biểu cảm của Chủ nhiệm Điền hết sức kỳ lạ.

– ...Không sao ạ. – Lục Trung Quân vội phui sạch, – Thủ trưởng đừng đoán mò, tối qua chẳng có chuyện gì cả. Cháu sợ cô ấy quá lo lắng cho cháu, nên vừa về là tới gặp cô ấy, trông cô ấy ngủ cả đêm...

– Được rồi được rồi! – Chủ nhiệm Điền xua tay, – Chỉ cần ông cụ nhà cháu phê duyệt, chú chẳng thêm quản lý chuyện xấu của cháu. Mà Tiểu An kia chú gặp rồi, con bé được đấy. Cháu xảy ra chuyện, mấy ngày này chú thấy nó chẳng ăn uống ngủ nghỉ gì, nó lo lắng cho cháu lắm. Chú nói này, đã đến mức này rồi, khi nào thì cháu báo cáo với ông cụ thế? Chú nói trước với cháu, trước đó chú đã bảo với ông cụ là cháu đang chuẩn bị kết hôn. Mà đợi lâu thế rồi, ngay cả rằm cũng chẳng đánh. Rốt cuộc là sao?

Lục Trung Quân trù trù,

– Người ta không đồng ý chứ ạ.

Chủ nhiệm Điền đang uống trà nghe thế thì phụt cả trà ra, suýt nữa thì bị sặc.

– Cháu nói gì, không đồng ý?

– Vâng.

Lục Trung Quân rất buồn bực.

– Thật hiếm có nhè, không ngờ có người lại chẳng ưa cháu.

Chủ nhiệm Điền gật gù đầy xót thương, nhưng biểu cảm lại chẳng giống như thế.

– Chú ý gì thế thủ trưởng, cháu thấy chú có vẻ mừng khi người khác gặp họa ấy.

– Nào có nào có. – Chủ nhiệm Điền cười rất vui vẻ, – Chú đang nghĩ, rốt cuộc đã có người thay chú trị tội xấu của cháu rồi, trong lòng sung sướng mà thôi.

Lục Trung Quân hậm hực không nói gì.

Chủ nhiệm Điền cười xong, mới cảm thấy Lục Trung Quân có gì đó bất thường, yên lặng khác thường, nhìn anh một cái.

– Sao thế? Thật sự là khó à?

– Chủ nhiệm Điền, cháu muốn báo cáo với chú một việc. – Lục Trung Quân bỗng nghiêm trang, – Mong chú hiểu cho cháu ạ.

– Chuyện gì thế?

Chủ nhiệm Điền cũng đã nhận thấy Lục Trung Quân khác thường, ra hiệu bảo anh ngồi xuống nói.

– Chủ nhiệm Điền, cháu đã quyết định, bắt đầu từ bây giờ sẽ rời khỏi nhiệm vụ bay thử, sau này không nhận nhiệm vụ phi công gì nữa.

– Cái gì?

Chủ nhiệm Điền giật mình, cẩn thận đánh giá Lục Trung Quân, xác định anh không hề đùa cợt thì thần sắc nghiêm trang hẳn lên.

– Bởi vì lần xảy ra này mà cháu đã quyết định thế hả? Không thể nào! Theo như chú hiểu cháu, thì cháu không phải là người như vậy.

– Cháu sẽ mau chóng làm báo cáo, mong được chú phê chuẩn ạ.

Lục Trung Quân không trả lời mà chỉ buông tiếp một câu như vậy. Nói xong thì ngồi yên lặng.

Chủ nhiệm Điền hiển nhiên bị tin tức bất ngờ này làm cho bối rối, đi đi lại lại trong phòng, nói:

– Tiểu Lục à, phi công quân sự là phi công trong phi công, tinh anh trong tinh anh, chưa từng có người nào vừa có can đảm vừa có kỹ năng lại trở thành phi công quân sự ưu tú như cháu cả. Nhưng quả thật, phi công gặp phải nguy hiểm không biết trước rất nhiều. Nhưng chẳng phải cháu vẫn luôn thích công việc này sao? Hơn nữa cháu cũng là một phi công quân sự giỏi rồi, là một tấm gương cho người khác...

Ông như chợt bừng tỉnh ngộ, ngừng bước, nhìn sang anh,

– Là bởi vì Tiểu An đúng không? Cháu vì con bé mà mới quyết định như thế? Con bé không đồng ý cho cháu tiếp tục sự nghiệp phi công nữa?

Lục Trung Quân nói,

– Cô ấy chưa nói gì cả. Là do cháu tự quyết định. Cháu thật sự yêu thích công việc này, giờ phút này cũng thế, sau này cũng vậy. Nhưng cháu cũng từng nghĩ, giờ cháu lại càng muốn một cuộc sống ổn định hơn. Đây là việc cháu đã suy nghĩ cặn kẽ rồi mới quyết định. Mong chú hiểu và phê chuẩn cho cháu.

Chủ nhiệm Điền nhìn Lục Trung Quân trầm mặc một lát, cuối cùng cười nói:

– Được. Chỉ cần là cháu nghĩ kỹ, chú đều tán thành. Không làm phi công quân sự cũng không sao, cháu vẫn là phi công quân sự ưu tú nhất, ở cương vị khác cháu vẫn sẽ làm tốt. Chú tin ông cụ nhà cháu biết rồi cũng sẽ đồng ý thôi. Cháu cứ báo cáo lên rồi chú chuyển đăng ký phê duyệt.

– Cảm ơn chủ nhiệm Điền! – Lục Trung Quân lên tiếng.

Chủ nhiệm Điền gật gù đầu,

– Cháu đi đi, trong học viện hẳn có nhiều việc lắm, chuẩn bị xong thì nghỉ phép đi, về nhà thăm bố cháu đi. Lúc cháu xảy ra chuyện, ông cụ cũng lo lắng lắm.

Lục Trung Quân gật gù đầu:

– Cháu biết rồi. Cháu sẽ về nhà ngay. Cháu xin phép.

– Ừ.

Chủ nhiệm Điền tiễn anh vài bước, nhìn bóng lưng mạnh mẽ của anh khuất cuối hành lang,

– Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân...

Ông lắc đầu thở dài, lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Lục Tiểu Lâm mấy ngày hôm trước từ biệt An Na, trở lại Bắc Kinh không ở trường nữa mà tối nào cũng về chăm sóc bố.

Ông Lục mấy năm nữa sẽ nghỉ hưu rồi. Mẹ qua đời khi cô còn nhỏ, bao nhiêu năm qua ông vẫn không tái hôn. Giờ cô và anh trai Lục Trung Quân đều đã trưởng thành, ai nấy đều bận công việc riêng, bình thường rất ít khi về nhà. Bố cũng đã có tuổi, đặc biệt mấy năm nay già đi thấy rõ. Căn nhà này là kiến trúc kiểu tây hai tầng được giữ lại trước giải phóng, bất luận là ban ngày hay là buổi tối, hầu hết đều rất yên ắng. Trong nhà chỉ có bác Tống lái xe già, vợ bác thím Trương là chăm lo ăn uống hằng ngày của ông. Mấy ngày qua sống chết của anh chưa rõ, theo thời gian trôi, hy vọng còn sống càng xa vời. Cô biết tâm tình của bố rất nặng nề, mấy ngày cô về, thím Trương luôn nói, bố cô mấy ngày liên tối không ngủ, đèn trong thư phòng luôn sáng trắng cả đêm. Nhưng lúc ban ngày, khi gặp người khác hoặc là cấp dưới đến thì ông không biểu lộ cảm xúc, thậm chí vẫn đi làm như bình thường.

Điều vui mừng là hơn chín giờ tối hôm đó đã có tin tức anh trai Lục Trung Quân đã được cứu hộ thành công, được trực thăng đưa về rồi. Lúc ấy cô đang ngồi trong thư phòng với bố, nghe điện thoại xong, bố cô vẫn đứng bên điện thoại, sau đó xoay người lại, dùng ngửi điệu nhát quán vững vàng của mình báo tin tốt lành này cho cô. Lục Tiểu Lâm nhớ rất rõ ràng, lúc ấy cô thật sự nhìn thấy trên khóe mắt của bố có ánh lệ.

Lục Tiểu Lâm mừng như điên, bắt đầu ngóng anh trai về sớm để thăm bố. Cô biết giờ bố rất muốn gặp anh trai, chỉ là không nói ra mà thôi.

...

Biết được tin tức anh trai bình an trở về đã qua bốn ngày rồi, Lục Tiểu Lâm không về trường học mà vẫn về nhà.

Trong nhà không ngừng có người đến thăm hỏi, phần lớn là cấp dưới của bố, khi nghe được tin thì đến chúc mừng.

Nhưng Lục Trung Quân vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu,

Lục Tiểu Lâm trong lòng ngóng trông anh trai có thể về sớm một chút, dẫu cho trong học viện có việc gấp chưa thể về thì cũng phải gọi điện về chứ.

Ban ngày khi cô không nhận được gọi điện thoại cho anh. Lục Trung Quân nghe điện, nói hai ngày qua anh rất bận, không thể về được, dự tính tối nay về nhà, nhưng đến Bắc Kinh khả năng sẽ hơi muộn, bảo cô không cần chờ cơm anh.

Lục Tiểu Lâm hưng phấn vô cùng, vừa về nhà lập tức đem này tin tức tốt nói cho bố biết. Cô có thể nhìn ra bố cũng rất mừng, dặn dò thím Trương làm thêm vài món cơm chiều, nói tối nay tiểu Quân về, nếu có về muộn thì hâm nóng lại thức ăn cũng được.

Việc ăn uống hằng ngày của bố vẫn luôn đơn giản. Mấy ngày nay Lục Tiểu Lâm ăn cơm chiều ở nhà, thức ăn thêm món cũng chỉ ba bốn món mà thôi. Khỏi phải nói thím Trương mừng rỡ như thế nào, làm toàn các món ăn mà Lục Trung Quân thích như măng tre xào thịt, cá kho, gà hầm, nói lâu rồi không gặp Tiểu Quân nên cần phải bồi bổ sức khỏe cho anh. Hơn 8 giờ tối rồi anh trai vẫn chưa về nhà, bố cũng không chịu ăn cơm, bảo thím Trương đi hâm nóng lại đồ ăn. Bố tuổi tác đã cao, dạ dày không tốt, Lục Tiểu Lâm sợ bố đói bụng bèn bảo thím Trương làm riêng một bát canh măng vào thư phòng cho bố. Lúc đẩy cửa phòng ra, phát hiện ông đang ngồi trên chiếc ghế kiểu cũ, tay cầm quyển album, biểu cảm hơi hoảng hốt. Thấy Lục Tiểu Lâm tiến vào, ông cụ Lục đặt quyển album lên bàn. Lục Tiểu Lâm đi tới, mỉm cười nói:

– Bố, thím Trương sợ bố đói nên lấy tạm cho bố bát canh nhỏ, bố ăn trước đi. Hay là chúng ta cứ ăn cơm trước được không ạ, không cần phải chờ anh con đâu. Dù sao anh ấy cũng dặn chúng ta không phải chờ rồi. Còn nữa, anh ấy có phải người ngoài đâu.

– Không sao đâu. – Lục Kiến Lâm mỉm cười với con gái, – Cứ chờ anh con đi. Con đói thì ăn trước cũng được.

– Con đã ăn chút rồi, bố cũng ăn chút trước đi ạ.

Lục Tiểu Lâm cảm bát đưa cho bố, thấy tấm hình bố đang xem dở, đó là bức ảnh gia đình khi mình được bảy tuổi. Trong ảnh bố đứng, anh đứng bên cạnh. Mẹ ăn mặc chỉnh tề, ôm cô ngồi trên đùi, ngồi cạnh bố, trong đôi mắt đẹp ánh lên tia hạnh phúc. Anh trai Lục Trung Quân đứng trước bố, trong ảnh anh chỉ là cậu thiếu niên hơn mười tuổi. Lục Tiểu Lâm nhớ rất rõ ràng, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng cả nhà họ chụp tấm ảnh gia đình. Sau hai năm, mẹ qua đời.

– Bố lại xem ảnh cũ ạ.

Lục Tiểu Lâm nói.

Lục Kiến Lâm hơi mỉm cười, không nói gì, cầm thìa lên uống từng thìa canh.

– Đúng rồi Tiểu Lâm, con và anh con quan hệ rất tốt, bình thường có nghe nó nhắc đến chuyện tình cảm không?

Đột nhiên nghe bố hỏi thế, Lục Tiểu Lâm ngẩn ra, nhìn qua.

– Dạ...không, không ạ...

Cô hơi chột dạ, trả lời lắp bắp:

– Sao thế ạ, bố nghe được gì ạ?

– Lúc trước bố có nghe chú Điền con nói đến, bảo anh con có bạn gái rồi, hình như còn chuẩn bị báo cáo kết hôn nữa. Sau đó lần bố nằm viện nó có đến thăm bố, bố hỏi thì nó như ăn phải thuốc súng nói không có.

– Thế ạ...

Lục Tiểu Lâm kéo dài âm ra, đang lúc do dự có nên nói hay không thì bên ngoài có tiếng chuông cửa.

– Chắc anh về rồi.

Cô phấn khởi chạy ra ngoài. Lục Kiến Lâm hơi giật mình, cũng đứng lên, bước nhanh ra ngoài. Khi ra đến cửa phòng thì dừng lại, quay người chậm rãi quay trở lại.

...

Lục Tiểu Lâm lao ra phòng khách chạy ra sân, thím Trương cũng nghe được chuông cửa nhưng đã bị cô ấy giành ra mở cửa trước, mở cửa, mới phát hiện không phải là anh trai mình, mà là Hoa Lan và anh trai cô ta Hoa Dũng. Trong lòng đầy thất vọng, nhưng ngoài mặt vẫn cười tươi:

– Chị Hoa Lan, anh Hoa Dũng, sao hai người lại tới ạ?

Hoa Lan và Hoa Dũng cầm đồ trong tay đi vào, vừa vào vừa nói:

– Em cũng ở nhà à Tiểu Lâm? Chị và anh trai chị đã muốn đến thăm bác rồi nhưng hôm nay mới có dịp, bác có nhà không?

– Có ạ. Trong thư phòng ạ. Để em đi vào báo với bố một tiếng.

Lục Tiểu Lâm dẫn hai người đi vào, mình thì đến cửa thư phòng, nói vào trong:

– Bố, là chị Hoa Lan và anh Hoa Dũng tới thăm bố. Con bảo họ vào thư phòng nhé.

Thấy bố gật đầu, thì đưa hai người vào, sau đó rót trà, rồi đi ra ngoài, đóng cửa lại.

...

– Tiểu Lan, Tiểu Dũng, cũng lâu không gặp rồi nhỉ, dạo này công việc ra sao?

Lục Kiến Lâm gặp con của bạn thân ngày xưa thì thần sắc ôn hòa hiền hậu.

– Bọn cháu vẫn tốt, cảm ơn bác bấy lâu vẫn quan tâm bọn cháu. Nếu không có bác, nào có anh em cháu được như hôm nay.

Hoa Dũng vẫn luôn phụ trách mảng mua sắm đối ngoại trong bộ, đó là một vị trí rất béo bở. Khi nói chuyện thái độ rất nịnh nọt. Lục Kiến Lâm liếc anh ta, không nói gì. Hoa Lan thấy thế nhủ mầy, lên kéo tay áo của anh mình, ra hiệu anh ta ngậm miệng lại, mình thì tiếp lời:

– Bác ơi, lần trước Tiểu Quân xảy ra chuyện, cháu ở học viện rất lo cho anh ấy, biết bác cũng canh cánh trong lòng, cháu rất muốn đến thăm bác rồi, nhưng lại sợ quấy rầy bác. May mà anh Quân không sao, đã bình an trở về. Bác không biết chứ lúc nghe tin đó cháu mừng bao nhiêu ấy, lập tức muốn đến thăm bác ngay. Nhưng vẫn nghĩ bác rất bận, nghe nói mấy hôm trước người tới thăm hỏi bác cũng nhiều, nên không đến. Lúc này cháu với anh cháu mới tới, mong không quấy rầy bác nghỉ ngơi.

Lục Kiến Lâm mỉm cười, gật đầu nói:

– Bác rất khỏe, cảm ơn các cháu quan tâm.

– Hai ngày này anh Quân có về thăm bác không ạ?

Hoa Lan hỏi,

– Cháu nghe nói chủ nhiệm Điền cho anh ấy nghỉ một tháng. Vậy là anh ấy có thời gian chăm sóc bác rồi đó ạ.

– Ừ, chắc cũng sắp về rồi.

Ông cụ Lục đáp.

Hai anh em Hoa Lan hỏi thăm ông cụ chút việc nhà, cuối cùng thấy cũng muộn sắp về, bỗng ông cụ Lục thần sắc chuyển sang nghiêm túc, nói:

– Tiểu Dũng, cháu thì sao. Bác và bố các cháu thân như anh em ruột, sau khi ông ấy mất, bác vẫn luôn coi các cháu như con đẻ, cho nên có vài lời người khác không nói, nhưng bác và cháu là người nhà, nhân lúc cháu ở đây thì cũng muốn nhắc nhở cháu. Lúc trước bác nghe nói ở trong công việc cháu không xứng với vị trí đó. Cụ thể bác không nói, tự trong lòng cháu hiểu. Bác tin cháu vẫn là người tốt, chỉ là nhất thời không tránh khỏi cảm dỗ thôi. Nhưng có một số việc cần phải một vừa hai phải. Nếu ngày nào đó cháu bị điều đi, vậy thì cũng là ý của bác, không cần phải đi chạy vạy khắp nơi làm gì

nữa. Cháu hiểu ý bác không?

Ông cụ Lục nói thế, Hoa Dững túa mồ hôi trán, chờ ông cụ nói xong, nét mặt đầy hổ thẹn, rũ mắt xuống không dám lên tiếng. Hoa Lan nhìn sang anh trai mình, trong lòng thầm mừng anh ta chẳng được tích sự gì luôn kéo chân sau của mình, cười gượng nói:

– Bác dạy bảo rất đúng ạ. Anh cháu do một tay bác nuôi dưỡng đào tạo, anh ấy là người như nào bác hiểu rõ ạ. Có lời dạy bảo của bác, anh ấy sẽ ghi nhớ, sau này sẽ cố gắng làm việc, không làm ảnh hưởng đến bác đâu ạ. Anh mau hứa với bác đi.

Hoa Dững bị em gái nhắc nhở, vội gật đầu hứa hẹn, sau này nhất định sẽ chăm chỉ làm việc. Lục Kiến Lâm mỉm cười, liếc nhìn đồng hồ trên tường, gật đầu nói:

– Được rồi, cứ thế đi. Các cháu tới thăm bác, bác rất vui. Về sau anh em cháu rảnh rồi thì tới nhà chơi.

– Vâng ạ. Bác không phải tiễn, bọn cháu xin phép ạ...

Hoa Dững cúi đầu lui ra ngoài trước. Hoa Lan ra tới cửa, chân dừng lại, ý bảo Hoa Dững đi trước. Chờ anh ta ra ngoài rồi thì đóng cửa lại, xoay người lại nói:

– Bác, có chuyện này, cháu không biết có nên nói với bác không...

...

Một lát sau, Hoa Lan ra khỏi phòng, cùng Hoa Dững ra về.

Khi Lục Tiểu Lâm tiễn hai anh em họ đi xong vẫn không thấy bố đi ra khỏi thư phòng. Thấy thời gian cũng sắp đến chín giờ rồi, bèn đến thư phòng mở cửa ra thò đầu vào hỏi:

– Bố, hay là bố đi ăn trước đi được không? Anh con vẫn chưa về, đừng chờ anh ấy nữa...

Chợt cô cảm nhận được bố có điểm kỳ lạ, thần sắc nặng nề, mày hơi chau lại.

– Bố, bố sao thế ạ?

Lục Tiểu Lâm thấy lạ, nhớ tới vừa rồi Hoa Dững ra rồi mà Hoa Lan vẫn còn ở trong phòng chưa ra.

– Chị Hoa Lan nói gì với bố ạ?

Cô hỏi.

Đúng lúc, bên ngoài có tiếng chuông cửa.

– Chắc là anh về đấy.

Lục Tiểu Lâm nhảy dựng lên, chẳng quan tâm ông cụ Lâm nữa mà xông ra ngoài.

Thím Trương đã ra mở cửa rồi. Bên ngoài quả nhiên là Lục Trung Quân.

– Tiểu Quân về rồi!

Thím Trương mừng rỡ kêu lên.

– Thím Trương!

Lục Trung Quân chào thím Trương, đi vào.

– Cháu ngồi được mùi thức ăn thơm quá. Có phải có món cháu thích ăn không?

– Ở trong bếp ấy, bố cháu biết tối nay cháu về nên bảo thím làm mấy món cháu thích ăn. Mọi người chưa ăn đâu, vẫn đang chờ cháu đấy. Cháu về muộn quá, con gà hầm của thím sắp cạn nước đến nơi rồi đó. Cháu hơn nửa năm không về rồi còn gì, xem cháu gầy quá rồi.

Thím Trương vui vẻ nhận đồ trong tay Lục Trung Quân, vội vã chạy vào bếp.

– Anh!

Lục Tiểu Lâm từ trong phòng chạy ra lao đến trước mặt Lục Trung Quân, giống như còn nhỏ vậy ôm lấy anh mình.

– Anh!

Cô kêu lên, mắt lại đỏ hoe.

– Sao thế, vừa gặp anh là khóc nè rồi.

Lục Trung Quân cười cười chỉ tay vào mũi em gái,

– Mũi đỏ ửng trông xấu lắm.

– Hứ!

Lục Tiểu Lâm nín khóc nín cười, buông anh mình ra xoa xoa mắt,

– Anh mau đi gặp bố đi rồi cùng nhau ăn cơm. Máy hôm trước lúc chưa có tin tức của anh, bố lo lắng lắm đó, mấy đêm không ngủ rồi...

– Tiểu Lâm, bảo anh con vào thư phòng bố.

Trong thư phòng tiếng ông cụ Lâm vọng ra.

– Dạ.

Lục Tiểu Lâm đáp, đẩy Lục Trung Quân qua đó.

– Đi đi. Em canh cáo anh, lần này đừng có cãi bố nữa đấy. Em canh ở ngoài cửa...

Khi đẩy Lục Trung Quân đến cửa thư phòng, Lục Tiểu Lâm thì thầm nhắc nhở anh.

Lục Trung Quân xoa đầu em gái, đẩy cửa phòng đi vào, trên mặt vẫn mang theo ý cười chưa hết, cất tiếng chào ông cụ Lục đang ngồi sau bàn sách.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Lục Trung Quân chào xong, thấy bố ngồi nghiêm trang sau bàn sách, thần sắc nặng nề nghiêm trang nhìn mình thì hơi ngẩn ra, ý cười vẫn treo trên khóe môi lập tức biến mất, chân cũng dừng lại, đứng ở một khoảng cách nhất định ở ngay cửa.

– Bố, con về rồi ạ.

Anh một lần nữa dùng giọng điệu lạnh nhạt nói.

Lục Kiến Lâm nhìn con trai, hơi hơi gật gật đầu.

– Tiểu Lâm nói bố chưa ăn cơm ạ? Vậy đi ăn đi, vừa hay con cũng đang đói.

Nói xong, Lục Trung Quân xoay người định đi ra.

– Con chờ chút. – Ông cụ lên tiếng.

Lục Trung Quân đứng lại, quay người lại.

– Tiểu Quân, con nói thật cho bố biết, có phải con đang có bạn gái đúng không?

Lục Kiến Lâm hỏi.

Lục Trung Quân gật gật đầu, đáp thẳng thắn.

– Vâng. Lần này về nhà con định nói chuyện này cho bố biết. Giờ con đang có bạn gái, còn định sẽ kết hôn ạ.

Anh vẫn dùng giọng điệu tôn kính nhưng xa cách.

– Bố hỏi con, có phải bởi vì cô gái đó mà con định rời khỏi đội ngũ phi công không?

Lục Trung Quân nhìn bố mình.

– Bố biết rồi ạ?

Anh do dự, – Con có ý như thế, nhưng không liên quan gì đến cô ấy cả...

– Bố phản đối hai đứa qua lại với nhau, càng không đồng ý con cưới một đứa con gái như thế về làm dâu nhà này.

Ông cụ Lục bật đứng lên, giọng kiên quyết.

Lục Trung Quân ngây người, ánh mắt nhìn ông cụ bắt đầu lạnh lẽo đi.

– Là có người nói gì với bố ạ? Ai thế? Hoa Lan? Con vừa vào phòng khách đã thấy vài thứ trên bàn rồi, là cô ta tới ạ?

Anh hỏi lại.

Ông cụ Lục không trả lời trực tiếp.

– Bố hỏi con, có phải con và cô gái kia quen nhau ở Hồng Thạch Tỉnh không? Có phải cô ta bám lấy con từ lúc ở đó không? Lúc ấy con không muốn đi học viện hàng không là vì cô ta phải không? Sau đó con đi học viện hàng không, cô gái này lại tiếp tục đùa giỡn với con, vô cớ biến mất hơn một năm, gần đây mới lại xuất hiện lại bám dính lấy con. Con bị cô ta mê hoặc đến đâu óc dần độn rồi à, giờ vì cô ta mà con định rời khỏi hàng ngũ phi công quân sự nữa hả? Con nói đi, phải thật không?

Lục Trung Quân lạnh lùng nhìn ông cụ.

– Bố nói sai rồi. Là con bám lấy cô ấy theo đuổi cô ấy. Việc con rời khỏi hàng ngũ phi công quân sự cũng là tự con quyết định. Bố nói xong chưa, nói xong rồi thì con ra ngoài đây.

Nói xong định đi ra.

– Con đứng lại đó.

Ông cụ chọt túm lấy góc bàn.

– Lục Trung Quân, con rời khỏi hàng ngũ phi công quân sự bố cũng không phản đối, nhưng nếu là vì lấy lòng cô ta, bố sẽ thất vọng vì con. Ba năm trước con vì vấn đề yêu đương mà vi phạm nguyên tắc. Con chẳng những sửa đổi mà giờ còn lại giẫm lên vết xe đổ. Bố tuyệt đối không cho phép con cưới một cô gái đầy toan tính như thế vào nhà này. Con lập tức chia tay cô ta, không qua lại nữa.

Lục Trung Quân nhú mày lại.

– Bố dựa vào đâu mà phản đối con? Dựa vào đâu mà đòi dạy dỗ con? Vậy con nói với bố, việc của con chẳng liên quan gì đến bố cả. Bố đồng ý thì tốt, không đồng ý thì con vẫn cưới.

– Con nói cái gì, con nói năng với bố thế hả? Thái độ con thế là sao?

Sắc mặt ông cụ tái mét, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

– Thái độ của con à, con vẫn luôn có thái độ này đấy.

Lục Trung Quân lạnh lùng nói:

– Bố đừng thể hiện uy nghiêm gì đó trước mặt con. Bố thì làm bố cái gì? Con gái người khác thì bố quan tâm tốt lắm cơ, nhưng con nhà mình thì bố có quan tâm gì đến không, giờ lại nói mình là bố nữa. Bố đã làm tròn trách nhiệm của người làm cha chưa? Cái tính này con chẳng lạ gì, con chỉ bất bình thay cho mẹ thôi. Mẹ con gả cho bố, vì không để bố khó xử mà mẹ đã tự sát. Bố đã từng làm gì cho mẹ chưa? Mẹ chết nửa tháng sau bố mới về đấy. Con thì không có người bố như bố còn hơn.

Ông cụ Lục trợn to mắt, nhìn chằm chằm cậu con trai của mình, cơ mặt run rẩy, đột ngột cầm cái bát điểm tâm mà Lục Tiểu Lâm lúc trước mang vào ném vào Lục Trung Quân. Chiếc bát bay thẳng vào trán anh, rơi xuống đất vỡ tan tành.

Trên trán Lục Trung Quân lập tức bị rách, máu từ vết rách chảy xuống gò má.

Lục Tiểu Lâm vẫn luôn canh ở bên ngoài cửa nghe tiếng động đẩy cửa đi vào, nom cánh tượng kia thì hoảng sợ kêu lên.

– Anh, anh chảy máu rồi.

Lục Trung Quân vẫn đứng yên, nhìn thẳng vào bố mình, bất chợt xoay người đi thẳng ra ngoài.

– Anh, anh!

Lục Tiểu Lâm đuổi theo.

Lục Trung Quân ra đến cổng sân, đứng lại, lau máu trên trán, ngoái lại nói với Lục Tiểu Lâm.

– Yên tâm đi anh không sao. Em ở nhà thêm mấy ngày nhé, anh đi đây.

Nói xong đi thẳng đến chiếc xe đỗ ở bên ngoài, trèo lên, khởi động xe, chiếc xe lao vút đi.

Lục Tiểu Lâm dựa vào cổng, ngây người nhìn chiếc xe biến mất, nước mắt trào ra.

– Sao thế chứ? Đang yên lành sao lại cãi nhau rồi bỏ đi thế? Cơm còn chưa ăn cơ mà.

Thím Trương chạy ra, không thấy bóng dáng Lục Trung Quân đâu thì thở dài thở ngắn.

Lục Tiểu Lâm cắn cắn môi, bỗng chạy vào thư phòng.

Ông cụ vẫn còn đứng đó, tay đang run lên, hiển nhiên vẫn tức giận.

– Bố, bố đừng giận nữa, ngồi xuống đi đã.

Lục Tiểu Lâm lau nước mắt, đỡ ông cụ ngồi xuống ghế sofa.

Lục Kiến Lâm để mặc con gái đỡ mình ngồi xuống, thở hắt ra một hơi dài.

-Nó đi rồi à?

– Vâng. – Lục Tiểu Lâm đáp.

Ông cụ dựa vào ghế, chậm rãi nhắm mắt lại, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi bất lực.

– Bố, bố hiểu lầm anh rồi, cũng hiểu lầm bạn gái của anh rồi.

Lục Tiểu Lâm ngồi xuống theo se sẽ cất lời.

Ông cụ không nhúc nhích.

– Lúc này bố có hỏi con có biết chuyện tình cảm của anh không, con nói không biết, thực ra là con biết ạ.

Cô tiếp tục nói,

– Con không biết vừa rồi chị Hoa Lan nói gì với bố, nhưng con biết chắc chắn lời chị ấy nói là phiến diện, không đủ chân thật. Bạn gái của anh tên là An Na, là cháu gái của An Quốc Cường, cũng là nhân viên cũ của bố, vừa chuyển ngành không lâu đó ạ. Hình như là thất lạc nhau từ nhỏ, vừa mới nhận nhau thôi.

Lục Kiến Lâm mở bừng mắt ra, ngồi ngay ngắn lại.

– Con nói gì, là cháu gái của An Quốc Cường à?

– Vâng ạ. – Lục Tiểu Lâm gật gật đầu.

– Thực ra con biết chị An Na từ lâu rồi ạ. Lúc ấy chị ấy cũng ở Hồng Thạch Tinh. Con đến Hồng Thạch Tinh tìm anh, sợ ý để quên túi đồ, là chị ấy nhặt được, trả lại cho con. Chị ấy lúc đó là giáo viên tiểu học, rất có trách nhiệm với công việc, các học sinh đều thích chị ấy. Con cũng thích chị ấy nữa. Trước đó mấy tháng con còn đến chỗ chị ấy chơi mấy ngày nữa. Chị ấy tuyệt đối không phải người có toan tính xấu đâu ạ. Chị ấy rất xinh, có tài hoa, biết tiếng Anh tiếng Pháp, lại có nghệ thuật, tính cách thiện lương, anh con thích chị ấy cũng là điều bình thường thôi. Con biết chị Hoa Lan có ý với anh con, mà hẳn bố cũng biết mà. Chị Hoa Lan nói người ta không tốt, đây là với lập trường của chị ta, từ chỗ chị ta, chắc chắn là không khách quan rồi. Bố, con biết cũng chẳng thể trách bố được. Anh con trước đây đúng là làm một số việc khiến người ta thất vọng, cho nên bố không tin tưởng anh, bố sợ anh lại tiếp tục sai lầm. Xuất phát điểm của bố là tốt, nhưng bố không thể vì không tin tưởng con trai mình mà lại đi tin người ngoài được. Thái độ của anh con không đúng, không nên nói với bố những lời lúc này. Nhưng hiếm khi anh về nhà, mới chỉ ở nhà được vài phút mà bố và anh đã xung đột rồi, bố còn làm anh chảy máu đầu nữa.... Làm con thấy...

Lục Tiểu Lâm nói đến đây mắt lại đỏ hoe lên.

Thần sắc giận giữ vừa rồi của ông cụ dần dần biến mất, biểu cảm trở nên mù mịt hoang mang.

...

Sáng sớm hôm sau, chưa đến năm giờ, bởi là mùa đông nên bên ngoài vẫn tối đen như mực.

An Na hai ngày trước đã tiễn mẹ về, cũng đã liên hệ với Lục Trung Quân, biết anh hai ngày này vừa quay về học viện, bận công việc, còn tính toán đến thăm cô một chuyến thì bảo anh đừng gấp, mấy ngày nữa gặp lại nhau cũng được, mình thì quay về trường học. Giờ này cô đang ngủ, bỗng tiếng loa phát thanh bên ngoài hành lang vang lên làm cho bừng tỉnh.

Trong ký túc xá của trường chưa trang bị điện thoại độc lập, chỉ có một chiếc đặt ở phòng quản lý dưới tầng. Nếu sinh viên nào muốn gọi điện thoại, hoặc là có người tìm, thì bác quản lý sẽ dùng loa để thông báo. Sáng sớm, giờ này mọi người đang ngủ, tiếng loa thông báo rất to rất rõ ràng lập tức đánh thức mọi người dậy.

Trong ký túc xá có người xoay người, có người mắng chửi...

An Na nghe rõ là tên của mình, nói có điện thoại thì vội ra khỏi giường, khoác áo lại đi xuống tầng một.

Bác gái quản lý ký túc mặc áo bông đang gấp dài, lăm bằm:

– Chuyện gì gấp mà gọi điện vào giờ này thế, mới năm giờ sáng...

An Na vội xin lỗi bà, cầm lấy ống nghe, alo một tiếng.

Bên kia chỉ là yên lặng, nhưng có tiếng hô hấp rất khê.

An Na lập tức biết là ai.

– Lục Trung Quân là anh à? Chuyện gì thế, sáng sớm mọi người đang ngủ mà gọi điện tới?

– Là anh...

Giọng anh vang lên, chậm rì rì, mang tới chút áp lực.

– Anh ở bộ điện thoại công cộng gần cửa nam trường em. Anh gọi điện là muốn gặp em.

An Na sửng người.

– Giờ á? Anh đến từ lúc nào?

– Anh đến lúc nửa đêm rồi, vẫn chờ tới giờ. Em ra đi, anh ở công nam chờ em.

Nói xong anh cúp điện thoại luôn.

An Na ngây ra vài giây. Dựa vào linh cảm, cô cảm thấy anh như có chuyện gì đó không vui, tâm tình đang rất nặng nề.

Cô vội trở lại phòng, mặc quần áo.

– Ai mà sáng sớm tìm tiểu An thế?

Mấy chị cùng phòng ngái ngủ hỏi.

– Bạn trai em. Hình như có việc gấp, em xuống xem xem. Em xin lỗi các chị, các chị tiếp tục ngủ đi.

Mặc xong quần áo, đi giày tử tế, cô mở ra gấp gấp ra ngoài. Hơn mười phút sau thì đến cổng phía nam, nhờ bác bảo vệ mở cửa ngách, đi ra.

Bên đường đối diện, có một chiếc xe đỗ ở đó, một người đàn ông đứng dựa vào xe đang hút thuốc.

An Na nhìn một cái là nhận ra, là Lục Trung Quân. Cô vội chạy tới.

– Anh sao thế, sáng sớm mà đã...Ồi, trán anh bị sao vậy? Có chuyện gì thế?

Mượn ánh đèn đường, An Na phát hiện trán anh bị rách, còn chưa băng lại, máu đông lại đông vầy trông rất khiếp, vội đứng sát lại xem cẩn thận.

Lục Trung Quân ném điều thuốc đi, kéo cô lên ghế phụ, đóng rầm cửa xe lại, mình thì lên xe, đạp ga lái xe vù đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

Anh lái xe rất nhanh, đèn đường hai bên đường bị bỏ lại phía sau, rất nhanh đã lái đến con đường có hàng cây râm mát bên ngoài bức tường của trường đại học.

An Na rất lo lắng.

– Lục Trung Quân, anh đưa em đi đâu vậy? Rốt cuộc có chuyện gì? Sao trán lại bị thế kia?

Lục Trung Quân tiếp tục không nói năng gì, vẫn lái xe đi.

– Lục Trung Quân, anh nói gì đi. Anh nói với em chuyện gì đi...

An Na dướn người qua dựa vào anh, kéo ống tay áo của anh, lo lắng nhìn sắc mặt của anh.

Lục Trung Quân bỗng dừng xe bên dưới cây ngô đồng to cao ở bên đường, tắt máy, kéo An Na vào trong ngực mình, cúi xuống hôn lên môi cô.

Đôi môi anh lạnh lẽo, nhưng hơi thở lại cực kỳ nóng bỏng. Nụ hôn rất mạnh, mang theo lực lớn như muốn nuốt cô vào trong bụng.

An Na đỡ đầu, ban đầu còn giãy giụa, nhưng sau đó thì từ bỏ, mặc cho anh hôn mình.

Hôn nhau một lát, hô hấp của Lục Trung Quân càng thêm nóng cháy, da thịt cũng trở nên nóng bỏng, chợt buông cô ra, hạ chiếc ghế xuống, khóa cửa xe lại, lại kéo rèm hai bên cửa xe lại, khiến trong xe tối om.

Bên trong xe trở nên mờ tối, không gian trở nên nhỏ hẹp, chỉ còn lại tiếng thở hổn hển của hai người.

An Na ngơ ngác nhìn anh.

– Lục Trung Quân, anh muốn làm gì...

Cô vừa cất lên hỏi, người đã bị anh ôm nằm xuống chiếc ghế dài phía sau, anh ôm chặt lấy cô, tiếp tục hôn cô, nhấc chân đạp chiếc ghế trước vừa mới bị hạ xuống lên. Tiếp đó, lại đè An Na ở ghế sau, cởi áo khoác của mình và bắt đầu tháo thắt lưng ra.

– Không được đâu.

An Na mở to mắt nhìn theo động tác của anh, rốt cuộc kịp phản ứng, tim nảy thình thịch, vội lắc đầu, dùng khuỷu tay chống người ngồi lên.

Anh đã cởi được thắt lưng ra, lại lần nữa đè An Na xuống dưới, giữ chặt cô hôn cô ngấu ngiến.

An Na bị anh hôn đến thần hồn điên đảo, lại mềm nhũn nằm xuống, tận đến khi tay của anh thăm dò tiến vào trong quần áo của mình, bắt đầu sờ soạng lên làn da của cô thì thần chí rốt cuộc khôi phục một chút.

– Dừng...nơi này không được...

Cô chụm hai chân lại với nhau.

– An Na...cho anh đi...anh xin em...Anh rất muốn em...

Anh không ngừng hôn cô, hôn lên môi, lên vành tai, lên má cô, giọng khàn khàn, đứt quãng bên tai cô, khẩn cầu. Chỉ một chốc lát, tuy biết rằng như này quá điên cuồng, nhưng cô vẫn không đành lòng cự tuyệt anh, thân mình lại mềm xuống, cuối cùng để anh tách chân mình ra, tay ôm lấy cổ anh.

Cũng không có nhiều màn dạo đầu, ngay khi được cô đáp lại, anh lập tức tiến thẳng vào, ngay khoảnh khắc hai người kết hợp làm một, anh ôm chặt lấy cô, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, mang theo sự thỏa mãn rất lớn. Mọi thứ kể tiếp đều như vốn dĩ của nó, động tác của anh vô cùng kịch liệt, thậm chí còn mang theo chút thô bạo.

An Na như biến thành làn nước dưới thân thể anh, mềm mại tiếp nhận sự thô bạo đến mạnh mẽ của anh, tận đến giây phút cuối, anh quỳ trước cô, mang theo cô cùng nhau lên đỉnh khoái cảm, cuối cùng một lần nữa vùi lên trên người cô.

Hết thấy trở lại bình ổn rồi, cả người anh đầm mồ hôi, tim đập mạnh, nhưng vẫn không buông cô ra, mà ôm chặt lấy cô trong lòng, nhắm mắt lại.

Lúc này sắc trời bên ngoài đã sáng hơn, ven đường bắt đầu có người chạy thể dục hoặc nông dân bán hàng rong bắt đầu gánh sạp hàng đi qua.

Chờ cho tim đập đã bình thường trở lại, An Na giãy ra khỏi lồng ngực và cái ôm của anh, mặc lại quần áo bị anh vứt tứ tung, cào thẳng móng tóc rối loạn, dùng dây thun buộc lại cho gọn gàng, sau đó đẩy đẩy Lục Trung Quân.

– Anh còn không mặc quần áo vào đi, trời sáng rồi, không nghe thấy có người đi qua à?

Cô đề thấp giọng nói.

Lục Trung Quân đặt tay ra sau đầu làm gối, mở mắt, nhìn cô biếng nhác nói:

– Em mặc giúp anh đi.

An Na làm bộ muốn đánh anh. Anh lại nhắm mắt lại, đáng vẻ không quan tâm.

– Thật là chịu anh rồi. Lớn đầu rồi mà lại như trẻ con ấy. Tiểu Quang nhà em còn ngoan hơn anh ấy.

An Na miệng thì trách móc nhưng vẫn ngoan ngoãn giúp anh sửa sang lại quần áo. Lúc cô bận rộn, anh nửa nằm nửa dựa vào ghế, lặng lẽ nhìn cô.

– Xong rồi, giờ anh nói cho em biết đi rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế? Sao trán lại bị thương?

An Na đã cài thắt lưng lại cho anh xong, ngược lên hỏi.

Lục Trung Quân không nói gì, vươn tay ra túm cô nằm trong ngực mình.

– Anh cứ như vậy em giận đó. – An Na thật sự bức bối, giãy ra.

– Đừng nhúc nhích.

Lục Trung Quân ôm cô thì thầm, – Anh muốn cứ ôm em như này mãi. Anh chỉ ôm một lúc thôi.

An Na ngoan ngoãn nằm vào lòng anh. Một lát sau, rốt cuộc nghe thấy anh nói bên tai mình:

– Tối qua anh về nhà, đã xung đột với bố. Trán này là bố ném bát trúng đấy...

An Na kinh hãi, tránh khỏi tay anh ngồi dậy.

– Sao lại gây đến mức đấy?

– Không có gì, anh với ông ấy đã vốn không hợp nhau rồi, cứ có chuyện là cãi nhau. Anh quen rồi.

Biểu cảm và ngữ điệu nói của Lục Trung Quân khác hẳn với anh ban đầu khi cô gặp, một chân gác lên ghế trước, đáng vẻ chẳng quan tâm gì cả, đưa tay ra kéo cô trở lại vòng ôm của mình, chôn mặt vào cổ cô, nói:

– Em thơm quá... Từ giờ đến cuối năm anh được nghỉ, chừng nào em về thì anh về cùng, chú em có đánh anh thì kệ chú ấy, dù sao thì anh đã mặt dày sẵn rồi. Hai ngày trước anh đã báo cáo kết hôn...

– Anh ngồi lên cho em, nói chuyện đằng hoàng nào.

An Na ra sức đẩy anh ra, kéo cái chân đang gác lên ghế trước của anh xuống. Lục Trung Quân rốt cuộc chậm rãi ngồi thẳng lên.

– Lục Trung Quân, anh nói rõ cho em xem nào, vì sao anh và bố anh lại cãi vã, đến mức ông còn tức giận ném vỡ trán anh nữa?

Cô nhìn anh chăm chú.

Lục Trung Quân mỉm cười với cô.

– Không có gì mà, em đừng hỏi nữa. Anh chỉ lo bên chỗ chú em thôi. Em nói xem anh nên làm gì thì ông ấy mới chịu đây.

– Anh đừng lãng sang chuyện khác nữa. Xung đột của anh và bố anh có phải vì em không?

Anh càng tránh né, lòng nghi ngờ của cô càng nặng, ép hỏi anh.

– Không liên quan tới em, em đừng nghĩ nhiều.

– Anh không nói đúng không, thế thì em hỏi Tiểu Lâm vậy.

An Na bỏ dậy mở cửa xe, định đi xuống, đôi tay phía sau lại kéo cô lại, Lục Trung Quân ôm lấy eo cô.

An Na xoay người lại, nhẹ nhàng xoa lên chỗ sưng trên trán anh, khề khàng hỏi:

– Đau không?

Lục Trung Quân lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

– Em biết anh rất đau. Hay em đưa anh đến phòng y tế của trường để băng lại nhé.

Lục Trung Quân chỉ ôm chặt eo cô.

An Na thở dài.

– Lục Trung Quân, em đã nói với anh rồi, nếu em đã quyết tâm ở bên anh, thì bất kể xảy ra chuyện gì, em sẽ đứng về phía anh. Anh giấu em, trong lòng em sẽ không thoải mái. Bất kể là chuyện gì, em đều chấp nhận được.

–Ông ấy chẳng bảo giờ tin tưởng con trai mình cả. Với anh, chỉ có chỉ trích, ra lệnh mà thôi.

Một lát sau, rốt cuộc Lục Trung Quân mới nói, giọng trầm thấp, mang theo ý tự giễu.

– Nhưng cũng chẳng sao cả, anh vốn là đứa con chẳng nghe lời rồi. Lúc trước còn khiến ông ấy mất mặt, ông ấy đối xử với anh như thế cũng bình thường. Anh chỉ không thể chịu nổi khi chưa gì mà ông ấy đã quy kết về em rồi. Tối qua trước khi anh về, Hoa Lan đã đến nhà, nói những điều không hay về em với ông. Ông ấy vẫn luôn tin tưởng cô ta. Cho rằng cô ta nghe lời lại ngoan ngoãn, còn từng có ý định muốn anh cưới cô ta nữa. Anh chẳng có hứng thú, ông mới từ bỏ. Cãi vã với ông vài câu, anh không kiềm chế được nói mấy lời khó nghe, ông ấy mới làm vỡ trán anh thế này, anh bèn bỏ đi luôn.

An Na yên lặng chốc lát.

– Bố anh không tin anh, có lẽ bởi vì trước đó anh từng gánh trách nhiệm thay cho chiến hữu của anh mà gây ra hiểu lầm. Lục Trung Quân, sao anh không giải thích rõ với ông? Em tin là ông ấy biết sự thật rồi thì sẽ không công khai chuyện này, như vậy bố con anh sẽ hòa giải với nhau, anh cũng có thể tiếp tục duy trì được tâm lòng vì bạn bè của mình. Như vậy không tốt sao?

– Anh cần gì phải giải thích cho ông ấy nghe. Kệ ông ấy nghĩ thế nào cũng được, anh vốn chẳng quan tâm.

Nói xong, anh kéo mặt An Na lại, thần sắc nghi hoặc nhìn cô.

– Đây, không phải em muốn đi nói với ông ấy đấy chứ?

– Không!

An Na mở to mắt nhìn anh, vội lắc đầu.

– Không thì tốt rồi. – Lục Trung Quân thả lỏng hẳn.

– Anh nói này An Na, em đừng nghĩ làm thế. Ông ấy ngang ngược vô lý, càng già càng bướng. Tình hình anh không ở đây, em đừng có đi gặp ông ấy làm gì. Anh sợ không tốt cho em.

– Vâng, em biết rồi.

An Na đồng ý, lại nói tiếp, – Nhưng, chúng ta sớm muộn gì cũng kết hôn, ông ấy lại là bố anh. Nếu chúng ta định tự ý kết hôn, như thế cả đời anh và ông sẽ bất hòa không qua lại đấy.

– Kệ, không qua lại cũng chẳng sao, anh chẳng cần.

– Như vậy không được! Cái khác thì không sao, nhưng chỗ chú em chắc chắn không qua đâu. Anh biết trước đây chú em là cấp dưới của bố anh mà.

Lục Trung Quân nhún nhún mày, trầm ngâm một lát, nói vô cùng miễn cưỡng.

– Em đừng ép anh, để anh suy nghĩ đã.

An Na ừ một tiếng.

– Được, em không ép anh. Anh cứ từ từ suy nghĩ, dù sao chúng ta còn trẻ, thời gian còn nhiều.

Lục Trung Quân lờm cô. An Na bật cười tươi rói.

.....

Trời sáng bánh hẵn rồi, trên đường bắt đầu có người qua lại nhiều hơn, cổng trường cũng đã mở, An Na dẫn Lục Trung Quân đi vào, đến phòng y tế rửa vết thương băng bó lại đáng hoàng, cùng nhau đi ăn sáng. Cô đi học, anh ở trong sân trường chờ cô, buổi tối cùng nhau đi dạo phố đi xem phim, sau đó anh cũng không ép cô qua đêm với mình mà ngoan ngoãn đưa cô quay về trường.

Quen nhau lâu rồi, từ sau khi xác lập quan hệ, hai người tuy những gì nên làm đều đã làm hết, có một số việc còn làm không ngừng nữa, nhưng phần lớn thời gian ở bên nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, còn giống như chính thức yêu đương như hiện tại thì vẫn là lần đầu tiên.

Mấy chị cùng phòng thấy An Na mấy ngày này đi sớm về muộn thì liên tưởng đến cuộc điện thoại sáng sớm hôm nọ, đều biết bạn trai của cô tới, tức thì náo loạn đòi mời cơm xem mặt. An Na tuy sống chung với mấy chị cùng phòng không lâu nhưng tình cảm rất tốt, khi gặp Lục Trung Quân thì nhắc đến, còn nói nếu anh không muốn thì cũng không sao, mình sẽ tìm lý do giải thích là được. Không ngờ Lục Trung Quân lại đồng ý ngay tắp lự, nói mình đã muốn gặp họ rồi, chỉ sợ cô không vui nên không đề cập tới thôi. Vì thế hẹn chiều tối cùng nhau ăn cơm tại một nhà hàng bên ngoài. Mấy chị cùng phòng rất phấn khởi, vừa gặp Lục Trung Quân là khen anh và An Na rất đẹp đôi, luôn miệng gọi em rề rất thân thiết, còn Lục Trung Quân thì cười tươi liên tục rất hưởng thụ. Cơm nước xong Lục Trung Quân lại mời mọi người đi xem phim, xong thì đưa mọi người về trường. Lúc chia tay An Na, anh nói với cô mình có người bạn kết hôn, ngày mai phải đi ăn cưới họ, vài ngày sau mới gặp nhau được.

An Na bảo anh có việc cứ đi đi. Lục Trung Quân lại kéo cô đến chỗ tối không có ánh đèn đường chiếu tới, hôn cô ngầu ngẩn một hồi rồi mới lưu luyến rời đi.

Ngày hôm sau là chủ nhật. An Na gọi điện thoại cho Lục Tiểu Lâm, hẹn gặp nhau. Lục Tiểu Lâm tới, hai người vừa ngồi xuống, An Na đã hỏi tí mĩ chuyện xảy ra với Lục Trung Quân.

– Anh em mấy hôm nay thế nào ạ? – Lục Tiểu Lâm lo lắng hỏi.

– Anh ấy vẫn tốt, hôm nay đi có việc rồi mấy hôm nữa mới về. Bố em thì sao?

An Na hỏi.

Lục Tiểu Lâm thở dài, nét mặt lộ vẻ u sầu.

– Chẳng tốt gì. Em nghĩ là bố đang hối hận, nhưng vẫn không chịu gọi anh về. Sắp đến kỳ cuối rồi, thời gian này em cũng bận, buổi tối không thể về nhà được nữa. Em cũng rất lo.

– Tiểu Lâm, em có thể chuyển lời chị với bố, nói ông ấy có thể gặp chị được không?

Lục Tiểu Lâm ngần ra, sau đó mặt sáng lên.

– Chị An Na, chị thật lòng muốn đi gặp bố em ạ?

– Ừ. – An Na gật đầu, – Nếu xung đột của họ là vì chị, chị nghĩ tốt nhất chị đi gặp bố em một lần. Có hiểu lầm gì thì cứ giáp mặt giải thích cho rõ ràng.

– Thế thì tốt quá. Em sẽ về báo bố. Chị An Na, chị tốt quá. Em đảm bảo bố em gặp chị rồi thì ông nhất định sẽ thích chị.

Lục Tiểu Lâm phấn khởi nói.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Sáng hôm sau Lục Tiểu Lâm liền liên hệ An Na, nói ông cụ muốn tối nay cô đến nhà gặp mặt.

Bố của Lục Trung Quân đồng ý gặp mặt mình, điều này vốn dĩ An Na đã đoán trước được rồi, nên cũng không thấy căng thẳng gì. Thấy thời gian cũng sắp đến, chuẩn bị xong xuôi, cô theo địa chỉ Lục Tiểu Lâm đưa để tìm đến.

Chỗ ở của Lục gia hoàn cảnh rất yên tĩnh thanh nhã, qua bức tường lưới sắt có thể thấy bên trong là một tòa nhà hai tầng lầu còn có một đình viện nhỏ mang phong cách trước giải phóng để lại, bên ngoài nhìn có vẻ rất cũ, nhưng so với kiểu nhà mái bằng ngõ ngõ hẻm hoặc là nhà lầu xi măng màu xám xây theo một kiểu trong nội thành thì lại có một phong cách rất đặc biệt.

An Na xem đồng hồ một lần nữa thấy vẫn còn sớm trước năm phút. Lục Tiểu Lâm đã đứng ở cổng để chờ rồi, thấy An Na xuất hiện thì mừng rỡ, vội chạy ra đón cô vào nhà, giới thiệu đơn giản với thím Trương đang ở phòng khách, sau đó dẫn cô vào thư phòng gặp Lục Kiến Lâm.

– ...Bố em hôm nay có ý về sớm hơn mọi ngày, còn chưa thay quần áo nữa, đang chờ trong phòng...

Đưa An Na vào thư phòng, Lục Tiểu Lâm thì thầm nói, gõ cửa, rồi đẩy cửa khép hờ ra, đi vào nói:

– Bố, chị An Na tới rồi.

– Bảo cô ấy vào đi.

Bên trong có tiếng già nua vọng ra, nhưng rất trầm ổn.

Lục Tiểu Lâm quay lại đánh mắt ra hiệu với An Na. An Na gật đầu, đi vào, khi thấy một ông cụ tóc hoa râm tầm năm sáu mươi tuổi đang ngồi sau bàn sách, khá gầy gò, sống lưng thẳng tắp, bộ quần trang trên người nghiêm chỉnh phẳng phiu, không có một nếp nhăn nào.

Ông Lục thần sắc nghiêm túc quá mức khiến cho An Na rất khó liên tưởng đến ông cụ hiền lành sắp rời khỏi nhân thế mà mình đã từng đi thăm một lần.

Cô bước lên trước vài bước, cuối cùng đứng cách bàn sách tầm năm sáu bước, nhìn ông cụ, mỉm cười.

– Cháu chào bác, cháu là An Na. Cảm ơn bác đã dành thời gian để gặp cháu ạ.

Ngay từ lúc cô bước vào phòng, ánh mắt ông cụ đã đặt lên người cô rồi. Thấy cô chào hỏi mình thì thần sắc rốt cuộc không còn nghiêm trang như ban đầu nữa, lộ ra chút ôn hòa, chỉ vào cái ghế bên cạnh, ra hiệu cô ngồi xuống.

An Na qua đó ngồi xuống.

Thím Trương bước vào châm trà, An Na mỉm cười cảm ơn.

– Cháu là cháu gái của An Quốc Cường à?

Chờ thím Trương đi rồi, ông Lục hỏi.

– Vâng ạ.

– Tiểu Lâm nói cháu muốn gặp ta? – Ánh mắt ông Lục lại lần nữa rơi trên mặt An Na, mang theo vẻ thăm dò nghiên cứu.

– Vâng ạ. – An Na lại gật đầu, – Bác, cháu biết cháu tới gặp bác là rất tùy tiện. Nhưng nghĩ kỹ, cháu thấy điều này rất cần thiết. Chắc bác cũng biết, cháu và Lục Trung Quân con trai bác đang yêu nhau, cháu biết mấy ngày trước bởi vì cháu mà anh ấy gây với bác, giữa hai người đã có xung đột...

Thần sắc vốn ôn hòa của ông Lục lại trở nên nghiêm trang, nhìn nhìn An Na.

An Na hơi mỉm cười.

– Bác, hôm nay cháu tới gặp bác là có hai mục đích. Thứ nhất là muốn xin lỗi bác. Bởi vì cháu mà khiến hai cha con bất hòa nhau. Mong bác bỏ qua cho cháu. Thứ hai...

Cô hơi ngập ngừng.

– Thứ hai, cháu cảm thấy có chuyện này cần nói cho bác biết.

Ông Lục nhìn An Na, không lên tiếng.

– Bác, trước mặt bác, cháu cũng không cần giấu diếm gì cả. Thật ra, cháu rất thích con trai bác.

Chân mày ông cụ vô thức chau lại, ánh mắt nhìn An Na lộ chút kinh ngạc.

- ...Anh ấy thật sự có nhiều khuyết điểm. – An Na bình thản tiếp nhận ánh mắt quan sát của ông cụ, – Nhưng sau khuyết điểm, thì anh ấy lại là một người có trách nhiệm, có tình có nghĩa.

Bà vai ông cụ giật giật, hừ một tiếng:

– Nó tốt như vậy à?

– Đúng ạ. – An Na nói, – Còn hơn cả phán xét trước đây của bác nữa.

– Ý cô là tôi nghĩ oan cho nó hử? – Ông cụ lạnh nhạt hỏi một câu.

– Bác, cháu nghĩ thất vọng lớn nhất của bác với anh ấy hẳn là mấy năm trước chuyện anh ấy với một nữ đoàn viên của đoàn văn công đúng không ạ?

Ông cụ không lên tiếng, chỉ nhú mày.

– Sự việc này, bác không nghĩ oan cho anh ấy, vì tất cả đều là lựa chọn của anh ấy. Nhưng cháu muốn nói với bác về một khía cạnh khác. Anh ấy và chị văn công kia không có bất kỳ quan hệ gì, chỉ là lúc ấy vì bảo vệ danh dự của người bạn thân đã hy sinh, vì để người con của bạn mình có được trợ cấp sinh hoạt, nên anh ấy đã đứng ra, nhận hết mọi việc về mình.

Thần sắc ông Lục hơi biến đổi.

– Cháu nói gì?

Ông hỏi, giọng nói bắt đầu run rẩy.

– Bác, Lục Trung Quân làm như vậy, hơn nữa vẫn không nói sự thật cho bác biết, đúng là không đúng. Anh ấy không nghĩ tới cảm nhận của bác. Trên thực tế, ban đầu anh ấy cũng không hề nói cho cháu biết. Anh ấy cảm thấy mình nên cả đời bảo vệ bí mật cho người bạn từng vào sinh ra tử với anh ấy. Là do cháu hỏi dồn mãi, anh ấy mới nói cho cháu biết.

Ông Lục thần sắc đờ đẫn. Trong phòng khoảng lặng kéo dài.

– Chuyện thế, mà nó...nó vẫn luôn giấu ta....Nó trước nay có bao giờ coi ta là cha nó đâu...

Sau một lúc lâu, ông Lục mới bình ổn lại tinh thần, lẩm bẩm một câu. Cũng không biết được khi nghe được chân tướng có vui mừng không, mà ngược lại, thần sắc hoang mang, giọng điệu buồn bã.

– Bác, trước đây là bởi vì bác kỳ vọng vào anh ấy quá cao, cho nên thất vọng càng lớn.

Cô hơi do dự, rồi nói tiếp,

– Lời nói này thực ra cũng không tới lượt cháu nói. Ngày đó khi hai người xung đột, anh ấy ngoài mặt thì không để bụng, nhưng cháu cảm nhận được, trong lòng anh ấy không hề dễ chịu chút nào, dẫu sao bác vẫn là cha của anh ấy. Cháu nghĩ trên đời này không một người con nào lại không hy vọng mình được cha mẹ tán thành ủng hộ, dẫu cho bề ngoài luôn tỏ vẻ phản nghịch. Đôi khi, dùng một phương thức khác, có khi khúc mắc đã được cởi từ lâu rồi. Bác nói có đúng không ạ?

Ông Lục vẫn không nói gì.

An Na đứng lên.

– Bác, cháu đến đây là muốn nói với bác chuyện đó. Thực ra thì, Lục Trung Quân không cho cháu nói ạ, nhưng cháu cảm thấy điều này rất cần thiết, cho nên tự cháu đến. Cảm ơn bác đã cho cháu cơ hội để nói. Cháu không quấy rầy bác nữa, cháu xin phép.

Nói xong, cô lễ phép cúi mình chào ông, rồi quay người đi ra ngoài.

Lục Tiểu Lâm và Thím Trương đang ngồi ở phòng khách, biểu cảm thấp thòm, bỗng thấy An Na đi ra thì vội đứng lên.

– Sao lại nhanh thế hạ?

Lục Tiểu Lâm kinh ngạc.

– Ừ. – An Na cười nói, – Những gì cần nói nói xong rồi. Tiểu Lâm, cảm ơn em, giờ chị đi đây.

– Chị ngồi chơi đã. – Lục Tiểu Lâm giữ cô lại, nhưng nom vẻ muốn về của An Na thì đành tiễn cô ra ngoài.

– Chị Trương, bảo anh Trương lái xe đưa con bé về đi. Nơi này xa, con bé đi một mình về không tiện.

Phía sau bỗng có tiếng nói cất lên.

Lục Tiểu Lâm quay đầu lại, thấy ông Lục đã đi ra từ lúc nào rồi, đứng đó dằn dò.

– Vâng ạ.

Thím Trương vội đi gọi người.

Lục Tiểu Lâm cũng vui mừng, nhanh chóng nhìn thoáng qua An Na.

An Na ngẩng ra, sau đó quay lại nói với ông:

– Cảm ơn bác, vậy cháu không từ chối ạ.

Thái độ của ông Lục vẫn như trước, rất nghiêm trang, nhìn cô, gật gật đầu, sau đó chấp tay đi vào phòng.

.....

Qua mấy ngày nữa, kỳ học này sẽ kết thúc.

An Quốc Cường đã về nhà rồi, hẳn là từ Tiêu Du mà biết chuyện xảy ra, không yên tâm, thỉnh thoảng lại gọi điện cho An Na, còn bảo kết thúc học thì cô về nhà luôn đi.

Về phía công việc chế tác năm bộ triều phục bên phía Tổng nữ sĩ, tiến độ vẫn luôn gấp gáp, công việc của thầy Hà cũng đang tới thời khắc mấu chốt. Mặc dù được nghỉ nhưng An Na vẫn không thể về ngay được, bèn giải thích với bố, nói qua một thời gian ngắn nữa thì mới về.

An Quốc Cường đã biết cô đang làm việc này, vẫn luôn ủng hộ cô. Thấy cô nói vậy thì cũng không bắt buộc nữa.

Hôm nay phòng làm việc của Tổng nữ sĩ gọi điện thoại tới, nói yêu cầu cô đến công ty thương thảo mấy vấn đề đang gặp phải. An Na vội tranh thủ thời gian qua đó. Hôm nay cũng là ngày Lục Trung Quân trở lại, khi đến trường tìm cô thì mấy chị nói cô đi có việc rồi.

Lục Trung Quân biết cô gần nhất bận việc, thấy cũng không xa mấy, muốn gặp cô nên qua đó. Lúc tới bên ngoài công ty, đang định đi vào thì nom thấy An Na đang đứng nói chuyện với một người đàn ông ở dưới bậc thang, còn đứng khá gần nhau.

Người đàn ông kia Lục Trung Quân cũng biết, Phạm Minh. Anh và anh ta tuy rằng không có qua lại gì mấy nhưng trước đây cũng từng gặp nhau vài lần, coi như là quen biết nhau. Không biết tại sao anh ta lại biết An Na nhỉ. Quan sát đáng về anh ta, có vẻ như rất thân thiện với An Na, chuông cảnh báo trong lòng lập tức vang lên, anh đi qua đó, gọi một tiếng Phạm Minh để chào hỏi.

Phạm Minh đang hẹn An Na cùng đi ăn cơm, bỗng nghe có người gọi mình, quay lại nhận ra là Lục Trung Quân thì sững sốt, sau đó thì mỉm cười, bắt tay nhau.

– Chẳng phải cậu rất bận à? Đã lâu không gặp, sao hôm nay lại ở đây thế?

– Tôi đón bạn gái tôi.

Lục Trung Quân cười nói.

– Hà hà, lâu không gặp đã có bạn gái rồi à? Là ai may mắn lọt vào mắt xanh của cậu vậy? – Phạm Minh đùa.

Lục Trung Quân hất cằm sang An Na,

– Kia kia.

Phạm Minh ngậy ra, nhìn An Na.

Khi buổi chiều An Na tới, Phạm Minh cũng ở đó rồi. Bởi vì lúc trước từng đi nhờ xe anh ta, dẫu cảm nhận được anh ta nhiệt tình với mình quá, nhưng anh ta không bộc lộ rõ, cô cũng đối xử bình thường. Lúc vừa rồi xong việc đi ra, Phạm Minh lại ra cùng, mời cô đi ăn. Cô còn chưa kịp từ chối thì Lục Trung Quân lại tới một cách đột ngột, không ngờ hai người còn quen nhau nữa. Thấy Phạm Minh kinh ngạc nhìn sang mình thì cười cười, nói với anh ta:

– Cảm ơn anh lần trước đưa tôi đến nhà ga. Lần sau có rảnh, tôi và Lục Trung Quân mời anh đi ăn bữa cơm.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Phạm Minh ngay từ ban đầu nhìn thấy An Na thì đã thích cô rồi. Anh ta cũng rất có lòng tự tin về bản thân, đương nhiên, với xuất thân gia đình cùng với điều kiện của bản thân, đích thật anh ta có đủ tự tin như vậy. Trước đó khi vài lần chủ động tiếp xúc với An Na, có biểu hiện ý tứ theo đuổi cô, nhưng vẫn luôn không được đáp lại. Phạm Minh cảm thấy có lẽ là bởi vì tính cách cô rụt rè, hoặc là lạt mềm buộc chặt, thì càng thêm muốn chinh phục được cô, hôm nay tới hẹn cô đi ăn, không ngờ nửa đường lại nhảy ra một Lục Trung Quân, càng không ngờ là Lục Trung Quân và cô lại đang yêu nhau.

Vừa nghe An Na nói vậy, Phạm Minh lập tức phản ứng, biết là cô thừa nhận lời Lục Trung Quân nói, trong lòng đầy thất vọng, nhưng ngoài mặt vẫn cười nói:

– Được. Vậy tôi cảm ơn, để lần sau rảnh nhé. Giờ tôi có việc đi trước.

Lục Trung Quân bắt tay anh ta lần nữa, hai người xã giao đôi câu, nhìn theo bóng Phạm Minh đi khỏi, lập tức quay sang An Na.

– Lạ nhỉ, mấy ngày không gặp em đã quen anh ta rồi à? Đi nhờ xe anh ta lúc nào thế? Anh nói em nghe này, Phạm Minh không ngày thơ giống anh đâu. Phụ nữ anh ta quen còn nhiều hơn đàn ông anh quen ấy...

An Na lườm anh.

– Trên thế giới cũng chỉ có anh là ngày thơ nhất, vừa lòng chưa?

– Em đừng giận, anh nói nghiêm túc đấy. Không được nhân lúc anh không ở đây thì phạm sai lầm, em biết hậu quả nghiêm trọng thế nào không?

– Này Lục Trung Quân, em phát hiện sao anh lại thích nói năng lung tung thế nhỉ? Anh không tới thì em cũng không nhận lời mời của anh đâu. Ngày đó

biết anh xảy ra chuyện, em hoảng sợ muốn đến học viện hàng không, vừa lúc gặp anh ta, anh ta đưa em tới nhà ga. Anh còn nói à, tất cả đều vì anh hết đây. Anh còn đồng dài nữa, em không quan tâm tới anh nữa.

Lục Trung Quân sờ sờ cằm, rốt cuộc biết ngoan ngoãn vội hỏi cô mấy ngày này bận rộn cái gì.

An Na nói về công việc mình đang làm. Lục Trung Quân nghe xong, cười:

– Vợ anh giỏi thật gì cũng làm được. Thế này thì chẳng phải đi nước ngoài à? Bên Hong Kong có câu nói gì ấy nhỉ, nữ cường nhân thì phải, sau này em cũng không phát triển theo hướng đó đấy chứ?

– Sao thế, anh không cho phép à?

– Sao có thể. – Lục Trung Quân cười tủm tỉm, – Anh thích nhìn thấy vợ anh ưu tú giống như ngôi sao sáng trên bầu trời tỏa sáng khắp nơi. Nghe nói người giàu nước ngoài đều có phi cơ riêng à, em cứ đề ra mục tiêu này đi, chờ ngày nào đó có thể mua được một cái phi cơ riêng, anh sẽ phát huy năng lực bản thân, lái phi cơ cho em thích đi đâu cũng được.

An Na phì cười.

– Lương em chẳng đủ đâu.

Hai người đùa nhau vài câu, Lục Trung Quân kêu đói bụng muốn đi ăn cơm. An Na bảo anh chờ một lát, mình đi lên giao lại công việc xong, xuống dưới hai người cùng nhau đi. Ăn cơm xong, bởi vì ngày mai An Na còn phải thi, nói buổi tối phải về sớm một chút để chuẩn bị. Lục Trung Quân liền đưa cô về.

Hai người sóng vai nhau đi dọc theo hàng cây xanh bên ngoài bức tường của trường chậm rãi trở về, lúc sắp đến cổng trường, An Na bảo với anh hai ngày trước cô có đi thăm bố anh, có nói cho ông ấy biết chuyện trước kia của anh. Lục Trung Quân ngáy ra, dậm chân.

– Đã bảo em không được nói rồi mà, sao em lại không nghe cứ đi nói thế?

– Em thấy cần phải nói, nên mới nói. Anh có thể làm gì em nào?

An Na tủm tỉm cười đáp lại, bỏ mặc anh tiếp tục đi.

Lục Trung Quân ngáy ra phía sau một lúc, rồi lạch bạch đuổi theo.

– Được được. Em là sếp của anh em là to nhất, anh tuyệt đối phục tùng em. Em quyết định hết.

Chỉ là giọng điệu nghe vẫn buồn bực.

An Na liếc anh,

– Sao thế, vẫn khó chịu với em à?

– Anh nào dám, anh tuyệt đối tiếp thu lời sếp mà.

Lục Trung Quân nhe răng cười.

– Thế mới ngoan. – An Na gật đầu, tiếp tục đi.

Lục Trung Quân dứt tay túi quần đi bên cạnh cô trò chuyện tiếp. Khi đưa cô đến dưới ký túc xá, bỗng hỏi:

– Nói đi, em nói với ông ấy, thế lúc đó thái độ của ông ấy thế nào?

Hỏi xong nhìn cô, biểu cảm nghiêm trang, khác hẳn với vẻ cười cợt lúc nãy.

An Na nhìn anh, mỉm cười:

– Ông ấy rất hoang mang. Em nghĩ ngoài hoang mang ra, chắc cũng vui mừng nữa. Nhưng nói thật, điều em xúc động không phải vì thế, mà là một câu lúc ấy ông nói. Ông nói là, anh vẫn luôn giấu ông ấy, anh trước nay không coi ông ấy là cha.

Nụ cười bên môi An Na dần biến mất.

– Lục Trung Quân, lúc ông ấy nói câu đó, rất buồn bã rất cô độc, khiến người ta rất khó chịu trong lòng. Anh không ở đây, nếu lúc đó anh có mặt, nhất định anh cũng rất xúc động.

Lục Trung Quân yên lặng chốc lát, bỗng đưa tay ra cầm lấy đôi tay nhỏ nhắn của cô.

– An Na, anh biết suy nghĩ của em. Anh sẽ suy xét.

– Vâng.

Nụ cười lại trở lại bên môi An Na,

– Em tới rồi, em lên nhé. Anh có nhà, buổi tối đừng ở bên ngoài nữa mà về nhà đi.

– Tiểu An.

Lúc này chỗ cửa phòng có tiếng gọi mình, An Na nhìn lại, thấy mấy chị cùng phòng đứng đó, cười vẫy tay với cô.

– Tiểu An, chú em tới thăm em đây, đợi em lâu rồi. Chỗ em làm việc bọn chị không có số điện thoại. Thấy em còn chưa về, chú em định về đây này. Bọn chị vừa tiễn chú ấy vài bước thôi.

Quả nhiên, ngay sau đó cô thấy bố mình An Quốc Cường đang cầm túi lớn túi nhỏ đi ra.

An Na ngây ra, sau đó thì cười tươi mừng rỡ, đang định gọi ông thì ý thức tay mình vẫn đang bị Lục Trung Quân nắm chặt, vội vàng rút ra.

– Chú, sao chú tới ạ? Mà sao lại chẳng báo trước cho cháu thế?

An Na chạy đến, giúp bố cầm đồ.

An Quốc Cường mỉm cười, tầm mắt rơi vào Lục Trung Quân vẫn đứng yên tại chỗ, thần sắc lập tức cau có hẳn đi.

Thực ra vừa rồi khi nhìn thấy bố xuất hiện, trong lòng An Na đã bồn chồn rồi. Biết ông vẫn không thích Lục Trung Quân. Tình cảnh này quá ngượng ngùng, cô đang nghĩ xem nên nói giúp anh đôi câu không. Mà nom dáng vẻ của Lục Trung Quân thì cũng đang đờ ra, đứng bất động ở đó.

Cũng may là anh phục hồi tinh thần ngay, đi tới, đứng trước mặt ông An mỉm cười chào:

– Chú ạ.

An Quốc Cường cố nặn nụ cười gượng gắt đầu chào lại, bỏ mặc anh một bên, nhìn sang An Na:

– Vừa hay chú có việc tới Bắc Kinh. Nếu tới rồi thì tiện thể thăm cháu luôn. Bên cháu việc học sắp xong rồi đúng không? Xong rồi thì cùng nhau về nhà nhé.

An Na vâng một tiếng, nhìn Lục Trung Quân, dùng ánh mắt ý bảo anh đi trước đi.

Lục Trung Quân nhận được mệnh lệnh của cô, sò sò cầm mình, đang định mở miệng xin phép đi trước thì một chị cùng phòng đã đi ra nói:

– Tiểu Lục, vừa hay chú của An Na ở đây, còn thất thần làm gì, chú từ xa tới còn chưa ăn cơm, mau đi mời chú vợ tương lai đi ăn đi chứ.

Nói xong lại khen ngợi Lục Trung Quân liên tục với ông An:

– Bọn cháu từng nghe tiểu An nhiều lần nhắc tới chú, nói chú thím là người thân duy nhất của em ấy. Nói thật, Tiểu An có bạn trai là Tiểu Lục, bọn cháu đều thấy hai đứa xứng vô cùng, chú thấy đúng không ạ. Lần trước tiểu Lục còn mời... .

– Chị ơi. – An Na vội cắt ngang sự nhiệt tình của chị ta, – Cảm ơn chị đã đón tiếp chú em. Em dẫn chú đi ăn cơm đã ạ.

– Được, – Chị gái kia cười nói, – Tiểu Lục, biểu hiện tốt vào nhé.

Nói xong thì đi vào, sắc mặt An Quốc Cường lập tức sầm xuống.

Lục Trung Quân không dám thêm câu nào, đánh mắt cầu xin giải vây sang An Na.

– Anh đi về trước đi.

An Na tạm thời cũng hết cách, biết lúc này nói gì cũng vô dụng, đành phải đuổi anh đi trước, đỡ khiến bố càng không vui thêm.

Lục Trung Quân vội vã xin phép với An Quốc Cường rồi rời khỏi.

.....

– Bố, bố đừng làm mặt mày như thế được không?

Dẫn ông An đến khách sạn nhận phòng đâu đấy rồi, An Na bắt đầu nói giúp Lục Trung Quân.

– Con thật sự thích anh ấy. Anh ấy đối xử với con rất tốt. Còn nữa, chắc mẹ cũng đã nói với bố rồi, anh ấy đã quyết định không làm phi công quân sự

nữa. Bố đừng phản đối nữa mà.

An Quốc Cường hừ một tiếng.

– Tự bố khác hiểu.

.....

An Quốc Cường đột nhiên tới, An Na lên gọi điện thoại cho Lục Trung Quân, bảo anh mấy ngày tới đừng đến tìm mình nữa, tránh cho đôi bên khó xử. Lục Trung Quân cũng hết cách, đành phải đồng ý. Hôm nay nghĩ nghĩ tôi sẽ về nhà, thế là thu dọn hành lý trở về.

Cách lần xung đột với ông Lục cũng đã qua mấy ngày rồi.

Mấy ngày này Lục Tiểu Lâm không về nhà, buổi tối chỉ có một mình ông cụ Lục, ông không nói gì, không khí trong nhà rất nặng nề, thím Trương đang rất lo lắng, chợt thấy Lục Trung Quân trở về, tay còn cầm hành lý, dáng vẻ như ở lại lâu thì vô cùng mừng rỡ, vội vàng giúp anh mang hành lý vào phòng, dọn dẹp phòng cho anh, còn xem xét vết sẹo trên trán anh, cứ luôn miệng, ông Lục thật là, sao lại ra tay nặng như thế.

– Bố cháu đâu?

Lục Trung Quân hỏi.

– Còn chưa về, chắc là cũng sắp về rồi. Tiểu Quân, cháu ngồi đi, thím đi nấu cơm, làm bữa cơm ngon cho hai bố con.

– Vâng ạ.

Anh nói.

– Có gì đâu, đừng khách sáo làm gì. Ai nấy đều mong cháu về, lần này về nhớ ở lâu nhé. Mà cũng sắp đến tết rồi, bao năm rồi không đón tết ở nhà rồi. A đúng rồi!

Thím Trương cười tươi:

– Mấy hôm trước cô bé An Na có đến đây, ôi con bé thật là xinh xắn. Tuy bố cháu chẳng nói gì, nhưng thím nhìn là biết, bố cháu hải lòng về con bé lắm. Tiểu Quân, cháu phải nỗ lực lên, nhanh chóng cưới người ta đi. Trong nhà quanh quẩn lắm, chờ cháu sinh con thì mới náo nhiệt.

Lục Trung Quân cười nói:

– Vâng, cháu sẽ cố gắng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

Ngoài cổng bỗng có tiếng chuông cửa vang lên. Thím Trương nghe thấy từ trong bếp chạy ra định ra mở cửa. Lục Trung Quân bảo bà để mình đi mở cửa cho. Nhìn thấy Lục Tiểu Lâm mang theo chăn đệm trong trường về đứng ở cửa, nom thấy anh trai, cô ngó ra, sau đó thì mừng như điên.

– Anh, anh về nhà rồi à.

Lục Trung Quân cười nhận đồ trong tay cô.

– Không phải anh đã nói về sớm rồi à, anh đang định đi đón em đấy, sao lại về trước thế này?

Lục Tiểu Lâm “ạ” một câu, trên mặt lộ ra vẻ khó xử, quay đầu nhìn ra sau. Lục Trung Quân nhìn theo cô, nụ cười đang treo trên mặt lập tức chuyển sang sầm sì, lạnh băng.

Hoa Lan đang đỗ xe cách đó mấy chục mét.

– Sao cô ta lại tới nữa?

Lục Trung Quân nói, giọng nói không che giấu nổi sự căm ghét.

– Em xin lỗi...

Lục Tiểu Lâm thấp giọng giải thích.

– Em cũng không nghĩ chị ấy tới... Tự chị ấy đến trường em nói muốn đưa em về nhà... Anh biết rồi đấy, trước kia chị ấy đối xử với em rất tốt, hơn nữa... em chẳng biết nên từ chối thế nào... Mà chị ấy bảo muốn thăm bố...

Khi Lục Tiểu Lâm đang thì thầm giải thích thì Hoa Lan đã đỗ xe xong, cầm theo giỏ hoa quả cùng vài thứ khác đi tới, bỗng nhìn thấy Lục Trung Quân đứng ở cổng thì ngấy ra, chân hơi ngập ngừng, sau đó thì bước tới mỉm cười:

– Lục Trung Quân, anh cũng ở nhà à? Mấy ngày trước nghe chủ nhiệm Điền nói cho anh nghỉ phép dài hạn, vẫn không thấy anh ở học viện, em đoán anh về nhà rồi. Tốt quá, bác về chưa ạ, biết anh về chắc vui lắm.

– Cô tới làm gì?

Lục Trung Quân lạnh lùng nói.

– Em tới thăm bác, tiện đường đón Tiểu Lâm về, em ấy mang theo nhiều hành lý không mấy tiện, vừa hay em có xe.

Hoa Lan thần sắc không thay đổi, vẫn cười nói:

– Lúc trước em tới thăm bác, thấy tinh thần của bác không tốt lắm, vừa hay em có ít sâm Cao Ly, nên mang tới đây, biểu bác.

Nói xong cúi xuống định cầm giúp đồ của Lục Tiểu Lâm đi vào.

– Ấy, em cảm ơn, không cần, không cần đâu, tự em mang được...

Lục Tiểu Lâm cuống quýt cầm lấy hành lý của mình, lén nhìn sang anh trai, đánh ánh mắt xin cảm thông từ anh, cúi đầu đi vào nhà.

Hoa Lan cũng cực kỳ tự nhiên mà đi vào, đến phòng khách thì chào thím Trương.

Thím Trương nghe tiếng từ bếp đi ra, thấy Hoa Lan thì sùng sốt. Thím Trương trước kia cũng rất quý Hoa Lan, cảm thấy cô ta rất tốt, nói năng khéo léo, cũng không hề tỏ vẻ vênh vào đối với một người giúp việc như mình, lúc nào cũng gọi thím một cách thân thiết. Hơn nữa có một thời gian, ông Lục dường như có ý tác hợp cô ta với Lục Trung Quân, cho nên vẫn luôn tôn trọng cô ta.

Nhưng lần trước cô ta tới, ông cụ Lục và Lục Trung Quân lập tức xảy ra xung đột, Lục Trung Quân còn bị ông Lục ném bát vào đầu bị thương, rồi bỏ đi. Tuy rằng không hiểu rõ tình hình cụ thể, nhưng thím Trương cũng đoán được hẳn do Hoa Lan nói gì đó trước mặt ông cụ, trong lòng bắt đầu có chút bất mãn. Lúc này thấy cô ta lại tới nữa, còn tươi cười chào mình chưa biết đáp lại ra sao, lại thấy Lục Trung Quân mặt sầm si đi vào, biết Lục Trung Quân không vui khi gặp cô ta, thế là đứng đó, cười gượng, gật đầu:

– Hoa Lan đến à?

– Vâng ạ. – Hoa Lan đặt giỏ hoa quả lên bàn trà.

– Cháu có mang chút hoa quả tới, bên trong có xoài Thái, khó mua lắm, cháu vất vả lắm mới mua được, rất thích hợp để bác ăn.

– Ừ...- Thím Trương gật đầu.

– À đúng rồi, cháu còn mang theo chút sâm Cao Ly, thím mang đi hầm cho bác dùng ạ, có ích cho ích khí bổ huyết.....

Lại lấy trong túi sách ra một cái hộp, bắt đầu tỉ mỉ cách thức hầm nhân sâm cho thím Trương.

– Hoa Lan, mọi nó cô vẫn luôn giả tạo như vậy à, có thấy mệt không?

Lục Trung Quân cắt ngang lời Hoa Lan.

Thím Trương đỡ ra, thấy Lục Trung Quân tay rút túi quần, ánh mắt lạnh lẽo đến gần.

– Được được... Tôi biết rồi...

Lập tức đặt đồ lên bàn, chạy vù vào trong bếp, thăm lác đầu.

Hoa Lan dĩ nhiên cũng nghe được câu chất vấn chẳng cho người ta chút mặt mũi nào của Lục Trung Quân rồi, thần sắc bình thản, ngồi xuống sofa phòng khách một cách rất tự nhiên như ngôi nhà mình, nhìn Lục Trung Quân mỉm cười nói:

– Lục Trung Quân, em nghĩ anh có hiểu lầm với em...

Cô ta dừng lại một chút,

– Nhân hôm nay, em muốn giải thích với anh luôn. Em thừa nhận là mình thích anh, nhưng tới hiện tại em đã hiểu rõ, chúng ta là không thể. Em cũng đã cẩn thận suy nghĩ, nếu không thành thì chúng ta vẫn là bạn. Dẫu sao chúng ta lớn lên từ nhỏ, không có tình yêu thì cũng có tình bạn, anh nói đúng không? Huống chi bác luôn đối đãi chúng ta như anh em, em cũng nên có báo đáp. Tối nay em đến là để thăm bác...

– Dù ngày nào đó bố tôi có chết thì đã có tôi và Tiểu Lâm rồi, không cần các người nhúng tay.

Lục Trung Quân nhếch khóe môi, đi tới, ngồi sô pha đối diện cô ta.

– Hoa Lan, tuy tôi và cô quen nhau nhiều năm, nhưng gần đây tôi mới phát hiện, tôi quá xem thường cô rồi. Cô lợi hại thật, nói thật ra tôi cũng khâm phục cô đấy, đảo quanh bố tôi lừa gạt dối trá, người như vậy, chắc chỉ có cô thôi.

– Lục Trung Quân anh đừng hiểu lầm. Em thật sự quan tâm bác, coi bác như bố mình. Nhiều năm qua, bác vẫn luôn đối xử với anh em em như con ruột, nếu em không tri ân báo đáp, em đúng không phải là người...

Lục Trung Quân nhìn cô ta, bên môi dần dần kéo ra một tia cười, đầy ý vị xấu xa.

Hoa Lan cũng thấy thần sắc khác lạ của anh, khựng lại.

– Anh làm gì?

– Hoa Lan, mọi nó cô rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, tự mình vác xác tới.

Lục Trung Quân đưa tay ra cầm điện thoại cố định bên cạnh, dưới cái nhìn chăm chăm của Hoa Lan, ấn từng số một, ấn loa ngoài, điện thoại được thông.

– Thư ký Trương có đó không ạ, tôi cần tố cáo có người tham ô nhận hối lộ.

Đối phương nói chờ điện thoại được chuyển, Lục Trung Quân nói trong điện thoại. Thư ký Trương là thư ký Ủy ban Kỷ luật, nổi danh là xét xử tham ô nhận hối lộ thiết diện vô tư. Mới mấy tháng trước, từng có một cán bộ trong ngành bị ông ta điều tra ra được đã tham ô công quỹ một ngàn nhân dân tệ, còn nhận rất nhiều rượu quý. Cán bộ kia không những bị miễn hết chức vụ, khai trừ khỏi đảng, còn bị xét xử, cuối cùng bị xử mười năm tù.

Hoa Lan sắc mặt biến đổi.

– Lục Trung Quân, anh muốn làm gì?

Cô ta đứng bật dậy, giọng nói khô khốc.

Lục Trung Quân vẫn dựa vào sô pha, gác chân lên bàn trà, mắt nhìn thẳng vào Hoa Lan giờ đang bắt đầu tái mét, nụ cười xấu xa trên môi càng rõ rệt.

Bên kia đầu điện thoại rất nhanh có một giọng nói vang dội:

– A lô, ai đó? Tôi là Trương Quốc Trung, tình hình là như nào?

– Thư ký Trương, cháu là Lục Trung Quân.

Lục Trung Quân nói.

Đối phương sững sốt, sau đó bật cười:

– Tiểu Quân à, là cháu à. Sao đột nhiên lại rảnh mà nhớ tới chú gọi điện tới thế? Cháu vừa nói gì, tố cáo tham ô nhận hối lộ à? Là ai?

– Thư ký Trương, hết giờ làm rồi mà cháu vẫn gọi tới làm phiền chú. Nghe nói cấp trên có công văn gửi các bộ và Ủy ban trung ương cần xử lý nghiêm hành vi bất chính đúng không ạ? Cháu cũng muốn có chút cống hiến, tố cáo danh sách...

– Lục Trung Quân anh điên rồi!

Hoa Lan mặt trắng bệch, hét lên, lao tới muốn cướp điện thoại.

Lục Trung Quân nhấc chân đạp cô ta trở về.

Hoa Lan ngã ngồi dưới đất, mặt trợn to nhìn Lục Trung Quân, biểu cảm sợ hãi cầu xin.

– Lục Trung Quân, đừng làm vậy... Anh có tức giận thì trút lên tôi là được, đừng tố cáo anh tôi, không liên quan tới anh ấy...

Nụ cười bên môi Lục Trung Quân đã biến mất, khuôn mặt lạnh như băng, nhìn Hoa Lan dưới đất.

– Thư ký Trương, cháu muốn tố cáo phó bộ trưởng bộ hậu cần Hoa Dững lợi dụng chức vụ quyền hạn đã tham ô của công, số tiền rất lớn. Mong chú tiếp nhận điều tra. Ngoài ra, theo cháu được biết, Hoa Dững mấy năm nay mượn bối cảnh và ảnh hưởng của bố cháu dưới tình huống bố cháu chưa hiểu

rõ từng nhiều lần sắp xếp hoặc điều động người khác, kiểm tiền trong việc này, trong đó bao gồm cả em gái anh ta Hoa Lan đang làm việc ở học viện Hàng không. Nội dung tố cáo của cháu hoàn toàn là sự thật, có bất cứ yêu cầu phối hợp gì cháu sẽ sẵn sàng.

Anh nói từng câu từng chữ rõ ràng.

Thư ký Trương bên kia điện thoại cũng ngậy ra, do dự chốc lát.

– Tiểu Lục...Cháu thật sự muốn tố cáo?

– Lục Trung Quân! Van xin anh, buông tha chúng tôi đi...

Hoa Lan nước mắt lăn dài.

– Cháu xác định, thư ký Trương. Mong chú tiếp nhận tin báo, xử lý công bằng, không cần vì bố cháu mà e dè ả. Luật pháp lớn hơn nhân tình đúng không ả?

– Được.

Bên kia thư ký Trương cũng như hạ quyết tâm,

– Nói thực ra, trước đó chú cũng nghe nói đến một số việc của Hoa Dũng. Nếu giờ cháu đã tố cáo, chú đương nhiên không có lý do gì mà bỏ qua. Ngày mai chú sẽ bắt đầu điều tra. Có yêu cầu gì chú sẽ liên hệ với cháu.

– Vâng, chú có thể tìm cháu bất cứ lúc nào.

Lục Trung Quân treo điện thoại.

– Lục Trung Quân, vì sao anh lại đối xử với em như thế...Bố anh sẽ không đồng ý anh làm vậy đâu...

Hoa Lan vẫn ngồi dưới đất, ngược đôi mắt đầm lệ lên, đã không còn đáng vẻ thong thả tự nhiên như trước mà vô cùng nhếch nhác.

Lục Trung Quân lạnh lùng nói:

– Ông ấy có đồng ý hay không là chuyện của ông ấy, chẳng liên quan tới tôi. Chẳng phải cô luôn khéo ăn khéo nói à, nếu có thể làm ông ấy dao động giúp cho anh cô, vậy thì coi như cô có bản lĩnh. Hôm nay chỉ là một cảnh cáo nho nhỏ mà thôi. Hoa Lan, tôi nói lần cuối cùng, sau này nếu cô còn dám có động thái gì với người của tôi, chọc vào tôi, Lục Trung Quân này có thể giết hai anh em các người đấy. Nhớ kỹ vào.

Giọng anh âm trầm, khiến người ta run rẩy sợ hãi.

Lục Tiểu Lâm cùng thím Trương chạy ra đứng bên, thấy thế nhưng không ai dám bước tới giúp. Hoa Lan run rẩy, gương mặt trắng bệch, mở to đôi mắt nhìn Lục Trung Quân như lần đầu tiên mới biết anh, tràn ngập vẻ hoảng sợ.

Ánh mắt Lục Trung Quân âm trầm quét qua cô ta lần nữa, sau đó đứng lên, đi lên cầu thang lên tầng hai, bóng dáng nhanh chóng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Lục Tiểu Lâm thấy Hoa Lan ngồi liệt dưới đất hai mắt ngậy dại thì thở dài, đi tới khuyên.

– Chị Hoa Lan, lần này anh em giận thật rồi...Chị không sao chứ? Hay là chị về trước được không? Nếu anh ấy xuống vẫn thấy chị ở đây, không chừng lại khiến cho khó coi hơn...

– Tiểu Lâm!

Hoa Lan đột nhiên ngẩng lên, túm chặt lấy tay Lục Tiểu Lâm.

– Em giúp chị cầu xin bố em đi. Chị xin em, nếu lần này anh chị có chuyện thì...

Nước mắt lại lăn xuống.

Lục Tiểu Lâm lộ vẻ khó xử.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng xe ô tô đi vào.

Lục Tiểu Lâm nhìn ra, một lát thấy ông cụ Lục chấp tay sau lưng đi vào, thần sắc nghiêm trang, khi nhìn thấy Hoa Lan ngồi bệt dưới đất nước mắt nước mũi giàn giụa thì sững sốt, dừng lại.

– Bác, bác về rồi.

Như nhìn thấy cọng rom cứu mạng, Hoa Lan vội bò lên, xoa xoa mặt.

– Cháu làm sao thế?

Ông cụ hỏi.

Hoa Lan chưa mở miệng, vành mắt đã đỏ lên, nghẹn ngào nói:

– Bác ơi, lần này bác nhất định phải giúp bọn cháu... Cháu xin bác, nếu bác thấy chết mà không cứu, anh cháu sẽ...

Ông cụ Lục hơi nhíu mày, nhìn sang Lục Tiểu Lâm.

Lục Tiểu Lâm ngập ngừng nói:

– Bố... Anh về rồi... Có gọi điện cho thư ký Trương báo cáo việc của anh Hoa Dũng...

Ông cụ Lục sững sờ.

– Bác ơi, bác nghe cháu nói...

Hoa Lan khóc nức nở, vừa định giải thích, ông cụ Lục đã xua tay, nói:

– Vào thư phòng rồi nói.

Nói xong chấp tay sau lưng đi vào thư phòng của mình.

Hoa Lan vội vàng đi theo.

ông cụ Lục vào thư phòng, ngồi xuống, hỏi Hoa Lan đang đứng đối diện.

– Chuyện là thế nào?

– Bác...

Còn chưa cất tiếng thì nước mắt đã lăn xuống, Hoa Lan lau đi, cố kiềm nén, nói:

– Là như này, hôm nay Tiểu Lâm được nghỉ, vừa lúc cháu rảnh rỗi nên lái xe đón em ấy về, tiện đến thăm bác. Đúng lúc Lục Trung Quân ở nhà. Bác cũng biết, bởi vì bác đối xử với bọn cháu rất tốt, nên anh ấy luôn có thành kiến với anh em cháu. Lục Trung Quân thấy cháu thì không vui. Cháu nghĩ hẳn là anh ấy hiểu lầm về cháu, cho nên có giải thích với anh ấy. Không ngờ anh ấy trở mặt, gọi điện cho thư ký Trương, nói tố cáo anh cháu...

Hoa Lan nước mắt tuôn như mưa, giọng cũng nghẹn lại.

– Bác, cháu biết trước đây anh cháu đúng là có phạm chút sai lầm nhỏ, nhưng anh cháu có năng lực, bác cũng nhìn thấy mà. mấy năm nay anh ấy làm việc tận tâm tận lực, không làm ra những việc gì quá phận, chỉ sợ làm mất mặt mũi của bác. Lần trước sau khi bác có lòng tốt nhắc nhở, anh ấy về vẫn luôn tự cảnh tỉnh bản thân, vô cùng hối hận, cứ luôn nói với cháu, nếu sau này còn phạm sai lầm nữa, thì đúng là không biết tốt xấu. Bác ơi, nể mặt anh cháu thành tâm sửa đổi, cũng nể mặt giao tình giữa bác và bố bọn cháu, xin bác hãy giúp anh cháu. Bác cũng biết, nếu để thư ký Trương điều tra, anh cháu sẽ không được yên.

Nói xong, Hoa Lan khóc òa lên.

Ông cụ Lục vẫn ngồi yên, mày nhíu lại. Sau một lúc lâu, rốt cuộc mở miệng nói:

– Hoa Lan, vừa rồi bác về, thấy xe biển cơ quan đỗ bên ngoài, là cháu lái à? Bác vẫn luôn phản đối dùng xe công làm việc tư. Tuy rằng tổ chức quan tâm sắp xếp cho bác xe, nhưng nếu dùng xe công đi làm việc thì không sao, bác còn luôn tự bỏ tiền xăng dầu nữa. Bác chưa từng dùng xe công để đón Tiểu Lâm. Tiểu Quân ở nhà bác cũng không cho phép nó dùng xe của bác, khi về nó cần xe, thì đều là mượn xe riêng của bạn nó...

Hoa Lan sững sốt, tức khắc ngừng nức nở, cuống quýt gạt đầu:

– Vâng vâng, bác nói phải ạ. Là cháu nhất thời sơ sót. Bình thường cháu cũng không dùng xe công làm việc tư đâu ạ. Hôm nay chỉ vì Tiểu Lâm được nghỉ, trường em ấy lại bắt mang chân mần về nhà, cháu muốn giúp em ấy nên mới mượn xe. Bác yên tâm, khi về cháu nhất định sẽ trả tiền xăng...

Ông cụ Lục ừ một tiếng,

– Cháu có giấc ngộ này thì tốt. Lát bác cũng sẽ nói với Tiểu Lâm.

Hoa Lan không dám nói thêm nữa, đứng đó nhìn ông cụ, sau một lúc lại run rẩy cầu xin:

– Bác ơi...việc anh cháu...

Ông cụ Lục nhìn Hoa Lan, vẻ mặt ôn hoà nói:

– Hoa Lan, bác biết cháu quan tâm anh cháu, quan tâm sẽ bị loạn. Ý cháu bác hiểu. Nhưng bên phía thư ký Trương, bác không thể nói gì, nói cũng vô dụng, hết thấy đều phải theo luật pháp. Bác tin thư ký Trương sẽ xử lý công bằng, không uốn cong thành thẳng đâu, cũng sẽ không làm việc thiên tư rồi loạn kỷ cương. Mà...

Ông yên lặng một lát, rồi thở dài:

– ...Mà, về việc này bác cũng không tránh khỏi trách nhiệm. Bao năm qua, bác chỉ biết quan tâm tới cuộc sống sinh hoạt của anh em cháu khó khăn như nào, mà lại xem nhẹ công tác giáo dục tư tưởng, thậm chí khi biết việc thì cũng không nghiêm khắc ngăn lại. Từ mức độ nhất định mà nói thì bác đã sai lầm vì quá nuông chiều bọn cháu rồi. Bác cũng sẽ mau chóng trình bản kiểm điểm lên tổ chức, chấp nhận mọi phê bình hoặc hình thức kỷ luật của tổ chức đảng ủy.

Hoa Lan sợ ngây người, há hốc miệng, cứng đờ người tại chỗ.

– Bác, cháu xin bác...Bác đừng như vậy...Nếu bác làm thế, anh cháu thật sự...sẽ...sẽ...

Cô ta gào lên, nước mắt lại tuôn ào ào.

– Hoa Lan, cứ thế đi.

Ông cụ Lục đứng lên,

– Con đường đời còn rất dài, ai cũng đều có lúc sai lầm. Vấp ngã một lần, khôn lên một chút, câu nói này cũng áp dụng với bản thân bác. Để tiểu Dững chấp nhận trừng phạt đi, chưa chắc đã không có ích trên con đường đời sau này của nó.

Hoa Lan khóc như mưa, trong lòng hiểu rõ, lần này thật sự không thể nào xoay chuyển tình thế được rồi. Ông cụ Lục đã nói thế, chứng tỏ ông đã quyết định không nhúng tay can thiệp vào chuyện này rồi.

Càng đáng sợ chính là, lần này không chỉ mất đi chỗ dựa từ người anh trai, mà còn mất đi chỗ dựa lớn nhất từ ông cụ Lục.

Nghĩ đến tình cảnh về sau của mình, cô ta ngơ ngác, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt dại ra, tâm tình hỗn loạn.

Ông cụ Lục gật đầu với cô ta, đi ra cửa, mở cửa, nói với Lục Tiểu Lâm ở bên ngoài:

– Gọi anh con xuống đây, bố có lời muốn nói với nó.

Lục Tiểu Lâm vâng dạ, chạy lên tầng.

Hoa Lan giật nảy mình, trong lòng biết rõ nếu mình không đi, đợi Lục Trung Quân vào đây, mình càng thêm khó xử, đành cố gắng bình ổn tâm trạng, đi ra nói với ông cụ Lục đang đứng ở cửa, xin phép về, chân bước nặng nề ra khỏi thư phòng.

....

Lục Trung Quân từ trên lầu đi xuống, vào thư phòng.

Ông cụ Lục đã ngồi lại sau bàn sách, như đang rơi vào trầm tư.

– Bố, bố gọi con có chuyện gì? – Lục Trung Quân đứng ở cửa, nhìn ông. – Vì con vừa tố cáo chuyện Hoa Dững ạ? Con nói rõ trước, nếu bố phản đối, dù bên phía thư ký Trương có bị ép xuống, con cũng sẽ tố cáo đến đơn vị cao hơn..

– Không phải chuyện này.

Ông cụ ngước lên nhìn trán anh:

– Lần trước bị thương, còn đau không?

Lục Trung Quân ngăn ra, tay sờ vào vết sẹo trên trán.

– Không chết được. Nếu bố thích, có thể ném vài cái nữa cũng được, con chịu được.

Anh nói năng không biết chừng mực.

Ông cụ như bị uất nghẹn, hừ một tiếng, không nói gì nữa. Lục Trung Quân nhìn ông.

– Nếu không phải vì Hoa Dũng, thế bố gọi con có việc gì?

– Không có việc gì thì không gọi anh xuống được à?

Ông cụ nhúu mày.

– Dĩ nhiên có thể. Bố là bố mà, như nào cũng đều được. Bố nói đi, con xin lắng nghe.

Ông cụ rõ ràng cố nhẫn nhịn không bốc hỏa, im lặng một chút, nói:

– An Quốc Cường hôm nay tới thăm bố.

Lục Trung Quân sừng sốt, biểu cảm chẳng quan tâm gì cả lập tức biến mất, nét mặt trở nên nghiêm trang, thậm chí có chút căng thẳng.

– Chú ấy nói gì ạ?

Hỏi xong, anh cứ nhìn bố mình.

Ông cụ liếc anh.

– Có vẻ con căng thẳng nhỉ.

Lục Trung Quân không dám hó hé gì.

Ông cụ lại liếc cậu con trai một cái, rồi cuộc nói:

– Cậu ta tới thăm bố, nói một số chuyện trước kia, cũng nói đến chuyện xảy ra của con. Cậu ta an ủi bố, cũng bảo bố chuyển lời hỏi thăm tới con. Cuối cùng tuy không nói rõ, nhưng cũng rõ ràng biểu đạt ý tứ không đồng ý chuyện cháu gái cậu ta với con.

– Thế bố trả lời người ta như nào ạ?

– Bố có thể trả lời như nào? – Ông cụ hừ mũi, – Gia trưởng người ta không đồng ý con trai bố qua lại với cháu gái người ta, bố còn nói gì được không?

Lục Trung Quân sị mặt xuống.

Ông cụ nhìn cậu con trai chăm chú, sau một lúc lâu, thờ dài.

– Tiểu Quân, lần trước cháu gái của An Quốc Cường tới, bố gặp rồi, thực ra bố rất hài lòng. Nhưng giờ nếu An Quốc Cường có ý biểu đạt ý tứ đó trước mặt bố, vậy thì bố nghĩ là, con đừng niền cưỡng nữa. Kết hôn không phải là chuyện của con và cô gái kia, mà còn liên quan đến cả gia đình. Con suy nghĩ thật kỹ, rồi tỏ thái độ rõ ràng cho bố, đỡ sau này gây ra xung đột hai nhà, làm gia trưởng hai nhà đều khó xử.

Lục Trung Quân không rên được tiếng nào, ừ rừ ra ngoài.

Ông cụ Lục đứng lên, trên mặt lộ vẻ tức giận, lại bắt đầu đi. Đi qua đi lại mấy vòng trong phòng, đang định ra ngoài tìm con trai nói chuyện tiếp, bỗng nghe tiếng bước chân, ngẩng lên đã thấy cậu con trai quý hóa quay lại rồi.

Biểu cảm của anh không ừ dột nữa mà có vẻ như rất bình tĩnh.

– Bố! – Anh gọi một tiếng, giọng kiên định.

– Con không biết lúc trước khi bố cưới mẹ thì có tình yêu như nào. Nhưng con muốn nói với bố, cô ấy là cô gái mà cả đời này con yêu và muốn lấy làm vợ. Bất luận ai có phản đối gì, An Quốc Cường hay là bố, thì con cũng kệ. Con nhất định cưới cô ấy. Đây là thái độ của con. Bố, con hy vọng bố ủng hộ con. Chỗ An Quốc Cường, con sẽ cố thuyết phục.

Nói xong, anh gạt đầu với ông cụ đang há hốc mồm, đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Hôm nay kỳ học kết thúc, An Na cùng mấy chị cùng phòng cùng nhau liên hoan bữa cơm cuối cùng, mọi người để lại phương thức liên hệ, hẹn khi nào rảnh thì tụ tập với nhau, sau đó từng người tan cuộc đi về.

Sắp đến cuối năm, bộ thiết kế của An Na ở bên phía phòng làm việc Tổng nữ sĩ đang bước vào giai đoạn đẩy nhanh tốc độ, nhất thời chưa thể về nhà được. An Na giải thích với ông An, nói chờ giai đoạn này xong thì trước cuối năm sẽ về nhà.

An Quốc Cường vẫn luôn có thái độ ủng hộ công việc của cô, dĩ nhiên không phản đối. Ở lại Bắc Kinh mấy ngày, sau khi công việc xong xuôi thì về nhà trước.

Hơn nửa tháng sau, chỉ còn cách cuối năm khoảng một tuần, công việc bận tới mất tới mười ở phòng làm việc rốt cuộc cũng đã xong, trang phục hoàn thành, hiệu quả cực kỳ tốt, Tổng nữ sĩ rất hài lòng, cũng rất phấn khởi, nói với An Na chờ sau tết âm lịch thì đến Bắc Kinh, trao đổi tổ chức một cuộc họp báo nhỏ công bố chủ đề thời trang, đồng thời còn có lời mời chính thức gia nhập phòng làm việc của mình.

Tác phẩm mà thầy Hà dốc hết tâm huyết tạo ra được thành công, nhìn lại hai ba tháng trước bận đến đầu tắt mặt tối, cuối cùng cũng không uổng phí công sức, tâm tình cực kỳ kích động. Nhưng suy nghĩ kỹ, cuối cùng ông vẫn kiên quyết từ chối lời mời của Tổng nữ sĩ, bày tỏ mình đã có tuổi, lần này tới đây một là muốn có cơ hội triển lãm tay nghề chân chính cả đời của mình, thứ hai, cũng là đền đáp lại ân tình của cha con ông An, nên mới đồng ý tới đây. Giờ tâm nguyện đã xong, may mà không nhục sứ mệnh, ông đã được như ý nguyện, chỉ muốn trở lại thành phố S sống một cuộc sống như trước kia mà thôi.

Tổng nữ sĩ cảm thấy vô cùng đáng tiếc, nhưng cũng tôn trọng ý nguyện của ông. Ngày cuối cùng của năm phòng làm việc được nghỉ, mọi người cùng ăn bữa cơm liên hoan cuối năm. Liên hoan xong thì cũng hơn 9 giờ tối, nhưng cuộc vui chưa tàn, mọi người hẹn nhau đi phòng khiêu vũ.

An Na không đi, cô kiên quyết từ chối, hẹn sang năm sẽ gặp lại Tổng nữ sĩ, sau đó từ biệt bà.

Nửa tháng này, An Na vẫn luôn ở tại căn phòng nhỏ mà Tổng nữ sĩ cho mượn, là loại hình chung cư độc thân sớm nhất của Bắc Kinh. Cách nơi này không quá xa, nhưng lúc ăn cơm, An Na bị mọi người chiếu rọi ánh mắt ghen tị, mặt nóng ran hơi lơ mơ say. Tổng nữ sĩ có chút không yên tâm, bảo để bà nhờ lái xe của bà đưa cô về.

— Không cần đâu ạ, bạn cháu tới rồi, đang chờ ở bên ngoài. — An Na từ chối.

Tổng nữ sĩ trước kia từng gặp Lục Trung Quân rồi, mỉm cười nói:

— Là cậu phi công trẻ tuổi anh tuần kia phải không? Sao không mời cậu ta vào?

— Cháu bảo rồi nhưng anh ấy nói không tiện quấy rầy mọi người, nên đợi ở bên ngoài.

— Vậy được, tôi không tiễn cháu nữa. Hẹn sang năm mới gặp lại, chúc cháu năm mới vui vẻ.

— Cô cũng vậy. Tạm biệt.

An Na tạm biệt Tổng nữ sĩ, mặc áo khoác, choàng khăn lên cổ, đội mũ lông dê, đi ra ngoài.

Ban ngày tuyết rơi đã đóng một lớp tuyết mỏng, trên đường tuy rằng không nhìn thấy dấu vết tuyết đọng nhưng vừa đi ra đã có thể cảm nhận được cái lạnh và khô ráo.

An Na đứng ở cửa, nhìn một cái là thấy một người đàn ông hút thuốc đang đứng dựa vào cây cột điện bên đường cái đối diện, là Lục Trung Quân. Cô vẫy vẫy tay với anh.

Lục Trung Quân cũng đã nhìn thấy cô, ném tàn thuốc đi giày cho tắt hẳn, đi qua đường về phía cô. Tới gần rồi, liền tháo găng tay xuống đi vào cho cô.

Găng tay bằng nhung mềm mại ấm áp mang theo nhiệt độ cơ thể anh, vừa đeo lên, rất ấm, cả người cũng ấm lên theo.

An Na nhận ra, đây chính là đôi găng tay mà lúc trước ở Hồng Thạch Tinh có một lần anh đã từng cho cô mượn đeo.

— Uống rượu à?

Lục Trung Quân đứng trước mặt cô, ghé sát đầu qua ngửi ngửi.

— Anh lại hút thuốc à?

An Na cắn môi,

— Đã nói anh cai thuốc rồi mà, hại sức khỏe lắm.

— Chờ em thành vợ anh rồi, anh sẽ cai. — Lục Trung Quân nói.

– Hừ, đáng ghét.

An Na đánh vào tay anh.

– Đi thôi.

Anh hát cảm lên với cô, trong ánh mắt đầy ý cười.

Tuy rằng hiện tại nam nữ nắm tay nhau đi trên đường vẫn là điều xa lạ, hoặc là nói, ở trên đường bạn sẽ không mấy khi bắt gặp có người làm như vậy. Nhưng giờ đang buổi tối, thời tiết lại lạnh, người qua đường thưa thớt, An Na nhìn bốn phía, rồi đặt tay mình vào tay anh, bám lấy anh.

– Vâng, đi thôi.

Cô nói, rồi bước đi.

Lục Trung Quân hơi sững sốt, liếc sang cô một chút, khoe miệng cong lên, chân thon dài đồng hành cùng cô.

– Đợi lâu không? Có lạnh không?

– Không lạnh.

– Ăn cơm chưa?

– Rồi.

– Ban ngày anh làm gì?

– Gặp bạn.

– Nam hay nữ?

– Có nam có nữ.

– Nữ xinh đẹp không?

– Đẹp hơn em.

– Thế sao anh còn về với em?

– Chẳng phải anh bị em bỏ thuốc à?

– Ai ép anh ăn?

– Anh không tự trọng được chưa?

– Anh có vẻ hiểu bản thân nhỉ.

– Không ai hiểu mình bằng mình, nếu không anh lấy gì mà cua em được...

Hai người nắm tay, An Na tựa đầu vào vai anh, chậm rãi đi, vừa đi vừa trò chuyện câu được câu chăng.

– Lục Trung Quân, ngày mai em về rồi.

Cô bỗng nói.

Lục Trung Quân vốn đang vui vẻ lập tức khựng lại, nhưng ngay sau đó lại mỉm cười.

– Ừ, ngày mai anh đưa em đến nhà ga. Hai ngày tới anh có việc, xong rồi thì trước năm mới anh sẽ đến tìm em.

An Na dừng lại buông cánh tay anh ra.

– Lục Trung Quân, anh thực sự đi à?

Cô đầy vẻ không tin.

Bố mình đi thăm bố anh, còn biểu đạt ý phản đối hai người, việc này cô cũng đã biết rồi.

– Đương nhiên là đi rồi. Lúc trước khi dạy ở học viện hàng không, huấn luyện viên bọn anh có câu cách ngôn là, càng khó càng phải vượt qua. Cái khác anh quên chữ cái này anh lại học rất tốt. Sao thế, em không muốn anh đi à?

Ánh đèn đường chiếu vào mặt anh, ánh mắt anh nhìn cô mang theo ý dò hỏi.

– Đương nhiên là không rồi. – An Na có chút sàu, – ...Em chỉ sợ anh đi, chú em càng làm khó cho anh... Cứ tưởng tượng ra là em lo...

Lục Trung Quân hơi mỉm cười, tay đưa qua quàng lấy bả vai cô.

– Không sao đâu, anh mặt dày hơn tường thành, đánh không đánh trả mắng không cãi trả, anh sẽ nói với chú em cho đến khi được thì thôi. An Na, anh muốn kết hôn với em, muốn chúng ta được ở bên nhau đường đường chính chính, để em làm vợ anh, chứ không phải như bây giờ. Nếu cứ tránh né chú em cũng không hay, sớm muộn gì cũng phải đối mặt thôi, muộn không bằng sớm đi.

An Na yên lặng chốc lát.

– Vậy được... Đến lúc đó em giúp anh...

Lục Trung Quân cười, ôm toàn bộ bờ vai cô, nắm chặt.

– Đi nào, anh đưa em về sớm, lạnh quá.

An Na ừ một tiếng, đi theo anh. Khi tới dưới lầu tòa nhà kia, bởi vì thái độ của An Quốc Cường phản đối mãnh liệt, hơn nữa lần trước mẹ đến đây, trước khi đi cũng đã nhắc nhở cô, trước khi kết hôn không được phát sinh quan hệ thân mật gì với Lục Trung Quân nữa. An Na ít nhiều cũng bị ảnh hưởng. Tuy rằng không nói rõ với anh, nhưng mỗi lần anh ăn vạ đòi ở lại qua đêm thì cô đều đuổi anh về.

– Tới rồi, có lên ngồi lát không? – Cô hỏi.

Lục Trung Quân đáp:

– Cầu còn không được ấy.

– Đừng nghĩ nhiều, chỉ cho anh lên ngồi một lát thôi. Ngồi xong anh phải về đấy.

Lục Trung Quân sờ sờ cằm, rầu rĩ.

– Biết rồi.

Gần đây anh nghe lời như thế ngược lại làm cho An Na thấy không đành lòng. Nghĩ nghĩ, nhón chân ghé vào tai anh an ủi:

– Vẫn cho anh được hôn một tí.

Sắc mặt Lục Trung Quân lập tức tươi lên chút. Dù sao chung quanh chẳng có ai, tức thì kéo tay An Na đi lên cầu thang. Vừa vào cửa là đè cô vào sau cánh cửa hôn ngấu nghiến.

...

Sáng sớm hôm sau, Lục Trung Quân lái xe đến, đưa An Na ra nhà ga, đưa hân vào giường nằm, sắp xếp xong hết rồi hẹn ngày đi thành phố S, lúc tàu hỏa chuẩn bị đi hai người mới lưu luyến chia tay.

Giường ngủ đối diện An Na là một chị hơn bốn mươi tuổi mang theo con nhỏ. Trước khi Lục Trung Quân xuống tàu, có chạy ra sân ga mua quýt mời hai mẹ con họ ăn. Chờ khi tàu chuẩn bị chạy, chị kia nói với An Na:

– Bọn em chắc vừa kết hôn nhỉ? Nhìn chồng em lưu luyến chưa kìa, trông chẳng muốn xa em chút nào.

Tuy trước đó khi không có ai Lục Trung Quân luôn miệng “vợ anh, vợ anh” mà gọi An Na, nhưng khi nghe có người dùng từ “chồng” để gọi Lục Trung Quân, trong lòng vẫn bồi hồi, mỉm cười như thừa nhận.

Trên đường đi có hai mẹ con chị ấy làm bạn, thời gian cũng trôi mau hơn, hết một đêm, trưa ngày hôm sau thì tới thành phố S.

An Na không nói thời gian cụ thể ngày về nhà của mình, trong xưởng của bố trước đó có thiết kế một lô trang phục nữ kiểu mới, rất độc đáo, đón hùa theo tâm lý theo đuổi cái đẹp của mọi người, nguồn tiêu thụ rất tốt, đơn đặt hàng đến liên tiếp, giờ vẫn còn đang hoàn thành nốt đơn đặt hàng trước cuối năm nên ông An không ở nhà. Mẹ và Tiểu Quang đã được nghỉ tết, đang ở nhà với bà nội, mấy ngày này vẫn luôn mong cô về, thấy cô bắt chọt đã về nhà thì ai nấy đều mừng rỡ. Tiểu Quang càng phấn khởi hơn, cứ ôm lấy đồ chơi mà An Na mua về tặng cậu. An Na đi đến đâu là cậu dính theo tới đó, nửa bước cũng không chịu rời. Qua con phấn khích rồi, bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, reo lên:

– Khi nào chú Lục của em lại tới thế ạ? Lần trước máy bay chú ấy tặng em em không cẩn thận làm gãy cánh nó rồi, em đang mong chú đến để sửa cho em.

An Na đưa mắt nhìn mẹ, thấy bà cũng đang nhìn mình thì liền kéo bà vào phòng, đóng cửa lại, đem chuyện lần trước bố đi Bắc Kinh thì có ghé thăm bố của Lục Trung Quân và biểu đạt ý phản đối với ông cụ Lục cho mẹ nghe.

– Bố con đi gặp bố của Lục Trung Quân á? – Tiêu Du ngạc nhiên, – Đợi bố về để mẹ hỏi.

– Vâng. – An Na gật đầu.

– Ông An này thật là...

Tiêu Du nhú mồm, nhìn An Na.

– Thế bố của cậu ta có thái độ gì không? Bản thân cậu ta thì nói thế nào?

– Bố anh ấy cũng không đồng ý con và anh ấy...

Nhắc đến, trong lòng An Na cũng khổ sở.

– Nhưng anh ấy thì kiên quyết muốn kết hôn với con. Anh nói qua hai ngày nữa thì tới đây gặp bố mẹ, bàn tiếp chuyện bọn con. Con chỉ sợ đến lúc đó bố lại làm anh ấy mất mặt..

– Thế à.

Tiêu Du nghĩ nghĩ.

– Bảo nó đến đi.

Bà quyết định.

– Bà nội con cũng rất thích cậu ta, chỗ bà thì không thành vấn đề. Phía bố con, con cứ yên tâm giao cho mẹ. Mẹ nói là mẹ mời cậu ta tới, xem bố con dám phản đối không.

An Na không ngờ mẹ lại nhẹ nhàng ôm lấy vấn đề khó giải quyết về mình, vừa mừng vừa sợ nhào tới ôm lấy mẹ.

– Mẹ, mẹ tốt quá. Vậy thì con yên tâm rồi.

Tiêu Du phì cười, gõ đầu An Na.

– Được rồi được rồi, đừng nịnh nọt nữa. Mẹ tin ánh mắt của con, cũng tin trực giác của mình, cảm thấy Lục Trung Quân là người mà con có thể nương tựa cả đời. Sau này gả cho người ta rồi, nhớ sống cho thật tốt.

– Vâng mẹ.

An Na ôm mẹ, cười sung sướng nói.

– Í con quên mất.

Cô bỗng buông mẹ ra.

– Anh ấy bảo con về đến nhà thì gọi điện báo cho anh ấy ngay. Giờ anh ấy chắc đang chờ rồi. Mẹ, con đi gọi điện đây, cũng nói chuyện mẹ giúp anh ấy cho anh ấy biết. Mẹ, con đảm bảo anh ấy sẽ mang ơn mẹ.

– Được rồi được rồi. Giờ trong lòng con cũng chỉ có người ngoài thôi.

Tiêu Du nhìn theo bóng An Na ra cửa, cười lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Qua nông lịch năm cũ, nhà nhà đều bận rộn cho tết âm lịch sắp đến. Hai bên cổng lớn của nhà ông An cũng dán câu đối đỏ mới tinh, sân rộng trong viện treo phơi một loạt thịt khô, trong ngoài quét tước sạch sẽ gọn gàng, toát lên không khí vui tươi của ngày tết.

Nhưng hôm nay không khí trong nhà lại rất khác.

Bà nội sáng sớm đã đi mua rất nhiều đồ ăn về, chuẩn bị làm bữa cơm trưa chiều đãi khách đến.

Hôm nay nhà có khách đến.

Khách này dĩ nhiên là Lục Trung Quân rồi. Anh nói với An Na, tầm mười giờ sáng mình sẽ đến nhà cô.

Cả nhà đều rất chờ mong, bao gồm cả bà nội, Tiêu Du cùng Tiểu Quang sáng sớm đã thức dậy chờ rồi, trừ An Quốc Cường.

Lúc này bà nội và mẹ đều đang bận rộn ở trong bếp, An Na giúp lật vớt ở bên, lén bảo Tiểu Quang đi lên xem ông An đang làm gì.

Tiểu Quang nhanh như chớp chạy đi, lúc quay lại nói ông An ngồi một mình trong phòng, lát thì ngồi, lát thì đứng lên đi tới đi lui.

An Na băn khoăn, biết bố trong lòng giờ đang không thoải mái.

....

Mấy ngày trước, An Quốc Cường mới vừa bị Tiêu Du mắng cho một trận, nói ông chẳng hỏi ý của bà mà đã tự quyết định đi tìm ông cụ Lục, quyết định chuyện lớn của An Na.

Bà không tán đồng cách làm này của ông.

An Quốc Cường biện bạch rằng tất cả ông làm đều muốn tốt cho An Na, nói đầu cho Lục Trung Quân không làm phi công quân sự nữa nhưng công việc vẫn nguy hiểm. Tiêu Du nói bản thân thấy Lục Trung Quân không tồi. Dù công việc anh nguy hiểm nhưng tiền đề là An Na và anh vẫn cương quyết được ở bên nhau, do bản thân An Na lựa chọn, họ không nên lấy danh nghĩa quan tâm mà đi cản trở đôi lứa.

An Quốc Cường lúc ấy cứng miệng không nói gì được nữa, buồn bực một lúc lâu mới buông được một câu, nói bất kể nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng thấy Lục Trung Quân chẳng có đáng về nào là một người chồng tốt cả. Cho nên ông vẫn kiên quyết phản đối.

– An Quốc Cường, em cảm thấy anh có thành kiến với cậu ta mà thôi.

Tiêu Du cuối cùng kết luận.

– Anh nói thật đi, có phải đột nhiên có một cô con gái vừa xinh đẹp vừa tri kỷ, còn chưa kịp ở bên con gái được lâu thì bất chợt lại phải gả con cho người ta, bản thân anh không vui, cho nên nhìn ngang nhìn dọc đều thấy cậu Lục chẳng vừa mắt tí nào đúng không?

An Quốc Cường đương nhiên chối bay chối biến.

Cuối cùng Tiêu Du bày tỏ, lần này Lục Trung Quân đến nhà là do ý của bà. Trước đó tuy anh cũng đã tới, nhưng thân phận không giống nhau. Lần này xem như là lấy thân phận bạn trai của An Na đến nhà, nhân cơ hội này tiếp tục khảo sát toàn diện đối với anh. An Quốc Cường không thể phản đối, phản đối cũng vô hiệu.

Tiêu Du ngày thường ít khi bày tỏ sự kiên quyết của mình, phần lớn là bà đều nghe theo ông An, rất mềm yếu dịu dàng. Đột nhiên trở nên cứng rắn như thế, làm ông An ngỡ ngàng cả người, đến khi bình tĩnh rồi thì Tiêu Du đã bỏ mặc ông lại, ông cũng mất đường phản bác. Dẫu trong lòng vẫn rất khó chịu nhưng ngoài mặt cũng chỉ đành tạm nghe theo mà thôi.

Hai ngày trước cuối năm đơn hàng đã đuổi kịp, công nhân trong xưởng bắt đầu nghỉ tết. Sáng sớm hôm nay, An Quốc Cường nói mình muốn đến xưởng, trưa không về nhà ăn cơm.

– Ừ, anh đi đi.

Lúc ấy Tiêu Du cười tủm tỉm nói.

– Là anh tự đi đấy nhé. Em nói với anh luôn, chờ Tiểu Lục tới, nếu em và mẹ đều hài lòng, cùng nhất trí thông qua, thì cậu ta đã định là bạn trai của An Na nhà mình rồi, lúc đó anh đừng hối hận đấy.

Vì thế An Quốc Cường ngoan ngoãn ở nhà không đi xưởng nữa, ngay cả sân cũng chẳng bước ra một bước, ngay cả vừa rồi chú hàng xóm gọi ông sang chơi ông cũng không đi.

Trong nhà có ba người phụ nữ, con gái An Na không tính, chỉ còn lại mẹ già và vợ trước nay mình nói gì đều nghe thì nay đều đứng về phía Lục Trung Quân hết rồi.

Ông An càng thêm buồn bực, giờ thì nếu Tiêu Du có đuổi ông đi thì ông cũng chẳng đi đâu.

Sợ là nếu mình không có mặt, mẹ già và vợ sẽ bị Lục Trung Quân nịnh nọt vài câu là xuôi thì càng tệ hơn.

...

Bố không thích Lục Trung Quân làm con rể, nghiêm túc mà nghĩ, thật ra cũng rất bình thường. Ông tính cách thẳng thắn, suy nghĩ cẩn trọng, suy xét vấn đề luôn tỉ mỉ sâu xa, làm chuyện gì luôn luôn vừa mới bắt đầu là có thói quen đem toàn bộ mọi đường suy xét tới cùng rồi. Bình thường có vẻ ít nói ít cười, giống như một bàn thạch kiên cố.

Mà Lục Trung Quân thì lại không giống thế, nói anh kiêu ngạo gần buồn cười đều là đang khen anh, là một người không có quy tắc, nghĩ gì làm đấy, muốn thế nào thì làm thế đó.

Hai người như thế, giống như trước đây là bạn bè bình thường ngồi xuống uống vài chén rượu không chừng còn thường thức nhau, nhưng nếu giao con gái cho một người đàn ông như thế, bố yên tâm mới là lạ. Đoán chừng lúc đầu đầu cho mình có không đàn độn lỗ miệng nói ra chuyện kia, bố cũng sẽ không ưng Lục Trung Quân làm con rể đâu.

An Na nhớ rất rõ, ở ba mươi năm sau, khi bố giúp cô tìm đối tượng, thì tiêu chuẩn của cô cũng tương tự như bố mình, chính là chín chắn trầm ổn. Mà giờ thì cũng như thế, thí dụ như lúc trước ông từng đề cập đến việc giới thiệu cho cô với vị bác sĩ phó viện trưởng tương lai kia là biết.

...

Giờ nghe Tiểu Quang nói lại bố đang đi đi lại lại trong phòng thì trong lòng đầy băn khoăn, nghĩ nghĩ có nên đi nói chuyện với bố không. Đang định đi thì mẹ dường như nhìn ra tâm sự của cô, nói:

– Kệ bố con đi. Nói gì mẹ đều nói hết rồi. Mẹ hiểu bố con nhất. Con càng khuyên, không chừng ông ấy càng không thích Tiểu Lục. Cứ để mặc bố con, để cho ông ấy biết con cũng không vui đi.

An Na hết cách, không đi nữa, trong lòng cầu nguyện mong lúc Lục Trung Quân đến, trong bữa cơm sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

.....

Hơn mười giờ, ngoài cửa có tiếng chuông cửa vang lên

An Na đang chờ, vừa nghe tiếng chuông cửa lập tức biết là anh tới, bình ổn lại tinh thần, đi ra mở cửa.

Tiểu Quang đợi từ sáng sớm lao ra ngoài, giành mở cửa.

Bên ngoài quả nhiên là Lục Trung Quân, tóc mới cắt gọn gàng, ánh mắt sáng ngời, mặc quần áo mới, đi đôi giày quân sự, thẳng tắp, cả người đĩnh đạc, tinh thần sáng láng.

Tầm mắt anh rơi vào trên mặt An Na đang xuất hiện ở ngay cửa, hơi hơi mỉm cười gật đầu với cô, lộ ra hàm răng trắng tinh chỉnh tề, anh tuần đến mức khiến An Na suýt nữa thì hít thở không thông.

Kỳ lạ là, trước đây rõ ràng là đã từng ném trái cấm bao lần với anh trên giường rồi, giờ bất chợt nhìn thấy anh đứng ở bên ngoài cổng, lại có cảm giác dường như hai người mới bắt đầu quen nhau, tìm đập tình thích.

An Na bỗng nhiên hối hận vì sao mình lại không đi trang điểm chứ. Như vậy thì đứng cùng anh, chắc chắn sẽ xứng hơn.

– Chú Lục.

Tiểu Quang vừa thấy là Lục Trung Quân thì phản khởi nhảy nhót, lại lao vào trong, gọi to:

– Bà ơi, mẹ ơi, bố ơi... chú Lục tới rồi. Chú Lục tới rồi.

Lục Trung Quân mỉm cười nhìn Tiểu Quang lao vào nhà, lại lần nữa mỉm cười với An Na.

– Anh tới rồi.

An hạ thấp giọng nói.

An Na ừ một tiếng, mỉm cười với anh, cũng thấp giọng nói.

– Vào đi, bà và mẹ đang chờ anh lâu rồi.

Trong phòng bà nội và Tiêu Du đã nghe tiếng kêu của Tiểu Quang, hai người vội đi ra, tươi cười đón Lục Trung Quân vào nhà.

Có thể nhận ra, ngay khi Lục Trung Quân đi vào nhà, biểu cảm rất căng thẳng. Nhưng sự nhiệt tình của bà nội và Tiêu Du đã khiến anh thả lỏng xuống. Đặt quả xuống bàn, anh hỏi ông An có nhà không.

– Có. – Bà nội cười, – Hiếm khi cháu đường xa tới nhà làm khách, nó đương nhiên ở nhà rồi. Tiểu Quang, cháu đi gọi bố cháu đi. Nói có khách tới.

Tiểu Quang giống như con quay chóp mắt chạy vù đi gọi bố.

– Tiểu Lục, cháu ngồi đi, bà còn mấy món trong bếp, cũng sắp xong rồi. Tiểu Du, con ngồi tiếp Tiểu Lục đi.

Bà nội nhiệt tình đón xong thì lại vào bếp bận rộn.

...

An Na đi pha trà, khi cầm ấm trà ra thì đã thấy bố ngồi nghiêm chỉnh ở đó, chẳng nói năng gì. May mà có mẹ ngồi đó, mỉm cười trò chuyện với Lục Trung Quân, làm bầu không khí cũng không quá lúng túng.

An Na bung trà đi vào, rót một tách trà cho Lục Trung Quân, tiện đánh mắt trần an anh. Lúc rót trà cho ông An, lại dùng ánh mắt đáng thương cầu xin bố.

An Quốc Cường mày giật giật, hừ một tiếng, cuối cùng cho con gái chút mặt mũi, mở miệng hỏi Lục Trung Quân:

– Bố cậu dạo này khỏe chứ?

Giọng điệu vẫn cứng nhắc.

– Dạ, ông cụ vẫn khỏe ạ. Cảm ơn chú.

Lục Trung Quân cung kính đáp.

An Quốc Cường ở một tiếng, lại ngậm miệng không nói gì.

– Chú, cháu mang theo hai bình rượu, không biết chú có thích không, trưa nay cháu tiếp chú hai ly...

– Rượu không tốt cho sức khỏe. Tôi cai rồi. Tấm lòng của cậu tôi nhận, còn quà thì cậu mang về đi.

An Quốc Cường nghiêm trang nói.

An Na suýt nữa thì muốn thổ huyết.

Bố diễn cũng giỏi nhỉ.

Tối hôm qua khi ăn cơm, cô rõ ràng thấy ông tự rót rượu tự uống, kết quả đã bị mẹ thu mất, tuyên bố với ông com tối nhiều nhất cũng chỉ được uống một chén nhỏ thôi, ông đã uống quá định lượng trong ngày rồi, đừng hòng được uống nữa. Lúc ấy đáng về của bố còn rất đáng thương nữa, thế mà giờ còn đồng dạng tuyên bố mình kiêng rượu chứ.

– Vâng, chú nói đúng ạ.

Lục Trung Quân vẫn mỉm cười, da mặt đích xác đủ dày, chỉ nghe anh tiếp tục nói:

– Vậy không uống rượu nữa, cháu tiếp com chú. Nhắc đến ăn com, cháu cũng hơi đói rồi ạ. Lần trước tới, cháu còn nhớ chú xuống bếp làm món móng heo hầm, rất ngon. Khi nào rảnh thì dạy cháu với ạ, cháu cũng muốn làm cho An Na ăn. Cô ấy nói thích nhất món này chú làm, ăn rồi chỉ muốn ăn nữa.

Ông An sắc mặt càng kém. Giật giật bả vai, không hó hé răng.

An Na thật sự không có dũng khí ở lại trong phòng tràn ngập không khí ngại ngùng này nữa, ném cho Lục Trung Quân cái nhìn tự sinh tự diệt đi, rồi cầm khay trà không đi ra khỏi phòng.

.....

Cũng không biết bên trong sau đó nói gì, may mắn mà cũng có thể được ăn com rồi. Bà nội và Tiểu Du bung món ăn lên bàn, vào gọi ông An và Lục Trung Quân ra ăn com. Một lát sau, An Quốc Cường ra trước, Lục Trung Quân đi đằng sau, nói cảm ơn bà nội rồi ngồi xuống.

Trên mâm com nhiều người, trò chuyện vui vẻ, cộng thêm Tiểu Quang cũng nói xen vào làm ai ấy nếu cười, ngay cả ông An vẫn vui đầu vào ăn com cũng không nói câu gì khó nghe nữa, bầu không khí thoải mái hơn rất nhiều.

Xong bữa com, nom thái độ hoảng hốt của ông An là biết biểu hiện của Lục Trung Quân khiến mọi người yêu quý anh đến thế nào rồi.

Dẫu sao thì bà nội đã nhận định anh là cháu rể tương lai của mình, com nước xong bắt đầu giữ chặt lấy anh hỏi thăm thái độ ông cụ Lục thế nào.

– Tiểu Lục à, hôm nay cháu đến nhà chúng ta, bố cháu có biết không? Có nói gì không?

Lục Trung Quân đang định trả lời thì ông An vẫn luôn yên lặng này giờ chợt nói:

– Tiểu Lục, cậu theo tôi vào đây một chút, chúng ta nói chuyện.

Nói xong đứng lên, đi vào phòng khách.

Lục Trung Quân lập tức đứng lên, áy náy xin phép bà nội và Tiêu Du, đánh ánh mắt trấn an An Na rồi đi theo vào.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

An Quốc Cường ngồi xuống, châm điếu thuốc, rít một hơi sâu, đưa mắt nhìn Lục Trung Quân.

– Thế này này Lục Trung Quân, lần trước tôi tìm cậu, nói với cậu là tôi sẽ không đồng ý để An Na và cậu ở bên nhau. Giờ tôi vẫn giữ quan điểm đó. Hôm nay cậu tới thì tôi rồi, đây cũng sẽ là lần cuối cậu tới đây. Sau này đừng tới nữa.

– Vì sao ạ?

– Cậu không hợp với An Na nhà chúng tôi. Nó tuy là cháu gái tôi, nhưng tôi coi nó như con gái mình. Lục Trung Quân, tôi thừa nhận cậu là một quân nhân xuất sắc, nhưng lại không phải một người chồng tốt. Cậu đừng phí tâm tư nữa. Tôi hy vọng cậu hiểu.

An Quốc Cường nói không chút khách sáo nào.

– Cháu có thể hỏi, vì sao chú nhận định cháu không phải người chồng tốt không?

Lục Trung Quân vẫn rất bình tĩnh.

– Dựa vào trực giác của tôi. Tôi từng quân từ mười sáu tuổi đến bây giờ, dựa vào trực giác của một quân nhân hơn hai mươi năm tôi luyện ra.

An Quốc Cường mặt âm trầm đáp.

Lục Trung Quân cười cười.

– Khi thế chiến thứ 2, ở Nga có một vị tướng lĩnh Vladimir Romon cực kỳ mẫn cảm với tình hình chiến đấu. Rất nhiều lần giao chiến với người Đức, ban đầu không chiếm được chút ưu thế nào, nhưng thường tới cuối cùng đều thắng bất ngờ. Ông cũng trở thành vị anh hùng của Thế chiến thứ 2. Sau cuộc chiến có phóng viên hỏi ông ta về đạo chiến thắng, ông ta nói mình có trực giác quân nhân trời sinh. Là một thường thắng tướng quân như thế, sau khi Thế chiến thứ 2 kết thúc không lâu thì lại chết. Chú biết vì sao không? Có một ngày ông ta cùng vệ binh đi săn thú, vệ binh bảo ông ta chớ có đi về phía trước, nghe nói ở đó có mảnh đầm lầy ngầm, nhưng ông ta không nghe, dựa vào trực giác của mình vẫn đi vào đó. Thật bất hạnh, trực giác của ông ta tuy khiến ông ta trở thành một quân nhân đầy vinh quang, nhưng cuối cùng lại chôn vùi sinh mệnh của ông ta.

Anh thông thả nói. An Quốc Cường trợn mắt với anh, sắc mặt càng thêm khó coi.

Lục Trung Quân hơi hơi mỉm cười.

– Chú An, cháu không có ý gì khác. Chỉ là câu nói vừa rồi của chú làm cháu chợt nhớ tới câu chuyện này. Ý cháu là, là một người đã từng là quân nhân có trực giác được tôi luyện ra, thứ người đó am hiểu là lĩnh vực công phạt, là vũ khí bí mật để chiến thắng. Thí dụ như cháu tin, chú ở trên thương trường đánh đầu thắng đó, nhưng nó lại không có ý nghĩa chỉ dẫn phổ biến, đặc biệt là trên phương diện tình cảm của cháu và An Na. Cháu biết chú vẫn luôn phản đối, thật ra là vì chú có thành kiến với cháu. Cháu thừa nhận con người cháu đôi khi không tuân thủ kỷ luật, ở trong mắt chú chính là hoang đường. Chú cũng không thật sự hiểu về con người cháu, mà An Na lại hiểu. Cô ấy lựa chọn cháu. Đây là may mắn của cháu, cũng là tự hào của cháu, cháu sẽ dùng cả đời để chứng minh cho chú, lựa chọn của cô ấy là đúng.

– Thực ra cháu có thể không cần sự đồng ý của chú để kết hôn với An Na.

Anh tiếp tục nói,

– Nhưng bởi vì cô ấy muốn thế, hơn nữa xuất phát từ sự tôn kính của cháu với chú, cho nên cháu mang theo chân thành đến đây, mong được chú cho phép cháu kết hôn với An Na.

– Nếu chú đồng ý, cháu vô cùng cảm kích.

Anh nói xong câu cuối, nhìn thẳng vào An Quốc Cường.

An Quốc Cường sắc mặt vẫn sầm sì, không nói gì, điếu thuốc vẫn kẹp trong tay.

Đúng lúc, bên ngoài có tiếng động, như là có người tới.

An Quốc Cường quay lại, tầm mắt nhìn vào cửa sổ đối diện ra sân. Mơ hồ trong sân có tiếng nói chuyện, ngoài tiếng của bà nội, còn có một giọng nói ôn hòa, già nua. Mặt ông biến đổi, nhanh chóng đứng lên.

Lục Trung Quân cũng nghe được giọng của người vừa tới, sự kinh ngạc không kém ông An chút nào.

Có tiếng bước chân gấp gấp đi đến, bà nội đẩy cửa phòng đi vào, nét mặt đầy vui vẻ kinh ngạc:

– Quốc Cường à, con đoán xem ai tới. Thủ trưởng Lục đấy. Bố của Tiểu Lục đấy. Tiểu Lục à, bố cháu tới rồi, còn có cả em cháu nữa, mau ra đón họ đi. Ôi thật là không ngờ, hôm nay con gió nào mà khách quý liên tục tới thế.

An Quốc Cường gấp gấp đi ra ngoài.

Lục Trung Quân chần chờ một chút, vẻ mặt khó tin, rồi chậm rì rì đi theo ra.

Trong sân, Lục Kiến Lâm đang đứng trò chuyện với Tiêu Du, bên cạnh là Lục Tiểu Lâm. Thấy Tiểu Quang chạy ra, Lục Tiểu Lâm ngồi xuống đi, mỉm cười lấy túi kẹo trong túi sách ra đưa cho cậu. Bên ngoài sân, mấy nhà hàng xóm đang tò mò nhìn vào. Bà nội lập tức ra ngoài nói với hàng xóm, đó là thủ trưởng cũ của An Quốc Cường từ Bắc Kinh đến chơi.

Hàng xóm nghe vậy thì đều hâm mộ, bàn luận sôi nổi.

.....

– Thủ trưởng, con gió nào thổi chú tới đây ạ.

Không còn sắc mặt sầm sì khó coi nữa,

Hàng xóm nhóm nghe xong, sôi nổi gật đầu tán thưởng. An Quốc Cường vừa ra đến ngoài thì đã cười tươi, chìa tay ra bắt tay Lục Kiến Lâm, nắm thật chặt.

Tuy rằng chẳng ưa Lục Trung Quân nhưng đối với thủ trưởng cũ thời trẻ từng lập bao chiến công hiển hách, An Quốc Cường cực kỳ tôn trọng, thậm chí đây tôn sùng.

– Chú An!

Lục Tiểu Lâm đứng lên, bắt chước theo anh mình tự hạ bói phận của mình xuống một bậc, mỉm cười chào ông An.

An Quốc Cường vội vàng đáp lại, đón hai bố con họ vào trong nhà.

Lục Kiến Lâm liếc nhìn cậu con trai thần sắc căng thẳng đang chậm như rì đi ra, tầm mắt lại lần nữa quay sang An Quốc Cường, mỉm cười nói:

– Quốc Cường, thật là mạo muội quá, không báo trước mà đã đến nhà cậu. Mong cậu bỏ qua cho. Tôi nghe Tiểu Lâm nói con trai tôi hôm nay tới nhà cậu, tôi sợ nó nói năng chẳng đâu vào đâu làm mất hết cái mặt già này, trong lòng không yên tâm, cho nên mới tới đây. Nó không gây chuyện gì chứ? Nếu nó có sai gì, cậu cứ nói với tôi, tôi sẽ dạy dỗ nó, bắt nó xin lỗi cậu.

– Thủ trưởng, cậu ấy không gây chuyện gì cả đâu ạ. Thủ trưởng mời vào nhà, đừng đứng ở đây nữa.

An Quốc Cường vội dẫn ông cụ vào.

Lục Kiến Lâm mỉm cười gật đầu, đi vào.

An Na vừa rồi vẫn luôn ở trong phòng mình, cũng không biết Lục Trung Quân và bố nói gì, anh có chọc giận ông ấy không, tâm tình đang sốt ruột thì nghe được náo nhiệt bên ngoài. Cô chạy đến cửa sổ, nhìn thấy là ông cụ Lục và Lục Tiểu Lâm tới thì quá ngạc nhiên. Cũng không biết vì sao ông cụ Lục lại tới, vội chạy ra, chào hỏi ông cụ và Lục Tiểu Lâm.

Ông cụ Lục mỉm cười gật đầu với An Na.

An Na chào hỏi xong, liền kéo Lục Tiểu Lâm sang bên, lén hỏi mục đích tới của mọi người.

– Em cũng không biết nữa. – Lục Tiểu Lâm lắc đầu, thì thầm nói. – Tự xưng bố em bảo muốn tới, thế là em dẫn ông tới.

Tiêu Du bung khay trà ra, tươi cười rót trà mời khách. Ông cụ nhận trà, cảm ơn.

– Ông ơi, ông ăn kẹo ạ.

Tiểu Quang cầm kẹo mà Lục Tiểu Lâm lúc nãy cho cậu, giơ lên trước mặt ông cụ Lục, mở to mắt ngược lên tò mò nhìn ông.

Ông cụ Lục mỉm cười, xoa đầu cậu nhóc, nói:

– Vợ hiền con hiếu, trên có mẹ hiền, còn có cháu gái ngoan. Quốc Cường, số cậu rất tốt.

– Nào có nào có ạ...

Ông An khiêm tốn.

Bà nội và Tiêu Du đều cười.

Nói đùa vài câu, ông cụ nhìn sang An Quốc Cường đang đầy vẻ ngờ vực, mỉm cười nói:

– Quốc Cường, chắc cậu đang nghĩ xem tại sao đột nhiên tôi lại tới đúng không? Hôm nay tôi mạo muội tới đây, cũng là cậy già lên mặt, ý vào chút mặt già này để nói chuyện. Quốc Cường, cậu có một cô cháu gái rất ngoan, còn tôi, tôi rất ưng cháu gái của cậu. Hôm nay tôi là muốn đề thân với nhà cậu, muốn con gái cậu làm dâu nhà tôi, làm vợ con trai tôi.

Ông cụ vừa dứt lời, căn phòng lập tức rơi vào yên tĩnh.

Lục Trung Quân thần sắc tựa như buông lỏng, ngay sau đó thì hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn sang An Na đang đứng ở một góc.

An Na tim nhảy dựng lên, theo bản năng cũng nhìn Lục Trung Quân, mắt hai người chạm nhau.

Bà nội và Tiêu Du nhìn nhau, đồng thời chuyển ánh mắt sang An Quốc Cường.

An Quốc Cường hiển nhiên cũng ngây hết cả người, ngồi đơ ra một lúc không thốt nên được lời nào.

– Bố ơi, ông nói muốn chị làm vợ con trai ông. Con trai ông là chú Lục à bố? Tốt quá tốt quá. Con thích chị làm vợ chú Lục lắm.

Tiểu Quang không hiểu gì, thấy bố chẳng có phản ứng thì sốt ruột, chạy qua kéo cánh tay ông.

Tiêu Du vội vàng kéo cậu nhóc lại, cùng bà nội lui ra ngoài phòng.

An Na và Lục Trung Quân, Lục Tiểu Lâm cũng ra ngoài theo, trong phòng khách chỉ còn lại ông cụ Lục và ông An.

.....

Ông An rút cuộc có phản ứng, ho khan hai tiếng, nở nụ cười gượng gạo:

– Thủ trưởng, thủ trưởng đang... nói đùa ạ...

Ông cụ Lục mỉm cười, lắc lắc đầu.

– Quốc Cường, tôi không biết trong lòng cậu nghĩ gì. Lần trước cậu tới gặp tôi, tuy cậu không nói rõ, nhưng tôi cũng biết ý cậu. Lẽ ra, tôi không nên miễn cưỡng cậu. Nhưng quả thật tôi rất vừa lòng cháu gái cậu. Con người mà, khó tránh khỏi có chút tâm tư. Nghĩ một cô gái tốt như thế nếu rơi vào nhà người khác, tôi đúng là rất tiếc. Nghĩ tới nghĩ lui, mới mặt dày đến nhà...

– Thủ... Thủ trưởng... làm thế là làm khó cháu...

Ông An ngượng ngùng.

– Quốc Cường, nếu tôi làm mai cho con trai mình, dĩ nhiên là phải nói rõ về nó. Tiểu Quân đúng là có nhiều khuyết điểm, làm việc không quy củ, trước kia còn phạm nhiều sai lầm, cậu không ưa nó là điều bình thường. Nhưng không phải tôi làm cha mà bao che con mình, con người nó, cũng không phải là không có ưu điểm. Nó có nhân cách, chân thành. Đây là đánh giá của tôi về nó. Nhưng chỉ dựa vào điểm này, mặt già của tôi đâu có dày đến mấy thì cũng sẽ không tới nhà cậu hôm nay. Để tôi hạ quyết tâm tới đây, là vì tôi biết, nó thật sự yêu cháu gái cậu. Lần trước tôi nói chuyện với nó, có phản đối nó. Nó liền nói một câu với tôi.

Ông cụ lắc đầu, thờ dãi.

– Nó nói cháu gái cậu là người đầu tiên mà nó yêu và cũng là người cả đời này nó yêu. Sau đó tôi nghĩ, nếu như thế, người làm cha như tôi, cũng nên làm chút gì đó cho con trai. Cho nên, tôi đến đây.

– Thủ trưởng...

An Quốc Cường không thốt được câu gì, chỉ ngồi im.

– Quốc Cường, tôi biết cậu thương cháu gái mình, không yên tâm giao con bé cho thằng con trai chẳng đáng tin của tôi. Tôi thì sao, tôi bảo đảm với cậu, chỉ cần cậu đồng ý cuộc hôn nhân này, cháu gái cậu sau này làm dâu nhà họ Lục, cũng là con gái của Lục Kiến Lâm này. Tôi bảo đảm, con bé gả vào nhà tôi rồi, tuyệt đối không để nó bị uất ức thiệt thòi. Cậu yên tâm chưa?

An Quốc Cường trầm ngâm.

Bà nội vốn luôn nấp ở bên nghe trộm cuối cùng không nhẫn nhịn được, mặt tươi rói đi vào.

– Trong nhà này phân bố phận cao thấp, thì tôi cao nhất tôi quyết định. Hôn nhân này tôi đồng ý. Cháu rể Lục Trung Quân này, tôi cũng ưng từ lâu rồi. Cứ quyết định như thế đi.

Ông cụ Lục gật đầu, cảm ơn bà nội, nghĩ một chút, lại cười nói:

– Vậy thì, nhân lúc hai nhà nghỉ dịp cuối năm, vậy thì tính toán nên cho bọn trẻ đính hôn, rồi xác định quan hệ thông gia trước. Đến khi nào kết hôn thì do nhà gái quyết định. Nhà mình thấy sao?

– Được được được. Không thành vấn đề. – Bà nội đồng ý luôn, mặt mày tươi rói.

– Ôi thế thì tốt quá, vừa được ăn tết, lại có việc hỷ, đúng là song hỷ lâm môn. Quốc Cường?

Ông cụ Lục nhìn sang An Quốc Cường vẫn ngồi im, gọi ông ta.

Đối với thủ trưởng mà mình sùng bái, trong lòng ông An tuy rằng không muốn, nhưng tới nước này rồi, từ “không” bất luận thế nào cũng chẳng thể thốt ra được.

– Vậy... cứ theo ý thủ trưởng ạ...

Ông An miễn cưỡng đáp.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

Tin tức tốt lành nhanh chóng lan truyền, chỉ trong chốc lát, ngay cả hàng xóm cũng biết chuyện này.

Nhà ông An quan hệ với làng xóm láng giềng rất tốt, mọi người nghe nói cha con nhà họ Lục từ xa tới, giờ đang ở nhà ông An vì thế không mời mà tự đến nhà chúc mừng, tức thì trong phòng khách chật ních người, ghế không đủ ngồi, có người ngồi có người đứng, trò chuyện vui vẻ náo nhiệt, thảo luận sôi nổi việc đính hôn như nào, phải làm những gì, đúng là còn náo nhiệt hơn cả đêm giao thừa.

Ông An tươi cười đón khách, bà Tiêu Du thì bận rộn pha trà rót nước mời hàng xóm láng giềng.

Vừa rồi bà nội không kiềm chế được tự ra rồi quyết định, An Na biết sự việc đã xong, thấy Lục Trung Quân hai mắt sáng ngời, nhìn mình chăm chú, trong lòng cũng sung sướng khôn cùng, bất chợt lại khẩn trương, kéo Lục Tiểu Lâm đi vào phòng mình, đóng cửa lại, nhận lời chúc mừng của cô ấy xong, hai người trốn ở trong phòng thì thâm trò chuyện. Tới lúc này rồi, nghe bên ngoài náo nhiệt, biết hàng xóm láng giềng tới, càng ngượng ngùng hơn không dám đi ra ngoài.

– Chị dâu, sau này em có chị dâu rồi. – Lục Tiểu Lâm cười hi hi nói, – Chắc anh em giờ đang chưa lấy lại tinh thần đâu. Hời anh ấy quá rồi. Ngày thường anh ấy chẳng làm gì được, cuối cùng phải nhờ bố ra mặt mới cưới được vợ về, đúng là vô dụng mà.

– Nói gì anh đấy hờ Tiểu Lâm? – Bên ngoài có giọng của Lục Trung Quân.

Lục Tiểu Lâm thè lưỡi, chạy ra mở cửa:

– Em có nói gì đâu. Toàn khen anh thôi.

Lục Trung Quân cười, đứng ở cửa nhìn An Na.

– Anh chị nói chuyện đi, em không làm bóng đèn nữa.

Lục Tiểu Lâm cười hi hi đi ra ngoài.

Lục Trung Quân vẫn đứng ở cửa, chăm chú nhìn An Na một lát, bỗng nhiên giang tay ra với cô.

An Na lao tới, nhào vào cái ôm của anh.

Lục Trung Quân đón lấy cô, cúi xuống hôn cô.

Nụ hôn ngọt ngào qua đi, An Na dựa vào ngực anh, tay treo lên cổ anh, ngược lên nhìn anh khẽ khàng nói:

– Chắc trong lòng chú em ghen lắm đây. Chờ mọi người đi về rồi, em đưa anh đi gặp chú, chúng ta xin lỗi ông, được không?

– Anh xin nghe theo vợ anh.

Lục Trung Quân lại lần nữa ôm chặt cô.

.....

Cả buổi chiều, trường bồi hai nhà đều bàn bạc chuyện hôn sự. Cuối cùng quyết định hai ngày trước cuối năm sẽ tổ chức tiệc rượu bên nhà ông An trước, sang tháng giêng thì đến Bắc Kinh tổ chức lần nữa. Bàn bạc chi tiết xong rồi, ăn xong bữa cơm chiều, Lục Tiểu Lâm buổi tối ngủ cùng phòng với An Na, Lục Trung Quân đưa bố đến khách sạn.

An Quốc Cường cũng ra ngoài tiễn, ông cụ Lục bảo không cần mãi, ông An mới dừng lại, quay vào nhà.

Lục Trung Quân đem đưa bố đến khách sạn, an bài xong xuôi, đứng trước mặt bố, mãi một lúc mới cất tiếng:

– Bố...

Anh vừa gọi, ông cụ đưa tay lên ngăn anh lại.

– Không cần nói gì cả. Bố biết con muốn nói gì. Ngược lại bố có mấy lời muốn nói với con. Hôm nay bố làm thế, nói dễ nghe, thì là giúp con trai mình cưới vợ, nói khó nghe, là dựa vào mặt già này mà ép bức người ta. Bố phá quy củ ngay cả mặt già này cũng không cần, vì sao, trong lòng con hiểu đúng không. Với bố con không cần phải nói gì cả, phía An Quốc Cường, bố biết trong lòng cậu ta chắc chắn khó chịu, con qua đó luôn đi, tạ lỗi với người ta đi.

Lục Trung Quân vội vã đáp:

– Vâng con biết rồi, con đi luôn ạ.

Nói xong vội vã đi, ra tới cửa, chợt dừng bước lại.

– Bố, cảm ơn bố.

Ông cụ Lục hừ mũi, mặt không biểu cảm.

Lục Trung Quân toét miệng cười, mở cửa bước ra ngoài.

.....

Lục Trung Quân trở lại nhà họ An.

An Na đã chờ anh ở cổng rồi.

– Chú em đâu?

– Trở lại rồi ạ. Chú đang ở trong phòng, đang nói chuyện với thím.

Cô dẫn Lục Trung Quân vào phòng tiếp khách thường ngày, bảo anh chờ, mình thì gõ cửa phòng bố mẹ, thấy cửa khép hờ thì đẩy vào, nói với ông An.

– Bố, anh ấy trở lại rồi. Con bảo anh ấy chờ ở phòng khách rồi ạ. Anh ấy muốn gặp bố.

An Quốc Cường hừ mũi:

– Còn gì để gặp? Ban ngày gặp còn chưa đủ à? Nó không thấy đủ, nhưng bố thấy đủ rồi.

Tiêu Du cười lắc lắc đầu, đẩy ông đi ra.

– Đừng giống trẻ con nữa. Là người nhà cả, nói chuyện đàng hoàng cho em.

Ông An rút cuộc vẫn phải đi vào phòng khách.

An Na cảm kích nhìn mẹ, mình cũng đi vào theo bố.

Lục Trung Quân đứng lên, sóng vai với An Na đến trước mặt ông An.

– Còn gì muốn nói thì nói đi.

Ông An cũng không ngồi xuống, cắt lời luôn.

– Chú, vừa rồi đưa bố đến khách sạn, bố cháu nói, việc chú đồng ý, ông ấy đã nhận ân tình lớn của chú, bảo cháu qua cảm ơn chú. Chú, cảm ơn chú đã đồng ý để cháu và An Na kết hôn với nhau. Cháu đảm bảo, cả đời này sẽ đối xử tốt với cô ấy, tuyệt đối không phụ sự nhượng bộ ngày hôm nay của chú đâu ạ.

Lúc anh nói câu này, thần sắc trịnh trọng vô cùng.

Ông An không nói gì.

– Bố...Chú...- An Na dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn ông An, – Chú nói gì đi, nếu không đầu chú đã đồng ý rồi, trong lòng cháu cũng khó chịu. Cháu muốn nhận được lời chúc phúc của chú.

Thần sắc của ông An rút cuộc hòa hoãn xuống, liếc Lục Trung Quân.

– Cậu nhớ kỹ cho tôi, trước khi kết hôn cầm đũa một ngón tay vào người con bé.

An Na ngẩn ra, ngay sau đó mặt nóng bừng lên.

Lục Trung Quân cũng ngẩng ra, sau đó lập tức gạt đầu.

– Vâng, cháu hứa. Cháu sẽ làm được.

– Cứ thế đi.

Ông An chấp tay ra sau, đi ra ngoài.

...

Sau bữa tiệc đính hôn mà nhà họ An và nhà họ Lục tổ chức tại nhà An Quốc Cường xong, mấy bố con ông cụ Lục về Bắc Kinh, chuẩn bị cho tiệc đính hôn vào tháng giêng. An Na trước cuối năm gọi điện thoại cho cô Lý Hồng, nói chuyện hôn sự của mình và Lục Trung Quân, nói đợi có thời gian rảnh cô và Lục Trung Quân sẽ đi Hồng Thạch Tinh thăm bà và Tiểu Ny.

Cô Lý Hồng cực kỳ vui mừng, chúc mừng An Na, còn nói với cô, trạm sữa trong huyện giờ kinh doanh rất tốt, điều kiện trong nhà cũng khá lên rất nhiều rồi, đang chuẩn bị sửa nhà. Bà tuy rằng mở quầy hàng bán đồ lặt vặt, chủ yếu cũng là để giết thời gian. Bao khi nào An Na rảnh, nhất định phải đến đây chơi.

An Na đồng ý, trước khi cúp điện thoại, trừ trừ một chút, vẫn nói chuyện Chu Kiến Bân cho bà biết, còn bảo, Chu Kiến Bân kia giờ đã bị hủy bỏ tư cách xuất ngoại, cũng không làm chủ tịch hội sinh viên nữa, trước kỳ nghỉ đông vẫn không thấy anh ta quay về trường, đoán chừng là vì quá xấu hổ mà xin nghỉ dài hạn rồi. Bên kia cô Lý Hồng nghe xong vô cùng kích động, sau đó nghiêng rằng mắng chửi một lúc, cuối cùng cảm ơn An Na. Hai người lại trò chuyện một lúc nữa mới cúp điện thoại.

.....

Những ngày bận rộn cuối năm rất nhanh đã qua, bước vào tháng giêng, đảo mắt đã tới ngày lành đã chọn rồi.

Vợ chồng ông An cùng bà nội, Tiểu Quang đến trước một ngày.

Nhà của Lục gia vẫn đề không, ông cụ Lục kiên quyết muốn họ ở nhà mình, nói phòng đã dọn dẹp xong hết rồi. An Quốc Cường không muốn ở lại, nhưng bà nội và Tiểu Dao thì thấy còn có Tiểu Quang nữa, ở bên ngoài thì quá không tiện, vì vậy nhận ý tốt của ông cụ Lục, ở lại nhà họ Lục.

Nhà họ Lục đã chuẩn bị đâu vào đấy mọi thứ cho tiệc đính hôn ngày mai. Bữa tiệc tổ chức ở nhà hàng Tây Uyển, cũng không tính làm quá lớn, chỉ mời một số bạn bè thân thích thân cận. Nhưng dù vậy cũng phải gần hai mươi bàn liền. Ngoài thân thuộc của Lục gia, còn có một vài thế giao, bộ hạ của ông cụ Lục, chủ nhiệm Điện, cùng với một số thành viên quen biết đã lâu đều tới dự. Phó huyện trưởng Uông và chị Hồ cùng con gái Uông Tuệ Lệ cũng tới, khi gặp mặt An Na, vui vẻ trò chuyện không dứt.

Ngày đính hôn, khách khứa đến đông đủ, Lục Trung Quân thần thái sáng láng, tươi rói. Qua bữa tiệc, khách đã vãn dần, người ở gần thì tạm biệt ra về, người ở nhà thì bố trí nơi nghỉ ngơi.

Cả nhà họ An ở lại Bắc Kinh chơi mấy ngày, toàn bộ hành trình Lục Trung Quân đều tham gia, săn sóc bà nội rất chu đáo. Bà nội cứ gặp anh là cười rất tươi. Nhận ra được, ông An tuy không mấy khi nói chuyện với anh, nhưng mỗi khi gặp anh, trong lòng vẫn chỉ hận không đá cho anh đầu choáng mắt hoa mới thấy hả lòng.

Hôm nay, cả nhà ông An sẽ quay về thành phố S. Ông cụ Lục hôm nay lại có việc bận, không thể đích thân tiễn cả nhà về được, sáng sớm đã chờ chào từ biệt với bà nội và vợ chồng An Quốc Cường, sau đó bảo Lục Trung Quân đưa cả nhà họ ra nhà ga.

Trước cuối năm khi về nhà, An Na đã thông qua bố chào hỏi với lãnh đạo cục kinh tế thương mại, đã xin nghỉ, giờ muốn ở lại làm nốt việc ở phòng làm việc của Tổng nữ sĩ, không thể về nhà cùng cả nhà được.

Bên kia bà nội tạm biệt với Lục Trung Quân, bên này Tiêu Du dặn dò An Na, bảo cô chú ý sức khỏe đừng để bản thân mệt mỏi. An Na chỉ biết gật đầu vâng dạ.

Lục Trung Quân giúp bà nội xách hành lý, đang chuẩn bị ra cửa, điện thoại phòng khách chợt vang lên.

Lục Tiểu Lâm chạy tới nhận điện thoại, sau đó nói là chủ nhiệm Điền gọi tới, tìm Lục Trung Quân có việc gấp.

An Na và Lục Trung Quân nhìn nhau.

– Lục Trung Quân! Sao cháu lại cả gan làm loạn như vậy, cháu muốn làm chú tức chết à?

Bên kia điện thoại chủ nhiệm Điền vừa nghe thấy giọng của Lục Trung Quân là bắt đầu mắng chửi, giọng mắng rất to, ngay cả An Na cũng nghe rõ ràng.

Lục Trung Quân vội đưa điện thoại ra xa tai một chút.

– Cháu lại gây gì với chú vậy chủ nhiệm?

– Thăng ranh chết tiết kia! Cháu lập tức lăn đến đây cho chú, ngay lập tức. Đây là mệnh lệnh!

– Chủ nhiệm!

Lục Trung Quân khó xử, nhìn cả nhà ông An đang chờ mình nhận điện thoại, hạ thấp giọng:

– Cháu đang định đưa cả nhà chú An Na ra nhà ga... Có chuyện gì không chú? Gần đây hình như cháu đâu phạm lỗi gì đâu?

– An Quốc Cường cũng ở đó hở? Vừa hay, bảo anh ta nghe điện thoại đi. Chú không thèm nói chuyện với cháu nữa. Chú sắp bị cháu làm cho tức chết rồi.

Lục Trung Quân chần chờ một chút, đành phải nói với ông An.

– Chú, chủ nhiệm Điền nói muốn nói chuyện với chú...

Ông An sùng sốt.

– Hình như ông ấy giận cháu. Nhưng cháu bảo đảm, gần đây cháu không hề gây chuyện gì cả.

Lục Trung Quân gấp gáp giải thích.

An Quốc Cường mang vẻ mặt khó hiểu đi tới nhận điện thoại trên tay Lục Trung Quân, a lô một tiếng.

– Chủ nhiệm Điền, tôi là An Quốc Cường...

Cũng không biết chủ nhiệm Điền nói gì mà thần sắc của An Quốc Cường dần dần trở nên rất kỳ lạ.

An Na căng thẳng vô cùng. Cô cảm giác hai ngày này bố có vẻ như đã chấp nhận Lục Trung Quân rồi, nhờ đâu anh lại gây chuyện...

– Biết rồi, được, tôi lập tức bảo cậu ta quay về học viện.

Ông An cúp điện thoại.

– Chú, chủ nhiệm Điền làm sao vậy, sao lại tức giận như thế?

An Na lập tức hỏi dồn ông An.

– Chủ nhiệm Điền nói, mẹ của Phó đội trưởng Chữ Vĩ đã hy sinh trước kia của Lục Trung Quân vừa mới đến học viện, nói giờ mới biết Lục Trung Quân gánh vết đen cho con trai mình nhiều năm, còn nói tháng nào cũng khấu trừ tiền lương để trợ cấp cho mình, trong lòng không yên, nên tới học viện, mong muốn lãnh đạo trả lại trong sạch cho nó.

An Quốc Cường liếc Lục Trung Quân đang đầy lo lắng bên cạnh, nói.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

An Na và Lục Trung Quân cùng nhau tới học viện hàng không.

Chủ nhiệm Điền đang ở phòng khách tiếp khách, ngoài ông ra, còn có mấy vị lãnh đạo khác của học viện, và hai vị lãnh đạo ở đại đội phi hành nơi Lục Trung Quân từng làm việc trực tiếp.

Mẹ của Chữ Vĩ hơn 60 tuổi, dáng người nhỏ gầy, tóc muối tiêu, mặc áo ngắn màu lam của người già nông thôn phía nam, áo ngắn tuy rất bạc nhưng lại sạch sẽ.

Khi Lục Trung Quân xuất hiện ở phòng khách, bà Chữ đang ở trong đó, biểu cảm nôn nóng, chủ nhiệm Điền cùng vài vị lãnh đạo khác đang trò chuyện với bà, bảo bà kiên nhẫn chờ, nói đã thông báo cho Lục Trung Quân rồi, anh đang trên đường tới.

Trước kia Lục Trung Quân từng đến thăm bà. Vừa thấy Lục Trung Quân xuất hiện ở cửa, ánh mắt sáng lên, đứng lên, bước nhanh tới bên anh, với đôi tay khô gầy xương xương ra cầm tay của anh, nắm chặt lấy, không chịu buông.

– Tiểu Lục!

Bà Chữ gọi anh, nước mắt đã ngân ngấn.

Lục Trung Quân cũng gọi một câu bác Chữ, An Na đứng sau anh, nhìn chăm chú vào bà Chữ.

Chủ nhiệm Điền bước tới, đón An Na qua, bảo bà Chữ ngồi xuống.

Bà Chữ không chịu buông tay Lục Trung Quân, quay đầu qua nói:

– Các đồng chí lãnh đạo, cảm ơn các đồng chí đã nhiệt tình tiếp đón tôi. Tôi từ quê đi mấy ngày đường tới đây, không vì gì khác, chính là chỉ muốn để đồng chí Lục được lấy lại trong sạch, khôi phục lại danh dự của cậu ấy. Sai lầm trước kia, là con trai tôi ngốc nghếch phạm phải, cậu Lục vì giữ gìn danh dự con tôi mà gánh tội thay nó. Bao năm nay, cậu Lục chẳng những tới thăm tôi, hàng tháng còn trích lương chuyển tiền cho tôi. Tôi căn bản không biết gì cả, mấy tháng trước có một lần tôi ra huyện lĩnh tiền trợ cấp, vô tình hỏi tiêu chuẩn trợ cấp của nhà nước, mới biết mỗi tháng số tiền trợ cấp của tôi nhiều hơn rất nhiều. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ cũng chỉ có tiểu Lục. Số tiền này nhất định là cậu Lục gửi cho tôi rồi.

Bà Chữ nói đến đây, cảm xúc trào dâng, nước mắt chảy ra.

Lục Trung Quân thấy trong phòng nhiều đôi mắt đang nhìn mình thì vội an ủi bà.

An Na bước tới đỡ bà ngồi xuống.

Chủ nhiệm Điền tròn mắt với anh:

– Sao lại luôn giấu chú thế? Chú vừa tra ở khoa tài vụ rồi, họ đã chứng thực lời bác Chữ nói rồi.

Lục Trung Quân ngượng ngập.

– Cháu với Chữ Vĩ là anh em, là đồng nghiệp, chăm sóc mẹ của anh em mình là bình thường mà chú. Không phải lãnh đạo các chú ngay cả chuyện còn con này cũng bắt cháu báo cáo chứ? Chú quản lý cũng rộng quá.

Chủ nhiệm Điền uất nghẹn.

Bà Chữ ngồi xuống, cảm xúc dần bình ổn lại, lấy ra khăn mùi xoa, lau nước mắt, nói tiếp:

– Các đồng chí lãnh đạo, tôi đến đây, ngoài chuyện tiền trợ cấp ra, chủ yếu muốn lấy lại trong sạch cho Tiểu Lục. Nghe nói năm đó nó gách vác sai lầm cho thằng con tôi, chẳng những không thể làm đội trưởng được, còn bị điều đi nơi khác. Tôi tuy chẳng biết chữ, nhưng cũng biết đạo lý làm người. Con tôi làm sai, phải tự nó gánh chịu. Lòng người cũng là máu thịt, nếu tôi vì ham tiền trợ cấp nhà nước mà không nói ra, vậy chúng tôi còn là người không? Con trai tôi nếu có biết được, cũng không cho phép tôi làm như vậy. Tôi cả đời chưa từng xa nhà, lần này tới đây chính là làm chứng cho Tiểu Lục, xin các đồng chí sửa sai, hủy bỏ xử lý đối với Tiểu Lục, khôi phục lại danh dự cho Tiểu Lục.

– Hiểu rồi ạ. Bà tình sâu nghĩa nặng, chúng tôi vô cùng cảm động. Bà yên tâm, chúng tôi nhất định điều tra rõ ràng. Điều tra ra sự thật rồi, nên làm gì, chúng tôi sẽ thực hiện theo đúng chế độ.

Lãnh đạo đại đội phi hành an ủi bà Chữ xong, quay sang gòm gòm nhìn Lục Trung Quân.

Lục Trung Quân làm giả bộ không thấy.

Bà Chử nói xong những lời cần nói, thấy lãnh đạo tỏ thái độ rõ ràng, mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn sang An Na ngồi bên, mỉm cười nói:

– Cô bé, cháu xinh quá. Cháu là hôn thê của Tiểu Lục à? Vừa rồi chủ nhiệm Điền nói với bác, mấy ngày trước cậu ấy đính hôn rồi. Tiểu Lục là đứa bé ngoan, bác chúc bọn cháu cả đời hạnh phúc, sống lâu trăm tuổi!

An Na cảm ơn, nói tên mình cho bà biết, trò chuyện với bà.

Bên này cô đang tiếp chuyện với bà Chử, bên kia chủ nhiệm Điền đã thảo luận xong với mấy vị lãnh đạo, quyết định bố trí bà Chử tạm nghỉ ở nhà khách học viện.

Bà Chử vội từ chối, nói tự mình tìm chỗ nghỉ là được. An Na khuyên bà nghe theo sắp xếp của họ, bà Chử mới đồng ý.

An Na đưa bà Chử đi nhà khách, Lục Trung Quân muốn đi theo nhưng bị chủ nhiệm Điền gọi lại. Anh không thể làm gì khác, đành phải bảo An Na đưa bà Chử đi trước, mình sẽ đi sau.

Hai vị lãnh đạo học viện nhìn anh, lắc lắc đầu, rồi bỏ đi. Cuối cùng chỉ còn lại chủ nhiệm Điền cùng lãnh đạo đại đội phi hành của Lục Trung Quân, Chỉ đạo viên họ Trác.

Chủ nhiệm Điền lườm Lục Trung Quân, mắt như bốc hỏa muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Lục Trung Quân lui ra sau.

– Thủ trưởng, chú muốn làm gì?

– Làm gì? Thế ông cụ nhà cháu có biết không? Chắc không rồi, hôm nay chú sẽ thay ông cụ xử lý cậu.

Chủ nhiệm Điền muốn tóm anh tới, Lục Trung Quân lại nhanh chân tránh được,

– Có gì từ từ nói, cháu có vợ rồi đấy.

Anh la lên.

– Cậu còn biết cậu có vợ rồi à, chưa từng thấy ai như cậu. Đúng là tức chết.

Chủ nhiệm Điền còn muốn mắng tiếp, lại bị Chỉ đạo viên Trác đứng bên ngăn lại. Ông Trác lắc đầu, than thở:

– Tiểu Lục, lúc trước cháu nhận tội thay cho Chử Vĩ, có từng nghĩ đến hậu quả không? Cháu vốn có khả năng được thăng chức hàm. Nếu như thế, cháu chính là sĩ quan trẻ tuổi nhất được thăng chức trong hệ thống chúng ta, tương lai rộng mở vô cùng. Nhưng cháu nhìn cháu xem, cháu làm được gì nào? Nói nghĩa khí anh em đúng không? Nói chẳng có tính tổ chức kỷ luật thì đúng hơn. Việc cháu gánh vác, được, cháu là anh hùng vô danh, nhưng như thế cháu lại hủy hoại tương lai của mình, lãng phí hai năm tuổi trẻ, cuối cùng tới nơi này, cháu còn...

– Nay anh Trác, anh nói mấy câu đó tôi chẳng thích nghe đâu. Ý anh là gì?

Chủ nhiệm Điền chột cát ngang,

– Chỗ tôi không bằng chỗ anh à? Nơi đây là cái nôi bồi dưỡng nhân tài phi hành cho quốc gia, là cơ sở ra đời vũ khí tác chiến kiểu mới đấy. Tổng thiết kế sư Phi Ưng từng được lãnh đạo cao cấp tiếp kiến còn là nhân viên biên chế chỗ chúng tôi đấy. Thế nào mà từ trong miệng của anh lại có vẻ như nơi đây chẳng ra gì nhỉ. Thế là thế nào?

Chỉ đạo viên Trác khựng lại:

– Không thèm nói chuyện với anh.

Lại tiếp tục quay sang Lục Trung Quân.

– ...Cháu chẳng những hủy hoại con đường bằng phẳng được trải rộng của mình, còn gây ra những rắc rối lớn cho công tác tổ chức nữa, cháu có từng suy xét đến không? Nếu ai nấy đều giống cháu, gặp chuyện gì cũng chỉ nói đến tình nghĩa anh em, không suy xét đến điều lệ chế độ tổ chức kỷ luật, vậy thì bộ máy nhà nước vận hành như nào hả? Nói tóm lại, việc này, cháu vẫn phạm sai lầm nghiêm trọng.

– Câu này còn được. – Chủ nhiệm Điền cũng hừ một tiếng. – Lục Trung Quân, đến giờ cháu vẫn thế, chẳng thấy cháu có chút hối cải nào cả.

Lục Trung Quân không dám hó hé gì nữa, mặc cho hai người trách móc. Chủ nhiệm Điền nhìn anh một cái, nghĩ nghĩ, nói thêm với Chỉ đạo viên Trác:

– Anh Trác, anh phê bình hoàn toàn chính xác, cậu ta cần phải tiếp thu vô điều kiện và phải sửa chữa. Nhưng xét đến lúc trước cậu ta làm thế, cũng xuất phát từ ý tốt, hơn nữa giờ mẹ của Chử Vĩ cũng đến đây, muốn trả lại danh dự cho cậu ta, còn biểu đạt tấm lòng cảm kích nữa, chúng ta cũng không thể không suy xét đến ý kiến của quần chúng. Ý tôi là, trên hồ sơ của cậu ta thêm bút lục, khôi phục lại danh dự cho cậu ta. Suy xét đến việc cậu ta trợ giúp người nhà liệt sỹ đã hy sinh, ưu khuyết điểm bỏ trợ lại triệt tiêu cho nhau, chúng ta lại ra văn bản nghiêm khắc cảnh cáo, ý anh thấy được không?

Chỉ đạo viên Trác trầm ngâm, gật đầu:

– Tôi đồng ý.

– Được, vậy tôi đi nói với lãnh đạo học viện một tiếng, cứ làm như vậy đi.

– Khoan đã, tôi có ý kiến nữa.

Chỉ đạo viên Trác lại nói:

– Mẹ của Chữ Vĩ sau khi tìm đến đại đội chúng tôi, hiểu tình hình, tôi lập tức báo lên trên. Lãnh đạo có gặp tôi nói chuyện, chúng tôi cảm thấy có thể điều Lục Trung Quân quay về. Đầu gì, trước đây cậu ta làm ở chỗ chúng tôi, quay về có đầy đủ không gian phát triển. Cho nên tôi sẽ xin điều động cậu ta về, hy vọng bên các anh hỗ trợ phối hợp.

Chủ nhiệm Điền sắc mặt biến đổi.

– Đừng có hòng. Lúc trước là tôi kéo cậu ta từ nơi khi ho cò gáy về đây. Giờ cậu ta là biên chế chính quy nơi này. Giỏi lắm, dựa vào cái gì mà bên các anh đòi điều đi hả? Về tổ chức hành chính, bên chúng tôi tuy tính chất khác bên các anh, nhưng cấp bậc không thấp hơn bên các anh đâu. Đừng hòng lấy thế ép người.

– Anh Điền, trước kia không phải anh cũng ra đi từ chỗ chúng tôi à? Sao giờ anh lại phân biệt rõ ràng thế? Tư tưởng này của anh thế là không được.

– Tôi làm nghề nào yêu nghề đó! Giờ cậu ta là người của tôi, tôi quyết định. Các anh đừng có mong mà kéo cậu ta đi.

Lãnh đạo hai bên tranh chấp gay gắt không ai chịu nhường ai, Lục Trung Quân dán vào chân tường khề khàng dịch ra ngoài.

– Lục Trung Quân, chuyện của cậu còn chưa xong, ai cho phép cậu đi?

Chủ nhiệm Điền đang đỏ mặt phùng phùng tranh cãi với đồng nghiệp cũ chợt phát hiện Lục Trung Quân đã dịch tới rồi cửa, quay đầu quát một tiếng.

– Hai chú cứ từ từ cãi nhau, cháu còn có việc, không rảnh nghe hai chú gây lộn.

Lục Trung Quân quay đầu bỏ chạy.

Lãnh đạo của anh, căn bản là không biết tâm tư của anh, giờ trong đầu anh chỉ đang nghĩ muốn xóa mấy chữ “vị hôn thê”, “chưa lập gia đình” đi, nằm mơ cũng muốn lĩnh giấy kết hôn, sau đó ôm người đẹp vào động phòng thối.

Bởi vì đã đồng ý với ông An rồi, trước mặt người đẹp, anh chỉ được ngấm, chỉ được nghĩ, lại chẳng được động chạm đến.

Giờ anh sắp uất nghẹn đến chết rồi đây này!

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Sắp xếp cho bà Chữ tại nhà khách học viện hàng không xong, An Na trò chuyện với bà trong phòng.

Bà Chữ tâm sự với cô những chuyện trước đó. Một tuần trước, chợt có một cô gái tìm đến nhà, cầm theo rất nhiều quà, bảo tới thăm bà Chữ.

Bà Chữ chưa từng gặp cô gái này, hết sức ngạc nhiên, hỏi lai lịch cô ấy, cô gái nói mình tên là Từ Phương.

Bà Chữ chợt nhớ ra, trước khi con trai mình hy sinh mấy tháng, trong lá thư cuối cùng mà con trai gửi cho mình, có từng nhắc đến một cô gái tên Từ Phương, nói cô ấy ở đoàn văn công, hai người đang hẹn hò với nhau. Chờ qua một thời gian nữa thì sẽ báo cáo lên tổ chức. Nhưng không ngờ là, ngày đó biên giới phía Tây Nam có chiến sự, đại đội phi hành chỗ Chữ Vĩ được lệnh khẩn cấp điều đến tiền tuyến. Tiếp đó là có tin dữ con trai hy sinh, bà Chữ nghĩ cô gái kia chắc là đã có cuộc sống mới, nên cũng không nhắc đến chuyện này với người nào cả, đến bây giờ, chuyện cũ cũng phai nhạt đi nhiều, cũng không nhớ tới cái tên này nữa. Không ngờ hiện tại Từ Phương lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, bà Chữ lập tức nhớ đến lá thư kia của con trai. Sự việc tuy đã qua nhiều năm, nhưng khi nhìn thấy cô gái mà con mình thích đứng trước mặt mình, nghĩ đến con mình đã hy sinh thì mắt lại đỏ lên.

Từ Phương đứng im lặng trước di ảnh Chữ Vĩ được bà Chữ đặt trên nóc tủ một lúc, sau đó kể lại chuyện xảy ra năm đó cho bà nghe. Nói mình và Chữ Vĩ lúc ấy thật lòng yêu nhau, dự tính chờ anh từ tiền tuyến trở về thì sẽ báo cáo xin kết hôn lên tổ chức. Nào ngờ đâu anh lại hy sinh, mà bản thân thì lại phát hiện có thai ngoài ý muốn, là Lục Trung Quân vì bảo vệ danh dự cho Chữ Vĩ, cũng để giảm bớt áp lực cho cô ấy mà đứng ra gánh hết trách nhiệm, cuối cùng còn xin lãnh đạo xử lý cô ấy nhẹ nhàng.

Từ Phương còn nói, bản thân có lỗi với Chữ Vĩ, lúc ấy tình thần bị áp lực nặng nề đã không giữ đứa bé kia được. Sau đó cô ấy về quê sinh sống, giờ được người quen giới thiệu đã quen biết với một người đàn ông, người ta cũng rất tốt, mong được kết hôn với cô ấy. Cô ấy cũng nói chuyện trước kia của mình, nhưng đôi phương cũng không để ý tới quá khứ của cô ấy, vẫn quyết định cưới cô ấy. Cho nên cô ấy quyết định gả cho anh ta. Nhưng trước khi bắt đầu một cuộc sống mới, cô ấy cảm thấy mình nên tới thăm bà Chữ, nói mọi chuyện cho bà biết. Sau nhiều lần do dự mãi, cuối cùng mới tìm đến.

Bà Chữ kể lại chuyện đã qua, khóe mắt vẫn ươn ướt, lau nước mắt, nhìn An Na nói:

– Con bé Từ Phương kia cũng ngộ, trước đó là con trai bác có lỗi với nó, nó còn nói xin lỗi Chữ Vĩ nhà bác nữa kia. Bác thật lòng cảm kích con bé. Sau khi con trai bác hy sinh, mấy năm nay, Tiểu Lục tới thăm bác vài lần, nhưng cũng không bao giờ nhắc đến chuyện mình đã gánh trách nhiệm thay con trai bác. Nếu không phải con bé tới thăm bác, kể lại câu chuyện trước kia, thì cả đời này bác không biết Tiểu Lục đã làm bao chuyện cho Chữ Vĩ nhà bác rồi. An Na à, cháu thật là tinh mắt nhìn trúng Tiểu Lục. Tiểu Lục cưới được cháu, cũng là phúc của nó.

An Na nghe xong câu chuyện, trong lòng cũng thổn thức khôn nguôi, thổn thức vì bà Chữ hiểu chuyện nặng tình nặng nghĩa, cũng thổn thức về cô gái Từ Phương chưa bao giờ gặp mặt kia. Giờ, cũng chỉ thăm chúc phúc cho cô ấy về sau có một cuộc sống mới đầy may mắn và hạnh phúc.

...

Lục Trung Quân vừa đến được một lúc thì cũng đến giờ cơm chiều. Tiếp đó Chủ nhiệm Điền cũng đến, mời bà Chữ đi ăn cơm. Bà Chữ cứ cảm ơn mãi. Cơm nước xong, mấy người đưa bà về phòng nghỉ ngơi.

– Tiểu An, cháu cứ tự nhiên, chú đi trước.

Sắp xếp cho bà Chữ xong rồi, Chủ nhiệm Điền đánh tiếng với An Na, sau đó định đi về.

Lục Trung Quân giữ ông lại.

– Cháu còn muốn gì nữa hả? – Chủ nhiệm Điền nhìn Lục Trung Quân, vẻ mặt rất cau có.

– Chủ nhiệm, cháu muốn hỏi chuyện Chữ Vĩ...

Anh trịnh trọng nói, giọng đề thấp,

– Các chú định xử lý thế nào ạ? Có nói cháu biết được không?

Chủ nhiệm Điền nghe anh hỏi chuyện này thì hừ mũi:

– Sao thế, trong mắt cháu bọn chú là những người chẳng có tình người đúng không? Thế theo cháu người có tình người phải như thế nào?

– Chú đừng nóng mà. – Lục Trung Quân vội lắc đầu, – Ai nói chú không có tình người, cháu là người đầu tiên xử kẻ đó. Chủ nhiệm Điền mặt lạnh tâm nóng, trịnh trọng nghiêm, không khác gì Quan nhị gia đâu. Người khác không biết, chứ cháu lẽ nào không biết. Cháu chỉ hỏi tí thôi mà.

– Cút đi. Đừng có mà nịnh nọt nữa.

– Vâng vâng. Nhưng chú cứ phải nói cho cháu biết, cháu biết rồi cháu tự cút.

Chủ nhiệm Điền lại hừ mũi, nói:

– Liệt sĩ Chữ Vĩ trong chuyện trước đây là phạm sai lầm, nhưng bọn chú đã xem xét, xét thấy hai bên lúc đó là tự nguyện, hơn nữa còn dự tính kết hôn, cộng thêm mẹ liệt sĩ hiểu chuyện tình nghĩa sâu nặng, bọn chú cũng cảm động, quyết định không truy cứu nữa, người nhà liệt sĩ vẫn được hưởng trợ cấp nhà nước, không có gì thay đổi cả. Giờ thẳng nhai cậu vừa lòng chưa?

– Vừa lòng rồi. Cảm tạ chủ nhiệm Điền, và các lãnh đạo khác. Cháu cút đây, không để chú ngứa mắt nữa.

Lục Trung Quân cầm tay An Na, đi ra ngoài.

An Na vẫn chưa quen được cách thức giao lưu giữa Lục Trung Quân và chủ nhiệm Điền, xấu hổ, khi bị anh kéo ra ngoài, quay lại chào ông.

Chủ nhiệm Điền nhìn bóng dáng Lục Trung Quân và An Na đi khuất rồi mới thở hắt ra, lắc lắc đầu, nở nụ cười.

– Thăng ranh này!

Ông lẩm bầm.

...

Cả nhà đã trở về thành phố S, Lục Trung Quân thì ngày nghỉ cũng kết thúc, cứ lưu luyến chia tay An Na quay về học viện hàng không. An Na bắt đầu chú tâm vào công việc hợp tác với Tổng nữ sĩ. Hai tháng sau, là bộ trang phục văn hóa cuối cùng của năm triều đại, chủ đề trang phục nhà Thanh được

biểu diễn long trọng tại nhà hàng Maxim

Ngày hôm đó khung cảnh hoành tráng, phục sức do người mẫu biểu diễn mang theo khái niệm mới đánh mạnh vào thị giác của người xem, đã đổi mới hoàn toàn cách nhìn và quan điểm của người khác, giành được sự khen ngợi rất cao, đặc biệt là bởi các đại diện nước ngoài của công ty Pierre Cardin, người sẽ được mời tham gia vào toàn bộ dự án trao đổi văn hóa này. Cuối buổi biểu diễn, Tổng nữ sĩ trang phục lông lấy cảm tay An Na đi lên bục sân khấu chữ T, lấy thân phận là nhà thiết kế đầu tiên phát hành chủ đề tối nay, giới thiệu với mọi người, nhận được những tràng pháo tay vang dội.

Cuộc họp báo kết thúc, theo lệ thường là tiệc cốc tai giải trí nhẹ, không ít người tìm lý do tiếp cận với An Na, trong đó bao gồm cả người nước ngoài, không hề che giấu sự ngưỡng mộ đối với cô. Nhà hàng Maxim và phòng làm việc của Tổng nữ sĩ cơ bản là trường hợp thường xuyên nhất của Trung Quốc có thể tiếp xúc với người nước ngoài, An Na đã sớm có chuẩn bị, trên ngón áp út tay trái cô đã đeo chiếc nhẫn đơn giản, do tự cô chuẩn bị.

Đàn ông Trung Quốc thực ra cơ bản đều rất hướng nội, dù là Phạm Minh, tuy rằng muốn theo đuổi cô, nhưng biểu hiện cũng rất kín đáo, không gây những bối rối khó xử cho cô.

An Na đeo nhẫn, chủ yếu là để ứng phó với đàn ông ngoại quốc.

Thông thường cách này rất có tác dụng. Mặc dù rất có hứng thú với cô, nhưng khi cô vô tình hoặc cố ý lộ chiếc nhẫn trên tay, đa số mọi người đều tự biết khó mà lui, nhưng lại không bao gồm vị nhiếp ảnh gia nước Pháp kia.

Vị nhiếp ảnh gia này phụ trách chụp ảnh cho người mẫu, rất có danh tiếng ở Pháp, giống như giáo sư Pierou, người mà An Na đã gặp trước đây, vì ngưỡng mộ văn hóa phương Đông mà đã sang đây. Vị này cực kỳ yêu thích An Na, ca ngợi cô là Barbie phương Đông, lại không biết một quan niệm xuất phát từ đâu, cho rằng giờ các cô gái Trung Quốc thường sùng bái mù quáng đối với người nước ngoài, khát khao được gả cho người nước ngoài và xuất ngoại. Hôn nữa tính cách anh ta lãng mạn nhiệt tình, một tháng trước khi được gặp An Na, đã công khai theo đuổi cô mãnh liệt. Dù An Na nói cho anh ta biết mình đã có hôn phu rồi, nhưng anh ta vẫn không quan tâm. Tổng nữ sĩ cầm ly rượu, đi đến bên An Na, giúp cô thoát khỏi anh chàng người Pháp kia, kéo tới một góc, hỏi tối nay sao không thấy Lục Trung Quân tới. Trên bữa tiệc đính hôn lần trước, Tổng nữ sĩ cũng tới dự, biết quan hệ giữa cô và Lục Trung Quân. Đáng nhẽ tối nay anh ấy cũng tới, nhưng đột ngột đơn vị anh ấy có việc gấp, nên không tới được ă. An Na buồn bã nói. Đây là một phần công việc hiện tại của cô, cũng là chương trình đầu tiên của cô với tư cách là một nhà thiết kế, nếu anh tham gia được thì càng hoàn mỹ hơn. Đến giờ phút này, cô dường như càng hiểu sâu sắc tâm tình ngóng trông bố về nhà mấy ngày ngắn ngủi của mẹ trước kia khi bố chưa chuyển ngành. Không gặp thì nhớ, gặp rồi thì thời gian lại trôi nhanh, như là chớp mắt đã phải xa nhau tiếp rồi. Mỗi một lần gặp mặt, không những không thể ngừng tương tư, ngược lại càng nuôi dưỡng nỗi nhớ nhưng cho khoảng thời gian xa nhau tiếp đó hơn. Tổng nữ sĩ cũng bày tỏ sự tiếc nuối, lại nói với cô, tiếp theo đó phòng làm việc sẽ càng bận, bắt đầu chính thức chuẩn bị đem toàn bộ phục sức đến nước Pháp, lần đầu tiên tại Paris, kinh đô thời trang của thế giới, thể hiện sự quyền rũ của văn hóa trang phục từ phương Đông Trung Quốc. – Hoạt động giao lưu văn hóa lần này sẽ càng được tiếp tục khẳng định và duy trì. Qua mấy ngày nữa tôi sẽ đi thăm một vị quan viên, cũng trình lên kế hoạch hoạt động xuất ngoại của chúng ta. Tôi hy vọng cháu có thể thay mặt nhà thiết kế đồng hành cùng tôi, cháu có thời gian không? – Đương nhiên không thành vấn đề! – An Na lập tức đồng ý. – Yêu cầu cháu làm gì, cứ nói cho cháu là được. – Được, ngày mai chúng ta sẽ bàn kỹ... Tổng nữ sĩ mỉm cười, tâm trạng bỗng nhiên định ở hướng cửa ra vào. An Na nhìn theo, ngăn ra. Lục Trung Quân đã tới rồi, anh đang đứng ở lối vào, tầm mắt đã dạo qua sảnh lớn, ngay sau đó nhìn thấy An Na. Hai người nhìn nhau, anh cũng ngây người, tựa như bị đánh về điểm lệ của An Na làm cho định trụ. Đây là lần đầu tiên anh trông thấy cô trong trang phục lễ hội lông lấy cảm tay như thế. Tối nay cô trang điểm vô cùng đẹp, tóc dài vấn cao, mặc một chiếc váy dài tùy chỉnh từ Pierre Cardin. Phong cách cổ điển, chi để lộ cổ và cánh tay trắng, nhưng chiếc váy bó sát cơ thể, làm lộ vóc dáng quyến rũ của cô. Lục Trung Quân rất nhanh hồi phục lại tinh thần, bước nhanh tới, chào hỏi Tổng nữ sĩ. – Vừa rồi còn nhắc tới cậu đấy, Lục tiên sinh. – Tổng nữ sĩ ra hiệu cho người phục vụ chuyển một ly rượu đến cho anh, cười tươi nói, – Tuy cậu đã bỏ lỡ màn trình diễn của An Na, nhưng giờ đã tới rồi, vẫn khiến cô ấy rất vui. Tôi nói đúng không, An Na? Buổi sáng anh có nói với cô không đến được, hơn nữa nghe giọng điệu của anh như là có việc gì đó rất quan trọng. Không ngờ đã muộn thế này rồi anh lại xuất hiện ở đây. Dựa vào trực giác, An Na cảm thấy bên chỗ anh có lẽ đã có chuyện gì đó. Cô đề nén tia lo lắng đang trào dâng trong lòng, cũng chẳng có tâm tình ở lại nơi này nữa, chỉ muốn hỏi anh cho rõ ràng, bèn nói đôi câu với Tổng nữ sĩ rồi xin phép được về. – Được. Chờ cháu rảnh thì tôi gặp tôi nhé. Đưa vị hôn phu quyến rũ xinh đẹp của cậu đi đi, nếu không tôi không đảm bảo cô ấy sẽ về được trong sự bao vây của người hâm mộ đâu. Tổng nữ sĩ trêu chọc hai người. Lục Trung Quân mỉm cười, bắt tay tạm biệt với bà, giúp An Na khoác áo khoác, dẫn cô ra khỏi nhà hàng Maxim.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Hai người đính hôn rồi, ông cụ Lục đề nghị An Na về nhà ở, nói Lục Trung Quân phần lớn không ở nhà, như vậy không có gì là không tiện. Nhưng suy nghĩ đến cảm thụ của bố mẹ, An Na uyên chuyển từ chối. Giờ cô ở căn chung cư mà lúc trước Tổng nữ sĩ cho cô mượn.

Lục Trung Quân lái xe tới, nói là mượn chủ nhiệm Điền. Ra khỏi nhà hàng Maxim, anh đưa cô về chung cư.

Nhà hàng Maxim cách chung cư không quá xa, chỉ năm phút sau là đến nơi.

Trong năm phút này, toàn bộ đều là An Na nói, anh chỉ chuyên tâm lái xe, mỉm cười, thỉnh thoảng thêm vào đôi câu.

Điều này khác với anh thường ngày.

Nghi hoặc trong lòng An Na càng lúc càng nặng. Khi sắp đến dưới lầu chung cư, nhìn anh hỏi:

– Lục Trung Quân, bên chỗ anh có phải có chuyện gì đúng không?

Lục Trung Quân nhìn cô cười, nói:

– An Na, đêm nay em thật xinh đẹp. Khi vừa thấy, suýt nữa thì anh không kiềm chế được đấy.

An Na nhăn mày:

– Em xinh hay không em tự biết, không cần anh khen. Em hỏi anh, bên chỗ anh có phải có chuyện hay không?

Lục Trung Quân im lặng, lái xe đến dưới lầu chung cư, đỗ lại, tay vẫn để trên bánh lái, trầm ngâm một lúc, chợt xuống xe đi vòng qua kéo An Na xuống.

– Đi lên rồi nói.

Anh nói.

...

– Giờ anh có thể nói được rồi đó, rốt cuộc là chuyện gì?

Vừa đi vào, An Na còn không kịp cởi áo ngoài đã hỏi luôn.

Lục Trung Quân nhìn cô chăm chú, cuối cùng nói:

– Là có chút việc. Sáng nay nhận được mệnh lệnh, anh được khôi phục chức vụ ban đầu, muốn đi tiền tuyến đưa tin.

An Na ngây hết cả người.

...

Biên giới Tây Nam trước giờ chiến sự vẫn chưa yên, có một khoảng thời gian ngưng lại, gần đây chiến hỏa lại được đẩy lên, điểm này An Na cũng biết.

Sống trong hòa bình, nào có cảm nhận được bóng ma chiến tranh chứ.

Cô vốn không cảm thấy điều đó cách cuộc sống của mình rất xa vời.

Nhưng không ngờ đến là, giờ thì, hôn phu của mình lại lần nữa bị cuốn vào nơi tiền tuyến.

– Lục Trung Quân, em không muốn anh đi.

An Na nhào vào lòng anh, ôm chặt anh như đứa trẻ không chịu buông tay.

Lục Trung Quân đỡ người, tay cùng ôm lấy cô, cúi xuống hôn lên trán cô, thì thầm:

– Anh xin lỗi, anh xin lỗi An Na, anh không thể ở lại...

– Vì sao cứ phải là anh đi?

Cô ngước lên nhìn anh, đôi mắt đẹp bắt đầu mờ đi.

– Không phải tại sao là anh đi, mà là anh đã được điều về, toàn bộ đại đội lần này đều nhận mệnh hết, anh cũng không ngoại lệ.

Anh cúi xuống kiên nhẫn giải thích với cô.

– Em mặc kệ.

An Na càng ôm chặt lấy cổ anh, giọng nghèn nghẹn.

Lục Trung Quân nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô, vỗ về cô như đứa trẻ, không ngớt nói xin lỗi với cô.

– Bố anh biết chưa?

An Na chợt nghĩ tới, hỏi.

– Ông biết rồi.

– Thế bố nói gì?

Tuy rằng đã đoán được kết quả, nhưng cô vẫn ôm tia hy vọng mong manh, hai mắt đăm đăm nhìn anh, chờ đợi.

Lục Trung Quân cũng nhìn lại cô, không nói gì.

An Na cụp mắt xuống, chậm rãi buông hai tay ra khỏi cổ anh, xoay người ngồi xuống giường, buồn bã.

Lục Trung Quân cũng không biết nói gì, đứng đó nhìn cô mãi.

– Em xin lỗi Lục Trung Quân... Vừa rồi có phải em quá ích kỷ không... Vừa rồi khi đột ngột biết tin tức này, em khó tiếp nhận được, nên...

Một lát sau, An Na đè nén nỗi buồn sắp phải chia ly xuống, quay qua nhìn tấm rèm, cố gắng ép nước mắt không rơi xuống.

– Anh cứ yên tâm mà đi, em sẽ chờ anh về.

Cuối cùng cô hít hít mũi, quay lại, mỉm cười đầy đáng thương với anh.

Lục Trung Quân vẫn luôn yên lặng nhìn cô, trong mắt mang theo nỗi niềm yêu thương vô bờ.

– Anh chừng nào đi?

Cuối cùng cô hỏi.

Lục Trung Quân trù trù không đáp, như là chỉ cần mình nói ra đáp án sẽ mang ảnh hưởng tới cho cô.

– Ngày mai.

Cuối cùng anh nói.

An Na dờ dẫm nhìn anh, bỗng đứng lên, nhào tới anh, đôi tay lại lần nữa quấn lên cổ anh, ra sức ép sát mình vào anh, nhón chân lên, hôn mạnh lên môi anh. Lục Trung Quân ôm chặt lấy cô.

Hai người hôn nhau không ngừng, môi lưỡi tiếp xúc, nước bọt giao nhau, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng lên cao, hô hấp cũng trở nên hỗn loạn. Không biết từ lúc nào, áo khoác của An Na cũng đã rơi xuống đất, lộ ra chiếc váy dạ hội bên trong.

Giương mặt cô ửng đỏ, hô hấp dồn dập, đứt quãng, cách một lớp vải mỏng, cô như sợi tơ mềm yếu, bám chặt vào thân thể cường tráng nóng như lửa đốt của anh. Lục Trung Quân chợt buông cô ra, đôi mắt không dám nhìn vào cô lúc này, thở hổn hển nói:

– Đừng... An Na... Trước khi anh đi...

An Na bám víu lấy cổ anh, kéo anh đến bên giường.

Anh dựa lưng vào giường, tầm mắt rơi vào trước ngực cô, yết hầu lên xuống một cái, thần sắc căng thẳng vô cùng:

– An Na... Anh...

An Na đẩy anh ra, Lục Trung Quân lập tức ngã ra giường.

Cô đá giày cao gót đi, trèo lên ngồi ngang hông anh, tuột chiếc váy dài vướng víu vén áo anh lên, hai bên sườn anh lộ ra hai đoạn đùi trắng như tuyết trơn bóng.

Cô cúi người xuống, muốn cởi quần áo anh ra.

Lục Trung Quân nằm trên giường, tay như bị đơ đặt ở hai bên sườn, không cử động được, gương mặt đỏ sạm, ánh mắt âm trầm vô cùng. Ngón tay trắng nõn của Anna cởi cúc áo đầu tiên của anh, lại cởi chiếc cúc thứ hai, cái thứ ba, sau đó cô thò tay vào trong cổ áo đã được mở rộng, vuốt ve ngực anh, anh khẽ rên rỉ thành tiếng, bất chợt giữ tay cô lại.

– Đừng... Đừng như vậy, Anna, anh xin em... Em còn như vậy, anh sẽ không nhẫn nhịn được...

Ánh mắt anh nhìn cô mang theo sự cầu khẩn, giọng run rẩy.

– Vậy thì đừng nhẫn nhịn... Lục Trung Quân, anh không muốn em à?

Anna rút tay ra, tiếp tục khóa người trên bụng anh, thẳng lưng lên, bắt đầu tháo tóc mình xuống, gỡ ghim cài, mái tóc dài bung xõa ra, buông xuống bờ vai cô, như thác nước màu đen tuyền.

Lục Trung Quân nhìn chằm chằm cô đang áp lên người mình, nuốt nước miếng, lộ vẻ do dự.

– Là bởi vì lời hứa của anh với chú em phải không?

Anna lại lần nữa cúi người xuống, cả người như nằm lên người anh, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào chiếc cằm thô ráp của anh. Lục Trung Quân cười khổ.

– ...Em muốn khảo nghiệm sức chịu đựng của anh phải không? Em ở đây, sức chịu đựng của anh chính là...

Anna chăm chú nhìn anh, bỗng ngồi dậy, nhảy xuống giường, bắt đầu mặc quần áo thật nhanh.

Lục Trung Quân chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt mang theo dự vọng mãnh liệt và sự bất mãn nhìn theo cô.

– Em muốn làm gì thế?

Anh hoang mang hỏi.

Anna cũng không quay đầu lại, nói.

– Giờ em đi gọi điện thoại về nhà.

Lục Trung Quân giật mình, nhảy xuống giường.

– Anna, em nói gì.

– Mai chúng mình đi đăng ký kết hôn đi.

Anna đã mặc xong áo khoác, xoay người lại.

Lục Trung Quân rót cuộc bùng tỉnh, tới gần cô tay giữ vai cô, ánh mắt khóa lấy cô.

– Anna, em thật sự muốn kết hôn với anh ngay lúc này.

Về mặt của anh có chút mù mờ khó tin nổi.

– Phải. – Cô gật đầu, – Báo cáo kết hôn của anh không phải được phê chuẩn rồi à?

– Anna... Lục Trung Quân kêu lên, vẫn do dự, – Tuy anh luôn khát khao đến ngày hôm nay, nhưng giờ... Em khẳng định giờ là thích hợp không?

– Em đã nghĩ kỹ chưa, thật sự muốn kết hôn với anh ngay bây giờ à?

Anh dừng lại một chút, cuối cùng lại hỏi cô, âm giọng cao hơn.

– Đúng vậy. Em biết em đang làm gì.

Anna ngược lên, nói rõ ràng.

– Lục Trung Quân, em yêu anh, giờ em muốn kết hôn với anh, để anh hoàn toàn trở thành người đàn ông của em.

Lục Trung Quân lặng lẽ nhìn cô, bỗng kéo mạnh cô vào ngực mình, hôn cô nồng nàn.

Anna giãy thoát khỏi lòng anh.

– Không có thời gian đâu, giờ chúng ta đi gọi điện thoại.

...

Lúc này đã hơn 10 tối rồi, vợ chồng ông An đang chuẩn bị đi ngủ, bỗng nghe hàng xóm có điện thoại gọi ngoài cửa, nói Anna gọi điện thoại về.

Đã muộn thế này, cũng không biết là có chuyện gì. Ông An và bà Tiêu nhìn nhau, vội mặc quần áo đi ra ngoài.

Tiêu Du ngồi chờ, lát sau, thấy chồng về, thần sắc nghiêm trang, trong lòng chợt căng thẳng, vội hỏi có chuyện gì.

– Anna nói Lục Trung Quân nhận được nhiệm vụ đi tiền tuyến.

– Hà?

Bà Tiêu la lên.

– Nó còn nói, giờ muốn đi đăng ký kết hôn với Lục Trung Quân.

– Hờ...

Bà Tiêu kinh ngạc.

Căn phòng rơi vào yên lặng.

– Thế anh nói gì?

Một lát sau, bà hỏi chồng.

– Anh nói gì còn tác dụng không?

Ông An lắc đầu.

– Con gái chúng ta ấy, lòng đã hoàn toàn đặt ở chỗ cậu ta rồi. Con nó nói ngày mai chúng ta đi máy bay qua đó, mang sổ hộ khẩu cho con nó

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Ngày hôm sau vợ chồng ông An cầm theo hộ khẩu lên chuyến bay đầu tiên ngay sau buổi trưa đến Bắc Kinh.

Lục Trung Quân và An Na trước đó đã chụp ảnh xong, trước khi Cục dân chính hết giờ làm hai người đã kịp nhận giấy đăng ký kết hôn, chính thức trở thành vợ chồng.

Tuy rằng thời gian quá gấp gáp, nhưng ngay trong chiều tối hôm đó, nhà họ Lục vẫn tổ chức được một hôn lễ đơn giản, mời vài bạn bè thân thích và người thân chứng kiến sự kết hợp của đôi vợ chồng mới cưới này, người chứng hôn họ Đường, hơn sáu mươi tuổi, tóc bạc đầy đầu, tinh thần sáng láng. Ông là bạn tốt của ông cụ Lục, cũng là trưởng bối chứng kiến Lục Trung Quân lớn lên và trưởng thành. Sở dĩ Lục Trung Quân đi theo con đường phi hành, sự ảnh hưởng của vị trưởng giả này đối với anh cực kỳ lớn. Ông là nhóm người tài sống ở nước ngoài đầu tiên trở về nước sau khi tân Trung Quốc thành lập. Trong niên đại đặc thù đó, ông từng được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt.

Có lẽ rất nhiều người không biết đến tên tuổi của ông, nhưng với những người có sự nghiệp như Lục Trung Quân mà nói, tên của ông giống như sự tồn tại của sao sáng trên bầu trời.

Thân phận của ông, chính là Tổng thiết kế sư chiến cơ Phi Ưng thế hệ đầu tiên, dùng từ đức cao trọng vọng để hình dung về ông quả thật không ngoa chút nào.

Cuộc sống hiện tại của ông chỉ có người vợ bầu bạn bên đời. Ông cũng từng có một người con trai, con trai ông là nhóm phi công kiêm phi công quân sự đầu tiên ngay sau khi tân Trung Quốc thành lập, nhưng sau đó đã hy sinh trên mặt trận trên không rồi.

Lục Trung Quân chính bởi vì ảnh hưởng của ông, ngay từ nhỏ đã có khát vọng làm phi công, khát vọng sau này lớn lên có thể điều khiển máy bay bay lượn trên bầu trời.

Trong tiệc cưới gia đình nhỏ đơn giản nhưng rất nghi lễ này, người làm chứng ông Đường không chỉ gửi lời chúc phúc đến đôi vợ chồng trẻ, mà còn sử dụng ngôn ngữ thơ ca khích lệ cho chú rể đáp lại lời chúc mừng của người nhà, lái chiếc hùng ưng màu bạc chiến đấu anh hùng trên chiến trường, vì hòa bình vĩnh cửu, vì quê hương, vì nhân dân và cũng vì cuộc sống yên bình của người thân mình.

Màn diễn thuyết ngẫu hứng của ông được mọi người nhiệt liệt vỗ tay. Lục Trung Quân và An Na cười tươi hạnh phúc, tay trong tay đứng lên, cúi chào cảm ơn bố mẹ hai bên, ông Đường và bạn bè thân thích. Khi tiệc cưới nhỏ tràn ngập hạnh phúc kết thúc, ông An cả đêm vẫn không nói gì mở một bình rượu mà trước kia Lục Trung Quân mang đến nhà biếu ông. Ông rót ra hai ly, một ly đưa cho anh, ly kia thì cầm trên tay.

Lục Trung Quân nhận lấy.

Ông An chạm ly vào ly anh.

– Tôi giao An Na nhà chúng tôi cho cậu. Ngày mai cậu mang theo trọng trách ra tiền tuyến, chúng tôi sẽ săn sóc con bé thay cậu, chờ cậu chiến thắng trở về.

Ông chỉ nói một câu đơn giản như thế, sau đó uống cạn ly rượu.

Lục Trung Quân cũng uống cạn.

– Cảm ơn chú, cháu sẽ ghi nhớ lời chú nói.

Bên cạnh, An Na và mẹ nhìn nhau, trong lòng lại trào dâng cảm giác hạnh phúc khó tả, cô bước tới ôm chặt lấy bà.

– Bố mẹ, cảm ơn bố mẹ đã ủng hộ con. Con nhất định sẽ hạnh phúc.

Trong mắt cô ngậm nước mắt, khẽ nói bên tai mẹ.

Tiểu Du gật đầu, cũng ôm chặt con gái.

....

Tiệc cưới kết thúc, đôi vợ chồng trẻ đứng ở cửa tiễn khách khứa xong cùng nhau đi vào thư phòng ông cụ Lục.

Đêm nay ông Lục cảm xúc dâng cao, đã uống khá nhiều rượu trong bữa tiệc, giờ phút này đang ngồi đó, hiền hòa mỉm cười nhìn hai con trẻ, nói:

– An Na, vì thời gian gấp nên nghi lễ kết hôn của hai con làm cũng đơn giản, thật là thiệt thòi cho con. Sau này đợi Tiểu Quân trở về rồi, bố sẽ tổ chức một lễ kết hôn long trọng đền bù cho con, lúc đó sẽ mời tất cả mọi người đến, cùng nhau vui vẻ một lần nữa.

– Con rất thích bữa tiệc kết hôn tối nay ạ. Đã rất tốt rồi, con cảm ơn bố.

An Na vội nói.

Lục Trung Quân đứng bên nhìn cô chăm chú, trong mắt đầy ý cười.

Ông cụ Lục nhìn anh, hừ một tiếng, anh mới giật mình nhìn bố mình, gật đầu phụ họa theo:

– Đúng ạ, An Na nói chính là ý con, con cũng thấy như vậy. Con cảm ơn bố.

Ông cụ Lục cúi xuống, lấy trong ngăn kéo một hộp trang sức trông có vẻ cũ kỹ, mở ra, nhìn chăm chú một lát, cuối cùng đặt nhẹ lên bàn, đẩy về phía An Na.

Đặt trên tấm vải nhung đen mềm mại là một chiếc vòng tay phi thủy màu xanh biếc, dưới ánh đèn tỏa sáng óng ánh. Lục Trung Quân lập tức nhận ra đây là trang sức cũ trước đây của mẹ, thân sắc trở nên nghiêm trang.

– An Na, đây là vòng tay của mẹ Tiểu Quân. Là đêm trước khi gả đi, bà ngoại đã trao cho mẹ Tiểu Quân. Vốn có một đôi, một chiếc bố để lại cho Tiểu Lâm, cái này bố trao lại cho con.

Ông cụ Lục mỉm cười nói.

An Na nhìn sang Lục Trung Quân, vội vàng nhận lấy bằng hai tay.

– Cảm ơn bố đã trao lại vật quý này cho con. Con sẽ giữ gìn thật tốt.

Ông cụ Lục mỉm cười gật đầu, ánh mắt lại chuyển sang con trai.

– Tiểu Quân, trước kia bố đối xử không tốt với mẹ, là bố đã sai. Giờ con trưởng thành rồi, cũng đã lấy vợ, bố rất vui, cũng tin mẹ con biết được cũng rất vui. Chúng ta đều mong con đối xử với An Na thật tốt. Giờ cũng muộn rồi, con và An Na về phòng nghỉ ngơi đi. Ngày mai còn phải dậy sớm nữa.

Lục Trung Quân đối mặt với ông cụ Lục, gật đầu với ông.

– Vâng. Cảm ơn bố. Bố cũng nghỉ sớm đi ạ.

An Na và Lục Trung Quân ra ngoài, nhìn nhau, tay lại nắm thật chặt, được anh dẫn bước lên lầu, khi đi vào phòng của anh ở tầng hai, cô ngáy ra.

Lục Tiểu Lâm chẳng biết đã khiêng chiếc ghế dài chặn ở đó từ khi nào rồi, giờ này đang ngồi bắt chân ở đó. Thấy hai người đến thì cười khi khi.

– Muốn làm gì thế hả Lục Tiểu Lâm?

– Loạn động phòng thôi. – Lục Tiểu Lâm hất đầu, trêu chọc, – Anh, anh đừng tưởng dễ được động phòng với chị dâu đâu nhá? Mơ đi.

– Con bé này, đừng tưởng anh không làm gì được nhé.

Lục Trung Quân bước tới định cốc đầu cô ấy.

Lục Tiểu Lâm ôm đầu lùi đến bên cạnh An Na, trốn sau lưng cô.

– Chị dâu, chị quản lý anh ấy đi, anh ấy toàn bắt nạt em thôi. Giờ chị tận mắt thấy rồi nè. Em chẳng vu oan cho anh ấy đâu.

An Na cười.

– Lục Tiểu Lâm em có đi không?

– Em không đi, anh làm gì em nào. – Lục Tiểu Lâm cứ bám lấy An Na.

Lục Trung Quân đứng ở cửa, hăm hè nhìn đôi tay Lục Tiểu Lâm đang ôm chặt eo của An Na, sờ sờ cảm, về mặt bắt đắ dĩ.

– Được được, anh sợ em rồi. Nói đi, em muốn gì nào?

– Em muốn hai hộp...không, bốn hộp...sô cô la nhân rượu Đức. Mấy hôm trước em có thích một bộ quần áo ở cao ốc Hữu Nghị...với một đôi giày nữa...

– Được được, mua hết cho em. Giờ em có thể buông tha cô ấy được chưa?

– Không được. Em còn muốn anh ngâm thơ nữa. – Lục Tiểu Lâm cười tùm tùm lộ đầu qua bờ vai An Na, – Gần đây em mới tham gia hội thơ, hội trưởng còn khen em nữa. Anh ngâm một bài thơ cho em, em thông qua rồi, anh mới được vào động phòng với chị dâu.

Lục Trung Quân gườm gườm nhìn Lục Tiểu Lâm.

– Nhìn cái gì mà nhìn? Không biết Tô Tiểu Muội trước khi động phòng còn lấy việc ngâm thơ để bắt bẻ tân lang à? Chị dâu em ưu tú như thế, anh cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga á, muốn thì phải thể hiện mình có tài hoa đi.

Lục Trung Quân nhìn sang An Na, ra hiệu cô nhanh đuổi Lục Tiểu Lâm đi.

An Na cười nhìn lại anh, biểu cảm đầy mong chờ.

Lục Trung Quân bắt đắ dĩ, sờ sờ cảm, dùng miệng lưỡi thương lượng:

– Đòi cái khác được không? Coi như anh cầu xin em.

– Không được! Phải ngâm thơ cơ. Anh không ngâm ra được bài nào, em không đi đâu hết.

Lục Trung Quân lại lần nữa gườm gườm nhìn Lục Tiểu Lâm, bỗng đi tới bên An Na, gỡ vòng tay của Lục Tiểu Lâm đang ôm eo An Na ra.

– Á anh làm gì thế, anh chơi xấu à. Anh chơi xấu em cứ chặn ở đây đấy.

Lục Tiểu Lâm nhảy tung tung lên.

– Tiểu Lâm, anh muốn hôn vợ anh, em có đi hay không?

Lục Trung Quân đặt tay lên vai An Na, hỏi Lục Tiểu Lâm

– Anh dám hôn trước mặt em? Được thôi, em chỉ được xem hôn nhau trong phim thôi, em muốn xem trực tiếp đấy. Anh hôn đi, anh hôn đi...

An Na còn chưa kịp phản ứng, một gương mặt đã ép xuống, Lục Trung Quân thật sự hôn cô thật.

Lục Tiểu Lâm ngây hết cả người, trợn mắt nhìn chằm chằm vào gáy An Na, mặt đỏ lên, đột ngột che mắt lại, dậm chân, sau đó chạy như bay xuống lầu.

An Na ra sức tránh khỏi Lục Trung Quân, quay lại thấy Lục Tiểu Lâm đã chạy xuống lầu rồi, đoán chừng cô ấy đang tìm chỗ trốn để vỗ về trái tim bé nhỏ bị ông anh trai làm cho khiếp sợ rồi.

– Lục Trung Quân, anh đúng thật là...

Cô cũng xấu hổ, đánh anh một cái.

Lục Trung Quân cười thành tiếng, chọt bẻ bông cô lên, đẩy cửa phòng ra, đưa đến giường đặt nằm xuống, mình thì ngồi bên cạnh, cúi đầu nhìn chăm chú vào gương mặt nhuốm đỏ hồng của cô.

Bốn mắt nhìn nhau, một lúc sau, Lục Trung Quân chậm rãi cúi xuống sát.

An Na nhắm hai mắt lại.

Bốn cánh môi lại lần nữa chạm vào nhau.

.....

Tất cả cứ diễn ra tự nhiên như thế.

Chỉ là giữa chừng xảy ra một nhạc đệm nhỏ, khiến An Na vừa cảm thấy ảm áp vừa thấy bất ngờ. Lục Trung Quân lại bảo vệ cho cô. Cô muốn hỏi anh vì sao lại thế, nhưng khi nhìn vào đôi mắt thâm tình của anh, không cần nói gì nữa, cô đã hiểu toàn bộ suy nghĩ của anh rồi.

Trong bối cảnh đặc thù như này, anh dùng phương thức này để đáp lại hành động trong vài giây cô quyết định kết hôn với anh.

Cô vươn tay ra, ôm chặt lấy chồng mình.

...

Một năm sau, vào một ngày mùa thu tươi sáng, một chiếc máy bay Boeing

chở khách trên chuyến bay từ Pháp đến Thượng Hải đã dừng ở sân bay trung chuyển Hồng Kong – Thượng Hải.

An Na vừa mới kết thúc chuyến tham dự show thời trang bộ phục sức năm triều đại đã chuẩn bị rất lâu trước đó, từ nước Pháp trở về.

Show trình diễn thời trang đầy sáng tạo và táo bạo tràn ngập hơi thở Phương Đông Trung Quốc cổ xưa ngay lần đầu tiên đã gây ra tiếng vang lớn ở Paris và nhận được con mura khen ngợi. Hình ảnh người mẫu mặc một chiếc sườn xám, cầm một lá cờ nhỏ màu đỏ, ngồi trong một chiếc xe hơi mui trần đi qua viện bảo tàng Louvre được rất nhiều phương tiện truyền thông thời trang trên khắp thế giới đăng tải. Là nhà thiết kế chính của đơn vị sườn xám cao cấp, An Na và Tổng nữ sĩ đã cùng tham dự các buổi phỏng vấn và cũng xuất hiện trên một số tạp chí thời trang nổi tiếng ở Paris vào thời điểm đó. Trong cuộc phỏng vấn đầy đủ bằng tiếng Pháp, An Na nói chuyện một cách tao nhã, tỏ lòng kính trọng với Tổng nữ sĩ, không chỉ vô tình tiết lộ sự hiểu biết về nước Pháp và cả nền văn hóa châu Âu, mà còn trả lời một số câu hỏi táo bạo và hướng tới nhất trong quá trình đặt câu hỏi liên quan đến xu hướng thời trang đã khiến cho đối phương cực kỳ kinh ngạc, cảm thán, hơn nữa cô còn trẻ như vậy nữa.

Một vị truyền thông thâm niên lúc ấy sau khi phỏng vấn xong, đã không tiếc bút mực khen ngợi cô như một đóa hồng thần bí Phương Đông.

Chuyến đi này vô cùng thành công. Ở bên đó gần một tháng, sau khi hoàn thành chuyến công tác, đoàn của Tổng nữ sĩ mấy ngày trước đã đi về trước, An Na ở lại thêm mấy ngày, hôm nay thì đi vòng qua Hồng Kong đến Thượng Hải.

Máy bay vừa đáp xuống, trong tiếng phát thanh thông báo của tiếp viên hàng không, An Na theo hành khách đi xuống máy bay, nhận hành lý, sau đó đẩy xe hành lý đi ra cửa xuất.

Chuyến về này cô mang theo khá nhiều hành lý, trong đó phần lớn là quà tặng cho người nhà, túi lớn túi nhỏ, khi vội vàng ra cửa xuất, nhìn đông nhìn tây để tìm bố đến đón mình. Trong lúc không cẩn thận, một túi hành lý nhỏ đặt trên đồng hành lý lớn lăn xuống.

An Na vội nhặt lên. Vừa mới cúi xuống, ngay bên cạnh có một người đàn ông cũng cúi xuống, nhặt túi đồ lên giúp cô.

– Dạ, cảm ơn ạ.

An Na cũng không nhìn mặt đối phương, nhận túi đồ thì cảm ơn, rồi quay người đi luôn.

Nhưng trong giây phút quay đi, cô bỗng nhiên giật mình. Vừa rồi cô liếc nhìn tay người đàn ông kia. Ngón tay thon dài, khớp xương cứng cáp, nhìn rất quen.

Lục Trung Quân cũng có đôi bàn tay đẹp như thế.

Cô không kim nén được quay lại, nhìn đối phương.

Người đàn ông kia chưa đi, đang đứng phía sau cô.

An Na ngây dại cả người.

Là Lục Trung Quân!

Anh mặc quân phục rất khí chất rất đẹp trai, gương mặt vẫn anh tuấn như thế, đôi mắt sáng ngời, ánh mắt dịu dàng, cứ thế nhìn cô, khóe môi hơi nhướng lên, mang theo nụ cười quen thuộc.

Trong kinh ngạc ngẩn ngui là niềm vui vỡ òa.

Hoàn toàn quên đi mình đang ở đâu, cũng hoàn toàn không quan tâm hành động của mình trong mắt người ngoài là không phù hợp tí nào, cô hét lên, bỏ kính râm xuống, vút túi hành lý trong tay xuống, nhào tới anh ôm chặt lấy anh.

– Lục Trung Quân! Sao lại là anh. Là anh đấy ư. Anh về khi nào.

Cô nói liên hồi.

Hành khách đi qua đều nhìn lại hai người.

Lục Trung Quân nao nao, nhìn hai bên, khẽ khàng ôm lấy eo cô, vỗ về sau lưng cô, sau đó cười giải thích với mấy ánh nhìn khó chịu kia:

– Vợ tôi từ nước ngoài về. Chúng tôi hơn một năm không gặp nhau rồi.

Nói xong lại cúi xuống bên tai An Na, dùng giọng điệu bồn chồn cô, thì thầm:

– An Na, anh đang mặc quân phục, anh phải để ý hình tượng, không thể hôn em ở đây được...

An Na đắm anh, tự biết mình thất thố, buông anh ra.

Hai người cứ thế nhìn nhau, mỉm cười, không nói gì.

– Chúng ta về nhà đi.

Cuối cùng Lục Trung Quân nói.

An Na gật gật đầu. Nhìn anh xách hành lý giúp mình.

Khi hai người ra khỏi sân bay, Lục Trung Quân mới nói cho cô biết, thật ra anh đã về từ một tuần trước rồi, nhưng khi đó cô đang ở Pháp. Vì để tạo bất ngờ cho cô, anh cố gắng không liên hệ với cô, chờ hôm nay mới thay ông An đến đón cô.

Vừa lên xe, để mặc hành lý còn bừa bộn, hai người đã không chờ nổi mà hôn nhau say sưa.

Đã hơn một năm chia xa, bao lo lắng, nhớ nhung, giờ như theo cái ôm và nụ hôn này tan biến đi hoàn toàn. Nụ hôn dài kết thúc, Lục Trung Quân rời khỏi môi cô, nhưng vẫn ôm chặt cô vào ngực, tận đến khi nhân viên trực đến gõ cửa xe yêu cầu nhường đường, anh mới buông cô ra, lái xe đi.

...

Lục Trung Quân đưa An Na về nhà họ An trước.

Sau khi hai người kết hôn, ngày hôm sau Lục Trung Quân đã vội vã đi tiền tuyến thì đây là lần đầu tiên anh lấy thân phận chồng của cô đưa cô về nhà.

Bà nội đã chuẩn bị sẵn một bàn đầy món ăn ngon, ông An hôm nay cũng rất vui, còn đích thân xuống bếp làm món móng heo mà An Na thích ăn nhất. Hàng xóm biết Lục Trung Quân đã từ tiền tuyến trở về, còn đưa An Na về nữa, cũng nhiệt tình tới nhà thăm hỏi. Cả nhà vui vẻ náo nhiệt không ngừng.

Buổi tối, Lục Trung Quân và An Na ở lại một tối, ngày hôm sau hai người mới từ biệt cả nhà quay về nhà họ Lục ở Bắc Kinh.

Ông cụ Lục vô cùng vui mừng, có thể thấy cả người nhẹ nhõm đi rất nhiều, trên bàn cơm ăn ngon miệng hơn, thậm chí còn uống hai ly với con trai, kể chuyện khi mình còn trẻ đi tòng quân, mấy lần bị thương tưởng suýt chết nhưng lại vẫn sống đến tận bây giờ.

Lục Tiểu Lâm lên nói với An Na, mình lớn đến từng này tuổi rồi thì đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bố và anh trai ngồi đối ẩm với nhau, cũng lần đầu tiên thấy hai bố con nói chuyện nhiều như thế.

Khi nói điều này, biểu cảm của cô ấy vô cùng vui mừng, cảm kích với An Na.

...

Lục Trung Quân đang được nghỉ phép dài hạn, mấy ngày đầu thì tranh thủ đi thăm bạn bè, sau đó, An Na đề nghị cùng anh trở lại Hồng Thạch Tinh một chuyến để thăm cô Lý Hồng và Tiểu Ny.

Lục Trung Quân lập tức đồng ý, nói mình cũng rất muốn trở về thăm lại nơi đó, tiện thể xem Tia Chóp sống như nào sau khi được người ta nhận nuôi dưỡng.

Ngày hôm sau, sau khi báo một tiếng với ông cụ Lục, hai người đi tàu hỏa đến Hồng Thạch Tinh.

Hồng Thạch Tinh vẫn không có gì thay đổi lớn so với ba năm trước đây. Cô Lý Hồng vẫn thế, kiểu cách nói chuyện rất to, chỉ thay đổi là mập hơn trước. Tiểu Ny thì lại cao lên rất nhiều, đã học năm thứ ba tiểu học. Khi nhìn thấy An Na và Lục Trung Quân thì ban đầu rất thẹn thùng, nhưng ngay sau đó thì bám lấy An Na không chịu rời.

Hàng xóm láng giềng biết tin cũng đến thăm hỏi, biết hai người năm ngoái đã kết hôn, bà Quách thốt lên, vỗ đùi mình đen đét.

– Trước đó khi hai cháu đi, bác đã thấy hai đứa là lạ rồi. Có lần chẳng phải hai đứa đi cùng nhau đấy à? Lúc ấy bác đã đoán được rồi.

Giọng điệu cực kỳ đắc ý, làm cả phòng bật cười.

Quách Vân đã lấy chồng, con cũng hơn một tuổi rồi, hai ngày này vừa lúc về nhà mẹ đẻ, ôm con đến chơi cũng bật cười theo. Chỉ là đến tận bây giờ cô

ấy vẫn e dè với Lục Trung Quân, không dám đứng gần anh. An Na nhớ lại cảnh tượng lúc ấy mà bà Quách vừa nhắc lại, nhìn sang Lục Trung Quân, thấy anh cũng đang nhìn mình, khóe môi không kìm được cong lên.

Khi hàng xóm giải tán dần, Lục Trung Quân tạm thời tạm thời tách An Na, đi đồn công an thăm mọi người, trong nhà chỉ còn lại An Na, cô Lý Hồng. Cô Lý Hồng lúc này mới nói cho An Na biết, sau khi nghe chuyện Chu Kiến Bân, càng nghĩ càng giận, cuối cùng không nhẫn nhịn nổi đã chạy trường tới đại học anh ta đang theo học làm âm ỉ một trận, làm anh ta không thể ngóc đầu lên nổi. Giờ tuy anh ta đã tốt nghiệp, nhưng nghe nói phân việc sau đó cũng rất tệ, chẳng ai màng tới anh ta. Tuy nói điều này vẫn chưa đủ để đền bù lại tội lỗi mà anh ta đã gây ra cho Lý Mai, nhưng ít nhất cũng hả giận không ít.

Tối, vợ chồng anh chị Trần Lệ, Đại Tổng nghe tin cũng lái chiếc xe nhỏ mới mua đầu năm từ huyện thành trở về, cả nhà cùng nhau ăn một bữa cơm vô cùng vui vẻ. Ngày hôm sau, An Na và Lục Trung Quân đi thăm Phó huyện trưởng Ưông, ở lại hai ngày nữa, cuối cùng cùng đi đón Tia Chóp về.

Tia Chóp đã là con chó già, mấy năm nay vẫn luôn được gửi nuôi ở lâm trường bên ngoài mấy chục km. Người trong lâm trường nói, nó vẫn rất khỏe mạnh, ngày nào cũng theo mọi người đi tuần tra. Ngoài việc vẫn thích ngủ ở ngoài giống như trước ra, thì nó vẫn rất uy phong, có một lần còn cắn chết một con lợn rừng to mấy trăm cân, tự cứu mình, có điều mất đi một tai, giờ thành chó một tai rồi.

Khi hai người đột nhiên xuất hiện trước mặt nó, nó đang nằm ngủ dưới đất, vừa nghe tiếng gọi “Tia chóp” của Lục Trung Quân, tai lập tức vểnh lên, bật dậy thật nhanh. Nhận ra anh, nó mừng rỡ rít, rên ư ừ lao đến bên anh, nhào lên người anh.

Lục Trung Quân bị Tia Chóp nhào lên làm ngã ra đất, tiếng cười của anh cùng tiếng sủa trầm thấp của nó hòa quện vào nhau, một người một chó suýt nữa thì lăn lộn dưới đất.

Tia Chóp vẫn còn nhớ An Na, nghe An Na kêu tên mình thì buông Lục Trung Quân ra, xoắn suýt chạy tới bên cô. Chắc là cũng biết không thể dùng phương thức với Lục Trung Quân áp dụng với cô, nên nó chỉ áp người vào chân cô, để mặt cô xoa đầu nó.

Lục Trung Quân đứng lên, phui đất và lá cây dính lên người, cảm ơn những người lâm trường, cùng An Na đón Tia Chóp về.

....

Sau khi quay về, Lục Trung Quân quay lại đại đội phi hành ở thành phố phía Tây Nam. Bởi vì chiến dịch trước đó anh lập được chiến công, nên sau đó không lâu đã được thăng chức giáo hàm, trở thành sĩ quan giáo hàm trẻ tuổi nhất. Ngay khi anh đi không lâu, An Na chính thức định cư và làm việc ở Bắc Kinh phát hiện mình mang thai, lập tức báo tin này cho anh trước tiên.

Bên kia đầu điện thoại, anh lặng thinh hồi lâu.

Ngay khi An Na đang thấp thỏm, muốn hỏi anh thì chợt nghe anh bật cười một trận rất to.

– Ha ha...Này, mọi người nghe thấy không, ông sắp làm bố rồi. Mợ nó, tất cả chuẩn bị phong bì lì xì cho ông đấy. Ai nhiều tiền, ông xem xét cho người đó làm bố nuôi.

An Na cũng nghe được câu nói của anh, mà chẳng biết anh đang gào thét với ai nữa, chỉ nghe rất nhiều tạp âm, làm tim cô đập loạn lên, vội cúp điện thoại.

Qua một tuần, Lục Trung Quân trở về, chỉ ôm lấy An Na ngoan ngoãn ngủ, sáng sớm hôm sau mới nói cho cô hay chủ nhiệm Điện giờ đã lên làm Phó viện trưởng đang muốn xin anh về học viện hàng không. Ở đó vừa thành lập một đội huấn luyện chiến đấu đặc biệt, muốn anh về phụ trách.

– Anh nghĩ sao?

An Na rúc vào lòng anh, vốn vẫn đang rất buồn ngủ. Sau khi mang thai, cô thấy mình lười hơn trước, ngày nào cũng giống Tia Chóp chỉ thích ngủ. Nhưng nghe anh nói thế thì mở bừng mắt ra, chui ra khỏi ngực anh.

Lục Trung Quân nhìn cô:

– Anh đồng ý rồi.

An Na rất vui, con buồn ngủ lập tức biến mất, a một tiếng, lăn lên người anh.

– Thật ư? Anh không gạt em chứ?

Nếu là thật, sau này hai người chỉ cách nhau quãng đường nửa ngày đi xe, muốn gặp nhau đơn giản hơn rất nhiều. Lục Trung Quân cười, bẹo má cô:

– Anh dám lừa em à? Anh còn muốn sống không chứ?

An Na quá vui mừng, đến nỗi không biết nói gì, cứ nằm trên ngực anh nhìn anh, mắt không chớp.

Lục Trung Quân bị cô nhìn chăm chú đến mức cảm thấy không được tự nhiên, ngập ngừng một chút, nói nhỏ:

- ...Anh...Anh thật ra không biết phải làm bố như nào...Nhưng anh biết làm cho mẹ của con anh vui vẻ hạnh phúc...Hắn là nên...

An Na ôm lấy mặt anh, chủ động hôn anh chặn miệng anh lại...

.....

Vào một ngày của nửa năm sau, để gia tăng thêm hiểu biết, xúc tiến quan hệ giữa quân dân và gia đình, cũng để người của học viện hàng không có thể an tâm công tác, phó viện trưởng Điền của chúng ta tính cách có vẻ thô lỗ nhưng thực ra lại rất tinh tế tình cảm đang ngồi trong phòng làm việc vận dụng hết cả đầu óc xin cấp trên tổ chức một ngày mở cửa cho phép người thân của học viên vào học viện, đến thăm quan các khu vực được phép và tham gia các hoạt động liên hoan, đồng thời có tổ chức biểu diễn bay thử.

Tờ trình của ông đã được cấp trên phê duyệt.

Ngày hôm nay, chính là ngày tổ chức dành cho thân nhân của thành viên học viện hàng không.

Tại khu vực được chỉ định kia, khí cầu tung bay, dải lụa bay rực rỡ, nơi nơi là tiếng cười tiếng nói. Ngoài người nhà của học viên ra, lãnh đạo cao cấp của học viện cũng đích thân đến tham gia, thậm chí ngay cả Tổng sư Đường về hưu rồi cũng tham dự.

An Quốc Cường, Tiêu Du, Tiểu Quang cùng hai cha con ông cụ Lục và Tiểu Lâm cũng tới. An Na giờ bụng đã to, nhưng biết có hoạt động này nên vẫn theo mọi người cùng tới đây.

Người đàn ông của cô chung tình với chiến ung màu bạc cùng với bầu trời cao xanh, trước khi quen biết cô, anh thậm chí coi chiến ung màu bạc là người tình của mình.

Nhưng cô chưa bao giờ tiếp xúc đến thế giới đó của anh.

Cô muốn trước khi chuẩn bị sinh con cho anh, thì chứng kiến tư thế oai hùng của anh điều khiển chiến ung màu bạc xông lên bầu trời cao xanh kia.

.....

Nơi khu vực cất cánh rất xa, một loạt chiến ung màu bạc đã chuẩn bị ổn thoả, ánh mắt trời chiếu lên thân mình chiến ung, lóe ra ánh sáng chói mắt. Hôm nay, thượng giáo Lục đích thân biểu diễn, cùng đội viên điều khiển đội chiến cơ đầu tiên.

Ngay trước sân xuất phát, mấy phi công mặc trang phục phi công, đội mũ phi hành, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

– Anh rê. Em thấy anh rê rồi. Em thấy anh rê rồi.

Tiểu Quang dành được vị trí đứng rất thuận lợi hưng phấn nhảy lên la to.

Trong tiếng hoan hô như sấm dậy, Lục Trung Quân rất dễ dàng trông thấy An Na trên khán đài, mỉm cười với cô, giờ ngón cái lên.

Giờ khắc này tâm trạng An Na rất kích động, như trở về thời đại học trong hàng ngũ cổ động viên, đứng lên, ra sức vẫy tay về phía anh.

...

Dưới bao nhiêu ánh mắt mong chờ của mọi người, chiến ung bắt đầu theo thứ tự bay lên không trung, dần dần biến mất trong làn mây trắng.

Mọi người như ngừng thở, chờ đợi chiến ung trở về.

Một lát sau, những tiếng ong ong đình tai nhúc óc từ xa tới gần, một loạt chiến cơ lại dần dần xuất hiện trong đám mây. Bóng dáng chiến ung mạnh mẽ càng ngày càng rõ ràng, từng chiếc nối tiếp nhau, đội hình không ngừng biến hóa, cuối cùng thành hình chữ V, dưới sự dẫn dắt của chiếc máy bay trước nhất, nhanh chóng làm một động tác xoay tròn 360 độ đẹp đẽ trong không trung, cuối cùng gầm rú vút qua đầu đỉnh khán đài, lại lần nữa biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Trên khán đài lập tức bộc phát những tiếng vỗ tay hoan hô rầm trời.

Đó là người cô yêu, vừa mới điều khiển chiến ung màu bạc bay vút qua đỉnh đầu cô. Tư thế bay mạnh mẽ oai hùng đó, khảm sâu vào trong trí óc cô.

Giờ khắc này, An Na dường như cũng cảm giác được ánh mắt của Lục Trung Quân khi lái chiến cơ bay qua đỉnh đầu mình, cả người cô trào dâng nhiệt huyết, tâm tình kích động, trong lòng trào lên một cảm giác kiêu ngạo trước nay chưa từng có.

...

Khi hoạt động biểu diễn kết thúc, vừa chạm đất Lục Trung Quân đã tìm An Na, nói dẫn cô đi nghỉ ngơi.

An Na vẫn đang còn kích động, không hề thấy mệt, không muốn đi.

Lục Trung Quân đi qua nói thẳng với bố mẹ hai bên, mọi người đều gật đầu, An Na đành phải ngoan ngoãn đi theo anh. Cô khoác lên cánh tay anh, cùng anh đi dọc trên con đường đầy cây xanh giờ đang vắng người qua lại chậm rãi đến phòng nghỉ của nhân viên công tác, bất ngờ đối diện có một đội ngũ học viên trẻ tuổi đang xếp thành hàng đi về bên này.

Tối gần, các học viên dậm chân, cúi chào Lục Trung Quân, cùng hô” huấn luyện viên Lục”.

An Na vội vàng lùi lại kéo tay anh.

Lục Trung Quân hơi gật đầu, chào lại.

Các học viên lại chào An Na:

– Cô Lục.

An Na cũng mỉm cười đáp lễ lại.

Nhìn đội ngũ học viên đi khuất rồi, cô mới quay sang nhìn anh, bất chợt phì cười thành tiếng.

– Em cười gì thế?

Lục Trung Quân hoang mang.

An Na bật cười là bởi vì nhớ tới dáng vẻ phóng đảng mặt dày thích gì làm nấy của anh lúc mới quen, hoàn toàn đối lập với dáng vẻ uy nghiêm vừa rồi.

Cũng chẳng biết cái nào mới chính là anh.

– Nói đi, em cười gì?

Lục Trung Quân ép hỏi cô.

An Na lắc đầu.

Phía sau bỗng nhiên vang vọng tiếng gầm rú. Cô ngoái lại, thấy nơi chân trời xa xa, một loạt chiến cơ lên không, bóng dáng nhỏ dần rồi biến mất.

Chắc là đội bay đi chấp hành nhiệm vụ thường quy đây.

Cô vẫn nhìn lên bầu trời, tận đến khi nó hoàn toàn biến mất trong đám mây.

Bên cạnh có cánh tay đưa ra đỡ lấy eo cô, cùng cô tiếp tục chậm rãi bước đi.

– Hôm nay cảm thấy thế nào?

Lục Trung Quân không hỏi vấn đề kia nữa.

– Ừm – An Na gật đầu, – Rất nhiều cảm tưởng.

– Nói anh nghe xem nào.

– Lục Trung Quân anh tuần soái khí siêu cấp. Em rất thích anh.

Lục Trung Quân hừ mũi:

– Em là phụ nữ, không thể thẹn thùng một chút được à.

Khóe miệng anh cong lên hưởng thụ.

– Được, chờ về nhà rồi em sẽ thẹn thùng trên giường nhé.

Gương mặt tuấn tú của Lục Trung Quân tức thì sụp xuống.

– Đừng. Thôi không nói cái này nữa. Em nghĩ xem hôm nay em còn có cảm tưởng gì khác nữa.

Anh lảng sang chuyện khác.

– Còn...

An Na trù trù, cuối cùng dừng lại.

– Còn sao? Một à? Muốn anh cố gắng em không?

Lục Trung Quân hỏi.

An Na lắc lắc đầu.

– Em muốn nói... .Lục Trung Quân, về sau anh có thể làm bất cứ điều gì anh muốn. Em sẽ luôn ủng hộ anh.

Lúc nói ra câu này, biểu cảm của cô nghiêm túc trịnh trọng, Lục Trung Quân có vẻ như không ngờ cô lại nói vậy, ngẩn ra. Anh nhìn cô chăm chú, chột hỏi.

– An Na, em có biết hiện tại thành tựu lớn nhất của anh là gì không?

– Là gì?

– Thành tựu lớn nhất của anh chính là chưa từng làm mình thiệt thòi. Mỗi việc anh làm, mặc kệ trong mắt người khác có đúng hay không, tất cả đều là chuyện anh muốn làm. Hiện tại, cái này cũng đã không quan trọng. Bởi vì còn có một việc, là anh càng muốn làm hơn.

An Na yên lặng chờ đợi anh nói tiếp.

- ...Đó là ở bên em cả đời, bảo bọc em và con gái của chúng ta sắp ra đời, cho hai mẹ con có cuộc sống hạnh phúc nhất.

An Na rơi vào cái ôm của anh, áp mặt vào ngực anh, nhắm mắt lại, hưởng thụ nhịp đập trái tim kiên định của anh, trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

Một lát sau, cô chột nhớ ra gì đó, ngước mặt lên:

– Sao anh lại biết con chúng ta là con gái?

– Anh hy vọng là con gái, giống em là tốt nhất. Anh sẽ mãi yêu thương con.

– Nhờ là con trai thì sao?

Lục Trung Quân nhú nhú mày, thờ dãi.

– An Na, em đừng bao giờ sinh con trai nhé. Cứ nghĩ đến chuyện em sinh ra con trai giống anh là anh phát sầu rồi, cuộc sống sau này của anh sẽ phải làm sao. Nếu anh bởi vậy mà không về nhà, em đừng mắng anh nhé...

– Lục Trung Quân! Có người bỏ nào như anh không?

An Na hét to, tiếng hét làm kinh động cả chú chim nhỏ đang lìm rìm ngủ trên cành cây, nó vỗ cánh, riu rít bay lên trời xanh.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Hai năm sau.

An Na giờ đã tự thành lập phòng làm việc thiết kế thời trang của mình, sự nghiệp phát triển không ngừng, mỗi năm cố định đi Paris hoặc là New York vài lần. Ngoài đi theo con đường thiết kế thời trang cao cấp, cô còn lên kế hoạch mở rộng phát triển sang cả lĩnh vực nước hoa, trang sức.

Cô có một mơ ước, trong vòng mười năm, từ từ phát triển thương hiệu này trở thành một cái tên quen thuộc, một tên tuổi lớn trong giới thời trang.

Dẫu rằng niên đại này không nói đến vòng tròn xã hội thượng lưu, nhưng bất luận là thời nào, vòng tròn xã hội lấy thân phận mà phân chia giai cấp thực tế đều luôn tồn tại. Mỗi một nơi một thành phố đều ẩn hình giai cấp xã hội phú quý kiểu này, nhắc tới Lục Trung Quân con trai của nhà họ Lục, người khác chưa chắc đã biết, nhưng nhắc tới An Na con dâu nhà họ Lục, hầu như mọi người đều biết. Cô đã trở thành một tên tuổi thế hệ trẻ trong giới xã giao ở Bắc Kinh kể thừa Tống nữ sĩ rồi.

Cách thức và xu hướng đi của xưởng may mặc ông An khác với An Na, chính là đi theo con đường phổ thông. Trải qua mấy năm phát triển, quy mô đã không ngừng mở rộng, cộng thêm An Na thiết kế ra nhiều phong cách mới đáp ứng xu hướng hiện tại, nên nguồn tiêu thụ nội địa vẫn rất tốt.

Nghे theo đề nghị của An Na, ba năm trước ông An đã đăng ký nhãn hiệu, đồng thời còn mời ngôi sao điện ảnh có tiếng tăm làm người phát ngôn hình ảnh cho nhãn hiệu thời trang của mình.

Bắc Kinh giờ đã có công ty chuyên về quảng cáo nhưng quy mô đều rất nhỏ, bất kể là sáng tạo, hay là hiệu quả đều khiến cho An Na không hài lòng, cuối cùng cô đã tìm đến đội ngũ vị nhiếp ảnh gia người Pháp mà trước kia từng theo đuổi mình, chụp một bộ quảng cáo mang phong cách mộng ảo riêng

của mình rồi tung lên quảng cáo ở đài truyền hình trung ương. Ngay lập tức bộ ảnh này gây chấn động về thị giác cho người xem, hiệu quả cực kỳ cao, những bộ trang phục do nữ minh tinh trình diễn rất mau chóng trở thành mốt thời thượng, đơn đặt hàng khắp cả nước bay đến nhiều như tuyết rơi, trong xưởng ngày đêm tăng ca liên tiếp mấy tháng mới coi như tạm đáp ứng được. Sau đó kiểu dáng bắt chước lại mọc lên như nấm, nhưng nhà xưởng lại đẩy ra kiểu dáng mới, lại lần nữa tạo nên một đợt trào lưu mới. Nhà xưởng cũng trở thành xí nghiệp dẫn đầu của thành phố S. Là nhân vật cho tấm gương gây dựng sự nghiệp, ông An còn được tòa thị chính mời tham gia một buổi hội thảo, tham luận giao lưu truyền đạt kinh nghiệm làm giàu cho mọi người.

Hai tháng trước, Lâm thiếu gia Hong Kong trước kia từng đầu tư mở xưởng tại thành phố S đã đến đây, nói gia tộc giờ đang rất xem trọng tiềm lực lớn của thị trường nội địa, muốn tiếp tục mở rộng phạm vi đầu tư, trong đó là ngành thời trang, muốn hợp tác với ông An. Để bày tỏ thành ý của mình, còn mời ông đi một chuyến đến Hong Kong để khảo sát.

Ông An vốn có dã tâm, cũng không thỏa mãn với hiện tại, đang nghiên cứu làm thế nào để mở rộng sự nghiệp, bèn quyết định nhân cơ hội này qua đó, tiện thể đưa mẹ và vợ chưa từng đến Hong Kong đi du lịch một chuyến, bao gồm cả An Na nữa.

Bố mẹ và bà nội chuẩn bị đi Hong Kong, vừa lúc khoảng thời gian này An Na rảnh rỗi, mà Lục Trung Quân bên phía học viện hàng không lại rất bận rộn, cũng không thể đi cùng cô được, khi bố mẹ hỏi cô có đi không, An Na nghĩ nghĩ, rồi đồng ý.

Ngày mai là ngày xuất phát rồi, hôm nay An Na đi làm về sớm hơn mọi ngày.

...

Lục Tiểu Lâm đã tốt nghiệp đại học. Tốt nghiệp xong cô không đi theo nghề nghiệp được phân công sẵn mà chọn nghề mà mình yêu thích, đến phía nam làm phóng viên cho một tờ báo có tiếng, vô cùng bận rộn, cả năm rất ít khi về nhà. Chỉ còn lại Lục Trung Quân ở học viện hàng không mỗi tuần về nhà một lần. Ông cụ Lục hai ngày trước đã đi đâu đó, hết tuần sau mới về, nên cuối tuần cũng chỉ có thím Trương ở nhà chăm sóc cậu con trai của An Na và Lục Trung Quân hơn một tuổi.

Cậu nhóc tên Lục Vũ Tinh, thừa hưởng nét đẹp của cả bố mẹ, vô cùng xinh đẹp đáng yêu, ai gặp cũng đều muốn ôm cậu cắn yêu cậu. Nhà họ Lục vốn rất vắng lặng, nhưng bởi có thêm Lục Vũ Tinh, trong nhà có không khí mới mẻ và vui vẻ hơn. Ông cụ Lục mỗi ngày đi làm về việc đầu tiên làm chính là ôm cháu ngoại chơi với cháu. Ông đáng nhẽ còn hai năm nữa mới về nghỉ hưu, gần đây thậm chí còn đang nghĩ có nên nghỉ hưu trước hạn hay không, để có nhiều thời gian ở bên cháu nội hơn.

Khi An Na về nhà, cậu nhóc đang ngồi bệt dưới thảm để xếp gỗ, Tia Chóp nằm ngay bên cạnh, thím Trương cũng ngồi ở bên, vừa trông cậu nhóc, vừa đan áo len.

Lục Vũ Tinh đang xếp trò chơi hăng say, bất chợt cùng Tia Chóp đều nghe được tiếng bước chân quen thuộc đi vào nhà, khi Tia Chóp ngẩng đầu lên, cậu nhóc cũng ngẩng lên, mắt nhìn ra cửa.

– Tiểu Tinh Tinh! Mẹ về rồi này!

An Na xuất hiện ở cửa, cười tươi gọi một tiếng, ngồi xuống giang tay ra với cậu.

Cậu nhóc vừa mới tập đi chưa được bao lâu, gần đây đang mê say với trò chơi chạy tới ôm này.

– Mẹ...mẹ...

Cậu nhóc rất thích người mẹ xinh đẹp của mình, ngọng ngịu gọi mẹ, ném đồ chơi trong tay xuống, bò dậy, lồm chồm bước những bước nhỏ, cười khanh khách, loạng choạng cùng Tia Chóp chạy tới bên mẹ.

An Na đón lấy con trai, bế cậu nhóc lên hôn lên má cậu, đùa cậu một lát mới quay sang nói với thím Trương:

– Thím ơi, tối nay cháu ở với Tinh Tinh, thím về được rồi ạ, không phải chờ đến mai đâu ạ.

Bởi vì con còn nhỏ, nên An Na dự định mang con đi Hong Kong theo. Thím Trương tính toán tuần này mọi người không ở nhà, nên định về quê một chuyến, cuối tuần mới quay lại.

Nghe An Na nói như vậy, nhưng bà vẫn không yên tâm mấy.

– An Na, một mình cháu có được không, nếu không, ngày mai thím mới đi về...

– Không sao đâu ạ.

An Na cười nói, – Tiểu Tinh Tinh rất ngoan, với lại còn có Tia Chóp trông chừng bé nữa. Thím hiếm khi được dịp về quê, cứ về đi ạ.

– Được, vậy thím về nhé. Cảm ơn cháu An Na, cơm chiều thím làm xong hết rồi, lát cháu và Tiểu Tinh Tinh ăn nhé.

Thím Trương vui vẻ về phòng thu dọn chút hành lý, tạm biệt An Na rồi đi.

An Na cho cậu con ăn xong, cho đi tắm xong, xoa phấn thơm lên người, sau đó lại để cậu ngồi dưới tấm thảm để chơi, để Tia Chóp trông con, mình cũng đi tắm. Lúc tắm rửa xong ra ngoài, đang sấy khô tóc thì nghe bên ngoài có còi xe, không biết là ai tới. Cô ra sân, không ngờ là Lục Trung Quân.

Đạo gần đây bên học viện hàng không rất bận, Lục Trung Quân cũng đã hai tuần không về nhà rồi, tuần này An Na gọi điện nói cho anh biết ngày mai cô đi Hong Kong, lúc nghe được tuy anh có vẻ không mấy bằng lòng, nhưng cũng không nói gì, không ngờ lúc này lại về nhà, liền mở cổng cho anh đánh xe vào.

– Em tưởng anh bận, sao lại về lúc này thế?

– Tự nhiên lại rảnh. – Lục Trung Quân cười với cô, xuống xe, cùng cô vào nhà, nghe cô nói thím Trương đã về rồi, giờ trong nhà chỉ còn hai mẹ con thôi, tức thì ôm lấy cô đòi hôn một trận.

Hai người tuy đã kết hôn được hai năm, nhưng bình thường chỉ gặp nhau vào cuối tuần, tính đi tính lại, thời gian ở bên nhau nhiều nhất cũng tầm ba tháng cho nên mỗi lần gặp cô là anh đều phải hôn rồi thân mật, An Na đã quá quen rồi. Thấy anh áp tới đòi hôn, cô bịt mũi lại:

– Toàn mùi mồ hôi, không tắm thì đừng hòng động vào em.

– Hôn xong rồi anh đi tắm. Anh nhớ em quá. Thơm quá. . .

Lục Trung Quân mặc kệ, ấn cô vào sofa, đè lên.

Mùi mồ hôi xông vào mũi, cũng không biết tại sao anh lại ra nhiều mồ hôi như thế.

An Na thật sự không chịu nổi, tay chống vào ngực anh, xoay mặt tránh đi.

Một người không cho hôn, một người cứ đòi hôn bằng được, hai người đang dây dưa trên sofa, phía sau bỗng có tiếng khóc òa lên. Thì ra cậu nhóc Lục Vũ Tinh tối nào cũng thường đi ngủ sớm, vừa rồi chơi một mình, lát sau thấy buồn ngủ, mà mẹ thì ra ngoài vẫn chưa vào, bèn ra tìm, đột nhiên nhìn thấy một chú xấu xa mà cậu không thể không gọi là “bố” đang ức hiếp mẹ trên sofa, tức thì cậu khóc òa lên.

Lục Vũ Tinh khóc thật, bởi vì cậu không hề thích ông chú tên là “bố” xấu xa này chút nào.

Cậu nhóc tuy còn rất nhỏ, nhưng trong đầu vẫn còn mơ hồ nhớ, lúc cậu mới tập đi, có một ngày, chú xấu xa tự xưng là bố này về nhà, đầu tiên là ôm lấy cậu mà chưa được cậu đồng ý, tiếp đó là dùng râu trên mặt cọ vào cậu, sau đó thì thả cậu dưới nền nhà, bản thân thì chạy đến cửa, bắt chước mẹ ngồi xuống vỗ tay với cậu, muốn chơi trò chạy đến ôm với cậu.

Dẫu rằng cậu không quá thích ông chú tự xưng là “bố” này, nhưng xuất phát từ sự tin tưởng cơ bản của một người đàn ông, cậu nhóc vẫn ra sức bước bằng hai bàn chân nhỏ bé, ngoắc ngoắc chạy về hướng bố, kết quả là ngay khi sắp nhào vào lòng bố, người bố này chợt rút tay về, cậu nhóc thì rơi vào cái ôm của nền nhà.

Cậu nhóc không bao giờ nghĩ rằng, bố lại có loại bố này. Tuy nền nhà trải thảm, cậu không bị đau, nhưng trong lòng của cậu nhóc lại bị tổn thương rất lớn. Đặc biệt là, ông bố hại cậu ngã này lại còn cười rất vui, vì thế cậu nhóc lập tức ra sức gào khóc thật to. Tiếng khóc làm người mẹ xinh đẹp của cậu chú ý đến, tuy rằng sau đó ông bố xấu xa này bị người mẹ xinh đẹp mắng cho một trận rồi, sau đó ông bố xấu xa này để dỗ dành lấy lòng cậu còn chủ động quỳ xuống làm ngựa cho cậu cưỡi, nhưng từ đó về sau cậu nhóc vẫn nhớ kỹ gương mặt này, quyết định sẽ không bao giờ thích bố nữa.

Tiếng khóc của cậu con ằm ỉ bên tai, Tia Chóp thì sửa lên liên tục, Lục Trung Quân không thể làm gì khác hơn là ngừng hành vi “xấu” của mình lại, bị An Na đẩy ra, ngồi thẳng lên. Cô đứng lên, chỉnh lại quần áo, đi tới bế cậu nhóc lên. Cậu nhóc thấy người mẹ xinh đẹp đã thoát khỏi ông bố xấu xa thì nín khóc, ngoan ngoãn ngã vào lòng mẹ, sục sục, ngược đôi mắt ngập nước mắt lên.

– Lục Trung Quân anh đi tắm ngay cho em.

– Được được, anh đi tắm ngay đây.

Lục Trung Quân cười hi hi từ đứng lên, khi đi qua An Na vào nhà tắm, tiện thể hôn lên má phúng phính của cậu con trai. Cậu nhóc bị hôn, mếu máo, lại ọc òa lên.

Lục Trung Quân rất đắc ý, phá lên cười, thấy An Na giờ tay muốn đánh mình thì vội chui tọt vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 96: Hết

Cậu nhóc được người mẹ xinh đẹp bế ôm, dùng giọng hát ngọt ngào ru ngủ, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ say.

Cậu nhóc còn nhỏ, buổi tối đi ngủ lúc thì ngủ với thím Trương, lúc thì ngủ với An Na. Tối nay thím Trương không ở đây, dĩ nhiên phải ngủ ở phòng mình

rồi. An Na nhẹ nhàng đặt con trai vào chiếc giường nhỏ được kê sát giường lớn, đắp chăn mỏng cho con.

Cậu nhóc tuy còn nhỏ nhưng người chắc nịch, chỉ bé một lúc thôi mà hai cánh tay của cô đã tê cả lên rồi. Đứng xoa bóp cánh tay nhẹ nhàng, đúng lúc nghe thấy Lục Trung Quân nói vọng ra trong phòng tắm:

– Anh quên lấy quần áo rồi...

Còn chưa nói xong, cửa phòng tắm mở ra, anh thò đầu ra.

– Suyt...

An Na quay lại làm động tác ra hiệu cho anh im lặng.

Lục Trung Quân nhìn vào chiếc giường nhỏ, vui lên.

– Tiểu tử tông ngủ rồi à? Tốt quá rồi...

Nói xong chẳng ngại ngần gì cứ thế trần như nhộng đi ra.

An Na khinh bỉ nhìn chồng mình, cầm cái quần ném cho anh.

– Mặc vào cho em. Ăn cơm chưa? Trong bếp còn cơm đấy...

– Anh không ăn cơm, anh muốn ăn em...

Lục Trung Quân vứt cái quần An Na vừa ném cho đi, bế bổng cô lên quăng vào giường.

An Na giãy giụa, tránh không được, chỉ biết mắng yêu vài câu.

Hai vợ chồng đã hai tuần không được thân mật với nhau, Lục Trung Quân đã không kiềm nén được nữa, nom gương mặt giận dữ lại xấu hổ đỏ bừng của An Na mình thì nhào tới, đè lên cô, không màn dạo đầu mà đi thẳng vào.

...Sao không kêu lên? – Một lát sau, Lục Trung Quân ép cô, – Anh muốn nghe tiếng em kêu lên...

An Na mặt đỏ bừng, thở hắt hắt, có nén cảm giác tê dại tận xương tủy này lại, cắn răng ngăn tiếng rên rỉ không phát ra tiếng.

Lục Trung Quân ánh mắt tối sầm lại, ra sức mạnh hơn.

An Na không nhẫn nhịn nổi khẽ “ưm” một tiếng, thanh âm nhỏ vụn đầy mê hoặc.

Trên mặt Lục Trung Quân toát lên vẻ hưng phấn tột độ.

– Nhẹ chút thôi, kéo con dậy mất.

An Na dấm khế vào vai anh.

– Yên tâm đi! Con mình ngủ như heo ấy...

Anh còn chưa dứt lời, đã nghe tiếng thút thít nức nở ngay bên cạnh rồi, quay đầu lại, hoảng hồn thì thấy cậu con trai quý hóa đã tỉnh từ lúc nào, đang ngồi dậy, mắt mở to nhìn hai người đang đan nhau nằm trên giường, miệng mếu méo xệch, kiểu muốn khóc nhưng ra sức kìm nén, trông rất đáng thương.

Lục Trung Quân tức thì mặt đen sì.

– Đừng khóc đừng khóc, đợi chút, cho bố mượn mẹ con một tí, xong ngay đây...

Anh nói với cậu con, cắn răng ra sức, chuẩn bị nhanh chóng tiến công để kết thúc, chờ cậu con quý hóa ngủ lại rồi thì sẽ dốc sức làm lại.

Anh không nói còn đỡ, anh vừa lên tiếng, cậu nhóc Lục Vũ Tinh vốn đang kìm nén con khóc lập tức òa lên, gọi mẹ liên hồi.

An Na lập tức đẩy chồng vẫn đang đè lên mình ra, ngồi dậy mặc vội quần áo, đi qua bế con trai lên đỡ.

Ông bố bị bỏ rơi mặt đen sì nhìn chằm chằm cậu nhóc trong chớp mắt đã cướp vợ mình đi, ánh mắt không có ý tốt chút nào.

– Mẹ mẹ mẹ...

Cậu nhóc nhận được tín hiệu chẳng hay ho gì từ người đàn ông gọi là bố này, ngón tay nhỏ xíu chỉ vào bố, gào khóc càng to hơn, nước mắt nước mũi tuôn xuống rào rào.

– Lục Trung Quân, anh ra ngoài trước đi.

An Na luôn luôn thấy con trai ngoan ngoãn lại khóc gào đến đáng thương như thế, quát thì không quát được, dỗ không dỗ được, trong lòng rất thương con, bèn bắt Lục Trung Quân ra ngoài.

– Con khóc thì sao lại bắt anh ra ngoài? Anh còn chưa trách nó cướp vợ của anh cơ. Đang lúc máu chột tự nhiên nó lại khóc, nếu nó cứ như thế, anh mà chưa được thỏa, em đừng có mắng anh...

Lục Trung Quân cũng đầy ảm ức, nằm ì trên giường không chịu xuống.

– Em không biết mình có một đứa hay hai đứa con nữa? Anh không ra phải không? Anh không ra thì tối nay em và con ngủ ở phòng khách, anh ngủ ở đây.

– Á không, anh ra anh ra... Anh sợ tiểu tử tông này rồi, nhường em cho con vậy...

Lục Trung Quân vội xuống giường, vừa cầm cặp quần, vừa giơ nắm đấm với cậu nhóc nhà mình, hăm hực ra ngoài. Trong mắt cậu nhóc đầy nước mắt, nhìn theo bố.

– Em mau dỗ con ngủ đi nhé, anh chờ em bên ngoài...

Lục Trung Quân vẫn không yên lòng, ra đến cửa rồi còn quay lại nhắc một câu.

Cậu nhóc miệng lại mếu mếu, làm cho anh sợ quá chạy mất dép đóng vội cửa lại.

Chờ chồng ra ngoài rồi, An Na dịu dàng dỗ con ngủ. Cậu con lại mau chóng lim rim mắt, ngủ lại.

An Na sợ con trai ngủ chưa sâu nên cũng nằm xuống cạnh con. Nghe tiếng thở đều đều của con trai, bất giác cũng ngủ mất.

—

Lục Trung Quân ra khỏi phòng, tới nhà bếp uống vài ly nước lạnh, chờ lửa dục trong lòng giảm đi rồi, quay lại phòng khách nằm trên sofa chờ vợ yêu. Trong lúc chờ đợi nhàm chán lại muốn hút thuốc, chợt nhớ ra mình đã hứa với cô là cai thuốc lá, mà cô vì phòng ngừa anh lên mua thuốc lá hút, hàng tháng chỉ cấp cho anh mười đồng tiêu vặt mà thôi. Cứ thế anh lúc mò dậy, lại nằm xuống, tờ báo trên bàn cũng đã bị anh lật đi lật lại đến chán rồi, chớp mắt đã qua nửa tiếng, mà vẫn chưa thấy cô ra, rốt cuộc không nhìn được nữa nhẹ nhàng tới phòng ngủ, khẽ đẩy cửa ra, mới phát hiện thì ra An Na đã nằm ngủ bên cạnh cậu con trai rồi.

Lục Trung Quân ngây người, sau đó rón ra rón rén tới bên giường, nín thở cúi xuống nhìn.

Một là con trai của mình, một là vợ yêu của mình, cả hai đang ngủ rất say, dưới ánh đèn ngủ dịu nhẹ, gương mặt một lớn một nhỏ rất yên bình, tựa như đang chìm trong giấc mơ đẹp nào đó.

Anh nhìn hai mẹ con đầy chăm chú, ánh mắt bất giác trở nên dịu dàng vô ngần. Nhìn thấy trên lông mi của con vẫn còn dính nước mắt, khóe môi anh cong lên, đưa tay ra đặt ngón trỏ của mình vào lòng bàn tay nhỏ bé của con.

Trong giấc ngủ say, như cảm ứng được gì đó, cậu nhóc chép chép miệng, theo bản năng nắm chặt tay lại, lập tức nắm trọn ngón tay kia của anh.

Lòng bàn tay con trai nhỏ nhắn mềm mại, giống như một cục bột nhỏ, cứ nắm chặt ngón tay anh không rời.

Một luồng điện lưu rất nhỏ truyền từ ngón tay con trai đang cầm tới vị trí trái tim. Đây là con trai của anh, là con trai mà vợ yêu đã sinh cho anh!

Trong lòng Lục Trung Quân trào dâng tình yêu thương, cúi xuống, hôn nhẹ lên má cậu nhóc, lại chuyển sang An Na. Vừa mới hôn một cái, An Na khẽ tỉnh, mở mắt ra. Hai người một nằm, một đang cúi xuống, nhìn nhau chốc lát, giờ khắc này, không cần có thêm lời nói gì cũng đã đầy ý nghĩa. Yên lặng nhìn nhau chốc lát, An Na vờn hai tay ra ôm lấy cổ anh. Lục Trung Quân nhẹ nhàng bế bổng cô lên, ra khỏi phòng ngủ.

...

Kết thúc cuộc yêu mãnh liệt, trên giường của phòng khách, An Na gồi lên vai Lục Trung Quân, nhắm mắt lại hưởng thụ dư vị thỏa mãn vừa rồi.

– ...Này, ngày mai em tính bỏ anh ở lại mạng con đi Hong Kong thật à?

An Na bỗng nghe anh hỏi, giọng điệu có vẻ như dò xét, mở mắt ra, thấy anh đang nhìn mình chăm chú.

Cô hừ một tiếng:

– Giả bộ! Có phải anh không muốn em đi, nên mới cố ý về nhà vào lúc này đúng không?

– Không đâu, chẳng may trùng hợp thôi. Đáng nhẽ anh chưa về đâu, nhưng vừa lúc hết bận việc, em nói xem có trùng hợp không? Vì hết bận việc, nên anh về nhà...

Trong ánh nhìn khinh thường của An Na, giọng của Lục Trung Quân càng lúc càng nhỏ, cuối cùng giờ tay đầu hàng.

– Được rồi được rồi, anh nói. Là anh không muốn em đi.

Rốt cuộc anh thừa nhận, giọng điệu bất mãn.

– Em nói xem tên Lâm thiếu gia kia sao thế nhỉ? Đã biết em là vợ anh rồi, con cũng đã có rồi, thế mà anh ta cứ ba ngày thì hai ngày lại đến tìm em nói này nói kia. Cái đó, anh còn nhẫn nhịn được. Nhưng giờ lại còn kéo em đi Hong Kong nữa chứ, không được, anh không yên tâm.

– Anh không yên tâm, thì đi theo em đi. – An Na đáp lại một câu.

Lục Trung Quân ngồi dậy, cúi xuống lườm cô, biểu cảm uy hiếp.

– Em có ý đúng không? Anh có thể đi cùng còn cần em nói à?

– Lục Trung Quân, thật nói năng lung tung của anh sao không đổi thế hả? Lâm thiếu gia kia năm ngoái kết hôn rồi. Lần này làm việc nghiêm túc đấy. Cả nhà chú em cũng đi cùng, em nghĩ mấy ngày này dù sao anh cũng không về, bố lại không ở nhà, cho nên mới đi cùng họ. Anh không vui, lúc ấy sao không nói, giờ về nhà lại cãi nhai là sao. Vé máy bay em cũng mua hết rồi đấy.

An Na cao giọng lên.

Lục Trung Quân nhìn cô chăm chú một lát, bỗng nằm trở lại, rầu rĩ nói:

– Được rồi, là anh sai. Anh nhất định sửa. Anh không cần em. Mai em cứ mang con đi đi, chơi vui về vào, cứ để mặc anh ở nhà một mình đi...

An Na tròn mắt lên.

Anh thở dài thườn thượt.

– Gần đây bận gần chết. Vất vả lắm mới có mấy ngày nghỉ...Cứ tưởng được ở với em và con mấy ngày này...Ôi, đành phải đợi lần khác vậy...Mai anh đưa hai mẹ con ra sân bay, sau đó về vậy...

An Na nhắc chân đạp anh một cú.

– Lục Trung Quân, sao anh không đi đóng phim đi, đúng là lãng phí nhân tài đấy.

Lục Trung Quân vô cùng đáng thương nhìn cô.

Thật ra ngay lúc anh về nhà, cô đã quyết định không đi Hong Kong nữa rồi. So với đi Hong Kong chơi, cô càng thích ở nhà với chồng mình hơn. Vừa rồi là giận anh tâm tư nhỏ mọn mà thôi. Thấy giờ anh đang nhìn mình đầy đáng thương, chung quy vẫn mềm lòng, hừ một tiếng.

– Được rồi, không đi nữa. Em ở nhà với anh, anh vừa lòng chưa?

Lục Trung Quân tức thì mắt sáng như sao, mặt mày hớn hở.

– Vợ anh đúng là tốt nhất, vừa xinh đẹp lại biết săn sóc người khác, anh đúng là số tốt mới cưới được người vợ tốt như thế. Nào nào, cho anh hôn cái nào...

– Buông ra buông ra...

An Na đẩy anh ra, muốn đi xem cậu con trai, lúc xuống giường, bỗng nhớ ra chuyện gì đó, ngoái lại.

– Lục Trung Quân, dạo này anh không giấu em lại đi hút thuốc đấy chứ?

– Không, anh không hề. Anh thề đấy. – Lục Trung Quân vội lắc đầu, – Không tin em hỏi người khác đi. Như hai ngày trước, viện trưởng Điền còn hỏi đã lâu không thấy anh hút thuốc rồi đấy. Còn nữa, anh là đàn ông đảng hoàng, một tháng em chỉ cho anh có mười đồng, thêm một phen cũng không đưa, thử hỏi anh lấy tiền đâu ra mà mua thuốc chứ?

– Anh nói thế là có ý gì? Ý anh là em quản anh nghiêm quá phải không, một tháng cho anh tiền tiêu vặt ít quá chứ gì, anh bất mãn với em có đúng không?

– Bất mãn? – Lục Trung Quân cũng ngồi dậy. – Anh là đàn ông đảng hoàng, một tháng em chỉ cho anh có mười đồng...

An Na nhìn anh chăm hẳn, mắt híp lại.

–Anh còn tiêu chẳng hết nữa là. – Lục Trung Quân cười khi khi.

An Na phì cười, véo tai anh.

– Được rồi được rồi. Vì em lo cho anh tiền anh không nhận được lại mua thuốc hút, nên mới thu hết tiền lương của anh. Chờ anh cai hẳn rồi, em sẽ không quản nữa.

– Ấy ấy, anh thích được em quản. . .Quản càng nghiêm anh càng thích. . .

Lục Trung Quân dính lấy cô, hai người lại thân mật một lát, bỗng anh sờ sờ bụng, kêu đói, cơm tối chưa ăn tí gì cả.

– Anh đi xem con còn ngủ ngon không, em xuống bếp nấu bánh trôi cho anh.

An Na xuống giường.

– Không cần không cần, anh đi nấu cho. Nấu bánh trôi với anh quá đơn giản. Em đi xem con đi. Chờ anh nấu xong, chúng ta cùng ăn.

Lục Trung Quân giành xuống bếp.

Hiếm khi anh chăm chỉ như thế, An Na cũng lười giành với anh. Cô trở lại phòng ngủ, thấy cậu con vẫn đang ngủ rất say. Khi đang đợi bánh trôi chín rồi, nhớ ra phòng để đồ có một cây quạt điện chưa dùng, dù sao lúc này đang nhàn rồi, không bằng lấy ra dự phòng. Vì thế đi ra phòng ngủ, lúc qua nhà bếp, Lục Trung Quân đang chiến đấu hăng hái với nồi bánh trôi nhìn thoáng cô.

– Sao em lại ra đây?

– Em chợt nhớ trong phòng để đồ có cái quạt. Anh về mà, em đi lấy quạt cho anh dùng.

– Trong đây bụi lắm, em về giường đi, để anh đi lấy.

– Em đang rảnh để em đi lấy.

Cô đáp lại, đi đến phòng chứa đồ, mở cửa, bật điện lên.

Phòng chứa đồ không quá rộng, cũng ít khi đi vào, bên trong có mùi ẩm mốc nhàn nhạt.

An Na lập tức nhìn thấy chiếc quạt để ở trong góc. Khi cô đi tới dọn dẹp lấy chiếc quạt ra, khi kéo dây quạt bị vướng vào mấy thứ trong góc, cô buông quạt ra, đi dọn mấy thứ làm vướng dây quạt kia, chợt nhìn thấy ở cuối góc tường có một cái hộp giấy, trên đó đầy bụi, tò mò, tiện tay cầm lên mở hộp giấy ra xem, khi nhìn thấy thứ đồ bên trong thì gần cả người.

Trong hộp giấy là một đôi giày.

Đáng nhẽ không có gì đáng nói, nhưng đôi giày này, có đánh chết cô cũng nhận ra nó. Đó là đôi giày mà vào một ngày của nhiều năm trước khi cô vừa mới tới Hồng Thạch Tinh, hôm đó cô đến nhà tắm công cộng thì bị người ta trộm lấy mất.

Chính bởi vì bị trộm giày, cô không thể làm gì khác là đành phải nhờ Lục Trung Quân giúp, đầu tiên là lên xe của anh, sau còn ngồi lên xe đạp anh đèo. . .

...

Trong bếp, Lục Trung Quân rót cuộc nấu xong nồi bánh trôi, sốt ruột đến đỏ cả mồ hôi đầu, cuối cùng múc vào bát xong xuôi. Quay lại thấy An Na lâu rồi còn chưa ra, đang định gọi cô, chợt sững lại, anh đã nhớ tới một câu chuyện cũ rồi.

Rất lâu trước kia, lúc còn ở Hồng Thạch Tinh, có một thời gian, quan hệ giữa anh và cô lâm vào bế tắc.

Thời điểm đó cô vẫn luôn tránh né anh.

Anh rất buồn rầu, muốn tiếp cận lại không có cơ hội.

Có một ngày, vừa lúc ở trên đường từ xa nhìn thấy cô và Tiểu Ný đi nhà tắm công cộng, vì thế qua đó theo, khi nhìn thấy cô đi đôi giày có kiểu dáng đặc biệt, đầu óc lóc lên, đợi cô vào tắm rồi thì gọi một cô bé đi ngang qua, cho cô bé nắm tay, nói đôi giày kia là của bạn gái mình, muốn cô bé vào trong cầm đôi giày ra cho anh.

Cô bé kia làm theo lời dặn của anh.

Chính là sau lần đó, quan hệ hai người dần dần hòa hợp, bắt đầu có chút dây dưa như có như không.

Về sau để xử lý đôi giày kia như thế nào lại trở thành một vấn đề lớn với anh.

Vốn anh muốn vứt đi, nhưng lại tiếc. Cuối cùng vẫn giữ lại. Anh giấu đôi giày này trong phòng chứa đồ trong nhà, còn chắc chắn cô sẽ không phát hiện ra được.

Trên thực tế, qua mấy năm, An Na thật sự không phát hiện ra. Sau đó, bản thân anh cũng quên bồng chuyện này đi, giờ thì bất chợt lại nhớ ra.

Anh giật mình đánh thót một cái, vắt chân lên chạy tới phòng chứa đồ, nom thấy An Na đang đứng quay lưng ra cửa.

Chắc chưa bị phát hiện ra đâu.

Anh hơi thở phào, trong đầu đã có một quyết định.

Đợi đến mai, nhân lúc cô không để ý sẽ lén lấy đôi giày kia bỏ đi, vứt càng xa càng tốt, trừ hậu hoạn vĩnh viễn.

– Vợ yêu ơi...sao em còn chưa ra thế?

Lục Trung Quân cười cười đi tới, – Anh lấy giúp em.

Anh còn chưa nói xong, đã thấy cô quay phắt người lại, mắt đẹp tròn lên, gương mặt đẹp nổi giận đùng đùng, trong tay, đang cầm đôi giày mà anh giờ phút không muốn nhìn thấy nhất.

– Lục Trung Quân! Thì ra trước kia chính là anh trộm giày của em. Thế mà anh còn mặt dày nhảy ra đòi giúp em còn bắt em phải cảm ơn nữa.

An Na ném đôi giày vào anh.

Lục Trung Quân quay đầu chạy.

– Anh đứng lại cho em. Anh dám lừa em, đúng là không biết xấu hổ.

An Na tức giận hét lên, đuổi theo.

.....

Khi đôi vợ chồng trẻ vừa ân ái mặn nồng trong phòng ngủ xong ngay sau đó lại trình diễn màn bạo lực gia đình anh tình em nguyện thì ở một thời không khác, vợ chồng ông An đã mất tin tức về cô con gái duy nhất đến mấy năm trời, một đêm nay lại tiếp tục mất ngủ.

Đêm hôm nay khác hoàn toàn với mọi đêm, đêm nay không phải bởi vì nhớ thương con gái mà không ngủ được.

Hai vợ chồng đọc đi đọc lại một bức thư trong tay, vuốt ve tấm ảnh trong thư, hai người khó có thể tin nổi, vô cùng kích động.

Tiêu Du vẫn luôn khóc mãi, là do kích động hưng phấn mà khóc.

Vợ chồng họ bao nhiêu năm qua vẫn luôn về quê tế tổ. Chỉ có hai năm trước, bởi con gái đột nhiên mất tích, họ vận dụng hết khả năng tìm kiếm cô cũng không có manh mối, vì quá đau đớn, họ mới tạm không về quê tế tổ.

Giờ sự việc đã qua bốn năm năm, hai vợ chồng mỗi khi nhớ tới con gái, trong lòng tuy vẫn đau đớn khôn cùng, nhưng rồi cuộc cũng dần dần lại lần nữa phần chấn trở lại. Năm nay cùng nhau về quê tế tổ.

Nhà tổ ở quê ông An vẫn không bán đi, mỗi lần về quê đều dọn dẹp quét tước nhà tổ, ở lại mấy ngày.

Hôm qua khi họ về quê, lúc quét dọn, bất ngờ phát hiện trong ngăn kéo tủ một lá thư được bọc trong một lớp giấy nylon rất kỹ càng.

Bức thư trông rất cũ, phủ một lớp bụi dày.

Ngăn kéo của chiếc tủ này vẫn luôn được khóa, chìa khóa chỉ có ông An có. Mỗi lần về quê ở, trong ngăn kéo chỉ để một ít vật quan trọng mà thôi.

Ông vô cùng khẳng định, lần trước khi về quê, trong ngăn kéo không hề có bức thư này. Không biết thế nào giờ lại xuất hiện một bức thư nhìn có vẻ kỳ lạ này.

Mang theo sự kinh ngạc, sau khi mở bức thư ra, ông An sợ đến ngất người.

Bức thư này lại là con gái An Na mất tích mấy năm viết cho vợ chồng ông.

Trong thư An Na nói, cô không chết, mà khi ở sân bay vì một cơ duyên khó lý giải nỗi đã trở lại ba mươi năm trước.

Ở nơi đó, cô được bố mẹ lúc còn trẻ của ba mươi năm trước tiếp nhận, được sống bên họ. Cô cứu được anh trai Tiểu Quang chết sớm. Đương nhiên, giờ Tiểu Quang gọi cô bằng chị. Trong thời không đó, cuộc sống của cô rất tốt, mong bố mẹ yên lòng, không cần phải lo lắng cho cô nữa. Sau đó cô nói cho họ biết, ở đó cô còn gặp Lục Trung Quân, chính là con trai của vị thủ trưởng họ Lục của bố. Lục Trung Quân không chết sớm như ba mươi năm sau mà họ biết. Không chỉ thế, cô còn kết hôn với anh, họ có một cậu con trai kháu khỉnh đáng yêu. Đi kèm với bức thư là một tấm ảnh, trong ảnh là cô với Lục Trung Quân, và con trai khi được đầy tháng.

Cuối cùng trong thư An Na nói, sau khi đi vào thế giới này, cô vẫn luôn muốn nói cho bố mẹ đang sống ở thế giới ba mươi năm sau biết cô đang rất tốt. Nhưng cách biệt thời không ba mươi năm, cô không biết nên truyền tin tức cho bố mẹ như nào. Cuối cùng cô nghĩ tới biện pháp này, bỏ phong thư vào

trong ngăn kéo ở nhà tổ tại quê.

Cô cũng không chắc chắn phong thư này có được bố mẹ của ba mươi năm sau nhận được hay không, nhưng cô vẫn thử một lần. Nếu bố mẹ có nhận được, vậy thì mong bố mẹ sau này không cần phải lo lắng cho cô nữa, bởi vì cuộc sống của cô đang vô cùng hạnh phúc.

Cuối cùng cô nói, bất luận cô đang ở đâu, trong lòng vẫn luôn cầu mong bố mẹ được mạnh khỏe, hạnh phúc, làm bạn với nhau đến già.

.....

Tiêu Du vuốt ve lúm đồng tiền của con gái trên tấm ảnh không biết bao nhiêu lần, nhìn chàng trai anh tuấn đứng bên cạnh con gái, còn có cậu nhóc với đôi mắt tròn xoe đáng yêu được con gái bế trong lòng nữa, cuối cùng ôm lấy ông An, hạnh phúc đến trào dâng nước mắt.

Ông An cũng ôm chặt vợ, trong lòng cũng hạnh phúc và yên lòng chưa từng có.

Tựa như niềm tin mà mấy năm nay họ vẫn luôn kiên trì, con gái An Na của họ vẫn còn sống, chẳng những còn sống, hơn nữa còn vô cùng hạnh phúc.

Bất luận cô đang ở thời không nào, là người làm cha làm mẹ yêu cô hết mực, họ đều chúc phúc cho cô và người con rể anh tuấn kia hạnh phúc bên nhau suốt đời.

Mà từ nay về sau, vợ chồng họ cũng đã có thể hoàn toàn buông bỏ nỗi lo âu về con gái, tận hưởng phần còn lại của cuộc đời.

Từ nay về sau ông sẽ thường xuyên về quê nhà, biết đâu đấy sẽ lại nhận được tin tức của con gái đang sống ở ba mươi năm trước.

Thế giới vô biên, nào có chuyện gì là không thể xảy ra chứ!

HẾT.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại 30 Năm Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.